Giới thiệu Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát

Tên Hán Việt: Tinh huy lạc tiến phong sa lí

Edit: Rùa. (C1-C3), Riêu + Tuyết Phù Dung(C4 đến hết)

Thể loại: Nguyên sang, đô thị tình duyên, thiên chi kiều tử, duyên trời tác hợp., nam cường, nữ cường, lữ hành.

Ở Tây An là nơi gặp nhau lần đầu tiên Phó Tầm và Khúc Nhất Huyền. Khi ấy cô cách tủ kính, ở trên đường chọn hoa.

Duyên trời sắp đặt cho lần thứ hai thấy cô, ở xưởng gốm Hoàng Hà. Cô để chân trần, chân dính đất. Đêm đó, hai người phải ngủ chung phòng, cô hát khe khẽ, đem hành lý dọn đến trước mặt anh, hỏi: "Anh ngủ dưới đất, tôi ngủ trên giường, không có ý kiến gì chứ?"

Lần thứ ba thấy cô, cô mở cửa đón khách ở trạm xe, mang khách đi lên núi, đỉnh núi vừa có gió vừa có tuyết, cô ngồi ở trong xe đung đưa chân, cười tủm tỉm hỏi: "Qúa tam ba bận, anh cùng tôi chạy hơn nửa Trung Quốc, có phải anh thích tôi hay không?"

Vai chính: Phó Tầm, Khúc Nhất Huyền| vai phụ: Giang Nguyên, Viên Dã, Bành Thâm.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1-1: Phụ Lục Về Ngọc Môn quan

ĐÔI NÉT VỀ NGỌC MÔN QUAN

(tác phẩm có bối cảnh ở đây, hơn nữa mình rất thích Ngọc Môn quan nên trong lúc tìm hiểu về nó thì tiện thể đăng lên luôn)

Ngọc Môn quan

Ngọc Môn quan hay đèo Ngọc Môn(Tiếng Trung phồn thể: 玉门关; Tiếng Trung giản thể: 玉門關; bính âm: Yumen Guan) là tên của một con đèo nằm ở phía tây Đôn Hoàng, thuộc tỉnh Cam Túc, Trung Quốc. Trong thời cổ đại, đây là nơi con đường tơ lụa đi qua, và là một trong những con đường quan trọng kết nối khu vực Trung Á với Trung Quốc, trước đây được gọi là Tây Vực. Nằm ở phía nam của Ngọc Môn quan là Dương quan, đó cũng là một điểm quan trọng của con đường tơ lụa.

Mặc dù trong tiếng Trung quan (關/关) thường được dịch đơn giản là "cổng" hay ải, nhưng ý nghĩa cụ thể hơn của nó là một "cổng biên giới" để phân biệt với một con đèo thông thường thông chạy qua các ngọn núi. Ngọc Môn quan (玉門關) và Dương quan (陽關) có nguồn gốc từ: yu (玉) = ngọc + men (門) = cửa; và yang (陽)= phía có ánh nắng, phía nam một ngọn đồi, phía bắc một con sông, và guan (關)= biên giới, đèo, ải. Đây là hai cửa ải nổi tiếng nhất dẫn tới phía bắc và phía tây của con đường tơ lụa từ lãnh thổ Trung Quốc.[2] Trong thời gian đầu nhà Hán, một tuyến phòng thủ được thành lập từ Tửu Tuyền ở Cam Túc thuộc Hành lang Cam Túc kéo dài về phía tây, và Ngọc Môn quan là điểm cuối của nó.[3]

Không nên nhầm lẫn với thành phố Ngọc Môn (玉门) ở Cam Túc, Trung Quốc. Mặc dù cả hai đều thuộc cùng một đơn vị hành chính là địa cấp thị Tửu Tuyền, tỉnh Cam Túc, nhưng Ngọc Môn quan lại nằm cách khoảng 400 km về phía tây của thành phố cùng tên gọi.

Ngọc Môn quan cũng là một trong số 22 địa điểm của Trung Quốc, một phần của Con đường tơ lụa đã được UNESCO công nhận là Di sản thế giới trong năm 2014.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1-2: Phụ lục về Ngọc Môn quan (part2)

CON ĐƯỜNG TƠ LỤA HUYỀN THOẠI

Với chuyến du hành dài 16 năm đi Ấn Độ thỉnh kinh, Huyền Trang (600-664) đã để lại dấu tích không bao giờ phai mờ trong lịch sử Phật giáo tại Trung quốc và miền Đông Á. Công trình biên khảo của vị đại dịch sư này vĩ đại đến nỗi người ta không thể tưởng tượng nền Phật giáo tại châu Á sẽ như thế nào nếu vắng bóng ông trong lịch sử hay nếu ông không may bỏ mình trên con đường gian khổ của 13 thế kỷ trước.

Con đường thuở xưa từ Trung quốc đi Ấn Độ của Huyền Trang là một nguồn cảm khái vô tận cho người đời sau. Dựa trên Đại Đường Tây Vực Ký của ông mà Ngô Thừa Ân đã sáng tác Tây Du Ký trong thế kỷ thứ 14. Trong thời cận đại nhiều nhà thám hiểm và khảo cổ phương Tây đã từng bước tìm lại dấu chân của ông. Trong số đó ta có thể kể Marc Aurel Stein (1862-1943), người Hung-ga-ri, mà trong tác phẩm Innermost Asia của ông, ta có thể dò tìm lại một vài nơi đánh dấu tình trạng đáng gọi là thập tử nhất sinh của Huyền Trang. Gần đây nhất Richard Bernstein, trên đường theo lộ trình của ông, tìm đến thị trấn Termez, nằm trên giòng sông biên giới giữa Uzbekistan và Afghanistan. Đây là nơi Huyền Trang băng qua sông để hướng về Ấn Độ. Bernstein viết trong tác phẩm Ultimate Journey (1) "Vào thế kỷ thứ bảy, không có cầu nhưng dễ dàng vượt qua sông. Bây giờ tuy có cầu, nhưng không thể nào đi qua được". Lý do là trong thời kỳ khi Bernstein đến, Afghanistan còn nằm trong vòng kiểm soát của Taliban.

Những bến đò, suối nước, sa mạc, ốc đảo ngày nọ của Huyền Trang đã dần dần được xác định. Theo chân người xưa, người viết những dòng này tìm đến Lan Châu, thủ phủ của tỉnh Cam Túc, nơi mà Huyền Trang phải vượt qua sông Hoàng Hà, con sông lớn thứ hai của Trung quốc. Tuy vậy vượt sông Hoàng Hà trong thế kỷ thứ bảy hẳn không phải là quá khó khăn vì điểm này nằm trên trục chính của Con đường tơ lụa, vốn đã được thiết lập từ trước công nguyên. Qua bờ bắc của Hoàng Hà là đến "biên địa" của Trung quốc thời đó, không ai được lai vãng nếu không có phép của nhà vua. Ra đi trong lệnh cấm của triều đình, Huyền Trang phải lẩn tránh các trạm gác và thường phải đi vào đêm.

Phía tây sông Hoàng Hà là một giải đất dài và hẹp mà người Trung quốc gọi là hành lang Hà Tây (Hexi) với chiều dài khoảng 1200km. Dọc theo phía nam của Hà Tây là dãy Kỳ Liên sơn với vô số đá núi hình thù kỳ dị, chúng được mệnh danh là "quái thạch". Phía bắc Hà Tây chính là sa mạc Gobi mênh mông. Vì lẽ đó, xưa cũng như nay, người cũng như vật đều chỉ có thể di chuyển trên hành lang này trên trục đường Đông-Tây. Trước Huyền Trang gần hai trăm năm, một nhân vật đi ngược chiều từ Tây sang Đông, đó là Cưu-ma-la-thập (344-413). Ông cũng là một vị đại Dịch sư Phật giáo mà tháp của ông nằm tại Vũ Uy (Wuwei), trên Con đường tơ lụa. Qua khỏi Lan Châu chặng đầu tiên mà Huyền Trang dừng chân chính là Vũ Uy. Hăn công trình của Cưu-ma-la-thập đã gieo những dự định đầu tiên trong lòng vị tăng sĩ trẻ tuổi. Một ngày nào đó trong khoảng năm 628, hai vị "gặp nhau" tại Vũ Uy, liệu hai vị có biết mình là hai cột trụ chống đỡ cho một tòa lâu đài kinh điển đồ sộ của miền Đông Á?

Trên Con đường tơ lụa đi về phía Tây, sau Vũ Uy khoảng 350km, khách du lịch sẽ sớm thấy một thành lũy to lớn mang tên là Gia Dụ quan (Jiayuguan). Đó chính là cửa ngõ xuất nhập khẩu của Trung quốc đối với các nước phương Tây và Trung Á. Ngày đó, Huyền Trang chưa gặp khó khăn với trạm canh vĩ đại này vì Gia Dụ quan chưa hề có, nó được xây khoảng sáu trăm năm sau. Cách Gia Dụ quan chừng 200km về phía Tây là một thị trấn của thời cổ đại nay vẫn còn, đó là An Tây (Anxi). Tại An Tây, Con đường tơ lụa phân ra nhiều nhánh để tránh núi non và sa mạc. Cũng chính tại đây Huyền Trang đã nghi chân để tìm đường đi tiếp.

Từ An Tây nhìn về phía Tây thì ốc đảo gần nhất là Ha Mật (Hami) mà ngày xưa được gọi là Y Ngô, cách khoảng 300km đường chim bay. Muốn đến, Huyền Trang phải lặn lội trong sa mạc, nhất là phải đi vòng để tránh năm phong hỏa đài, năm vọng gác rất nghiêm nhặt nằm dưới sự chỉ huy của một cửa ải mang tên Ngọc Môn quan. Ngày đó thương nhân mang đá quí và ngọc thạch từ phương Tây qua cửa quan này để đưa vào Trung quốc nên cửa ải này mang danh "Ngọc Môn", thế nhưng nó nằm trong một vùng sa mạc vô cùng hẻo lánh. Ngọc Môn quan không chỉ kinh hoàng đối với Huyền Trang mà đối với cả quan quân sống ở miền biên tái lạnh lẽo. Vương Chi Hoán, nhà thơ sống sau Huyền Trang khoảng một trăm năm viết về Ngọc Môn quan như sau trong bài thơ nổi tiếng Xuất tái:

Hoàng hà viễn thướng bạch vân gian

Nhất phiến cô thành vạn nhận san

Khương địch hà tu oán dương liễu

Xuân phong bất độ Ngọc Môn quan

Xa xa, sông Hoàng Hà leo lên tận khoảnh mây trắng

Một vuông thành cô quạnh, muôn trượng núi cao

Tiếng sáo người Khương cần chi thổi bài Chiết Liễu

Vì gió xuân nào có qua cửa ải Ngọc Môn đâu!

Nơi đây Huyền Trang bắt đầu một trong những đoạn đường gian khổ nhất của chuyến Tây du. Trước khi dấn thân vào sa mạc, ngựa thì chết, hai đồ đệ đồng hành đều xin rút lui, Huyền Trang hoàn toàn bơ vơ. Bỗng nhiên một chàng trai người Hồ đến gặp, xin thụ giới và tình nguyện đưa Huyền Trang đi Ha Mật. Ông vô cùng mừng rỡ, bỏ tiền mua hai con ngựa. Sau đó một ông già người Hồ xin đổi một con ngựa mới mua bằng "một con ngựa hồng, già và yếu, từng đi Ha Mật trên mười lần".

Trên đường đi Huyền Trang suýt bị chàng trai người Hồ nọ ám hại nhưng ông vẫn thản nhiên và cho phép người đó trở lui. Qua ngày thứ sáu ông hoàn toàn kiệt sức vì thiếu nước, người và ngựa đều gục ngã. Huyền Trang biết hiểm nguy đã đến, ông không ngớt cầu nguyện Bồ-tát Quan Âm một cách chí thành. Đúng lúc đó thì con ngựa già ngẩng đầu quay sang lối khác. Huyền Trang biết ngựa đã tìm đúng đường cũ, đi theo và phát hiện ra một giòng suối ngọt, trong vắt (2). Trong thế kỷ 20, Aurel Stein xác định được vị trí của suối nước, đó là một nơi cách Ha Mật 56km về hướng Đông Nam.

Lòng khách bồi hồi khi đến Ha Mật. Ngày nay không rõ người dân trong thị trấn buồn tẻ này còn có ai nhớ đến Huyền Trang, kẻ đã lưu dấu nơi đây trong một ngôi chùa nhỏ cách đây 13 thế kỷ. Ha Mật nổi tiếng ở Trung quốc là nơi sản xuất dưa "Ha-mi-qua", một loại như dưa gang của chúng ta nhưng vô cùng dòn và ngọt. Kể ra thiên nhiên thật là hài hước, cho mọc loại dưa này trong một vùng sa mạc khô hạn. Trên đường dài rong ruổi theo Con đường tơ lụa cổ xưa, khách thường thấy vô số xe tải chở dưa về hướng đông, cung cấp dưa Tây vực cho vùng "Trung nguyên".

Ngọc Môn Quan

Liệu ngày xưa Huyền Trang được nếm thứ dưa ngọt lịm này hay không thì chúng ta không biết nhưng tại Ha Mật đoạn đời thỉnh kinh của ông đã bớt khổ. Lý do là cách Ha Mật khoảng 300km về phía Tây có một vương quốc tên gọi là Cao Xương. Tên nhà vua nước Cao Xương thời đó được sử sách ghi lại là Khúc Văn Thái, vị này là một người nhiệt thành hâm mộ đạo Phật. Khúc Văn Thái nghe danh tiếng của Huyền Trang, cho người đến mời ông ghé Cao Xương dừng chân và thuyết giảng. Huyền Trang nhận lời đến Cao Xương và giảng pháp cho cả triều đình ở đó. Nhà vua Khúc Văn Thái khẩn khoản yêu cầu nhà sư ở lại luôn, thậm chí dùng vũ lực ép uổng nhưng Huyền Trang nhất định lên đường đi Ấn Độ thỉnh kinh. Cuối cùng Khúc Văn Thái phải chiều lòng Huyền Trang và thỉnh nguyện ông hãy trở lại Cao Xương trên đường trở về. Từ Cao Xương Huyền Trang phải còn đi qua 24 tiểu quốc nữa trước khi vượt Hy Mã Lạp sơn để đến Ấn Độ. Mười mấy năm sau trên đường về Huyền Trang có ghé qua Cao Xương thực, nhưng Khúc Văn Thái đã chết, nước Cao Xương đã biến mất. Chiến tranh và tham vọng của nhà Hán đã thôn tính Cao Xương.

Khách ngậm ngùi thắp một nén hương Việt Nam nơi vị trí được xem là chỗ Huyền Trang từng đăng đàn thuyết giảng. Khách nhìn mặt đất đầy cát, cố tìm lại dấu giày của Huyền Trang. Ngày xưa Cao Xương được xây dựng như một Trường An thứ hai, nay chỉ còn là phế tích. Xung quanh là sa mạc, chỉ có xe ngựa chở ít ỏi khách du lịch vào thăm Cao Xương cổ thành. Hướng dẫn viên cho khách là một cô gái người Uygur, cô kể lại cuộc đời hành hương của Huyền Trang và hãnh diện cho hay người Uygur vùng này chính là hậu duệ của vương quốc Cao Xương.

Cao Xương đã biến thành cát bụi như nhiều tiểu quốc khác trong sa mạc Gobi và các nơi khác của vùng Trung Á. Cả Ngọc Môn quan cũng theo thời gian mà đổ nát. Ngày nay du khách chỉ đến thăm Gia Dụ quan vì tòa thành lũy này mới xây về sau, hùng vĩ hơn nhiều. Họ không biết đến một Ngọc Môn quan từng làm nao lòng biết bao con người lúc phải đi qua. Thời gian, chiến tranh và sự biến đổi của khí hậu đã cho biến mất những khu rừng xanh tươi, đã làm khô kiệt những sông hồ, đã xóa bỏ nhiều ốc đảo, đã lấp đi những dấu tích xưa cũ và nhất là đã chôn vùi các nền văn hoá cổ.

Nhưng còn có một vài người đã giữ vững và trao truyền cho hậu thế các nền văn hóa đó. May thay Huyền Trang không bỏ mình tại Ngọc Môn quan. Nếu lịch sử vắng ông, nền văn hóa Phật giáo tại miền Đông Á hẳn không có diện mạo của ngày hôm nay và lữ khách cũng thiếu đi một niềm cảm khái bất tận.

12.2006 Nguyễn Tường Bách

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1-3: Chỉ nhận tên tuổi Khúc gia, không nhận mặt Khúc gia

Edit: Rùa

Tháng bảy, Đôn Hoàng.

Do việc sửa chữa đường, toàn bộ tuyến đường lạc đà hoang dã đến khu nam Ngọc Môn quan, cát bụi đầy trời

Chỉ cách xa quốc lộ một vài mét, là một con đường đất được đầm nén bởi một cái máy. Đường đi chật hẹp, không ít người cùng xe vận chuyển đồ bị kẹt lại, kéo dài mấy km.

Chính giữa trưa, thời điểm ánh mặt trời chói nhất.

Điều hòa bên trong xe đã bật đến mức mát nhất, nhưng dưới ánh nắng này như cũ không có cách áp đi cái nóng.

Khúc Nhất Huyền lấy bình giữ ấm uống miếng nước, ánh nhìn trầm tĩnh mà xuyên thấu qua cửa kính xe, nhìn thoáng qua một tầng cát vàng tràn ngập phía bên ngoài.

Cuối hoang mạc mông lung, hình như có một ốc đảo nhỏ bao trùm.

Nhưng chỉ có người đi đến đây hàng năm mới biết, cuối hoang mạc vẫn chỉ là hoang mạc.

Khúc Nhất Huyền liếm liếm môi, cầm lấy di động dò tín hiệu, cột tín hiệu gần như đã không còn hiện lên chút sóng nào, khi có khi mất.

Nhàn rỗi đến nhàm chán, cô lục tung túi đồ, rơi ra một cái bút lông. Không tìm được giấy, chỉ có thể chọn tờ danh thiếp đã ố vàng, bắt đầu ghi chép lại tổn thất của lần kẹt xe này.

Cô dừng bút một chút, ghét bỏ mà liếc mắt ngoài cửa sổ xe chỉ toàn cát vàng.

Đến, còn phải tính tiền rửa xe.

Một mặt liệt kê không xong, cô nhìn đến chính diện, vừa muốn hạ bút, lại hơi định thần, cẩn thận mà nhìn tờ danh thiếp này.

Danh thiếp đã ố vàng hiển nhiên đã rất lâu rồi, mặt trước danh thiếp nhìn khá cũ, còn có vết giống như bị ngọn lửa liếm qua một góc làm nó cuốn lên. Vết bẩn kia một đường kéo dài đến tên lạc khoản, sớm đã không nhìn rõ tên trên danh thiếp. Điều nhìn rõ duy nhất, chỉ có số di động phía dưới lạc khoản.

Nhìn... Thế quái nào cảm thấy quen mắt.

Không đợi cô nhớ lại, cửa sổ đã bị đập hai cái, một lớp cát vàng trên cửa xe lập tức hiện ra dấu năm tay.

Bên cạnh xe có một người điều khiển giao thông đang đứng, xuyên qua dấu tay kia nhìn về phía Khúc Nhất Huyên trong xe, thúc dục cô chạy xe đuổi kịp xe trước, mau chóng thông qua đoạn đường bị tắc này.

Khúc Nhất Huyên kéo chân ga, khởi động xe, lốp xe nghiền xuống mặt đất, bị xe móc kéo tới đoạn đường đất gập ghềnh mấy chục mét.

Sau đó xe dừng lại, đỗ đến không thể động đậy.

Cũng may tín hiệu đã có, cô vừa mới kéo tay lên đã nghe di động đổ chuông. Cô liếc mắt nhìn tên trên màn hình, thuận tay tiếp may.

Viên Dã gọi mười mấy cuộc điện thoại rốt cuộc cũng gọi được một lần, lòng dạ không yên, giọng cũng trở nên khẩn trương: "Khúc gia, cô còn ở trên đường sao?"

"Còn ở." Khúc Nhất Huyền lười biếng mà xốc lại mi mắt, đổi sang tay trái tiếp điện thoại.

"Tôi nói chuyện này cho cô," Viên Dã nói, ngữ khí nghiêm túc hẳn lên, "Hôm nay Hứa tam mang đến một người khách, đi đến Ngọc Môn Quan. Trên đường không phải kẹt xe sao? Vị khách đó không muốn chờ, xuống xe tự mình đi qua."

Khúc Nhất Huyền nhíu mày, ngồi thẳng dậy: "Chuyện khi nào?"

Viên Dã: "Mấy giờ trước."

Dường như ngừng lại vài giây, thanh âm bỗng nhiên bị đè thấp lại: "Hứa tam vốn dĩ không đồng ý, nhưng ông ta cũng chỉ là người lái xe, không có quyền ngăn cản khách không cho xuống xe. Nhưng là rốt cuộc cũng không yên tâm, ông ta đưa cho vị khách đó một chiếc điện thoại, có việc gì lập tức gọi cho ông ta. Mới vừa rồi..."

Ấn đường Khúc Nhất Huyền giật giật, cô nhìn Mặt Trời, thầm mắng một câu "Thật mẹ nó, thằng nhãi này đúng là tự đi tìm chết."

Viên Dã cách điện thoại cũng có thể cảm nhận được Khúc Nhất Huyền đang tức giận, nội tâm không nhịn được mà run lên, vội nói tiếp "Sau khi Hứa tam nhận được điện thoại, lập tức báo nguy. Bên kia cảnh sát đã phái cứu viện. Nhưng tôi nghĩ, người đã ở hoang mạc mấy giờ rồi, nước cũng không đủ để uống, cứu viện này dù đến được phòng chừng cũng không kịp. Cô vừa hay đang ở trên đường, lưu ý giúp một chút."

Khúc Nhất Huyền không lên tiếng, ánh mắt ước lượng độ cao sườn dốc cùng sàn xe, đường quá hẹp, khi cô đi đến nhất định phải buông lỏng phanh, xe đi qua sườn dốc, nhảy thẳng vào khu đất hoang bên đường quốc lộ.

Cô vừa thoát khỏi quốc lộ, người điều khiển giao thông trông coi bên đường liền giơ lên biển cấm, hướng cô cuống cuồng thổi còi.

Tiếng còi sắc nhọn, cách tiếng gió cùng cửa sổ cũng có thể nghe rõ.

Viên Dã cũng có thể nghe thấy, anh ta ngừng một chút, thử thăm dò hỏi "Khúc gia?"

Khúc Nhất Huyền cúi người, từ ngăn đồ lấy ra thẻ công tác của đội cứu viện Ánh Sao, bấm nút cho cửa xe hạ xuống, nói nhanh: "Hứa ta tam có ở bên cạnh cậu không, đưa điện thoại cho ông ta."

Vừa dứt lời, cô thò nửa người ra ngoài cửa sổ, hướng người điều khiển giao thông giơ lên thẻ công tác, "Sư phó, thời gian cấp bách, châm chước cho tôi một chút."

Đội cứu viện Ánh Sao ở đường vành đai Tây Bắc uy danh hiển hách, mấy năm nay cùng với cảnh sát tham gia vô số vụ cứu viện lớn nhỏ. Logo của đội rất nổi tiếng, cho dù là đứa trẻ ba tuổi cũng có thể nhận biết.

Điều khiển viên nửa tin nửa ngờ mà nhìn mắt cô, trong tay cầm thẻ công tác, ấn đường lộ vẻ khẩn trương.

Khúc Nhất Huyền?

Anh ta chỉ biết ở đường vòng Tây Bắc có một Khúc gia...

Anh ta híp mắt, cẩn thận nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò, liếm liếm môi, hỏi "Cô ở đội cứu viện trên đường vòng?"

Khúc Nhất Huyền khẽ cười một tiếng "Phải"

Điều khiển viên híp mắt "Cô cũng họ Khúc?"

Cũng?

Nụ cười của Khúc Huyền hơi cứng lại, vô số lần vì tên của mình mà đính chính lại "Thương mang đội ở đường vòng, chỉ có một người họ Khúc."

Cô chỉ chỉ chính mình "Chính là tôi, nữ."

Chờ đến khi ngồi trở lại trong xe, Viên Dã không nể tình mà cười nhạo: "Đường vòng Tây Bắc, mọi người chỉ biết đến tên tuổi Khúc gia, không biết được ai mới là Khúc gia này. Càng đừng nói đến cô, dọn ra ngoài cũng chỉ nhận [5 năm thi đại học, 3 năm làm bài thi] (bản gốc là 五年高考三年模拟, nên mình cũng không biết edit thế nào nữa)."

Không đợi Khúc Nhất Huyền phát tác, chắc hẳn Viễn Dã sợ bị mắng nên chạy nhanh đưa điện thoại cho Hứa tam "Mau mau mau, đừng chậm trễ chính sự, cùng [5 năm thi đại học, 3 năm làm bài thi] nói xem rốt cuộc sao lại thế này."

Ấu trĩ!

Khúc Nhất Huyền không hé răng, chỉ trợn trắng mắt.

Hứa tam tiếp nhận điện thoại, nhẹ hắng giọng, nghe được tiếng Khúc Nhất Huyền đáp lại mới nói "Vị khách kia họ Tuân, hai mươi lăm tuổi, là nghiên cứu sinh mới tốt nghiệp, cao khoảng 1m75. Mặc áo gió màu lam, đeo balo quân dụng mà xanh. Lúc tôi đưa cậu ta đến nửa đường, cậu ta hỏi tôi có con đường nào có thể đi đến Ngọc Môn Quan cùng thành ma quỷ Nhã Đan."

"Điểm du lịch Đôn Hoàn chưa thấy qua đều giống nhau, tôi nào biết bên trong có cái gì ma quỷ. Tôi liền nói có thể giúp cậu ta liên hệ công ty dy lịch sẽ được giảm 10%. Cậu ta ngại tốn tiền, tính toán vòng qua cổng soát vé, trốn vé đi vào. Hơn nữa trên đường lại kẹt xe, khi sắp đến Ngọc Môn Quan, cậu ta liền xuống xe tự mình đi qua đường. Cuối cùng lúc tôi nhận được điện thoại của cậu ta, cậu ta nói không có nước, không có biện pháp nhận ra phương hướng trong hoang mạc, lạc đường. Chờ khi tôi báo cho cảnh sát, gọi lại cho cậu ta thì di động đã tắt máy, tôi đoán điện thoại hết pin..."

"Trốn vé?" Khúc Nhất Huyền không lên tiếng, Viên Dã nghe được đã lên tiếng "Vì một chút tiền vé, liền cả mạng cũng không cần?"

Khúc Nhất Huyền cười nhạo một tiếng, tựa trào phúng: "Loại khách balo tự cho là thông minh đi một mình như này mỗi năm còn thiếu sao?"

Viên Dã bị nghẹn một chút, giọng điệu có phần không xác định, lên tiếng: "Không đến mức chứ..." Những người này rốt cuộc trong đầu chứa cái gì?

Hứa tam cũng thở dài: "Cậu ta nói chính mình có kinh nghiệm, năm nay đi đường vòng Tây Bắc là vì muốn thăm dò đường. Dựa theo kế hoạch của cậu ta, cuối cùng sẽ vượt qua Kim Sơn rồi đi Thanh Hải."

Đường đất cũng không đi tốt, bánh xe nghiền đá vụn đạp lên sàn xe, một đường xóc này cũng những tiếng đập nhỏ vang lên.

Khúc Nhất Huyền thả chậm tốc độ, nghiêng đầu nhìn ánh nắng "Từ Đôn Hoàn đến Ngọc Môn Quan hơn 100km, dưới tình huống giao thông tốt cũng mất hơn 1 giờ. Càng miễn bàn đến việc cậu ta lạc đường ở hoang mạc, không có cách nào xác định vị trí, chờ cứu viện ở Đôn Hoàng chạy tới, thần tiên cũng khó cứu."

Nói tới cứu viện, Viên Dã một lần nữa tiếp tục hỏi: "Tôi muốn hỏi một chút, trong đội còn ai ở gần Ngọc Môn Quan không?"

Khúc Nhất Huyền không tỏ ý kiến.

Xuất phát từ Đôn Hoàng, đi qua những tàn tích của Vạn Lý trường thành và Ngọc Môn quan, đến đường vành đai của thành phố quỷ Nhã Đan, cô không biết có nhiều thay đổi không, nhưng nhắm mắt lại cũng có thể đi qua.

Ngọc môn quan là một con đèo nằm ở phía tây Đôn Hoàng, có mộ ốc đảo nhỏ. Vạn lý trường thành xây từ thời nhà Hán cách ốc đảo này không đến mười km, đi theo hướng tây mười km là có thể đến cuối đèo. Nơi đây có hình dáng lòng chảo, khô cạn, cát vàng trải dài như lòng sông, mọi nơi đều bị phong hóa.

Trước mắt chỉ toàn sa mạc với sa mạc.

Mà thành quỷ Nhã Đan ở sườn phía tây của thung lũng, lộ trình ước chừng 50km.

Tháng Bảy tuy không phải mùa cát, nhưng chỉ cần gió nhẹ liền có thể thổi cát bay đầy trời. Bất luận là dấu chân, manh mối gì, ở trong gió cát trước mặt, liền bị cuốn đi như giọt nước trong biển khơi, chỉ một khoảnh khắc liền không thấy bóng dáng.

Một khi cậu ta từ nơi này lệch khỏi qũy đạo đường đi đã đề ra, liền rất khó tìm lại tung tích.

Khúc Nhất Huyền đeo thẻ công tác lên cổ, thấp giọng nói: "Tôi đi trước tìm xem, nhưng Viên Dã..."

"Chỉ dựa vào đoàn xe, tìm không tốt lắm."

Âm thanh của cô vừa lạnh lùng vừa nghiêm túc, Viên Dã nhất thời im lặng, không nói được lời nào.

Ở hoang mạc tìm một người đi lạc, không khác gì mò kim đáy biển.

Đạo lý này, anh ta biết.

Khúc Nhất Huyền đã thoát ra khỏi đoạn đường bị kẹt, cô đánh xe vòng sang trái, xe việt dã (Bản gốc là 巡洋舰 nghĩa là tuần dương hạm, tra google thì ra tàu chiến trên biển nên mình tự sửa thành xe việt dã, tàu chiến mà đi trên xa mạc khác gì heo mẹ biết leo cây) lập tức lao nhanh, trên đường núi sỏi đá bị hất lên theo đường đi của xe.

Cô nhếch mắt, từ kính chiếu hậu nhìn ra phía sau.

Sau xe đá cát bụi mù, từ phía sau xe có thể thấy được mơ hồ dòng xe cô vẫn thể động đậy được, một đường xe thật dài.

Nơi kẹt xe rất gần Ngọc Môn quan, không mất nhiều thời gian, Khúc Nhất Huyền đã đến cảnh khu.

Thành cổ Tiểu Phương ở Ngọc Môn quan có đài ngắm cảnh, được xây dựng trên sườn dốc, đứng trên đó, mắt thường có thể nhìn thấy phía trước có đồng cỏ và đầm lầy.

Đồng cỏ ở sâu trong lòng chảo, càng đi xa càng khó phân biệt.

Khúc Nhất Huyền có biện pháp để nhận biết phương hướng, dọc theo ngoài thành Ngọc Môn quan một vòng. Cô đi rất chậm, vừa đi vừa chú ý xem trên mặt đất có dấu chân người hay không.

Dấu chân không giống vết bánh xe, rõ ràng khắc sâu, trong chốc lát gió cát không thể che dấu luôn được.

Thiếu niên trẻ tuổii dấu chân khoảng bốn mươi centimet., mặc dù hoa văn ở đế giày thể thao sâu, nhưng cho dù là người nặng hai trăm cân đi ở ngoài Ngọc Môn quan thì không đến mấy phút cũng sẽ bị gió cát che lấp.

Nhưng không đi xem thử một lần, Khúc Nhất Huyên không cam lòng.

Đến hướng Tây, cát vàng lẫn với sỏi đá, hạt cát thô to càng khó để lại dấu vết.

Khúc Nhất Huyền đi xong một vòng, không ở lại lãng phí thời gian, đi đến lòng chảo tây hành, hướng thành ma quỷ Nhã Đan bắt đầu tìm kiếm.

Trước khi xuất phát, cô kiểm tra xăng xe và tính toán con đường cần đi, nạp điện thoại, nhắn cho Viên Dã một tin "Tôi đến hướng tây Ngọc Môn quan tìm kiếm, xăng chỉ đủ dùng khoảng năm trăm km, trước khi mặt trời lặn cần đổ thêm."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Chữ “kị” sáng rực trên hoàng lịch

Edit: Rùa

Nếu không suy xét đến lượng dầu tiêu hao, Khúc Nhất Huyền sẽ đi đến thung lũng phía tây, tìm kiếm một đường từ thung lũng đến thành ma quỷ Nhã Đan ở Đôn Hoàng.

Cô đi một mình, lại trong tình huống bình xăng sắp hết, chỉ có thể từ bỏ kế hoạch này, ngược lại suy xét mục đích cùng địa điểm cứu hộ.

Ngọc Môn quan có đường trực tiếp đến khu thắng cảnh thành phố quỷ Nhã Đan, nhưng con đường đầu tiên bị loại khỏi tuyến đường tìm kiếm của Khúc Nhất Huyên chính là con đường này.

Đây là con đường duy nhất phải đi qua điểm thắng cảnh. Từ tháng Bảy đến tháng Chín là mùa du lịch ở Tây Bắc, có hàng chục chiếc xe bus ngắm cảnh đi từ Ngọc Môn quan đến thành phố quỷ Nhã Đan mỗi ngày.

Vị khách họ Tuân kia nói mình bị lạc đường, hiển nhiên đã đi khá xa con đường này, nếu đi theo con đường này tìm kiếm chắc chắn sẽ làm lãng phí rất nhiều thời gian quý hiếm. Cô ước tính bước chân của người đàn ông trưởng thành, điều chỉnh phương hướng lộ trình.

Lệch khỏi Ngọc Môn quan là con đường dẫn ra khỏi cảnh khu khoảng mười km, liền tiến vào khu không người.

Cảnh vật trước mắt cũng dần thay đổi, không còn nhìn thấy đồng cỏ ở ốc đảo tươi mát cùng đầm lầy, càng miễn bàn đến chim hay thú gì cả. Phóng mắt nhìn lại, trừ bỏ hoang mạc mênh mông vô bờ cũng chỉ hơi hơi lộ ra mặt đất sa mạc.

Trong gò đồi sa mạc, có những loài cây ngải rải rác, bị phơi nắng bởi mặt trời, lộ ra không khí của sự chết chóc.

Khúc Nhất Huyền nhìn qua gương chiếu hậu, phía sau sớm đã không thấy Tiểu Phương thành của Ngọc Môn quan. Ngay cả trạm dừng chân ven đường ở bên trái cột điện cũng đã vì ánh nắng mà trở thành một hình dáng mơ hồ.

Khúc Nhất Huyền lựa chọn điểm dừng đầu tiên trên bản đồ vệ tinh là một đồi cát cao ngất, chính xác hơn, nó là một gò đất độc lập cao bốn mét.

Gò đất đón gió và khô quanh năm nên rất khô cằn, phạm vi trăm dặm quanh đây không có gò đất nào cao hơn nó, miễn cưỡng có thể che được ánh nắng ban ngày.

Khúc Nhất Huyền kề sát gò đất nhỏ để dừng xe.

Vào tháng Bảy, nhiệt độ cao nhất của mặt đất lên tới 70oC.

Động cơ xe nóng bỏng, nhìn qua kính chắn gió có thể thấy đường chân trời, bị ánh nóng làm cho biến dạng, ẩn ẩn làm cho như thoáng qua giống như ảo ảnh.

KHúc Nhất Huyền tắt lửa xuống xe.

Sau khi xuống, cô đi theo chiều kim đồng hồ, mở cả bốn quạt gió của xe để thông khí. Vì nhiệt độ quá cao nên phải nghỉ hai giờ, chờ đến ba giờ chiều nhiệt độ giảm xuống cô sẽ tiếp tục tìm kiếm.

Chỉ là, hai giờ này cô cũng không nhàn rỗi.

Gò đất nhỏ chỉ miễn cưỡng che khuất nửa thân xe, Khúc Nhất Huyền ngồi tạm xuống chỗ cửa xe, tiếp tục nghiên cứu bản đồ.

Vị trí được định vị bởi GS rất gần với vị trí của vị khách họ Tuân mất tích do Hứa tam kể lại.

Khúc Nhất Huyền đứng dậy, từ thùng xe lấy ra một chiếc kính viễn vọng, cầm lên điện thoại và GS, lại vòng sau cốp xe, xách ra thùng dự trữ nước.

Trước khi rời đi, cô mở bình nước làm ướt cánh tay trước khi phơi nắng. Lúc này mới lấy mũ lưỡi trai đội lên, dọc theo sa mạc Sa Lương đò đường.

Khúc Nhất Huyền đi không quá xa.

Vì quá nắng nên sa mạc vô cùng khô nóng, thể lực tiêu hao đặc biệt nhanh.

Huống chi cô lại đi một mình vào sa mạc, cho dù Khúc Nhất Huyền là thành viên đội cứu viện đã nhiều năm, thì với tình huống hiện tại vẫn có thể xảy ra nguy hiểm.

Cô liếc nhìn GS, đánh giá vị trí hiện tại đã là vị trí có thể đi xa xe nhất, không thể tiếp tục đi nữa, liền chọn một gò đất nhỏ bò lên.

Gò đất này không tính là cao, nhưng tầm nhìn không tồi. Khúc Nhất Huyền nhón chân, có lẽ còn có thể nhìn xa thêm mấy mét nữa.

Lúc này độ ẩm của hoang mạc đã đạt tới giá trị cao nhất trong ngày, đứng dưới ánh mặt trời khiến Khúc Nhất Huyền cảm thấy mình giống như thịt nướng.

Một tay cô cầm kính viễn vọng, một tay đối chiếu GS để vẽ dấu đường đi.

Hiện giờ nơi này hẻo lánh không có dấu chân người, trăm ngàn năm trước nó còn là hồ nước mênh mông, cây cối tốt tươi. Sau do thay đổi địa chất, mực nước giảm xuống, hồ nước cạn dần. Đến cận đại, lòng sông khô cạn, phong hóa cằn cỗi, sớm đã không còn ngọn cỏ nào.

Khúc Nhất Huyền lo lắng, có không biết bao nhiêu cồn cát nhỏ bên trong sa mạc Gobi.

Sau khi lòng sông bị phong hóa, đá vụn và phù sa dưới đáy sông bị gió cát cuốn trôi, vì đá vụn nặng hơn nên khi gặp chướng ngại sẽ bị giữ lại. Mà những cái đó bị gió thổi đi, chồng chất tạo thành cồn cát.

Chỉ giựa vào mắt thường, không có cách nào đoán được chiều sâu của cồn cát. Một khi gặp được cồn cát do trầm tích tạo thành, ngay cả xe việt dã bốn bánh cũng sẽ rơi vào hố cát.

Đến lúc đó đừng nói cứu hộ, ngay cả cô cũng phải gọi cho đường dây nóng của đội cứu hộ Ánh Sao.

Khúc Nhất Huyền không muốn mất mặt, tự nhiên sẽ không cho phép chuyện làm tổn hại thanh danh này xảy ra.

Dò đường xong, Khúc Nhất Huyền đi theo đường cũ quay lại.

Trở lại lên xe, cô lấy trang bị xuống, trước uống nước bổ sung.

Lần này cô đi Ngọc Môn quan, chỉ đơn giản do nhàn rỗi nhàm chán, muốn đến khu thắng cảnh thử vận may, xem có thể đón được một hai đoàn khách vào Đôn Hoàng, có thể thêm chút sinh hoạt phí.

Kế hoạch giữa trưa xuất phát, tối về Đôn Hoàng, chỉ cần khách đầy xe tuần dương là có thể đủ cho cô sinh hoạt hai tháng, nhưng là không nghĩ sẽ xảy ra sự cố. Trước khi xuất phát cô cũng chỉ chuẩn bị thêm nhiều nước.

Ai biết sửa đường làm kẹt xe không thể di chuyển không nói, nửa đường còn gặp phải du khách mất tích cầu cứu viện.

Cô đóng nắp bình, mở điện thoại xem hoàng lịch.

Nhìn một cái, Khúc Nhất Huyền không biết nên tin hay không.

Trên hoàng lịch chỉ có bốn chữ - mọi việc đều không nên làm.

Nghĩ ngợi một lát, Khúc Nhất Huyền cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, gọi điện thoại cho Viên Dã.

Điện thoại vừa reo hai tiếng đã có người tiếp máy, Viên Dã alo một tiếng, hỏi Khúc Nhất Huyền: "Khúc gia, cô đang ở đâu?"

Khúc Nhất Huyền gửi cho anh ta tọa độ của mình, nghe tiếng Viên Dã gõ phí định vị vị trí ở đầu bên kia, từ túi treo ở cửa xe lấy ra gói thuốc lá.

Bàn tay cô chà xát một cái, ngậm điếu thuốc vào miệng, hỏi: "Bên cậu có tiến triển gì không?"

Viên Dã: "Việc này đã được đăng báo, chính phủ cũng phái ra một đội công an, phòng cháy và đội cấp cứu tạo thành trung đội cứu viện. Tôi cũng nhận được thông báo, trong đội ai không có nhiệm vụ đều tham gia." Dứt lời, anh ta lại bổ sung "Tôi đã sắp xếp hai mươi chiếc xe việt dã, tập trung ở ngoài Ngọc Môn quan sau khi mặt trời lặn, tùy thời điểm sẽ tiến vào hoang mạc cứu viện.

Khúc Nhất Huyền tính toán quy mô cứu hộ, không lên tiếng.

Viên Dã đợi mãi cũng không nghe thấy tiếng cô đáp lại, cảm thấy đau đớn vì đây là cuộc gọi vệ tinh, "Cô đừng không nói gì, cuộc gọi này rất đáng quý. Cô hừ hai tiếng thì lần gọi này cũng đáng."

Khúc Nhất Huyền tìm bật lửa, tìm chỗ nào cũng không thấy, ngồi lại không tìm nữa, lúc này mới không nhanh không chậm nói: "Lực lượng cứu viện lần này rất lạc quan, nếu vận khí tốt, đêm nay có thể bắt đầu tìm."

Viên Dã phụ họa hai tiếng, chờ Khúc Nhất Huyền nói xong, ánh mắt liếc đến số điện thoại vài phút trước anh ta thuận tay ghi lại, chợt nhớ tới Khúc gia còn chờ tiếp viện, vội vàng nói trước khi cô cúp máy, "Khúc gia, cô có bút không, tôi cho cô một số điện thoại."

Bút thì có, nhưng giấy không có.

Nhưng điểm này cũng không làm khó được Khúc Nhất Huyền, cô viết số điện thoại mà Viên Dã cho viết lên mặt sau của hộp thuốc.

"Tôi chưa kịp hỏi tên, chỉ biết đối phương họ Phó." Viên Dã gãi đầu, ngữ khí mang chút chột dạ.

Khúc Nhất Huyền cũng không để ý, cô nhíu mày nhìn dãy số quen thuộc, gãi cằm.

Dãy số này____ cô đã từng nhìn thấy ở đâu rồi?

Khúc Nhất Huyền không quá rối rắm về vấn đề này, cô thấy độ ẩm giảm xuống, khởi động xe rời đi.

Đi được khoảng 3km, không còn nhìn thấy cát sỏi nhô ra ở trên đường. Trong sa mạc đều là cồn cát, có cồn cát cao gần bằng hai tầng lầu.

Phần này của Sa Lương trải dài gần vài trăm kilômét theo chiều ngang, chỉ dùng mắt thường thì không có cách nào nhìn thấy phần cuối Sa Lương. Giống như một phần của núi rồng nằm trên lưu vực sông Qaidam, chỉ sau khi vượt qua Sa Lương mới có thể tiếp tục về phía tây.

Trên sa mạc, có vài dấu vết bánh xe. Biên lốp xe tạo ra dấu vết không rõ ràng ở mặt đất, ngay cả giấu xe hôm nay cũng sớm bị cát che lấp.

Cô ngồi xổm xuống, đo độ rộng lốp xe.

Luôn bị phơi nắng trong sa mạc, hạt cát nóng bỏng, nhiệt độ cao giữa các xúc tu giống như cồn cát mở ra một chiếc răng nanh.

Khúc Nhất Huyền không chạm vào cát nữa, cô cơ bản xác định được đây là vết T lốp xe lưu lại. T lốp xe là lốp xe bùn, để nằm đất, các rãnh lớn và rất sâu, thích hợp cho xe việt dã.

Có vết bánh xe mở đường, Khúc Nhất Huyền có thể dễ dàng hơn.

Trên sườn cồn cát không dễ đi, bánh xe chạm đất, một khi lực không đủ thì có thể lún xuống cát, nhìn qua kính chắn gió Khúc Nhất Huyền có thể thấy sa mạc bằng phẳng cùng cồn cát, không thể nghi ngờ thế này rất khảo nghiệm kỹ thuật lái xe.

Khúc Nhất Huyền đi qua cồn cát đầu tiên trượt xuống dốc một đoạn, mặt đường xóc nảy, giảm xóc của xe kêu không ngừng, hiển nhiên xe rất dễ hỏng.

Cô lại tăng tốc lần nữa, đi qua một cồn cát. Tốc độ và lực của xe bị cồn cát làm giảm, mấy lần leo lên cồn cát đều thất bại, tiếng động cơ gầm gừ như dã thú, đánh xe hất tung cát làm bụi đất bay đầy.

Mắt thấy sắp vượt qua cồn cát, nhìn qua kính chắn gió là một vùng sa mạc bằng phẳng. Dẫm mạnh chân ga, chỉ nghe "rầm" một tiếng vang lớn. Xe suýt bị lật, sàn xe đập mạnh xuống, chỉ nghe âm thanh máy nổ ầm ầm.

Da đầu Khúc Nhất Huyền căng lên, cô chửi bậy một tiếng, đột nhiên dẫm ngừng xe.

Cô ngồi trên ghế lái, nhìn sa mạc mênh mông phía trước, đi qua cồn cát là có thể đi dễ dàng, suy nghĩ này sụp đổ trong nháy mắt.

Trong đầu trống rỗng, trước mặt Khúc Nhất Huyền hiện bốn chữ to xuất hiện ở hoàng lịch_____ "Mọi việc không nên."

Khúc Nhất Huyền: "....Mẹ nói!"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Đây rõ ràng là tìm Diêm vương đến để trị cô mà!

Edit: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Sau khi Khúc Nhất Huyền tỉnh táo lại liền tắt máy, bắt tay vào việc.

Sau đó cô xuống xe, đi một vòng quanh xe kiểm tra.

Bốn cái bánh xe đều bình thường, thanh bảo hiểm cũng không có dấu hiệu bị cọ phá tróc ra, hiển nhiên tiếng động khác thường vừa rồi không liên quan tới vỏ bọc xe, là gầm xe xảy ra vấn đề.

Cô xốc cốp phía sau xe lên, từ tầng trong cùng lôi cái kích ra, chống lên bệ.

Dạng kích đơn giản có thể tích nhỏ lại gặp phải mặt cát xốp, tác dụng chống đỡ hơi có chút "gân gà"*. Nhưng dù sao có còn hơn không, ít nhất thì Khúc Nhất Huyền không cần lo lắng lúc cô kiểm tra, gầm xe sẽ không hề báo trước mà nện xuống.

**run, kém*

Cô cong eo, lại chọn chọn lựa lựa, chọn thêm tay quay rồi chui vào gầm xe.

Những năm này chạy trên đường vành đai, hoặc nhiều hoặc ít sẽ gặp phải những ngày thời tiết khắc nhiệt, đường xá tệ hại hay lúc ra ngoài không xem hoàng lịch. Nổ bánh xe, rơi ốc vít, hãm xe, tất cả Khúc Nhất Huyền đều đã gặp phải.

Từ thoạt đầu bó tay hết cách cho tới bây giờ, cô xem như đã đạp nửa chân lên con đường đến bồi dưỡng nhập môn "xa hành"**.

** *"Xa hành" ở đây ý là đi đường nhưng không phải đi đường bình thường mà là dẫn đường, đi lữ hành đến nơi xa xôi hẻo lánh, ...*

Nhiệt độ trong gầm xe nóng hổi, còn có hiện tượng rò rỉ dầu rất nhỏ.

Khúc Nhất Huyền cầm tay quay nhẹ nhàng gõ bên trên khung xe.

Gầm xe dính bùn cát từ lúc qua sông, sau khi khô lại hòa với cát mịn trên đường đi, tay quay chấn động làm mảnh vụn không khác gì hạt cát bên dưới rơi xuống như bụi mù nổi lên bốn phía.

Cô nhăn mày, ghét bỏ vịn khung xe bên cạnh mượn lực, lại trượt về hướng gầm xe mấy tấc.

Lần này, liếc mắt liền thấy nguyên nhân xe bị hư – thiết bị giảm xóc của chiếc Cruiser đã phát nổ.

Vấn đề về thiết bị giảm xóc, có thể lớn cũng có thể nhỏ.

Nhẹ thì chỉ ảnh hưởng đến hiệu quả giảm xóc, nặng thì xe hư người chết.

Dưới tình huống này, cô có chút lưỡng lự.

Mặt cát nóng bỏng, cách một tầng vải áo mỏng manh, có nhiệt lực dâng lên liên tục không ngừng ủi lên da thịt cô.

Gầm xe cùng mặt đất hình thành một cái lồng, như là lò luyện. Cô lại tựa như miếng thịt bị bọc một tầng giấy bạc, được gác trên bếp than củi để nướng, hỏa lực tràn đầy, hút nhiệt đều đều.

Nếu không phải bên tai không có âm thanh "Xì xì xì" của thịt nướng thì cô nghĩ mình sắp ngửi được mùi thịt nướng rồi.

Chui ra khỏi gầm xe, Khúc Nhất Huyền lên xe lấy bao thuốc.

Dựa vào cửa xe, cô khẽ nhả ra một ngụm khói trắng, híp mắt nhìn bánh sau một chút. Ánh mắt kia rất không tốt, dường như có thể đập nát khung xe thành từng mảnh, trực tiếp biến nó thành một đống sắt vụn luôn vậy.

Dựa vào cửa xe, cô khẽ thả ra một ngụm khói, hàm hồ lẩm bẩm một câu: "Chậm trễ mọi việc."

Khúc Nhất Huyền do dự một lát, lòng bàn tay vuốt ve trên nút "call" thật lâu nhưng vẫn chậm chạp không đưa ra quyết định.

Chiếc Cruiser này có lẽ phải mắc cạn tại chỗ chờ xe kéo tới rồi.

Nếu cô xin giúp đỡ từ chỗ Viên Dã, tám chín phần mười sẽ phải ở nguyên tại chỗ chờ đội xe tiếp ứng rồi rút lui khỏi hoang mạc trước. Cô một đường từ Ngọc Môn Quan đuổi tới đây, xe yêu bảo bối cũng nát, cứ rút lui như vậy nghĩ thế nào cũng không cam lòng.

Nhưng nếu tiếp tục đuổi theo lại càng không thực tế.

Một mình một xe tiến vào hoang mạc vốn đã phạm vào kiêng kị, huống chi hiện tại tình thế có biến, cô đang ở trong thế yếu.

Khúc Nhất Huyền phiền muộn, không lưu ý điếu thuốc đã cháy hơn phân nửa, tới khi một đoạn tàn tro nóng bỏng rớt xuống mới hồi phục tinh thần lại.

Cô cong ngón trỏ gảy nhẹ thân thuốc, vừa muốn đưa thuốc lá lên môi, ánh mắt lại chợt rơi vào bên trên điếu thuốc, có chút thất thần.

Lập tức, cô gợi lên khóe môi, cười.

Sao cô lại quên mất anh ta!

Khúc Nhất Huyền ngồi trở lại trong xe, gọi tới dãy số Viên Dã vừa cho mình.

Trước khi cuộc gọi được kết nối, cô vừa lười biếng dựa vào đệm ngồi vuốt hộp thuốc lá, vừa nghĩ sẵn trong đầu làm sao để thuyết phục đối phương cùng mình đi cứu hộ.

Khi điện thoại được kết nối, cô hắng giọng, "Alo" một tiếng.

"Ai vậy?" Giọng nam mát lạnh trầm thấp, không nhanh không chậm.

Giọng nói này dễ nghe ngoài ý muốn, mang theo nhiệt độ cùng độ sâu, không hiểu sao có chút "ăn" tai.

Khúc Nhất Huyền cảm thấy tai nóng lên, khi tự giới thiệu không tự giác hạ âm lượng xuống mấy độ: "Là Phó tiên sinh sao? Tôi là Khúc Nhất Huyền của đội xe Tinh Huy."

Đầu kia vô cùng yên tĩnh.

Khúc Nhất Huyền cũng im lặng theo mấy giây.

Trong chớp mắt, có một loại cảm giác thân nhiên, quen thuộc khó hiểu ập đến khiến cô có ảo giác như mình quen người này.

Nhưng theo lý mà nói thì dòng họ "Phó" đến chỗ nào cũng đều thua thiệt này cô cũng không đến mức không có chút ấn tượng nào chứ.

Khúc Nhất Huyền dự định thận trọng hơn một chút, nhất là lúc có việc phải nhờ người.

Cho nên đối phương không nói lời nào, cô cũng không lên tiếng, càng sẽ không hỏi loại vấn đề dễ dàng gây hiểu lầm như "Chúng ta trước kia có quen biết không".

May mắn, đối phương chỉ trầm mặc trong chốc lát, rất nhanh đã đi vào chủ đề: "Chuyện gì?"

Bây giờ cách thời gian đã hẹn sớm hơn một giờ, Khúc Nhất Huyền không biết bay, lúc này điện thoại gọi tới hiển nhiên là gặp phải vấn đề cần sự trợ giúp.

Đối phương trực tiếp, Khúc Nhất Huyền cũng không quanh co lòng vòng, nói ngay vào điểm chính: "Từ thung lũng Cổ Sơ Lặc đi về phía tây, có một đài đất Sa Lương lớn. Thiết bị giảm xóc của xe tôi bị nổ, xe và tôi đều mắc kẹt trên Sa Lương.*"

* *Sa Lương là cồn cát lớn.*

Âm thanh người đàn ông lại thấp xuống: "Đã kiểm tra gầm xe chưa?"

"Đã xem, thiết bị giảm xóc bị rò rỉ chút dầu."

Anh trầm ngâm một lát, nói: "Thiết bị giảm xóc bị rò rỉ dầu, ảnh hưởng đến bộ giá đỡ, làm tăng lượng dầu tiêu hao. Cô tính thế nào?"

Khúc Nhất Huyền nghe xong, liền biết đối phương là người trong nghề.

Cô phủi phủi khói bụi, tư thế ngồi lười biếng cũng nghiêm chỉnh lại: "Đi xuống trước."

Đối phương dường như cười trào phúng nhẹ một tiếng, Khúc Nhất Huyền còn chưa nghe rõ đã nghe thấy giọng điệu nghiêm túc của anh ta, cảnh cáo cô: "Không biết Sa Lương tích cát sâu cạn thế nào, cô phán đoán sai khiến xe bị hãm vẫn là chuyện nhỏ, lúc xuống dốc không phải phát sinh xe lật sang bên cạnh thì cũng là trục xe đứt gãy, vậy là có thể giúp cô trực tiếp trở thành anh hùng hy sinh trong Sa Lương rồi đấy."

Khúc Nhất Huyền: "…" Người này nếu như không phải đang nói chuyện giật gân thì chính là đang trù yểu cô!

"Cho nên, ở yên tại chỗ chờ, nửa giờ sau tôi sẽ đến."

Cho đến khi cúp điện thoại, Khúc Nhất Huyền vẫn còn chưa tỉnh hồn lại.

Vừa rồi cô… là bị người khác trêu chọc?

Nửa giờ, cũng chỉ bằng thời gian Khúc Nhất Huyền nghe mấy bài hát.

Radio không thu được tín hiệu, tất cả các kênh đều là âm thanh "Xì xì" của dòng điện. Cô nhẫn nại tính tình, tìm ra USB sinh nhật lần trước Viên Dã đưa cô, cắm vào ổ.

Bài hát có chút cũ, giai điệu tuy không tệ nhưng cũng không biết là bài hát kim khúc* tiếng Quảng Đông từ niên đại nào.

**cải lương*

Qua hai mươi phút, tất cả kiên nhẫn của Khúc Nhất Huyền đều khô kiệt. Không ngồi mãi trong xe nổi, cô đạp cửa bò lên trên nóc xe.

Sắc trời dần dần tối, cái hoang mạc này cũng bắt đầu nổi gió.

Gió mang theo cát mịn, vòng quanh trên đất đá vụn, đập vào chiếc Cruiser dừng trong gió cát rung động nhè nhẹ.

Ở phương xa, ánh nắng vừa chiếu ra những chi tiết cũ ố vàng, liền có một chiếc xe việt dã màu đen vòng qua đài đất, hiện ra sau tầng tầng sa mạc.

Nó đón gió mà đến, sau xe bụi mù bị nâng lên, giống như có thiên quân vạn mã đang chạy đến, những đống đất sau lưng sa mạc đều biến thành vật làm nền cho nó.

Trong bão cát đầy trời, tiếng động cơ gào thét theo sóng nhiệt trong hoang mạc bị nướng đến khô ráo mười phần đập vào mặt, nóng đến mức trái tim Khúc Nhất Huyền phát khô, giống như nghẹn đầy họng đất cát nóng bỏng.

Cô nhìn về phía xa thấy chiếc xe việt dã nước sơn đen sáng loáng không hợp với cát bụi hoang mạc đang càng ngày càng gần, cho đến khi chỉ còn cách Sa Lương một đoạn, rốt cục thấy rõ – chiếc xe hung hãn như mãng xà đen đuổi tới, lại là một chiếc Mercedes G đã cải tạo lại.

… Chỉ cần là Mercedes G, cho dù là đã cải tạo lại, thì cũng rất đắt giá!

Khúc Nhất Huyền bỗng nhiên có chút tuyệt vọng.

Cô hoàn toàn quên đi vừa rồi vẫn còn cảm thấy thưởng thức và tán đồng đối phương là người trong nghề, lòng tràn đầy điên loạn nghĩ: "Viên Dã tìm người này đến, đừng mẹ nó là một gã nhị thế tổ* chỉ biết đốt tiền thêm phiền!"

**nhà giàu thế hệ thứ hai, chỉ những người sinh ra trong gia đình giàu có, ăn chơi trác táng*

Người bình thường có cam lòng mang Mercedes G đến địa phương như thế này? Toàn là xe càng nát càng tốt, đụng phải hố bị vùi lấp cũng không đau lòng.

Mặc dù đối với phương tiện của đối phương không hài lòng lắm, nhưng Khúc Nhất Huyền còn chưa quên mình bây giờ là có việc cần nhờ người.

Lúc xe dừng ở dưới Sa Lương, cô cũng vịn khung xe từ trần xe nhảy xuống đất.

Lái xe bên trên Sa Lương khá tốn sức, nhưng với đàn ông trưởng thành thì lái xe trên sườn núi cát, vẫn là dễ như trở bàn tay .

Người đàn ông thân hình thon dài thẳng tắp, đội mũ lưỡi trai màu đen trên đầu, dù không nhìn rõ ngũ quan nhưng khí chất toàn thân lão luyện, lộ ra nét nội liễm và vẻ thâm sâu khó lường.

Không thấy anh phải tốn sức, càng không thấy lúc anh đặt chân leo lên sườn núi cát chật vật mất trọng tâm, từ lúc Khúc Nhất Huyền trông thấy anh xuống xe đến lúc người đàn ông này vô thanh vô tức (*không âm thanh, không cảm giác*) xuất hiện ở bên trên Sa Lương, toàn bộ quá trình không mất quá hai phút.

Cô vô ý thức nâng cổ tay nhìn đồng hồ, cách cuộc điện thoại lúc nãy vừa vặn nửa giờ, không hơn một phút cũng chẳng kém một phút.

Khúc Nhất Huyền hiếm khi ngẩn ra một cái.

Cô cảm thấy phán đoán của mình đối với người đàn ông trẻ tuổi này quá nông cạn… Người ta để cô ở yên tại chỗ chờ nửa giờ căn bản không phải trêu chọc cô, mà là ra oai phủ đầu cô đây mà!

Cô nhịn không được, lặng lẽ dò xét anh. Ánh mắt từ vành mũ hải quân lấy "Bát nhất"* làm tâm, ngay phía trên vẽ một nét chổi màu đen rơi xuống hình xăm bên trên cánh tay do anh ta vén lên tay áo lộ ra, cô mơ hồ có một suy đoán.

**"Bát nhất" hay còn gọi là "quân huy bát nhất" là hình ngôi sao năm cánh màu đỏ viền vàng, bên trong khảm hai chữ "bát nhất", quân huy Giải phóng quân Nhân dân Trung Quốc*)

Nhìn rất giống lính đặc chủng hải quân đã giải nghệ, thân thủ… tốt đến quái dị.

Cô ho nhẹ một tiếng, định lên tiếng chào hỏi trước.

Khu không người trời cao đất rộng, cứ đứng đấy cùng nhau không nói lời nào rất lúng túng.

Cô đang muốn duỗi tay thể hiện tình hữu nghị, không ngờ, người đàn ông bỗng nhiên ghé mắt, ánh mắt sau kính râm từ giữa gương mặt trực tiếp rơi xuống trên thẻ công tác trước ngực cô, im ắng quan sát.

Ánh mắt kia giống như chân chất, lại dường như có một áp lực vô hình, trong nháy mắt bóp chặt lấy cổ họng cô.

Toàn thân Khúc Nhất Huyền cứng ngắc, cảnh giác lại phòng bị mặc anh dò xét.

Cô quyết định thu hồi câu nói vừa rồi.

Viên Dã tìm viện binh cho cô không phải nhị thế tổ đáng yêu, mê người, đây rõ ràng là tìm Diêm Vương đến để "trị" cô mà!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Tôi lần này, tới tìm "bảo"

Edit: Tuyết Phu Dung

Không biết qua bao lâu, đối phương dường như cuối cùng cũng nhìn đủ rồi, không nhanh không chậm vươn cánh tay trái mang theo hình xăm ra, lời ít ý nhiều nói: "Phó Tầm."

Khúc Nhất Huyền trấn định duỗi tay theo, nhẹ nắm đầu ngón tay anh, "Khúc Nhất Huyền."

Phó Tầm gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Ngay sau đó, anh ghé mắt, ánh mắt lướt qua Khúc Nhất Huyền dừng ở chiếc Cruiser phía sau, hỏi: "Thùng dụng cụ đâu?"

"Bên này." Khúc Nhất Huyền đưa anh đến cốp sau xe.

Thùng dụng cụ mới vừa dỡ ra, còn chưa thu dọn lại.

Phó Tầm thuận tay cầm cờ lê đặt trên mặt thùng dụng cụ, lại lấy đèn pin, chui vào gầm xe.

Thiết bị giảm xóc của chiếc Cruiser không chỉ đứt gãy, còn có hiện tượng lọt dầu rất nhỏ.

Anh cắn đèn pin, lòng bàn tay cọ cọ vạt áo còn mới trên cánh tay lên vết tích bị hỏng, cơ bản có thể đoán ra — Thiết bị giảm xóc của chiếc Cruiser khi vượt qua Sa Lương áp lực tăng cao, sau khi bị đứt gãy chỉ trong nháy mắt thân xe đã theo quán tính trầm xuống, sàn xe cọ mạnh xuống đất.

Sửa lại cũng đơn giản, chỉ cần đổi một đôi thiết bị giảm xóc là được.

Khó ở chỗ đây là khu không người, trước không có thôn sau không có cửa hàng, ngoại trừ gió cát chính là sa mạc, nào có thiết bị giảm xóc để mà đổi.

Khúc Nhất Huyền chờ ở bên cạnh xe, thấy Phó Tầm từ gầm xe ra, còn chưa kịp hỏi "Xe này còn có thể cứu không", đã thấy anh ta ném cờ lê vào trong thùng dụng cụ, giương mắt nhìn cô.

Tháo kính râm xuống, cặp mắt kia rõ ràng thâm thúy, giờ phút này không có cảm xúc gì, ánh mắt nội liễm, không hiểu sao lộ ra cảm giác giống như đã từng quen biết.

Khúc Nhất Huyền có chút ngây ra, cảm giác quái dị trong lòng càng sâu.

… Sao cô lại cảm thấy người đàn ông này quen mắt như vậy?

Phó Tầm không biết cô suy nghĩ cái gì, thấy cô muốn nói lại thôi, trầm ngâm một lát, hỏi: "Xe này còn muốn đi?"

Khúc Nhất Huyền trừng mắt: "… Vô nghĩa!"

Anh gật đầu, biết nghe lời phải: "Vậy phải để lại đây."

Kết quả này cùng Khúc Nhất Huyền dự đoán không khác biệt lắm, cô cũng không cảm thấy mất mát gì. So với "tang" xe, chia cách ngắn ngủi dễ làm người ta tiếp thu hơn.

Nhưng mà cũng không thể cứ để xe trên Sa Lương như vậy, tháng bảy tuy không phải mùa bão cát, nhưng gió cát hoang mạc vẫn có chút không ổn định.

Ý Khúc Nhất Huyền là, lái xe xuống Sa Lương trước.

Kế đó nhất định phải tìm người kéo xe về sửa chữa. Nếu không đường đến Đôn Hoàng xóc nảy, thật lái trở về chỉ cần đến nửa đường khung xe đã tan tành rồi. Trục xe có đứt hay không còn phải xem vận khí, nhưng lốp xe, khẳng định sẽ bị cái đường bàn xát gặm hết.

Tới lúc đó, xe cũng thật sự báo hỏng.

Muốn sửa xe cũng được, phí sửa xe phỏng chừng có thể bằng tiền mua lại một chiếc Cruiser.

Nếu Phó Tầm đã tới, xe này cũng sẽ không tới phiên Khúc Nhất Huyền lái.

Khúc Nhất Huyền đối với việc này tự nhiên không có ý kiến.

Nguyên tắc đầu tiên khi cứu viện trên sa mạc chính là trong quá trình cứu viện, nhân viên cứu viện có quyền chỉ huy tuyệt đối, chiếc xe được cứu cần phối hợp cao độ để xe có thể mau chóng thoát khỏi tình trạng nguy hiểm.

Lần này tuy rằng không phải chính thức báo cáo cứu viện, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc Khúc Nhất Huyền tuân thủ nguyên tắc cứu viện.

Sau khi Cruiser mắc cạn lại lần nữa khởi động, động cơ rền vang rít gào. Bốn bánh lái, lực vân bánh xe cào cát bào ra rãnh sâu trên Sa Lương, cuốn lên cát bụi, uốn lượn kéo dài mấy thước.

Đường này chỉ có thể chầm chậm đi không thể lái nhanh, Phó Tầm cẩn thận, nhất trí phương thức chọn lựa hướng xuống dốc của Khúc Nhất Huyền, đều là đè lên vết bánh xe hằn sâu trên Sa Lương đi xuống.

Khúc Nhất Huyền đi theo một hồi, thấy giai đoạn hung hiểm nhất đã đi qua, trái tim buông xuống hơn phân nửa.

Đang muốn vượt qua xe, đi xuống phía dưới Sa Lương chờ anh ta. Mí mắt lại chợt nhảy dựng, cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm cô.

Sau cổ chợt lạnh, khóe mắt theo bản năng thoáng nhìn về bên tay trái — dưới bóng Sa Lương có một vệt Sa Khanh lõm xuống khó chú ý thấy. (*Sa Khanh là hố cát*)

Màu đất của Sa Khanh kia so với hạt cát chung quanh đều đậm màu hơn, giống như tứ chi người giãn ra, liếc mắt nhìn lại, giống như là đặt một người trưởng thành nằm ngang trong Sa Khanh, hiện ra cảm giác xót xa lạnh lẽo.

Cũng không biết có phải đi đường đêm nhiều nên gan lớn không, mới đầu Khúc Nhất Huyền có điểm e ngại. Sau khi thấy rõ chỉ là Sa Khanh, chẳng qua hình dạng có chút quỷ dị, đáy lòng ngược lại toát lên chút hiếu kỳ.

Cơ hồ là cùng lúc cô quyết định một mình đi tới chỗ Sa Khanh xem xét, chiếc Cruiser đang đi tới chỗ rẽ trên Sa Lương bỗng ngừng lại.

Cửa sổ xe kéo xuống một nửa, Phó Tầm nắm tay lái ghé mắt nhìn cô "Đi đâu?"

Kỳ quái…

Khúc Nhất Huyền cũng không biết từ chỗ nào anh ta nhìn ra ý đồ muốn đi tới Sa Khanh của cô, ánh mắt lại liếc qua Sa Khanh, ngược lại cũng không giấu anh ta: "Bên này có vấn đề."

Cô không biết giao tình của Phó Tầm và Viên Dã sâu bao nhiêu, đối với công tác cứu viện hiểu biết bao nhiêu, nhất thời lưỡng lự không biết có nên nói kỹ càng tỉ mỉ cho anh ta không.

Phó Tầm dứt khoát xuống xe.

Khi đến vị trí của cô, ngửa đầu nhìn Sa Khanh kia.

Sa Lương nơi này từng khối nối liền với nhau, vị trí của Sa Khanh này vuông góc với vị trí thiết bị giảm xóc của chiếc Cruiser bị gãy khi mắc cạn, giống như những vách đá dựng đứng khắp Sa Lương.

Bởi vì có chênh lệch rất lớn với điểm cao nhất, trùng hợp tạo thành một vòng tròn sau lưng, ẩn nấp trong những đỉnh núi cao ngất giữa Sa Lương. Tựa như sơn cốc, bốn phía là vách đá lởm chởm kéo dài, nó lại bị lõm vào che kín.

Nếu không phải cơ duyên xảo hợp, Khúc Nhất Huyền căn bản sẽ không chú ý tới nơi này.

Thấy anh tới đây, Khúc Nhất Huyền châm chước giải thích: "Buổi sáng có một người du khách, vì trốn vé vào hoang mạc bị lạc đường…"

Phó Tầm ngắt lời cô: "Tôi biết."

"Đi qua nhìn xem một chút."

"Từ từ…" Khúc Nhất Huyền đi theo sau "Anh biết… Anh biết cái gì?"

Phó Tầm đón nhận ánh mắt của cô, không có nửa điểm chột dạ lôi lá chắn ra: "Viên Dã đã nói với tôi rồi."

Khúc Nhất Huyền liếc mắt nhìn anh một cái, không tin.

Mấy năm trước, sau khi Khúc Nhất Huyền du lịch tốt nghiệp thì quen Viên Dã. Sau đó vì Giang Nguyên mất tích, nhân sinh quỹ đạo của cô cũng theo đó thay đổi, cứ như vậy lưu lại Tây Bắc.

Cô có không ít bạn bè, Viên Dã đối với cô mà nói càng đặc thù. Nhiều năm như vậy sớm chiều ở chung, tự nhiên sẽ hiểu rõ quan hệ xã giao của nhau, cô chưa từng nghe thấy Viên Dã nhắc tới Phó Tầm.

Khúc Nhất Huyền nhìn ra được, Phó Tầm không phải nhân vật đơn giản.

Người giống như Viên Dã giấu không được lời nói, uống hai chén rượu là có thể đem cưa bom thổi mìn nói phét được, không có khả năng quen biết một nhân vật lợi hại như vậy còn có thể giấu không nói ra.

Nhưng mà cô rất thức thời, biết đây không phải thời điểm so đo này đó, tự nhiên sẽ không vạch trần.

Chờ đến trước Sa Khanh, Khúc Nhất Huyền càng có phỏng đoán trực quan đối với Sa Khanh có hình người này — độ lớn của Sa Khanh vừa vặn đủ để nằm một người trưởng thành.

Cô tìm một vị trí tốt nhất để chụp ảnh.

Không thể ngược sáng, không thể thiếu đầu đuôi, màn hình phải vừa lúc có thể điều chỉnh tiêu điểm lại có thể để cô có nơi điều chỉnh góc độ — kinh nghiệm này là do nhiều năm mang khách trên đường vòng Tây Bắc, giúp các nữ du khách chụp ảnh tích góp được.

Phó Tầm không đổi sắc mặt, chờ cô lưu lại ảnh chụp, dùng di động tự đo diện tích Sa Khanh.

Sau khi đánh giá giá trị tính ra đại khái, anh ngồi xổm xuống, ngón tay vê nhẹ hạt cát trong Sa Khanh.

Hạt cát mang cảm giác mát lạnh, hiển nhiên thời gian bị phơi nắng cũng không lâu. Xem địa thế chung quanh, nơi này ngoại trừ ánh mặt trời chính ngọ đúng giờ chiếu thẳng đến phía ngoài, là số lượng chỗ che đậy không nhiều lắm trong hoang mạc.

Khi Khúc Nhất Huyền chụp ảnh liền lưu ý Phó Tầm, thấy anh rất quen thuộc nghiệp vụ, cũng không giấu diếm, hào phóng chia sẻ tin tức cho anh.

"Đu khách mất tích họ Tuân, hai mươi lăm tuổi, mới vừa tốt nghiệp nghiên cứu sinh. Cao khoảng 1m75, mặc áo jacket màu xanh lam phổ biến, trên lưng đeo balo màu xanh lục, là người tách ra khỏi nhóm khách đầu tiên đến Ngọc môn quan sớm nhất hôm nay."

"Người này xuống xe ở trên đường đang sửa từ tỉnh hướng về Ngọc môn quan, vì trốn vé, vòng qua khu thăm quan, đi bộ xuyên qua. Trước khi mất liên lạc, đã lạc đường, không có nước, hết pin."

Những số liệu này không khác mấy Phó Tầm phỏng đoán.

Anh khẽ nâng cằm, ý bảo Khúc Nhất Huyền đi nhìn dấu chân chung quanh Sa Khanh: "Thể lực người này không tồi, tố chất thân thể cũng được, đi bộ cũng rất nhanh. Nếu đoán không nhầm, cuộc điện thoại gọi tới trước khi mất liên lạc, chính là tại đây gọi đi."

Khúc Nhất Huyền ngạc nhiên nhìn anh một cái, không thể ngậm miệng, lời nói đến bên miệng liền thốt ra: "Anh trước kia thuộc hải quân lục chiến?"

"Làm điều tra?"

Phó Tầm ít khi nói cười, đường cong gương mặt lạnh lẽo cứng rắn lưu loát.

Thế nhưng lại khẽ nâng tầm mắt từ dưới vành nón, ánh mắt sâu thẳm kia đảo qua, cực kỳ có cảm giác áp bách.

Nói cũng nói ra rồi, lại không phải cái gì phạm húy không thể nói đến, Khúc Nhất Huyền nửa điểm không sợ, đón ánh mắt anh.

Phó Tầm cứ nhìn cô như vậy vài giây, không chút để ý nói "Không phải."

Không phải làm điều tra hay không phải hải quân lục chiến?

Anh trả lời hàm hồ, lại mang tư thái lãnh đạm cự người ngoài ngàn dặm, Khúc Nhất Huyền lặng lẽ trợn trắng mắt, thức thời không truy vấn tiếp.

***

Phó Tầm có ý tham gia việc tìm người, địa hình chung quanh đều nghiên cứu một lần. Chỉ tiếc trên Sa Lương đã bị gió cát bao trùm, cho dù có dấu chân, qua ba bốn giờ cũng đã sớm bị cát che mất.

Ngoại trừ Sa Khanh, không còn tìm được bất luận dấu vết hoạt động nào nữa.

Khó được có đột phá, Khúc Nhất Huyền càng luyến tiếc rời đi.

Cô dựa vào đầu xe Mercedes G, suy tư nói như thế nào để Phó Tầm có thể đi theo cô tìm người.

Điếu thuốc kẹp giữa ngón tay bị cô thưởng thức hồi lâu, cô trông về sắc trời phía xa, chờ chiếc Cruiser từ trên cái dốc cuối cùng lao xuống, phủi phủi cát mịn trên người, nghênh đón.

Phó Tầm mới vừa ngừng xe ở đầu gió, liền thấy Khúc Nhất Huyền có vẻ người tới không có ý tốt.

Cô theo động tác vuốt vài sợi tóc ra sau tai, dựa vào xe, nhẹ nhàng linh hoạt chắn đường đi của anh.

Ngay sau đó, cô rút ra hộp thuốc, cắn một điếu thuốc bên môi. Chỉ khẽ nâng mặt, đuôi mắt nhếch lên, giống như cười liếc anh một cái, hỏi: "Hút thuốc không?"

Tư thế này, Phó Tầm xem hiểu, rõ ràng là tư thái muốn nói chuyện.

Anh dù bận vẫn ung dung, nhìn lại cô, không dao động.

Khúc Nhất Huyền cũng là ngậm thuốc trong miệng mới nhớ tới không có bật lửa, thấy anh không hút, vừa lúc giải thoát cô khỏi quẫn cảnh đóng kịch.

Cô vô cùng tự nhiên kẹp thuốc ra sau tai, hỏi anh "Anh lần này, có dự định gì?"

Tới đường vòng, phần lớn là du khách. Một bộ phận nhỏ là làm khai phá, làm nghiên cứu khoa học, làm công ích.

Khúc Nhất Huyền vốn tưởng rằng Phó Tầm là bộ đội hải quân lục chiến đã xuất ngũ, nhưng sau khi anh ta phủ nhận, cô lại cảm thấy Phó Tầm giống như đồng hành với cô.

Ý niệm này chỉ trong một chớp mắt, đã bị cô phủ định.

Đi Mercedes G dẫn khách, trong nhà phải có đến mấy mỏ quặng?!

Thế gió lớn dần, hạt cát vỗ lên chiếc Cruiser vang kẽo kẹt.

Phó Tầm đè thấp vành nón chắn gió.

Nửa khuôn mặt của anh ẩn dưới bóng vành nón, lộ ra đường cong khuôn mặt lạnh lẽo cứng rắn, biểu cảm có vẻ vô cùng nhạt nhẽo.

Khúc Nhất Huyền đối diện với anh, dần dần có chút không kiềm được.

Phó Tầm cho cô cảm giác rất kỳ quái.

Như là quen thuộc, loại quen thuộc này mang theo xa cách lãnh đạm, giống như một người đứng xem không biết khi nào đã xuyên thấu nhân sinh của cô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi Khúc Nhất Huyền cảm thấy anh ta sẽ không trả lời.

Phó Tầm tránh đi tầm mắt cô, hầu kết hơi lăn lộn, giọng nói nhàn nhạt: "Tôi lần này, tới tìm "bảo"." *("Bảo" trong bảo bối, bảo vật, có thể chỉ vật, cũng có thể chỉ người).*

Tác giả có lời muốn nói: Bác bỏ tin đồn: Viên Dã cùng Khúc gia chỉ đơn thuần là quan hệ đại ca và tiểu đệ.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Dù sao gần hai ngày, tìm không thấy người … Đoán chừng phải nhặt xác

Editor: Riêu

Tìm "bảo"?

Khúc Nhất Huyền không lập tức đáp lại.

Trong mắt phần lớn người đời, Tây Bắc vừa cằn cỗi vừa lạc hậu. Mấy năm nay nếu không phải là dựa vào khách du lịch và chính phủ chống đỡ thì cũng không có khả năng phát triển nhanh như vậy được.

Lời nói này không sai.

Mấy năm nay Tây Bắc khai thác du lịch trên đường vành đai, chính phủ nâng đỡ "Một vành đai một con đường" giúp cho Tây Bắc kiếm được không ít tiền. Nhưng chỉ có những người đã từng chân chính tới Tây Bắc một lần mới biết, mảnh đất này, bản thân nó thực ra có bao nhiêu tài phú.

Khúc Nhất Huyền không tùy tiện hỏi Phó Tầm muốn tìm "bảo" gì, như vậy có vẻ không lễ phép.

Cô rất hiểu đạo lý, chỉ hỏi: "Nếu như còn chưa tìm được, không ngại theo tôi tìm người về trước!? "

Phó Tầm không lên tiếng, chỉ cúi đầu, liếc mắt nhìn cô.

Thần sắc lạnh nhạt, biểu thị việc không liên quan đến mình.

Khúc Nhất Huyền cũng có thể hiểu được, dù sao trước đó anh chỉ đồng ý tiếp viện cho Cruiser, xe bị treo ở nửa đường, anh ta nguyện ý qua đây cũng đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Cô sẽ không đánh mất đạo đức, dùng tình cảm làm ân tình.

Cho nên muốn ngồi cùng một thuyền, thì nhất định phải có đàm phán công bằng.

"Tôi sẽ mang đội địa chất thăm dò tới, cũng cho đội khảo cổ dẫn đường, toàn bộ Tây Bắc không có địa phương nào mà tôi không biết hoặc không thể đến. Anh nguyện ý để cho tôi đi nhờ xe, tôi cũng nguyện ý trả lại anh ân tình này, muốn tìm "bảo" gì, tôi đều có thể dẫn anh đi."

Kỳ thực lúc đầu, Khúc Nhất Huyền muốn nói cho cô thuê Mercedes G hai ngày. Tiền xăng, phí tổn hao, chỉ cần là chi phí phát sinh trong hai ngày này đều tính cho cô.

Nhưng cái suy nghĩ này, vào lúc cô đứng trước mặt Phó Tầm, đã bị cô trực tiếp bác bỏ.

Phó Tầm nhìn đã biết là người không thiếu tiền, ngộ nhỡ anh ta cho cái giá trên trời, thế thì cô muốn hay là không muốn?

Muốn, tổn thương thận (*tốn tiền*). Không muốn… mặt mo của cô biết đặt vào đâu?

Cho nên càng nghĩ, vẫn là phải đặt mình ở phía trên, bằng bản lãnh của chính mình.

Cũng không biết hành động này có phải được lòng Phó Tầm hay không, anh ta ngưng mắt, suy tư vài giây, sau cùng xác nhận với cô: "Muốn tìm "bảo" gì, cô cũng có thể mang tôi đi?"

Khúc Nhất Huyền ngước mắt, xem xét mũ theo hải quân anh đang đội.

Trước đây cô cũng từng thấy nó trên đầu một vị khách nữ họ Yến, lúc ấy cảm thấy rất "khốc", thế là thuận miệng hỏi một câu mua ở đâu.

Người phụ nữ kia cắn thuốc lá, rất không đứng đắn mà đáp một câu: "Tổ tiên truyền lại."

Tuy nói câu trả lời này không đáng tin cậy, nhưng Khúc Nhất Huyền nghĩ đến cái này, trong bụng lại hơi bình tĩnh lại. Cũng không lo lắng Phó Tầm có tâm tư bất chính, hay là người vi phạm pháp luật, cô chắc chắn gật đầu: "Bất kể cái gì."

Phó Tầm kẽ nhếch môi, ánh mắt rơi xuống, mắt đối mắt với cô, khá có hứng thú: "Nếu như không tìm được thì sao?"

Khúc Nhất Huyền khẽ cười một tiếng, nói: "Nếu như ngay cả tôi cũng không tìm được, vậy thì không ai có thể tìm được."

Sắc trời mặc dù còn sáng, nhưng thời gian đã không còn sớm.

Khúc Nhất Huyền quay lại xe thu dọn đồ đạc.

Thế nhưng, cũng không có gì cần phải dọn dẹp. Lần này cô đi Ngọc môn quan kế hoạch vốn là đi lại trong ngày, đồ dùng cá nhân ngoại trừ một cái ly giữ ấm thì cũng không mang thêm gì.

Dù sao nếu hai ngày trôi qua mà vẫn không tìm thấy người… Phòng chừng là phải nhặt xác.

Cô dứt khoát chỉ mang theo điện thoại vệ tinh, điện thoại di động và GPS cầm tay.

Trong một khắc khóa cửa xe kia, cô đột nhiên thấy hơi tiếc nuối.

Mấy năm nay, bất luận là núi tuyết hay là hoang mạc, là vượt núi băng đèo hay là trèo non lội suối, cô cũng chưa từng bỏ Cruiser lại.

Ngày bình thường gặp bão cát, dính bùn, lúc về nhà nhất định phải đích thân lau.

Yêu xe như mạng.

Đây là lần đầu tiên, Cruise nửa đường bị mắc cạn, không thể không bỏ xe.

Khúc Nhất Huyền nhẹ nhàng lau cát bụi bám lên động cơ, đứng tại chỗ một lúc lâu, rồi mới xoay người leo lên Mercedes G đen đợi đã lâu.

Sau khi lên xe, trước tiên cô gọi điện thoại cho Viên Dã, ngoại trừ nói việc Cruiser bị mắc cạn, còn báo địa điểm trên Sa Lương Đại Sài Đán.

Khúc Nhất Huyền và Viên Dã là liên lạc đơn tuyến, tin tức mới nhất còn cần Viên Dã làm người trung gian, dàn xếp giữa cô và tổ cứu viện.

Nghe cô nói đi nhờ xe Phó Tầm, Viên Dã chà xát lòng bàn tay, tiếng nói như ruồi muỗi: "Khúc gia, có chuyện này chờ cô trở về, tôi sẽ nói cho cô biết."

Khúc Nhất Huyền nhếch mi: "Về ai?"

Viên Dã sợ Phó Tầm nghe thấy, hạ giọng, dùng âm lượng nhỏ đến mức chắc chắn rằng chỉ có mình Khúc Nhất Huyền nghe được nói: "Phó Tầm."

Khúc Nhất Huyền bị gọi lên lòng hiếu kỳ, nhưng bây giờ hiển nhiên không thích hợp nhiều chuyện ở trước mặt chính chủ, chỉ có thể kiềm chế xuống, nghiêm túc nói: "Được, chờ tôi trở lại rồi nói."

Cúp điện thoại, Khúc Nhất Huyền quay đầu liếc nhìn phong cảnh Sa Lương ngoài cửa sổ, hỏi: "Chúng ta đi đâu?"

Phó Tầm nói: "Hội hợp với đoàn xe bảo hộ trước."

Ban đêm không thích hợp đi vào hoang mạc, thừa dịp trời vẫn còn sáng, gọi thêm một chiếc xe tìm người, sẽ thêm một phần hiệu suất.

Phó Tầm lái xe, Khúc Nhất Huyền nghiên cứu bản đồ.

Lúc phát hiện hố cát trên Sa Lương, Phó Tầm đã nói, du khách lạc đường mất liên lạc trước, khả năng rất lớn đó là cuộc điện thoại cuối cùng anh ta gọi đi.

Khúc Nhất Huyền đã từng thử tín hiệu của điện thoại di động mặc dù yếu, nhưng còn có thể quét ra trang web.

Sa Lương vắt ngang trên sa mạc, kéo dài mấy trăm dặm, ở phụ cận rất có thể có cơ trạm tín hiệu bao trùm.

Nếu cô là anh ta, cơ trạm này sẽ là nơi đầu tiên cô muốn tới.

Ước chừng mười phút sau, Phó Tầm hội hợp với xe bảo hộ.

So sánh với vẻ đẹp của Mercedes G, Auto black A* biển số bản địa lại phong trần mệt mỏi.

**xin đừng ném đá. Editor chuyển ngữ theo cách hiểu nôm na, từ này dịch chay là "treo thanh", Treo = auto, thanh = xanh, đen. Tuy nhiên gõ 'auto blue' trên gg thì không ra loại xe nào cả nên edit dùng auto black. Ai hiểu biết về xe xin hãy chỉ bảo editor với.*

Sau khi nhận được điện thoại, Phó Tầm chạy thẳng đến tọa độ của xe bảo hộ, khi bắt đầu vào phạm vi sử dụng bộ đàm, bên kia không nhịn nổi nói: "Ông chủ Phó, bây giờ anh đổi lộ trình, sáng mai sẽ không kịp đi lấy tiếp viện ở thủy thượng Nhã Đan."

Trước khi Phó Tầm vào hoang mạc, đã không ngừng bao hết mấy chiếc xe bảo hộ, còn cùng doanh địa địa phương tạo một tuyến đường riêng. Mỗi một trạm, hoặc điểm đóng quân đều có người chờ tiếp viện sẵn.

Khúc Nhất Huyền thầm suy nghĩ: Cái này vừa nhìn là biết có kinh nghiệm đi phượt lão luyện, ước chừng đã không ít lần trộm đến tìm "bảo"…

Có lẽ là nhận ra suy nghĩ trong lòng cô, Phó Tầm quay đầu lại, nhìn cô một cái.

Khúc Nhất Huyền có tật giật mình, bị anh ta nhìn thoáng qua lập tức ngồi thẳng người.

Giọng nói trong bộ đàm không rõ ràng lắm, Phó Tầm dừng xe ở ven đường, xuống xe đi giải quyết vấn đề riêng.

Cách cửa sổ xe Khúc Nhất Huyền thấy tài xế xe bảo hộ nhìn thoáng vào xe, sau đó quay đầu, một lát sau, Phó Tầm xoay người trở về, tài xế cũng lập tức lên xe.

Sau khi lên xe, Phó Tầm không vội lái đi.

Tìm người, không có lộ trình hướng dẫn sẵn, cũng không có đường tắt có thể đi.

So với việc giống hệt như con ruồi không đầu đi loạn trong sa mạc, không bằng dừng lại trước, quy hoạch địa điểm mục tiêu.

Từ lâu Khúc Nhất Huyền đã cảm thấy Phó Tầm đã suy nghĩ đến lộ tình rõ ràng, trầm ổn đáng tin cậy. Nhưng thực sự nhìn thấy, vẫn không nhịn được nhìn anh lâu hơn một chút.

Phó Tầm tựa như không phát hiện, nhận lấy GPS của cô, lật xem mục tiêu cô vừa quyết định.

Cơ trạm ở trên bản đồ cũng không có tiêu chí đánh dấu, Khúc Nhất Huyền căn cứ theo kinh nghiệm nhiều lần đi lại trong Ngọc Môn Quan và Đôn Hoàng, cách Sa Lương Đại Sài Đán gần đường cái nhất vẽ một đường định vị cơ trạm.

Trừ cái đó ra, Cô còn vẽ theo địa hình, vòng quanh sa lương tương tự như ngọa long.

Phó Tầm giương mắt, im lặng hỏi.

Khúc Nhất Huyền hiểu ý, giải thích: "Toàn bộ Sa Lương trên bề mặt trái đất có diện tích mấy trăm km, anh ta không đi ra được cũng là bình thường. Ngộ nhỡ không tìm được cơ trạm, cũng chỉ có thể dùng biện pháp ngốc nghếch này thôi."

Nghe cũng có lý.

Phó Tầm hỏi: "Sa Lương cồn cát phập phồng, dễ che tầm nhìn nhất. Nếu là cô, đi qua Sa Lương lại nhìn thấy vùng đất bằng phẳng, thì sẽ đi hay ở?"

Dứt lời, anh đưa tay chế trụ gáy Khúc Nhất Huyền, nhẹ chuyển hướng, ý bảo cô nhìn cuối đường chân trời: "Thấy cái gì?"

Ảo ảnh…

Ánh sáng khúc xạ, có thể hình thành ảo ảnh ở cuối hoang mạc.

Nhìn từ xa giống như một đầm nước, giống như một thị trấn nhỏ, cũng giống một khu rừng rậm rạp. Người lạc đường trong hoang mạc, dễ bị nó dẫn độc nhất.

Nó giống như một loại thủ thuật che mắt, có thể vẽ ra ham muốn được sống mạnh mẽ nhất, cũng có thể làm nảy sinh sự tuyệt vọng vô biên.

Người lạc đường sẽ cho rằng nó là cọng rơm cứu mạng cho đến khi thể lực cạn kiệt, nhưng cũng không ra khỏi sa mạc hoang vu này được.

Khúc Nhất Huyền hiểu ý của Phó Tầm.

Nếu coi cơ trạm là nơi đáng tin cậy, lượn quanh Sa Lương mấy trăm km…. Là thật ngu xuẩn đến không biên giới.

Du khách họ Tuân sẽ không đợi tại chỗ, vậy khẳng định cũng sẽ không đợi ở Sa Lương chờ chết.

Tính theo thời gian mất liên lạc chiếu thẳng đến phương hướng của mặt trời, anh ta hẳn là… chệch khỏi phương hướng quỹ đạo, đi về hướng bắc.

Gần như cùng lúc Khúc Nhất Huyền nghĩ thông suốt, Phó Tầm điểm về phương bắc: "Chúng ta đi về hướng bắc, nhưng biện pháp ngốc nghếch cũng không thể không cần, cô liên hệ Viên Dã, để lại phần lớn đội phía sau cẩn thận tìm kiếm ở phụ cận Sa Lương Đại Sài Đán."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Mẹ nó, tiểu gia bị chôn sống!

Editor: Riêu

Tín hiệu di động của cơ trạm ở phía đông, không tiện đường.

Sau khi Phó Tầm và tài xế xe bảo hộ thương lượng xong, bọn họ chia đội đi theo hai đường.

Xe bảo hộ đến cơ trạm tín hiệu, nếu trên đường không tìm được người thì quay trở lại phụ cận Sa Lương hạ trại; Mercedes G đi hướng bắc, bất luận có manh mối hay không, trước khi trời tối phải trở lại doanh trại.

Liên quan đến múi giờ, Tây Bắc vào tháng bảy thời gian mặt trời lặn là khoảng bảy giờ. Trời tối hoàn toàn là sau tám giờ.

Chạng vạng tối trời nổi gió, gió mang theo cát mịn ập vào mặt, có đá vụn rơi lên kính chắn gió phát ra tiếng lộp bộp. Âm thanh kia giống như tiếng mưa rơi, bắt đầu lúc nghỉ.

Chỉ chốc lát, bằng mắt thường cũng có thể thấy, những hạt cát mịn tung bay trên cần gạt nước, tích tụ thành một tầng bão cát thật mỏng, giống như một cái dây nhỏ, ngoằn ngoèo uốn lượn.

Trong hoang mạc ở Tây Bắc rất thường thấy bão cát, nhưng vào tháng bảy, Đôn Hoàng đã tiến vào mùa hạ nắng nóng, khả năng có bão cát nổi lên là vô cùng nhỏ.

Nhưng gió hôm nay lại hơi là lạ. Trong gió chứa lượng cát mà ước chừng là lột đi cả đài đất Nhã Đan, một mạch cuốn tất cả vào trong gió.

Chiếu theo gió này, sau nửa đêm tám chín phần mười sẽ có bão cát.

Khúc Nhất Huyền nhớ tới giờ phút này còn một du khách không biết ở góc nào trong hoang mạc — không có nước, lạc đường, điện thoại hết pin, lại đơn độc một mình.

Bóng tối vốn dễ dàng phá hủy ý chí của con người, nếu còn gặp thêm bão cát… ham muốn sinh tồn cứng cỏi đến đâu cũng sẽ bị gió trong hoang mạc từng cơn từng cơn thổi cho tan tành. Cũng không biết bây giờ anh ta đã hối hận hay chưa?

** ** **

Xe đi được nửa đường, tài xế xe bảo hộ gọi điện thoại tới.

Phó Tầm đang lái xe, Khúc Nhất Huyền hiểu ý giúp anh ấn nghe.

Lái xe tên là Thắng Từ, là người dẫn đầu câu lạc bộ ngoài trời Thanh Hải Thiên Hành Giả. Cậu ta đi theo GPS dẫn đường, chạy tới cơ trạm tín hiệu mà Khúc Nhất Huyền định vị.

"Dọc đường tôi đi không hề thấy người."

"Phụ cận thì sao?" Phó Tầm hỏi.

Thắng Từ nói: "Phụ cận cơ trạm tôi cũng đã lái xe đi tìm một lần, không phát hiện gì."

Tin tức này nằm trong dự đoán của Phó Tầm.

Phương thức cứu viện sa mạc hữu hiệu nhất là lần theo kế hoạch du khách mất tích lưu lại trên bản đồ để lục soát. Dù cho đối phương đi chệch hướng kế hoạch, giai đoạn bắt đầu tiến vào lực lượng lục soát vẫn nhẹ nhõm khá nhiều.

Nhưng vị du khách mất tích này tình huống khác biệt, anh ta không vạch trước kế hoạch cho lộ trình, thậm chí đi vào hoang mạc cũng là hứng thú nổi lên nhất thời, không hề có chuẩn bị trước.

Nếu không cũng không biến thành buổi sáng đi vào hoang mạc, buổi trưa vật tư đã hao hết, chỉ có thể nhờ giúp đỡ.

Ngoại trừ độ khó của không có dấu vết tìm kiếm,từ Ngọc Môn quan đến thành Nhã Đan Ma Quỷ địa hình phức tạp, lực lượng lục soát nhất định phải mở rộng phạm vi tìm kiếm đến hai trăm cây số.

Có thể tưởng tượng được, đối với đội cứu viện mà nói, đây là một khiêu chiến lớn đến mức nào.

Không tìm được người, vậy đành giữ nguyên kế hoạch, Thắng Từ quay về Sa Lương Đại Sài Đán chuẩn bị tìm kiếm nơi hạ trại đóng quân đã ngoại thích hợp trước.

Sau khi Mercedes G trở về địa điểm xuất phát thì căn cứ theo tọa độ để tụ họp.

Thắng Từ đáp ứng một tiếng, trước khi tắt điện thoại, cẩn thận nhắc nhở: "Hôm nay thời tiết không tốt, dự báo sẽ có gió lớn, tôi đoán sau nửa đêm sẽ có bão cát nổi lên. Các anh chớ đi quá xa, mặc kệ có tìm được người hay không, trước khi trời tối nhất định phải chạy về doanh địa, không thì rất dễ xảy ra chuyện."

Phó Tầm thấp giọng đáp lại: "Tôi đã biết."

Càng đi về hướng bắc, càng hoang vu.

Thoạt đầu còn có thể ngẫu nhiên trông thấy lưới sắt vây ven đường, mặc dù chỉ quây một mảnh đất hoang thì dẫu gì cũng coi như đã từng có người ở.

Càng về sau, đừng nói lưới sắt, ngay cả dấu xe cũng rẽ vào chỗ ngoặt rồi không thấy nữa.

Khu không người trong hoang mạc, ngoại trừ bụi cỏ, khắp nơi đều hoang vắng.

Khúc Nhất Huyền nhìn chân trời càng ngày càng tối, nghe tiếng gió trong hoang mạc, không do dự: "Về doanh địa đi."

** ** **

Đường quay về và đường khi đến khác nhau, cách Nhã Đan có một con kênh sâu, đi qua thung lũng sông.

Mảnh thung lũng này vẫn chưa khô cạn vì được tưới bởi nguồn nước của sông Shule bên ngoài Ngọc Môn Quan, nước sông đi theo hướng tây, cuối cùng hợp thành ba thung lũng sa lưu rồi ngừng lại.

Cruiser của Khúc Nhất Huyền nếu không bị mắc cạn nửa đường, trong lộ trình lục soát điểm thứ ba chính là mảnh thung lũng này, cũng là nơi cô và Phó Tầm đa tính xong, tọa độ tiếp tế cần phải đi qua điểm này.

Nửa đoạn đường trước có đá vụn dù không dễ đi lắm, nhưng Phó Tầm lái xe rất ổn, thêm vào đó săm lốp lại là loại MT đã cải biến để đi địa hình, hoa văn trên lốp có rãnh sâu, chạm đất mạnh mẽ, cũng không quá xóc này.

Chờ đến khi đi vào thung lũng sông, vùng nước sông này tập trung xói mòn, mặt đất ngưng tụ thành từng vệt hoa văn tựa như mặt sông trong nháy mắt bị rút sạch nước, một giây trước bùn cát còn bị dòng nước xô đẩy đến nổi sóng chập trùng, một giây sau nước sông đã khô cạn, mặt đất bị ánh nắng đốt cháy khô ráo nứt nẻ, kết thành từng cục xác muối.

Xác muối trên mặt đất kia lại cố tình quá mức xốp giòn, động cơ của Mercedes G động lực đủ, mỗi lần ép qua mặt đường cơ hồ đều để lại những vết bánh xe thật sâu trên mặt đất, lộ ra xác muối dưới đáy cát xốp mịn.

Kiểu địa hình này, dù là Mercedes G muốn đi qua được cũng phải đặc biệt tốn sức.

Sắc trời dần tối, phía tây Nhã Đan đã không thấy ánh nắng, chỉ còn hoàng hôn nhuộm đỏ trời chiều, những tia ráng chiều còn sót lại rải rác khắp đất trời, khảm vàng khảm bạc cho đường chân trời tựa như điện tiên trên Cửu thiên.

Đứng trên con kênh sâu hút trong Nhã Đan, không thể nhìn thấy mặt trời ở phương xa đang bình thản giấu mình trong màn mây. Có gió từ dưới kênh thổi tới, cát bay đá chạy.

Trời mau chóng sập tối, bão cát nổi lên bốn phía, trong phạm vi tầm mắt có thể nhìn thấy được cát vàng kèm theo đá vụnvà đất cát không ngừng vuốt qua thân xe.

Cơ hồ là trong mấy chục phút ngắn ngủi, cát bụi che khuất bầu trời. "Bão cát thật sự nổi lên rồi." Khúc Nhất Huyền nhìn kính chiếu hậu, thế giới sau lưng so với con đường phía trước càng hung hiểm đáng sợ gấp bội.

Cát mịn sau đuôi xe bay lên bị gió cuốn thành vòng xoáy, từ bốn phương tám hướng bổ nhào tới.

Tiếng gió nổi lên trong nháy mắt, Mercedes G chợt bị đẩy tới sau Sa Lương, Khúc Nhất Huyền cơ hồ nghe được lúc xác muối bị đập nát vang lên những tiếng vỡ vụn khe khẽ.

Cùng lúc đó lốp xe bị rơi vào hố cát, tiếng động cơ chạy không được ù ù bất lực. Bánh xe không ngừng hất tung cát mịn phía dưới đập lên thân xe phát ra tiếng vang lạt xạt.

Phó Tầm vẫn trấn định như cũ, anh hoàn toàn phán đoán được tình huống của mình lúc này, ánh mắt rơi trên đồng hồ đo vận tốc của vòng quay động cơ, không do dự thả chân ga.

Chân ga buông lỏng, vận tốc của vòng quay động cơ lập tức như con quay bị rút ngược lại, rớt về phía sau với tốc độ không ngăn được.

Toàn bộ thân xe thuận đà lùi về phía sau, lúc chuẩn bị rơi xuống hố cát Phó Tầm giẫm mạnh lên chân ga, liên tiếp khởi động vận tốc của vòng quay mấy lần, chỉ nghe tiếng động cơ gầm gừ trong thoáng chốc lấn át tiếng gió cuồn cuộn trong con kênh. Đầu xe Mercedes G lao về phía trước như tránh thoát khỏi lồng giam mãnh thú, mạnh mẽ xông ra ngoài.

Thế xông quá mạnh, xác muối trên mặt đất đều bị đập vụn. Cát mịn chôn xác muối sâu trong lòng đất vung lên tựa như bàn tay của địa ngục, không ngừng vây khốn phanh hãm kéo bốn bánh xe xuống hố cát.

Thân xe trầm xuống, thử lại chân ga, chỉ còn lại bốn vòng quay bánh xe ô ô kêu lên, không còn động lực để đẩy xe lên.

Xe bị vùi lấp.

Bết bát hơn nữa là, bọn họ còn bốn mươi phút đi đường nữa mới tới doanh địa.

Sau khi trở trời, trời sập tối rất nhanh.

Vẻn vẹn chỉ thấy một khe hẹp, con kênh quá sâu nên cũng không nhìn thấy trời chiều ở bên ngoài, nó cũng che khuất bầu trời cát vàng lồng lộng trùng điệp, bị gió thổi từng đợt từng đợt đánh tới từ phía đối diện.

Tầm nhìn quá thấp, Phó Tầm bật đèn sáng hết cỡ: "Bão cát vừa lên, trong nhất thời sẽ không ngừng."

Cơn gió vừa bắt đầu, đoán chừng chờ đến lúc bão tan còn phải mất một lúc lâu.

Anh đè thấp vành nón, lại ôm cái áo khoác thể thao ở ghế ngồi phía sau đưa cho cô: "Mặc vào, xuống xe với tôi."

Khúc Nhất Huyền lập tức hiểu ý.

Buổi chiều lúc ở Sa Lương chờ Cruiser xuống dốc, cô nhàn rỗi không việc gì làm, nên đã tỉ mỉ thưởng thức Mercedes G một vòng.

Chiếc xe này của Phó Tầm ngoại trừ đã cải tiến săm lốp, động cơ, bộ phận nâng đỡ và đèn xe bên ngoài, thanh bảo hiểm đằng trước và đằng sau, tấm đạp chân bên cạnh và cánh định gió cũng làm bao lớn vây lại, gia cố bàn kéo trước xe, đuôi xe gắn thêm phương tiện ro-móoc xe.

Trong tình thế cấp bách này, Phó Tầm nhất định dùng bàn kéo để tự cứu.

Khúc Nhất Huyền xuống xe cùng hỗ trợ, nhắm mắt theo đuôi sau lưng Phó Tầm một lúc cũng không tìm được cơ hội, nghĩ tới nghĩ lui việc cô có thể giúp đại khái là đừng vướng bận tay chân, tự giác rút lui đến khu vực an toàn.

Trong thung lũng sông và chỗ nước cạn sa mạc có một cái hang bị đống đất bao bọc tránh gió, chuẩn xác hơn mà nói, là một khe nứt chật hẹp.

Bên ngoài bão cát quá lớn, cô mặc áo khoác của Phó Tầm cũng không ngăn được gió trong hoang mạc xuyên qua vải áo đơn bạc xâm nhập vào xương cốt. Chớ nói đến những hạt cát li ti không chỗ nào không chui vào được, ngay cả miệng cô cũng chưa từng hé ra, nhưng răng vừa nghiến một cái, tất cả đều là hạt cát bị nghiến phát ra tiếng lạo xạo.

Cô híp mắt, dưới ánh sáng duy nhất của chiếc đèn xe Mercedes G cách ba mét trong thung lũng sông, cắn răng nghiến lợi lại nhai lại câu "Mọi việc đều không nên làm".

Cô thề, sau khi xong việc nhất định đi mua một cuốn lịch ngày ngày xé chơi!

Phó Tầm lấy dây thừng trên bàn làm điểm tựa, sau khi sắp xếp tất cả công tác chuẩn bị trước xe, anh liếc nhìn Khúc Nhất Huyền hơi cảm thấy yên tâm.

Chỗ cô đứng, nằm trong tầm mắt của anh, lại nằm ngoài khu vực nguy hiểm của bàn kéo.

Không mảy may gây thêm phiền toái.

Phó Tầm thu tầm mắt lại, đang muốn điều chỉnh thử bàn kéo lần cuối cùng, khóe mắt thoáng nhìn, nhìn thấy phôi đất của khe nứt ở phía sau cô lung lay sắp đổ. Thần sắc anh ngưng lại, mới đầu còn tưởng rằng là ảo giác của mình, anh hơi tập trung, giơ lên đèn pin quét qua.

Đỉnh đất bị gió ăn mòn, không ngừng rơi đất xuống khe nứt, mau chóng lọt vào trong cái cổ thiên nga, cuốn theo đất cát phía dưới thi nhau rớt xuống.

Sắc mặt anh thay đổi, nghiêm nghị hét lớn: "Mau tránh ra!"

Đáng tiếc, không kịp.

Đối với mệnh lệnh này Khúc Nhất Huyền hoàn toàn ngơ ngác, không biết nên phản ứng như thế nào.

Dưới hai luồng sáng thẳng tắp, anh đi ngược sáng nên căn bản không thể thấy rõ biểu cảm. Chỉ lờ mờ có thể phân biệt ánh mắt của anh chỉ lên đỉnh đầu của cô.

Khúc Nhất Huyền phản ứng coi như nhạy bén, dù không hiểu rõ xảy ra chuyện gì, nhưng vô ý thức nâng khuỷu tay bảo vệ đầu, hết sức nghiêng về phía trước. Cơ hồ là cùng lúc cô ngã nhào xuống đất, bên tai "vù" một tiếng kêu khẽ, trước mắt mờ mịt, sau lưng có vật nặng như bàn thạch ép cứng lên lồng ngực cô, suýt nữa thì ngạt thở.

Cô thử thăm dò hít nhẹ một hơi, xoang mũi, bờ môi đều bị cát lấp kín.

Cô nhớ lại nhưng thứ xảy ra trong tầm mắt của mình ở một khắc cuối cùng, trong chớp mắt, rốt cục kịp nhận ra —

Mẹ nó, tiểu gia bị chôn sống!

Không đợi Khúc Nhất Huyền hoàn hồn khỏi kích thích từ trước đến nay chưa từng có để tự thoát thân, một đôi tay với khớp xương rõ ràng chuẩn xác xách gáy cô lên, không có chút thương tiếc nào lôi cô ra khỏi đống đất. May là đất chôn không sâu, Phó Tầm nhẹ nhàng thở ra, đổi xách thành ôm.

Tay vừa cong lại vòng qua bên sườn cô, còn chưa dùng lực, Khúc Nhất Huyền vẻ mặt cổ quái liếc nhìn anh, hai tay vốn bảo vệ trên đầu chuyển thành cầm chặt cánh tay anh.

"Xuỵt!"

Phó Tầm dừng lại.

Khúc Nhất Huyền ngã nhào vào trong ngực anh, thấp giọng khẩn trương: "Có cái gì đó, ôm lấy chân của tôi…"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Tay anh đặt lên lưng Khúc Nhất Huyền, kéo người vào ngực, cúi người định dò xét

Editor: Tuyết Phù Dung

"Sống?" Phó Tầm hỏi.

Khúc Nhất Huyền cố gắng cảm thụ: "Chết."

Không có nhiệt khí, không có hô hấp, không có mạch đập, ngoại trừ ôm chặt lấy mắt cá chân cô thì không có bất cứ động tĩnh nào khác.

Đuôi lông mày Phó Tầm chau lên: "Không phải rắn?"

Khúc Nhất Huyền chần chờ mấy giây, chậm rãi lắc đầu: "Không phải."

Hai năm trước lúc mang theo đội thăm dò địa chất vào sa mạc, cô đã gặp phải một lần.

Một nữ sinh vừa tốt nghiệp không bao lâu trong đội bị cắn, lúc chuyện xảy ra, Khúc Nhất Huyền đang ở ngay hàng ghế sau kiểm kê vật tư. Từ khi nghe được tiếng thét đến khi thấy vảy rắn lướt qua mắt cá chân cũng chỉ ngắn ngủi mấy giây, nhưng cô lại khắc sâu ấn tượng.

Trong trí nhớ, vảy rắn ẩm ướt lạnh buốt, thân rắn cũng không bóng loáng, thậm chí còn có cảm giác thô ráp vì kẹp lẫn hạt cát khô ráo. Chợt lướt qua mắt cá chân, bén nhọn, trơn ướt, còn mang theo cảm giác nhói đau.

Không phải cùng một loại với thứ đang ôm lấy mắt cá chân cô.

Phó Tầm lặng yên không một tiếng động ngồi xổm xuống, cách một lớp bao tay, tay anh đặt lên lưng Khúc Nhất Huyền, kéo người vào ngực, cúi người muốn dò xét.

Từ đầu gối cô trở xuống hoàn toàn chôn dưới đất, bởi vì không biết rõ phía dưới là thứ gì nên cũng không dám vọng động coi thường.

Thấy tình hình này, cô nhịn không được nói: "Anh định tay không tấc sắt đối phó nó? Nếu không hay là đi lấy chút công cụ đi, cờ lê, dao găm Thụy Sĩ gì đó, tốt xấu còn có chút…" Lực sát thương.

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Phó Tầm ngắt lời: "Ở vị trí nào?"

Khúc Nhất Huyền nghe ra anh có chút không kiên nhẫn, cảm thấy ý tốt bị xem thành lòng lang dạ thú, tức giận trả lời: "Chân dài một mét tám, anh nhìn xem mà bắt đi."

Phó Tầm bị lời nói của cô làm nghẹn họng, lườm cô một cái: "Chiều cao của cô bốn bỏ lên năm cũng chỉ được một mét sáu chín, ba tấc còn lại chắc là mọc trên đùi tôi à?"

Khúc Nhất Huyền khó chịu.

Làm sao anh biết cô bốn bỏ năm lên vừa vặn cao một mét sáu chín!

Người này ánh mắt làm bằng đao à, độc như vậy.

"Không có thời gian." Phó Tầm vặn đèn pin, chiếu về hướng đất cát.

Tầng đất chôn không sâu lắm.

Tai hoạ ngầm ngược lại là đài đất treo trên đỉnh đầu hai người không biết khi nào sẽ đổ, không nói được chính xác lần lún tiếp theo là lúc nào.

Trời tối càng lúc càng nhanh, tia sáng cuối cùng cách khe rãnh sâu bên ngoài đài đất Nhã Đan cũng biến mất, tối đen như mực.

Gió từ trong rãnh sâu xoáy lên, thông qua đường thấp, thế gió nhanh hơn, dần dần tiếng gió tựa tiếng rồng ngâm tuôn ra. Gió cát vốn đã lộn xộn, còn che khuất bầu trời tạo nên khung cảnh giống hệt như trong đền quỷ.

Trong khoảnh khắc, sắc trời chuyển giao từ hoàng hôn sang đêm khuya.

Phó Tầm không chần chừ nữa, rũ mắt liếc nhìn Khúc Nhất Huyền, nói: "Thông minh linh hoạt một chút."

Giống như gợi ý, cũng giống như cảnh cáo.

Khúc Nhất Huyền còn chưa ngẫm ra ý vị trong câu nói đã thấy anh cúi người, tốc độ tay nhanh như chớp, trực tiếp thăm dò vào trong lớp đất, chuẩn xác giữ lấy mắt cá chân cô.

Cô nín thở, im lặng.

Dưới ánh đèn pin lung lay, cổ tay anh lật lại, lập tức vặn một cái, dễ như trở bàn tay móc thứ ôm lấy chân Khúc Nhất Huyền từ trong đất ra.

Là một cái ba lô quân đội màu xanh.

Đoán chừng đã bị chôn dưới đất một khoảng thời gian rồi, mới đầu dưới ánh sáng của đèn pin còn chưa thấy rõ màu sắc, đến khi rung động làm cát mịn che mất tầng ngoài rơi xuống mới thấy rõ được.

Sau khi thấy rõ, cô có chút lúng túng.

Khúc Nhất Huyền không nhịn được, ngượng ngùng.

Mệt cho cô còn tưởng gặp phải thứ gì hung hiểm, nào biết sẽ là cái ba lô.

Cô cảm thấy Phó Tầm không chỉ là Diêm Vương tới để "trị" cô, mà còn là tiểu quỷ dưới địa phủ phái tới, chuyên khắc cô… Nếu không phải thì sao có thể trong vòng một ngày, cô ở trước mặt anh ta, ném hết mặt mũi không còn một mống?

Từ từ …

Ba lô.

Khúc Nhất Huyền chợt phản ứng kịp, chẳng phải trên người du khách lạc đường có đeo một cái ba lô quân đội màu xanh sao!

Cô vô ý thức nâng mắt, nhìn Phó Tầm.

Dưới đèn xe, hạt cát bị gió thổi lên lơ lửng giữa không trung lại quay ngược trở lại. Dù cho cách một khoảng cũng có thể thấy rõ, những hạt cát mịn theo gió nổi thì bay lên gió ngừng thì rơi xuống đang lượn vòng, lào đào nhào về phía thân xe.

Anh đứng ngược sáng, trầm mặc lại nội liễm.

Không hiểu sao, Khúc Nhất Huyền cảm thấy xao động trong lòng, cô xách cái ba lô kia lên, nói: "Kéo xe trước."

Sau đó phải xử lý thế nào bây giờ.

** ** **

Việc này có hơi lớn, Khúc Nhất Huyền do dự, chậm chạp không đưa ra quyết định được.

Bên trong ba lô, ngoại trừ vật phẩm cá nhân thì không có bất kỳ thứ gì có thể làm căn cứ chứng minh thân phận chính xác. Hiển nhiên, trước khi nó bị vứt bỏ, đã trải qua tính toán xử lý kỹ càng.

Khúc Nhất Huyền suy đoán, là do du khách đã hao hết thể lực, bất đắc dĩ phải giảm bớt phụ trọng.

Vậy thì vô cùng có khả năng, người này còn chưa đi xa.

Nhưng một mặt khác, là khí trời quỷ dị ác liệt cùng địa hình phức tạp dường như có thể cắn nuốt hết thảy cơ hội sống sót.

Ở lại, quá nguy hiểm.

Cô quay đầu liếc mắt nhìn Phó Tầm đang sử dụng điều khiển từ xa thao tác bàn kéo, gãi gãi đầu, gọi điện thoại cho Viên Dã.

Viên Dã vừa muốn liên hệ Khúc Nhất Huyền, thoáng nhìn thấy tên cô trên điện thoại, vui vẻ nghe máy: "Khúc gia, cô nói xem có phải chúng ta tâm linh tương thông không, tôi vừa mới chuẩn bị gọi cho cô đấy."

"Viên Dã."

Viên Dã nghe thấy Khúc Nhất Huyền kéo căng ngữ khí, vô ý thức thẳng sống lưng, ngồi ngay ngắn lại: "Cô nói đi, tôi nghe."

"Tôi có chuyện muốn xác nhận với Hứa Tam." Khúc Nhất Huyền nói: "Khả năng tôi phát hiện ba lô bị người đó bỏ lại."

Viên Dã chỉ có thể nghe thấy lờ mờ một nửa, tiếng nói đứt quãng còn lại tất cả đều là tiếng gió tranh nhau tràn vào ống nghe, trong lòng anh ta "Lộp bộp" một tiếng, có dự cảm chẳng lành: "Khúc gia, có phải gặp bão cát rồi không?"

Anh ta vốn đang muốn nhắc nhở Khúc Nhất Huyền, Cam Túc gió lớn, sau nửa đêm Đôn Hoàng khẳng định sẽ nổi bão cát, để tự cô châm chước lấy lui làm thủ. Nghe thấy tiếng gió ở đầu bên cô, sợ rằng gió thổi chỉ có lớn hơn chứ không nhỏ.

"Đã gặp." Khúc Nhất Huyền mím môi, bàn giao: "Bốn mươi phút sau, anh để Hứa Tam gọi điện thoại cho tôi, nói tôi có chuyện tìm anh ấy."

Viên Dã có chút run rẩy.

Giọng nói Khúc gia nhà anh ta quá mức trấn định, giống như đưa ra quyết định gì đó.

Anh ta suy tư mấy giây, nói: "Như vậy đi, tôi tự dẫn anh ta đến một chuyến, dù sao cũng không mất bao nhiêu công sức."

Khúc Nhất Huyền nghĩ nghĩ, thấy cũng được.

Cô ngại ngùng lôi kéo Phó Tầm vào sinh ra tử, nhưng Viên Dã còn thiếu cô một mạng, sai sử anh ta gần như không có gánh nặng trong lòng.

Cúp điện thoại, Khúc Nhất Huyền cất bước trở về bên cạnh xe.

Cô nhìn Phó Tầm đang cởi găng tay, dựa lên cửa xe, cười cười: "Con đường tiếp theo, để tôi lái đi."

Phó Tầm quay người lại.

Ánh sáng từ trong xe lộ ra, phác hoạ gương mặt cô như sông xa núi lớn.

Kỳ thật dung mạo của cô rất xinh đẹp.

Nét xinh đẹp của cô mang tính công kích, khi cười và không cười hoàn toàn là hai loại khí chất.

Nhất là, lúc cô đứng trong bão cát, đuôi lông mày gảy nhẹ, đuôi mắt treo ý cười lười biếng, có loại dã tính bễ nghễ chúng sinh và kiêu ngạo, hào kiệt.

Đó là loại khí chất khiến người ta không thể dời mắt được, giống như lửa cháy rút ra khỏi vỏ kiếm, bộc lộ mũi nhọn.

** ** **

Khúc Nhất Huyền rất quen thuộc với địa hình này, tia sáng mạnh hay yếu, sáng hay tối đối với cô cũng không có ảnh hưởng gì.

Cô dễ dàng né tránh Sa Khanh mềm xốp đang muốn giữ bánh xe lại, thường lấy góc độ lão luyện vòng qua cát lún, rồi đi qua những khe hở chật hẹp.

Phó Tầm cố tình lưu ý những khi cô tăng tốc hoặc phanh lại.

Cô lấy nhiều điểm sát đến để khống chế tốc độ xe, khi lốp xe vô tình rơi vào cồn cát, cô cũng không mù quáng nhấn chân ga thêm, căng chùng cùng tồn tại, rất nhanh đã khoác một thân bão cát lái ra khỏi lòng sông Shule.

Doanh địa đặt ở hướng tây cách Sa Lương năm mươi cây số ngoài đài đất Nhã Đan, địa thế trống trải, khô ráo cản gió.

Lúc về đến Doanh địa, Thắng Từ đã dựng lều trại lên, đang gia cố ốc vít.

Khi Khúc Nhất Huyền dừng xe, cố ý rửa nhục.

Thân xe vạch ra một vệt bánh xe trên mặt đất trống, đỗ vào trong doanh địa, vừa vặn cùng chiếc xe bên cạnh một trái một phải, bảo vệ lều trại giữa hai xe.

Trước khi tắt máy xuống xe, cô nhịn không được sờ tay lái nhiều thêm mấy cái, không chút nào keo kiệt khích lệ nói: "Có tiền thật tốt."

Phó Tầm xuống xe, nhìn doanh địa đằng trước.

Thắng Từ có không ít kinh nghiệm dã ngoại đóng quân, lựa chọn doanh địa đương nhiên sẽ không có sơ suất, chỉ là xuất phát từ cẩn thận, anh vẫn cẩn thận kiểm tra một lần.

Khúc Nhất Huyền nhàn rỗi không chuyện gì làm, giúp Thắng Từ một chuyến chuyển vật tư từ trong xe bảo vệ vào lều vải.

Khi Phó Tầm trở về, liền nghe thấy trong lều vải Khúc Nhất Huyền nói với Thắng Từ: "Đêm nay tôi không ngủ cái này."

Anh xốc rèm lều vải lên đi vào.

Thắng Từ đang ôm thêm một cái túi ngủ và chăn, thấy Phó Tầm tiến đến không ngừng đưa ánh mắt cầu cứu về phía anh.

Phó Tầm dừng lại, hỏi: "Vậy cô ngủ ở đâu?"

"Viên Dã sẽ đến muộn một chút." Khúc Nhất Huyền khẽ nâng cằm, chỉ chỉ ba lô cô đặt trong một góc: "Không phải có một số việc còn phải xác nhận sao."

Phó Tầm không thu tiền thuê nhà, cô ở hay không với anh đều không có tổn hại, chỉ ra hiệu Thắng Từ đặt túi ngủ vào một góc, chuẩn bị bữa tối trước.

Thường ngày hai người sẽ hạ trại, dùng nồi hơi nấu vài món ăn hoặc mì nước.

Đêm nay bão cát quá lớn, đừng nói nồi hơi không lên được, đến thức ăn nấu chín, gió vừa thổi qua – sẽ đổ cả chậu cát vào trong nồi giống như rắc hành. Bạn sẽ ăn hay không ăn?

Chỉ có thể tạm chấp nhận, ăn bát mì tôm.

Sáng sớm Khúc Nhất Huyền chỉ ăn một bát canh thịt dê với bánh bao cuộn, đã sớm đói đến ngực dán vào lưng. Vốn cho rằng tạm chấp nhận là ăn lương khô… Kết quả tạm chấp nhận của người ta, so với cô ăn lúc màn trời chiếu đất còn tốt hơn nhiều lắm.

Không chỉ có mì tôm, còn phối thêm một quả trứng mặn cùng một cái lạp xưởng hun khói, chưa nói đến còn phát thêm ba hộp cá hộp và hoa quả tươi…

Khúc Nhất Huyền chỉ mới ngửi vị đã rất muốn hỏi Phó Tầm: "Ông chủ, ông có thiếu người "trang trí" không?" Giặt quần áo vẩy nước quét nhà, bảo vệ trông nhà không việc gì cô không biết làm, tính ra giá cả sẽ vô cùng cao đấy!

Sau khi giải quyết ấm no, Khúc Nhất Huyền không lãng phí thời gian, bắt đầu chuẩn bị cho lần tiếp theo tiến vào lòng sông Shule ở đài đất Nhã Đan.

Cô không đánh mà không chuẩn bị gậy, cũng không muốn hy sinh vô ích.

Lòng sông Shule ở đài đất Nhã Đan có bao nhiêu hung hiểm, cô mới đi ra từ nơi đó, tất nhiên biết rõ.

Một bên là tùy thời có nguy hiểm bị hãm xe, bị xác muối ăn mòn, một bên là bị dòng nước ăn mòn ra kênh, nghĩ đến tìm người trong dạng địa hình này, cơ hồ là nửa bước khó đi.

Hơn nữa, chiếc xe kia của Viên Dã vừa mua tháng sáu năm nay, hình như còn chưa trang bị bàn kéo.

Một khi hãm xe, rất phiền phức.

Cô khoanh chân ngồi trên đệm, phiền muộn đến mi tâm nhíu lại.

Thắng Từ rửa mặt trở về, thấy Phó Tầm đang đọc sách, trong ba người cũng chỉ có Khúc Nhất Huyền nhìn qua không có việc gì, liền chủ động lên tiếng: "Cô gái, một mình cô cũng dám vào sa mạc sao?"

Khúc Nhất Huyền đã quá lâu không nghe người ta gọi mình là "Cô gái", nửa ngày mới phản ứng được Thắng Từ đang nói chuyện với cô, gật gật đầu: "Ở đây tôi rành."

Thắng Từ lại hiểu lầm ý cô: "Cô là người bản xứ?"

"Không phải." Khúc Nhất Huyền nói: "Tôi là người Nam Giang."

"Nam Giang?"

Thắng Từ nhìn Phó Tầm, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ: "Ông chủ Phó cũng là người Nam Giang."

Anh ta tràn đầy phấn khởi, há miệng liền hỏi: "Không biết cô đã nghe nói tới chưa, mấy năm trước, hình như cũng là tầm này. Nam Giang các cô có hai nữ sinh viên, du lịch sau tốt nghiệp đến Khả Khả Tây Lí, kết quả một người mất tích, đến nay còn chưa tìm được."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: "Muốn nhận ra Tiểu Khúc gia phải nhìn thuốc lá, trong toàn bộ đoàn xe, chỉ có cô ấy hút thuốc lá 555 nhập khẩu."

Editor: Tuyết Phù Dung

Tay Khúc Nhất Huyền đặt sát bên quần bỗng cứng đờ, đột nhiên nâng mắt, nhìn về phía Thắng Từ.

Đây vẫn là lần đầu tiên trong ngày hôm nay cô nhìn thẳng vào anh ta.

Người sau đang đá dép lào, chui vào túi ngủ, quay đầu đối diện với ánh mắt của cô, cho rằng cô cảm thấy hứng thú với việc này, tiếp tục nói: "Năm đó tôi chỉ là người yêu thích việt dã nghiệp dư, cũng chưa tới câu lạc bộ ngoài trời Thiên Hành Giả. Đi một mình, cũng chỉ dám tới một vài khu du lịch quen thuộc. Tin tức kia, là nhìn thấy trên di động."

"Sau đó tôi tìm hiểu thêm, hai cô gái kia cũng không phải đơn độc tiến vào Khả Khả Tây Lí mà là đi theo đoàn xe, cũng đã đăng ký cứu viện. Kết quả buổi chiều đầu tiên vào đó đã xảy ra chuyện."

Ba người, đều là nửa đường quen nhau, ai cũng không quen ai.

Chú ý của Thắng Từ vốn là ngồi không chờ người tới cũng nhàm chán, không bằng tìm đề tài giết thời gian.

Anh ta chưa từng đi qua Nam Giang, nói chuyện phong thổ này đó không phải tự mình giết chết câu chuyện? Anh ta có thể nhớ rõ cũng chỉ có chuyện năm đó hai cô gái từ Nam Giang tới Khả Khả Tây Lí bị mất tích.

Anh ta thần kinh thô, không phát hiện Phó Tầm và Khúc Nhất Huyền đối với đề tài này đều kín miệng như bưng, chỉ cho rằng bọn họ tuy là dân bản xứ Nam Giang nhưng không biết nhiều bằng anh ta.

Vì thế, càng thêm nhiệt tình phổ cập khoa học.

"Cô đã làm công việc này nên nhất định là biết đoàn xe "Tinh Huy", đoàn xe nổi danh nhất trên đường vành đai Tây Bắc chúng ta. Đến mùa du lịch thịnh vượng, đều phải hẹn trước từ rất lâu." Dứt lời, anh ta thở dài, nói thầm: "Đáng tiếc, hiện tại cơ hồ không ai còn nhớ rõ sự cố năm đó chính là do đoàn xe "Tinh Huy" dẫn đoàn."

Khúc Nhất Huyền cười: "Câu lạc bộ Thiên Hành Giả kia của các anh, không phải cũng dẫn đoàn?"

"Chúng tôi không dẫn đoàn." Thắng Từ sờ sờ ót, có chút ngượng ngùng: "Tôi chính là người dẫn đội của câu lạc bộ ngoài trời Thiên Hành Giả."

"Việt dã* thuần túy chỉ là sở thích, hiện tại không phải có rất nhiều phần mềm video sao, bình thường đều làm phát sóng trực tiếp. Thành viên trong đội đều có công việc nuôi gia đình sống tạm, cũng chỉ có tôi ngẫu nhiên sẽ nhận vài việc, đa số là bảo đảm tiếp viện, không dính vào chuyện khác."

**Việt dã: đi phượt*

Khúc Nhất Huyền nhướng mày: "Vậy vì sao coi thường "Tinh Huy" như vậy?"

Thắng Từ cười cười, có chút buồn bực, cô gái này nhìn xinh đẹp, mà sao nói chuyện sắc bén như vậy.

"Cô hiểu lầm, không phải tôi coi thường." Thắng Từ vặn lông mày, giải thích: "Thời gian cô gái kia mất tích rất mẫn cảm, tháng sáu vừa lúc là mùa đàn tàng linh dương trong Khả Khả Tây Lí di chuyển. Đội cứu viện đi vào mấy lần, cứu hộ suốt một tuần, không tìm được người đã tính rút lui nhưng người nhà vẫn không từ bỏ, lại kéo dài thêm một tháng."

"Có thể nghĩ đến lúc đó phí tổn cứu viện đắt thế nào, chỉ là cấp cho đoàn xe cứu viện, trước sau đã mất mấy chục vạn. Nghe nói một nhà kia vì tìm cô gái này mà táng gia bại sản, nhưng cuối cùng đến thi thể cũng chưa tìm được…"

"Tôi đến bây giờ cũng buồn bực, cô gái kia mất tích, khẳng định có quan hệ trực tiếp với đoàn xe. Nhưng lúc ấy, không nghe nói người nhà người gặp nạn đi tìm đoàn xe gây phiền phức, đưa tin về đoàn xe này cũng chỉ có hai ba ngày. Chuyện lớn như thiên thạch vậy mà giống như trang giấy rơi vào trong nước, cô nói có kỳ quái hay không."

Ngực Khúc Nhất Huyền cảm thấy bứt rứt khó chịu vô cùng, biểu cảm trên mặt cũng dần dần trở nên khó coi.

Thắng Tử không phát hiện cô khác thường, cầm lấy di động, muốn mở tường nhà* cho cô xem: "Trên tường nhà tôi còn chưa xóa đâu, tôi tìm cho cô xem."

**Như kiểu tường facebook nhưng bên Trung họ dùng Weibo, Wechat*

Phó Tầm một mực trầm mặc đứng ngoài quan sát lúc này mới mở miệng: "Cậu còn thu được tín hiệu?"

Thanh âm anh trầm thấp, cùng tiếng gió ngoài lều trại ngoại đánh vào nhau, vài cái liền tiêu tán không còn một mảnh.

Khúc Nhất Huyền giống như vừa nằm mơ, trong lòng lo sợ, đổ mồ hôi đầm đìa.

Cái tên Giang Nguyên đã in sâu dưới đáy lòng cô, năm này qua tháng nọ, đã thành một cái sẹo.

Mấy năm nay cô còn ở Tây Bắc là bởi không muốn tin rằng Giang Nguyên đã chết. Đột nhiên nghe được từ trong miệng một người không có chút liên quan nào nhắc đến một mặt khác của câu chuyện, giống như lặp lại ác mộng rơi xuống vực thẳm một lần nữa.

Phó Tầm chỉ nhẹ nhàng bâng quơ một câu, cô thậm chí còn không nghe rõ anh nói gì. Âm thanh kia lại như một tiếng chuông vang lên trong tâm khảm, phá vỡ u ám trong cô, khiến cô bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Loại người như anh nếu đặt ở cổ đại, có lẽ chính là cao tăng đắc đạo trong truyền thuyết được người đời cung phụng.

Khúc Nhất Huyền nhịn không được nhìn anh liếc mắt một cái.

Trong lòng thầm nghĩ: "Nhưng mà dáng vẻ không đủ từ bi."

***

Cô đứng dậy, muốn đi ra ngoài hít thở không khí.

Mới vừa nhấc rèm cửa lều lên liền thấy có một chiếc xe ngừng lại cách đó không xa, ánh đèn trắng đỏ từ ô tô đã được cải tạo xuyên qua gió cát, chiếu thẳng vào người khiến mắt sinh đau.

Khúc Nhất Huyền giơ tay che lại, giận dữ mắng: "Nhãi ranh, còn không tắt đèn đi!"

Cách tiếng gió, giọng nói của Khúc Nhất Huyền có vẻ nhẹ nhàng mà mơ hồ, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến Viên Dã từ xa đã cảm thụ được giọng nói phẫn nộ của Khúc gia nhà anh ta.

Anh ta phất tay, sai lái xe Hứa Tam "Mau mau mau, tắt đèn đi. Cẩn thận Khúc gia không vui một cái lại phá hết đèn xe của tôi."

Xe tiến vào doanh địa, Viên Dã xuống xe trước.

Thấy Khúc Nhất Huyền chờ ở ngoài lều trại, đôi mắt anh ta cong như hồ ly: "Đã bao lâu tôi không có loại đãi ngộ này rồi."

Khúc Nhất Huyền liếc mắt nhìn anh ta, cười lạnh: "Tôi ra ngoài thông khí."

Viên Dã: "…"

Mặt mũi vừa bị đạp một cái, cũng không muốn để ý đến Khúc Nhất Huyền nữa liền xoay người nói với Hứa Tam: "Nhanh, mau vào đây cùng anh."

Trong lều lập tức có thêm hai người, không gian rộng rãi đến đâu cũng có vẻ hơi chật chội.

Sau khi Viên Dã bước vào, đi tìm Phó Tầm trước.

Ánh mắt đầu tiên nhìn đến chính là Thắng Tử đang nằm trong túi ngủ ở cạnh cửa — thằng nhãi này ngày thường ăn uống hẳn là rất tốt, cánh tay rắn chắn, tai to mặt lớn, có thể thấy chính là đàn ông được Tây Bắc nuôi lớn.

Vậy chỉ còn lại một người khác.

Phó Tầm vẫn khoanh chân ngồi trên nệm, trong tay là quyển sách đã lật xem một nửa được móc ngược trên đệm. Lúc này, anh đang nâng mắt, không đổi sắc mặt đánh giá Viên Dã.

Khi Khúc Nhất Huyền tiến vào, thiếu chút nữa cho rằng chính mình đang xem cảnh đứng hình.

Cô xách lên balo sau khi trở về bị ném trong góc, khoanh chân ngồi trở lại vị trí ban đầu của mình, mời hai người kia ngồi xuống.

Thắng Tử cũng không tiện tiếp tục nằm… Thể tích anh ta lớn, rất chiếm chỗ. Hơn nữa mọi người trong phòng đều đang ngồi, chỉ có mỗi anh ta nằm cảm giác giống như mình đang chơi gái bị người khác đứng vây xung quanh ngắm nhìn, khiến cho một người to lớn như anh ta cũng phải đỏ mặt.

Mấy người ngồi vào chỗ của mình.

Viên Dã duỗi tay, tươi cười nịnh nọt nhìn về phía Phó Tầm: "Giám đốc Phó, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu."

Giám đốc Phó?

Khúc Nhất Huyền còn chưa kịp cảm thấy kỳ quái, đã thấy Phó Tầm gật đầu, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh ta rồi lại nhanh chóng buông ra.

Sắc mặt anh vẫn như thường, từ đầu tới đuôi cũng chưa nói một câu nào, khí thế trời sinh kia, khiến người ta không thể bỏ qua sự tồn tại của anh.

Khúc Nhất Huyền liếc mắt nhìn Viên Dã, ngữ khí nguy hiểm: "Cho nên hai người trước đây, cũng không quen biết?"

Viên Dã tiếp tục chân chó: "Là tri kỷ, là tri kỷ đã lâu."

Khúc Nhất Huyền cười cười, tay âm thầm véo một vòng trên đùi anh ta, thấy anh ta nhịn đau đến mức vặn vẹo cả mặt mới vừa lòng buông tay, cười tủm tỉm nói: "Nói chuyện chính đi."

Cô đẩy balo đến trước mặt Hứa Tam: "Cậu nhìn xem, có phải chiếc balo này không?"

Hứa Tam đánh giá hồi lâu mới dám gật đầu: "Trong balo của anh ta có quyển du ký, góc dưới cùng ở gáy sách còn dán tên sách bị xé một nửa cùng tên thư viện."

Khúc Nhất Huyền ở đài đất Nhã Đan cũng đã lật xem cái balo này, nghe vậy, tâm niệm vừa động, đổ tất cả vật phẩm trong balo lên đệm lều.

Trừ bỏ cuốn du ký kia, một cái sạc cầm tay đã hết điện, còn có đồ rửa mặt, bấm móng tay, hộp thuốc nhỏ, gối bơm hơi hình chữ U cùng hơn ba mươi quyển vở lớn nhỏ.

Khi đó sắc trời quá mờ, Khúc Nhất Huyền chưa từng lưu ý đến trong balô còn có vở, mở ra nhìn vài tờ, phát hiện tất cả có liên quan đến mấy ngày nay đều là ghi lại vụn vặt.

Phó Tầm liếc nhìn vài tờ trên tay cô, hỏi Viên Dã: "Đã liên hệ với người nhà du khách mất tích chưa?"

"Trước khi tôi đi, cảnh sát đã liên hệ." Nói đến cái này, Viên Dã liền tức giận: "Thằng nhãi này không biết là nghèo thật hay là mới tập tành đi phượt, lại không ở khách sạn. Sau khi Hứa Tam báo cảnh sát, cảnh sát mất không ít công sức mới xác minh được thân phận của cậu ta."

"Cậu ta họ Tuân, tên là Tuân Hải Siêu, quê ở Giang Tây, là con trai độc nhất trong nhà." Viên Dã đụng đụng Khúc Nhất Huyền, hỏi: "Có thuốc lá không, trong lòng cứ thấy bứt rứt."

Khúc Nhất Huyền liếc nhìn một cái, lấy ra hộp thuốc vứt cho anh ta: "Không phải cậu cai thuốc sao?"

Viên Dã tâm tình đích thực không tốt, rút điếu thuốc gõ gõ hộp thuốc, nâng mắt liếc cô: "Bật lửa đâu? Đưa Phật cũng không biết đưa đến Tây Thiên."

***

Từ lúc Khúc Nhất Huyền ném ra bao thuốc lá nhập khẩu kia, đôi mắt Thắng Tử đã sửng sốt đến ngẩn người.

Tuy rằng anh ta không dẫn đoàn, nhưng hàng năm đi lại trên đường vành đai Tây Bắc, thỉnh thoảng cũng tiếp khách quen, làm bảo đảm hay đưa tiếp viện, cũng có tiếp xúc với một vài đoàn xe.

Trên đường có một vài lời nhắn bất thành văn.

Có liên quan đến Khúc Nhất Huyền lại càng không ít, một trong số đó chính là — "Muốn nhận ra Tiểu Khúc gia phải nhìn thuốc lá, trong toàn bộ đoàn xe, chỉ có cô ấy hút thuốc lá 555 nhập khẩu."

Khó trách vừa rồi khi đối mặt với Viên Dã, lại cảm thấy anh ta quen mắt …

Hai năm trước, ở A Lạp Thiện tổ chức anh hùng việt dã, khi đó anh ta còn là người dẫn đội của câu lạc bộ ngoài trời Thiên Hành Giả đã chạy một trận với Viên Dã.

Nếu không phải bà xã trong nhà thúc giục gấp, năm đó anh ta đã có cơ hội lưu lại xem "Cổn đao phong" của Khúc gia.

Cái "Đao phong" này chính là chỉ hạt cát dưới tác động của gió chất đống thành thành đỉnh chóp. Đỉnh chóp này không giống những ngọn núi được tạo hình mũi khoan bằng phẳng, mà giống như lưỡi dao vuông góc với hướng gió thổi tới.

"Cổn đao phong" phải lái xe tiến vào giữa sườn cát. Góc độ cắt vào và tốc độ xe còn phải căn cứ hướng đi và độ cao của phần giữa sườn núi cát mà điều chỉnh không ngừng. Còn phải dựa vào quán tính của xe, nghiêng xe theo hướng gió đi vào đường giữa núi cát.

Toàn bộ quá trình, nếu đi quá nhanh thì dễ lật xe, mà đi quá chậm dễ chạm gầm xe, vô cùng khảo nghiệm kỹ thuật điều khiển.

Năm đó, trận "Cổn đao phong" này của Khúc gia ở A Lạp Thiện làm kinh diễm bốn phía.

Trong một đêm, nổ tung vòng bạn bè của tất cả những người yêu thích việt dã. (*Vòng bạn bè trên trang mạng xã hội*)

Anh ta ẩn ẩn có chút kích động, nhưng hồi tưởng lại lúc trước anh ta không biết lựa lời trước mặt Tiểu Khúc gia, cảm giác giống như bị dội một chậu nước lạnh từ đầu xuống chân, từ trong ra ngoài, lạnh đến thấu tim.

Nghĩ đến quá nhập thần, nên Khúc Nhất Huyền gọi anh ta ba lần mới hoàn hồn lại.

Khúc Nhất Huyền nhíu mày, lặp lại một lần "Có bật lửa không? Cho mượn lửa cái."

Thắng Tử chờ dịp đáp lại, ngẫm vài giây mới: "Có có có." Dứt lời, vội cúi đầu, ân cần lấy ra bật lửa đưa cho cô.

Khúc Nhất Huyền tiếp, vứt cho Viên Dã, thuận miệng nói: "Chờ có tín hiệu, hai chúng ta lên WeChat thêm bạn, tôi xem tường nhà anh."

Viên Dã ở bên cạnh xen mồm: "Có ai đặt tường là Thu Thu như cô không, cô có văn hóa hay không vậy."

Khúc Nhất Huyền làm bộ muốn gọt, làm Viên Dã sợ tới mức chạy nhanh ôm đầu cách cô thật xa.

Chỗ ngồi bên cạnh vừa mới trống ra, đảo mắt đã có một người tới.

Thắng Tử có chút e lệ, cũng cảm thấy không đúng lúc, nhưng nghĩ bỏ qua đêm nay khả năng sẽ không có cơ hội thích hợp như vậy nữa, nghĩ nghĩ vẫn là nói: "Tiểu Khúc gia, video "Cổn đao phong" kia của cô…"

"Có thể cho tôi xem không?"

Phó Tầm nâng mắt, rất có hứng thú nhìn về phía cô: "Video gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Đồ Chân chó này! Gặp tường liền bò! Nói anh ta là hồng hạnh cũng là khen ngợi rồi!

Editor: Tuyết Phù Dung – Beta: Riêu

Khúc Nhất Huyền cũng có nghi vấn này.

"Cậu nói video nào?"

"Cổn đao phong." Viên Dã nhịn không được, nói tiếp: "Cậu ta nói hắn là video "Cổn đao phong" của cô ở A Lạp Thiện hai năm trước."

"Nhưng mà cô ấy không có đâu, bình thường sống còn cẩu thả hơn cả tôi. Bạn bè của tôi tốt xấu còn chụp cái ảnh phơi nắng uống cà phê ăn bánh ngọt nếm trà chiều, cắm hoa đọc sách âm nhạc… Cô ấy ngoại trừ đăng quảng cáo dẫn đoàn, còn chỉ xuất hiện trong vòng bạn bè khoảng ba ngày."

Anh ta dỡ sạch đài*, thấy mặt mũi Thắng Tử tràn đầy đáng tiếc, lại vẫy tay, lấm la lấm lét: "Nhưng mà tôi có, tôi có thể cho cậu."

**Bóc trần*

Nghĩ nghĩ, cảm thấy tựa hồ có thể càng kéo thêm một chút cừu hận, lại bổ sung một câu: "Còn có video vị tiểu gia này tranh tài xe máy việt dã."

Khúc Nhất Huyền nhíu mày: "Sao tôi không biết cậu có những video này?"

Viên Dã ủy khuất: "Năm đó lúc tôi trực tiếp ở hiện trường cô còn bắt tôi chụp cho đẹp mắt, sao cô trở mặt đã không quen biết rồi."

Thật sao?

Cô không nhớ một chút nào cả.

Nhưng mà bây giờ là thời điểm nói chuyện này sao?

Cô trừng mắt nhìn Viên Dã, cong ngón tay nhẹ gõ mặt bàn: "Nói chuyện chính đi, lạc đi đâu đấy!"

Viên Dã không hiểu sao lại bị mắng, dáng giống như nàng dâu nhỏ bị khinh bỉ uể oải lui vào trong góc: "Được được được, cô nói tiếp."

Vừa rồi nói đến đâu…

Cô nhớ lại một lát, chỉ nhớ mình đang nghĩ đến chuyện trở lại đài đất Nhã Đan một lần, cô ngẫm nghĩ mấy giây, nói: "Tôi đoán Tuân Hải Siêu là thể lực tiêu hao, mới vứt bỏ ba lô."

Cô chỉ chỉ quyển sổ đang bị Phó Tầm cầm trong tay: "Trong sổ của anh ta có mấy ghi chép tiêu dùng, nước sạch, thuốc, đèn pin, que huỳnh quang và vị trí trạm canh gác cứu viện. Nếu như không phải thiết bị tiêu hao hết thì hẳn là lúc vứt bỏ ba lô đã lựa chọn mang theo người."

Phó Tầm vừa rồi đã chú ý tới, không nói ra vì cảm thấy đối với tình huống trước mắt mà nói, những giá trị tham khảo của số liệu này cũng không lớn.

Anh hơi thả lỏng đỉnh mày, bổ sung câu nói cô còn cất giấu chưa nói ra: "Cô cảm thấy anh ta ở ngay trong lòng chảo Cổ Hà đài đất Nhã Đan, muốn trở lại tìm anh ta?"

Khúc Nhất Huyền còn chưa kịp trả lời, Viên Dã đã hú lên một cách quái dị trước: "Bây giờ? Không được, tuyệt đối không được."

"Lực lượng đội xe cứu hộ của chúng ta, bao gồm toàn bộ các tổ cứu viện cũng bởi vì bão cát đêm nay mà đều phải lui về Đôn Hoàng. Không phải là không muốn cứu, mà là loại khí trời này căn bản không có cách nào cứu." Anh ta lấy một chai nước từ chỗ Thắng Tử, một bên vặn nắp bình một bên không ngừng líu lo: "Diện tích lòng chảo Cổ Hà, đài đất Nhã Đan không lớn, nhưng cơ bản không có xe có thể đi đường, mười chuyến có chín chuyến sẽ hãm xe, còn lại một chuyến kia toàn bằng thần phật phù hộ."

Viên Dã cảm thấy cả đời này tài ăn nói của mình cũng chưa từng tốt như vậy, anh ta vểnh tai nghe âm thanh gió cát vỗ lên lều trại, thái độ càng kiên định hơn: "Dù sao, tôi không đồng ý."

Khúc Nhất Huyền chờ anh ta nói đến cao hứng, mới chậm rãi thâm trầm mở miệng: "Tôi nói muốn đi bây giờ lúc nào?"

Đêm khuya trong sa mạc, còn không biết bão cát xuất hiện ở đâu. Nhìn trước mắt, trận gió này còn không có xu thế yếu bớt.

Bây giờ tiến vào Nhã Đan, coi như vận khí đủ tốt, không hãm xe, không nổ bánh xe. Riêng tầm nhìn cũng đã là quá sức, chứ đừng nói đến việc tìm một Tuân Hải Siêu vừa không có định vị chính xác vừa tiêu hao hết thể lực.

Chính cô, cũng không dám mạo hiểm như vậy.

"Hừng đông ngày mai." Phó Tầm cong ngón tay lại, khớp nối ngón trỏ nhẹ chống mi tâm, hơi ghé mắt, nhìn về phía Khúc Nhất Huyền: "Sau nửa đêm gió sẽ thổi nhỏ hơn, sau khi trời sáng mặc dù thời tiết không tính là tốt, nhưng lục soát cứu viện không có vấn đề gì."

"Chín giờ sáng nhổ trại, bây giờ cô…" Anh dừng lại, nói: "Có thể bày binh bố trận."

Bày binh bố trận.

Khúc Nhất Huyền nhai đi nhai lại bốn chữ này, cảm thấy không hổ là người dựa vào đọc sách giết thời gian, dùng thành ngữ so với người khác như cách cả khí quyển.

Cô quay đầu, hỏi Viên Dã: "Cậu còn có ý kiến nào khác không?"

"Không có." Viên Dã lắc đầu đặc biệt tích cực, ánh mắt nhìn Phó Tầm cũng ngập nước, vô cùng sùng bái.

Khúc Nhất Huyền cảm thấy loại ánh mắt này của Viên Dã đặc biệt quen thuộc, giống như ánh mắt Viên Dã nhìn cô khi "cổn đao phong" cô dùng cách đưa xe nhảy vọt lên cao quay về sa mạc lúc trước.

Đồ chân chó này! Gặp tường liền bò!

Nói anh ta là hồng hạnh cũng là khen ngợi rồi!

(*Hồng hạnh trong hồng hạnh xuất tường: bình thường dùng với ý nghĩa là 'ngoại tình',nhưng trong câu này là muốn nói đến gặp bạn mới bỏ bạn cũ.*)

Nói xong chuyện chính rồi, cũng nên nghỉ ngơi.

Khúc Nhất Huyền còn suy nghĩ chuyện có liên quan đến Phó Tầm mà Viên Dã muốn nói cho cô trong điện thoại vào buổi chiều, chờ không nổi muốn đi, thấy anh ta không có nửa điểm tự giác, dùng chân đá đá: "Còn ở đây làm gì, mắc lều đi chứ."

Vẻ mặt Viên Dã mờ mịt: "Lều gì?"

Lều gì? Thế mà hỏi cô lều gì!

Khúc Nhất Huyền có chút tức giận: "Cậu đừng nói với tôi là cậu hai tay trống trơn đến đây đấy."

Viên Dã không hiểu: "…Có vấn đề gì không?"

Trước khi anh ta tới, đã gọi điện thoại cho Phó Tầm. Hỏi anh thiếu cái gì, cần cái gì, anh ta sẽ thuận đường đưa tới.

Dù sao lần đầu gặp mặt, hai tay trống không cũng không dễ nhìn.

Bên trong hoang mạc không thể so với những nơi khác, nước cùng tất cả vật tư có thể cần dùng đến mới là trân quý nhất.

Nhưng ai ngờ tới Giám đốc Phó nhiệt tình hiếu khách như vậy, bảo anh ta không cần mang cái gì, người tới là được rồi…

Viên Dã đương nhiên không phải thật sự cái gì cũng không mang, anh ta vẫn là từ kho lương của chính mình mang theo đầy đủ khẩu phần lương thực, đầy đủ nước cùng đầy đủ xăng tiếp viện.

Khúc Nhất Huyền giận quá hóa cười, tiếng cười kia thấm đến Viên Dã sởn cả tóc gáy, trực giác không biết khi nào mình lại đắc tội bà tổ cô này, đang muốn cứu vãn.

Không ngờ, cô đã đứng lên, cất bước đi ra bên ngoài. Đi hai bước, lại dừng lại, hướng Viên Dã ngoắc ngoắc ngón tay: "Cậu ra đây với tôi."

Dứt lời, xốc rèm cửa lều vải, sải bước đi ra ngoài.

Phó Tầm đưa mắt nhìn bóng lưng của cô rời đi, nghẻo khóe môi, nói với Thắng Tử: "Bảo cậu chuẩn bị sẵn túi ngủ đã chuẩn bị xong chưa?"

"Đi lấy tới đi."

** ** **

Khúc Nhất Huyền lo lắng đến thời tiết ngày mai, cả đêm ngủ, tỉnh rồi lại ngủ, tỉnh, không yên lòng.

Đến sau nửa đêm, gió thổi quả nhiên nhỏ lại.

Cô từ từ nhắm hai mắt nghe âm thanh hạt cát đập vào bên ngoài từ từng chậu cát thành từng vốc cát, rốt cục an tâm, rút vào túi ngủ ngủ thật say.

Ngày thứ hai lúc trời tờ mờ sáng, người trong lều đều đã tỉnh.

Hứa Tam muốn về Đôn Hoàng tiếp khách, từ một tuần trước công ty đã lập đơn cho cậu ta. Nếu không phải tối hôm qua bão cát lớn, cậu ta còn dự định đi suốt đêm trở về.

Viên Dã ra ngoài tiễn cậu ta, thuận tiện mang vật tư trên xe Hứa Tam đặt lên chiếc xe bảo hộ Toyota Fortuner này.

Buổi sáng tám giờ, thời tiết vẫn không thấy tốt hơn, gió tuy nhỏ, nhưng cát bụi đầy trời che khuất bầu trời, tầm nhìn gần như chỉ ở khoảng mười mét.

Phó Tầm rửa mặt xong, lọn tóc vẫn còn ướt, lúc trở lại trong xe lấy đồ, gặp Khúc Nhất Huyền đang gọi điện thoại.

Cô cũng không chê cát bụi trên thân Mercedes G để dành cả đêm, giẫm lên bàn đạp, vịn kính chiếu hậu mượn lực một cái xoay người ngồi lên ghế lái.

Căn bản không hề phát hiện chủ xe ở ngay sau lưng.

Khúc Nhất Huyền đang phân phối đội xe.

Cô là người dẫn đầu Đội xe Tinh Huy, cấp trên chỉ có một người ôm đồm toàn cục là Bành Thâm. Đưa khách trên đường vòng, phàm là trong danh sách của Tinh Huy đều từ tay cô phái đi.

Trong đội xe hôm nay ai rảnh, hôm nay ai có việc, so với bất cứ ai khác cô đều nhớ kỹ hơn.

Sau khi Viên Dã tiến vào hoang mạc, hai người cũng bị mất tín hiệu, chỉ có thể liên lạc lại một người có thể dùng được ở bên ngoài, nếu không đến lúc làm việc, không chỉ vướng chân vướng tay, còn giống như kẻ vừa mù vừa điếc, tin tức bế tắc.

Chín giờ sáng, đúng giờ nhổ trại, tiến vào lòng chảo Cổ Hà, đài đất Nhã Đan.

Khúc Nhất Huyền quen thuộc đường xá, xung phong dẫn đầu. Viên Dã cùng Thắng Từ áp xe, đi theo đằng sau Mercedes G.

Dưới thời tiết bão cát, bất kể là xe trước hay là xe sau, đều phải cẩn thận từng li từng tí. Lộ trình ngày thường chỉ cần một giờ là có thể đến nơi, hôm nay bỏ ra gần gấp đôi thời gian mới đến được vị trí tối hôm qua Khúc Nhất Huyền nhặt được ba lô.

Vẻn vẹn cách một đêm, đống đất sụp lún ngày hôm qua cơ hồ bị gió thèm ăn đến chỉ còn lại một cái nền đất.

Đạp lên mặt cát xốp, giống như lúc nào cũng có thể có một bàn tay từ lòng đất vươn ra, kéo người xuống vực sâu.

Khúc Nhất Huyền vốn định tới đây thử thời vận, nhìn xem có thể phát hiện cái gì mới hay không. Một đêm trôi qua, phát hiện chính xác rất lớn… Cả tòa Nhã Đan của người đều đã trực tiếp dọn nhà.

Viên Dã đi theo phía sau cô, nghe nói có đài đất bị san phẳng, kinh ngạc rống lên: "Tôi mới chỉ nghe nói tới chậm rãi phong hoá biến mất, tối hôm qua bão cát dù lớn nhưng cũng chưa lớn đến trình độ này chứ?"

Khúc Nhất Huyền liếc anh ta một cái, tức giận: "Chẳng lẽ lại bị tôi ăn?"

"Cũng không nhất định tất cả đều là cô ăn." Viên Dã nói: "Gần đây tôi cũng đang ăn đất, từ đầu tháng ăn đến cuối tháng."

Khúc Nhất Huyền mặc kệ anh ta, quay trở lại bên cạnh xe, gõ gõ cửa sổ ghế phụ.

Cửa sổ nghe tiếng mở ra, Phó Tầm ngồi ở trong xe, dùng ánh mắt không tiếng động hỏi thăm: "Chuyện gì?"

Cầu người làm việc, Khúc Nhất Huyền cười đến vô cùng chân thành: "Đường này không dễ đi, lốp xe phải thả thêm khí ra. Mercedes G quá đắt, tôi không xuống tay được."

Phó Tầm lần đầu nghe thấy lý do tươi mát thoát tục như thế, nhịn không được, cười: "Thật sao?"

"Sao tôi cảm thấy thời điểm cô ngồi ghế lái, rất xuống tay được."

Khúc Nhất Huyền: "…" Làm người quả nhiên không thể quá phách lối, dễ dàng gặp báo ứng.

Xuyên qua đầu đuôi lòng chảo Cổ Hà, đài đất Nhã Đan chỉ có một con đường hơn mười năm trước vì người mở đường, sau khi mấy năm trước sửa đường thay đổi tuyến đường, con đường này cũng theo đó bị bỏ hoang.

Qua nhiều năm như vậy, cực ít người sẽ lại đi con đường có địa hình phức tạp này, địa thế chật hẹp còn có nguy hiểm bị hãm xe.

Người đi ít, đường này tự nhiên cũng bị bỏ hoang.

Tối hôm qua trải qua một trận gió cát, xe đi càng khó khăn.

Lúc mười một giờ, bão cát tàn sát cả đêm đã ngừng.

Gió ngừng, dù còn cát bụi đầy trời, nhưng rất nhanh, tầm nhìn trong bão cát dần dần tăng lên. Đến xế chiều, chỉ còn lại thời tiết như sương mù mông lung bình thường.

Ánh nắng xuyên thấu qua cát bụi rơi xuống mặt đất, tháng bảy nắng nóng, lại một lần nữa trở lại vùng đất lớn.

Hai giờ chiều, toàn bộ lực lượng cứu viện đã đến bên ngoài lòng chảo Cổ Hà, Đài đất Nhã Đan.

Khúc Nhất Huyền chỉ huy đội xe đồng thời triển khai lục soát ba khu vực — trung tâm lòng chảo Cổ Hà vẫn có nguồn nước ngầm có thể bổ sung, khu vực hình quạt phía ngoài cách trung tâm lòng chảo mười cây số cùng hoang mạc bên ngoài lòng chảo Cổ Hà.

Hình thức từ tâm điểm dần dần hướng ra phía ngoài, lục soát khắp nơi.

Dự tính trong vòng một ngày có thể hoàn thành lục soát trong phạm vi một trăm dặm.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trước khi trời tối, sống có thể thấy người, chết có thể thấy xác.

** ** **

72km phía ngoài trên một Sa Lương nhỏ, có hạt cát, nhẹ nhàng, chuyển động.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Có lẽ người kia… Trong cơn bão tối qua đã bị chôn dưới cát rồi

Editor: Riêu

Trước khi trời tối, Khúc Nhất Huyền đang ở "Ốc đảo nhỏ" cách thung lũng sông Shule 20km dựng lều.

"Ốc đảo nhỏ" không phải ốc đảo thật sự, nó vẫn thuộc sa mạc. Nhưng so với Nhã Đan tương đối cằn cỗi hoang vu mà nói thì trên mặt đất ở đây có thể mọc cỏ, đất cát vững chắc, đã rất thích hợp làm nơi nghỉ chân tạm thời rồi.

Hạ trại xong, cô không chịu ngồi yên, đáp xe quay về sông Shule ở Nhã Đan, lại vù một cái đi ra ngoài.

Viên Dã vừa bị bắt đến thay thế, đang sắp vào lều vải rửa mặt, thấy Phó Tầm một thân một mình đứng trước Mercedes G đang bị mở toang động cơ ra, cậu ta tưởng xe gặp trục trặc, vội vàng ân cần đi tới.

Trong doanh địa ngoại trừ tổ hậu cần bảo hộ đợi trong lều, cũng chỉ có hai người bọn họ đứng ở bên ngoài. Viên Dã không thèm hạ giọng, chưa đi đến nơi đã chào to:"Giám đốc Phó."

Phó Tầm liếc mắt, thấy người tới là Viên Dã tầm mắt vô ý thức nhìn lướt qua hướng thung lũng sông Shule — mấy chiếc xe việt dã vừa ăn đủ dầu, lần lượt theo thứ tự trước sau xếp thành đoàn xe hình thang, sánh vai nhau chạy đến Nhã Đan.

Viên Dã thuận theo ánh mắt anh, quay đầu: "Kia là Khúc gia, cô ấy đòi đổi vị trí nên tôi quay về."

Cậu ta quan tâm nhìn Mercedes G: "Xe làm sao vậy? Bị hư cái gì sao?"

Phó Tầm thuận thế quay người, dựa vào thân xe: "Giải nhiệt."

Bình thường, trong tình huống phải chạy nhanh thân xe tự có hệ thống giải nhiệt, không cần thiết giải nhiệt bằng cách này. Nhưng ai bảo cái xe Mercedes G này của Phó Tầm sau khi cải tiến động lực đầy đủ, lực lượng phía sau mạnh mẽ, săm lốp bền, mọi tính năng của xe đều trang bị cực sắc nhọn.

Hôm nay Khúc Nhất Huyền đã cầm Mercedes G lái năm sáu lần, đừng nói đến còn dẫn đầu quét khắp sông Shule Nhã Đan một vòng, nhiệt độ nước làm sao có thể không đến giới hạn cao nhất được!

Cậu ta chỉ đứng trước đầu xe đã cảm thấy nóng đến hoảng sợ.

Nhưng về Phó Tầm, cậu ta không giống tiểu Khúc gia hoàn toàn không hề biết gì về lai lịch thân phận anh ta. Làm sao dám vứt bỏ vị đại lão gia này ở đây, không kể đến lúc Bành Thâm về sẽ gọt cậu ta, mà chính bản thân cậu ta cũng không làm nổi.

Trừ phi Phó Tầm chê cậu ta chướng mắt.

Phó Tầm nhìn mấy chiếc xe việt dã kia từ từ biến mất khỏi tầm mắt, cúi đầu, rút điếu thuốc trong hộp thuốc lá đưa cho Viên Dã: "Đội trưởng của các cậu đâu?"

Người anh hỏi là Bành Thâm, đội trưởng đội cứu viện Tinh Huy, cũng là người lĩnh đội chân chính của Tinh Huy.

Chuyến du lịch sau khi tốt nghiệp của Khúc Nhất Huyền và Giang Nguyên là do anh ấy dẫn đội.

"Đi họp." Viên Dã cười cười, nói: "Mấy năm nay chính phủ vẫn luôn nâng đỡ các công ích của nhân dân cho đội cứu viện, thường xuyên sẽ tổ chức hội giao lưu, huấn luyện. Kiểu việc kết nối liên hệ này, bình thường đều là Bành ca đi."

Ở lần tìm kiếm Giang Nguyên, Bành Thâm đã chịu tổn thương cực nặng, lưng eo đến nay không thể dùng được, càng không thể ngồi lái xe lâu, mang tuyến sự tình tự nhiên cũng dần dần buông xuống, nhưng lại chuyên tâm ôm đồm các công văn hành chính của đội cứu viện.

Phó Tầm biết một hai, gật gật đầu: "Thân thể của anh ấy thế nào?"

Viên Dã không trả lời trực tiếp: "Đội trưởng đêm nay máy bayvề Đôn Hoàng, anh ấy bảo tôi giữ anh một đêm, tụ họp với nhau một chốc."

Phó Tầm tới lui âm thầm, nếu không phải lần này tới ghi danh cứu viện ở Tinh Huy, Viên Dã cũng sẽ không biết anh đang ở Đôn Hoàng, sau đó lại càng không có chuyện làm phiền anh tiếp viện Khúc Nhất Huyền…

Nếu biết chiếc Cruiser của Khúc gia bị mắc kẹt trong Sa Lương, cho cậu ta một trăm cơ hội, cậu ta cũng không dám gọi cú điện thoại này cho Phó Tầm.

Phó Tầm không biết Viên Dã giờ phút này đang thầm sám hối ở trong lòng, suy tư một lát, đáp lại: "Chuyện bên này giải quyết xong, tôi sẽ về Đôn Hoàng với các cậu."

Dứt lời, hình như nhìn thấy dưới ánh tà dương đang lặn dần về phía tây trên hoang mạc có hai chiếc xe chạy song song cùng nhau trở về, anh nâng cổ tay xem giờ, nhíu mày: "Gọi mọi người trở về đi, ăn cơm."

** ** **

Đó là xe từ nội thành Đôn Hoàng đưa đồ tiếp viện đến doanh địa.

Cả một ngày, cứu viện vẫn không có chút tiến triển nào. Sau khi Khúc Nhất Huyền hạ trại, Phó Tầm đoán cô định mạo hiểm lục soát suốt đêm, tiện thể bảo Thắng Từ còn ở Đôn Hoàng đưa đồ ăn nhanh đến.

Khúc Nhất Huyền không có khẩu vị, cơm nước xong xuôi, dọn dẹp bàn lớn, ngồi vẽ bản đồ dưới ánh đèn pha trong doanh trại.

Cô họp Ngọc Môn quan và Sa Lương thành một tuyến đường, lại vẽ thêm mấy tòa Nhã Đan ở phía bắc Sa Lương. Lập tức dùng bút, lấy trọng điểm từ nơi Tuân Hải Siêu mất tích ở Sa Lương đến thung lũng sông Shule Nhã Đan- nơi cậu ta vứt ba lô lại.

Phó Tầm đi ngang qua, dừng chân lại khẽ liếc mắt. Khúc Nhất Huyền đang hạ ngòi bút xuống trang giấy bỗng tối sầm lại, che mất bảy tám phần ánh sáng, cô nhíu mày đang định phát cáu. Ngẩng đầu thấy là Phó Tầm, trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Trên mặt cô lập tức ngập tràn ý cười, đá đá chồng ghế bên cạnh, ra hiệu anh ngồi xuống nói chuyện.

Phó Tầm không khách sáo, đưa cánh tay có hình xăm ra rút lấy tấm bản đồ trên tay cô, nhìn lướt qua.

Sau đó, giương mắt, nhìn cô.

Mỗi một động tác của anh đều có thể chia tách ra, một cái nhăn mày nhăn cũng lộ ra vẻ rất rất chú tâm.

Khúc Nhất Huyền dời mắt, lấy bản đồ lại đặt lên trên đầu gối: "Tôi vẽ, anh nhìn."

Cô chú thích đơn giản lên bản đồ.

Cô là nhóm đầu tiên đi vào hoang mạc tiến hành lục soát cứu viện. Từ Ngọc Môn quan, đi về phía tây đến Sa Lương, phát hiện nơi cuối cùng Tuân Hải Siêu mất liên lạc.

Lúc này, đội ngũ cứu viện của cô từ một người biến thành hai người, lấy nơi mất liên lạc ở Sa Lương làm điểm khởi đầu đi về hướng bắc.

Bọn họ đi dọc theo thung lũng sông Shule Nhã Đan phát hiện ba lô mà cậu ta vứt lại. Vị trí này cũng được xác định là tâm lục soát, phạm vi lục soát lấy nó làm trung tâm khuếch tán ra bên ngoài một trăm cây số.

Cô rút một tờ giấy trắng liệt kê thời gian và ghi chú.

Ba giờ chiều hôm qua, sau khi cô phát hiện nơi mất liên lạc, đội ngũ cứu viện từ Ngọc Môn quan trực tiếp đi đến Sa Lương, lục soát gần hai giờ.

Bảy giờ tối, cô phát hiện ba lô mà Tuân Hải Siêu bỏ lại Nhã Đan.

Lúc tám giờ tối vì có bão cát, toàn bộ đội ngũ cứu viện bị ép rời khỏi hoang mạc, tạm dừng lục soát.

Sáng sớm hôm sau, chín giờ, lấy cô làm đại diện có tất cả bốn người tổ cứu viện nhổ trại, tiến về Cổ Hà Nhã Đan.

**Cổ Hà cũng chính là sông Shule, từ chương này mình sẽ để vậy cho thuận câu*

Hai giờ chiều, tổng cộng có mười hai chiếc xe cứu viện và hai mươi lăm người cứu viện tập hợp bên ngoài Nhã Đan.

Cô đặt bút nhanh chóng, trật tự rõ ràng, dùng một đường chéo bao quát phạm vi lục soát ngày hôm nay, sau đó đẩy hai tờ giấy đến trước mặt Phó Tầm: "Giới hạn đi bộ lớn nhất của người bình thường là 30 đến 50 cây số, thân thể tốt hơn một chút có thể đi khoảng 70 cây số, người biến thái mới có thể vượt quá 100 cây số."

Phạm vi lục soát của cô hôm nay luôn được không chế trong khoảng 100 cây số là hoàn toàn hợp lý.

Thế nhưng người ở đâu? Trời đã tối rồi, mà ngay cả cái bóng cũng không nhìn thấy.

Phó Tầm gần như tham dự toàn bộ giai đoạn sau của cuộc cứu viện này, cô bày binh như thế nào, bố trận ra sao, anh thấy rõ ràng rành mạch trên cơ bản không hề tìm ra được chút sai sót nào.

Thậm chí, bởi vì kinh nghiệm của cô phong phú, … ít nhất… cũng muốn đoạt lại gần hai mươi tiếng thời gian sinh tồn của Tuân Hải Siêu từ tay Diêm vương.

Thực ra đến giờ phút này cứu viện đã vào giai đoạn cuối.

Kéo dài hơn nữa, là phải nhặt xác.

Bao nhiêu bực bội tích tụ trong lòng Khúc Nhất Huyền, anh có thể hiểu được.

"Đội xe chia làm hai tổ, mỗi tổ sáu chiếc xe, chia từ trên xuống dưới, phạm vi lục soát từ thung lũng sông Cổ Hà là trung tâm tản ra trong vòng năm cây số, dùng cách lục soát kéo lưới." Phó Tầm rút bút mực trong bàn tay cô, ở chỗ Nhã Đan Khúc Nhất Huyền vẽ vô cùng qua loa đánh dấu thêm một mũi tên, viết vài dòng chữ.

"Mỗi đội xe phải có đài radio cầm tay, đề phòng rủi ro mỗi chiếc xe còn cần mang theo một bộ đàm và đạn tín hiệu, bảo đảm đội cứu viện không bị mất liên lạc trong đêm."

"Mặt khác…" Phó Tầm sâu liếc nhìn cô một cái.

Mạch suy nghĩ của Khúc Nhất Huyền đã được làm rõ, phản ứng nhanh nhạy: "Mặt khác, liên hệ máy bay trực thăng chờ lệnh, hừng đông ngày mai lập tức xuất phát, tham dự cứu viện."

Trên trời có con chim ưng tuần tra có thể nhìn xa hơn đội xe rất nhiều.

Ngay từ ban đầu Khúc Nhất Huyền đã đề nghĩ với Viên Dã cho máy bay trực thnăg tham dự cứu viện, chẳng qua là lúc đó còn chưa biết rõ thân phận tin tức về Tuân Hải Siêu, càng đừng nói đến việc liên hệ thân nhân.

Dùng máy bay trực thăng cứu viện phí tổn cao, một máy bay giá bốn vạn một giờ, trong hoàn cảnh chưa xác định người thanh toán phí tổn cho lần cứu viện này, ai dám gánh chịu?

Lại thêm tối hôm qua bị ảnh hưởng bởi bão cát, tầm nhìn xuống đất còn chưa tốt. Cho dù dùng máy bay trực thăng, hiệu quả cũng quá mức nhỏ, vậy nên lúc đó Khúc Nhất Huyền mới không tiếp tục đề cập đến. Thế nhưng lúc này cũng đã đến thời khắc mấu chốt sinh tử tồn vong, rụt đầu rụt đuôi nhất định sẽ bỏ lỡ thời cơ cứu viện.

Lúc Viên Dã lại gần, vừa vặn nghe được câu này, thuận miệng hỏi: "Người nhà Tuân Hải Siêu đồng ý dùng máy bay trực thăng rồi à?"

Khúc Nhất Huyền cười cười chẳng hề để tâm, nói: "Cứ để tổ cứu viện tiểu tiếp tục là việc thì xác thật là không được, nhưng chúng ta không phải còn một nhà đầu tư giàu có đến ngu ngốc kia sao, vung tiền như rác. Mỗi lần dùng tiền mua thiết bị, đều không thấy hắn tham dự, thôi thì để hắn làm cái đệm lót cũng được chứ sao."

Viên Dã nghe xong cổ họng căng lên, yên lặng liếc nhìn "Ngốc người giàu có" trong miệng Khúc Nhất Huyền.

Xong, xong rồi.

Đôi mày cau có, ánh mắt trở nên hung ác như cười mà không phải cười, nhìn thế nào cũng thấy giống như là muốn tính sổ!

Cậu ta cảm thấy tiểu Khúc gia sắp xong đời rồi …

Phó Tầm hiểu lầm tiền đầu tư của mình chi trả không minh bạch còn có thể giải thích, nhưng nếu khiến vị thần tài này tức giận, mới là không chịu nổi đấy!

Viên Dã 'ừng ực' nuốt nước miếng, trong đầu suy nghĩ đối sách thật nhanh —— hay là, trực tiếp nói rõ thân phận của Phó Tầm nhi.

Tiểu Khúc gia khôn khéo một chút … Tốt nhất giải quyết việc này ở nơi không người là được, nếu muốn giết người còn tiện chôn xác luôn!

Cậu ta vừa thanh thanh cuống họng, Phó Tầm tựa như chợt phát hiện, yên lặng đưa ánh mắt qua.

Viên Dã nháy mắt, lại chớp chớp, cũng yên lặng ngậm miệng lại.

Cậu ta cảm thấy cậu ta cần nghỉ một thời gian, đến bắc cực hoặc nam cực …

Càng xa càng tốt!

** ** **

Tám giờ tối, cuộc cứu viện tiếp tục.

Cứu viện đi đến bước này thì đã không cần hàm lượng kỹ thuật, mà phải hoàn toàn giành giật từng giây với thời gian.

Khúc Nhất Huyền tự mình dẫn đội, tuần tra từ nửa đêm hôm trước đến rạng sáng hôm sau, đèn pin đã tốn hai lượt, mắt thấy phía chân trời hiện lên tầng sáng bạc, cô khép mí mắt chua xót, quay đầu nhìn Phó Tầm: "Anh cứ nghỉ một lát đi, tôi xuống xe đi một chút."

Cô nói xong, tự mở cửa xuống xe.

Hoang mạc trước tờ mờ sáng, yên tĩnh, ôn hòa.

Nơi xa có xe chiếc đèn xe chiếu sáng một vùng trời, giống như màu sắc giọt mực đọng lại, lộ ra màu xanh đậm.

Khúc Nhất Huyền dừng lại, cắn điếu thuốc, vẩy cái bạt lửa trên tay.

Sau khi thuốc cháy, cô hít sâu mấy hơi, từ từ phun từng vòng khói. Đầu ngón tay nhẹ búng điếu thuốc.

Tro tàn còn chưa rơi xuống đất đã bị gió cát cuốn đi, giốngnhệt con đom đóm trong bóng tối, nhào xuống rồi cưỡi gió bay đi. Rất nhanh, biến mất không còn một đốm tàn.

Cô hút hết một điếu thuốc, đầu óc tỉnh táo hơn một chút.

Lúc vào xe, đang định để mình và Phó Tầm nghỉ ngơi nửa tiếng. Vừa ngồi vào chỗ liền nghe Phó Tầm gọi cô: "Khúc Nhất Huyền."

Khúc Nhất Huyền quay đầu, cái ngáp dở chưa kịp thu hồi thì nghe thấy anh nói: "Chúng ta đều bỏ quên đến một sự kiện."

Sau một lát yên lặng ngắn ngủi.

Phó Tầm chỉ chỉ mô đất cô vừa đứng hút thuốc: "Tối hôm qua có bão cát."

Khúc Nhất Huyền cảm thấy sau đó anh sẽ nói lời cực kỳ trọng yếu, vểnh tai nghe.

"Chúng ta tư duy theo quán tính là dưới thời tiết ác liệt cậu ta sẽ tìm nơi tránh bão cát. Sau khi trời sáng cũng sẽ đứng tại chỗ chờ cứu viện." Mắt anh rũ xuống, nhìn cô: "Ngay cả một gõ đất Nhã Đan cũng có thể bị dời đi chỉ sau một đêm, có phải chúng ta đã quên chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất không?"

Vừa rồi anh nhìn cô hút thuốc qua kính chắn gió, thấy gió cuốn tro tàn lăn vào đất, bỗng nhiên như được chỉ điểm mà thông suốt một việc.

Phương án cứu viện của Khúc Nhất Huyền không có bất kỳ sai lầm gì, sắp xếp cũng rất thỏa đáng, nhưng tại sao vẫn luôn không tìm thấy người? Có lẽ là người kia… Trong cơn bão tối qua đã bị chôn dưới cát rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Anh hiếm khi hào hứng, nói đùa: quot;Không nịnh nọt cô ấy, để cô ấy nghĩ tôi là loại đàn ông thô tục à?”

Editor: Riêu – Beta: Tuyết Phù Dung

Khúc Nhất Huyền không đáp lại.

Cô lẳng lặng nhìn Phó Tầm.

Có tia nắng dọc theo cửa xe Mercedes G đang hé mở hắt vào trong xe, in lên vầng trán của anh, lên cái mũi cao cao, bị nội thất trong xe nhiễm sắc lam nhạt, lộ ra đôi mắt vừa trầm tĩnh lại thâm thúy.

Cô chậm rãi tiêu hóa lời Phó Tầm vừa nói.

Đơn giản mà nói, ý của anh là — có lẽ tối hôm qua Tuân Hải Siêu đã bị bão cát chôn dưới sa mạc Nhã Đan hoang vu này.

Nếu không thì phải giải thích như thế nào, bọn họ đã huy động nhiều nhân lực như vậy còn dùng cách lục soát dàn trải cũng không thể tìm nổi nửa cái bóng của cậu ta?

Mệt nhọc trong lòng cô nhất thời tiêu tan thành mây khói.

Khúc Nhất Huyền ngồi dậy: “Quay về doanh địa thôi, tôi phải lập tức triển khai cuộc họp với tổ cứu viện.”

Trở về doanh địa, Khúc Nhất Huyền lập tức sắp xếp Viên Dã thông báo nhân viên tổ cứu viện và những người liên quan đến lều vải lớn họp.

Nửa đêm trước Viên Dã là người phụ trách dẫn đội của đội xe lục soát, sau khi trở về doanh trại tốn thêm hai tiếng chỉnh đốn tình huống các đội xe, kiểm kê hao tổn, vừa mới nằm ngủ không bao lâu.

Bây giờ bị Khúc Nhất Huyền lôi tới lều vải, nửa híp mắt, buồn ngủ đến cả đứng cũng đứng không vững. Rõ ràng không nghe rõ được cái gì, nhưng ngoài miệng vẫn ừ ừ ha ha đáp lại hết sức sảng khoái.

Khúc Nhất Huyền thấy thế bực bội đá đá chân.

Cô thu lực, chân trái quét ra, chỉ dùng mu bàn chân đá trúng đầu gối Viên Dã, cậu ta bị đá đến mức đầu gối mềm nhũn lại, cả người tựa như đột nhiên tỉnh táo, lúc này cô mới thỏa mãn thu chân, đưa tay ra hiệu cậu ta mau đi gọi mọi người.

Đến khi xoay người, thấy Phó Tầm còn đứng sau lưng, cách cô nửa mét, cô trầm mặc mấy giây, ho nhẹ hai tiếng, xem như giải thích: “Đùa giỡn đã quen, bình thường tôi rất ôn hòa.”

Ngoài ý muốn, Phó Tầm không cho cô bậc thang đi xuống, ngoắc ngoắc khóe môi, nói: “Cô không cần giải thích.”

Khúc Nhất Huyền nhíu mày, trực giác cảm thấy câu tiếp theo của anh ta sẽ không có gì tốt lành.

Quả nhiên.

Phó Tầm nói: “Biết cổn đao phong, biết chơi xe máy, tôi không nghĩ là sẽ ôn hòa.”

Khúc Nhất Huyền yên lặng trừng mắt ở trong lòng, phản bác: “Hiểu biết của anh đối với tôi quá nông cạn rồi, tôi cũng không chỉ chơi hai thứ này, chờ việc ở đây hết thúc, lần sau tôi sẽ so tài với anh một chút.”

Phó Tầm liếc mắt nhìn ánh đèn trong doanh địa lục tục sáng lên, ở phía xa tiểu tổ trưởng đang nói chuyện với Viên Dã, hơi nhíu mày, như cười mà không phải cười: “Cũng được.”

Cũng được?

Khúc Nhất Huyền liếc nhìn anh, không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy…

Trong lòng ngưa ngứa.

Cô nghĩ: Vẫn nên tìm cơ hội hỏi Viên Dã một chút xem Phó Tầm có lai lịch gì.

** ** **

Họp xong, đã đến một ngày mới.

Người trong lều vải rời đi mất bảy tám phần, ngay sau đó ở bên ngoài doanh trướng có tiếng từng nhóm động cơ rời khỏi doanh trại.

Khúc Nhất Huyền ngồi trước bàn, uống từng ngụm cà phê lạnh cho đỡ buồn ngủ.

Lúc càng mệt mỏi, cô càng muốn hút thuốc.

Cô đưa tay rút hộp thuốc lá trong túi quần phía sau, mở hộp thuốc chỉ thấy còn chỏng chơ một điếu thuốc, cô nghĩ nghĩ, trả về chỗ cũ, bắt đầu đứng dậy rời đi.

Ngoài trướng, Viên Dã đang đứng bên cạnh Mercedes G nói chuyện với Phó Tầm.

Lúc rạng sáng, cậu ta nửa mê nửa tỉnh, ý thức mơ hồ, nhưng vẫn nhớ rõ là Khúc Nhất Huyền trở về cùng với Phó Tầm. Chờ sau khi họp xong, thấy Phó Tầm không đến, sáng sớm đã ân cần tiến tới làm cái loa.

“Khúc gia tâm tình không tốt, sau khi họp xong vẻ mặt giống như ai thiếu tiền cô ấy không bằng…” Viên Dã nói thầm: “Nhưng mà tôi cũng đã quen rồi, kiểu thời điểm như thế này đừng đứng trước mũi chân cô ấy tìm khó chịu là được, khi mọi việc thay đổi, cô ấy cũng dễ nhìn thoáng hơn bất cứ ai.”

Phó Tầm nửa ngồi, đang kiểm tra lốp xe.

Nghe vậy, không ngẩng đầu, hỏi: “Ai làm cô ấy khó chịu?”

“Thì cũng không có ai.” Viên Dã sờ sờ lỗ tai, có chút tự đắc: “Ở Tây Bắc này ai dám chọc cô ấy chứ.”

Cậu ta đổi giọng, giải thích: “Chỉ là lúc họp, có ít người không hiểu, nói lời có hơi thẳng thắn.”

“Tôi quên mất lời cậu ta nói rồi, đại khái là nói, bọn họ tới cứu viện là hi vọng có thể cứu người an toàn trở về. Bởi vì việc này ảnh hưởng đến xã hội không đủ tích cực, còn hơi tiêu cực nữa. Nói gần nói xa, là oán trách đội xe chúng tôi làm việc không ra gì, cầm quyền chỉ đạo mà làm việc lại không ổn thỏa.”

Phó Tầm không lên tiếng. Lấy hiểu biết của anh đối với Khúc Nhất Huyền, cô không giống loại người có thể chịu thua thiệt trong trận đấu khẩu như thế này.

“Khúc gia ngay lập tức oán hận, là do có loại người thích cản trở như các anh đấy, việc chính thì không tích cực, nhưng đùn đẩy trách nhiệm thì lại rất có bản lãnh. Đội xe nhiều xe như vậy, nhiều người như vậy, tất cả chúng tôi đều bôn ba bận rộn vì một người tự đưa mình đến chỗ chết mà còn không có quan hệ gì đến mình, như vậy còn không có năng lực sao? Bọn họ kiếm tiền của người khác, hay là nhận được lợi lộc gì từ người khác, phải tự bỏ tiền của mình không nói còn phải liều mạng phối hợp hành động tìm một người vì trốn vé mà vứt tính mạng của mình trong hoang mạc.”

Viên Dã hồi tưởng lại một màn Khúc Nhất Huyền tức giận vỗ bàn kia, trái tim nhỏ bị vẻ ‘đẹp trai’ ấy rung động đến đập rộn lên: “Giám đốc Phó, anh không biết Tinh Huy làm công ích cứu viện nhiều năm như vậy đã phải chịu bao nhiêu ấm ức đâu.”

“Mọi người cảm thấy việc công ích này là làm miễn phí hết á, người được cứu viện hầu như đều cho là đương nhiên, không có nửa phần tự giác vì bản thân họ đang làm lãng phí tài nguyên xã hội. Chuyện như sáng nay này xảy ra nhiều như nước biển.”

Phó Tầm kiểm tra lốp xe xong, đứng dậy, mở cốp phía sau thu dọn công cụ. Hôm qua ở Cổ Hà Nhã Đan, Mercedes G hầu như đều bị Khúc Nhất Huyền dùng làm xe cứu viện, thường xuyên mở cốp lấy công cụ. Anh ngại chuyển đến chuyển đi phiền phức, dứt khoát đặt toàn bộ vào cốp phía sau để tiện lấy tiện dùng.

Viên Dã tựa như cái đuôi của Phó Tầm, Phó Tầm đi đến đâu cậu ta theo tới đó.

Thấy anh thu dọn công cụ, cậu ta chép miệng cảm khái: "Giám đốc Phó đối với Khúc gia nhà chúng tôi thật hào phóng, Mercedes G như thế này lại để cho cô ấy lái chơi."

Hôm qua cậu ta tận mắt nhìn thấy Phó Tầm phục vụ ở đằng sau Khúc Nhất Huyền như thế nào, xe kéo, bàn kéo, đưa công cụ… Cô ấy cũng sắp ngang hàng với Giám đốc Phó đến nơi rồi.

Phó Tầm nghiêng đầu nhìn cậu ta. Ánh mắt có cảm giác áp bách quen thuộc, nhất là kiểu nhìn vô thanh vô tức (*không âm thanh không hơi thở*) như thế kia, anh nhìn một lúc thôi mà Viên Dã đã cảm thấy mình sắp không thở nổi rồi.

Cậu cậu cậu ta nói sai sao?

Đâu có đâu… Đây chính là sự thật mà!

Phó Tầm cũng không làm khó cậu ta, nhìn dáng vẻ Viên Dã lông tơ dựng thẳng trông như bị dọa sắp ngất, anh hiếm khi hào hứng nói đùa: "Không nịnh nọt cô ấy, để cô ấy nghĩ tôi là loại đàn ông thô tục à?"

Viên Dã: "… Hả?"

… Mẹ nó!

Giám đốc Phó có ý đồ xấu!

** ** **

Lúc Khúc Nhất Huyền vén lều đi ra, thấy bộ dạng Viên Dã như gặp phải quỷ.

Cô nghi hoặc liếc nhìn Phó Tầm, hỏi: "Anh nói với đứa nhỏ này cái gì đó? Khiến cậu ta sợ hãi đến như vậy."

Cô đi ra ngoài là vì muốn trao đổi với Viên Dã về việc kết nối với tổ cứu viện, hỏi xem đã phái máy bay trực thăng ra chưa. Trận phát tác của cô lúc rạng sáng kia khiến các cô gái tổ liên lạc về Đôn Hoàng nhìn cô như nhìn hồng thủy mãnh thú, cô chỉ nhướn mày, các cô ấy đã có thể hít vào một ngụm khí lạnh.

"Không, không có gì." Viên Dã lắp bắp trả lời thay Phó Tầm: "Chỉ là, chỉ là…"

'Chỉ là' cái gì thì tạm thời không bịa ra được.

Cậu ta dứt khoát từ bỏ, không được tự nhiên đổi đề tài: "Cô tìm tôi?"

Khúc Nhất Huyền cũng không truy vấn ngọn nguồn, quay đầu chỉ vào lều vải lớn: "Cậu đi hỏi xem tình huống ở Đôn Hoàng thế nào rồi, nếu không gọi được, tự chúng ta gọi máy bay trực thăng."

Viên Dã mừng rỡ trốn khỏi hiện trường, liên tục vâng dạ không ngừng. Không chờ cậu ta cất bước, Khúc Nhất Huyền xách gáy kéo cậu ta quay lại, đùa bỡn: "Cậu nói xem sau khi chúng ta quay về kiến nghị với phía đầu tư trang bị thêm một chiếc máy bay, thế nào?"

Mặt Viên Dã tái mét, cậu ta lặng lẽ liếc Phó Tầm, nội tâm vô cùng giày vò: "Chẳng ra sao cả… Một chiếc máy bay trực thăng ít cũng mất ba ngàn vạn, cô cho là tiền của người ta được bão thổi tới sao?"

Phó Tầm có thể nghe ra Khúc Nhất Huyền chỉ đang nói đùa, nhưng nhìn Viên Dã trưng ra bộ dáng sắp khóc lại nghĩ thầm: Quả nhiên rất dễ bị hù.

Cái tố chất tâm lý này, bị dọa thêm mấy lần, chắc chắn sẽ làm lộ chuyện của anh ra. Tay phải anh nắm thành quyền, che môi ho nhẹ, giải vây cho Viên Dã: "Hôm nay cô có đi không?"

"Đi." Khúc Nhất Huyền buông Viên Dã: "Tôi nhàn rỗi không có việc gì, lại làm phiền anh một ngày."

Phó Tầm bắt lấy từ trọng điểm trong lời nói của cô — một ngày.

Viên Dã nói với anh nhiều như vậy, nhưng không một câu nào nói rõ điểm quan trọng. Sắp xếp cụ thể của Khúc Nhất Huyền, nội dung và kế hoạch, cậu ta một chữ cũng không nhắc đến, lại còn chỉ giãi bày tâm tình của mình.

Xem ra, Khúc Nhất Huyền cũng đã có quyết định, dự tính kết thúc chuyện này trong hôm nay. Dù sao nếu kéo dài hơn nữa, hao tổn không chỉ về mặt vật chất, còn có thời gian của tất cả nhân viên cứu viện. Thời gian, sinh mệnh đều quý giá như nhau.

** ** **

Xe lái ra khỏi doanh địa, đơn thương độc mã chạy về phía ngoài Cổ Hà Nhã Đan.

Trên đường Khúc Nhất Huyền đại khái đã bàn giao với Phó Tầm về xắp xếp của hôm nay, Lục soát cứu viện tất nhiên sẽ tiếp tục, cho dù là nhặt xác, cũng phải tìm được thi thể.

Bàn giao với người nhà như thế nào cô mặc kệ, việc này cũng không thuộc phạm vi quan tâm của cô. Việc tuyên án tử như thế này, vòng bao nhiêu lượt cũng không đến lượt cô.

Cô ngồi cạnh ghế tài xế, nhàn rỗi nhàm chán, buôn dưa lê: "Năm ngoái, thời gian cũng không khác bây giờ lắm, Tinh Huy tiếp nhận một vụ lạc đường trong sa mạc. Người thân báo cảnh sát, sau khi công an nhận được báo án, phó cục trưởng tự mang người đến sa mạc lục soát cứu viện."

"Sa mạc tháng bảy cũng không hòa nhã, nơi mất tích nhiều cồn cát, độ dốc đột ngột. Xe không đi vào được, chỉ có thể đi bộ. Kết quả, không thể đi bao xa, đoàn cảnh sát ai ai cũng nóng không chịu nổi, thân thể khó chịu, chỉ có thể trở về đồn công an chỉnh đốn."

"Cũng là lúc này, cảnh sát nghĩ đến Tinh Huy, gọi tôi và Viên Dã đi họp. Tôi đến đó nghe hết mọi việc, anh đoán người kia là mất tích như thế nào?"

Bộ đàm nhẹ vang lên tiếng "Xẹt xẹt", có tiếng xe cộ ở đầu bên kia.

Phó Tầm đánh nhẹ tay lái, vượt qua cồn cát.

Anh không nói mình đã xem qua tin ngày đó, mỗi lần Tinh Huy thực hiện nhiệm vụ cứu viện, to to nhỏ nhỏ, anh luôn nhận được những tin vắn, tất cả đều do Bành Thâm gửi cho anh.

Anh liếc mắt, đang định phối hợp giả bộ như không biết rõ tình hình.

Chợt nghe một tiếng vang nhỏ, trên đồi cách đó không xa ở phía trước có tiếng nổ vang lên. Lập tức, có khói đỏ lan ra trong không khí như một khóm dạ lan, kéo dài mấy giây.

Là đạn tín hiệu.

Mười giờ sáng, nhiệt độ không khí không tính là quá nóng. Tất cả bộ đàm đều online, nếu như chỉ là xe có trục trặc hoặc là cần xe kéo, không đáng để dùng đạn tín hiệu.

Da đầu Khúc Nhất Huyền tê rần, sắc mặt trầm xuống trong nháy mắt. Cùng lúc đó, bộ đàm "Két" một tiếng vang nhỏ, có tiếng quạt máy bay trực thăng chuyển động vang lên giữa bầu không khí an tĩnh trong xe: "Khúc gia, đã tìm được Tuân Hải Siêu."

Lúc Khúc Nhất Huyền chạy đến, toàn bộ xe ở phụ cận đã bày trước cồn cát.

Những cậu chàng trẻ tuổi trong đội, mang mũ lưỡi trai, nhao nhao ngả mũ cầm trong tay.

Vì bảo vệ hiện trường, bọn họ đứng cách cồn cát một khoảng.

Khúc Nhất Huyền đứng bên ngoài đám người, xuyên qua khe hở thấy Tuân Hải Siêu bị chôn dưới cát.

Thân thể cậu ta bị cát nửa che nửa đậy, chỉ lộ ra các bộ phận từ lồng ngực trở lên. Áo jacket màu xanh lam chất thành đống ở bên trên bị gió thổi phần phật như sóng cát mịn, hết sức bắt mắt.

Chỗ mũi miệng của cậu ta, đều có vết cát mịn, vốn là bị cát chôn sâu trong đất, lại bị gió nhẹ nhàng thổi hé ra một góc.

Dù là Khúc Nhất Huyền có chuẩn bị tâm lý từ trước, giờ phút này nhìn thấy cảnh đó, vẫn cảm thấy chấn động.

Cô dừng bước ở phía ngoài đoàn người, điều chỉnh cảm xúc, quay đầu hỏi Phó Tầm: "Có lửa không? Cho tôi mượn cái bật lửa. Tôi cho cậu ta… điếu thuốc."

Tác giả có lời muốn nói: Chuyện của Tuân Hải Siêu là có thật.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Anh không muốn dung túng cô hút thuốc, dù là lúc cô hút thuốc "phong tình vạn chủng"

Editor: Riêu

Giọng cô nhẹ nhàng, nhưng đôi mắt xinh đẹp kia nhìn Phó Tầm chằm chặp, vẻ mặt lại bình tĩnh vô cùng.

Chỉ nhìn mặt thì không thể nhận ra tâm tình cô có một chút dao động nào.

"Anh là một người chạy việt dã lão luyện, trang bị các dụng cụ cứu viện còn chỉnh tề hơn cả chúng tôi, cho dù không hút thuốc lá, cũng không thể không chuẩn bị một cái bật lửa chống gió." Khúc Nhất Huyền dừng một chút, lại mở miệng, trong giọng nói ẩn chứa tia trào phúng: "Dầu gì cũng phải có một cục đá đánh lửa chứ, đưa tôi tự đánh cũng được?"

*(*bật lửa chống gió: dùng được trong điều kiện thời tiết khắc nghiệt, gió mạnh.)*

Thực ra cô không hề có ác ý gì, đơn giản chỉ là muốn phát tiết tâm tình đang không tốt mà thôi. Cho nên lời ra đến khóe miệng không hòa nhã nổi, tất cả đều chứa gai nhọn.

Lúc này có cáu một chút cũng là bình thường, Phó Tầm lười so đo tìm cái bật lửa đưa cho cô.

Khúc Nhất Huyền nhận bật lửa nhìn một cái, thật đúng là một cái bật lửa chống gió cần dùng khi ở bên ngoài.

Cô khẽ nhìn Phó Tầm, vừa hút thuốc vừa hỏi anh: "Anh thật sự không hút thuốc lá à?"

Cô vốn có ấn tượng ban đầu "Không phải người lương thiện" vô cùng sâu sắc với Phó Tầm, thi thoảng lại thoáng thấy hình xăm trên cánh tay trái của anh nên không hề nghi ngờ gì với phỏng đoán 'anh ta là 'lão' giang hồ' của mình. (*Lão ở đây là lão luyện già đời*)

Văn hóa trên bàn ăn của người Trung Quốc từ trước đến nay không thể thoát khỏi rượu và thuốc lá, nếu Phó Tầm thật sự không hút thuốc lá thì rất phá vỡ những gì cô đã tưởng tượng về anh.

"Hút." Phó Tầm buông mi mắt, nhìn cô đốt thuốc: "Nhưng rất ít."

Cách đốt thuốc của Khúc Nhất Huyền có hơi đặc biệt, cô thích dùng lửa khẽ vờn trên điếu thuốc, phẩy hai lần.

Lần thứ nhất kiềm chế chỉ đốt cho điếu thuốc cháy đen, tỏa ra mùi thuốc lá.

Lần thứ hai đốt vòng để cả đầu thuốc đều nóng đều đều.

Nhìn thì thấy chậm, nhưng thực ra đốt rất nhanh.

Cô thuận tay nhét cái bật lửa vào túi quần sau. Trước lúc xoay người hiếm khi quan tâm tới Phó Tầm một chút: "Không quen thì vào xe đợi, mấy cảnh như thế này lúc anh nhìn thì cảm thấy mới mẻ, đến lúc nửa đêm gặp ác mộng thì vui rồi."

Rõ ràng là có ý tốt nhắc nhở, nhưng nghe lời này hình như không cảm thấy cái ý tốt kia.

Nghĩ đến đây Phó Tầm thiếu chút nữa thì cười vang.

Đúng là lạ… Lần đầu tiên có một người phụ nữ lo lắng anh nhìn thấy thi thể, buổi tối sẽ gặp ác mộng.

Khúc Nhất Huyền bước lên.

Không biết là ai gọi một tiếng "Tiểu Khúc gia", những người vây quanh trước cồn cát tự giác nhường đường cho cô.

Cô khẽ vuốt cằm, lúc cách Tuân Hải Siêu ước chừng một mét cô dừng lại, nửa ngồi, cắm điếu thuốc kia xuống cát.

Lúc này trong hoang mạc, không có gió.

Khói thuốc trắng bốc lên, vừa mịn vừa nhạt, thẳng tắp bay lên không trung. Khi bay được nửa đoạn đường sợi khói trắng kia nhẹ nhàng phiêu du, chậm rãi tán thành ba sợi, giống như vừa đốt ba nén hương, thay tất cả mọi người trong hoang mạc tiễn cậu ta một đoạn đường cuối cùng.

Khúc Nhất Huyền đứng dậy, mắt nhìn bốn phía, đưa tay rút một góc khăn vuông được xếp chỉnh tề lộ ra khỏi túi áo của một thanh niên trẻ tuổi đứng gần nhất. Ở góc khăn vuông có mấy chữ "Đội cứu viện Tinh Huy" mạ vàng cong cong, đây là vật mà mỗi đội viên trong đơn vị đội cứu viện đều có để nhận dạng khi ở bên ngoài ngoại trừ thẻ chứng minh công tác.

Cô lại bước lên, nhẹ nhàng trùm khăn vuông lên mặt Tuân Hải Siêu.

Bất kể khi còn sống cậu ta đã làm cái gì, sau khi chết cũng phải cho cậu ta thể diện và sự tôn trọng.

Làm xong những việc này, cô quay lại dưới cồn cát, hỏi: "Ai tìm được cậu ấy?"

Cậu thanh niên vừa bị cô rút khăn vuông sờ mũi, bước về phía trước một bước: "Là tôi."

Khúc Nhất Huyền có ấn tượng với cậu nhóc này, vừa được tuyển làm đội viên trong đội đầu năm nay, còn chưa tròn hai mươi. Học đến lớp 12 thì bỏ học sau đó đi thi bằng lái xe, xin vào đội xe tham gia cứu viện từ năm trước, mãicho đến tháng trước mới thông qua khảo hạch.

Cô ngoắc tay, ra hiệu cậu ta qua một bên nói chuyện. Gần xa đều có người, cô lướt nhìn bằng khóe mắt thấy Phó Tầm đang đứng dựa vào Mercedes G, cá nhân cô cảm thấy Phó Tầm vô cớ bị kéo vào chuyện này cũng nên được đi theo nghe một chút.

Thế là mũi chân chuyển hướng, cô đi về phía Phó Tầm.

Khi đến trước mặt, cô ấn theo trình tự, trước tiên muốn giới thiệu cậu nhóc kia với Phó Tầm.

Lời mới vừa bắt đầu, cô gãi gãi tai tóc mai, hỏi cậu nhóc: "Cậu gọi là Lý cái gì Tắc nhỉ?".

Cậu nhóc giương mắt nhìn cô, mặt đỏ lên: "Tôi tên là Thẩm Thanh Hải."

Một chữ Khúc Nhất Huyền cũng không đoán đúng, nhưng cũng không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn tự tại hơn so với Thẩm Thanh Hải, giới thiệu với Phó Tầm: "Đội viên nhỏ tuổi nhất trong đội tôi."

Phó Tầm gật đầu, chỉ chia cho cậu bé một ánh mắt, hơi liếc liếc một chút.

"Tuân Hải Siêu là do cậu ta phát hiện, bắn đạn tín hiệu." Khúc Nhất Huyền nói qua loa mấy chuyện vặt vãnh, bắt đầu truy vấn chi tiết.

Ti như —

"Làm sao phát hiện được?"

"Lúc phát hiện, người đã chết như thế này sao?"

"Hiện trường thì sao, ngoại trừ cậu còn có ai, ai là người đến thứ hai?"

…

Thẩm Thanh Hải nghe thấy vấn đề thứ nhất, sắc mặt vốn đỏ nay càng đỏ đến quỷ dị hơn, cậu ta ấp úng, trả lời: "Lúc tôi chôn mìn thì phát hiện."

"Chôn mìn" là thuật ngữ việt dã, "Mìn" ở đây là chỉ chất bài tiết, mà lúc cần phóng thích chất bài tiết gọi là "Chôn mìn".

Thảo nào mặt đỏ đến như vậy, quả nhiên vẫn là thanh niên.

Sau khi Thẩm Thanh Hải nói xong câu nói khó mà mở miệng này, tâm trạng bình tĩnh hơn, sau một lát hồi tưởng, nói: "Lúc ấy nhìn xuống từ trên cao, đầu tiên là nhìn thấy mặt người…"

Cậu ta dừng lại, sau khi liếc mắt nhìn Khúc Nhất Huyền, tiếp tục nói: "Sau đó kịp phản ứng lại, bởi vì không hiểu nhiều quy củ nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, kéo quần lên liền đi gọi người trước. Người cùng xe với tôi là anh Mậu, hai chúng tôi xuống cồn cát, xác nhận người nằm phía dưới là người chúng ta muốn tìm, nên ngay lập tức bắn đạn tín hiệu."

"Lúc phát hiện, anh ta vẫn như vậy, bị chôn dưới cát, mới vừa bị gió thổi mở ra một chút."

Khúc Nhất Huyền hiểu được đại khái, phất phất tay cho cậu ta rời đi, chờ đến khi cảnh sát tới ghi chép thì lại qua đây.

Thẩm Thanh Hải vừa đi, cô vô ý thức sờ thuốc. Sờ một lúc không thấy mới nhớ tới thuốc lá hết rồi, cô lập tức mất hết cả hứng.

Trên xe Phó Tầm có thuốc lá, nhưng anh không cho Khúc Nhất Huyền.

Bất kể cô có danh tiếng hiển hách bao nhiêu ở Tây Bắc này, trong mắt anh, Khúc Nhất Huyền vẫn chỉ là một người phụ nữ. Hai chữ "phụ nữ" không có bất kỳ nghĩa xấu nào, đơn giản là dùng để chỉ giới tính.

Anh không muốn dung túng cô hút thuốc, dù là lúc cô hút thuốc phong tình vạn chủng.

"Chuyện kế tiếp, không phải việc cô cần phải nhúng tay." Phó Tầm lui về phía sau dựa vào cửa xe. Ánh mắt hạ xuống, nhìn cô một cái: "Cô chờ công an lấy vật chứng xong, tiếp theo điều tra ra kết quả, cũng coi như đã bàn giao hết việc."

Khúc Nhất Huyền dùng mũi chân phủi cát mịn đi, nghe vậy, cũng liếc nhìn anh một cái: "Anh đối với quá trình cứu viện của chúng tôi, có vẻ như rất quen thuộc nhỉ?"

"Trong đội xe, ngoại trừ chạy tuyến đường Đôn Hoàng, còn có tuyến Xuyên Tàng, tuyến Tân Cương. Tinh Huy không chỉ cứu viện sa mạc, còn có cứu viện núi tuyết, ngay cả đội viên bị hãm xe cũng do chúng tôi quản. Đã bao năm trôi qua rồi, người gặp nạn mà không tìm được nhiều vô số kể." Cô nhấc mí mắt, như cười mà không phải cười: "Mỗi lần như vậy đều sụp đổ uể oải tự trách, tôi làm sao mà giải quyết được mọi việc?"

Giọng điệu của cô lười biếng, lộ ra chút kiêu ngạo bất cần đời. Làm cứu viện không đơn thuần chỉ là cứu, cũng có lúc không thể cứu được. Ngay cả khi mạo hiểm đặt cược tính mạng của bản thân cũng không thể cứu vãn được.

Từ lúc mới bắt đầu cô đã biết, làm cứu viện cần phải có chuẩn bị đi nhặt xác. Không chỉ nhặt xác cho người khác, cũng có thể là nhặt cho đồng đội kề vai chiến đấu, thậm chí là chính mình.

Cô chỉ tiếc là lúc cậu ta gặp nạn mới hai mươi lăm tuổi, đây là lúc niềm vui của đời người bắt đầu mở màn. Nếu như cậu ta có thể bình an trở lại thành phố của mình, cậu ta sẽ có một công việc vẻ vang, có hôn nhân mỹ mãn, đời người có lẽ sẽ có lúc không như ý, nhưng không đến nỗi ngay cả khả năng để trải nghiệm những việc này cũng không có.

Chỉ bởi vì cậu ta một ý nghĩ sai lầm, táng thân nơi hoang mạc, đến chết cũng không tới được thành Nhã Đan Ma Quỷ.

** ** **

Trên đường quay về doanh địa, tâm trạng Khúc Nhất Huyền không vui.

Ngồi buồn bực nửa ngày, chợt nhớ tới cái gì, hỏi Phó Tầm: "Tiếp theo anh có sắp xếp gì không?".

Mi tâm Phó Tầm nhảy một cái, cảm thấy câu nói này đặc biệt quen tai — lúc trước cô hỏi như vậy đã bất ngờ sửa lại lộ trình của anh, dùng xe anh đi vào hoang mạc tìm người.

Quả nhiên.

Câu tiếp theo cô lại sắp xếp giúp anh: "Tôi phải trở lại Đôn Hoàng một chuyến, anh vừa vặn cũng phải chỉnh đốn lại. Tôi sẽ giúp anh giải quyết chỗ nghỉ ngơi, khách sạn ba sao trở lên, có thể so với khách sạn Dubai bảy sao."

Phó Tầm cố nhịn một chút, nhưng không nhịn được: "Có phải cô có sự hiểu lầm đối với khách sạn bảy sao hay không, hả?".

Đương nhiên, ba giờ sau anh mới biết, người có sự hiểu lầm đối với khách sạn bảy sao, là anh.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Người hành tẩu giang hồ, không chỉ phải có khí phách giang hồ, còn phải có nghĩa khí

Edit: Tuyết Phù Dung

Beta: Riêu

Viên Dã nhận được tin tức, lập tức nhổ trại.

Tay chân cậu ta lanh lẹ, người còn ở lại trong doanh địa phần lớn là người của đoàn xe, hai ba lượt đã thu xếp lều trại xong xuôi.

Còn lại, cần dọn lên xe thì dọn lên xe, cần vứt thì vứt, hết thảy đều ngay ngắn trật tự.

Khi Khúc Nhất Huyền quay trở lại doanh địa, Viên Dã đã thu dọn xong, đang chờ cô ở ven đường.

Thấy không còn việc của mình, Khúc Nhất Huyền cũng không xuống xe, khuỳu tay gác trên cửa sổ xe, chờ Viên Dã đi đến.

Có gió thổi tới, thổi mấy sợi tóc cô còn chưa vuốt ra sau tai dính vào cằm. Cô híp mắt, dưới ánh mặt trời càng thêm nóng nực, đánh giá doanh địa đóng quân tạm thời ở trước mắt của không quá hai mươi lăm người này — ngoại trừ trên mặt đất có dấu vết đã từng được dọn dẹp ra thì không còn sót lại bất cứ rác rưởi sinh hoạt gì.

Cô vừa lòng vươn tay, sờ sờ cái đầu cẩu của Viên Dã.

Ở trước mắt bao người Viên Dã bất ngờ bị sờ đầu, xấu hổ đến mức đỏ cả tai, vuốt vuốt tóc, vẻ mặt tràn đầy kháng nghị: "Tóc của tôi đều bị cô vuốt trọc rồi!"

"Vuốt trọc, tiểu gia sẽ mua cho cậu bộ tóc giả, cũng không phải là không chịu trách trách nhiệm nổi." Cô có ý đồ xấu, lại sờ soạng một phen. Mắt thấy Viên Dã sắp nổi cáu, cô vẫy tay, ý bảo "Mau lên xe."

Viên Dã không dám.

Cậu ta giống như ăn trộm, lén lút liếc mắt nhìn Phó Tầm.

Động tác này của cậu ta tuy là cực bí mật, nhưng Khúc Nhất Huyền luôn luôn để ý những thay đổi của cậu ta, đương nhiên sẽ phát hiện được.

Cô lần theo ánh mắt của Viên Dã nhìn về phía Phó Tầm, hơi hạ mắt xuống.

Thay đổi của Viên Dã hai ngày nay, không phải cô không cảm giác được.

Chỉ là thời cơ không thích hợp, Khúc Nhất Huyền chưa tìm được cơ hội đi hỏi cậu ta.

Giờ đây trong lòng chua xót đau đớn, giọng nói tràn ngập "dấm chua": "Cậu trở nên lễ phép như vậy từ bao giờ? Bảo cậu lên xe thì cứ lên đi!" Nói xong, cô quay đầu, cười tủm tỉm: "Phó tiên sinh cũng đâu phải loại người keo kiệt gì, đúng không?"

Phó Tầm cong cong môi, đáp lại một câu: "Tôi không keo kiệt, nhưng tôi thù rất dai."

Khúc Nhất Huyền nhìn anh một cái thật sâu, không tỏ vẻ gì nói: "Vậy tính hết vào tôi, nợ nhiều không lo."

***

Suốt đoạn đường quay về Đôn Hoàng ấn theo thường lệ Khúc Nhất Huyền là người chịu trách nhiệm dẫn đường.

Không phải tìm người tất nhiên cũng không cần đi vào cồn cát trong sa mạc cái mà có thể tàn phá phổi người nữa, Khúc Nhất Huyền chỉ cho Phó Tầm đường tắt gần nhất, chỉ cần đi qua cồn cát phía trước kia, rất nhanh có thể đến đường quốc lộ.

Chờ đến lúc lên đến đường nhựa, thân xe cũng vững vàng hơn.

Khúc Nhất Huyền mở cửa sổ duỗi eo, thư giãn gân cốt bị xóc như sắp vỡ vụn trong hai ngày nay.

Viên Dã ngồi ở ghế sau, yên lặng nhắc nhở: "Khúc gia, đang mở điều hòa đấy."

"Tôi biết." Cô nương theo kính chiếu hậu liếc Viên Dã một cái, nói: "Tay quá dài, không mở cửa sổ làm thế nào duỗi người hết được?"

Được được được, ngài nói cái gì cũng có lý.

Viên Dã ngậm miệng lại, đắp áo khoác lên mặt, mắt không thấy tâm không phiền.

Bị cậu ta quấy rầy một lúc, lại làm Khúc Nhất Huyền nhớ tới một chuyện, không phải nói đùa chứ thứ linh cảm này thật là huyền diệu.

Cô đùa bỡn huýt gió một cái, hỏi Phó Tầm: "Buổi tối anh có rảnh không, cùng ăn một bữa cơm?" Cô nghiêng người, chỉ chỉ bạn nhỏ đang cáu kỉnh ở ghế sau: "Tôi và Viên Dã mời anh."

Dứt lời, nhớ tới đêm nay còn phải tổ chức đón gió tẩy trần cho Bành Thâm, lại bổ sung một câu: "Còn có một người bạn nữa của tôi."

Phó Tầm suy tư vài giây, đáp: "Đêm nay tôi có hẹn rồi."

Cũng không tính là lừa cô, anh đã đồng ý với Viên Dã trước.

Khúc Nhất Huyền nghe vậy, chợt cảm thấy đáng tiếc.

Cô vốn tính toán là hiếm khi được "campuchia" với Viên Dã một lần, thuận tiện mời cả anh, chẳng qua là thêm một cái miệng mà thôi. Vừa xây dựng được tình cảm đôi bên mà cả khách lẫn chủ đều vui.

Không ngờ, anh lại có hẹn.

Cô nghiêng mắt liếc Phó Tầm một cái, hỏi: "Hẹn ở đâu? Chợ đêm Sa Châu?"

Chợ đêm Sa Châu cũng giống như "Cổ Nhai", "Phố cổ" hay "Con đường mỹ thực" ở mỗi một thành phố du lịch, hấp dẫn du khách từ nơi khác đến.

Cũng không phải là hoàn toàn chê bai nó, chỉ là đối với người đã ở đây lâu như Khúc Nhất Huyền mà nói thì chợ đêm Sa Châu ít nhiều cũng có tính chất thương nghiệp nhằm vào du khách.

"Không phải." Phó Tầm phủ nhận.

Sợ cô hỏi nhiều, anh không đổi sắc mặt mà dời đề tài: "Lần cứu viện sa mạc năm ngoái đó cô còn chưa kể xong."

Năm ngoái? Cứu viện sa mạc?

"À…" Khúc Nhất Huyền nhớ tới, "Người đó là đi theo bạn tiến vào sa mạc bắt bò cạp nên bị mất tích."

Cứu viện Tuân Hải Siêu thất bại đối với cô không phải hoàn toàn không có ảnh hưởng, nghĩ đến đã qua một năm nhưng hai người cơ hồ có kết cục giống nhau, cô lại có chút cụt hứng.

"Lại nói tiếp người này cũng hơi đáng thương, anh ta từ Tây Xuyên đến Tam Công Hương nương tựa thân thích. Ngày mười tháng bảy cùng bạn tiến vào phía bắc sa mạc bắt ổ bò cạp, kế hoạch ban đầu là 5 giờ sáng ngày hôm sau sẽ quay lại. Nhưng tới thời gian đã hẹn mà người vẫn chưa quay lại. Một xe một người lại đợi ở điểm hẹn ba tiếng, đến hừng đông cũng không thấy được bóng dáng nên anh ta liền đi về trước."

"Cũng tương tự như tình huống của Tuân Hải Siêu, lạc đường, không có nước và lương thực, trong thời gian đó vẫn trò chuyện với người nhà. Đến hơn một giờ trưa, rốt cuộc không cách nào gọi được nữa, hoàn toàn mất liên lạc."

"Sau khi mất liên lạc người nhà mới báo cảnh sát, hai giờ trưa hôm đó cảnh sát tổ chức một tiểu đội tiến vào sa mạc cứu viện. Xe không vào được, đành phải đi bộ, không bao lâu sau thì có cảnh sát bị cảm nắng, bọn họ buộc phải trở lại. Lúc Tinh Huy nhận được tin tức mất liên lạc của nhân viên, tham dự cứu hộ đã là chuyện 12 tiếng sau."

"Lúc ấy tôi và Viên Dã đang ở cứ điểm của đội cứu viện kia, tham dự toàn bộ hành trình. Đoàn xe phái ra năm chiếc xe việt dã, liên hợp với công an tổng cộng là mười sáu người, so với quy mô lần này còn nhỏ hơn. Nhưng năm ngoái, có địa điểm mất liên lạc chính xác, từ vị trí anh ta xuống xe trên sa mạc chúng tôi bắt đầu tiến hành cứu hộ trong phạm vi hai mươi km."

“Buổi chiều 5 giờ, nhiệt độ cao trong sa mạc vẫn không giảm. Cứu viện vẫn duy trì liên tục đến rạng sáng đêm đó, đến thời gian dựng lều đóng quân dã ngoại cũng không có, mệt thì ở trên xe nhắm mắt nghỉ ngơi, tỉnh thì lại tiếp tục.”

Cô vặn nắp bình ra, uống lên nước miếng. Khi lại mở miệng, tiếng nói hơi khàn: “Liên tục tìm mười mấy tiếng đồng hồ, không tìm được người. Giống như một hạt cát bay vào sa mạc…”

“Mười ba giờ sau, đoàn xe lại thêm vào mười chiếc việt dã cùng sáu chiếc xe máy đi trên cát. Tất cả đội viên cứu viện, tận lực giảm bớt lương khô nặng, đồ tùy thân được mang theo có dược phẩm đề phòng trúng gió và nước khoáng, liên hợp với lực lượng cảnh sát bao gồm hơn bốn mươi người, phân thành bốn tổ, xác định khu vực tìm kiếm, bảo đảm không để sót nơi nào.”

“Bốn giờ chiều hôm đó, dưới tình huống một nửa người đội cứu viện sắp bị phế thì… tìm được thi thể, chết do thiếu nước.”

Khúc Nhất Huyền vặn lại nắp bình, không có cảm xúc gì mà bổ sung một câu tổng kết: “Con người luôn xem thường sức mạnh của tự nhiên, tự đánh giá cao chính mình. Chỉ có chờ đến khi xảy ra chuyện, mới biết hối tiếc thì đã không kịp.”

Cô xoay người, lướt qua lưng ghế nhìn Viên Dã đang nghiêng đầu ngủ ở ghế sau, nói: “Lần cứu viện năm ngoái, anh ta thiếu chút nữa đã chết ở sa mạc.”

“Nhưng mà cũng không đáng để đồng tình.” Giọng nói của cô vừa chuyển, ghét bỏ nói: “Vào sa mạc cứu viện còn mang mì gói, anh ta không đi một chuyến đến quỹ môn quan, thật không hợp lý.”

Viên Dã vẫn luôn dựng lỗ tai nghe, tức giận đến thiếu chút nữa ngất đi.

Biết rõ còn bóc phốt người ta!

Cậu ta vốn còn đang muốn cảnh báo cho Khúc Nhất Huyền, lần này tức quá! Còn nói cái gì nữa, không đề cập tới nữa!!!

***

12 giờ trưa, xe tiến vào nội thành Đôn Hoàng.

Mercedes G lượn quanh nửa vòng tròn lại quay ngược lại trên tuyến đường nội thành như tỳ bà phi thiên, từ giao lộ thứ hai rẽ ra, sau khi đi thẳng tám trăm mét, rốt cuộc cũng đến đích.

Khúc Nhất Huyền dẫn Phó Tầm đi vào từ đường nhỏ khu dân cư, trực tiếp đến bãi đỗ xe khách sạn.

Đỗ xe xong, cô vỗ Viên Dã sau khi tỉnh được một lát trong nửa hành trình thì thật sự ngủ mất, đưa Phó Tầm và Thắng Tử đến đại sảnh nhận phòng, làm thủ tục vào ở.

Đến cửa khách sạn, cô cố ý dừng lại, giơ tay chỉ tấm biển quảng cáo nguy nga đồ sộ trên đỉnh đầu, ý bảo Phó Tầm ngẩng đầu nhìn.

Tấm biển kia cao khoảng sáu mét, nhìn ra phải cao bằng ba tầng lầu, bề rộng chừng mười mét, bằng khoảng ba mặt cửa hàng lớn nhỏ. Hai bên trái phải nạm đèn màu, vì trời còn sáng nên không bật đèn, bóng đèn đã ố vàng cũ kỹ, có vẻ hơi xám xịt.

Góc phải bên dưới tấm biển là hình ảnh photoshop bên ngoài khách sạn bảy sao Dubai, chỉ khác là biển khơi đổi thành sa mạc, du thuyền biến thành lạc đà. Dọc theo dấu chân của đội lạc đà đi lại, kí hiệu đánh dấu điểm thăm quan trứ danh của Đôn Hoàng được chia ra hai bên — hang đá Mạc Cao, núi Minh Sa, Đôn Hoàng Nhã Đan, Dương Quan, Ngọc Môn Quan cùng với Lôi Âm Tự.

Mà đứng ngay trung tâm tấm biển, là sáu cái chữ to – Khách sạn bảy sao Đôn Hoàng.

Sắc mặt Phó Tầm, nháy mắt đen sì.

Từ thời khắc Viên Dã bị Khúc Nhất Huyền kêu xuống xe, nội tâm đã cực độ thấp thỏm bất an. Cậu ta biết, mỗi lần Phó Tầm tới Đôn Hoàng, đều là ở khách sạn lớn nhất Đôn Hoàng trong khu vàng son lộng lẫy nhất thành phố.

Cũng không phải phô bày giàu sang, khi ở bên ngoài không có khách sạn đóng quân dã ngoại, Phó Tầm cũng có thể nằm ngủ ở dưới đất. Chỉ là thói quen của anh là trong tình huống có điều kiện cần phải theo đuổi cuộc sống sinh hoạt có chất lượng.

Cậu ta tưởng sắc mặt Phó Tầm khó coi, là vì không muốn ở tại khách sạn ba sao cấp thấp. Cũng lo lắng Phó Tầm hiểu lầm bọn họ cố ý đối đãi không ra gì với anh, giải thích: “Khúc gia là khách quen của khách sạn này, khi dẫn khách đều ở đây. Nếu khách không có yêu cầu đặc biệt hoặc là không đặt khách sạn trước thì cơ bản đều tới đây.”

Đến lúc này nếu Khúc Nhất Huyền còn không nhìn ra thái độ của Viên Dã đối với Phó Tầm có cổ quái thì cô cũng không cần lăn lộn trong xã hội nữa.

Cô cố ý nhẹ nhàng nói đỗi một câu: “Làm sao? Tôi có thể ở, anh ta không ở được?”

Viên Dã “…” Mẹ nó, tiểu tổ tông này.

Sắc mặt Phó Tầm hơi nghiêm chỉnh lại, cũng không giải thích, nhấc bước đi vào.

Khúc Nhất Huyền chậm rì rì đi sau Phó Tầm và Thắng Tử vài bước, khi sóng vai với Viên Dã, cô trừng mắt nhìn anh ta một cái, đè thấp âm thanh xuống, nhỏ giọng nói: “Nhãi ranh, cậu giấu diếm tôi bao nhiêu chuyện?”

Viên Dã vò đầu, ánh mắt một hồi ngó lên, một hồi ngắm xuống nhưng mà tuyệt không đối diện với cô.

Khúc Nhất Huyền thấy hỏi không ra cái gì, gót chân vừa nhấc, đặc biệt không khách khí dùng sức nghiền nghiền mũi chân cậu ta, đến khi nghe được âm thanh cậu ta hít khí lạnh “Siz siz”, mới buông chân ra, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

Không vội, chờ thuê phòng rồi, có rất nhiều thời gian từ từ thẩm vấn.

***

Tren đường vành đai Tây Bắc, các điểm thăm quan phần lớn đều phân tán, thời gian du lịch thông thường được sắp xếp trong vòng một tuần.

Để đuổi kịp hành trình, cơ hồ mỗi ngày đều phải đổi một thành phố, đổi một khách sạn. Một ít khách sạn không nổi tiếng lắm, sẽ tạo điều kiện cho người dẫn khách miễn phí dừng chân.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn miễn phí — người dẫn khách phải thường xuyên mang đến tài nguyên “khách hàng” cho khách sạn.

Loại trao đổi tài nguyên này, là bất thành văn. Bình thường nâng ly cụng chén, trong lúc vui cười nói chuyện, sẽ xưng huynh gọi đệ đạt thành ăn ý.

Đoàn xe của Khúc Nhất Huyền cũng không bài xích loại hợp tác này, khách sạn tạo thuận lợi cho cô, cô tạo thuận lợi cho khách hàng. Chỉ là chuyển lời, tất cả quyền lựa chọn và quyền quyết định đều nằm trên tay khách hàng, cô tuyệt đối không can thiệp ảnh hưởng.

Hơn nữa ngược lại, thông qua khách sạn cô đặt trước, phí dừng chân ít nhất được miễn giảm một nửa. Cô không ăn hoa hồng, cũng không tham tiền.

Đội xe dưới tay cô cũng như thế.

Ai không tuân thủ quy tắc, thấy tiền sáng mắt vi phạm nguyên tắc, trục xuất khỏi đoàn xe tuyệt đối không có lần sau.

Người hành tẩu giang hồ, không phải chỉ có khí phách giang hồ, còn phải có nghĩa khí.

***

Khúc Nhất Huyền vẫn nhớ nợ, chờ Phó Tầm cùng Thắng Tử đăng ký thông tin để vào ở. Trong lúc đó, cô khom lưng, đùa với con rùa đen to khách sạn nuôi dưỡng trong bể cá cảnh trên quầy lễ tân.

Phó Tầm nhận thẻ phòng và chứng minh thư, xoay người nhìn lên. Cách bể cá cảnh, gương mặt cô hững hờ giống như lần đầu gặp ở Tây An — cô cách tủ kính, cúi đầu, đang chọn tranh đường.

Có lẽ nhìn quá chăm chú, Khúc Nhất Huyền ngẩng đầu hỏi, "Xong rồi?"

Phó Tầm lấy lại tinh thần, giơ giơ thẻ phòng trong tay lên: "7207."

"Khéo ghê." Cô huýt sáo một tiếng, không đứng đắn mà nhướng mày: "Ở cạnh phòng tôi."

Phó Tầm thong thả ung dung, tiếp nhận sự trêu chọc của cô: "Ừm, muốn làm cái gì cũng rất thuận tiện."

Khúc Nhất Huyền "…" Muốn đánh anh.

Sắc mặt cô không chút ngại ngùng, xoay người dẫn đường ở phía trước: "Tôi dẫn mọi người lên."

Cô đưa mọi người đến trước cửa phòng, không sớm không muộn, cô vừa hay ngáp một cái: "Tôi đi ngủ bù trước, mọi người cứ tự nhiên." Nghĩ nghĩ, không yên tâm lắm, lại bổ sung: "Muốn chơi chỗ nào vui, ăn cái gì ngon có thể hỏi Viên Dã, để cậu ta nhờ người địa phương dẫn đường cho. Chú ý…" An toàn.

Hai chữ phía sau cô vừa kịp nuốt trở vào.

Cô cảm thấy, Phó Tầm lên phố… Người gặp nguy hiểm chỉ có thể là quần chúng nhân dân.

Ai bảo anh ta lớn lên đẹp trai đâu!

Cô cà thẻ, tay bám vào cửa phòng, bóng dáng nhanh chóng biến mất ở phía sau cửa.

Di động của Phó Tầm giống như hẹn giờ, vang lên tiếng rung.

Anh thu hồi tầm mắt, nhìn về phía di động.

Viên Dã: 7 giờ tối, tầng ba phòng Trích Tinh Lâu, Khúc Âm Các.

***

Cùng lúc đó.

Di động của Khúc Nhất Huyền cũng thu được một tin nhắn từ Viên Dã: — 7 giờ tối, tầng ba phòng Trích Tinh Lâu, Khúc Âm Các.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai Khúc gia cũng nên nhớ tới đã gặp Phó Tầm ở đâu, Phó Tầm cũng nhân tiện thanh toán nợ cũ với tiểu Khúc gia~

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Đường vòng Tây Bắc - Hai con người Nam Giang, ngủ cùng một đêm trong nhà khách ở Hồ Khẩu, lại gặp lại nhau ở Đôn

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Khúc Nhất Huyền 'xùy' một tiếng, nhẹ buông tay, điện thoại rơi xuống giường.

Cô đi chân trần, đeo dép lê của khách sạn, đầu tiên đi mở điều hòa trước.

Chờ khí lạnh dần dần tỏa ra khắp phòng, cô vẫn để nguyên quần áo thả mình nằm lên chăn, sờ đến điện thoại di động rơi ở đầu giường, gửi cho Viên Dã một tin nhắn ngắn: "Cầm cho tôi bộ quần áo để thay, giao cho tiếp tân đưa lên."

Viên Dã vốn là phú nhị đại của giai cấp tư sản dân tộc, nguyên quán ở Tây Ninh. Lúc quốc gia mở rộng chính sách nâng đỡ khu vực phía Tây cha mẹ cậu ta rất biết bắt kịp thời nên đã để dành được không ít gia sản cho cậu ta.

Khi Khúc Nhất Huyền mới quen cái người kia, Viên Dã không khác gì một nhà giàu nhỏ mới nổi. Ngày ngày đi theo Bành Thâm chơi việt dã, thám hiểm, vung tiền như nước.

Về sau, cũng rất không may mắn cho Viên Dã, trong số mệnh đã định sẽ gặp phải kiếp số là cô đây. Sau khi phục tùng dưới sự chỉnh đốn của Khúc Nhất Huyền, đã nghĩ thông suốt hơn, cũng tự cải tà quy chính, thành thành thật thật theo cô đi cứu viện.

Hai cụ già nhà họ Viên thấy con trai hoàn toàn tỉnh ngộ, bọn họ đều vui mừng mua nhà cho Viên Dã ở Đôn Hoàng làm nơi đặt chân hằng ngày cho cậu ta.

Khúc Nhất Huyền cũng coi là được nhờ, mùa dẫn đường đắt khách thì ở khách sạn, đến mùa ế khách thì trả cho Viên Dã tiền thuê nhà, thuê một gian phòng khách ở qua mùa đông.

Cái phòng khách kia, quanh năm suốt tháng cũng chỉ có một khách trọ là cô.

Phòng sát vách mở nước tắm gội, cách một bức tường cũng có thể nghe thấy tiếng nước chảy rõ ràng.

Cô trở mình vùi mặt vào gối, ngủ thật say.

** ** **

Giấc ngủ này, Khúc Nhất Huyền ngủ rất say.

Cô mơ thấy Giang Nguyên.

Đó là ngày thứ ba sau khi Giang Nguyên mất tích, cha mẹ Giang Nguyên và cha cô từ Nam Giang vội vàng đến đây. Không để ý đến phản ứng cao nguyên nguy hiểm mà chạy đến doanh địa trước.

Cô vừa theo đội cứu viện quay về doanh trại, còn chưa kịp nói chuyện, cha cô ở ngay trước mặt tất cả mọi người, không nói lời nào đã cho cô một cái tát.

Khúc Nhất Huyền một đêm không ngủ, bị một cái tát này làm cho đầu váng mắt hoa, đứng cũng không vững.

Trong doanh địa im phăng phắc.

Dù có kịp hay không kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra, cũng biết việc này không liên quan đến mình.

Cô đứng ở đó, trái tim lạnh lẽo tựa như bị băng đâm thủng, gió thổi vù vù.

Trong sự cố kia, không ai có thể bình tĩnh nghe cô giải thích mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Cha mẹ Giang Nguyên trách cô để mất Giang Nguyên. Cha cô trách cô tự dưng sinh sự từ việc không đâu, rước lấy kiện cáo, còn phiền ông ấy đến giải quyết hậu quả.

Mà Giang Nguyên, đứng cách kim đỉnh trên núi tuyết nửa bước ở phương xa, quay đầu nhìn cô. Mặt mày cô ấy xinh đẹp, cười híp mắt hỏi: "Nhất Huyền, đây chính là kim đỉnh sao?".

Cô ấy lấy máy ảnh treo trên cổ xuống, đưa cho Khúc Nhất Huyền: "Cậu mau chụp giúp tớ một tấm đi."

Cô tiến lên nhận máy ảnh, chờ đến lúc chọn tư thế xong, nhấn cửa chớp xuống.

Lúc cúi đầu xem ảnh chụp trong máy ảnh thì không thấy Giang Nguyên đứng cạnh kim đỉnh, chỉ có một tấm ảnh chụp núi tuyết mà Khúc Nhất Huyền đã nhìn không biết bao nhiêu lần trong mấy năm nay.

Cô vô ý thức ngẩng đầu, thấy Giang Nguyên còn đứng ở chỗ cũ cười nhẹ nhàng, cô đưa tay ra muốn kéo cô ấy đi: "Giang Nguyên, cậu về nhà cùng tớ được không? Tớ đưa cậu về nhà."

Giang Nguyên cau mũi một cái, hơi quấy nhiễu: "Nhất Huyền, tớ cũng muốn về nhà, thế nhưng cậu phải tìm được tớ trước đã."

"Tớ chỉ có một mình, không biết đường, không thể quay về."

Cô ấy hình như không vui lắm, nhảy chân sáo chạy về phía kim đỉnh trên núi tuyết.

Khúc Nhất Huyền nhìn chuỗi dấu chân cô ấy để lại, mới vừa bước lên phía trước một bước, khung cảnh mỹ lệ hùng tráng trước mắt đột nhiên vỡ nát. Dưới chân cô không còn chỗ đứng, thẳng tắp rơi xuống vực sâu không đáy.

Cái vực sâu này không có điểm cuối, từ đầu đến cuối cô cứ rơi mãi rơi mãi, thời gian trôi đi cô dần dần bị kéo vào một giấc ngủ sâu.

Lúc Khúc Nhất Huyền tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt ra.

Chuông cửa vang lên từng tiếng một tựa như không biết mệt mỏi, khiến cho người ta không yên lòng nổi.

Mới đầu cô còn tưởng rằng đó là tiếng chuông cửa phòng sát vách, cô che mắt lại bất vi sở động*. Lắng nghe một lát, mơ hồ nghe thấy xen lẫn trong tiếng chuông cửa là tiếng gọi "Tiểu Khúc gia".

*(*Bất vi sở động: không động đậy)*

Cô ngồi dậy, mắt thấy điện thoại đã đến vạch pin cuối cùng.

Mười tám giờ hai mươi mốt phút.

Cô vuốt mi tâm, cuối cùng cũng kịp nhận ra — là tiếp tân của khách sạn mang quần áo đến cho cô thay.

** ** **

Tắm rửa xong, Khúc Nhất Huyền dùng khăn lông khô lau tóc, tìm thêm máy sấy tóc.

Không ngờ, lục tung khắp nơi cũng không thấy cái bóng của máy sấy.

Khách sạn thường có máy sấy phòng khi có trục trặc, nhân viên phục vụ sẽ lấy máy từ kho ra, nhưng cô là một người ở chùa…. Thực sự ngại đi gọi phục vụ phòng vào cái giờ này.

Cô suy nghĩ một lát, đột nhiên nhớ tới Phó Tầm ở sát vách. Cũng không biết anh đã đến cuộc hẹn hay chưa?

Phòng ngừa đi một chuyến tay không, Khúc Nhất Huyền dùng điện thoại nội bộ trong phòng gọi đến phòng cách vách, sau một tiếng 'tút', điện thoại được tiếp rất nhanh.

Là giọng nói của đàn ông, trầm thấp. Có mấy phần khàn khàn, mấy phần từ tính.

Khúc Nhất Huyền nhịn không được huýt sáo: "Là tôi."

…

"Mở cửa cho tôi? Tôi đến mượn máy sấy."

Cúp điện thoại, Khúc Nhất Huyền rút thẻ phòng, cầm điện thoại lên, sang gõ cửa phòng sát vách.

Bởi vì đã dặn trước nên Phó Tầm không cố ý để cô phải chờ, cửa vừa vang lên một tiếng,anh liền kéo tay cầm giúp cô mở cửa.

Phòng của anh có ánh sáng vô cùng tốt, cửa sổ thủy tinh gần lối đi được mở một nửa. Có ánh nắng chiếu nghiêng trên cửa sổ kim loại, chiết xạ lên trần nhà một vầng sáng rực rỡ.

Phó Tầm đứng giữa vầng sáng này tạo nên cảm giác không chân thực, anh cúi đầu, vẻ mặt hững hờ nhìn cô.

Tình cảnh này bất ngờ dần dần hợp thành một hình ảnh nào đó trong đầu Khúc Nhất Huyền.

Cô bị vầng sáng lớn trước mặt đâm vào mắt, trong thoáng chốc quay về cảnh mấy năm trước ở Hồ Khẩu Hoàng Hà.

Kỳ nghỉ hè chính là mùa du lịch náo nhiệt nhất.

Cô đi chơi tự do, thời gian lòng lẽo, không nhanh không chậm đến Hồ Khẩu, vừa vặn là ba giờ chiều. Ngắm cảnh đến khi trời tối, đến lúc đó mới quyết định tìm nơi ngủ trọ.

Dọc theo con sông chỉ có một nhà khách, vận khí của cô không tốt, tất cả các phòng đều có đoàn du lịch đặt trước, chỉ còn phòng lớn sáu người nam nữ ở lẫn lộn giữa cửa hàng là còn chỗ.

Chỉ đành phải chấp nhận một đêm.

Cô nhận chìa khóa, đi cất hành lí trước.

Nhà khách cũ nát, cầu thang chen chúc, hành lang chật hẹp, còn không có thang máy.

Cô xách hành lý đến tầng năm, lượn qua lượn lại như con ruồi không đầu cuối cùng đến lúc đi hết nửa vòng mới tìm được phòng mình.

Khóa là khóa công nguru truyền thống, cô lay ổ khóa nửa ngày, ngoại trừ nghe thấy tiếng khóa cùm cụp trong túi thì cửa vẫn không mở ra được.

Đang lúc gấp rút đến đổ mồ hôi, cửa lại được mở từ bên trong ra trước.

Phó Tầm đứng ở cửa, không khác với hôm nay là bao, anh cúi đầu, vẻ mặt hững hờ nhìn cô – vị khách không mời mà đến này.

Phía sau anh là cầu vồng vắt lên mặt nước sông Hoàng Hà, từng vầng sáng lớn bao phủ lấy anh, khiến cả người anh đều mờ đi chỉ còn một hình bóng mơ hồ.

Khúc Nhất Huyền hơi ngoài ý muốn, có cảm giác nhẹ nhõm khi nghe công bố đáp án.

Thậm chí, đối với gương mặt dễ nhìn này của Phó Tầm cô còn sinh ra một chút cảm giác thân thiết khi tha hương gặp bạn cũ.

Thật khéo quá, hai người Nam Giang, ngủ cùng một đêm trong nhà khách ở Hồ Khẩu, lại gặp lại nhau ở Đôn Hoàng.

Duyên phận này, nếu không phải chính cô gặp phải, ai nói cô cũng không tin.

Nhưng trước mắt, lại có một nan đề.

Cô không biết Phó Tầm có còn chút ấn tượng nào với cô hay không, dù sao quen biết mấy ngày nay anh không có chút biểu hiện nào giống như đã từng quen biết, ngay cả câu hỏi khó kìm lòng nổi "Chúng ta có phải đã từng gặp nhau hay không" cũng không có…

Không phải là hoàn toàn không có ấn tượng, mà là không muốn nhận mặt nhau đúng không.

Cũng không phải diễm ngộ*, có cái gì cần phải nhớ đến đâu…

(diễm ngộ: cuộc gặp gỡ đẹp đẽ)

Nghĩ như vậy, cô cảm thấy xoắn xuýt mãi cũng không tốt.

Cảm giác như mình đặc biệt quan tâm đến anh.

Phó Tầm không đề cập tới, cô cũng không thèm đề cập.

Nếu mình dùng mặt nóng* dán vào, anh ta đáp hai câu "Là cô sao" "Thật khéo ghê" còn tính là công đức viên mãn, nếu chỉ đáp một câu "Không nhớ rõ"… Trái tim cô có thể bị đâm đến thủng trăm ngàn lỗ chứ chẳng đùa.

*(*mặt nóng dán mông lạnh: bản thân mình nhiệt tình nhưng đối phương thì lạnh nhạt)*

Phó Tầm thấy cô đứng mãi ở cửa không đi vào, hất nhẹ mi, tầm mắt rơi xuống mái tóc còn ướt một nửa của cô đảo một vòng: "Không phải muốn mượn máy sấy sao?".

Anh lui nửa bước, nhường đường: "Còn không đi vào?".

Khúc Nhất Huyền sờ mũi, bước vào: "Vậy thì tôi không khách khí nữa nhé."

Sấy khô tóc, cách thời gian hẹn cũng không còn nhiều lắm, Khúc Nhất Huyền cuốn dây thu dọn máy sấy, không tìm ra lời nào để tán gẫu nên đành hỏi Phó Tầm: "Giờ này rồi anh còn chưa đến cuộc hẹn kia sao? Chờ đến khi qua tám giờ, điểm tham quan quanh núi Minh Sa đóng cửa, du khách quay về sẽ rất đông đấy."

"Đang định đi." Phó Tầm cầm chìa khóa xe lên, hỏi: "Cô đi đâu, có muốn tôi đưa đi một đoạn đường không?".

"Không cần." Khúc Nhất Huyền lấy chìa khóa xe từ túi quần sau ra, quơ quơ trước mắt anh: "Tôi không chỉ có một chiếc xe."

** ** **

Ở Đôn Hoàng Khúc Nhất Huyền còn giữ một chiếc xe máy, đó là chiến lợi phẩm ở A Lạp Thiện hai năm trước. Bình thường cô giữ gìn như bảo bối, không mấy khi tùy tiện mang ra dùng.

Thời gian còn sớm, cô định đi mua bao thuốc trước rồi mới đến Trích Tinh Lâu.

Cô và Phó Tầm chia ra mỗi người một ngả trên đường lớn, cô đi lại nhẹ nhàng, dọc theo mặt đường đi qua đầu đường cái, đến một hẻm nhỏ.

Ở đây có một loạt các căn nhà mái bằng, Khúc Nhất Huyền dừng lại trước một siêu thị nhỏ không đáng chú ý, xốc rèm đi vào.

Ông chủ của siêu thị là một người đàn ông trẻ ngoài ba mươi tuổi, đang nằm trên ghế chơi game.

Nghe thấy động tĩnh anh ta xốc mí mắt, lời chào khách sáo đến bên miệng lại bị mạnh mẽ nuốt trở vào, có phần câu nệ đứng lên, cúi đầu khom lưng: "Khúc gia, ngài đã trở về rồi."

Khúc Nhất Huyền liếc mắt nhìn anh ta: "Ừ, qua đây mua điếu thuốc."

Cô rút hai tờ tiền đặt trên quầy, thấy anh ta kéo cái chân tàn tật muốn tới mở quầy hàng,vội vàng kêu anh ta: "Anh cứ ngồi đi, để tôi tự lấy."

Cô nghiêng người, cánh tay vòng qua quầy hàng mở cửa, quen cửa quen nẻo lấy ra một bao 555, xoay người rời đi.

"Khúc gia." ông chủ của siêu thị gọi cô lại, có chút mất tự nhiên: "Tôi còn chưa trả tiền thừa cho cô."

Khúc Nhất Huyền quay đầu nhìn kệ hàng, thuận tay cầm một hộp sô cô la nhỏ: "Không cần trả". Vừa dứt lời, cô đã vén rèm lên đi ra ngoài, không cho anh ta cơ hội nói chuyện.

** ** **

Bây giờ tối, Khúc Nhất Huyền đặt chân tới tầng ba phòng Trích Tinh Lâu của Khúc Âm Các.

Bành Thâm và Viên Dã đã đến được một lúc rồi, đang ngồi uống trà.

Thấy Khúc Nhất Huyền bước vào, Bành Thâm vẫy tay, ra hiệu cô tùy ý tìm chỗ ngồi xuống: "Đang định bảo Viên Dã đi giục cô một tiếng, xem có phải cô còn đang ngủ hay không."

Anh ta rót chén trà cho cô, ánh mắt rơi vào bao thuốc cô đangcầm trong tay, thuận miệng nói: "Cô lại đi chỗ kia mua thuốc à?"

"Ừ." Khúc Nhất Huyền không muốn nói thêm, mập mờ đáp một tiếng, liếc mắt thấy bên cạnh Bành Thâm còn một chỗ trống, cô nhấc tay uống một nửa chén trà, kỳ quái nói: "Còn có khách?"

Cô vừa dứt lời, cửa phòng bị đẩy ra, Phó Tầm rửa tay xong đi vào. Thân hình thon dài thẳng tắp bị ánh đèn chiếu đến in bóng lên mặt tường, lưu lại một sườn mặt mờ ảo.

Anh ngậm điếu thuốc, tàn thuốc thoắt sáng thoắt tối lấp lóe bên môi anh, nổi bật lên đôi mắt thăm thẳm đen như mực.

Anh đi mấy bước thì đến trước bàn, kéo cái ghế ra ngồi xuống. Điếu thuốc kia bị anh hít mạnh một hơi, sau đó anh bị tùy ý dập tắt trong gạt tàn thuốc.

Anh nâng mắt, cách bên khóe miệng phun ra khói trắng, hơi nheo mắt.

Khúc Nhất Huyền không dám tin mở to mắt.

Mẹ nó!

Không phải nói đã có hẹn rồi sao?

Cô quay đầu, hung hăng trừng Viên Dã ngồi bên tay trái đang có ý đồ giả chết.

Lúc lại nâng mắt, biểu cảm đã được giấu kỹ, đuôi mắt hơi hất lên, lộ ra mấy phần khiêu khích.

Chỉ có người hiểu rõ tính cô mới biết, cô càng tô son trát phấn mây trôi nước chảy, thì càng là đang nổi giận.

Quả nhiên.

Cô cười một tiếng, giọng mang tia trào phúng, ẩn ẩn tức giận: "Phó Tầm, anh trêu đùa tôi như thế, rất không có ý nghĩa."

Lúc cô bộc phát tính tình, ngay cả mặt mũi Bành Thâm cũng chẳng thèm nể nang, đứng dậy đá văng cái ghế ra, quay người muốn đi.

Còn chưa kịp phóng ra khỏi phòng khách, thì nghe được giọng nói trầm thấp của Phó Tầm ở sau lưng, nhàn nhạt nói: "Tôi là đáp ứng lời mời đến gặp mặt."

Bành Thâm và Viên Dã: "???"

Người nói dối mặt không đổi sắc, vứt cái nồi cho Bành Thâm: "Không tin, cô hỏi anh ta xem."

Riêu: Phó gia, anh diễn trò đủ chưa?

Phó mặt dày: Chưa.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: "Lúc đuổi theo cô tới đây, xe bị cọ xát trong ngõ hẻm, cô đến phụ một tay."

Editor: Tuyết Phù Dung

Khúc Nhất Huyền lại ngồi xuống.

Cô xé mở hộp thuốc lá đóng gói, lấy bao thuốc ném cho Bành Thâm, cũng không thèm nhìn Phó Tầm, hỏi: "Anh ta là ai vậy?"

Bành Thâm ngược lại không để vào mắt chút tính tình kia của Khúc Nhất Huyền, đốt điếu thuốc, trách mắng: "Không biết lớn nhỏ, cái tính ngang tàng này của cô, tất cả đều là do Viên Dã tạo ra."

Anh ta gõ gõ khói bụi, đuổi Viên Dã đi gọi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Chờ Viên Dã ra ngoài, cửa phòng khách lại lần nữa đóng lại, Bành Thâm mới gõ một cái gạt tàn thuốc, nói: "Phó tiên sinh là người sáng lập đội cứu viện Tinh Huy, cũng là phía đầu tư duy nhất của Tinh Huy."

Việc Tinh Huy có đầu tư này, trong nội bộ đội cứu viện không phải bí mật.

Chỉ là phía đầu tư khá kín tiếng, đứng ở phía sau màn, Bành Thâm đối với vấn đề này cũng là kín như bưng, không ai biết nhà đầu tư này đến cùng là ai.

Khúc Nhất Huyền chợt vừa nghe đến cái từ này, không thể lập tức lấy lại tinh thần.

Cô nâng mắt, nhìn về phía Phó Tầm ngồi ở đối diện cô.

Anh cúi đầu, đang chơi điện thoại, dáng vẻ việc không liên quan đến mình giống như người bị đàm luận cũng không phải anh vậy.

Ánh mắt Khúc Nhất Huyền từ gương mặt đang cúi của anh rơi xuống đường cong bên trên cằm.

Gò má của anh rất tinh xảo, dù là giờ phút này cô không quen nhìn anh như vậy, cũng không thể không thừa nhận, đường nét cằm Phó Tầm thật là đẹp mắt. Giống như dùng dao mỹ thuật chém lăng một góc cắt, từ cằm đến bên tai, cả đoạn đường cong trôi chảy nội liễm, giống một tác phẩm nghệ thuật, hơn nữa còn là cái loại ngàn vàng khó cầu kia.

Khúc Nhất Huyền lung lay ly trà trước mặt, chuyên chú đến liền nước trà tràn ra thấm ướt ngón tay cô cũng không phát giác.

Khó trách Bành Thâm muốn đuổi Viên Dã đi, lấy tư thế chỉ cần chờ lâu một giây là có thể xốc bàn ăn lên của cô vừa rồi, nếu là biết trong bốn người ở phòng này, chỉ có cô mơ mơ màng màng, không chừng muốn tìm Viên Dã trút giận.

Cô không tức giận.

Tại sao cô phải tức giận?

Vừa rồi nổi giận, là vì Phó Tầm chơi cô.

Bây giờ không giống nhau, chỉ riêng thân phận mới của Phó Tầm này, cô đã có thể thích ứng một trận.

Cô cười cười, lệ khí giữa lông mày tiêu hết, để cho người ta phân biệt không ra hỉ nộ nâng chén lên: "Kia thật là thất kính." Dứt lời, ngửa đầu uống cạn nửa ngụm nước còn sót lại trong chén trà.

Bành Thâm nhẹ nhàng thở ra, đang muốn hòa hoãn không khí. Nghe một tiếng "đăng" giòn vang từ cái cốc, Khúc Nhất Huyền lại lạnh mặt, thanh âm giống như rơi vào hầm băng vừa bị vớt lên, hơi lạnh còn chưa tan: "Vậy anh ta nói nhìn nhau là có ý gì?"

…

Bành Thâm có chút khó xử.

Anh ta đoán không ra Phó Tầm nghĩ thế nào, sợ nói nhầm sẽ thăng cấp mâu thuẫn giữa hai người. Một người là bạn bè nhiều năm, một người là phụ tá đắc lực, đắc tội ai anh ta cũng không chịu nổi.

Anh ta hắng giọng một cái, vẻ mặt ôn hòa lại cho Khúc Nhất Huyền thêm chén nước: "Việc này nói đến phải trách tôi… Ý tôi vốn là để cô và Phó tiên sinh làm quen, nhưng dùng từ không thích đáng, gây nên hiểu lầm, nên phạt. Nên phạt!"

Lý do này quá nông cạn, ngay cả chính mình Bành Thâm cũng không thuyết phục được, huống chi Khúc Nhất Huyền?

Anh ta liệu định Khúc Nhất Huyền sẽ không từ bỏ ý đồ, dứt khoát không cho cô cơ hội nói chuyện, giả bộ như vừa định lên, nói: "Tôi không đề cập tới cô đoán chừng cũng không nhớ, cô và Phó tiên sinh so với tôi cũng không phải là quen biết muộn."

Khúc Nhất Huyền lúc này mới có một chút hứng thú, hơi hơi nhướng mày, nhìn về phía Bành Thâm.

Lần gặp phải ở Hồ Khẩu Hoàng Hà kia, thuần túy chỉ là hai lữ khách qua đường, căn bản không tính là gặp nhau. Trừ lần đó ra, cô là thật không nhớ rõ cô cùng Phó Tầm còn có thời điểm gặp nhau nào khác.

Bành Thâm bóp khói, trước hỏi lại: " Lúc cô từ Nam Giang trở về, quyết định lưu tại tây bắc, đã hỏi thăm tôi một người —người tình nguyện trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt, cô còn nhớ chứ?"

Dáng vẻ Khúc Nhất Huyền hài lòng loay hoay chén trà lập tức cứng đờ, toàn thân cô căng cứng, giống mũi nhọn đã bị giấu kín, chỉ chờ lợi kiếm ra khỏi vỏ lần nữa, ánh mắt thẳng tắp rơi trên người Phó Tầm.

Bành Thâm sẽ không vô duyên vô cớ nhắc đến chuyện này, cái này vừa nói ra, đồ ngốc cũng biết có quan hệ với Phó Tầm.

Đó là đêm Giang Nguyên mất tích, Khúc Nhất Huyền thông qua cuộc điện thoại cứu viện cuối cùng.

Trạm bảo hộ tự nhiên Tác Nam Đạt Kiệt là trạm thành lập sớm nhất trong năm trạm bảo hộ ở Khả Khả Tây, cũng là lúc ấy cách bọn họ doanh địa gần nhất bảo hộ trạm.

Đó vốn là nơi Khúc Nhất Huyền ký thác toàn bộ hi vọng.

Nhưng ngoại trừ ghi chép về cuộc điện thoại kia, trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt tựa như Thần Điện mà người trong Khả Khả Tây hướng tới, xa xôi đến cao không thể với.

Đến mức thời gian dài dằng dặc về sau, Giang Nguyên trở thành khúc mắc của cô, mà trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt, thành vết bỏng kết trên sẹo trong tim cô, đến nay vẫn in dấu dưới đáy lòng.

Sau khi Khúc Nhất Huyền quay về tây bắc, đã hỏi thăm Bành Thâm, người tình nguyện đêm đó tiếp điện thoại xin giúp đỡ của cô là ai.

Bành Thâm thay cô lấy danh sách thành viên phục vụ lúc ấy tại trạm bảo hộ tự nhiên Tác Nam Đạt Kiệt, cô nhớ rất rõ ràng, bên trong cũng không có Phó Tầm.

Cô nghĩ không ra liên hệ giữa Phó Tầm và việc này, có chút vội vàng xao động: "Nhớ rõ."

Bành Thâm lại đốt điếu thuốc, giữa hô hấp phun nạp, cách sương khói khẽ nâng cằm, chỉ hướng Phó Tầm: "Người tiếp điện thoại của cô, là Phó tiên sinh."

Đầu Khúc Nhất Huyền trống không trong một cái chớp mắt, cô trầm mặc mấy giây, lúc lại mở miệng, trong giọng nói đã mất đi bình tĩnh nhất quán: "Làm sao có thể? Trong danh sách người tình nguyện lúc đó anh cho tôi, không có anh ta."

Phản ứng của cô nằm ngoài ý liệu của Bành Thâm.

Theo Bành Thâm, có thể để cho một người phụ nữ nhớ thương một người đàn ông chưa hề gặp mặt, không phải đã từng nhận ân huệ, thì sẽ là cừu hận tận xương.

Tình huống của Khúc Nhất Huyền và Phó Tầm thấy thế nào cũng không giống như là loại thứ hai…

Bây giờ xem ra, giống như… Cũng không phải loại thứ nhất.

Bành Thâm có chút hồ đồ, châm chước một lát, như cũ nói ra chi tiết: "Đám danh sách kia, là danh sách nguyện vọng ở lại trạm bảo hộ, không bao gồm cậu ấy."

Anh ta không lưu ý sắc mặt Khúc Nhất Huyền dần dần trở nên khó coi, vẫn một lòng nghĩ bổ sung lỗ thủng cho câu nói Phó Tầm vừa mới thuận miệng xả ra kia, tiếp tục nói: "Ta cũng là đoạn thời gian trước vừa biết Phó tiên sinh bốn năm trước tại Tác Nam Đạt Kiệt bảo hộ trạm làm qua người tình nguyện, không phải sao có thể nhớ ở trước mặt giới thiệu các ngươi nhận biết."

Khúc Nhất Huyền rủ xuống con mắt, nhìn chằm chằm ly nước trà đã không có nhiệt khí.

Ngấn ngừ kinh ngạc qua đi là buồn bực nôn nóng trong ngực, nhiệt khí trong lòng bàn tay cô dường như bị điều hoà không khí trong phòng hút đi từng sợi, một mảnh lạnh buốt.

Đêm đó Khúc Nhất Huyền từ trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt đạt được hứa hẹn là — lập tức phái xe tới xem một chút.

Ở trong điện thoại anh thậm chí hỏi kỹ càng tiền căn hậu quả cùng khác thường của Giang Nguyên trước khi đi, hỏi lộ tuyến bọn họ xuyên qua Khả Khả Tây và đặc thù cụ thể xe của Giang Nguyên.

Nhưng thẳng đến lúc Khúc Nhất Huyền từ bỏ tìm kiếm Giang Nguyên, cô cũng không thể nhìn thấy người tình nguyện của trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt.

Đi qua bốn năm, ý muốn chất vấn của cô lúc trước đã theo tự mình làm cứu viện, dần dần phai nhạt.

Cũng không phải thâm cừu đại hận gì, cô không nên ghi hận lâu như vậy.

Coi như đêm đó Phó Tầm phái xe tới, đoán chừng kết cục cũng giống như vậy. Giang Nguyên của cô, cũng sẽ không bởi vì trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt vươn tay viện trợ, mà có thể trở về.

Người phải học được cảm ơn…

…

Cảm ơn cái rắm!

Kiến thiết tâm lý thất bại, Khúc Nhất Huyền liền giống như con ếch nhảy lò xo, một lát cũng ngồi không yên.

Cô cảm thấy không khí trong phòng chật chội, còn hòa mùi với mốc meo mà cô chán ghét, khiến cho yết hầu cô căng lên. Bành Thâm lo lắng cùng Phó Tầm nhìn chăm chú đều khiến cho một tia âm u trong nội tâm cô không khống chế được mà tiết lộ ra bên ngoài, làm cho cô không thở nổi.

Chỗ này không có cách nào ở lại!

Cô lại một lần nữa, đá ghế, cầm điếu thuốc, cũng không quay đầu lại vọt đi.

Khi đi tới cửa, Viên Dã vừa vặn gọi xong đồ ăn trở về đang ở bên ngoài đùa giỡn nhân viên nữ phục vụ, thấy cửa bất chợt kéo ra, nụ cười trên mặt còn chưa kịp thu, đã nhìn thấy Khúc Nhất Huyền giống như đạn pháo bị nhóm lửa, cũng không nhìn anh ta cái nào, véo cái đã biến mất ở cửa lối thoát hiểm.

Viên Dã nhìn nhìn cửa phòng khách mở rộng, lại nhìn bóng dáng Khúc gia của anh ta đã sớm không thấy đâu nữa ở cửa lối thoát hiểm, buồn bực hỏi: "Lúc cô ấy ra vừa rồi, có nhìn thấy tôi không?"

Anh ta to lù lù đứng ở cửa ra vào như thế, Khúc Nhất Huyền có thể không nhìn thấy?

"Không phải… Cô ấy dựa vào cái gì không coi ai ra gì liền đi như thế chứ?" Cái này mẹ nó so với đánh cho anh ta một trận còn đáng sợ hơn! Còn không bằng trực tiếp gọt anh ta đâu…. Tối thiểu anh ta cũng có chết được an tâm!

** ** **

Siêu thị nhỏ.

Khúc Nhất Huyền đi mà quay lại, dọa Vương Khôn không hiểu ra sao.

Anh ta nâng một đầu chân què, lại chuyển ghế lại bưng trà dâng nước, sợ chậm trễ.

Khúc Nhất Huyền cũng không lên tiếng, đốt một điếu lại một điếu thuốc, cho đến khi làm cho khói mù lượn lờ khắp cái siêu thị nhỏ hẹp này mới mở miệng: "Ăn cơm rồi?"

"Chưa." Vương Khôn nói xong, tỉnh ngộ lại, tiểu tổ tông này là đói bụng.

Anh ta lật quyển vở nhỏ từ dưới đáy ngăn tủ ra: "Chị dâu cô hẳn là đã tan làm, để tôi bảo cô ấy trên đường mua nhiều đồ ăn một chút, làm cho cô một bàn."

Khúc Nhất Huyền liếc nhìn anh ta một cái, khom lưng từ kệ hàng bên trên cầm thùng mì ăn liền, hai ba nhát đã xé đóng gói: "Đừng làm phiền chị dâu của tôi, tôi ăn cái này."

Tâm tình cô không tốt, cũng lười cố ky tâm tình của người khác, vừa xé gói gia vị vừa nói: "Anh nhìn cái siêu thị nát này một cái xem, mỗi ngày có thể kiếm bao nhiêu tiền. Suốt ngày chơi đùa đọc tiểu thuyết, cũng không biết làm chút việc nhà? Chị dâu tôi ban ngày đi làm, buổi tối trở về còn phải hầu hạ anh, anh không đau lòng tôi đau lòng."

"Vương Thổ Thân, anh cẩn thận ngày nào đó tôi nạy góc tường chị dâu ra đấy, cho anh cô độc sống nốt quãng đời còn lại." (*nạy góc tường tức là cướp người yêu của người khác*)

Vương Khôn không dám cãi lại, đứng yên ở đó bị Khúc Nhất Huyền giáo huấn đầy người bụi đất, nhìn vô cùng đáng thương. (*Chỗ này có chút chơi chữ, ở đây là bị Khúc Nhất Huyền giáo huấn cho đầy người bụi đất, bụi đất này đi cùng với biệt danh Vương Thổ Thân ở trên là biệt danh của Vương Khôn có thể hiểu là người Vương đầy đất*)

Khúc Nhất Huyền lòng mềm nhũn, không tiếp tục nói nữa, đứng dậy đi đổ nước.

Cô vừa đứng lên, liền có người xốc màn cửa, đi tới.

Khúc Nhất Huyền mang theo ấm nước nâng mắt, sửng sốt một cái: "Sao anh lại tới đây?"

Phó Tầm mắt nhìn ấm nước và mì tôm trong tay cô, nói giọng khàn khàn: "Tìm cô."

Không cho Khúc Nhất Huyền cơ hội nói chuyện, anh hơi nghiêng nghiêng người, "Lúc đuổi theo cô tới đây, xe bị cọ xát trong ngõ, cô đến phụ một tay đi."

Khúc Nhất Huyền nghi ngờ liếc mắt nhìn anh, nhưng vẫn buông ấm nước xuống, cùng anh ra ngoài.

Trong ngõ nhỏ đều là những căn nhà cũ từ mười mấy năm trước, ôm vào một chỗ, chen lấn ngõ nhỏ chật hẹp.

Vẻn vẹn cách một cái đầu đường, bên ngoài là vàng son lộng lẫy, ngựa xe như nước, bên trong lại tối tăm đến mức chỉ đến cuối ngõ mới có một chiếc đèn chiếu sáng.

Khúc Nhất Huyền đi theo mấy bước, lén lút tự nhủ: "Xe của anh cọ xát ở chỗ nào?" Cái chỗ chết tiệt này, Mercedes G còn có thể lái vào đây mà cọ xát, Phó Tầm anh cũng coi như có tài.

Người đi ở phía trước chợt dừng lại.

Anh xoay người, cả người lồng trong bóng tối của ngõ nhỏ, không nói tiếng nào nhìn chằm chằm cô.

Khúc Nhất Huyền bị anh nhìn như vậy mấy giây mới kịp phản ứng: "Con mẹ nó anh lại lừa tôi!"

Cô liếc mắt, quay người muốn đi. Vừa bước ra một bước, đã bị Phó Tầm khống chế cổ tay trực tiếp dồn vào góc tường.

Anh quá cao, tư thế "cư cao lâm hạ" (*từ trên cao nhìn xuống*) triệt để che khuất ánh sáng.

Trước mắt cô, ngoại trừ gương mặt Phó Tầm đang kề sát kia thì không nhìn thấy được bất luận cái gì khác.

Trước lúc này, Khúc Nhất Huyền chỉ cảm thấy Phó Tầm rất cao, nhưng đối với chiều cao của anh cũng không có khái niệm cụ thể. Nhưng mới rồi, anh đứng trong cái siêu thị nhỏ kia, đỉnh đầu cơ hồ sát bên trần nhà, cao đến mức cái siêu thị nhỏ kia của Vương Thổ Thân cơ hồ không chứa nổi anh.

Thế nhưng lại vây cô ở nơi hẻo lánh, so sánh chiều cao, cô rốt cục có thể tính ra đại khái — Phó Tầm không đến một mét chín thì cũng phải 1m85, không thể thấp hơn!

Đối với việc bản thân rơi vào khốn cảnh, vẫn còn có tâm tư lạc quan tính ra chiều cao của anh như thế cô cảm khái không thôi…. Có thể làm người lãnh đạo tố chất tâm lý quả là tốt…

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Anh cúi thấp mặt, chóp mũi gần đến cơ hồ đụng vào cô

"Người nhận điện thoại của cô ngày đó…" Phó Tầm đột nhiên mở miệng: "Là tôi đang gác trạm bảo hộ, nhóm gác cuối cùng."

Anh rất ít khi giải thích. Người bên ngoài có tồn tại hiểu lầm gì đối với anh hay không, anh cũng chưa từng để ý.

Từ Trích Tinh lâu đuổi tới đây, là theo bản năng.

Khúc Nhất Huyền tựa như cười: "Anh giải thích cái này với tôi để làm gì?"

Giọng điệu của cô, có khinh miệt, cũng có coi thường.

"Anh không nợ tôi cái gì, cũng không đắc tội với tôi. Tôi tức giận, đơn thuần là do tâm tình không tốt." …

Mới là lạ.

Cô đương nhiên là trách anh! Trách anh nói dối, trách anh giả làm người tốt, trách anh ngay cả lúc khiến người ta thất vọng trước đó còn ngụy trang.

Khóe môi cô khẽ rủ xuống, ấn đường hơi nhăn lại, ánh mắt vừa đen vừa trầm.

Phó Tầm biết, cô đang khẩu thị tâm phi *(nói một đằng nghĩ một nẻo)*.

Lúc đi trên đường, anh đã suy nghĩ thật kỹ cách dùng từ, trong lúc Khúc Nhất Huyền cực tuyệt nói chuyện cũng nói ra được chuyện tất yếu.

Cô cũng không thèm để ý chân tướng trong miệng anh, căn bản cũng không muốn nghe lời giải thích.

Nếu không, với tính cách của cô, lúc trong phòng đã có thể xách cổ áo anh chất vấn. Mà không phải lộ ra loại cảm xúc khiến người ta nhìn vào mà chua xót đó, rồi sập cửa bỏ đi.

Khúc Nhất Huyền không giống với những người phụ nữ mà anh quen biết.

Cô ngang ngược càn rỡ, nhưng có thể tự chịu trách nhiệm được. Cho nên, bao nhiêu cảm xúc của mình cô ấy đều lộ ra ngoài, cô ấy không sợ người khác nhìn thấu ý nghĩ của mình, cũng không sợ chọc phải lỗ thủng.

Người có thể lấy lòng cô ấy, cũng có thể nhìn cô ấy không vừa mắt, nhưng tất cả mọi người ở trong mắt cô cũng chỉ giống như hòn đá, không có gì khác nhau.

Nói dễ nghe một chút, cái này gọi là cá tính.

Nói khó nghe, thì gọi là dầu muối không vào.

Nhưng loại người dùng khôi giáp bọc toàn thân như vậy, bình thường đều có uy hiếp trí mạng, không thể chạm vào, không thể xê dịch.

Ý thức được điểm ấy, Phó Tầm lập tức buông lỏng hơn.

Ánh mắt của anh trầm tĩnh, nhìn chằm chằm cô một hồi mới nói: "Sáng sớm mai tôi sẽ đi máy bay về Nam Giang."

Khúc Nhất Huyền nghiêng đầu liếc anh: "Nói với tôi chuyện này làm gì?" cô cũng không thèm quan tâm.

Khoan đã…

Cô nghiêm mặt: "Không tìm bảo nữa à?".

"Đã biết ở đâu, nên cũng không vội." Phó Tầm nới lỏng cổ tay cô, cơ thể lại không thối lui, vẫn duy trì tư thế bức cô vào góc tường, cúi thấp hơn một chút: "Cô nghe cho kỹ, câu nói này tôi chỉ nói một lần thôi."

Vẻ mặt anh vẫn nhàn nhạt, toàn bộ luống cuống lúc đến đây đều mất hết.

"Bốn năm, coi như người đã chết… Dưới từng cơn mưa, từng trận gió, thi cốt cũng cần phải thấy ánh mặt trời." anh rút một tấm danh thiếp từ trong túi áo ra, đưa cho cô: "Cô có biết tại sao cô tìm nhiều năm như vậy cũng không tìm được manh mối gì không?"

Ánh đèn trong ngõ quá mờ, Khúc Nhất Huyền chỉ thấy một tầng mờ mờ trên tấm danh thiếp.

Cô nhận lấy, vẫn không nhìn rõ cái tên khắc bằng kim tuyến và giới thiệu vắn tắt ở phía trên. Cô giương mắt, đã tâm mạnh mẽ trong mắt không che giấu mà phơi bày ở trước mặt anh: "Còn xin Phó tiên sinh chỉ giáo."

Cô nhấn từng chữ, nhất là hai từ "Chỉ giáo", giống như là nhằn ra từ kẽ răng, nói là nghiến răng nghiến lợi cũng không quá đáng.

Cô không tín nhiệm Phó Tầm. Cô không giống Bành Thâm, anh ta đối với Phó Tầm, là kính phục, là tôn kính phục tùng tuyệt không nói hai lời, cơ hồ là mù quáng.

Phó Tầm không trực tiếp trả lời. Anh suy tư mấy giây, quay đầu nhìn về phía siêu thị nhỏ lúc nãy. Nhìn kỹ lại, có thể thấy một bóng người mơ hồ đứng ở cửa, lưng còng, dưới góc chết của ánh đèn toàn cơ thể hắn vẫn không nhúc nhích.

Có hơi giống cái bóng, cũng có chút giống quỷ hồn.

Từ khi Phó Tầm phát hiện có người đang nhìn chằm chằm, đến lúc phát hiện ánh mắt kia ở đâu, trước sau mất ba phút.

Anh đoán đó là người đàn ông đứng sau quầy vừa nãy.

Khúc Nhất Huyền lần theo ánh mắt anh nhìn lại, cẩn thận nhìn kỹ một chút, mới phát hiện là Vương Khôn.

Từ sau buổi tối cô biết được Phó Tầm là người tình nguyện gác trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt, thì đã ôm mười phần địch ý với anh, đâu chỉ không hữu hảo, quả thực giống như thế tiến công quân địch, dốc hết sức lực.

"Cách xa như vậy, anh còn sợ anh ta nghe thấy à?".

"Tôi là cảm thấy hứng thú với anh ta." Phó Tầm quay đầu, cũng không thèm để ý thái độ của cô không tốt, nói: "Từ xưa đến nay, làm giao dịch đều chú trọng thoả thuận tiền bạc. Tôi không thiếu tiền, chúng ta trao đổi tin tức đối phương cảm thấy hứng thú, cô nghĩ sao?".

Khúc Nhất Huyền nghe được câu "Tôi không thiếu tiền" kia, càng cảm thấy Phó Tầm chướng mắt.

Sao lại có người lớn lên sở hữu một khuôn mặt dễ nhìn, lời nói muốn ăn đòn như thế?

Cô bĩu môi, không quá nguyện ý phối hợp: "Tôi làm sao biết anh có lừa gạt tôi hay không?".

Phó Tầm cười: "Nếu như cô không hài lòng, tôi cho cô tấm chi phiếu, số lượng tùy cô điền."

Lúc này Khúc Nhất Huyền mới chăm chú dò xét anh, thấy anh không giống như đang nói đùa, rốt cục nghiêm túc: "Anh muốn biết cái gì?"

"Cô nghĩ đến cái gì thì nói cái đấy." Phó Tầm đốt điếu thuốc, hỏi cô: "Cô hút không?"

Khúc Nhất Huyền không có tâm tình hút thuốc, cô châm chước một lát. Phó Tầm nếu là phía đầu tư của Tinh Huy, cũng có quyền lợi điều tra tư liệu thay đổi nhân sự của Tinh Huy bao năm qua.

Việc của Vương Khôn nếu anh muốn biết, cô không phải đường tắt duy nhất.

Nghĩ rõ ràng điểm ấy, cô hít vào một hơi, nói: "Vương Khôn là bị tôi khai trừ, những việc khi xảy ra khi bị khai trừ cũng không vẻ vang, anh thật sự muốn nghe?".

Phó Tầm nheo mắt, cười cười: "Muốn nghe."

"Trước kia, anh ta ở vị trí của Viên Dã bây giờ, cũng là phó đoàn dẫn đội. Lùi lại đến trước đó, lúc cứu viện núi Tứ Cô Nương anh ta là đại công thần, cứu được mười sinh viên." Nói xong điểm tốt, cô bắt đầu nói xấu: "Nhưng lỗ tai Vương Khôn mềm, đối nhân xử thế không có quy tắc. Hai năm trước lúc dẫn đường, khách năn nì Vương Khôn cho cậu ta mượn xe, cho mượn chưa được nửa giờ, thì xảy ra tai nạn."

Giọng nói Khúc Nhất Huyền ép thấp, ngữ khí lại cực nặng: "Người khách kia không có bằng lái, sau tai nạn xe bị liệt nửa người, vợ cậu ta mang một đống thân thích đến, ép Vương Khôn bồi thường cho cậu ta."

"Anh ta làm trái với quy định trước đây của đội xe, việc này không ai có thể gánh thay anh ta. Ngoại trừ táng gia bại sản, còn phải bồi thường một cái chân. Ngay cả cái siêu thị này, cũng là do đội trưởng trợ giúp mở cho anh ta. Anh ta cũng vì việc này, không gượng dậy nổi, mỗi ngày ngồi ăn rồi chờ chết, không có hình dạng con người."

Nói xong, cô nhíu mày: "Anh hỏi những thứ này làm gì?"

Phó Tầm nhả ngụm khói, không biết nghĩ đến cái gì ánh mắt bỗng nhiên quay tới, nhìn cô: "Muốn hiểu cô hơn."

Khúc Nhất Huyền: "…" Anh có bệnh à?

Đương nhiên, câu nói này lượn quanh vài vòng trong miệng cô, cuối cùng vẫn bị nuốt vào.

Cái tên Phó Tầm có bản lĩnh để cho người ta phải cầu cạnh mình, bất kể dưới tình cảnh gì, anh vẫn không lúc nào phải vất vả chật vật. Khúc Nhất Huyền chán ghét anh, còn phải một bên chán ghét, một bên cung kính như Phật gia.

Mọi người nói xem đều là người, đều giẫm lên cùng một mảnh đất, hô hấp cùng một bầu không khí, làm sao giữa người và người lại có khác biệt lớn như vậy?

Trong ngực thấy hoảng loạn, cô lại không thể không tâm bình khí hòa hỏi: "Anh nói xem có đúng như thế không?"

"Cô tìm nhầm hướng." Anh dập tắt thuốc lá, cúi đầu, giọng hơi khàn: "Tôi đã từng nghiên cứu lộ trình cứu viện của cô."

Khúc Nhất Huyền cười lạnh. Cô cảm thấy mình lại bị lừa gạt, mà lần này vẫn là mình tự chạy tới nhảy vào trong hố. Phó Tầm biết cô đang suy nghĩ gì, trầm ngâm một lát, nói: "Lần cứu viện Giang Nguyên kia, phí tổn dùng máy bay trực thăng cứu viện tất cả đều là tôi chi."

"Khúc Nhất Huyền." Anh đưa tay, chụp lấy gáy cô, lại gần hơn.

Vừa hút thuốc xong, mùi thuốc lá trên người Phó Tầm còn chưa tản đi.

Khúc Nhất Huyền còn bận tiêu hóa quả bom anh ta vừa lơ đãng ném xuống, hoàn toàn quên phản kháng.

Anh cúi thấp mặt, chóp mũi gần đến cơ hồ đụng tới cô.

Khoảng cách gần như thế, thanh âm của anh thấp giống như là âm hưởng lập thể vòn quanh, xoay quanh bên tai cô: "Ở chỗ tôi, có lẽ có thứ cô muốn."

** ** **

Sau khi Phó Tầm đi.

Khúc Nhất Huyền đứng trong ngõ một lúc lâu, tựa như không sao cả, quay lại siêu thị ăn mì tôm.

Vương Khôn nhìn cô hút mì sợi hút đến thơm lừng, nhịn không được, cũng tự làm một chén. Nhưng anh ta tiếc tiền, chỉ bỏ nửa gói.

Sau khi ăn xong, Vương Khôn hỏi: "Người kia là ai vậy?"

Khúc Nhất Huyền không đáp.

Cô vừa phơi bày chuyện của Vương Khôn trước mặt Phó Tầm, trong lòng ít nhiều có chút áy náy, không muốn kéo Phó Tầm vào, lại chọn mấy quả trứng muối trên kệ hàng bỏ vào bát mì: "Làm sao, anh lo lắng cho tôi à?"

Cô dùng nĩa khuấy khuấy, cắt trứng mặn thành hai nửa, phân một nửa cho Vương Khôn: "Hình ảnh anh đứng trông tôi ở cửa, tôi nhìn rất cảm động."

Vương Khôn bị cô nói đến đỏ mặt, cười ngây ngô hai tiếng: "Cũng không có…" Khúc Nhất Huyền cười cười, chậm rãi nói: "Không có á? Vậy chẳng phải là uổng công tôi cảm động à."

Cô cuốn một xiên bỏ vào miệng, chưa kịp nuốt đã nói: "Vậy không được, trứng mặn tính cho anh, tôi không trả tiền."

Mặt của Vương Khôn, sụp đổ trong chốc lát.

Lúc này Khúc Nhất Huyền là cười thật lòng, cô nghĩ nghĩ, cảm thấy mình làm người vẫn rất xấu xa.

** ** **

Trở về khách sạn, Khúc Nhất Huyền gọi điện thoại cho Viên Dã trước.

Điện thoại vang lên hai ba tiếng, bên kia mới lằng nhà lằng nhằng nhận điện.

Viên Dã "Alo" một tiếng, rồi thận trọng: "… Khúc gia?"

Khúc Nhất Huyền nghe xong lập tức phát cáu: "150 *(= 75kg)* cân mỡ của cậu là không khí à? Giọng còn không to bằng tôi."

Viên Dã bĩu môi, đang êm đẹp động đến dáng dấp cậu ta làm cái gì.

Trung khí của cậu ta không đủ, ngữ khí vẫn suy yếu: "Đây không phải là do lo lắng hãi hùng một đêm, cuối cũng lại uổng công sao."

Khúc Nhất Huyền cười lạnh một tiếng: "Cậu cũng biết mình có lỗi với tôi à!"

Viên Dã hừ hừ hai tiếng, giải thích: "Giám đốc Phó không cho tôi nói, mỗi lần tôi muốn lặng lẽ mật báo, anh ấy liền cho tôi ăn ánh mắt hình lưỡi đao."

Khúc Nhất Huyền: Cậu còn rất oan?"

"Vậy cũng không phải." Viên Dã nghe ngữ khí cô hơi chậm, biết là cô không có ý định tính sổ, lập tức hoạt bát hơn: "Đêm nay cô và Giám đốc Phó làm sao vậy, chân trước cô vừa đi, chân sau anh ấy đã đuổi theo. Một bàn đồ ăn, chỉ có tôi và đội trưởng giải quyết, lãng phí một nửa."

Mi tâm Khúc Nhất Huyền hơi rút, cảm thấy Viên Dã vẫn là muốn ăn đòn. Tình cảnh vừa tốt hơn, liền muốn thám thính bát quái.

Cô trầm mặc, Viên Dã lập tức hiểu ý cô, cậu ta gượng cười hai tiếng, hỏi: "Khúc gia đêm hôm khuya khoắt tìm tôi có chuyện gì?"

"Ngày mai cùng tôi vào Sa Lương sửa xe." Khúc Nhất Huyền nói. Cô không đề cập tới, Viên Dã suýt nữa quên mất xe của Khúc Nhất Huyền còn để trong hoang mạc, liên thanh đáp: "Được được được, sáng mai tôi qua đón cô… Ài, hình như không được rồi."

Khúc Nhất Huyền híp mắt, còn chưa phát tác, Viên Dã đã nói: "Sáng mai Giám đốc Phó bay."

A, anh có nói.

"Cho nên?" Khúc Nhất Huyền hỏi.

"Giám đốc Phó bảo tôi đi tiễn anh ấy." Viên Dã nói: "Anh ấy nói còn muốn trở về, Mercedes G trước để trong gara Tinh Huy." Dứt lời, giọng cậu ta thay đổi, đột nhiên trở nên mập mờ: "Ờ… Phó tổng còn bàn giao một câu, nếu là cô mở lời, thì đưa chìa khóa cho cô."

Khúc Nhất Huyền: "…" Lời này cô không có cách nào đáp.

Đầu kia Viên Dã còn cười hì hì: "Khúc gia, cô nói hai ta cộng tác nhiều năm như vậy, quen thuộc như vậy, có việc cô không nên giấu diếm tôi nha."

Khúc Nhất Huyền bị trêu chọc đến thẹn quá hoá giận, hừ lạnh một tiếng: "Mở miệng một tiếng Giám đốc Phó, con mẹ nó cậu là gián điệp của anh ta à."

Viên Dã bị hét đến choáng váng, dịch tai ra khỏi điện thoại, mắt nhìn màn hình — điện thoại đã bị dập máy, giao diện đang từ kết thúc cuộc trò chuyện nhảy tới màn hình chính.

Cậu ta gãi đầu một cái, vô cùng oan ức.

Khúc gia của cậu ta, là dì cả tới à, sao hung ác như thế!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Một người phụ nữ nghe ngóng một người đàn ông khác từ cậu ta, ngoại trừ coi trọng, còn có thể có nguyên nhân gì?

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Sáng sớm ngày thứ hai, Khúc Nhất Huyền tỉnh giấc.

Cô nằm im không nhúc nhích, vểnh tai nghe ngóng động tĩnh bên phòng sát vách trước.

Tối hôm qua cô gọi điện thoại cho Viên Dã không bao lâu, Thắng Tử liền thêm Wechat cô.

Ban đầu Khúc Nhất Huyền không muốn để ý đến, ném điện thoại sang bên gối, đến lúc sắp ngủ lại cầm lên, đồng ý lời mời kết bạn của Thắng Tử.

Nick Wechat của Thắng Tử đặt là Đội trưởng câu lạc bộ ngoài trời Thiên Hành Giả – Lý Thắng, ảnh chân dung hẳn là vừa đổi, là ảnh chụp toàn thân cậu ta đứng giữa Mercedes G và Toyota Fortuner.

Khúc Nhất Huyền rảnh đến hoảng, cố ý ấn mở ảnh chân dung, phóng đại bối cảnh, nghiên cứu xem cậu ta chụp ở đâu – hình như là trên quốc lộ 315, lại giống như là ở Nam Bát Tiên trong Nhã Đan.

Đoán chừng khả năng chụp trên quốc lộ 315 lớn hơn một chút, nếu như không phải nửa đường cô "Cướp" xe thì hôm qua Phó Tầm đã đi qua thủy thượng Nhã Đan sau đó tiếp tục đi xuống dưới rồi.

Đầu ngón tay cô trượt đi, đang định rời khỏi Wechat. Chuông thông báo vang lên, Thắng Tử gửi cho cô một cái biểu cảm: Mỉm cười.

Khúc Nhất Huyền cảm thấy khả năng lớn Thắng Tử còn đang ở đầu năm 1970, cậu ta làm như bây giờ là giai đoạn internet mới phát triển không bằng, vẫn còn dùng biểu cảm mỉm cười?

Cô không đáp lại.

Một lát sau, Thắng Tử lại cẩn thận từng li từng tí gửi một cái biểu cảm xưa cũ — một bó hoa hồng.

Khúc Nhất Huyền triệt để trừng mắt, hung dữ gõ cái "?" gửi qua.

Thắng Tử thấy cô rốt cục cũng đáp lại, rất vui vẻ: "Tiểu Khúc gia, tôi nghe nói ngày mai cô phải vào Sa Lương sửa xe?"

Khúc Nhất Huyền lười đánh chữ, lại gửi cái dấu chấm hỏi.

Thắng Từ nói: "Sự tình kể ra có hơi dài."

"Ông chủ Phó ký hiệp ước bảy ngày với tôi, tiền thù lao đã trả hết ngay từ đầu. Đêm nay ông chủ Phó thông báo với tôi, ngày mai anh ấy về Nam Giang, nhưng hiệp ước của bọn tôi còn ba ngày chưa thực hiện. Ông chủ Phó là người tốt, muốn sớm kết thúc công việc để cho tôi về nhà."

Khúc Nhất Huyền đợi nửa ngày, đợi được đoạn văn này, giật giật khóe môi, đáp một câu lấy lệ: "Vậy chúc mừng cậu."

Thắng Từ lại gửi một cái biểu cảm xưa cũ, lần này là ảnh động bối cảnh hai ly đế cao đụng vào nhau dưới bó hoa hồng.

Cậu ta nói "Cám ơn", lại nói: "Nhưng tôi cảm thấy thù lao này cầm vào tay rất giống đĩa bánh từ trên trời rơi xuống, có chút không nỡ. Cho nên, tôi muốn theo đề nghị của ông chủ Phó, quyết định ba ngày tiếp theo đều sẽ phối hợp với công việc của cô."

Khúc Nhất Huyền: "…" Liên quan cái rắm gì đến cô?

Cô uyển chuyển biểu thị: "Không cần, nếu cậu không nỡ dùng tiền, tôi có thể dùng giúp cậu."

Đối với chữ "Tiền" đầu óc mọi người hầu như đều tự hiểu rõ, Thắng Từ cơ hồ là lập tức đáp lại một câu: "Tiểu Khúc gia nói đùa, ông chủ Phó có chỉ thị như vậy, cũng có nguyên nhân."

"Tôi biết sửa xe."

Không nói sớm!

Khúc Nhất Huyền liếc mắt, nói: "Vậy ngày mai tôi ngồi xe của cậu đến Sa Lương." Thắng Từ đáp: "Được."

Khúc Nhất Huyền lại hỏi: "Phó Tầm có phải còn quản cả chuyện ăn ngủ của cậu hay không?"

Thắng từ: "Ông chủ Phó thanh toán."

Khúc Nhất Huyền nhất thời không biết nên bày ra biểu cảm gì…

Cô lề mề một hồi, hỏi một vấn đề cuối cùng: "Ngày mai mấy giờ anh ta đi?"

Thắng từ: "Bảy giờ, Viên Dã sẽ tiễn anh ấy ra sân bay." Nghĩ nghĩ, cậu ta lại đặc biệt tri kỷ bổ sung một câu: "Khúc gia nếu cô muốn đi tiễn, chúng ta có thể xuất phát vào buổi chiều."

Khúc Nhất Huyền oán thầm: "Anh ta không có chân à, muốn tôi đưa?"

"Vậy tám giờ chúng ta xuất phát."

Thắng từ không có ý kiến.

Cậu ta gửi một cái biểu cảm hình chữ xanh xanh đỏ đỏ đang xoay vòng, nói với cô một tiếng ngủ ngon.

Khúc Nhất Huyền suýt nữa kéo đen *(=block)* cậu ta.

Cô nhịn một chút, thuyết phục chính mình: Đánh người là không đúng, bạo lực không thể giải quyết vấn đề. Thế giới tốt đẹp, phải học được tôn trọng yêu thích và thẩm mỹ của người khác.

Đợi đến khi rốt cục tâm bình khí hòa, cô kéo cao chăn che khuất mặt, đi ngủ!

** ** **

Động tĩnh phòng sát vách không nhỏ.

Nhưng người phát ra âm thanh không phải Phó Tầm mà là Viên Dã.

Cách âm trong phòng không tốt lắm, Viên Dã dặn dò Thắng Từ ở bên cạnh phải cẩn thận với tính khí không tốt của Khúc Nhất Huyền sẽ bị cô ấy nghe thấy được.

Quá nhất thanh nhị sở *(rõ ràng)*, cô không khỏi có chút hoài nghi, câu hôm qua cô rống vào mặt Viên Dã "Mở miệng một tiếng Phó tổng, con mẹ nó câu là gián điệp của anh ta à" có phải cũng bị Phó Tầm nghe thấy rồi không?

Nghe cũng không sao, dù sao sắp tới bọn họ cũng không gặp nhau.

Cô trở mình, nghe Phó Tầm nhắc nhở: "Cách âm kém, cẩn thận cô ấy tìm cậu tính sổ."

Sau đó, không có tiếng động gì nữa.

Viên Dã hiển nhiên sợ hãi phương pháp khắc nghiệt của cô, cho dù có lên tiếng cũng ép xuống rất thấp, Khúc Nhất Huyền cái gì cũng không nghe thấy, trong lòng ngứa ngáy như mèo cào.

Cô ngồi xuống.

Cửa sát vách mở ra rồi lại đóng vào.

Lần này lại có âm thanh, tiếng Viên Dã ở ngay sau cửa, ra vẻ quan tâm đến Thắng Từ: "Khi nào Khúc gia nhà tôi tỉnh cậu nhớ mua điểm tâm cho cô ấy đấy, cô ấy thích ăn canh thịt bò ở ngõ nhỏ đối diện, thêm dấm ít cay, nhiều hành thái một chút."

Thắng Từ trầm giọng đáp một câu: "Tôi đã biết."

Cách một hồi, cậu ta còn nói: "Ông chủ Phó, ngài đi thong thả."

Lần này hoàn toàn an tĩnh.

** ** **

Khúc Nhất Huyền lề mà lề mề đứng lên. Cô cản Thắng từ đang định đi mua canh thịt bò trước, gọi cậu ta lại cùng đi ăn điểm tâm, cô ngồi Toyota Fortuner đi một chuyến đến cửa hàng sửa xe trước.

Trong thùng dụng cụ chiếc Cruiser của cô đều đầy đủ, chỉ cần mua thêm một đôi thiết bị giảm xóc để thay là được.

Có kinh nghiệm kẹt xe mấy ngày trước, Khúc Nhất Huyền cố ý lượn quanh đường. Sau khi vào Sa Lương, thừa dịp trời còn chưa quá nóng, bảo Thắng Từ sửa xe trước.

Cô phụ trách làm trợ thủ, cầm công cụ.

Khúc Nhất Huyền dẫn đội xe, quanh năm liên hệ với đội xe. Thắng Từ có bản lĩnh thật hay không, lúc vừa bắt đầu cô đã có thể nhìn ra.

Cô quan sát một lượt, hỏi: "Bình thường cậu đều phát trực tiếp? Một năm kiếm được bao nhiêu?"

Thắng Từ phân tâm, đáp: "Cũng không được bao nhiêu tiền, tôi không có danh tiếng gì, fan hâm mộ vẫn chỉ chừng một ngàn người. Chủ yếu vẫn là dựa vào làm đội trưởng, trợ giúp cho gia đình."

Khúc Nhất Huyền đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm, trên cổ đeo khăn kéo dài từ kính râm xuống, cơ hồ che cả khuôn mặt.

Thắng Tử chui ra khỏi gầm xe, bất ngờ nhìn thấy hóa trang này của Khúc Nhất Huyền, giật này mình.

Khúc Nhất Huyền đưa cho cậu ta chai nước, bản thân cũng kéo khăn quàng xuống bổ sung nước. "Tôi hỏi cậu chút chuyện." Khúc Nhất Huyền quay đầu: "Lai lịch Phó Tầm như thế nào cậu có biết không?"

Thắng Tử gãi đầu một cái, cười: "Cô và ông chủ Phó quen thuộc như vậy, còn cần hỏi tôi sao?"

Khúc Nhất Huyền thờ ơ: "Con mắt nào của cậu nhìn thấy chúng tôi quen thuộc vậy?"

Hai con mắt cậu ta đều thấy được!

Nhưng lời này cậu ta không dám nói, cậu ta uống một hớp nước bàn tay dính xăng lấm lem để lại trên bình nước khoáng trong suốt vài dấu tay.

Khúc Nhất Huyền đưa cho cậu ta tờ khăn giấy: "Lau tạm trước, đợi lát nữa lại rửa tay."

Thắng Tử thụ sủng nhược kinh (*được sủng ái mà kinh sợ*), nhận lấy vò thành một cục quẹt quẹt lòng bàn tay: "Tôi làm xe bảo hộ, chưa từng nói chuyện nhiều với ông chủ Phó. Bình thường anh ấy cũng ít nói, đã là đại lão gia, làm sao có chung chủ đề gì để tán gẫu với tôi?"

"Tốt xấu cũng ở chung trong lều bốn ngày, ngay cả cảm giác cậu cũng không có à?" Khúc Nhất Huyền lại hỏi.

Hai chữ "Cảm giác" không biết đâm chọt vào dây thần kinh nào trên đầu Thắng Tử, cậu ta đột nhiên cảm giác được mình hiểu vấn đề mấu chốt rồi – một người phụ nữ nghe ngóng về một người đàn ông khác từ cậu ta, ngoại trừ coi trọng, còn có thể có nguyên nhân gì?

Cậu ta vui vẻ, nói: "Ông chủ Phó là người rất tốt."

Sau khi kết thúc lời dạo đầu khuôn mẫu hóa, Thắng Tử cố gắng nhớ lại hồi ức: "Chính thức xuất phát là ngày thứ hai kí hiệp ước, ngày đầu tiên tôi dùng để mua tiếp tế, kiểm tra lại toàn bộ xe. Những việc này coi như là giai đoạn chuẩn bị, lẽ ra là nằm ngoài hiệp ước. Nhưng lần này thời gian eo hẹp, từ lúc tôi chạy tới tụ họp thì đã thu tiền."

Cậu ta chưa từng làm cố vấn tình cảm cho người khác, có chút không biết nói tiếp từ chỗ nào, dứt khoát nghĩ đến cái gì nói cái đó: "Ông chủ Phó hẳn là còn chưa có bạn gái, nếu có chắc tình cảm cũng không tốt."

Khúc Nhất Huyền hỏi: "Tại sao lại nói thế?"

Cô quan tâm như vậy, Thắng Tử càng cảm thấy mình nghĩ không sai. Trên mặt cậu ta cười tủm tỉm, mặt mũi ân cần: "Lúc tôi yêu đương, một ngày hai mươi bốn giờ, hận không thể có hai mươi lăm giờ dính trên người cô ấy. Ông chủ Phó cơ hồ không liên hệ với bất cứ ai, cũng không thấy anh ấy trả lời tin nhắn của ai. Có lần tôi nhìn thấy điện thoại di động của anh ấy, trên màn hình điện thoại di động sạch sẽ, đừng nói phần mềm hook up *(ứng dụng hẹn hò)*, ngay cả phần mềm xã giao bình thường cũng không có."

Phần mềm xã giao bình thường?

Thấy Khúc Nhất Huyền vẫn chưa hiểu, Thắng tử giải thích: "Là Wechat, QQ, Taobao, Weibo… Cái gì cũng không có."

"Có thể người có trình độ cao, sở thích cũng khác với loại người thô kệch như tôi. Bình thường tôi đều dựa vào phần mềm quét khu vực xung quanh, chơi game giết thời gian. Anh ấy nhàn rỗi, sẽ kiểm tra xem xe có trục trặc không, hoặc là đọc sách, nếu như có nổi hơi thì làm vài món ăn ngon. Nếu không phải bây giờ có chính sách bảo vệ động vật hoang dã tôi còn sợ anh ấy mang cung đi săn, sinh hoạt quá không giống người thời đại tin tức truyền thông."

Cái này Khúc Nhất Huyền cũng có chút ấn tượng, đêm cô ngồi xe Phó Tầm đó, Phó Tầm đọc sách ở trong lều.

Nhưng lúc ấy cô không để ý, chỉ nhớ rõ quyển sách ấy giấy đã cũ, có màu vàng sáng. Khúc Nhất Huyền: "Anh ta xem sách gì cậu biết không?"

"Khảo cổ gì đó…" Thắng Tử hàm hồ nói: "Lúc tôi đi ngang qua cũng từng nhìn thấy, trong trang sách có ảnh chụp khảo cổ. Nhưng tôi không nghiên cứu cái này, đọc không hiểu."

Tối qua, lúc Phó Tầm nói bên tai cô: "Ở chỗ tôi, có lẽ có thứ cô muốn", cô lơ đãng, thật sự không để vào lòng.

Cô biết Phó Tầm là người sáng lập đội cứu viện Tinh Huy, là phía đầu tư lớn nhất. Những thiết bị kia của đội cứu viện, cơ bản đều là hàng năm anh chi tiền mua.

Trừ cái đó ra, cô chỉ biết là bốn năm trước Phó Tầm làm tình nguyện viên ở trạm bảo vệ tự nhiên Tác Nam Đạt Kiệt. Có kinh nghiệm ngoài trời dày dặn, và năng lực cứu viện.

Những thứ khác, không ai nói cho cô, cô cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Vốn là xuất phát từ hiếu kì, muốn biết nội tình của Phó Tầm nhiều hơn một chút. Nhưng hình tượng Phó tầm trong miệng Thắng Tử, và Phó Tầm mà cô đã biết chênh lệch rất xa.

Khảo cổ?

Tạo sao anh ta lại muốn đocj sách khảo cổ?

Anh ta quả nhiên là đến tìm bảo?

"Tiểu Khúc gia." Thắng Tử đột nhiên hạ giọng: "Gần đây tôi đi dạo diễn đàn, gặp rất nhiều bài viết quỷ quái lạ lùng. Trong đó có nói, linh hồn trao đổi…"

Cậu ta bắt đầu không tập trung: "Cô nhìn ông chủ Phó xem, sinh hoạt giống như một người thời đại không có internet, có phải là từ niên đại nào đó xuyên đến không? Lần này anh ấy đến đây, cũng không giống thám hiểm ngoài trời bình thường, không có mục đích, chỉ cứ đi vào sa mạc thôi. Thoạt đầu tôi cho là anh ấy vào sa mạc tìm ngọc, trong hoang mạc cũng chỉ có cái đồ chơi này đáng tiền. Bây giờ suy nghĩ lại một chút, không giống."

Khúc Nhất Huyền không tin cái này, nhìn cậu ta vừa nói vừa co lại thành một đống, cười lạnh: "Cậu chỉ có một chút gan vậy thôi à, còn được làm đến đội trưởng, làm quân bảo hộ tiếp viện?"

Thắng Tử: "..."

Khúc Nhất Huyền không kiên nhẫn: "Bản đồ đi lần này của các cậu đưa cho tôi một bản, tôi xem một chút."

Thắng Tử vào trong xe, cầm bản đồ cho cô: "Cô xem, hôm nay chúng tôi hẳn là từ trạm bảo hộ Tam Lũng Sa đến La Bố Bạc. Truyền thuyết La Bố Bạc cô có từng nghe chưa?"

Đương nhiên đã nghe rồi.

Khi dẫn đường phần lớn khách du lịch đều tràn ngập hiếu kì đối với địa phương chưa từng đặt chân đến này. Bọn họ thích nghe người dẫn đội nói chút kỳ văn dị sự (*Chuyện kỳ lạ, việc kỳ dị*), càng kinh khủng quái dị, không thể giải thích thì càng thích.

Khúc Nhất Huyền không chỉ có thể nói chuyện mình biết, mà còn có thể bịa chút chuyện không có thật.

Trời thu kể xong đoạn truyện ngắn, ngay cả hơi lạnh cũng lan ra.

Thắng Tử hoàn toàn quên mất dự tính làm bà mai ban đầu, càng nói càng cảm thấy ông chủ Phó này thần bí mơ hồ, yên lặng rùng mình.

Thậm chí nghĩ đến, nếu không phải có Khúc Nhất Huyền xuất hiện, khả năng anh ấy lại xâm nhập vào nội địa La Bố Bạc, không biết là vận may gì.

Khúc Nhất Huyền xem hết bản đồ, trả lại.

Cô ngửa đầu nhìn ánh mặt trời.

Giờ này, chuyến bay của Phó Tầm hẳn là đã hạ cánh xuống Nam Giang.

Cô chui vào xe Thắng Tử, gọi điện thoại cho Viên Dã.

Viên Dã đang ngồi trên ghế lái Mercedes G chụp ảnh tự sướng, phát lên vòng bạn bè.

Dù sao trong vòng bạn bè của cậu ta không có Phó Tầm, giả mạo cũng không sợ bị chính chủ phát hiện. Đang đắc ý trả lời bình luận, nhận được điện thoại của Khúc Nhất Huyền.

Cậu ta nhe tám cái răng giả vờ cười với kính chiếu hậu, tâm tình tốt vô cùng kêu một tiếng: "Khúc gia."

Khúc Nhất Huyền nói thẳng: "Nghề nghiệp chính của Phó Tầm là gì?"

Viên Dã không hiểu Phó Tầm được bao nhiêu, chỉ mơ hồ biết đại khái: "Tôi không rõ lắm, nghe đội trưởng nói nhà Phó Tầm làm ăn, buôn bán lớn."

"À... Đúng rồi, cô có thể tra Baidu tên Phó Diễn. Phó Tầm họ Phó, cùng họ."

"Nghe nói kia là em trai của anh ấy, họ hàng."

"Khúc gia, cô hỏi cái này để làm gì?" Khúc Nhất Huyền liếc nhìn cột tín hiệu trên điện thoại không có bất kỳ vạch tín hiệu nào, phanh xe, nhấn động cơ: "Liên quan gì đến cậu."

Viên Dã lại bị đả kích, tủi thân đến lông mày cũng thắt lại.

Cậu ta gào với điện thoại, không chút lưu tình mắng: "Cái người qua sông rút ván này, thứ phụ nữ cặn bã! Cặn bã!"

Cậu ta tức giận cúp điện thoại, cảm thấy thật sự sảng khoái!

Mẹ kiếp, sinh thời, rốt cục cũng có một lần cậu ta cúp điện thoại của Khúc gia

** ** **

Khúc Nhất Huyền bàn giao với Thắng Tử một tiếng, lái xe đi tìm tín hiệu.

Sau năm cây số, cô nhìn cột tín hiệu trong điện thoại xuất hiện một vạch tín hiệu yếu ớt, dừng lại, nhập vào khung công cụ tìm kiếm "Phó Diễn".

Trong Baidu tràng giang đại hải, cô đọc nhanh như gió lật xuống.

Bất ngờ, thấy tên Phó Tầm phía dưới cùng trong một đoạn quan hệ thân thuộc, cái tên này có chút thích phụ bên trên, viết – giáo sư giám định khảo cổ thiên tài.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: "Đợi đến lúc cô ấy không giữ được bình tĩnh. . ." Tôi sẽ quay lại

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Khúc Nhất Huyền "Xùy" một tiếng, cười.

Giáo sư giám định khảo cổ thì giám định khảo cổ, còn phải thêm một chữ thiên tài… tưởng là cô không biết thiên tài trông như thế nào sao?

Thiên tài, trong mười người có chín người đeo một gọng kính dày trên sống mũi. Dầu gì cũng phải hào hoa phong nhã, cả người tỏa ra khí chất thư sinh, nói chung nhìn qua là thấy tài trí hơn người, đặc biệt có tu dưỡng đạo đức và trong đầu chứa số lượng tri thức thâm hậu.

Dù thế nào cũng không liên quan tới bộ dạng kia của Phó Tầm — cánh tay xăm trổ, nhìn tác phong giống như được nuôi thả hoang dại từ nhỏ thì đúng hơn?

Cô quay về trang đầu, nhập "Phó Tầm" vào khung tìm kiếm.

Vẻn vẹn có một vạch tín hiệu, lúc đứt lúc nối, yếu ớt như chỉ cần hoang mạc thổi qua một cơn gió là có thể thổi tan tín hiệu.

Khúc Nhất Huyền vừa chờ giảm xóc, vừa đốt điếu thuốc. Đốt được một nửa, giao diện trống không rốt cục cũng chuyển được. Từ được đưa vào khung, đến những dòng tìm kiếm trên đầu, ngay sau đó cùng xuất hiện, rõ ràng như một vết mực in lên giấy trắng.

Web page liên quan tới Phó Tầm ít đến thương cảm, chớ nói chi là thông tin cá nhân trên baidu.

Cô lật vài trang, cười 'khà khà': "Đã nói là giả rồi mà, còn thiên tài… đúng là con buôn…."

Nhưng một giây sau, tiếng cười của Khúc Nhất Huyền chợt cứng lại.

Cô trượt vào Weibo, thấy một tấm hình.

Bối cảnh là một màn ảnh lớn chung quanh xếp hình vòng tròn lập thể ba mặt, Phó Tầm mặc áo sơ mi quần tây vừa vặn sang trọng, tựa vào bục giảng chính, một tay đút túi, dáng đứng tùy ý.

Anh đứng quay lưng về phía ống kính, ống tay áo sơ mi hơi xắn, lộ ra một chi tiết nhỏ của hình xăm trên cánh tay trái.

Một đoạn hình xăm cũng không ảnh hưởng đến vẻ ưu nhã nội liễm của anh, trái lại còn gióng trống khua chiêng, thêm vài phần dã tính vô lại.

Anh đứng ở dưới ánh đèn, khóe môi mỉm cười, không nói hết được vẻ thoải mái phong lưu.

Trên Weibo kia, đơn giản rõ ràng, chỉ có một câu — trời ạ! Giáo sư giám định khảo cổ đẹp trai như vậy sao!!! Mê chết lão nương rồi!!!!!

Khúc Nhất Huyền gãi gãi cằm, quyết định thu hồi câu nói vừa rồi.

Phó Tầm có thể không phải là con buôn…

Có con buôn nào mang bộ dạng yêu nghiệt như thế không?

Cô chú ý dòng giới thiệu vắn tắt của chủ blog — chuyên ngành đào mộ khoa khảo cổ…

Hình như có chút ý tứ.

Khúc Nhất Huyền thuận tay vào xem Weibo của chủ blog.

Những thứ có liên quan đến Phó Tầm không nhiều, ngoại trừ tấm hình kia, chỉ có một bài viết dài mấy trăm chữ phổ cập thông tin.

Nội dung không tinh tế lắm, nhưng từng câu từng chữ trúng đích, hoàn toàn hợp với hứng thú của cô. *"Phó Tầm, người nối nghiệp của Phó Vọng Thư tiên sinh, nguyên quán Nam Giang. Phó Vọng Thư tiên sinh làchuyên gia giám địnhđồ cổ hàng đầu trong nước, Phó Tầm làcon một, doãng tự tay dạy bảo. Mười tuổi có thể biện luận khảo cổ, tuổi nhỏ thành danh, đến khi hai mươi tuổi đã có tài sản trăm triệu.*

Đây là nguồn gốc của câu "giáo sư thiên tài giám định khảo cổ".

*Theo thầy tôi kể, từ khi Phó Tầm vừa tròn tuổi Phó Vọng Thư tiên sinh đã bắt đầu giúp anh tích lũy sính lễ, quà sinh nhật hàng năm đều là bảo bối do ông 'kiểm lậu'*ở thị trường đồ cổ.*

**kiểm lậu: biệt ngữ của khảo cổ, tượng trưng cho sự hiếm có của đồ vật.*

Mọi người có thểchưa có khái niệm, đểtôi lấy một thí dụ: Sơ cấp — nhân viên giám định đồ cổ, biết bán đấu giá, quản lí hiệu cầm đồ, tiền lương ba ngàn trở lên; cao hơn một cấp — chuyên giagiám định đồ cổ, tiền lương ban đầu hơn vạn, tùy theo năng lực, không giới hạn con số, nhất là giám định sư (chuyên gia giám định) cấp một.

Nam thần của tôi, vị thành niên đã làchuyên gia giám định cấp một…

Chưa nói đến lúc ấy Phó Vọng Thư tiên sinh đã là chuyên gia giám định đồ cổ hàng đầu, với năng lực phân biệt của ông ấy, cho dù là kiểm lậu, giá trị của đồ "kiểm" mà "lậu" kia không thể đo lường, còn tích cóp mấy chục năm…

**kiểm lậu: kiểm = nhặt, lậu= lọt. Nhặt lại đồ bị sót.*

Đọc bài viết này, có phải đặc biệt muốn gả vàoPhó gia làm con dâu hay không?

Vậy cũng chưa là cái gì, nam thần của tôi – Phó Tầm tiên sinh, anh ấy là cái máy in tiền biết đi.

Các văn vật thông qua giám định của anh ấy, sau khi xác định giá trị, bình thường thù lao của anh ấy thu phí ấn theo giá trị thực tế của vật phẩm.

Nghe nói… Nghe nói!

Đồ cổ mấy trăm vạn còn không mời nổi anh ấy…

Tôi từng có may mắn được nhìn hiện trường giám định của anh ấy, mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, trên sống mũi đeo mắt kính tơ vàng không gọng, mang đeo bao tay, CMN mười phần thần thái cấm dục.

Cuối cùng.

Bạn có biết hai chữ 'Phó Tầm' trong giới khảo cổ tượng trưng cho cái gì không?

Là quyền uy."

Khúc Nhất Huyền tiêu hóa xong.

Phó Tầm chính xác là giáo sư giám định khảo cổ, còn là chuyên gia giám định hàng đầu có tài sản hơn trăm triệu.

Trừ cái đó ra, anh cũng là người sáng lập đội cứu viện Tinh Huy, là phía đầu tư duy nhất của Tinh Huy.

Lần đầu tiên cô gặp phải Phó Tầm, là ở nhà khách lớn ở Hồ Khẩu.

Gặp lại nhau, anh làm tình nguyện viên trong trạm bảo vệ tự nhiên Tác Nam Đạt Kiệt ở Khả Khả Tây Lí, còn lừa cô.

Cô trừng mắt, nhìn lại tấm hình kia.

Máy in tiền biết đi …

Hình dung rất chuẩn xác.

Khúc Nhất Huyền giật giật ngón tay, thuận tay nhấn quan tâm *(= theo dõi)*.

Cô cảm thấy chủ blog này chỉ có hai mươi fan hâm mộ, thực sự đáng tiếc.

Cô khởi động động cơ, đánh tay lái đi bừa.

Toyota Fortuner lập tức ép lên cát bụi, dấy lên một trận sóng cát, tiếng động cơ ở bên dưới vang lên 'ầm ầm', cô đạp mạnh chân ga, như báo săn hoang dã nhào về phía trước, cát bay đá chạy.

Dưới tốc độ xe cực nhanh, đầu óc của cô tỉnh táo chưa từng thấy.

Phó Tầm không thích lộ ra ánh sáng.

Trên website không có thông tin cá nhân của anh, tư liệu của anh cũng cực ít, nếu thật sự như lời chủ blog kia nói, cô có bắn đại bác cũng không chạm tới Phó Tầm được, cần gì phải hạ phàm kết bạn với cô?

Bản đồ lộ trình trong tay Thắng Từ, thoạt nhìn không có bất cứ vấn đề gì, nhìn kỹ hơn có thể phát hiện, từ đầu đến cuối anh luôn đi quanh một địa điểm — Đôn Hoàng.

Vào Đôn Hoàng, ra cũng Đôn Hoàng.

Cuối cùng là anh đang tìm đồ vật gì? Hoặc là nói… anh đang tìm cô?

Trong đầu rối như tơ vò, toàn bộ mạch suy nghĩ Khúc Nhất Huyền cứ thế mà thuận theo.

Cô chợt dừng xe, theo quán tính xông về phía trước khiến dây an toàn liều mạng siết vào người cô, đầu cô choáng váng tạm dựa vào thành ghế, lạnh lùng kéo khóe môi.

Đúng rồi.

Anh chắc chắn đang tìm cô.

Phó Tầm là người có kinh nghiệm thám hiểm ngoài trời, nhìn trang bị Mercedes G là biết, anh bỏ tiền được, cũng biết tiêu tiền vào chỗ nào có hiệu quả tốt nhất.

Trước mấy ngày cô vội vàng cứu viện, không vẫn luôn chú ý.

Bây giờ nhớ lại, Phó Tầm tựa như thợ săn ẩn núp thật kỹ. Lần đầu tiên gặp mặt đã cho cô cảm giác áp bách cực độ, làm sao có thể giấu hết khí tức như người trong suốt không tồn tại?

Phó Tầm chân chính, hẳn là người bức cô vào góc tường tối hôm qua.

Không cho kháng cự hoặc ngo ngoe động đậy.

Lộ trình của anh, là vì tìm thời cơ thích hợp để gặp phải cô.

Nếu không, anh ra vào Đôn Hoàng mấy lần, làm sao lần này lại tiết lộ hành tung cho Viên Dã, vừa lúc an bài cảnh cứu biệt trùng phùng?

Suốt quá trình, anh đều dắt mũi cô, dẫn cô phát hiện sự tồn tại của anh.

Sau đó ném mồi nhử ra, dùng vấn đề cô quan tâm nhất – Giang Nguyên, dẫn cô mắc câu.

Thế nhưng, động cơ là gì?

Động cơ của Phó Tầm là cái gì?

** ** **

Lắp giảm xóc cho Cruiser xong, Khúc Nhất Huyền quay lại Đôn Hoàng, việc làm đầu tiên là đưa Cruiser về xưởng kiểm tra tu sửa.

Ngày kia cô muốn đi dẫn đoàn, muộn phất là phải xuất phát vào đêm mai, đến Tây Ninh trước. Lại từ Tây Ninh, đi bảy ngày xuôi theo đường vành đai tây bắc, trả khách ở Lan Châu.

Thời gian cấp bách, cô phải mau chóng loại bỏ tai họa ngầm của Cruiser.

Chân trước cô vừa đưa Cruiser vào, đang lưu ý trục trặc của Cruise với kỹ thuật viên công nghiệp và giao thông vận tải, chân sau Viên Dã đã đưa xe việt dã đến rửa xe. Ban đầu Khúc Nhất Huyền còn chưa phát hiện, chợt nghe người rửa xe huýt sáo, rống to: "Chiếc việt dã kia, chạy cái gì!".

Cô quay đầu nhìn lại, vừa vặn đối mặt với Viên Dã đang ngồi trong xe.

Khúc Nhất Huyền ra hiệu làm kiểm tra tu sửa cho Cruiser trước, cô đứng tại chỗ, hai tay khoanh trước ngực, cằm khẽ nâng lên.

Viên Dã muốn khóc.

Vì tránh Khúc Nhất Huyền, buổi chiều cậu ta vừa nhận một đơn, ngày mai đưa một đoàn bốn người đến Đôn Hoàng du lịch hai ngày.

Không ngờ là ra ngoài rửa xe cũng có thể xui xẻo như thế, trực tiếp gặp phải tiểu Khúc gia.

Cậu ta nghiêm mặt, xám xịt cụp đuôi trượt xuống xe.

Khúc Nhất Huyền cười: "Trông thấy tôi cậu bỏ chạy làm gì?"

Sợ hãi đó! Còn có thể vì cái gì!

Viên Dã sợ sệt, liếc nhìn xung quanh thấy Cruiser toàn thân dính cát: "Khúc gia, cô sửa xe à?"

Khúc Nhất Huyền 'ừ': "Đưa tiễn về rồi?"

Viên Dã gật đầu: "Đưa lâu rồi, còn thiếu nước mua tấm vé đưa đến Nam Giang." Khúc Nhất Huyền chọn một chỗ ngồi xuống, đưa cho cậu ta điếu thuốc: "Anh ta có nói lúc nào thì quay lại không?"

Viên Dã kẹp điếu thuốc ra sau tai: "Không."

Cậu ta lấy chìa khóa Mercedes G đưa cho cô: "Xe tôi để trong kho."

Khúc Nhất Huyền nhìn chìa khóa xe, không biết nhớ tới cái gì, đột nhiên giật mình. Ngay lập tức, cô nâng mắt, nói: "Viên Dã, lần trước tôi nói với vậu, trở về sẽ xin một chiếc máy bay trực thăng với phía đầu tư."

Kí ức của Viên Dã vẫn còn mới mẻ: "Tôi nhớ, tôi nhớ chứ."

Khúc Nhất Huyền lại 'ừ', nghiêm túc nói: "Bây giờ tôi cảm thấy, một chiếc hơi ít. Cho dù muốn cả cái sân bay, cũng không quá khó xử Phó Tầm."

Viên Dã: "…"

Gì vậy, đang êm đẹp tiểu Khúc gia của cậu ta, tại sao lại bắt đầu nói mê sảng!

** ** **

Vào ban đêm.

Viên Dã uyển chuyển truyền đạt thỉnh cầu không hợp lí của nhân vật số một đội xe – Khúc lĩnh đội cho Phó Tầm.

Vốn cho rằng sẽ bị Phó Tầm trực tiếp mắng to vong ân phụ nghĩa, lang tâm cẩu phế, công phu sư tử ngoạm…

Cậu ta đã chuẩn bị kỹ càng bị chửi đến cẩu huyết đầy đầu, không ngờ, người trong cuộc nghe xong rất bình tĩnh.

Thậm chí, tâm tình cũng không tệ.

Phó Tầm tựa hồ nghiêm túc suy tính mấy phút: "Không thành vấn đề."

Viên Dã sợ ngây người.

Cậu ta móc móc lỗ tai, rất sợ mình lâu quá không đào ráy tai nên nghe nhầm.

"Chờ tháng chín đi, tôi nghĩ lại phương án." Phó Tầm hỏi: "Cô ấy còn nói cái gì nữa?".

Cái sân bay kia quá xằng bậy, Khúc Nhất Huyền có cho cậu ta mười lá gan, cậu ta cũng không dám nói.

Viên Dã vắt hết óc, rốt cục nghĩ ra: "A, tiểu Khúc gia còn hỏi tôi, bao giờ anh quay lại."

Phó Tầm trầm mặc mấy giây, nói: "Không vội."

"Đợi đến lúc cô ấy không giữ được bình tĩnh…" Tôi sẽ quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 19: "Khúc gia, rốt cục cô cũng nguyện ý nhìn thẳng vào ưu điểm của nam thần nhà tôi."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Tháng bảy, đường vành đai Tây Bắc nghênh đón chào mùa du lịch rộ nhất trong năm. Khúc Nhất Huyền cả ngày dẫn đoàn, tiếp đơn, bận rộn tới mức chân không chạm đất.

Tròn một tháng, ngay cả bóng của cô Viên Dã cũng không nhìn thấy. Gọi điện thoại tới, không phải cô đang lái xe, thì là chuẩn bị đi ngủ, nói với cậu ta nhiều hơn một câu cũng không vui.

Viên Dã phàn nàn với Thắng Từ, người kia đáp: "Có thể là đang thất tình đó, cậu phải cho cô ấy chút không gian, bao dung cô ấy, lý giải cô ấy, ủng hộ cô ấy."

Viên Dã: "…"

Khúc gia nhà cậu ta có tiếng tăm lừng lẫy quỷ kiến sầu *(Quỷ nhìn thấy cũng phải sợ)* trên đường vành đai Tây Bắc này, ai rảnh rỗi không có việc gì dám đi trêu chọc cô ấy?

Thắng Từ "Chậc" một tiếng, nhắc nhở: "Ông chủ Phó rời đi cả một tháng còn chưa quay lại, Khúc gia không phải thất tình thì là cái gì?"

Tà môn.

Viên Dã nghĩ rằng chỉ có mình nhìn ra mờ ám giữa hai người, cũng không ngờ 'thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân'* mà, cái tên Thắng Từ nhìn có vẻ rất ngốc, thời khắc mấu chốt đầu óc lại rất tinh ranh.

**Người giỏi có người giỏi hơn*

Cậu ta hỏi: "Sao cậu nhìn ra được?"

"Cái này quá đơn giản!" Thắng Từ đáp: "Ngày ông chủ Phó rời đi, tiểu Khúc gia nóng ruột nóng gan như thế nào đều viết lên mặt. Ngày đó tôi theo cô ấy vào Sa Lương sửa bộ giảm xóc, cô ấy hỏi tôi ông chủ Phó là người ra sao."

"Cậu dùng đầu óc của mình ngẫm lại xem, đang yên đang lành tiểu Khúc gia hỏi về ông chủ Phó làm cái gì, khi một người phụ nữ nghe ngóng một người đàn ông từ cậu thì có nghĩa là gì, nhất định là động lòng. Kết hợp với triệu chứng hiện tại, không phải vừa vặn là hội chứng thất tình sao?"

Viên Dã cảm thấy trí thông minh của mình bị Thắng Từ khinh bỉ.

Cậu ta hậm hực liếm môi, không đáp lại.

** ** **

Đến đầu tháng tám, lại xảy ra một sự kiện.

Mùa du lịch đang lúc thịnh vượng, đội bảo vệ lạc đà hoang dã đến Ngọc Môn Quan đều đang tạo cầu trải đường.

Bão cát bụi mù mịt đầy trời, ánh mặt trời nóng bức khốc liệt và đường dốc đứng đá vụn lắc lư, tạo nên bất tiện cực lớn cho khách vào Ngọc Môn Quan du lịch.

Sau khi Khúc Nhất Huyền chạy mấy chuyến đến Ngọc Môn Quan, không nói xe bị hư tổn, chỉ kẹt xe thôi cũng đã rất lãng phí thời gian, vật tư tiêu hao ở trên đường vô cùng ảnh hưởng đến hành trình đã sắp xếp.

Càng đừng đề cập tới trong lúc kẹt xe, ánh nắng dữ dội, trong xe oi bức, cát bay đầy trời tạo thành dày vò tâm lí cho khách hàng, trước không có thôn, sau không có xóm để giải quyết vấn đề sinh lý, không chỉ riêng khách nhân cảm thấy cụt hứng, ngay cả người dẫn đường như cô cũng bị ảnh hưởng tâm tình.

Cho nên, sau khi thương lượng với Bành Thâm, Khúc Nhất Huyền hủy bỏ điểm thăm quan Ngọc Môn Quan trên đường vành đai năm nay, ngay sau đó điểm thăm quan phải đi qua Ngọc Môn Quan mới đến được – thành Nhã Đan Ma Quỷ cũng bị liên lụy.

Cô lại mở lộ trình mới. Từ quốc lộ 315 đến khu ngắm cảnh Thủy Thượng Nhã Đan, theo đường cũ trở về, đến Nam Bát Tiên trong quần thể Nhã Đan.

Nhắc đến đây mới nhớ linh cảm về con đường này vẫn là nhờ Phó Tầm ban tặng.

Sau khi bắt đầu sử dụng lộ trình mới, Viên đại chân chó lập tức thân thiết gọi điện thoại cho Phó Tầm ân cần thăm hỏi.

Phó Tầm đang tham gia một bữa tiệc tư nhân, lúc nhận điện thoại, yên lặng đến phòng khách. Viên Dã làm một gián điệp hai mặt, phát huy đầy đủ ưu thế thân phận của cậu ta, hoa bay đầy trời kể mọi việc từ đầu đến cuối, dứt lời, không quên tổng kết: "Tóm lại, phi thường cảm tạ giám đốc Phó cung cấp lộ tuyến mới."

Phó Tầm hiểu rõ tính cách của Viên Dã, trong lời nói câu nào là thật câu nào là giả, không cần hao tâm tốn sức phân biệt, liếc qua thấy ngay.

Anh tùy ý ngồi xuống ghế sô pha, đay nhẹ mi tâm, nhắc nhở: "Những lời này đừng nói trước mặt cô ấy, cô ấy có địch ý với tôi. Chuyện liên quan đến tôi, cô ấy luôn luôn không có phong độ."

Viên Dã nghe theo Phó Tầm, không dám đụng vào họng súng của Khúc Nhất Huyền. Trên thực tế, gần đây cậu ta cũng không có cơ hội để đi đắc tội vị tổ tông này.

** ** **

Đội xe Tinh Huy luôn luôn là chong chóng đo gió ở Tây Bắc, một tuần sau khi lộ tuyến mới trở nên phổ biến, ngoại trừ số ít mấy cơ quan du lịch còn giữ lấy điểm thăm quan Ngọc Môn Quan và thành Nhã Đan Ma Quỷ, phần lớn các đội xe đều đi theo lộ tuyến mới của Tinh Huy chạy từ quốc lộ 315 Thủy Thượng Nhã Đan và Nam Bát Tiên Nhã Đan.

Trong một thời gian ngắn, Thủy Thượng Nhã Đan vốn là khu ngắm cảnh ít được quần chúng để ý đến, lượng du khách tăng nhanh trong nháy mắt.

Trừ cái đó ra, rất nhiều ký sự, văn chương không hẹn mà cùng nhắc đến Thủy Thượng Nhã Đan nơi mà hiếm ai biết, sau khi hình ảnh được đưa ra trước công chúng, trong khoảng thời gian ngắn "Thủy Thượng Nhã Đan" nhảy lên trở thành hiện tượng lôi cuốn.

Cơ hồ là cũng trong dự đoán, sau khi độ chú ý của Thủy Thượng Nhã Đan đột phá đến ranh giới, phía đầu tư ngửi thấy cơ hội buôn bán lập tức liên lạc đến.

Viên Dã thăm dò được tin tức trực tiếp, không kịp đợi Khúc Nhất Huyền hỏi thăm đã gọi điện thoại đến: "… sang năm Thủy Thượng Nhã Đan có thể khai phá, nhà đầu tư dự định xây 'Tây Hồ Nhã Đan', sản xuất du thuyền, để du khách có thể chơi trên thuyền, đi hết Thủy Thượng Nhã Đan."

"Bây giờ tôi cũng không dám nghĩ đến mùa du lịch thịnh vượng sang năm, với mật độ dân số của nước ta, Thủy Thượng Nhã Đan xem chừng bị du thuyền dẫm nát. Không thể động đậy thì còn ngắm cái cảnh gì đây…"

Khúc Nhất Huyền ngồi trong xe trên tay cầm quạt điện nhỏ, quạt tuy nhỏ, sức gió cũng rất lớn, vù vù đưa gió lên mặt cô.

Cô lười biếng đổi tai nghe, mí mắt hơi chớp, nhìn giống như sắp ngủ thiếp đi, ngay cả âm thanh cũng mềm nhũn: "Cái này có gì không tốt? Khai phá, mới có thể phát triển kinh tế."

Viên Dã trầm mặc.

Cậu ta không vui.

Hoàn cảnh sinh thái của Thủy Thượng Nhã Đan yếu ớt, trắng trợn khai phá sẽ chỉ tăng nhanh sự diệt vong của nó. Chậm thì mấy năm, Thủy Thượng Nhã Đan kinh hãi thế nhân bây giờ sẽ đổ sụp, sẽ không còn hùng vĩ mỹ lệ của hôm nay.

Khúc Nhất Huyền thoải mái chuẩn bị ngủ, cô để quạt điện nhỏ lại gần, thờ ơ nói: "Mặc kệ Thủy Thượng Nhã Đan có mở hoặc phá hay không, nó là tài phú của nhân loại. Cậu không giấu được nó, cũng không nên giấu nó đi. Có tài chính mới có thể bảo vệ, chưa chắc đây đã là họa."

"Cậu nhìn người Mạc Cao Quật xem, sống thoải mái biết bao nhiêu."

Khi Viên Dã chui vào ngõ cụt bắt đầu buồng bỉnh như trẻ con, cần phải khuyên.

Mỗi khi như thế này Khúc Nhất Huyền sẽ phá lệ kiên nhẫn: "Cũng khó trách cậu chân chó với Phó Tầm như thế, trong tay anh ta có tiền, một không dùng cải tạo địa cầu, hai không dùng ăn chơi đàng điếm, ba không dùng cho bản thân hưởng thụ, mà là một lòng bảo vệ trái đất, rất không tầm thường."

Những năm này ngoại trừ làm cứu viện, Tinh Huy cũng dính dáng đến bảo vệ môi trường. Nhưng không có tác động gì lớn, nhiều lắm là phát động đội viên trong đội xe nhắc nhở du khách không được ném rác bừa bãi, thấy người làm bảo vệ môi trường công ích đến Tây Bắc, sẽ không thu phí, miễn phí đưa đón, tận lực cung cấp các tiện nghi. Những phí tổn này, tất cả đều do Phó Tầm chi.

Tuy nhiên dù Phó Tầm có hoài bão gì, cũng không ngăn cản Khúc Nhất Huyền tiếp tục chán ghét anh.

Viên Dã nghe xong, dễ chịu hơn nhiều.

Cậu ta nói: "Khúc gia, rốt cục cô cũng nguyện ý nhìn thẳng vào ưu điểm của nam thần nhà tôi rồi."

Khúc Nhất Huyền phản ứng rất thẳng thắn: "Tôi nhổ vào!"

** ** **

Việc này còn tiếp diễn.

Hạ tuần tháng tám*, ngay lúc mùa du lịch thịnh vượng trên đường vành đai Tây Bắc gần kết thúc, có một cỗ xe việt dã biển số xe bản địa Thanh Hải treo biển hành nghề phi pháp đi vào khu bảo vệ lạc đà hoang dã, bị bắt.

**một tuần mười ngày, một tháng chia thành ba tuần: thượng tuần, trung tuần và hạ tuần*

Trên TV.

Lúc Khúc Nhất Huyền nhìn thấy tin tức, đang ở Đôn Hoàng, tổng bộ của đội cứu viện Tinh Huy.

Buổi chiều, sau khi đưa khách đến núi Minh Sa chơi, cô tự cho mình thời gian nghỉ ngơi.

Trong tin tức, tổng cộng có bốn nhân vật chính phi pháp đi vào khu bảo vệ lạc đà hoang dã, tất cả đều là sinh viên năm 3 của đại học danh tiếng nào đó.

Mấy người thừa dịp trước khi về trường, cùng đến đường vành đai Tây Bắc gột rửa tâm hồn. Không ngờ là chưa gột rửa thành công, còn chọc đến phiền phức.

Mới đầu Khúc Nhất Huyền cũng không coi tin tức này ra gì, mãi cho đến đêm, trước cửa đội cứu viện lục tục xuất hiện mấy phóng viên.

Đội cứu viện không phải không liên hệ với phóng viên, nhưng bị ngăn cửa, vẫn là lần đầu.

Khúc Nhất Huyền thấy tình thế không đúng, gọi điện thoại cho lão Đàm – phóng viên làm chuyên đề báo cáo cho đội cứu viện Tinh Huy.

Cơ hồ là cùng một lúc, Viên Dã về đơn vị.

Chiếc Wrangler là loi còn chưa vào đến nhà để xe đã bị phóng viên ngăn ở cửa chính. Trong bộ đàm, Viên Dã hưng phấn hỏi: "Khúc gia, người nào trong đội vay nặng lãi bị chủ nợ tìm tới cửa thế?"

Khúc Nhất Huyền mắng to: "Ngu xuẩn, nhà ai đòi nợ vay nặng lãi còn tìm phóng viên đến ngăn cửa."

Viên Dã hưng phấn không giảm: "Vậy người nào bị lộ ảnh cấm thế?"

Khúc Nhất Huyền: "…"

Cái quái gì vậy, cô hận không thể dùng đầu ngón tay đâm chết cậu ta.

Phóng viên quyết tâm muốn ngăn người để phỏng vấn, Viên Dã lại sống chết không xuống xe.

Sau nửa giờ song phương giằng co ở cửa ra vào, cửa lớn của đội cứu viện Tinh Huy mở ra.

Khúc Nhất Huyền đứng giữa cửa, hai tay đút túi, rõ ràng muốn mở cửa đón khách. Nhưng trước khi phóng viên đưa ống kính đến trước mặt cô, cô đưa tay, nắm chặt ống kính, ngăn toàn bộ hình ảnh.

Bầu không khí lập tức cứng đờ, các phóng viên hai mặt nhìn nhau.

Khúc Nhất Huyền mới vừa biết chân tướng từ chỗ lão Đàm, không có một chút giả, hắng giọng một cái, nói: "Đã có vấn đề muốn hỏi, không bằng mời vào bên trong đi." Cô hơi dùng lực một chút, đè ống kính xuống, cười tủm tỉm nói: "Đội viên đội cứu viện phân bố trong nhiều ngành nghề, phòng ngừa ngộ thương người vô tội, mời không chụp ảnh."

Thái độ của cô cường thế, tựa như trời sinh đã có khí chất làm cho người ta tin phục. Không ai cự tuyệt.

Cũng không ai cảm thấy phản cảm.

Khúc Nhất Huyền mời mọi người vào trong đội, dâng trà, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, sau mới tiếp nhận câu hỏi.

Chuyện nguyên nhân khiến bốn sinh viên vi phạm pháp luật đi vào khu cấm chỉ mũi nhọn về hướng đội xe Tinh Huy, tuyên bố là do đội xe cự tuyệt chở bọn họ vào Ngọc Môn Quan, bọn họ mới quyết định tự lái xe vào Ngọc Môn quan thưởng thức điểm tham quan.

Lại thêm lộ tuyến Thủy Thượng Nhã Đan mới là của đội trưởng đội xe Tinh Huy khai thác, liên quan tới đội xe Tinh Huy cấu kết với nhà đầu tư, vì có người đứng sau lập kế hoạch tính toán dẫn dắt ngôn luận đồn thổi lung tung nên mọi chuyện ngày càng ồn ào náo động.

Khúc Nhất Huyền chưa từng có ý định chiều theo dư luận, cô suy tư mấy giây, hỏi lại: "Vậy bạn có hỏi bọn họ vì sao đội xe lại cự tuyệt chở không?"

Phóng viên sững sờ.

Khúc Nhất Huyền nói: "Đoạn đường từ khu bảo vệ lạc đà hoang dã đến Ngọc Môn Quan kia vẫn đang sửa đường, xe bị treo lâu, ách tắc nghiêm trọng. Đường đá vụn không chịu nổi trọng áp, cơ hồ mỗi ngày đều phải sửa chữa. Trong tình huống này, xuất phát từ cân nhắc an toàn của khách, chúng tôi đề nghị lính đội không đưa khách đến Ngọc Môn Quan, nhưng nếu có khách vẫn kiên trì muốn đi, chúng tôi sẽ phái một xe bảo hộ, bảo đảm an toàn cho xe. Bạn cảm thấy, làm như vậy có vấn đề gì không?"

Phóng viên lắc đầu.

Khúc Nhất Huyền gật đầu, đối với phản ứng của cô nàng coi như hài lòng: "Về phần cấu kết với nhà đầu tư, thủ đoạn thương mại không có nửa xu quan hệ đến chúng tôi, thì cấu kết như thế nào?"

Cô vừa tiến vào tư thế chiến đấu thì cực kỳ muốn hút thuốc, nhưng bây giờ hút thuốc sẽ ảnh hưởng không tốt đến hình tượng của đội cứu viện, cô miễn cưỡng đè xuống khát vọng, bưng chén lên nhấp một ngụm trà.

Viên Dã thấy khóe mắt đuôi lông mày cô toàn là ý chí chiến đấu thì không nhịn được đồng tình với đám phóng viên này, thương hại bọn họ tuổi còn trẻ đã gặp phải ác mộng trong nghề nghiệp.

Quả nhiên.

Khúc Nhất Huyền nhấp một ngụm trà nhuận họng xong, bắt đầu phản kích: "Các người có biết chuyện đầu tháng bảy, một vị du khách vì trốn vé mà đi bộ trong hoang mạc kết quả gặp nạn không?"

"Đội cứu viện chúng tôi, kết hợp với lực lượng của cảnh sát, tìm trong hoang mạc gần ba ngày mới tìm được người gặp nạn. Trên đường cứu viện gặp bão cát, bị ép phải dừng công cuộc cứu viện, một ngày sau lại lập tức thành lập tổ cứu viện tiên phong, mạo hiểm bão cát, tiếp tục lục soát. Tại sao các người không đưa tin? Tin này không đủ hay hay là không được tính là một chủ đề?"

"…"

…

…

Viên Dã đưa mắt nhìn các vị phóng viên trông như chạy nạn rời khỏi đội cứu viện, kết thúc video, nhấn gửi đi.

Một giây sau, Phó Tầm ở xa ngàn dặm nhận được một video.

Anh xem hết, ngoắc ngoắc khóe môi, đáp: "Làm rất tốt."

** ** **

Khúc nhạc dạo ngắn này được mọi người trong đội bàn tán say sưa trong suốt mấy ngày, sau đó cũng ngừng.

Khúc Nhất Huyền vẫn bận rộn tới mức không thấy tăm hơi.

Bận bịu đến qua tháng tám, trung tuần tháng chín, du khách trên đường vành đai càng ngày càng ít.

Dưới đỉnh núi A Nhĩ Kim có hai trận tuyết, nhìn từ xa tựa như sữa chảy dọc từ trên đỉnh núi xuống, khắp trên sườn núi lưng núi toàn là tuyết đọng và sông băng.

Khúc Nhất Huyền rốt cục rảnh rỗi.

Cô ở Cách Nhĩ Mộc nghỉ dưỡng sức hai ngày, sớm ngày thứ ba, một mình lên đường đến trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt ở Khả Khả Tây Lí.

Đến núi Côn Lôn.

Cầu Diêm cao hơn vạn trượng.

Trên đài ngắm cảnh của Khả Khả Tây Lí, cô ngừng xe, theo thói quen mở bình đường glu-cô rót vào bình.

Hai tháng này, danh thiếp của Phó Tầm lật đi lật lại trong tay cô, sớm đã bị mài mòn. Cô kẹp chặt bình đường glu-cô, lại cầm danh thiếp của anh.

Số điện thoại của anh, cô đã sớm nhớ kỹ trong đầu, thuộc làu làu, tấm danh thiếp có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Cô tiện tay, vứt tấm danh thiếp vào thùng rác ven đường.

Không phải mất bình tĩnh hơn bất cứ ai sao?

Trái lại cô muốn xem xem ai nhận thua trước.

** ** **

Hạ tuần tháng chín.

Phó Tầm nhận được một cuộc gọi lạ lùng. Đối phương dùng tiếng phổ thông không quá chuẩn, hỏi anh: "Chừng nào thì anh tới lấy xe thế, để ở đây một tuần rồi. Nếu còn để tiếp, mỗi ngày thu phí năm mươi đồng đấy."

Phó Tầm nhíu mày: "Xe?"

"Mercedes G đen, cải tiến, biển số xe Nam Giang."

"Một tuần trước, bạn gái của cậu làm thẻ xong, còn chưa trả tiền đâu… Ngay cả chìa khoá xe cũng ném ở cửa hàng của tôi xong mặc kệ."

"Anh xem chỗ tôi là bãi đỗ xe miễn phí hay là cơ quan phúc lợi từ thiện há?"

…

Phó Tầm bỏ ra vài giây, triệt để tiêu hóa mình bị Khúc Nhất Huyền tính kế.

Sau vài giây trầm mặc ngắn ngủi, anh không nhịn được cười lên: "Nói địa chỉ cho tôi, tôi tới lấy xe."

"Tây Ninh."

"Số 31 phố Vạn Hoa Đồng, quán sinh hoạt xe nổi tiếng – Tiểu Cường."

Tác giả có lời muốn nói: Khúc gia, cô tự cầu phúc đi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 20: "Phó Tầm, anh chạy theo tôi hơn nửa Trung Quốc, có phải thích tôi rồi đúng không?"

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Hạ tuần tháng chín.

Sân bay quốc tế Tào Gia Bảo ở Tây Ninh.

Viên Dã đứng ngoài xe, khom người, sửa sang kiểu tóc trước kính chiếu hậu.

Trước khi ra cửa cậu ta đã phun keo xịt tóc, từng sợi tóc mái được định hình đẹp đẽ, sau đó còn chải hất ra phía sau. Kiểu tóc này, cậu ta nhìn theo poster Lưu Đức Hoa rồi tự giày vò bản thân, sửa sang trọn vẹn nửa giờ.

Nếu không sao có thể đẹp như thế, tràn đầy cảm giác cong cong mượt mà.

Cậu ta cảm thấy bản thân cực đẹp, đứng tựa vào Wrangler không ngừng liếc mắt ra hiệu với các mỹ nữ đi ngang qua.

Có đồng nghiệp nhận ra cậu ta, cười nhìn một chút, hỏi: "Đã ca, chút nữa anh muốn đi xem mắt sao?"

Viên Dã nhìn người kia thấy khá quen mắt, khẽ cười hai tiếng: "Cậu thấy bộ dáng của tôi giống phụ nữ lắm à?"

Cậu đang đại diện đội xe tiếp đón đại lão đến đó nha! (*Đại lão ở đây có thể hiểu là ông trùm, người đứng đầu*)

Người đồng hành cười đến ý vị thâm trường, không vạch trần ngay trước mặt, cũng không muốn nói trái lương tâm, chỉ có thể đổi chủ đề: "Gần đây Tinh Huy có hoạt động lớn hay sao? Sáng nay tôi trông thấy tiểu Khúc gia."

"Có thể có hoạt động lớn gì…" Viên Dã híp híp mắt, mày nhăn lại: "Cậu nói sáng nay cậu thấy tiểu Khúc gia á?"

"Đúng vậy, người rút ra bao 555 ngoài cô ấy thì còn có thể là ai."

Viên Dã đưa cho cậu ta điếu thuốc, thuận tiện nói lời khách sáo: "Khúc gia nhà chúng tôi tới đây làm gì?"

"Tiếp một nữ, mang rương hành lý, còn rất trẻ. Hẳn là du khách, tôi thấy cô gái kia đứng ở cửa sân bay, chụp mấy tấm ảnh." Cậu ta ngậm thuốc lá, cười nhẹ: "Anh nói xem, cô gái kia sao có thể chụp nhiều ảnh như thế chứ, tư thế gì cũng có, phông cảnh gì cũng chụp."

Viên Dã cũng cười theo: "Khúc gia không thích chụp ảnh."

Cậu nghiêng thân, đưa bật lửa lên đốt thuốc cho cậu ta, hỏi: "Bình thường cậu hay đi lại trong sân bay đón khách lẻ à?"

"Đúng vậy." Người đồng hành bấm điếu thuốc, không đợi Viên Dã hỏi đã tự nói trước: "Một tuần trước tôi đã nhìn thấy tiểu Khúc gia, cô ấy cũng như tôi nhận được điện thoại một đơn lẻ. Nhưng một ngày cô ấy tiếp hai chuyến, chạy quá đầy rồi nên không nhận nữa."

Viên Dã hút thuốc, không hé răng.

Trung tuần tháng chín, Khúc Nhất Huyền sau khi đi một chuyến đến Khả Khả Tây Lí về, thì tựa như bị bốc hơi, căn bản là không gọi điện thoại sẽ không tìm thấy người.

Hai ngày trước cậu cũng mới biết cô ở Tây Ninh từ chỗ Bành Thâm, sau đó cũng không thấy cô đâu nữa, tiểu Khúc gia như đang chơi trốn tìm tránh cậu ta.

Cảm giác kia, giống như bị bội tình bạc nghĩa… Ngột ngạt đến hoảng.

Đón Phó Tầm xong, bọn họ đến khách sạn trước.

Vì muốn biểu hiện, Viên Dã đã sắp xếp khách sạn năm sao cảnh quan xa hoa, ở trên tầng cao ba mươi, có thể thu hết cả thành thị Tây Ninh vào mắt.

Đến ban đêm, ánh đèn tô điểm Tây Ninh tựa như là tinh hà tàn mát xuống mặt đất, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng sau khi Phó Tầm nghe xong, vặn mi, không vui: "Khúc Nhất Huyền ở đây?" Viên Dã: "…"

Thế là, theo yêu cầu của Phó Tầm, Viên Dã tạm thời đổi khách sạn cho anh.

Cái khách sạn này cách nội thành khá xa, tiêu chuẩn duy nhất phù hợp với yêu cầu của Phó Tầm, chỉ có một — đó là khách sạn mà Khúc Nhất Huyền ở.

Không có tiêu chuẩn này, cái gì năm sao hả, Hilton hả, cảnh quan xa hoa hả, hoàn toàn thua một cái khách sạn loại ba.

Viên Dã đưa Phó Tầm đến khách sạn, oan oan ức ức thuê một gian phòng sát vách. Lúc quay về hủy phòng ở khách sạn năm sao, cậu vẫn nhịn không được, mắng một câu: "Đàn ông yêu đương đều là thứ ngu xuẩn! Chỉ số IQ bằng không! Cực kỳ ngu xuẩn!"

** ** **

Chạng vạng tối, Phó Tầm xách theo Viên Dã, đi một chuyến đến phố Vạn Hoa Đồng. Phí chút công phu mới tìm được căn nhà cũ treo tấm biển Tiểu Cường – quán sinh hoạt xe nổi tiếng.

Trong sân để một chiếc Prado, người đàn ông mặc quần áo lao động nhỏ gầy đang cầm vòi phun nước rửa bọt.

Nhìn thấy có xe đi vào cũng không nhiệt tình tiếp đón, ngân giọng hỏi: "Rửa xe hay là sửa xe?"

Phó Tầm xuống xe, đưa mắt nhìn vào cửa hàng. Trong cửa hàng chỉ có một chiếc đèn chiếu sáng, Mercedes G của anh dựng ngay dưới đèn, sơn xe sáng loáng. "Tới lấy xe."

Ánh mắt anh chiếu đến camera trên trần nhà, hỏi: "Đóng thẻ hội viên hai năm, có thể xem băng thu hình ở chỗ anh hay không?"

Người đàn ông ghì chặt vòi phun nước, tay run một cái, không dám tin: "Tiệm này của tôi rách nát như vậy, cậu còn muốn đóng thẻ hội viên hai năm?" Cậu bị ngốc à.

Sau khi lời chui ra khỏi miệng, anh ta lấy lại tinh thần, nhìn Mercedes G để trong phòng, lại nhìn Phó Tầm, cười đến con mắt híp thành một đường chỉ: "Được được được, thần tài, mời vào bên trong."

Ông chủ Tiểu Cường của quán sinh hoạt xe nổi tiếng, cũng chính là người đàn ông nhỏ gầy đang rửa xe vừa nãy. Làm thủ tục thay Phó Tầm, kiểm tra thẻ căn cước, sau khi xác nhận là chủ xe Mercedes G, khách khí giao chìa khóa xe cho anh.

"Theo lý thuyết, cái băng ghi hình này trừ phi có cảnh sát điều động, không thì không thể tự tiện cho người khác xem."

Tiểu Cường bảo Phó Tầm đến chỗ quầy hàng, ngồi trước máy vi tính: "Cậu muốn xem là ai đưa xe tới à?" Dứt lời, không đợi Phó Tầm trả lời, lại phối hợp nói tiếp: "Đó là bạn gái cậu sao? Tính khí cũng thật lớn, tôi bảo cô ấy thanh toán tiền trước, cô ấy trực tiếp vỗ bàn, nói 'Tiểu gia mua được Mercedes G còn có thể thiếu tiền rửa xe'? Lúc ấy tôi nghe xong, cảm thấy có đạo lý, toàn thân trên dưới chiếc xe này của cậu có linh kiện nào không quý hơn tiền rửa xe chứ."

Viên Dã "Xì" một tiếng bật cười.

Thú vị, quá thú vị rồi.

Tiểu Cường nghe xong tưởng có người cổ vũ, càng nói càng hăng say: "Tôi mở tiệm làm ăn lâu như vậy, lần đầu gặp người ép mua. Câu thứ hai cô ấy hỏi tôi là 'chỗ anh dịch vụ chăm sóc xe đắt nhất là gì?', tôi vừa làm ăn, nhân lực ít vốn nhỏ, lúc ấy sợ tè ra quần, còn tưởng gặp phải câu cá chấp pháp*. Kết quả bà cô này chỉ muốn làm thẻ, còn đặt một đống thứ linh tinh, bảo dưỡng, trang trí đồ vật bên trong…"

**Anh Mỹ gọi là entrapment (sự đặt bẫy), đương sự vốn không có hành vi trái pháp luật nhưng dưới sự dụ dỗ của người khác mới tham gia hoạt động trái pháp luật.*

Anh ta liếc mắt nhìn Phó Tầm, tiếc hận nói: "Mới đầu tôi tưởng là phụ nữ bao nuôi của tên nhà giàu mới nổi nào đó, người anh em tuổi cậu còn trẻ lại có tiền, rơi vào tay một cô gái táng gia bại sản như thế, quá đáng tiếc rồi."

Phó Tầm cũng không nhịn được cong khóe môi, nói: "Có thể làm sao đây? Cũng may tôi chịu đựng được."

Khúc Nhất Huyền còn không biết phía sau có người đang bày kế mình, giờ phút này cô đang ở tiệm bán đồ cổ phố Mạc gia, tìm bảo vật.

Không phải Phó Tầm biết giám định bảo vật sao?

Nếu ông chủ nhà này dám lừa tiền cô, cô nhất định sẽ quay lại đập nát cửa hàng!

** ** **

Tám giờ sáng ngày tiếp theo.

Khúc Nhất Huyền đúng giờ đứng chờ ở cửa khách sạn, đón khách.

Khách hàng là cô gái mà cô đến sân bay đón hôm qua, năm nay hai mươi ba tuổi, vừa tốt nghiệp đại học, một mình đến tây bắc du lịch.

Quyết định đi du lịch đường vành đai tây bắc, tổng cộng hết bảy ngày.

Sắp xếp hành trình của hôm nay là xuất phát từ nội thành Tây Ninh, qua Tháp Nhĩ Tự, đến hồ Thanh Hải, ngủ lại ở Hắc Hoàng Hà.

Khúc Nhất Huyền hẹn tám giờ xuất phát.

Nhưng đã tám giờ một phút, cũng không thấy bóng dáng của cô ta.

Cô nhẫn nại đợi thêm mười phút.

Tám giờ rưỡi.

Ngay tại lúc Khúc Nhất Huyền chuẩn bị thân chinh lên gõ cửa, cô gái nọ hất áo choàng đỏ, đẩy rương hành lý, khoan thai đi tới.

Khúc Nhất Huyền hơi nhíu mày, âm thầm quyết định: Sau này phải gọi cô nàng rời giường trước một tiếng, nếu bất tỉnh thì phá cửa.

Buổi sáng thăm quan Tháp Nhĩ Tự xong, bọn họ ăn cơm ở phụ cận điểm thăm quan, Cruiser trèo núi đến hồ Thanh Hải.

Hạ tuần tháng chín, thời tiết chuyển lạnh.

Vượt qua một ngọn núi, đi vào hẻm núi, thời tiết đã hoàn toàn khác với Tây Ninh. Trời âm u, trên đỉnh núi dần dần ngưng tụ mây đen.

Xe đi hết sườn núi, lúc đi vào một ngọn núi khác, tựa như xuyên thấu qua màn mưa, mưa bụi vừa mịn vừa dày đặc, rất nhanh đã thấm ướt kính chắn gió.

Khúc Nhất Huyền thông qua kính chiếu hậu nhìn chỗ ngồi phía sau, cô gái chẳng biết đã tỉnh từ lúc nào, mở to đôi mắt nhập nhèm kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ.

Khúc Nhất Huyền thu tầm mắt lại, nhắc nhở cô ta: "Cao hơn so với mặt nước biển ba ngàn mét, qua nửa giờ nữa, có thể tới đỉnh núi Lạp Tích."

Cô gái kia hoàn hồn, hỏi: "Núi 'rác thải'?"

"Lạp có nghĩa là 'Kéo', Tích nghĩa là 'Sống', nhưng gọi chính xác hơn là "Núi Lạp Kê", 'Kê' trong gà nướng."

Cô gái kia rốt cục cũng có một chút hứng thú: "Tên núi đặt tùy tiện như vậy sao?"

"Núi Lạp Tích tiếng Tạng gọi là 'Cống Mao Lạp', ý là kéo gà dừng lại đây. Kiến giải về tên núi sớm nhất là núi Lạp Tích, mọi người cũng tiếp nhận cái tên này. Nhưng nghiên cứu một chút, dựa theo phiên dịch tiếng Tạng là núi Kéo Gà, đây mới là tên của nó."

Cô gái 'ồ' một tiếng, một lát sau mới hỏi: "Đỉnh núi có gì vui không?"

"Có miếu sơn thần, nơi đó gọi là Lạp Tắc, là Lạp Tắc lớn nhất trong nước, không phân chia dân tộc."

Khúc Nhất Huyền không giải thích tỉ mỉ, xem xét thấy cô gái này không phải kiểu du khách từng tìm hiểu về hiểu văn hóa truyền thống nơi thăm quan trước đó, nói kĩ cô ta căn bản nghe cũng không hiểu.

Như Khúc Nhất Huyền đoán, cô ta gật gật đầu, hỏi: "Đô cao trên đỉnh núi so với mặt biển là bao nhiêu?"

Khúc Nhất Huyền đang đi qua eo núi, cô ghé mắt nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ qua kính chiếu hậu, cái thoáng nhìn này, cô nhịn không được chăm chú nhìn thêm.

Đằng sau đuôi xe Cruiser, có một một chiếc xe vén màn mưa gió đi theo một khoảng cách không xa không gần, chiếc Wrangler đó có lẽ vừa đuổi tới nới.

Nó tận lực hạ thấp phong thái, không nhanh không chậm, duy trì lễ phép.

Mặt cô không thay đổi thu tầm mắt lại, trả lời vấn đề của cô gái: "4.524 mét."

Cô gái nghe thấy độ cao, vô ý thức thở hổn hển hai cái.

Khúc Nhất Huyền lững hờ quét mắt nhìn Wrangler, cố ý thả chậm tốc độ xe, an ủi cô ta: "Không cần sợ, chúng ta lên chậm một chút."

Mặt cô gái kia từ hôm qua đã bắt đầu lờ đờ, không biểu tình, kể cả nói chuyện cũng lãnh lãnh đạm đạm, không có cảm xúc gì.

Nghe vậy, mi mắt cô ta run rẩy, thấp giọng nói: "Tôi tên là Khương Doãn, chị gái xưng hô như thế nào?"

"Tôi họ Khúc." Khúc Nhất Huyền vòng qua eo núi, nói: "Cô muốn gọi thế nào cũng được."

Khương Doãn "vâng" một tiếng, sau đó lại yên tĩnh.

Nửa giờ sau, Cruiser dừng ở mảnh đất trống trước miếu thần sơn trên đỉnh Lạp Tích.

Khúc Nhất Huyền định xuống xe hút điếu thuốc, quay đầu thấy Khương Doãn mặc áo sơ mi cũng muốn xuống xe, nhắc nhở cô ta: "Bên ngoài đang đổ mưa, còn có gió thổi."

Khương Doãn không hiểu.

Khúc Nhất Huyền ngậm điếu thuốc, phất phất tay: "Cô xuống dưới cảm nhận một chút là biết."

Khương Doãn nửa tin nửa ngờ mở nửa cửa, chân vừa giẫm lên đá vụn trên mặt đất, rụt nhanh như thỏ: "Móa, lạnh thế!"

Cô ta mặc áo jacket vào, lại mặc thêm áo choàng ở bên ngoài, lúc này mới run rẩy rụt rè xuống xe.

Đợi lúc cô ta đi qua trước xe, Khúc Nhất Huyền nhấn cửa sổ xe xuống, gọi cô ta lại: "Trời đang mưa gió, tầm nhìn quá thấp. Cô đến trước tấm bia đá chụp mấy kiểu ảnh thì quay lại luôn đi, không tự chụp được thì gọi tôi."

Khương Doãn 'ừ' một tiếng, đi một mình.

Khúc Nhất Huyền nhìn bóng lưng của cô ấy, miệng khẽ 'chậc chậc': "Nhóc đáng thương."

Viên Dã đi theo sau xe Khúc Nhất Huyền, khổ không thể tả.

Đi đường núi rất khảo nghiệm tính nhẫn nại, từ lúc Wrangler rớt sau Cruiser, Khúc Nhất Huyền biến đổi phương pháp đùa cậu ta, một lúc tăng tốc, một lúc lại giảm tốc.

Vừa đến gần, vượt qua một đoạn eo núi đã không thấy tăm hơi bóng dáng. Lúc đến gần rồi lại đi chậm như ốc sên, Viên Dã chỉ sợ mình lỡ buông lỏng chân ga, xe có thể trực tiếp trượt từ đỉnh núi xuống chân núi.

Cậu ta chưa bao giờ nghẹn khuất như thế.

Thật sự là cám ơn trời đất, đỉnh núi Lạp Tích còn có điểm tham quan miếu sơn thần.

Nếu không, bị tra tấn từ đây đến hồ Thanh Hải, cậu ta sợ là cả đời này cũng không muốn lái xe nữa.

Cậu ta dừng xe ở mảnh đất trống bênh cạnh Cruiser, xe vừa dừng hẳn, cửa xe bên ghế phụ bị đẩy ra, Phó Tầm xuống xe.

Viên Dã theo sát, cũng xuống xe.

Cậu ta làm bộ muốn đi WC, đi ngang qua trước xe Cruiser.

Khúc Nhất Huyền ngồi ở trong xe, gác chân, ngậm điếu thuốc, hàm hồ huýt sáo với Phó Tầm.

Viên Dã cảm thấy Khúc gia nhà cậu ta rất lưu manh, còn học theo bộ dáng kim chủ huýt sáo.

Một giây sau, Khúc Nhất Huyền cười híp mắt hỏi: "Quá tam ba bận, chúng ta đã bốn lần không hẹn mà gặp."

“Phó Tầm, anh chạy theo tôi hơn nửa Trung Quốc, có phải thích tôi rồi không?”

Tác giả có lời muốn nói: Lúc tôi viết văn án, tuyệt đối không nghĩ tới đểbọn họgặp nhau bốn lần, à không… Năm lần...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: “nếu mà tôi nói thích, thì cô định kết thúc như thế nào?”

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Đỉnh núi Lạp Tích, gió táp mưa sa, nhiệt độ không khí đang giảm nhanh.

Khúc Nhất Huyền ngồi ở trong xe cũng có thể cảm nhận được rét lạnh ngoài xe, cô nhìn Phó Tầm, lòng bàn tay che lửa lại, đốt điếu thuốc trên lửa.

Gò má của cô tinh xảo, khẽ cúi đầu, đường cằm mềm mại lại khéo đưa đẩy, so với lúc hùng hổ dọa người thì đáng yêu hơn nhiều.

Phó Tầm lười nói chuyện, cãi nhau với Khúc Nhất Huyền bình thường chỉ có hai kết quả. Một là vỡ trận, bị cô tức chết; hai là vặn ngã Khúc Nhất Huyền, chờ cô trả thù.

Bất kể là loại nào, tính an toàn đều không cao.

Mắt anh nhìn vào khóa xe, tay từ cửa sổ xe luồn vào trực tiếp rút khóa ra, mở cửa xe từ bên ngoài.

Trở ngại ngăn cách giữa hai người, trong nháy mắt đã tan rã.

Anh đứng ở ngoài xe, từ trên cao nhìn xuống. Gió xoay quanh đỉnh núi thổi lên vành mũ của anh, ánh mắt kia vừa đen vừa sâu thăm thẳm, giống như có thể xuyên thấu qua sương mù dày đặc tràn ngập khắp miếu Sơn Thần, chiếu thẳng lên người cô.

Gặp quỷ!

Khúc Nhất Huyền cắn thuốc, thần sắc hờ hững cùng anh nhìn nhau mấy giây.

Nửa ngày sau, cô cười khẽ một tiếng, đuôi lông mày chau lên, ngữ khí khiêu khích: “Sao nào? Bị tôi nói trúng, thẹn quá hoá giận rồi?”

Gió kéo theo mưa bụi tràn vào trong xe.

Cờ Kinh giao thoa trước bậc thang Thần miếu bị gió thổi bay phất phới.

Hơi ấm trong xe bị khí lạnh từ đỉnh núi đánh tan, nhanh chóng trở nên lạnh giá như ở trong hầm băng.

Phó Tầm cúi người, một tay chống đỡ cửa xe, một tay đặt trên ghế dựa, khí thế còn bức người hơn cả cô: “Cô hỏi lại lần nữa?”

Anh đứng ở ngoài ngoài xe đã lâu, trên người mang theo khí lạnh thấu xương như tráp vào mặt, đến sắc mặt cũng đã lạnh như vụn băng, nhìn xem có vẻ dọa người.

Người bình thường, dưới loại tình huống này, cho bậc thang cũng sẽ theo xuống.

Khúc Nhất Huyền thì không.

Cô sợ lửa cháy không đủ lớn, còn cho thêm củi vào: “Ngài muốn nghe câu nào ạ?”

Áo jacket của Phó Tầm đã bị nước mưa làm ướt, vải áo chống thấm nước, nước mưa không ngấm vào được, tất cả ngưng tụ thành giọt nước ở phía bên ngoài. Cả người đầy khí lạnh, khóe môi lại hơi nhếch lên, cười như không cười hỏi lại: “Cô nói tôi muốn nghe câu nào?”

Hình xăm trên cánh tay dùng để ngăn trở cửa xe của anh nửa lộ, lơ đãng lộ ra mấy phần hung tướng.

Nếu không phải Khúc Nhất Huyền biết nhà anh giàu tài bạc triệu, nhất định sẽ hiểu lầm anh là người đến thu phí bảo hộ.

Giữa ngón tay cô kẹp thuốc, thân thể trượt mấy tấc xuống dưới ghế ngồi, vểnh đôi chân dài gác lên nhau, đặt lên giá đỡ. Tư thái kia, lộ vẻ lưu manh, nửa điểm không chịu thua.

Không phải là so đóng kịch sao, cô còn có thể thua cái này sao?

Khúc Nhất Huyền gảy nhẹ tàn thuốc, ngậm thuốc lá bên môi. Lập tức ngửa đầu, không nhanh không chậm phun hết khói thuốc đang ngậm trong miệng lên mặt anh.

Động tác này cô làm một cách thuần thục lại tự nhiên, đuôi lông mày mỉa mai càng hiện ra mấy phần dã tính cùng phách lối.

Không tùy tiện, không quyến rũ, nhưng vốn đã phong tình vạn chủng, mê hoặc lòng người.

Cô cong môi lên, đôi mắt nhìn chằm chằm anh, giọng nói thật thấp, tựa như thì thầm: “Tôi nói — “

“Có phải anh, thích tôi không?”

Dứt lời, cô cầm thuốc lá chống môi, cố ý đưa một ánh mắt ái muội cho Phó Tầm, đùa giỡn anh: “Lần này nghe rõ chứ?”

“Nghe rõ.” Ngữ khí Phó Tầm nhàn nhạt, ánh mắt quét về phía cô, hỏi ngược một câu: “Nếu tôi nói là thích, cô định kết thúc như thế nào?”

Khúc Nhất Huyền vẫn chưa trả lời, anh đã nói trước: “Từ chối tôi?”

“Tôi đây xuôi gió thuận nước đã quen, không chấp nhận được bất cứ thất bại nào.”

Lúc Phó Tầm nói lời này, ngữ khí rất bằng phẳng, nửa điểm cảm xúc chập trùng cũng không có, giống như đang trình bày một sự thật, cuồng vọng lại bá đạo.

Anh đưa tay rút đi cây “nhang” Khúc Nhất Huyền đang ngậm trên miệng, không chừa bất kỳ chỗ nào để thương lượng ném xuống dưới chân, nhấc chân dập tắt.

Thái dương Khúc Nhất Huyền hung hăng nhảy một cái, sắc mặt trong nháy mắt trở lên khó nhìn.

Phó Tầm không cho cô cơ hội phát tác, từ trong túi lấy ra một hộp thuốc lá 555 ném cho cô: “Bồi thường cho cô.”

Hộp thuốc lá đập vào khóa kéo bên trên áo khoác, phát ra một tiếng giòn vang.

Khúc Nhất Huyền không nhận, cô ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn một cái, khóa lại ánh mắt Phó Tầm mang theo vài phần chế giễu mấy phần khinh thường: “Anh đang đuổi ăn mày đấy à?”

Phó Tầm lại cười, cười đến không kiêng nể gì cả: “Đừng nóng vội.”

“Bàn lại chuyện làm ăn.” Thanh âm của anh trầm thấp, ngữ khí cũng dịu dàng hiếm thấy.

Có một nháy mắt như vậy, Khúc Nhất Huyền thậm chí có loại ảo giác như Phó Tầm đang dỗ dành cô.

Ý nghĩ này mới từ trong đầu lướt qua, lông tơ cô đã lập tức đứng thẳng, từ phần gáy đến chân cùng, lạnh giống như sông băng tháng chạp, sợ run cả người.

Sắc mặt cô khó chịu, nhếch môi không lên tiếng đáp lời.

Phó Tầm hỏi: “Lần trước cô nói, tôi đồng ý để cô đi nhờ xe cô sẽ đồng ý trả tôi ân tình. Câu nói này, còn tính hay không?”

Khúc Nhất Huyền: “…”

Cô sao lại có cảm giác như Phó Tầm đã sớm đào xong hố chờ cô nhảy vào?

Cô hung hăng khoét một lỗ trên người anh, nghiến răng nghiến lợi nói: “Chắc chắn!”

“Trước khi đến, tôi đã được nghe nói. Trên đường vành đai Tây Bắc, không có nơi nào cô không đến được?”

Khúc Nhất Huyền ngáp miệng, trả lời: “Cũng không phải. Trừ phi tiền cho thoải mái, một bước đúng chỗ.” Cô chà xát lòng bàn tay, làm động tác đếm tiền, nói: “Có từng nghe nói có tiền có thể sai khiến cả quỷ thần không, cho đủ tiền, tôi có thể làm cho Diêm vương cũng không dám nhận anh.”

Thần sắc Phó Tầm không thay đổi.

Lời này người khác nói, anh không tin. Khúc Nhất Huyền nói, anh tin.

Anh nhíu mi, trầm ngâm mấy giây, nói: “Tôi muốn đi toàn bộ đường vành đai, vào từ Tây Ninh, ra từ Thành Đô, lộ tuyến cô định.”

Lúc này Khúc Nhất Huyền cảm giác được sự trầm ổn của người đàn ông này, nhìn xem, gặp chuyện không sợ hãi, ổn trọng có phong độ, mạnh hơn Viên Dã nhiều.

Lần đầu tiên cô nói với Viên Dã lời này, cậu ta ôm bụng cười nửa ngày, cười rồi nhưng vẫn chưa xong. Còn vừa cười vừa lăn lộn đấm đá lung tung, quá đáng không thể tả nổi, rõ ràng không tin năng lực nghiệp vụ của cô.

Có thể làm gì, chính mình nuôi tiểu đệ chính mình “gọt” chứ sao. Gọt cho thành trung thực, cũng không dám cười nữa.

Khúc Nhất Huyền nhìn anh chăm chú một lát, đột nhiên hỏi: “Anh tới nghiên cứu địa hình, hay là ngắm cảnh đơn thuần?”

Từ nghiên cứu địa hình này cô dùng nhẹ bẫng, Phó Tầm lại bị nghẹn không nhẹ.

Anh nâng mắt, ngữ khí một lời khó nói hết: “Cô đối với tôi, có phải có cái hiểu lầm gì không?”

“Thật có lỗi, tôi là như vậy đấy, thích lấy ác ý lớn nhất phỏng đoán người khác.” Trên miệng cô nói thật có lỗi, ngữ khí lại nửa điểm áy náy cũng không có, lấy lệ nói: “Trước không phải anh nói đến tìm “bảo” sao, làm gì, dự định đến Tây Bắc khai thác mỏ à?”

“Như vậy đi.” Khúc Nhất Huyền điều chỉnh một chút tư thế ngồi, nghiêm chỉnh lại: “Tôi sẽ không mang anh đến những điểm tham quan kia làm lãng phí thời gian, anh đưa tôi địa điểm, tôi sẽ quy hoạch phần lộ tuyến. Bất kể là quặng mỏ trên mặt đất, hay là mỏ dưới biển, tôi đều sẽ dẫn anh đi.”

Khúc Nhất Huyền người này, tính rất xấu, nhưng xấu có chút đáng yêu, để cho người ta không thể nào sinh chán ghét được.

Phó Tầm cong cong môi, bất đắc dĩ nói: “Phải bao lâu?”

“Tôi phải dẫn khách xong trước đã.” Khúc Nhất Huyền nâng cằm hướng đầu trâu và tấm bia đá xương khô đặt trước Thần miếu: “Trông thấy cô gái mặc áo choàng đỏ kia không, cô ấy đã bao hết xe của tôi, bảy ngày đường vành đai.”

“Quá lâu.” Phó Tầm nói: “Chờ không nổi.”

Khúc Nhất Huyền muốn trợn trắng mắt, vậy ngài đi sớm hai tháng làm gì?

“Đua xe.*” Phó Tầm liếc cô một cái, ánh mắt kia tuyệt đối không phải là thương lượng, thậm chí ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không cho cô, giải quyết dứt khoát: “Cô không nhận, tôi sẽ rút vốn đội cứu viện. Muốn cược không?”

*(*Ý ổng là phóng nhanh, cấp tốc, đưa khách đi nhanh lên rồi đưa ông ý đi.)*

Móa! Khúc Nhất Huyền “Xùy” một tiếng, cười lạnh nói: “Anh thấy tôi giống người sẽ chịu uy hiếp sao?”

“Không giống.” Phó Tầm nói: “Cho nên tôi có chuẩn bị phần thưởng.”

Xúc động muốn đánh người của Khúc Nhất Huyền rốt cục phai nhạt chút chút, cô nhíu mày, lười biếng hỏi: “Phần thưởng gì?”

“Trung tuần tháng bảy, cô bảo Viên Dã xin tôi một cái máy bay trực thăng.” Thanh âm của anh tinh táo, trầm ổn, tinh tế suy ngẫm còn có thể nghe ra một tia chắc chắn: “Cô nhận, máy bay sẽ là của cô.”

Mẹ nó!

Nhìn cô giống người sẽ khom lưng vì năm đấu gạo lắm à?

Sắc mặt cô âm trầm, nhìn chằm chằm Phó Tầm thật lâu, cả giận nói: “Tránh ra, tôi nhận.”

Phó Tầm dừng lại, ngay sau đó cười rộ lên, thanh âm trầm thấp nặng nề kia đụng vào tai cô, cuối cùng chút tính tình kia của Khúc Nhất Huyền cũng triệt để không phát ra.

Tuyệt đối không phải tâm chí cô không kiên định, thật sự là kẻ địch quá giảo hoạt.

Nào có phạm quy như thế, thế mà đưa máy bay trực thăng, sao cô có thể không vì đại cục hi sinh chính mình?

Chết tiệt, thì ra thế giới của người có tiền là máy bay cũng có thể tiện tay đem tặng.

Không được, tâm lý của cô đang bị mất cân bằng nghiêm trọng.

Khẳng định là triệu chứng thù giàu đã gia tăng, nếu không làm sao càng nhìn Phó Tầm lại càng thấy chán ghét.

Cô nghiêm mặt thối, nặng nề đóng cửa xe, một đường chửi thầm đi về hướng Khương Doãn.

Khương Doãn đang giày vò gậy chụp ảnh tự sướng, cùng một góc độ cùng một cái tư thế cô ta phải chụp mười mấy tấm.

Bên cạnh cô ta có hai cô gái đứng đấy, chỉ đợi cô ta chụp xong để chụp chung với bia đá, đoán chừng đã đợi thật lâu, mặt mũi tràn đầy không kiên nhẫn.

Sắc mặt Khúc Nhất Huyền hơi nguội, đi qua, vỗ vai Khương Doãn: “Tôi giúp cô.”

Khương Doãn khẽ giật mình, rất nhanh đã lấy điện thoại đưa cho cô: “Cô tới vừa đúng lúc, ngồi xổm xuống chụp, để chân tôi dài ra một chút. Đầu trâu và xương khô trên tấm bia đá cũng muốn chụp vào, còn có độ cao so với mặt biển…”

Khúc Nhất Huyền ngắt lời cô ta: "Cười một cái."

Khương Doãn lập tức ngậm miệng, mỉm cười.

Cô ta cười lên, gương mặt hai bên có lúm đồng tiền nhỏ, con mắt cong cong, giống như trăng lưỡi liềm khẽ cong, vừa đen vừa sáng. Rút đi lãnh đạm, nhìn gương mặt kia của cô ta làm người khác ưa thích hơn nhiều.

** ** **

Khúc Nhất Huyền vì hầu hạ tốt vị Thượng Đế thích đưa ra yêu cầu này, chủ động đưa cô ta vào Thần miếu.

Xuyên qua đá vụn xếp thành bậc thang, đỉnh núi cao nhất trên dãy núi ghim cờ Kinh đang bay lên phần phật. Trời đất mênh mông, cờ Kinh đang không ngừng 'cổ động' kia là sắc thái sáng sủa duy nhất của đỉnh núi này.

Khương Doãn oa lên một tiếng, sau thoáng kinh diễm có chút tiếc nuối: "Khi trời trong xanh, có phải sẽ vô cùng đẹp không?"

Khúc Nhất Huyền hồi tưởng, nói: "Thường ngày thời gian này, ánh nắng ở phía kia." Cô chỉ vào vách núi lân cận tường vây miếu sơn thần, "Trên tường rào có kim đỉnh."

"Trời mà trong xanh, ánh nắng chiếu trên đỉnh, có thể lộ ra vòng sáng bảy màu. Cờ Kinh đón gió, chập trùng theo gió, giống ngọn diều không bay được."

Khương Doãn rất hướng tới: "Hành trình phía sau còn có cơ hội nhìn thấy không?"

Khúc Nhất Huyền đáp: "Muốn nhìn cờ Kinh, trên đường khắp nơi đều có. Có một số khu thăm quan tạo cảnh vì du khách, cố ý dựng cờ Kinh, buổi chiều đến hồ Thanh Hải là có thể trông thấy."

Khương Doãn khéo léo gật gật đầu.

Đứng một hồi, Khương Doãn bị đông cứng cả nước mắt nước mũi, lưu luyến cũng không tiếp tục chờ được nữa. Ảnh cũng không chụp, lôi kéo Khúc Nhất Huyền liền đi trở về.

Khúc Nhất Huyền suy nghĩ làm sao mở miệng, bị cô ta kéo đến cửa Thần miếu, gặp Phó Tầm đứng ở bên cạnh xe hút thuốc, "À" một tiếng, gọi Khương Doãn: "Cô trông thấy người đàn ông đứng ở bên cạnh xe chúng ta kia không?"

Khương Doãn lần theo phương hướng ngón tay cô nhìn lại, ánh mắt sáng lên: "Nhìn thấy."

Khúc Nhất Huyền bán Phó Tầm, nửa điểm không nương tay: "Anh ta muốn mời cô du lịch đường vòng, cùng nhau thuê một cái xe."

Khương Doãn sững sờ, lập tức kinh hỉ: "Thật?"

Khúc Nhất Huyền đột nhiên toát ra cảm giác tội ác, cô ho nhẹ một tiếng.

Tư duy của Khương Doãn đã sớm không còn ở nguyên chỗ cũ, cô ta tính toán, nói: "Không cần anh ấy mời, tôi với anh ấy mỗi người một nửa, ai cũng không chiếm lợi của ai."

Khúc Nhất Huyền lời ra đến khóe miệng lại nuốt trở về, sờ lên chóp mũi.

** ** **

Khương Doãn lên xe. Lúc đi qua Phó Tầm, cô ta nâng cằm nhỏ, nhìn không chớp mắt, giống một con khổng tước kiêu ngạo.

Phó Tầm một đường đưa mắt nhìn, chờ trông thấy cửa xe đóng lại, anh quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Khúc Nhất Huyền ở mấy bước bên ngoài, im ắng hỏi thăm: "Đây là đàm phán thành hay là đàm phán không thành thế?"

Khúc Nhất Huyền vẫy tay, ra hiệu mượn anh một bước nói chuyện.

Phó Tầm theo tới, đợi cô mở miệng trước.

"Nói xong rồi." Khúc Nhất Huyền hai tay đút túi, hướng về phía Cruiser bên kia ra ám hiệu: "Cô ta không có ý kiến gì, nhưng cô ta là khách đi du lịch. Nếu anh muốn theo xe, còn phải đi cùng lộ tuyến với cô ta."

Phó Tầm không có ý kiến: "Còn có yêu cầu gì?" Dứt lời, anh giống như nhớ tới cái gì, bổ sung: "Tiền xe, tiền xăng, phí đường bộ tôi sẽ không thiếu cô."

Khúc Nhất Huyền cong cong khóe môi, cảm thấy Phó Tầm khá biết điều.

Cô suy nghĩ, nói: "Lộ tuyến của Khương Doãn là du lịch đường vòng tiêu chuẩn bảy ngày, buổi tối trở lại khách sạn tôi sẽ phát hành trình cho anh. Anh có nơi nào muốn đi thì nói cho tôi sớm, giữa các điểm tham quan phần lớn đều cách xa nhau, tôi cần quy hoạch sắp xếp thời gian trước."

"Trên đường ba bữa cơm cùng khách sạn, tất cả đều do tôi sắp xếp." Cô xốc mí mắt lên, lúc này cũng không quên nói móc anh: "Khẳng định so ra kém tiêu chuẩn bình thường của anh, anh chịu khó nhé."

Phó Tầm ừ, hỏi: "Còn gì nữa không?"

Khúc Nhất Huyền nghĩ nghĩ: "Cái cuối cùng."

Anh lại ừ, lần này đổi ngữ điệu, ngữ khí có chút nâng lên, vừa mềm vừa nhẹ.

Khúc Nhất Huyền sờ lên lỗ tai, có chút mất tự nhiên ho nhẹ: "Tôi có thể hỏi thăm, anh dự định làm cái gì không?"

Tâm tư Phó Tầm giấu quá sâu, cô đoán không ra.

Lộ tuyến đã sắp xếp xong trước đó, theo sự xuất hiện cùng việc nhìn không thấu tác phong làm việc của anh lại lần nữa cuộn thành một cuộn dây rối.

Nếu anh muốn nhìn phong cảnh, trong đội xe có ai không thể dẫn anh đi du lịch đủ tiêu chuẩn năm sao xa hoa chứ? Ngược lại, hết lần này tới lần khác lại chọn cô.

Dùng lời nói, anh không mắc mưu.

Kích anh, anh vẫn như cũ không có phản ứng.

Cái miệng kia giống như mang theo xiềng xích, nạy cũng không ra.

Dứt khoát trực tiếp hỏi thì anh lại nói: "Chiếu cố việc làm ăn của cô, tin không?"

Khúc Nhất Huyền cười nhạo một tiếng, gằn từng chữ một: "Không tin."

"So với coi trọng tôi, theo đuổi tôi còn không tin."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Phó Tầm không phải ném giấy vào đầu cô sao? Cô liền huýt sáo đùa giỡn anh!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Sau khi Khúc Nhất Huyền lên xe, hai mắt Khương Doãn nhìn quanh ngoài cửa sổ.

Cô ta trông thấy người đàn ông trẻ tuổi nói muốn mời cô ta cùng du lịch đường vành đai sau khi nói dứt lời với Khúc Nhất Huyền lại lập tức lên chiếc xe việt dã dừng ở bên cạnh.

Mới đầu Khương Doãn ngại ngùng hỏi, chờ chiếc Cruiser đè lên đá vụn rời khỏi Thần Miếu, lái vào đường nhựa quốc lộ, cô ta mới vỗ xuống thành ghế Khúc Nhất Huyền, nhịn không được hỏi: "Anh ta đổi ý rồi à?"

Khúc Nhất Huyền xuyên thấu qua hai bên kính chiếu hậu nhìn xe phía sau: "Không phải ở phía sau sao? Đang đi theo mà."

Khương Doãn quay đầu lại.

Đằng sau xe các cô chính xác có một chiếc xe đi theo, một chiếc Audi việt dã màu xanh vỏ cau, giấy phép Tứ Xuyên.

Cô ta có chút không cao hứng: "Gạt người."

"Ai gạt cô?" Khúc Nhất Huyền liếc mắt lại qua kính chiếu hậu nhìn về phía sau.

Ui, xe bị chặn.

Cô gỡ xuống túi bộ đàm gác ở trong xe, điều chỉnh kênh, cách khoảng không gào to: "Cậu còn sửa cái gì thế, đuổi theo đi."

Không ai trả lời.

Khúc Nhất Huyền thử thăm dò lại gọi một tiếng: "Viên Dã?"

Lúc này có động tĩnh, Viên Dã liên tiếp "ai" hai tiếng, giải thích: "Vừa không tìm được bộ đàm ở đâu…"

Khúc Nhất Huyền cười nhạo: "Sao cậu không dứt khoát quên luôn tên mình là gì đi?"

Xe sắp xuống dốc, một tay cô điều khiển tay lái, vững vàng vòng qua một sườn núi gấp, nói: "Tôi mang theo khách, chỉ cầu an ổn, tốc độ xe sẽ không quá nhanh. Các cậu muốn đi hồ Thanh Hải, vậy thì theo xe, tôi dẫn đội. Có sắp xếp gì khác, cứ tự tiện."

Đầu kia giống như thương lượng một trận.

Viên Dã trả lời: "Đều là cùng một phương hướng, tôi trước ở phía sau cô. Cô đi hồ Thanh Hải, chúng tôi đi Hắc Hoàng Hà tìm nơi ngủ trọ trước."

Khúc Nhất Huyền nghe cảm thấy không đúng lắm: "Chúng tôi? Ở đâu ra 'Chúng'?"

Viên Dã cười khan hai tiếng, ngữ khí nịnh nọt: "Tôi không phải vừa vặn tiện đường trở lại Đôn Hoàng sao, lên đường một mình cũng rất nhàm chán, vừa vặn mấy ngày nay làm xe bảo hộ cho cô chứ sao. Không thu phí!"

Khúc Nhất Huyền giật giật khóe môi, không lập tức đáp ứng.

Cô liếc mắt về ghế sau, nói cho Khương Doãn: "Xe bảo hộ bình thường là xe hậu cần lúc thám hiểm ngoài trời, có tính năng việt dã nhất định, có thể nói chuyện phiếm giải buồn, có thể tiếp tế vật tư, cũng có thể cung cấp bảo vệ. Chiếc đằng sau kia, xe rất tốt, không đến mức kéo chân chúng ta. Còn những công năng khác, cũng chỉ có thể nói chuyện phiếm giải buồn đi…"

Khương Doãn không bài xích, cô ta đối với hết thảy nơi này đều ôm hiếu kì cực lớn.

Chỉ cần là đồ chơi tươi mới, cô ta đều rất nguyện ý nếm thử: "Anh ta là bạn của chị, em không có ý kiến gì."

Ngụ ý là, cô quyết định là được. Cô trầm mặc quá lâu, trong lòng Viên Dã lo sợ, chỉ có thể ưỡn nghiêm mặt, giống như Vương bà bán dưa: "Tôi có thể vác có thể gánh, có khả năng giúp nấu nước nóng, có thể làm chân chạy mua vé. Chỉ cần các cô cần, sẽ không có việc gì tôi không làm được!"

Lại một cái xuống dốc.

Làn xe đối diện có xe móc mở loa, đâm vào màng nhĩ đau nhức.

Khúc Nhất Huyền móc móc lỗ tai, mở lòng từ bi: "Được thôi, tự cậu xem mà biểu hiện nhé."

** ** **

Viên Dã này coi như có ưu điểm — nói lời giữ lời.

Buổi chiều đến khu du lịch Đào Thảng Hà, cậu ta vượt qua, tới trước chỗ đất trống trên bãi đỗ xe ngừng xe. Chờ xe Khúc Nhất Huyền vừa đến, cậu ta ân cần vây quanh chỗ ngồi phía sau, mở cửa cho Khương Doãn. "Người đẹp, đã đến Đào Thảng Hà."

Tướng mạo Khương Doãn không tính diễm lệ, nhưng thắng ở gương mặt nhỏ, làn da trắng, ngũ quan tinh xảo. Bất luận là từ góc độ nào nhìn sang, đều lộ ra cảm giác yếu đuối thấy mà thương, đặc biệt có thể kích phát ý muốn bảo hộ của người khác.

Là loại hình mỹ nữ thanh thuần kinh điển.

Có thể là từ nhỏ đến lớn đã quen nam sinh chung quanh hiến ân cần, cô ta đối với sự nhiệt tình của Viên Dã không có nửa phần phản ứng, sau khi xuống xe chỉ khẽ nâng cằm, xem như nói lời cảm tạ.

Khúc Nhất Huyền cũng xuống xe, thấy Phó Tầm ngồi ở trong xe, dáng vẻ không có hứng thú gì, chỉ nói với Khương Doãn: "Điểm tham quan này, chỉ có Đào Thảng Hà. Đơn thuần nhìn sông, bên ngoài khu ngắm cảnh cũng có thể nhìn thấy, không cần thiết tiêu tiền. Nhưng nếu cô cảm thấy hứng thú, có thể đi vào đạo chơi, thời gian hành trình trong vòng nửa giờ."

Khương Doãn là du khách "Đến đều tới" điển hình, mắt cô ta nhìn cửa khu thăm quan, sau hai giây chần chờ, nói: "Vào đi."

Khúc Nhất Huyền gật đầu, giơ tay chỉ, ra hiệu Viên Dã đưa cô ta đi mua vé.

Khu ngắm cảnh rất đơn sơ, cửa bán vé thậm chí còn không ra dáng một căn phòng, chỉ ở cửa xét vé dựng lên một cái ô che nắng. Người bán vé dọn ra một cái bàn và một cái ghế, an vị dưới dù bán vé.

Lại là tháng chín, đã gần kề kỳ đóng băng du lịch của đường vòng tây bắc, đội ngũ tốp năm tốp ba thưa thớt mua vé càng khiến khu ngắm cảnh nổi bật lên sự tiêu điều.

Viên Dã thấy bước chân Khương Doãn chần chờ, nói: "Nếu cô không muốn đi, chúng ta có thể đi thẳng đến hồ Thanh Hải."

Khương Doãn hỏi: "Bên trong thật sự chỉ có một con sông? Đào Thảng Hà, ý là đào lưu sao?" (*Đào lưu là ngược dòng nước*)

"Cũng có thể nói như vậy." Cậu ta giải thích: "Bình thường các dòng sông phần lớn chảy từ hướng tây sang hướng đông, nhưng Đào Thảng Hà là từ hướng đông sang hướng tây, chảy đến hồ Thanh Hải, cho nên được gọi như thế. Bao quát trấn nhỏ này, cũng gọi là trấn Đào Thảng Hà."

Khương Doãn đã đối với văn hóa lấy tên có nhận biết nhất định, cô ta quay đầu, mắt nhìn Phó Tầm đã xuống xe, thấp giọng hỏi: "Anh và chị Khúc là cùng một đội xe à?"

Viên Dã chọt nghe được xưng hô của Khương Doãn đối với Khúc Nhất Huyền, có chút mới mẻ. Cô gái nhỏ quả nhiên vẫn còn rất trẻ mà, không biết cái gì gọi là biết người biết mặt không biết lòng, thế mà có thể gọi "quỷ kiến sầu" Khúc gia kia là chị Khúc.

Kinh nghiệm sống chưa nhiều, kinh nghiệm sống chưa nhiều!

Khương Doãn thấy cậu ta thất thần, có chút bất mãn, hờn dỗi một tiếng, xếp hàng đi mua vé.

Viên Dã gãi gãi đầu, theo tới: "Cô ấy là thủ lĩnh đội xe chúng tôi."

Khương Doãn "A" một tiếng, lấy ra tiền lẻ mua vé, cô ta rút nguyên một tờ đỏ, muốn mua hai tấm vé.

Một tấm là của cô ta, một tấm khác cho Viên Dã.

Viên Dã nhìn thấy vé, cả người trong nháy mắt biến thành màu ửng đỏ, ngay cả nói chuyện cũng cà lăm: "Cô mua vé cho tôi không phải lãng phí tiền sao? Chúng tôi mang khách, cơ bản không vào điểm tham quan."

Nói rồi, cậu ta cầm vé muốn trả lấy lại tiền, vừa mới chuyển người, ống tay áo đã bị người nhẹ nhàng níu lại.

Viên Dã quay đầu lại.

Khương Doãn giống con thỏ ủy khuất nhìn cậu ta: "Tôi chỉ có một mình, muốn anh vào với tôi, giúp tôi chụp ảnh."

Thấy Viên Dã cứng đờ, cô ta đáng thương bổ sung một câu: "Tôi sợ người lạ, tôi chỉ quen các anh."

Viên Dã lập tức mềm lòng: "Được được được, tôi vào cùng cô."

** ** **

Chỉ trong thời gian Khúc Nhất Huyền trở lại trong xe lấy gói thuốc, lúc trở ra, đã không thấy Viên Dã đâu.

Cô liếc mắt về cửa xét vé hướng khu thăm quan, có chút hiếm lạ.

Bốn bề vắng lặng, cô chỉ có thể hỏi Phó Tầm: "Viên Dã đi vào theo rồi?"

Phó Tầm vuốt vuốt giấy gói kẹo, không nghe rõ cô nói cái gì, nâng mắt nhìn lại.

Sự chuyên chú trong mắt anh còn chưa kịp thu hồi, con mắt vừa đen vừa sâu, giống như đường hầm trong núi sâu vào lúc đêm khuya.

Khúc Nhất Huyền khẽ giật mình, phất phất tay: "Không có gì không có gì, chơi giấy gói kẹo của anh đi."

Cô quay người, dự định đi xung quanh tìm người tán gẫu một chút. Vừa đi ra một bước, trên đầu đã bị thứ gì đập trúng.

Cô quay đầu.

Phó Tầm thản nhiên, hai tay đút túi.

Cô vô ý thức thoáng nhìn dưới mặt đất.

Bên cạnh chân cô, có miếng giấy gói kẹo bị vo thành một cục rơi xuống, lóe sáng lên dưới ánh nắng vừa lộ ra trong trấn nhỏ Đảo Thảng Hà.

Cô mỉm cười.

Không phải có tức hay không, mà là không thể so đo với kim chủ.

** ** **

Lúc Khương Doãn đi ra, đã thân quen với Viên Dã.

Cách thật xa, liền có thể nghe thấy cô ta lấy cuống họng ngọt ngào mở miệng một tiếng "Anh Viên Dã".

Khúc Nhất Huyền run cả người nổi da gà, quay lại xe trước một bước.

Cô vừa ngồi lên xe không bao lâu, Viên Dã đã vòng tới bên phía cô, gõ gõ cửa sổ xe: "Khúc gia, Khương Doãn ngồi xe tôi. Đến Hắc Hoàng Hà, lại đổi trở về."

Khúc Nhất Huyền nhíu mày: "Cô ta nói?"

"Đúng vậy." Viên Dã chỉ chỉ Khương Doãn đứng ở bên cạnh xe cậu ta đang xem ảnh chụp: "Để tôi nói cho cô ấy điển cố của Đảo Thảng Hà."

Ngón tay Khúc Nhất Huyền khoác lên trên tay lái nhẹ nhàng gõ gõ, cười tủm tỉm: "OK."

Cô mừng rỡ nhẹ nhõm.

Từ Đảo Thảng Hà đến khu tham quan Nhị Lang Kiếm của hồ Thanh Hải ước chừng mất năm mươi phút đường xe, Khúc Nhất Huyền chạy chiếc xe trống, tốc độ cực nhanh.

Mắt thấy sắp đến khu thăm quan, cô mới chậm lại, đi sang bên đứng ở nhánh giao lộ mở rộng đi ngắm cảnh hồ Thanh Hải cùng Hắc Mã Hà Hương.

Vượt qua núi Nhật Nguyệt, trời đã trong.

Hai bên đường nhựa là đê bò thành đàn, nơi xa mơ hồ có thể thấy được đỉnh núi tuyết đọng bao trùm mảng lớn đá sỏi màu đen trên đá ngầm.

Da trời là một màu xanh thuần, giống như bảo ngọc được khoét từ trong hồ nước ra, xanh biếc.

Lúc nào cũng có gió thổi qua, dù mang theo cái lạnh thấu xương của tây bắc, lại phá lệ làm lòng người rộng mở.

Chiếc Jeep Wrangler nhanh chóng đuổi theo, dừng ở sau xe Cruiser.

Lúc Viên Dã đưa Khương Doãn xuống xe, nụ cười trên mặt giống như cây vạn tuế ra hoa tràn đầy xuân sắc.

Khúc Nhất Huyền phi cây cỏ ngậm trong miệng đi, nghiêng đầu một chút, ra hiệu Khương Doãn lên xe.

Khương Doãn có chút chột dạ.

Kỳ thật cô ta biết cách mình bỏ Khúc Nhất Huyền đến gần Viên Dã rất không tử tế, nhưng làm cũng làm rồi, cô ta chỉ có thể cố giả bộ bình tĩnh, trở về xe Khúc Nhất Huyền.

Khúc Nhất Huyền thấy Khương Doãn cúi đầu, đầu cũng sắp chôn đến ngực rồi, có chút buồn bực: Cô nhìn có vẻ hung ác như thế sao?

Cô quay đầu, mắt nhìn Phó Tầm ngồi cạnh ghế lái bất động như núi, ngả ngớn lại huýt sáo.

Phó Tầm không phải ném giấy vào đầu cô sao?

Cô liền huýt sáo đùa giỡn anh!

Xem ai sợ ai.

** ** **

Chiếc Cruiser lại lên đường.

Qua giao lộ mở rộng, đi lên đường nhựa tới khu thăm quan hồ Thanh Hải, nhiều xe hơn hẳn.

Đại bộ phận vẫn là xe SUV năm người, hoặc xe con chở khách, ngay ngắn trật tự duy trì tốc độ xe trong giới hạn đi về phía trước.

Sau khi đi qua hai cánh đồng hoa cải dầu, Khúc Nhất Huyền hỏi cô ta: "Hồ Thanh Hải phân ra thành hai khu thăm quan, cô biết không?"

Khương Doãn không biết.

Lúc đến cô ta chưa tìm hiểu trước, chỉ nghĩ đến nơi này du lịch, bao gồm lộ tuyến cũng là dùng APP du lịch cao cấp thiết kế lộ tuyến du lịch.

Khúc Nhất Huyền không nghe thấy đáp lại, lập tức hiểu rõ.

Bà tổ cô này, đoán chừng cái gì cũng không biết.

Cô phân tích cho Khương Doãn về thu phí và sự khác biệt của hai khu thăm quan, sau khi cho cô ta lựa chọn, đưa cô ta từ đường nhỏ bên hồ tiến về nơi người dân tộc Tạng bán vé vào khu thăm quan hồ Thanh Hải.

Sau khi Khương Doãn xuống xe, Khúc Nhất Huyền an vị trong xe chơi đùa.

Địa khu Tây bắc ngoại trừ thành trấn dòng người dày đặc và những khu thăm quan, thì tín hiệu không thể bắt được. Cho nên trong điện thoại di động của cô chỉ có game offline, cái gì tiêu tiêu nhạc*, đúng đúng đụng**, thay đổi trang phục nữ thần… Tất cả đều để giết thời gian.

**tiêu tiêu nhạc trong cụm 'thiên thiên tiêu tiêu nhạc (một trò chơi câu đố của HQ)' hoặc 'khai tâm tiêu tiêu nhạc (một trò chơi giải cứu NPC)'.*

*** đúng đúng đụng: trò chơi phá gạch, nối ít nhất ba gạch với nhau mới có thể phá.*

Khi Khương Doãn trở về nghe thấy âm thanh qua cửa trò chơi "thay đổi trang phục nữ thần", nhịn không được nhìn điện thoại di động của Khúc Nhất Huyền nhiều hơn: "Chị Khúc, chị còn chơi cái này à?"

Thần sắc Khúc Nhất Huyền tự nhiên: "Không thì chơi cái gì?"

Khương Doãn: "…"

** ** **

Nhiệt độ không khí ở Hắc Mã Hà Hương so với Hồ Thanh Hải còn thấp hơn mấy độ, gió lạnh quét qua mặt, không khí mỏng manh.

Mấy năm này Hồ Thanh Hải khai phát, làm huyện này cũng đi theo phát triển vượt bậc. Khắp nơi trên mặt đường có thể thấy được quán ăn, khách sạn và nhà nghỉ.

Khúc Nhất Huyền tìm nơi ngủ trọ chính là khách sạn Tinh Huy Giả Nhật ở Hắc Mã Hà Hương, nhìn cái tên này liền biết — là khách sạn phía chính phủ chỉ định đội xe Tinh Huy vào ở. *(Tinh Huy Giả Nhật: ngày nghỉ của Tinh Huy)*

Cũng may Khương Doãn đối với điều kiện dừng chân không quá bắt bẻ, Khúc Nhất Huyền thay cô ta làm thủ tục vào ở xong xuôi, đưa cô ta về phòng.

Phòng ở tầng một, phòng một người.

Công trình mới sửa không tính quá tốt, một cái giường, một cái TV, một cái phòng vệ sinh nhỏ hẹp. Mặt tường dựa vào hành lang có một cái cửa sổ, kéo theo màn cửa thật dày.

Xét chỉnh thể, không gian sạch sẽ gọn gàng, ngoại trừ hơi nhỏ thì không có khuyết điểm quá lớn nào.

Khương Doãn chỉ nhíu nhíu mày, liền tiếp nhận.

Khúc Nhất Huyền đẩy hành lý của cô ta đến bên giường: "Cô nghỉ ngơi trước, đến lúc ăn cơm tôi sẽ gọi cho cô. Nếu cô cảm thấy không thoải mái thì uống chút đường glu-cô. Nơi này hoặc nhiều hoặc ít sẽ có chút phản ứng cao nguyên, nếu như nghiêm trọng, kịp thời thông báo cho tôi, tôi đưa cô trở về."

Khương Doãn "A" một tiếng: "Tạm dừng hành trình rồi sao?"

Khúc Nhất Huyền hỏi lại: "Không thì sao?"

Khương Doãn không lên tiếng.

Sau khi Khúc Nhất Huyền ra ngoài thay cô ta đóng cửa lại, quay người trở lại xe lấy túi hành lý.

Lúc mở cốp sau xe, cô chợt nhớ tới lúc ở đỉnh núi Lạp Tích, Phó Tầm trả cho cô hộp thuốc lá kia.

Lúc ấy cô không nhận, sau đó rơi xuống phía dưới chỗ ngồi.

Khúc Nhất Huyền ra sau chỗ ngồi, đưa tay sờ vào. Lấy ra hộp thuốc lá, vừa muốn nhét vào trong túi. Tay ước lượng, lại cảm thấy trọng lượng không đúng.

Ngón cái lòng bàn tay cô mở đóng gói hộp thuốc xem xét —

Một hộp kẹo hoa quả xanh xanh đỏ đỏ.

Miếng giấy gói kẹo kia, cùng loại với cái Phó Tầm ném vào đầu cô ở Đào Thảng Hà, giống nhau như đúc!

Tác giả có lời muốn nói: Đến đây, nói cùng tôi — tất cả nữ phụ đều là thần khí trợ công tuyến tình cảm ~

**Đây là xe Jeep Wrangler:*

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Phụ nữ vẫn là nên có chút tính tình, lạnh lùng một chút, hoang dã một chút, mới kích thích

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Cơm tối giải quyết tại nhà hàng Tinh Huy Gia Nhật, nhà hàng này và khách sạn là cùng một chủ, là việc làm ăn của gia tộc.

Lúc Khúc Nhất Huyền đến, Viên Dã đang đứng ở phía sau cửa bếp gọi món ăn.

Phương thức gọi món ăn của cậu ta rất đặc biệt, có điểm giống quán ăn hải sản vùng duyên hải phương nam. Không nhìn thực đơn, chỉ nhìn nguyên liệu nấu ăn.

Nguyên liệu nấu ăn tự nhiên chọn loại tươi mới nhất, cho vào nồi thế nào, cách làm từng loại, cũng phải do cậu ta định đoạt.

Khúc Nhất Huyền không cần quan tâm mừng rỡ, cô mang theo bình giữ nhiệt, đến quầy nấu nước nóng.

Lấy nước còn chưa đủ, còn thuận tay ngâm một gói trà bát bảo vào bình giữ nhiệt.

Viên Dã chọn xong đồ ăn, gọi điện thoại cho Phó Tầm, báo cho anh chuẩn bị một chút, đến nhà hàng sát vách ăn cơm. Cúp điện thoại xong, ánh mắt cậu ta thoáng nhìn, ngượng ngùng xoắn xít tiến lên, muốn xin Khúc Nhất Huyền nick Wechat của Khương Doãn.

Khúc Nhất Huyền đang dùng máy sưởi tay, nghe vậy, không ngẩng đầu, dỗi về một câu: "Cậu cũng đã giảng cho người ta điển cố về Đảo Thảng Hà rồi mà còn không lấy được nick Wechat của cô ta sao?"

Viên Dã chột dạ, sờ sờ mũi: "Cái này không phải còn chưa kịp sao?"

Cô hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu ta, nói: "Tôi có lời này khả năng không xuôi tai, cô Khương Doãn này không đơn giản giống như mặt ngoài đâu. Cậu đừng có nóng đầu, vội vàng chạy theo hiến ân tình."

Lời này là thật, nhưng hiệu quả cũng không khác gì quay đầu giội gáo nước lạnh xuống. Viên Dã mới vừa mọc lên chồi non, lập tức héo tàn.

"Đợt lát nữa cậu đếm xem." Khúc Nhất Huyền lật mặt trong bàn tay ra, tiếp tục sấy khô mu bàn tay: "Nhìn cô ta ăn bữa cơm có thể liếc trộm con "đại hồ điệp" kia bao nhiêu lần."

(*con bướm lớn ám chỉ Phó Tầm, 'con bướm' thường dùng với ý nghĩa mỉa mai đối phương lòe loẹt*)

Viên Dã không lập tức trả lời, sắc mặt cổ quái nhìn về hướng sau lưng Khúc Nhất Huyền, khô cằn kêu một tiếng: "Giám đốc Phó."

"Ngài thật là có… lực hành động."

Khúc Nhất Huyền cứng đờ, mu bàn tay kém chút nữa là dán lên máy sưởi.

Cô dùng khóe mắt còn lại liếc nhìn Phó Tầm đứng ở sau lưng, oán thầm: Mẹ, đây đã là lần thứ mấy nói xấu sau lưng người khác bị bắt tại chỗ rồi?

Nội tâm của cô như có đàn "thảo nê mã" chạy qua, biểu lộ còn bình tĩnh hơn Viên Dã, cười hip mắt lên tiếng chào lại: "Xuống rồi? Đợi thêm mười phút rồi ăn cơm."

**thảo nê mã (cách nói đểu bên Trung, ý chửi), bình thường sẽ dùng 'đàn ngựa chạy qua' có ngữ là Hoảng loạn.*

Đặng Thái (người dịch) có giải thích về từ này như sau: "Caonima trong tiếng Trung giản thể là 草泥马 (Thảo nê mã) nghĩa đen dịch sát là 'Ngựa cỏ bùn' là một con vật tưởng tượng được cộng đồng mạng Trung Quốc đại lục dùng như một biểu tượng thách thức sự kiểm duyệt internet ngặt nghèo ở Trung Quốc. Hình ảnh của nó giống như con lạc đà không bướu Nam Mỹ (Alcapa). Tuy nhiên Caonima còn đồng âm (khác thanh điệu một chút) với câu chửi rất bậy và phổ biến trong tiếng Quan thoại (giống 'Đê ma ma' ở Việt Nam)."

Phó Tầm "ừ" một tiếng, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh cô.

Có lẽ là đã tắm rửa, trên người anh có mùi thơm ngát không giống với nơi này. Máy sưởi trong nhà hàng bật lên, mùi hương di động, nói anh là hồ điệp lớn căn bản cũng không nói sai.

Chóp mũi cô hơi dựng ngược lên, cau mày nói: "Anh đã tắm?"

"Hắc Hoàng Hà cao hơn so với mặt nước biển, mới tới cao nguyên, không nên tắm rửa."

Phó Tầm nhấc mí mắt lên, nhìn cô một cái, không nói chuyện.

Ánh mắt kia, Khúc Nhất Huyền thấy rõ ràng, có thể phiên dịch là: "Cô đang dạy tôi?"

Khúc Nhất Huyền cảm thấy có thể là cô nhàn quá, mới nhiều miệng thế này.

Thời điểm gần đến giờ ăn, Khúc Nhất Huyền gọi điện thoại cho Khương Doãn, gọi cô ta tới dùng cơm.

Khương Doãn lần này rất chuẩn, đến đúng lúc mang thức ăn lên.

Cô ta vừa ngồi xuống, Viên Dã liền giao thực đơn cho cô ta, nhường cô ta nhìn xem còn muốn thêm đồ ăn không.

Khúc Nhất Huyền thấy cậu ta không nghe vào nửa điểm lời mình vừa nói, trêu chọc nói: "Thực đơn chỉ có một cái à? Sao cậu không cho Giám đốc Phó một cái nhìn xem có muốn thêm hay không."

Phó Tầm ngồi một lát, có chút nóng.

Anh đứng dậy cởi áo jacket, treo trên ghế dựa.

Lúc Khúc Nhất Huyền nói lời này, anh giống như không quen biết cô, chăm chú nhìn: "Tôi ở chỗ cô, còn có quyền lợi nhìn thực đơn?"

Khúc Nhất Huyền: "…" Người này sao lại như thế chứ?

Cô quay đầu, mắt trợn trắng đến một nửa.

Ngoài ý muốn phát hiện anh đã đổi quần áo, bên trong áo jacket đổi thành một chiếc sweater rộng rãi liền mũ. Cổ áo hơi có nếp gấp, nửa che xương quai xanh, chỉ lộ ra cái cổ thon dài.

Khúc Nhất Huyền nhìn hết một lượt, lại nhìn thoáng qua, từ đáy lòng phát ra một lời chân thành: "Một thân quần áo này, rất giả bộ nai tơ."

Tròng mắt Viên Dã sắp trợn lồi ra.

Cái này mẹ nó là từ trong miệng Khúc gia của cậu ta nói ra?

** ** **

Cơm nước no nê, Khúc Nhất Huyền đá Viên Dã đi tính tiền.

Cô đi theo quy trình báo một lần sắp xếp hành trình ngày mai, định thời gian xuất phát. Trước khi tan họp, xuất phát từ quan tâm của người dẫn đoàn, cô thuận miệng hỏi một câu: "Đêm nay mọi người còn có sắp xếp gì không?"

Khương Doãn trả lời trước: "Em muốn đi chụp sao trời."

Khúc Nhất Huyền lập tức đau đầu: "Chụp sao trời?"

Khương Doãn vâng một tiếng: "Máy ảnh và giá ba chân em đều đã chuẩn bị xong."

Cô trầm mặc mấy giây, không quá xác định hỏi lại một lần: "Ngày mai đi hồ Thanh Hải ngắm mặt trời mọc, sáu giờ đã phải xuất phát. Loại khí trời ở Hắc Hoàng Hà này, cô còn muốn đi chụp sao trời?"

Khương Doãn mím môi, một bước cũng không nhường nhìn lại Khúc Nhất Huyền.

Không bao lâu, hốc mắt cô ta có chút phiếm hồng, quật cường lại yếu ớt chớp mắt hai lần, tiếp tục đối mặt cùng Khúc Nhất Huyền.

Tốt tốt, thật là sợ cô rồi.

Khúc Nhất Huyền phất tay, thỏa hiệp: "Nửa giờ sau chờ tôi ở bãi đỗ xe khách sạn, nhớ kỹ mặc ấm vào, nếu bị cảm thì đợi đấy tôi sẽ đưa cô về."

Khương Doãn sớm đã thăm dò được tính tình cô chỉ mạnh miệng mềm lòng, lập tức vui vẻ ra mặt, vui vẻ trở về thay quần áo.

Khúc Nhất Huyền đưa mắt nhìn bóng dáng cô ta biến mất ở ngoài cửa, bất đắc dĩ thở dài: "Tôi còn chưa có bạn trai đâu, đã mẹ nó bị mắc mưu."

Cô quay đầu mắt nhìn Phó Tầm.

Không có Khương Doãn ở đây, cô cũng không để ý hình tượng, chân dài chồng lên, nhếch chân bắt chéo, hỏi anh: "Anh thì sao? Dự định ngắm trăng hay là đấu địa chủ?"

Phó Tầm nguyên muốn trở về nghỉ ngơi, nghe vậy, ánh mắt nghiêng nghiêng, quét mắt Khúc Nhất Huyền, nói: "Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh."

Khúc Nhất Huyền: "…" Câu nào của cô là ý tứ này?

Mặt cô đen thui, đứng lên.

Muốn nổi giận, lại cảm thấy không có lập trường. Hơn nữa, thể trạng này của Phó Tầm, cãi vã cô còn không đánh lại.

Bị anh cho một quân như thế, nhận thì lại cảm thấy không cam tâm, càng nghĩ càng thấy nghẹn khuất, chỉ có thể trút giận lên cái ghế.

Khúc Nhất Huyền đá văng cái ghế ra một chút, lại hung dữ vung ra một câu: "Nửa giờ sau, bãi đỗ xe. Đến trễ một giây, sẽ không đưa anh theo."

Cứng rắn tung ra câu nói này, cô quay đầu bước đi, không thèm quay đầu lại.

Hai tay Phó Tầm đút túi, nhìn bóng lưng cô biến mất trong tầm mắt, cong cong khóe môi, tâm tình vô cùng tốt.

Phụ nữ vẫn là nên có chút tính tình, lạnh lùng một chút, hoang dã một chút, mới kích thích.

Giống như Khúc Nhất Huyền, một phần không thừa một phần không thiếu, vừa vặn.

** ** **

Viên Dã kết toán xong trở về, xem xét, trợn tròn mắt: "Giám đốc Phó, Khúc gia và Khương Doãn đâu rồi?"

"Đi rồi."

"Đi rồi?" Viên Dã trừng mắt nhìn bàn trống, lại hỏi: "Anh biết Khúc gia của tôi đi đâu không?"

Phó Tầm nghĩ nghĩ, nói "Chắc là bãi đỗ xe."

Viên Dã đuổi tới bãi đỗ xe, Khúc Nhất Huyền quả nhiên ở trong xe.

Cô vốn là đứng ở ngoài xe hút thuốc, gió Hắc Hoàng Hà như kẹp dao thổi tới làm hai má cô đau nhức. Khúc Nhất Huyền thật sự chịu không nổi ngọn gió như xẻo thịt kia, chỉ có thể xám xịt ngồi vào trong xe.

Trời đã tối.

Bãi đỗ xe chỉ có một chiếc đèn treo trên vách tường chiếu sáng, ánh đèn dường như cũng bị gió thổi lung la lung lay, tạo nên ảnh ảo.

Cô nhàn rỗi không chuyện gì, điều chỉnh kênh radio nghe tin tức.

Lúc cái bản mặt to của Viên Dã tiến đến trên cửa sổ xe, Khúc Nhất Huyền quả thực giật nảy mình.

Cô từ trên mặt người vặn vẹo ngoài cửa sổ chầm chậm bình tĩnh lại, tức giận hạ nửa cửa sổ quạt gió, giọng nói không tốt: "Làm gì đấy?"

Viên Dã có chút ủy khuất, cậu ta cầm bình giữ nhiệt Khúc Nhất Huyền để trên quầy, nói: "Bình nước của cô rơi ở trên quầy, tôi mang tới cho cô."

Cậu ta liếc mắt nhìn radio sáng đèn, hỏi: "Buổi tối cô còn muốn ra ngoài à… Nếu không, tôi trực tiếp mang bình nước về phòng cho cô?"

Người nói vô tâm, người nghe có ý.

Trong đầu Khúc Nhất Huyền đột nhiên nhảy lên một kế hoạch to gan, cô ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu Viên Dã: "Lên xe nói chuyện."

Viên Dã vòng qua đầu xe, ngồi lên ghế phụ.

Ở bên ngoài hưởng gió lạnh thổi lâu như vậy, toàn thân cậu ta mang theo khí lạnh, đột nhiên tiến vào trong xe tràn ngập hơi ấm, cậu ta nhịn không được run cả răng, run run rẩy rẩy hồi lâu.

Khúc Nhất Huyền chờ cậu ta hồi lại, mới nói: "Khương Doãn nói muốn chụp sao trời."

Viên Dã trợn tròn mắt, nhìn về phía bầu trời đêm ngoài cửa sổ xe bị mây đen che khuất một mảnh tối như mực: "Cô ấy xác định? Thời tiết này, ngày mai hồ Thanh Hải có thể có mặt trời mọc hay không còn chưa chắc đâu."

"Khương Doãn kiên trì muốn đi." Khúc Nhất Huyền vỗ vỗ vai cậu ta: "Cậu giúp tôi đem bình nước về phòng, thuận tiện thúc giục cô ấy xuống lầu. Nửa đêm về sáng đoán chừng sẽ mưa, không thể trì hoãn thời gian thêm nữa."

Viên Dã nhìn sắc mặt cô nghiêm túc, còn tưởng rằng có chuyện gì chứ, chạy chân mà thôi, dễ dàng.

Cậu ta đáp ứng, mang theo bình nước liền đi thúc giục Khương Doãn.

Khương Doãn đã thu thập xong tùy thời chuẩn bị đi ra ngoài, Viên Dã đến thúc giục một lần, cô ta xách theo túi máy ảnh cơ liền đi theo ra ngoài.

Xe Khúc Nhất Huyền đã đảo lại cửa khách sạn, mắt thấy Khương Doãn và Viên Dã cùng nhau đi ra, cô xuống xe trước một bước, mở cốp sau ra lấy công cụ.

Khi Khương Doãn đi tới, cô đang cầm cờ lê muốn chui vào gầm xe.

Viên Dã "Ai" một tiếng, mở miệng trước: "Khúc gia, xe làm sao vậy?"

"Sàn xe có tiếng vang khác thường, tôi kiểm tra đã."

Viên Dã càng không yên tâm: "Có phải thiết bị giảm xóc lại xảy ra vấn đề không?"

Cậu ta quay đầu nhìn Khương Doãn, nói: "Không thì, tôi đưa cô đi đài ngắm cảnh nhé."

Khương Doãn do dự một lát, có chút đáng tiếc: "Đêm nay chỉ có một mình tôi sao?"

Khúc Nhất Huyền mặt không đổi sắc gật gật đầu, đánh nhịp nói: "Muộn hơn chút nữa có thể sẽ mưa, tầm nhìn sẽ càng hỏng bét. Để Viên Dã đưa cô đi đi, tôi phải loại bỏ trục trặc đã."

Khương Doãn miễn miễn cưỡng cưỡng, gật đầu đồng ý.

** ** **

Viên Dã vừa mang Khương Doãn đi, Khúc Nhất Huyền liền ném cờ lê đi trở về.

Cô nâng cổ tay nhìn thời gian, từ trong hộp công cụ lấy ra một cuộn dây thừng, ước lượng trọng lượng, xách vào trong xe.

Sau khi lên xe, cô tắt máy đóng động cơ, từ ghế lái bò đến cốp xe, lúc đi qua chỗ ngồi phía sau, cô thuận tay mở cửa xe, lưu lại một khe hở.

Năm phút sau, Phó Tầm xuất hiện. Anh nhìn chiếc Cruiser ngăn trước cửa khách sạn, sau khi xác nhận biển số xe, không chút nghĩ ngợi vòng đến đầu xe.

Trong xe không có ai.

Bãi đỗ xe ngoại trừ anh, không có bất kỳ sinh vật nào.

Lấy hiểu biết của Phó Tầm đối với Khúc Nhất Huyền, loại tình huống này, hẳn là cô đã mang theo Khương Doãn đi trước.

Sau ngắn ngủi tự hỏi, giữa "Dùng hết sức lực làm cô ngột ngạt" cùng với "Đêm nay buông tha cho cô trước" chọn một trong hai, anh ưu tiên lựa chọn cái trước.

Phó Tầm lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị ấn số điện thoại.

Lúc cúi đầu, khóe mắt liếc thấy một vòng sáng kỳ dị, hiện ra màu xanh lục âm u dày đặc, chợt lóe lên.

Bước chân anh hơi ngừng, tập trung nhìn lại.

Một miếng vỏ kẹo bị vo thành khối màu xanh biếc rơi bên cạnh chỗ ngồi phía sau cửa xe Cruiser, anh đi lại ở giữa, vừa vặn chặn ánh đèn duy nhất trong bãi đỗ xe kia.

Anh nâng mắt, ánh mắt từ vỏ kẹo mất đi ánh sáng rơi vào trên cửa xe không đóng chặt, bất chợt dừng lại, vươn tay ra.

Chỗ ngồi phía sau trống rỗng, có hơi ấm còn chưa tan hết xoay quanh trong xe.

Phó Tầm cảnh giác quét mắt nhìn thùng xe phía trước.

Ánh đèn rơi vào trên ghế phụ, chiếu rõ cả nơi hẻo lánh nhất. Có một cuộn dây thừng được tản ra, từ ghế phụ kéo đến ghế lái rồi hoàn toàn biến mất dưới gầm ghế.

Giống như là có thứ gì, cố ý dẫn dắt lòng hiếu kì của anh, lừa anh lên xe.

Phó Tầm hơi nâng mắt, khóe mắt rơi vào trên kính chiếu hậu trong xe.

Chỉ một thoáng, anh thu tầm mắt lại, phối hợp với cái này ra chiêu gây ông đập lưng ông, dứt khoát lên xe.

Ngay tại một khắc anh ngồi lên chỗ ngồi phía sau này, sau lưng như u linh, có người lặng yên không một tiếng động xuất hiện, gắt gao khóa chặt lấy cổ anh.

Gáy Phó Tầm mát lạnh, có đồ vật bén nhọn chống lên.

Tiếng nói Khúc Nhất Huyền lạnh lẽo, vang lên trong xe im ắng: "Đóng cửa."

Phó Tầm nín cười, phối hợp đóng cửa xe lại.

Bên trong xe có trầm mặc ngắn ngủi, vẫn là Phó Tầm mở miệng trước: "Cô có chuyện muốn hỏi, không thể khách khí mời tôi tới?"

Khúc Nhất Huyền cười: "Ai bảo anh không thành thật."

Cô cũng không phải chưa từng khách khí hỏi, anh đã lần nào nghiêm túc đáp lại?

Phó Tầm thỏa hiệp: "Được, cô hỏi đi."

Anh phối hợp như vậy, Khúc Nhất Huyền cũng không thể lại phô trương thanh thế, cô ném đi cờ lê chống trên cổ anh. Tay khóa trên cổ anh chưa hề thả lỏng, ngược lại đốt ngón tay đi lên, không nhẹ không nặng chặn hầu kết anh.

Tư thế này khiến Phó Tầm cũng không dễ chịu, anh nâng mắt, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về phía Khúc Nhất Huyền chỉ lộ nửa gương mặt.

Cô khẽ mím môi, hỏi: "Ở Đôn Hoàng, anh nói tìm "bảo", có phải đang tìm tôi không?"

"Không phải." Hầu kết của anh dán vào lòng bàn tay của cô trượt lên xuống, khi lại mở miệng thanh âm khàn khàn: "Nhưng đích xác là canh chừng cô."

Khúc Nhất Huyền nhíu mày: "Tìm tôi thì tìm tôi, lén lút là có ý gì?"

"Ngày 25 tháng 6." Lúc anh nói chuyện, tiếng nói chấn động tất cả bàn tay cô, tê tê dại dại: "Cô nhận một đơn khách, hành khách là nam, hai mươi tám tuổi, dùng tên giả Hạng Hiếu Long. Còn có ấn tượng không?"

Khúc Nhất Huyền vặn mi, cơ hồ là theo bản năng trả lời: "Làm sao anh biết?"

Cô vừa dứt lời, chợt nghe Phó Tầm thổi nhẹ một tiếng huýt sáo. Tiếng huýt kia có âm sắc rất thấp, tiết tấu rất nhanh, từ lúc phát ra đến khi bỗng nhiên kết thúc, chỉ ngắn ngủi mấy giây.

Khúc Nhất Huyền còn chưa kịp phản ứng, khóe mắt đã bắt gặp một sinh vật màu trắng sắp thành tàn ảnh cực nhanh từ ống tay áo Phó Tầm chui ra ngoài, lao thẳng tới mặt cô.

Cô theo bản năng buông tay che mặt. Tay vừa buông ra, Phó Tầm không bị kiềm chế, quay người chế trụ phần gáy cô, một tay nắm ở sau lưng cô. Sau một trận trời đất quay cuồng, lưng eo Khúc Nhất Huyền đau xót, cả người bị Phó Tầm gắt gao đặt trên ghế ngồi phía sau.

Hơi ấm trong xe đã hao hết.

Cô thở ra không khí, vừa lạnh vừa buốt.

Khúc Nhất Huyền bị Phó Tầm đè dưới người, không thể động đậy, rốt cuộc hiểu rõ cái gì gọi là "Ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo".

Cô nâng mắt, gắt gao nhìn thẳng con chuột rõ ràng đang đứng trên vai phải Phó Tầm kia, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đây là thứ đồ chơi gì?"

Tác giả có lời muốn nói: Nhanh nhanh nhanh, mọi người cho tiếng vỗ tay mời chồn muội của chúng ta long trọng ra sân ~!!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Ánh mắt Phó Tầm hơi trầm xuống, chính thức nhả ra: quot;Thật là tiểu nhân đắc chí."

Editor: Tuyết Phù Dung

Trong dự liệu, cô đặt câu hỏi nhưng không được Phó Tầm hồi đáp.

Anh lại có thái độ bề trên như lúc ở trên đỉnh núi Lạp Tích kia, mang một ít lơ đãng lười biếng, lẳng lặng đánh giá cô.

Khúc Nhất Huyền không ngừng lại, lạnh lùng chế giễu một tiếng: "Anh biết không, Anh bây giờ vô cùng giống tiểu nhân đắc chí."

Phó Tầm cười, nụ cười này lạnh lùng, không có nửa điểm dịu dàng: "Người lừa tôi lên xe là cô, người núp ở phía sau chuẩn bị đánh lén cũng là cô, tôi chẳng qua là phòng vệ chính đáng, làm sao lại thành tiểu nhân đắc chí được?"

Anh nắm chặt hai cổ tay của Khúc Nhất Huyền trong lòng bàn tay mình, nửa cúi người, trong mắt chớp lên, lộ ra ý lạnh âm u: "Gan rất lớn, bình thường Bành Thâm luôn dạy cô như vậy?"

Khúc Nhất Huyền mài răng, hung hăng trừng anh: "Ân oán cá nhân giữa anh với tôi, anh lôi anh ấy vào làm gì?"

"Ân oán cá nhân?" Giọng nói Phó Tầm vô cùng nhạt: "Tôi thiếu cô cái gì?"

Anh rốt cuộc tìm được thời cơ thích hợp, tính sổ với cô: "Chuyện cô gọi tôi là người giàu có ngu ngốc, coi tôi là máy rút tiền, tôi còn chưa thanh toán với cô, cô còn có ý tốt đề cập đến ân oán cá nhân với tôi?"

Khúc Nhất Huyền đuối lý.

Nghiêm ngặt mà nói, Phó Tầm hoàn toàn không thiếu cô cái gì.

Chuyện Giang Nguyên, mặc dù cô cảm thấy cách làm của Phó Tầm buồn nôn, nhưng hôm đó anh đuổi theo từ Trích Tinh lâu ra để giải thích, cô đã hết giận hơn phân nửa, sau đó nghĩ lại, cũng nguyện ý tin tưởng mọi chuyện từ đầu đến cuối còn có ẩn tình khác. Coi như Phó Tầm thật sự thua thiệt về nhân phẩm, thì theo những gì anh nói, phí tổn lục soát cứu viện Giang Nguyên cũng đủ để xóa bỏ rồi.

Cô đích xác, không có lập trường để ghi hận.

** ** **

Ngoài xe, lại là một trận cuồng phong lạnh thấu xương.

Bị công cụ chồng chất nơi hẻo lánh chặn ngược lại, phát ra vô số tiếng vang nhẹ.

Rất nhanh, cửa thủy tinh dày cộp của khách sạn bị đẩy ra, có người hùng hùng hổ hổ chạy chậm ra, lúc đi qua trước cửa khách sạn, cất giọng quái lạ: "Ai lại ngừng xe giữa cửa thế này?"

Thanh âm kia, từ ngoài xe bay vào, vừa qua khỏi. Một giây sau, lại bị gió vòng quanh, thổi đi thật xa.

Yên tĩnh như thế.

Đầu óc Khúc Nhất Huyền lập tức thanh tỉnh rất nhiều, cô bỗng nhiên tỉnh táo lại, nhìn Phó Tầm gần trong gang tấc, nói: "Tôi có vài suy nghĩ về ý đồ của anh, tôi nói anh nghe, xem tôi suy đoán có đúng hay không."

Phó Tầm từ chối cho ý kiến, cho cô một ánh mắt, ra hiệu cô nói cho anh nghe trước một chút.

"Đầu tháng bảy ở Đôn Hoàng, anh nói anh đến tìm "bảo", trước đó tôi suy đoán chủ quan thứ anh muốn tìm là ngọc sa mạc hoặc là mỏ vật chất. Nhưng về sau tôi bỏ qua giả thiết này, nếu như anh thật là đến lấy quặng, tìm ngọc sa mạc, thì sẽ không đáp ứng cho tôi đi nhờ xe, cũng sẽ không có hành vi cách một ngày sau khi tìm được Tuân Hải Siêu trở lại Nam Giang."

Lúc Khúc Nhất Huyền ở xe móc trong Sa Lương, căn bản không nhận ra Phó Tầm, càng không biết anh là người đầu tư cho đội cứu viện Tinh Huy. Cho nên lúc cô nghĩ tới việc làm thế nào để đạt mục đích đi nhờ xe tiếp tục cứu viện, chỉ có thể dùng điều kiện quen thuộc địa hình trao đổi thời gian và xe ô tô với Phó Tầm.

Ngay sau đó, khi vụ Tuân Hải Siêu kết thúc Phó Tầm không vội vã bắt cô làm tròn lời hứa, ngược lại nói với cô rất nhiều điều không giải thích được, lại bay đi, trở về Nam Giang.

Cô mới hiểu ra chỗ nhầm lẫn.

Phó Tầm lấy Giang Nguyên làm cửa đột phá, ý đồ gợi lên lòng hiếu kỳ của cô. Loại hành vi này cơ hồ là cùng một phiên bản với việc Khúc Nhất Huyền lấy ưu thế của mình đổi lấy lợi ích trong sa mạc, cho nên – cô nghĩ lầm, Phó Tầm muốn làm giao dịch với cô. Thậm chí, trong giao dịch này, cô cực kỳ trọng yếu.

Nếu không cô cũng sẽ không cố ý làm bộ làm tịch, nảy sinh việc tốn hai tháng với anh.

"Anh biết tôi quan tâm đến Giang Nguyên, cũng biết mấy năm nay tôi một mực không hề từ bỏ tìm kiếm cô ấy, cho nên anh muốn mang tin tức anh biết có quan hệ đến Giang Nguyên để làm tôi mắc câu. Nếu như tôi không vững vàng, tìm anh trước… Anh sẽ cầm quyền chủ động này, ép khô giá trị lợi dụng của tôi, rồi mới quyết định muốn khai ân nói cho tôi những dấu vết ngoài vòng pháp luật mà anh biết hay không."

Mặc dù suy đoán này cùng suy diễn lúc trước của cô cơ bản giống nhau, nhưng phân tích ra, liền sẽ phát hiện khác biệt rất lớn.

Thái độ của Phó Tầm đối với cô, từ mới bắt đầu là nhìn kỹ, dần dần biến thành quan sát.

Cho nên, ban đầu, anh đã nắm giữ tính chủ động. Cho tới bây giờ, Khúc Nhất Huyền đang hướng về thế yếu, tùy cho anh phiên vân phúc vũ. (*Phiên vân phúc vũ nghĩa là lật tay làm mây, úp tay làm mưa, chỉ sự thay đổi nhanh chóng, lật lọng*)

Nếu không phải bản năng cô cảm thấy có cảm giác nguy cơ, lại mơ hồ không có đầu mối, cô cũng sẽ không trở thành đầu óc phát sốt, nhất thời xúc động sắp đặt một màn này.

Bây giờ, đâm lao phải theo lao.

Cô hối hận đến ruột đều xanh.

Phó Tầm cong khóe môi, không khẳng định cũng không phủ định.

Cô mới đưa ra ý tưởng, anh đã không nóng nảy hỗ trợ kết luận.

Khúc Nhất Huyền một mực lưu ý biến hóa cảm xúc của anh, thấy biểu cảm của anh dần dần trở nên ý vị sâu xa liền biết phương hướng suy đoán của mình không sai.

Cô trầm tĩnh lại, ngữ khí cũng theo đó dừng một chút: "Để tôi đoán xem, vì sao anh không đồng nhất, từ lúc bắt đầu thẳng thắn trực tiếp tới tìm tôi."

Khúc Nhất Huyền nhớ lại lúc Phó Tầm ở trên xe, tin tức mấu chốt duy nhất để lộ ra là đoạn lời nói kia – "Ngày 25 tháng 6, cô nhận một việc. Hành khách là nam, hai mươi tám tuổi, dùng tên giả Hạng Hiểu Long."

Sau lời nói này cô vô ý thức trả lời "*Làm sao anh biết",* trong mấy giây ngắn ngủi, Phó Tầm đột nhiên nổi lên, thay đổi thế cục, biến thành chủ động.

Việc anh mang theo "Ám khí" này, Khúc Nhất Huyền không biết, xem tư thế Phó Tầm chắc chắn, dù cho biết đây là cạm bẫy, anh cũng có nắm chắc dựa vào con chuột bất ngờ xuất hiện này để thoát khỏi khốn cảnh.

Cho nên, ngay từ đầu anh đã phát hiện mờ ám và lỗ thủng trong bố cục của cô, là anh tự nguyện phối hợp. Đó chỉ có thể nói – Phó Tầm cũng giống như cô, cũng đang tìm một cửa đột phá xé mở vấn đề.

Cho nên mới tương kế tựu kế, bày ra tư thế trúng kế, giả vờ làm người bị hại.

Cô nhấc mí mắt lên, trợn mắt nhìn Phó Tầm một cái.

Hèn hạ!

Vô sỉ!

Đê tiện!

"Mắng đủ rồi?" Phó Tầm bỗng nhiên lên tiếng.

Anh cách càng gần, giọng nói càng trở nên trầm thấp.

Khúc Nhất Huyền lại giật nảy mình, không đánh đã khai: "Tôi mắng ra tiếng?"

"Không phải." ngữ khí Phó Tầm bình tĩnh, rất có hăng hái giễu cợt cô: "Lòng trắng mắt cô là càng trợn càng to, tôi nhìn một cái liền biết cô đang suy nghĩ cái gì."

Đến thời khắc này, coi như xé rách da dê (*ám chỉ lộ mặt thật*), anh cũng đã bại lộ không còn chút nào.

Phó Tầm dứt khoát không giấu nữa, những thói hư tật xấu đã ngụy trang, tô son trát phấn, đều lộ rõ trước mặt cô.

"Không nói tiếp nữa?" Anh hỏi.

Khúc Nhất Huyền trực giác anh chưa nói xong, cũng không nói nữa.

Quả nhiên.

Câu tiếp theo của Phó Tầm là: "Nếu cô không có ý định nói nữa, tôi sẽ dùng phương thức của tôi để giải quyết vấn đề của chúng ta đêm nay."

"Cho cô lấy một ví dụ."

Anh trầm ngâm mấy giây, nói: "Tôi làm gì, cô hẳn phải biết." Nếu không, cô cũng không dám dùng công phu sư tử ngoạm với Viên Dã, xin anh một máy bay trực thăng cứu viện.

Khúc Nhất Huyền ngầm thừa nhận.

Phó Tầm nói tiếp: "Nghề nghiệp chuyên gia giám định khảo cổ nghe có vẻ rất an toàn, đúng không?"

Khúc Nhất Huyền: "…" Cô còn chưa từng làm, làm sao cô biết?

"Liên quan đến khảo cổ, nó cũng sẽ không há mồm cắn cô." Phó Tầm dừng lại, ngữ khí khẽ biến đổi: "Nhưng cô cảm thấy, tôi so với dáng vẻ nên có của nghề nghiệp này, có giống không?"

Khúc Nhất Huyền nhớ tới tấm hình nhìn thấy trên Weibo kia.

Phó Tầm mặc áo sơ mi quần tây, mang theo mắt kính không gọng, cái hình tượng kia… Rất có dáng vẻ giáo sư làm nghiên cứu.

Nhưng cơ hội báo thù đưa đến bên miệng, cô không nỡ buông tha, há mồm liền là: "Không giống, anh giống bọn côn đồ thu phí bảo hộ."

Tay Phó Tầm đang nắm cổ tay cô trượt xuống, hơi dùng lực nắm xương cổ tay của cô.

Khúc Nhất Huyền chịu đựng xúc động muốn chửi thề, nổi giận đùng đùng trừng mắt liếc anh một cái, cảnh cáo: "Cũng được rồi đi, nếu chọc tới tôi, nhất phách lưỡng tán (*dứt khoát tách ra, chia tay, kiểu như nhất đao lưỡng đoạn, một phát chém đứt*). Anh đừng cho là tôi không biết, anh còn có việc cầu tôi."

Lời này, thả cho Viên Dã nghe, cậu ta khẳng định không dám.

Nhưng thả cho Phó Tầm nghe, Khúc Nhất Huyền rất sợ hoàn toàn ngược lại…

Thế là, cô hắng giọng một cái, lại cho một bậc thang: "Anh nói tiếp đi."

Phó Tầm ngược lại nới lỏng tay, chỉ là không cho Khúc Nhất Huyền không gian để đối kháng, trở tay đưa hai tay cô ra phía sau cô.

Tư thế này so với bị anh đè ép thoải mái hơn nhiều, nghĩ đến độ thực hiện của việc thà chết chứ không chịu khuất phục phun anh một mặt nước miếng cũng có thể tăng lên không ít.

Khúc Nhất Huyền có chút hài lòng.

"Mười năm trước, có người dùng số tiền lớn thuê tôi đi giám định. Đến nửa đường, có một nhóm người không muốn tôi xuất hiện chặn xe lại, dùng tính mạng của cha tôi để uy hiếp tôi. Cô đoán tôi đã làm gì?" Phó Tầm hỏi.

Đầu óc Khúc Nhất Huyền từ nhỏ đã thích đáp (*ứng đối, nói nối*) đột nhiên thay đổi, đáng tiếc sau khi lớn lên, cơ hội như vậy không nhiều lắm. Cô suy tư mấy giây, thử thăm dò cho một đáp án: "Không đến mức chơi chết, vậy thì… Làm tàn phế?"

Ngữ khí Phó Tầm bình thản, đến cảm xúc dư thừa cũng không có: "Hắn về sau, táng gia bại sản, cách cái chết không xa."

Đệt!

Hù dọa cô đúng không?

Mặt mày cô giật giật, nghe có vẻ chẳng tình nguyện lắm: "Được thôi, anh hỏi đi."

Phó Tầm đối với vẻ dịu dàng ngoan ngoãn bất ngờ của cô còn nghi vấn.

Nhưng mà dưới mắt, toa xe nhỏ hẹp, ngoại trừ anh không có người khác. Anh đêm nay có kiên nhẫn, nạy lời nói từ trong miệng cô ra.

"Vẫn là vấn đề vừa rồi." Phó Tầm nói: "Cô có biết Hạng Hiểu Long không?"

Khúc Nhất Huyền xác nhận, động cơ của Phó Tầm là Hạng Hiểu Long.

Nói đến Hạng Hiểu Long, Khúc Nhất Huyền hoàn toàn khắc sâu ấn tượng.

Tháng sáu không phải mùa du lịch thịnh vượng của tây bắc, nhưng bởi vì tháng năm trong Khả Khả Tây có đàn linh dương di chuyển, có không ít du khách vì hâm mộ cảnh này mà tới.

Cái nhiệt độ này sẽ một mực tiếp tục đến cuối tháng sáu, cho đội xe tây bắc chừa lại một kỳ chỉnh đốn ngắn ngủi, nghênh đón mùa du lịch thịnh vượng vào tháng bảy.

Xuất phát từ nguyên nhân cá nhân, hàng năm từ đầu tháng năm đến cuối tháng sáu Khúc Nhất Huyền chỉ tiếp danh sách đi trong Khả Khả Tây.

Ngày hai mươi lăm tháng sáu năm nay, đúng lúc là ngày đầu tiên cô từ trong Khả Khả Tây trở về Đôn Hoàng chỉnh đốn.

Bốn năm trước, Giang Nguyên mất tích. Cô cũng bởi vậy quyết liệt với cha mẹ, ly biệt quê hương.

Hàng năm đội xe dẫn khách thu nhập rất khả quan, nhưng đối với Khúc Nhất Huyền còn chưa từ bỏ tìm kiếm Giang Nguyên mà nói, điểm thu nhập ấy còn thiếu rất nhiều.

Đại bộ phận người dẫn đoàn đội xe Tinh Huy chỉ ở mùa du lịch tây bắc thịnh vượng dẫn khách, mùa ế ẩm thì nghỉ ngơi.

Khúc Nhất Huyền là khác loại duy nhất.

Nhất là trong lúc Viên Dã ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, dưới sự phụ trợ của loại hình nhân cách lười biếng thời gian nhàn rỗi còn nhiều hơn thời gian làm việc này, cô quả thực là nhân viên gương mẫu của đội xe.

Bất kể là nhận khách hay tiễn khách, hay là du lịch một ngày bằng xe trong thành phố, chỉ đi một mình, vẫn tinh lực tràn đầy.

Hạng Hiểu Long, là khách hàng duy nhất bao xe của Khúc Nhất Huyền vào tháng sáu năm nay trong thành phố Đôn Hoàng. Cùng ngày hắn bao chiếc Cruiser, chỉ đi ba chỗ. Ba chỗ này phân bố ở ba nơi hẻo lánh nằm ở hướng bắc, đông, nam của Đôn Hoàng, nếu nhất định phải nói có điểm gì giống nhau, đó chính là — ba nơi này đều là chỗ giám định đấu giá đồ cổ.

** ** **

Trong đầu Khúc Nhất Huyền, mọi thứ đã dần dần trở lên rõ ràng.

Cô nâng mắt, khóe môi hơi câu, dáng vẻ tươi cười phách lối: "Muốn biết?" Dứt lời, cô lung lay cổ tay bị anh vây khốn, xoay người tỏ vẻ khinh cuồng của người làm chủ thế trận: "Buông ra."

Phó Tầm nhíu mày, mặt không đổi sắc đối đầu với tầm mắt của cô.

Hai con mắt kia, vừa đen vừa thâm sâu, giống như vực thẳm, sâu không thấy đáy.

Khúc Nhất Huyền thấy anh bất động, rất là bất mãn: "Anh tốt nhất khách khí với tôi một chút, nếu không, một câu tôi cũng không nói."

Ánh mắt Phó Tầm hơi trầm xuống, chính thức nhả ra: "Thật là tiểu nhân đắc chí."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Phó Tầm chê cô lộn xộn, che gáy cô lại, ép vào trong ngực mình

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Tiểu nhân đắc chí thì tiểu nhân đắc chí thôi, dù sao cũng so với mặc người làm thịt tốt hơn.

Khúc Nhất Huyền tránh khỏi kiềm chế của Phó Tầm, ngồi xuống. Ánh mắt đầu tiên của cô quét về phía con chuột bạch chỉ còn lộ ra cái đuôi vừa chui vào cổ áo liền mũ của Phó Tầm: "Cái đồ chơi này, có đuôi không có đầu, đến cùng là thứ gì?"

Cái đuôi kia lung lay, dịch xuống, ló một cái đầu ra.

Ánh mắt Khúc Nhất Huyền chưa kịp thu, vừa vặn đối diện với nó.

"Chồn tuyết." Phó Tầm giơ tay lên, tay vừa đưa tới trước mặt, nó đã ngoan ngoãn dựa vào cái "Thang máy" này, tùy ý Phó Tầm ôm nó vào trong ngực.

Lần này, Khúc Nhất Huyền thấy rõ…

Đích thật là một con chuột trắng bự, cón là bản dài hơn to hơn.

Có lẽ là không thích người sống, con chồn tuyết trong ngực Phó Tầm chờ đợi một hồi, đầu nhẹ nhàng cọ cọ, tự mình tìm một cái lỗ, liền chui vào ống tay áo.

Khúc Nhất Huyền có chút không dám tin.

Cô vừa rồi là bị cái thứ đáng yêu quá đáng này đánh lén? Còn bởi vậy đau mất trận địa!

Cái này…. Có phải có chút quá sỉ nhục không?

Nhưng mà bây giờ, còn không phải thời điểm so đo làm sao cho thứ đồ chơi này vào nồi.

Khúc Nhất Huyền xoa cổ tay ê ẩm, liếc mắt nhìn Phó Tầm, nói: "Tôi và Hạng Hiểu Long, không quen." Ngụ ý là, quen biết.

"Anh tìm hắn để trả thù hay là nhận người thân?" Khúc Nhất Huyền hỏi.

Phó Tầm giật giật khóe môi, cười có chút lạnh lẽo: "Trong nhà tôi có hoàng vị cần thừa kế sao? Còn nhận người thân?"

Cũng đúng.

Gia sản lớn như thế, hận không thể nuốt riêng mới tốt, sao lại nghĩ đến việc nhận thân.

Cho nên, Phó Tầm tìm hắn, là vì trả thù?

Bàn tính trong lòng Khúc Nhất Huyền đánh vang lốp bốp, trên mặt lại tỉnh táo: "Là thế này. Tôi không thể trực tiếp bán hắn, mạng người tôi đã cõng một cái, không cõng nổi cái thứ hai. Trước tiên anh cần nói cho tôi biết, mục đích anh tìm Hạng Hiểu Long."

"Anh cũng có thể lựa chọn gạt tôi." Khúc Nhất Huyền bổ sung: "Nhưng chỉ cần để tôi phát hiện, tôi thề, đời này sẽ cùng anh không chết không thôi."

Phó Tầm không trả lời.

Không thể nói gì đều do Khúc Nhất Huyền định đoạt, từ trước đến nay anh không thích cục diện bị động.

Anh yên lặng nhìn Khúc Nhất Huyền vài lần.

Trong xe không có nguồn sáng, tất cả ánh sáng đều bắt nguồn từ ngọn đèn chiếu sáng ở bãi đỗ xe. Không biết là gió quá lớn hay là ốc vít cố định lỏng lẻo, ngọn đèn kia cứ lắc lư rung động, giống như là tùy thời có thể rơi xuống.

Tia sáng trong xe cũng theo đó lúc sáng lúc tối, đôi mắt của cô dưới ánh sáng ru ngủ này, sáng như sao trời.

** ** **

Phó Tầm là chuyên gia giám định văn vật, cánh cửa của vòng luẩn quẩn này nói thấp không thấp, nói cao cũng không cao.

Có người không hiểu nghề, ở điểm du lịch mở một cửa hàng, bán ít đồ cổ nhỏ chơi chơi. Làm ông chủ nhỏ, lừa dối những người càng không hiểu nghề, làm nghề sống tạm.

Miễn cưỡng đủ vào cái vòng luẩn quẩn này, danh "Sư" (*Sư trong sư phụ, giáo sư, chỉ người có kiến thức, bậc thầy, hiểu biết trong lĩnh vực*) cũng không thể dùng, chỉ có thể gọi là giám định viên đồ cổ, bình thường sẽ ở phòng đấu giá, giám định ở cửa hàng cầm đồ, phân biệt một vài món đồ đơn giản.

Lại hướng lên một bậc, mới có thể gọi là chuyên gia giám định đồ cổ, cấp bậc này mới tính bước vào giới giám định văn vật, tiền lương không dừng lại ở năm ngàn vạn, phân đủ loại khác biệt. Cao cấp chút, gọi là chuyên gia giám định cấp một, nhưng mà cũng không có cấp thấp hơn, cấp hai cấp ba gọi lên quá khó nghe, không ai thích.

Vòng luẩn quẩn của Phó Tầm, là từ chuyên gia giám định cấp một bắt đầu, còn muốn đi lên. Giống với trong giới điện ảnh, thành viên cơ bản cố định. Ngẫu nhiên có lưu động, ngoại trừ số ít là người mới, đại bộ phận vẫn là đồ tử đồ tôn (*từ sư phụ có đồ đệ rồi có đồ tử, đồ tôn, ám chỉ con ông cháu cha*).

Giống như Phó Tầm theo nghề Phó Vọng Thư, không ít chuyên gia giám định đồ cổ đều sẽ thu học trò, kế thừa tay nghề. Tỷ như: Kỹ thuật giám định và gia công Bảo ngọc thạch, giám định thư hoạ, giám định và phục chế khảo cổ, cổ điển văn hiến học.

Phân loại, một người phát triển một người, đều có lối ra.

Phó Tầm không thu đồ đệ, nhưng anh tuổi nhỏ thành danh, lại là con trai độc nhất của Phó Vọng Thư, dưới hai phe nhân mạch, tầm ảnh hưởng của anh có thể đoán được.

Trong giới đồ cổ luẩn quẩn như vực nước sâu này, nhãn lực không đủ, không chừng ngày nào sẽ bị hố (*hố ở đây nghĩa là bị lọt bẫy*). Có thể lên một cấp chuyên gia giám định, khẳng định chính mình cũng có chút bản lĩnh. Càng có quyền uy, thì từ kẽ hở giữa ngón tay bọn họ rò rỉ ra ngoài cũng đều là bảo bối ngàn vàng khó cầu. Cho nên, tiểu tôm tép dưới đáy không có thành tựu chen vỡ đầu cũng muốn đi vào vòng luẩn quẩn này.

Phía dưới Phó Tầm có không ít người đi theo làm việc.

Cuối tháng sáu, anh thu được tin tức từ tai mắt của tiệm cầm đồ ở Đông Hoàng đưa tới, nói món đồ mấy năm nay anh một mực truy lùng, đã xuất hiện.

Anh cho người đi thăm dò, manh mối lại đứt đoạn trên người Hạng Hiểu Long.

Mà cuối cùng trước khi Hạng Hiểu Long mất liên lạc, liên hệ duy nhất có thể tra được là Khúc Nhất Huyền.

Tin tức qua tay của hai người, truyền đến chỗ anh có chút biến vị.

Tin tức cuối cùng Phó Tầm nhận được là: Người giúp Hạng Hiểu Long chạy ba món đồ cổ giám định là một nữ, rất trẻ. Đáng tiếc hình thu được quá mờ, không thấy rõ biển số xe.

Thế là, anh liền đích thân đến.

Anh tìm "bảo", là món hàng bị người ta lấy đi, giá trị hơn mấy trăm vạn. Càng quý hơn cái giá này, là ý nghĩa. Đó là lễ vật trưởng thành Phó Vọng Thư tặng anh, dù có mất đi, cũng phải hao hết tâm tư tìm về, huống chi còn là bị người lấy cắp.

Mới đầu không nghĩ tới là Khúc Nhất Huyền, khi loại trừ tra ra được là người dẫn đoàn của đội xe Tinh Huy, Phó Tầm mơ hồ có dự cảm không ổn.

Đội xe Tinh Huy là một tay Bành Thâm sáng lập, là đội xe có lịch sử sâu nhất trên đường vòng tây bắc. Tên tuổi càng nổi tiếng, việc làm ăn tự nhiên cũng sẽ càng tốt.

Phó Tầm cùng đội xe không liên quan, cũng không rõ ràng lắm đội xe vận hành như thế nào, nhưng thỉnh thoảng nghe Bành Thâm nói, biết đội xe Tinh Huy rất ít tiếp việc làm thêm, cùng loại với nhận điện thoại, bao xe, cho dù anh không thiết lập lệnh cấm, không ngăn trở đội xe nhận khách, thì cũng cực ít có người tiếp khách ngoài.

Nguyên nhân thật ra anh biết.

Bởi vì đội xe Tinh Huy ngoại trừ có nghiệp vụ dẫn đoàn, còn tổ chức một đội cứu viện, đội viên đội xe phần lớn lựa chọn thời gian còn trống để chuẩn bị cứu viện cần.

Phó Tầm tài trợ thiết bị, phát kinh phí cứu viện, cực ít nhúng tay vào sự vụ của đội cứu viện. Chỉ có Bành Thâm, sẽ báo cáo những thay đổi trọng đại trong đội hoặc mua thêm thiết bị cho anh.

Trừ cái đó ra, mỗi khi cứu viện, bất kể thành bại, Bành Thâm đều sẽ gửi cho anh một phần tin vắn cứu viện.

Khác thường của Khúc Nhất Huyền làm Phó Tầm đưa ra phương án đầu tiên trong việc xử lý chuyện này, là lựa chọn án binh bất động.

Anh tiếp cận, quan sát, thăm dò, đến hôm nay thẳng thắn, đã làm nền thật lâu.

** ** **

"Tôi không thể thẳng thắn toàn bộ." Phó Tầm dựa vào thành ghế, mặt mày chây lười: "Có thể nói cho cô, cũng chỉ là trong tay Hạng Hiểu Long có hàng bẩn."

“Tôi không chiếm lợi của cô, cũng không lừa gạt cô.” Ánh mắt Phó Tầm sâu hơn, nói: “Cô thay tôi tìm Hạng Hiểu Long, tôi sẽ giúp cô tìm Giang Nguyên.”

“Tôi cùng Hạng Hiểu Long không có thù, hắn kết thù với khác người khác. Tôi truy hồi đồ vật của mình, có rất nhiều người muốn tìm hắn lấy lại công đạo.” Anh lại chế trụ phần gáy cô lần nữa, vặn cô về hướng mình: “Cô yên tâm, mạng Hạng Hiểu Long còn chưa tới phiên cô cõng.”

Nhân quả không có cách nào nói rõ, sau lưng Hạng Hiểu Long liên lụy đến kiện cáo mạng người.

Muốn giải thích, tất nhiên sẽ liên lụy đến một đống, trong lúc nhất thời nói không hết, cũng nói không rõ. Giống như Khúc Nhất Huyền không muốn nhắc tới Giang Nguyên, anh cũng có chuyện không muốn nhắc tới.

Đã không cần thiết, vậy liền không đề cập tới.

Đồ vật làm thế nào bị lấy đi, cũng khó mà nói.

Người liên lụy trong đó đã qua đời, chuyện xưa nhắc lại, không thêm tiếng xấu. Anh làm giám định, giao tiếp với văn vật, ít nhiều cũng tin chút phong thuỷ, làm phiền sự bình anh của người khác anh cũng không muốn làm.

Đây mới là mục đích của anh.

Trải tốt đường, chờ hết thảy nước chảy thành sông, quạt gió thêm củi, đạt thành hợp tác với Khúc Nhất Huyền.

Khúc Nhất Huyền nhíu mày, cô im lặng không lên tiếng dựa vào chỗ ngồi phía sau.

Cũng khó có lúc như vậy, cô cùng chiếc xe này sớm chiều ở chung, đây vẫn là lần đầu ngồi ở ghế sau.

Điều kiện Phó Tầm đề ra quá mê người, chính là bởi vì mê người, mới lộ ra sự không chắc chắn cực lớn.

Đối với Giang Nguyên, cô đã sớm vượt qua cấp bách lúc trước, bây giờ càng có thể lắng đọng xuống tinh táo suy nghĩ.

“Tôi không thể trả lời anh ngay được.” Ấn đường Khúc Nhất Huyền nhíu sâu, cô cần tiêu hóa, chỉnh lý lượng tin tức to lớn đêm nay trước, rồi suy xét khả năng khác nữa.

Cũng may, Phó Tầm cũng không muốn cô trả lời ngay bây giờ, cái này quá làm khó người khác.

Anh gật đầu, chỉ nói hai chữ: “Nhanh lên.”

Đột nhiên hết thảy đều kết thúc, nên nói đã nói, nên hỏi cũng hỏi, nên biết cũng biết. Trong xe yên tĩnh, trống rỗng gợn sóng mấy phần xấu hổ…

Cô nam quả nữ, ở chung trong một chiếc xe.

Chưa nói tới vừa rồi thiếu chút nữa đánh nhau, hình ảnh kia thật là có chút khó coi.

Khúc Nhất Huyền không hiểu sao bắt đầu thấy thẹn, nhưng Phó Tầm không nhúc nhích, cô cũng không tốt trực tiếp bỏ xe chạy lấy người. Châm chước một lát, chỉ có thể hắng giọng một cái, nói: “Được rồi, vậy tan họp đi.”

Phó Tầm đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức cười rộ lên, giống ngậm một điếu thuốc, tiếng nói trầm thấp nặng nề: “Tan họp? Tư thế gây ông đập lưng ông này của cô cũng không giống như là chỉ mở một cuộc họp.”

Anh nói đến chuyện này, Khúc Nhất Huyền liền xù lông.

Cô thờ ơ nhìn lại, khóe môi hơi cuộn lên, lộ ra nét mặt cười mà không phải cười: “Tôi làm việc từ trước đến nay đều thô bạo, anh có ý kiến?”

“Không có.” Âm sắc anh thấp xuống, thanh âm cơ hồ tan vào trong gió: “Nhưng mà lại đến mấy lần, có thể sẽ không chịu đựng nổi.”

Khúc Nhất Huyền không nghe rõ: “Anh nói cái gì?”

Phó Tầm vỗ nhẹ đầu cô, kết thúc chủ đề: “Đi thôi.”

Anh vừa dứt lời, từ góc rẽ nhà khách xuất hiện một chùm đèn xe trắng lóa. Ánh đèn từ xa xuôi theo góc vòng tròn, từ góc rẽ chiếu thẳng tới.

Khúc Nhất Huyền nghe tiếng động cơ quen tai kia, sắc mặt lập tức thay đổi.

Mắt thấy Phó Tầm đã kéo cửa xe ra, thân thể cô kịp phản ứng trước đại não, bổ nhào qua bọc lấy mu bàn tay anh, dùng sức đụng vào cửa xe.

Mu bàn tay Phó Tầm mát lạnh, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Khúc Nhất Huyền gắt gao ép trở về chỗ ngồi phía sau.

Dưới tình thế cấp bách, cô lại làm một cái khóa cổ, đẩy anh dựa lưng vào ghế ngồi.

Đèn xe kia chiếu vào bên trong xe, bất động.

Khúc Nhất Huyền cũng yên lặng lại, thả nhẹ hô hấp, thời gian dần trôi qua. Phó Tầm dò xét cô, giống như nghĩ đến cái gì, cong cong khóe môi: “Viên Dã trở về rồi?”

Khúc Nhất Huyền hừ một tiếng làm trả lời.

Lúc này thả Phó Tầm ra ngoài, đừng nói mặt mũi, lớp vải lót cũng đều ném hết. Viên Dã cùng Khương Doãn sẽ nghĩ cô thế nào?

Cô mặc dù không dựa vào gương mặt này ăn cơm, nhưng cũng không thể “Không biết xấu hổ”.

Cô sợ Phó Tầm này sẽ cố ý làm trò xấu, cánh tay chống ở cổ anh dùng sức, thấp giọng cảnh cáo: “Đừng lộn xộn.”

Sau lưng, âm thanh hai tiếng cửa xe bị đụng vào vang lên.

Viên Dã “Ai” một tiếng, tiếng bước chân càng ngày càng gần: “Khúc gia sao lại ngừng xe để đây mặc kệ?”

Khương Doãn bị đông cứng đến đỏ cả chóp mũi, cô ta nhét tay vào túi áo khoác, che lấy chóp mũi lạnh lẽo bốc lên khí lạnh, thanh âm mơ hồ thầm nói: “Có phải chị ấy đi tìm Phó đại ca hỗ trợ không?”

Viên Dã đi một vòng quanh xe, mắt thấy cách ghế sau càng ngày càng gần.

Phó Tầm ôm Khúc Nhất Huyền trượt xuống, toàn bộ trượt đến vị trí từ cửa sổ xe nhìn không thấy.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng “Xuỵt” một tiếng.

Khúc Nhất Huyền không dám động, cô núp ở trong ngực Phó Tầm, lỗ tai dựng thẳng, thời khắc lưu ý động tĩnh ngoài xe.

Tiếng bước chân Viên Dã dừng lại ở cửa xe chỗ ghế sau, dường như đứng một hồi, lại giống như dán mắt lên cửa sổ xe nhìn. Trong xe cách âm tốt, trong tiếng gió hô hô cái gì cũng không nghe thấy.

Khương Doãn nhún nhảy một cái lại gần, nói: “Cửa xe có khóa không, anh kéo ra nhìn xem.”

Cả trái tim Khúc Nhất Huyền đều nhảy tới cổ họng.

Cô khẩn trương đến mức hô hấp cũng sắp ngừng lại, cuống họng giống như phá gió, không khí hít vào toàn bộ theo lỗ hở nghênh ngang rời đi. Trong phổi trống rỗng, giống cái bình rỉ nước, giọt nước nhỏ xuống vĩnh viễn không đầy được đến mực nước.

Cô nhẹ nhàng, thở hổn hển hai cái.

Cái thứ ba còn chưa thở được đều đặn…

Con chồn nhét trong ngực Phó Tầm, nhô cái đầu ra.

Một đôi mắt bằng hạt đậu màu xanh sáng ngời, không nháy mắt đối diện với Khúc Nhất Huyền.

…

…

…

Nhìn cái gì mà nhìn, đồ lưu manh bé!

Cô lặng lẽ đảo mắt, liếc nhìn đỉnh đầu.

Góc độ không đúng, cô không nhìn rõ được cửa sổ xe, cũng không cách nào thấy rõ Viên Dã ở ngoài xe.

Phó Tầm chê cô lộn xộn, che lại gáy cô, ép vào trong ngực mình.

Lòng bàn tay của anh ấm áp, ngón tay từ sau đầu rơi xuống phần gáy, theo thói quen nhéo nhéo.

Khúc Nhất Huyền lập tức: "…"

Hô hấp không thuận, hoa mắt chóng mặt, nhịp tim tăng mạnh, còn đặc biệt muốn ăn thịt chồn.

Thời gian đã qua bốn năm, cô mẹ nó lại bị phản ứng cao nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Cô linh hoạt rút tay từ túi sau lưng ra, kéo áo jacket của Phó Tầm, chui đầu vào

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Không đợi Khúc Nhất Huyền hòa hoãn khẩu khí, trên cửa sổ xe vang lên một tiếng trầm đục, tựa như có vật gì đụng lên cửa xe.

Nhịp tim Khúc Nhất Huyền cũng "thịch" một tiếng, chợt ngừng đập.

Cô ngừng thở, nửa ngày không dám động.

Tay Phó Tầm chế trụ gáy cô, lại véo nhẹ một chút.

Nhìn giống như là trấn an, nhưng lấy hiểu biết của Khúc Nhất Huyền đối với anh, cô cảm thấy, khả năng Phó Tầm chế giễu cô nhát gan lớn hơn chút.

Trốn tránh mãi cũng không phải biện pháp.

Từ trước đến nay tác phong của Khúc Nhất Huyền không phải phó mặc cho số phận, cô ngưng thần, suy nghĩ đối sách cực nhanh.

Nếu chỉ có Viên Dã, cô cũng không cần che giấu như thế, chủ yếu là có Khương Doãn.

Cô ta có hứng thú với Phó Tầm, không quan tâm là xuất phát từ lòng hư vinh muốn chứng minh mị lực của mình hay là xuất phát từ tâm tính muốn phát triển một cuộc tình diễm ngộ, tâm tư của cô gái nhỏ này đối với Phó Tầm rất rõ ràng, tuyệt đối không đơn thuần.

Để cô ta thấy mình và Phó Tầm đơn độc đợi trong xe, tam quan sụp đổ là việc nhỏ, còn có thể giúp cô ta tự tỉnh lại từ trong suy sụp.

Vạn nhất nghĩ quẩn thì nguy rồi, kiểu cô nương có tính cách như vậy một khi bắt đầu làm loạn, ai cũng đừng trông cậy sau này sẽ thời có gian thanh tịnh.

Quan trọng nhất chính là, đối với hình tượng của đội xe không tốt.

Nếu có thêm khiếu nại, đừng nói Bành Thâm sẽ đích thân hỏi đến, tiền viết báo cáo phạt cô phải ăn đủ.

Ngoài xe, Khương Doãn nhẹ "A" một tiếng, dậm chân: "Máy ảnh của tôi."

Tay Viên Dã đang nắm nút vặn cửa lập tức rút về, quay đầu nhìn cô ta: "Đập vào xe?"

"Chứ còn gì." Khương Doãn kiểm tra ống kính, đau lòng đến mi tâm vặn chặt: "Cái ống kính này hết mấy vạn đó."

Viên Dã độc thân nhiều năm như vậy không phải là không có đạo lý, cậu ta đi sờ xe trước, xác nhận không bị đập xước mới thở phào nhẹ nhõm: "Khúc gia yêu xe như mạng, cái xe này theo cô ấy vào sinh ra tử lâu rồi, tự nhiên bị xước, cô ấy có thể mắng tôi nguyên một tháng."

Khương Doãn: "…"

Cô ta nói ống kính của cô ta hết mấy vạn, cái người đại ngốc này thật sự không nghe thấy hay là giả vờ không nghe thấy?

Nháo loạn một trận.

Khương Doãn cũng mất hứng đứng đợi ở chỗ này với cậu ta, cô ta ôm máy ảnh, buồn bực không lên tiếng liếc nhìn Viên Dã, nói: "Tôi đi về trước."

Viên Dã thấy cô ta khó chịu, cho là cô ta còn đang vì thời tiết đêm nay không tốt không thể chụp bầu trời sao, phất phất tay: "Đi đi, cô về nghỉ ngơi sớm một chút, tôi sẽ chờ chụp sao trời cho cô."

Thật đúng là kẻ độc thân lâu năm...

Khúc Nhất Huyền nghe tiếng bước chân của Khương Doãn hận không thể đạp nát bậc thang, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thở dài một cái.

Khương Doãn vừa đi, cảm giác nguy cơ của Khúc Nhất Huyền lập tức được giải trừ.

Cô linh hoạt rút tay từ túi sau lưng ra, kéo áo jacket của Phó Tầm, chui đầu vào.

Phó Tầm nhíu mày.

Anh cúi đầu nhìn Khúc Nhất Huyền, không khách khí túm gáy cô, xách ra.

Khúc Nhất Huyền nâng mắt trừng anh: "Gửi một tin nhắn ngắn."

Cằm cô khẽ nâng, câu nói này nặn ra từ trong kẽ răng, thanh âm ép cực thấp.

Phó Tầm không nghe rõ, hơi nghiêng đầu.

Khoảng cách giữa hai người vốn đang ở ranh giới nguy hiểm, anh vừa xuống thấp, Khúc Nhất Huyền gần như có thể đụng phải chóp mũi anh.

Chóp mũi cô ngửi ngửi mùi hương nhàn nhạt chỉ thuộc về anh, cứng ngắc mấy giây mới nói: "Che cho tôi một chút."

Dứt lời, cô lại kéo áo khoác của anh ra, chui vào.

Lần này Phó Tầm không xách cô, anh kéo cao cổ áo khoác, ngăn cản ánh sáng trên màn hình điện thoại di động của cô, cũng che khuất đầu cô.

Mà bên trong áo khoác của anh — Con chồn tuyết cảnh giác nhô cái đầu ra, đôi mắt tròn xoe nhìn cô.

Mắt đen nhánh, lấp lánh ánh nước, im lặng nhưng phòng bị.

Khúc Nhất Huyền và nó bốn mắt nhìn nhau.

Mấy giây sau, cô nhe răng, ở ngay trước mặt nó, dùng đầu lưỡi liếm liếm môi.

Con chồn kia, sửng sốt trọn vẹn một giây, sau đó vèo một cái, bị hù chạy…

Vài giây sau.

Điện thoại di động của Viên Dã nhận được một tin nhắn trong Wechat.

Tiểu Khúc gia: *Lén lén lút lút trước xe của tiểu gia làm gì đó? Cút mau.*

Xe của Khúc Nhất Huyền có hệ thống định vị, lúc trang bị thêm hệ thống này, xưởng xe tặng thêm cho cô chức năng "Báo nguy".

Chức năng báo nguy này cũng không phải là chỉ dùng trong mạng lưới liên lạc với công an, mà là khóa trên nick Wechat của chủ xe.

Trong trạng thái Cruiser tắt máy, sẽ kịp thời cảm ứng có người tới gần, từ đó "Báo nguy" đến nick wechat của chủ xe.

Wrangler của Viên Dã cũng có một hệ thống giống như đúc xe của cô.

Thế là, sau khi nhận được wechat của Khúc Nhất Huyền, cậu ta còn chạy nhanh hơn thỏ,vụt đi như một làn khói.

Nguy cơ vừa giải trừ hoàn toàn, Khúc Nhất Huyền không khỏi xấu hổ, trước tiên muốn ném Phó Tầm xuống xe.

Lập tức, cô lấy cớ dừng xe, lại trở về vị trí lái, trước tiên đem Cruiser ngưng vào chỗ đậu.

Sau khi thu dọn dây thừng và thùng dụng cụ, xác nhận Phó Tầm đã về khách sạn, cô mới chậm rãi ung dung quay về.

Phòng của cô ở giữa phòng của Khương Doãn và Phó Tầm, từ đầu hành lang cần phải đi qua phòng Viên Dã, Phó Tầm mới đến phòng cô.

Trong hành lang trống rỗng, lại trải thảm.

Khúc Nhất Huyền đi trên mặt thảm dày cộp, ngay cả tiếng bước chân cũng không phát ra.

Lúc cô đi qua phòng Phó Tầm, liếc mắt nhìn ánh sáng lọt ra từ khe cửa, bỗng nhiên cảm giác toàn thân khó chịu lại khó chịu.

Cảm giác thua trận hoàn toàn, còn thua cả mặt mũi…

Cô cắm đầu quẹt thẻ phòng, quay đầu lại liếc mắt.

Lúc tiếng nhắc nhở mở khóa vang lên, tay cô nặng xuống, đóng cửa lại.

Sau đó đi đến trước cửa phòng Phó Tầm, gõ gõ. Trong phòng, giọng Phó Tầm thật thấp, hỏi một tiếng: "Ai đó?"

Khúc Nhất Huyền nói: "Có chuyện quên nhắc nhở anh."

"Quản kỹ con chồn của anh, đừng để tôi có cơ hội cho vào nồi nấu." Dứt lời, rốt cục thể xác và tinh thần cô đều thư sướng, hừ hừ rên rỉ một đoạn nhạc quay về phòng.

Trong phòng.

Phó Tầm nhìn con chồn tuyết đang chăm chú ăn lương thực, khẽ cười: "Có tiền đồ." Cũng dám nhớ thương chồn của anh rồi.

** ** **

Sáng sớm ngày hôm sau, sáu giờ.

Vang lên trước cả đồng hồ báo thức, là điện thoại của Khương Doãn. Giọng nói của cô ta mềm dẻo, nếu xem nhẹ cái ngữ khí uể oải kia, đoán chừng còn thấy tinh thần rất cao.

"Chị Khúc, bên ngoài trời vẫn còn đen. Chúng ta còn có thể ra ngoài ngắm mặt trời mọc sao?"

Khúc Nhất Huyền híp mắt, kéo màn cửa sổ nhìn ra phía ngoài.

Trời tối, còn rất tối.

Cô nâng cổ tay liếc nhìn thời gian, nói: "Cô chờ chút, tôi ra ngoài nhìn xem."

Hắc Hoàng Hà vào sáng sớm, gió lạnh lạnh thấu xương, không khí lạnh như dao cắt, thở một hơi mất nửa cái mạng.

Khúc Nhất Huyền khoác áo jacket ra bên ngoài đứng một lúc, lập tức tỉnh táo.

Cô quay về phòng, một mạch chui vào chăn, nói với Khương Doãn: "Chúc mừng cô nhé, có thể ngủ thêm hai giờ."

Khương Doãn: "..."

Cô ta cũng không có cảm giác được an ủi, ngược lại càng buồn như đưa đám.

Tám giờ, Khúc Nhất Huyền lần lượt đến từng phòng gõ cửa gọi người.

Cô chừa lại mười phút cho mấy người thu dọn hành lý, cô mình thì tự ôm bình nước nóng đến cổng lấy nước nóng, ngâm trà dưỡng sinh uống.

Viên Dã gần với đồng hồ sinh học của cô nhất, không bao lâu đã xuất hiện ở bãi đỗ xe.

Nhìn cậu ta có vẻ một đêm ngủ không ngon, quầng thâm hằn dưới mắt, thần sắc uể oải.

Khúc Nhất Huyền đang rửa xe. Hắc Hoàng Hà mưa suốt cả nửa đêm, nước mưa uốn lượn trên thân xe tạo thành từng vệt nước đọng, lại thêm hôm qua đội mưa đội bùn đất lên Lạp Tích, toàn bộ chiếc xe nhìn giống như vớt lên từ trong nước bùn, vô cùng thê thảm.

Nửa hành trình hôm nay phải đi qua sa mạc, bão cát lớn, không thừa dịp lúc này lau sạch sẽ, đợi đến đêm tìm nơi ngủ trọ ở Đại Sài Đán, căn bản không có thời gian dọn dẹp. Viên Dã đứng trước xe cô, nói làm nhàm: "Khúc gia, trời còn chưa trong, cô lau xe làm gì thế?"

Hắc Hoàng Hà còn mưa ngâu, theo hành trình, từ Hắc Mã Hà Hương xuất phát, đi đường tắt núi Tượng Bì đến hồ nước mặn Trà Tạp. Đoạn đường ngắn đó, căn bản không đủ để trời trở gió. Đoán chừng hôm nay trời âm u, không chỗ nào có thể chơi.

Kế hoạch Khúc Nhất Huyền muốn đi sa mạc chưa đề cập với Khương Doãn và Phó Tầm, còn chưa chắc chắn, cô dứt khoát cũng không nói với Viên Dã.

Chỉ nâng mắt, trêu ghẹo cậu ta: "Tối hôm qua đi làm trộm à?"

Viên Dã liếc cô: "Còn thảm hơn làm kẻ trộm, suốt cả đêm lật qua lật lại ngủ không ngon."

Khúc Nhất Huyền không có chút đạo đức nào phụ họa: "Đúng là rất thảm."

Viên Dã: "..."

Cậu ta trầm mặc một hồi, quay đầu liếc nhìn, thấy Khương Doãn và Phó Tầm vẫn chưa đến.

Cậu ta tiến tới, thấp giọng nói với Khúc Nhất Huyền: "Khúc gia, sao cô không hỏi xem tôi vì cái gì ngủ không ngon?"

Khúc Nhất Huyền không ngẩng đầu: "Muốn xin wechat Khương Doãn à?"

Viên Dã không lên tiếng.

Cậu ta trừng mắt, nghĩ một lát.

Cuối cùng không nín được, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy nói ra cho dễ chịu: "Khúc gia, tối hôm qua tôi trông thấy..."

Nói còn chưa dứt lời, sau lưng truyền đến tiếng bánh xe của va ly chuyển động.

Viên Dã quay người. Khương Doãn đẩy rương hành lý đứng trên bậc thang, cười híp mắt lên tiếng chào hỏi cậu ta: "Viên Dã."

Khúc Nhất Huyền vừa vặn lau xong cốp phía sau, cô tiện tay ném khăn lau vào, hơi lạ lùng: "Đổi cách gọi, không gọi anh Viên Dã nữa à?"

Khương Doãn ăn mặc tỉ mỉ, sợi tóc rủ xuống dùng cái kẹp quăn xoắn lên một độ cong, đầu đội mũ lông đỏ, nổi bật màu da tuyết trắng sáng long lanh, cả khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo.

Dáng dấp thật là dễ nhìn.

Viên Dã giúp cô ta xách rương xuống, bỏ vào cốp sau Cruiser.

Khương Doãn nhỏ giọng nói cảm ơn, ngồi vào xe trước, giải thích với Khúc Nhất Huyền: "Viên Dã bảo tôi trực tiếp gọi tên anh ấy, tôi cũng đổi cách gọi luôn."

Cô ta bám lấy cửa xe, rất là tiếc nuối phàn nàn với Khúc Nhất Huyền: "Vận khí tôi không tốt, tối hôm qua đài quan sát vừa lạnh vừa tối. Đừng nói ngân hà, ngay cả ngôi sao cũng không thấy được mấy đốm."

Khúc Nhất Huyền nghĩ thầm: Cô còn có thể không may hơn nữa đấy. Nhìn thời tiết này của Hắc Hoàng Hà, thời tiết của hồ nước mặn Trà Tạp cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Cô đang nghĩ trên đường còn phải tìm cơ hội chuẩn bị tâm lí cho cô gái nhỏ, miễn cho lúc đến cảnh khu, tâm tình bước xuống xe cũng mất.

Chờ Phó Tầm vừa đến, đội xe xuất phát.

Mặc kệ điểm tâm của khách sạn, trước tiên cần phải đi kiếm ăn.

Khúc Nhất Huyền để Viên Dã dẫn đường ở phía trước, tìm chỗ ăn sáng ở Hắc Mã Hà Hương, nhét đầy cái bao tử.

Ghi món ăn xong, cô cong tay gõ gõ bàn.

Thấy tất cả mọi người nhìn qua, cô hắng giọng một cái, nói: "Cơm nước xong xuôi chúng ta xuất phát, trạm tiếp theo là núi Tượng Bì. Nó là đường phong cảnh, trên đường chỉ ngừng một lần, muốn chụp ảnh phải nắm chặt thời gian."

Người muốn chụp ảnh ở đây, chỉ có Khương Doãn.

Cô ta tự giác gật gật đầu, biểu thị mình đã biết. Khúc Nhất Huyền nói tiếp: "Điểm tham quan chính mới là hồ nước mặn Trà Tạp, thời gian thưởng thức tốt nhất là buổi trưa. Tôi dự định cho cô ngừng chân hai tiếng, nhiều hơn một chút cũng không quan trọng, cô vui vẻ là được."

"Buổi chiều sắp xếp như thế này…" Cô đột nhiên nâng mắt nhìn Phó Tầm: "Núi Đức Lệnh Ha Bạch Công có di chỉ của người ngoài hành tinh, điểm tham quan này chỉ có tự đi bộ đến. Có thể đi qua hồ Khả Lỗ Khắc và hồ Thác Tố của khu bảo vệ tự nhiên, mặt trời lặn vô cùng đẹp."

Cô hỏi: "Mọi người muốn đi không?" Cô tự nói ra, còn là việc trịnh trọng như thế. Phó Tầm cơ hồ lập tức liên tưởng đến cái gì, hỏi: "Chỉ đơn thuần là một điểm tham quan?"

"Đơn thuần là một điểm tham quan." Khúc Nhất Huyền lùi ra tựa vào thành ghế, ung dung hỏi: "Điểm tham quan này, anh không có hứng thú?"

Khương Doãn nhìn Phó Tầm một lát, lại nhìn Khúc Nhất Huyền một chốc, ngọt giọng hỏi: "Chỗ này có gì đặc biệt sao?"

"Bình thường tôi sẽ không đến đó." Khúc Nhất Huyền nhấp ngụm trà dưỡng sinh làm ấm dạ dày, nói: "Xa, đường còn không tốt, khó đi. Nhưng hồ Thác Tố lúc mặt trời lặn thật sự rất đẹp, bỏ lỡ thì đáng tiếc. Không phải hôm nay cô còn chưa được thấy mặt trời mọc sao, đền cho cô ngắm mặt trời lặn."

Bữa sáng đã bưng lên, Viên Dã chia đũa, lúc đang nếm nước dùng phở bò, cậu ta bổ sung giúp Khúc Nhất Huyền một câu: "Nếu khách không có yêu cầu, lúc chúng tôi dẫn đường rất ít đến nơi đó. Điểm tham quan kia, người nào cảm thấy hứng thú đi một lần sẽ chỉ nhớ kỹ hồ Thác Tố. Mà lại, rừng núi hoang vắng, nó không giống cảnh khu có người bảo vệ. Nhưng thú vị hơn là, nơi ít khách như thế, ở cửa còn có quầy bày bán đồ cổ."

Mì nước bốc lên hơi nóng, Phó Tầm nhìn Khúc Nhất Huyền một hồi lâu, mới nói: "Muốn đi."

Di chỉ của người ngoài hành tinh chỉ là mánh lới của điểm thăm quan để người ta chú ý tới.

Khương Doãn vốn là cảm thấy hứng thú, nghe Phó Tầm nói muốn đi, cô ta lập tức phụ họa: "Vậy tôi cũng muốn đi."

Khúc Nhất Huyền gật đầu, quyết định như vậy.

Buổi chiều muốn đi một chuyến đến sa mạc, thời gian tương đối khẩn trương.

Cô nhấp một hớp nước dùng thịt bò, mùi muối tiêu cay xộc lên, cổ họng cô tê tê, từ trong ra ngoài lộ ra cảm giác thỏa mãn.

Cô nhìn xung quanh Phó Tầm, hỏi: "Con chuột bự của anh đâu?"

Tác giả có lời muốn nói: Hồ Thác Tố thực sự đẹp! Nhất là lúc mặt trời lặn!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Mới vừa rồi cô bị con chuột bự phó tầm nuôi cầm cá khô đập?

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Viên Dã bưng bát: "Chuột bự gì?" trong miệng ngậm phở, hai mắt xoay chuyển, cái hình tượng kia giống hệt mấy bà lão đầu thôn hóng chuyện thêm mắm dặm muối khắp nơi.

Khúc Nhất Huyền gõ gõ bát, gắp nửa số phở cho cậu ta: "Viên Dã."

Viên Dã "ừ ừ" hai tiếng, húp hai ba ngụm nước, mồm miệng ồm ồm nói: "Cô vừa nói cái gì, chuột bự gì?"

Khương Doãn cũng nhìn lại.

Chén phở trước mặt cô ta cơ hồ không động đậy, rau thơm hành thái được rải trên mặt bị cô ta hớt ra, miệng nhỏ uống canh.

Khúc Nhất Huyền không lên tiếng.

Xem ra việc Phó Tầm mang theo con chồn tuyết trước mắt chỉ có cô biết.

Cô nhẹ 'a' một tiếng, nghiêng mắt nhìn Phó Tầm, ám chỉ: Các ngươi hỏi anh ta nha! Viên Dã thật không hổ là đứa trẻ ngoan, cậu ta lập tức thay đổi họng súng, hỏi Phó Tầm: "Phó tổng anh còn nuôi chuột sao?"

"Có phải hamster nhỏ không?" Khương Doãn cũng hỏi.

Cô ta đang lo không có chủ đề nói chuyện với Phó Tầm, gấp gáp tiếp lời: "Tôi cũng từng nuôi hamster, tôi còn nuôi Long Miêu, là Long Miêu trong phim của Hayao Miyazaki, vuốt ve cực thích, dáng dấp cũng rất đáng yêu."

Khúc Nhất Huyền kỳ thật không muốn phá hư bầu không khí, nhưng cô không nhịn được, lắm miệng hỏi một câu: "Không thấy cô đăng ảnh chụp lên vòng bằng hữu, cô nuôi lâu rồi à?"

Nụ cười trên mặt Khương Doãn nhàn nhạt, giọng nói cũng thấp: "Lúc học đại học." Khúc Nhất Huyền 'à' một tiếng, hỏi: "Bây giờ thế nào?"

Khương Doãn tủi thân nhìn cô một chút, sau cùng ngay cả tia cười yếu ớt cũng biến mất: "Tặng người ta rồi."

Khúc Nhất Huyền: "..."

Viên Dã: "..."

Cậu ta cảm thấy tiểu Khúc gia vô cùng không biết nói chuyện phiếm, nói cái nào ấm là ấm đó không ra hồn*, cái người này thả vào diễn trong phim cung đấu tuyệt đối là được ban cho một cái trượng đỏ của chủ nhân *(ý chỉ bị đánh)*.

**thành ngữ Hán: Na hồ bất khai đề na hồ thị nhất (cái ấm nào nên mở, cái ấm nào không nên) ý chỉ lúc nói chuyện không nên đề cập đến vấn đề riêng tư của người khác hay khuyết điểm của người khác.*

Cậu ta ho nhẹ một tiếng, nỗ lực xoa dịu không khí: "Tôi cũng từng nuôi một con rùa đen."

Khúc Nhất Huyền nâng mắt liếc cậu ta, xem cậu ta định thả cái rắm gì.

Viên Dã gãi đầu một cái, nói: "… Có lần không để ý, bị rơi xuống cống thoát nước."

Khương Doãn dùng thìa gõ nhẹ miệng bát, cô ta một lời khó nói hết mắt đối mắt với Viên Dã hai giây, bĩu bĩu môi.

Không an ủi một chút được sao!

Cả bàn bao trùm một bầu không khí quỷ dị, chỉ có Phó Tầm mây trôi nước chảy.

Anh ăn cháo gạo xong, khẽ huýt sáo.

Khúc Nhất Huyền để ý thấy, so với tiếng huýt sáo tối qua, lần này khẩu ngữ hơn, tiếng huýt nhẹ ngắn, ngữ điệu bình thản, không có bất kỳ ngữ cảnh hay cảm xúc gì. Nhưng chỉ chớp mắt, con chồn tuyết từng có giao tình bốn mắt nhìn nhau với Khúc Nhất Huyền không biết chui ra từ chỗ nào, đứng trên vai Phó Tầm.

Khương Doãn ngạc nhiên thấp giọng hô một tiếng, ngay cả canh cũng không uống, mắt cũng không chớp mà nhìn con chồn toàn thân tuyết trắng kia, hai mắt nó như ngọc thạch đen sáng long lanh, hưng phấn hỏi: "Đây là sủng vật chồn hả?"

Viên Dã vặn mi, thần sắc hoang mang: "Đây không phải chồn sao?"

Khúc Nhất Huyền cảm thấy lời nói của cậu ta không đáng tin cậy: "Cậu từng gặp chồn màu trắng rồi à?"

Viên Dã biện bạch: "Đột biến gien thì sao?"

Phó Tầm nhẹ gọi một tiếng, con chồn tuyết kia nghiêng đầu cọ cọ bên tai anh, dùng tốc độ cực nhanh tha thịt cá tầm đặc chế trên ngón tay anh đi, quay người chui vào mũ sweater.

Viên Dã há mồm trợn mắt.

Khúc Nhất Huyền 'chậc' một tiếng, cảm khái nói: "Đầu năm nay, người không bằng chuột."

Phó Tầm nhìn cô, thản nhiên nói: "Phải xem đó là ai, người giống như cô, kém chuột cũng là nhân chi thường tình."

Ủa ôi, còn biết cãi lại.

Khúc Nhất Huyền trừng anh: "Tôi như vậy? Tôi thế nào!"

Phó Tầm còn chưa lên tiếng, con chồn tuyết vùi trong mũ ăn cá tầm đã không vui trước. Thân thể nó co lại, nhảy lên đầu vai Phó Tầm, không nói hai lời, cầm nửa khúc cá tầm còn thừa trên móng vuốt ném cô.

Thanh thế không nhỏ, tuy nhiên sức lực có hạn.

Khúc Nhất Huyền nhìn nửa khúc cá tầm kia lướt qua trước mắt cô một vòng cung đẹp đẽ rồi nhẹ nhàng rơi vào canh thịt bò của cô.

Cô ngẩn ra.

Khoan đã...

Mới vừa rồi cô bị con chuột bự Phó tầm nuôi cầm cá khô ném?

Cô bị chuột bự cầm cá khô ném?

Cô bị con chuột ném?

Cả bàn yên lặng.

Phó Tầm thấp giọng cười, âm sắc trầm trầm, như ngọc vỡ rơi xuống mâm.

Anh đưa tay, xoa nhẹ đầu con chồn tuyết, đưa thêm khối thịt cá tầm ban thưởng cho nó.

Sau đó, đứng dậy, hai tay đút túi, dùng tư thế từ trên cao nhìn xuống nhìn Khúc Nhất Huyền, nói: "Mọi người cứ ăn từ từ."

Dứt lời, anh cất bước đi.

Con hồn tuyết kia ngồi xổm trên vai anh, "Khanh khách" hai tiếng, chỉ lộ ra cái đuôi nhẹ nhàng lắc lư…

Con mẹ nó, chồn còn biết ỷ thế người?

** ** **

Sau bữa ăn, Khúc Nhất Huyền dẫn đội, xuất phát đến hồ nước mặn Trà Tạp.

So với sự trầm mặc và phiền muộn của cô, đoạn đường này Khương Doãn cùng Viên Dã hưng phấn như được tiêm mấy liều thuốc kích thích.

Mới đầu Khương Doãn còn có thể khắc chế, dùng Wechat thầm thì với Viên Dã. Về sau tín hiệu không tốt, cô nàng không thu được tín hiệu, mặt dày mày dạn xin mượn bộ đàm của Khúc Nhất Huyền.

Lần này, hai người này nói cái gì, giấu cũng không giấu được.

Viên Dã đang thuật lại câu trả lời của Phó Tầm về vấn đề của Khương Doãn: "Tầm ca nói, bình thường nó ăn thức ăn của chồn, đồ ăn thêm chỉ có một chút cá khô, thịt ruột. À… Còn có thịt ức gà cũng ăn, phải cắt thành khối nhỏ, đỡ tốn sức gặm. Khương Doãn, cô khoan hãy nói, nhìn nó nhỏ như vậy, nhưng không ăn chay." Khương Doãn cười híp mắt đáp: "Nó có tên không? Bình thường Phó tiên sinh hay dùng tiếng huýt sáo nói chuyện với nó sao?"

Khúc Nhất Huyền dựa vào ghế liếc mắt.

Khương Doãn đã cười đến con mắt cũng híp thành trăng lưỡi liềm, biểu tình cầm bộ đàm kia, người không biết còn tưởng rằng cô nàng đang cầm phần thưởng.

Cô 'xùy" một tiếng — cô gái nhỏ rất dễ bị dụ dỗ.

Bộ đàm vang lên, Viên Dã lại đáp: "Cô cứ gọi Tầm ca giống như tôi là được, anh ấy không nhiều hơn chúng ta bao nhiêu tuổi. Anh ấy nói con chồn này tên là Điêu Thuyền, tứ đại mỹ nữ cổ đại – Điêu Thuyền đó."

Khúc Nhất Huyền: Phó Tầm không hơn bọn họ bao nhiêu tuổi??? Viên Dã càng sống càng thụt lùi à, ngay cả số cũng không biết đếm? Còn hơn cô tận bốn tuổi đấy! Huống chi Khương Doãn.

Cô nhịn không được, nói: "Tuổi của Phó Tầm có thể làm chú của cô đấy, cô đừng nghe Viên Dã nói mò."

Khương Doãn nghe xong, mặt mũi trắng bệch: "Chị Khúc, tôi vừa định đáp, vừa nhấp vào chốt nói rồi."

Cô vừa dứt lời, bộ đàm lại vang lên, Viên Dã hét lên: "Khúc gia, có phải cô ghen đúng không, sao lại nói chuyện chua như thế hả?"

Khúc Nhất Huyền:... Mẹ, cỏ mọc đầu tường.

(Cỏ mọc đầu tường: ví người không có chủ kiến, gió chiều nào theo chiều ấy.)

Cô đạp chân ga, chợt tăng tốc.

Đến núi Tượng Bì, trời còn âm u, không đổ mưa. Nhưng trên bãi cỏ ven đường vẫn ướt sũng, tựa như là mưa vừa tạnh không lâu.

Khúc Nhất Huyền sang bên cạnh ngừng xe, đuổi Khương Doãn xuống dưới: "Đến điểm tham quan rồi."

Khương Doãn thăm dò nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy dọc đường có đủ các loại xe đang đậu, đeo khăn quàng cổ xong, ôm máy ảnh xuống xe. Viên Dã thấy cô ta xuống, cũng đi theo sau, nhận máy chụp ảnh trong tay giúp cô ta chụp ảnh.

Quỷ xui thần khiến Khúc Nhất Huyền để ý đến Phó Tầm.

Wrangler dừng cách Cruiser hơn một mét, cửa sổ xe hạ xuống, chỉ lộ ra một đoạn áo jacket của Phó Tầm.

Cô thu tầm mắt lại, vô ý thức sờ hộp thuốc lá.

Vừa mở ra, tất cả đều là kẹo hoa quả xanh xanh đỏ đỏ, tay cô dừng lại giữa không trung.

Nửa ngày sau, cô mới cầm một viên lên, lột giấy gói kẹo, ném vào miệng.

Vị đào mật thơm ngọt trong nháy mắt tan ra trên đầu lưỡi.

Khúc Nhất Huyền híp híp mắt, đột nhiên cảm thấy… Phó Tầm cũng không chướng mắt như vậy.

Trong lúc chờ Khương Doãn chụp ảnh, cô gọi điện thoại cho Thẩm Thanh Hải.

Tối hôm qua Thẩm Thanh Hải cũng ở khách sạn Tinh Huy Giá Nhật, nhưng cô không gặp cậu ấy ở khách sạn, Khúc Nhất Huyền biết việc cậu ấy ở Hắc Hoàng Hà là nghe Viên Dã nói.

Cậu ta nói Thẩm Thanh Hải thiếu đường glu-cô, nên đến xin cho khách. Cậu ấy dẫn đội có ba nữ sinh, thành phần tri thức, nghỉ đông nên mời nhau đi chơi.

Kết quả một cô gái bị phản ứng cao nguyên nghiêm trọng, nếu đến chậm sợ là sau nửa đêm phải đưa người về Tây Ninh.

Bây giờ nhớ tới, cô cũng nên biểu thị chút quan tâm.

Khúc Nhất Huyền vừa nhai kẹo hoa quả, vừa chờ điện thoại gọi thông. Cửa sổ xe lộ ra một đường nhỏ, gió trên đỉnh núi lớn, có khí lạnh thuận theo cửa sổ xông vào, hơi rét, khiến cho tinh thần đặc biệt tỉnh táo.

Sau khi điện thoại kết nối, giọng nói có vẻ hơi bứt rứt của Thẩm Thanh Hải lập tức vang lên: "Tiểu Khúc gia."

"Là tôi." Khúc Nhất Huyền nhìn phía ngoài cửa sổ, thấy Khương Doãn còn đang hất khăn quàng cổ, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính hỏi cậu ấy: "Tối hôm qua tôi nghe Viên Dã nói cậu dẫn đội đến Hắc Hoàng Hà, tình hình của khách thế nào rồi?"

"Không, không có việc gì." Thẩm Thanh Hải hơi cà lăm: "Tôi vừa tới hồ nước mặn Trà Tạp, đang ở bãi đỗ xe."

Khúc Nhất Huyền nghe đến hồ nước mặn Trà Tạp, thuận miệng nghe ngóng: "Thời tiết bên đấy thế nào?"

"Không tốt lắm." Thẩm Thanh Hải nói: "Nhìn độ dày của mây, đoán chừng một lát nữa trời sẽ mưa, buổi chiều trời có thể trong hay không còn chưa chắc chắn."

"Ừ, tôi đã biết." Cô nghiêng đầu, dường như nhớ tới cái gì, đợi một hồi, lại hỏi: "Hành trình của cậu là gì?" Khúc Nhất Huyền hỏi một câu, cậu lại đáp một câu: "Xế chiều đi đi chỉ của người ngoài hành tinh, buổi tối đến Đại Sài Đán. Ngày mai đi Ngọc Môn quan, đi Đôn Hoàng."

Khúc Nhất Huyền thấy hơi lạ: "Đi chỉ của người ngoài hành tinh?"

Giống như Viên Dã nói, bình thường khi đội xe dẫn đường, trừ phi khách yêu cầu đến điểm thăm quan này, nếu không sẽ không cố ý đi lượn qua đây.

Núi Bạch Công quá xa, điểm tham quan lại không tiện đường, đi đường nào về đường đó không có đường tắt, rất tốn thời gian.

Bởi vì mánh lới của điểm thăm quan so với tình tình thực tế khác nhau rất nhiều, đi chỉ tốn công mà không có kết quả.

Dần dà, không ai muốn dẫn khách đến đó.

"Đúng, khách yêu cầu." Thẩm Thanh Hải hình như cũng có chút bất đắc dĩ: "Cho nên hôm nay hành trình tương đối gấp, sáng sớm tôi đã phải dẫn đội xuất phát." Khúc Nhất Huyền suy nghĩ, gật gật đầu: "Vậy cậu chú ý an toàn, lúc nào đến đi chỉ của người ngoài hành tinh thì gửi tin nhắn cho tôi, chiều tôi cũng qua đó, tìm cậu thăm dò đường một chút."

Thẩm Thanh Hải vô cùng đồng ý.

Khúc Nhất Huyền cúp điện thoại, nhấn cửa sổ xe xuống, gọi Viên Dã: "Đến giờ rồi? Mau lên xe đi, đến hồ nước mặn Trà Tạp."

Khương Doãn còn chưa chụp đủ, nhưng núi Tượng Bì cảnh sắc đơn giản, thêm vào đó trời còn âm u, sau khi sửa sang lại ảnh của cô ta cũng nhiều rồi. Cho nên cô ta cũng không lưu luyến, làm xong thì quay về cùng Viên Dã.

Khúc Nhất Huyền gọi người xong, khởi động động cơ.

Thân xe chấn động, vừa kích hoạt. Cửa bên ghế phụ bị kéo ra, Phó Tầm ngồi vào trong xe, đóng cửa xe đồng thời không quên ra lệnh cho cô: "Khóa cửa xe."

Khúc Nhất Huyền: "???"

Phó Tầm giải thích: "Bảo Khương Doãn ngồi chiếc xe đằng sau kia đi."

Khúc Nhất Huyền đoán là anh có chuyện muốn nói, không do dự, tay chân lanh lẹ mà khóa cửa xe.

Khóa xong phát hiện có gì đó không đúng... Nào có ai nhốt khách ở ngoài xe. Cô vừa muốn mở khóa, Phó Tầm bỗng nhiên nắm chặt cổ tay cô, đặt ở trên tay lái. Anh nhấn mở cửa sổ, cứ cầm tay cô như vậy, quay đầu gọi Khương Doãn đang đi đến cạnh xe chuẩn bị lên ghế sau ngồi quay sang xe Viên Dã.

Khương Doãn hơi bất ngờ. Cô ta ngừng động tác kéo cửa xe, cắn cắn môi, tựa như không vui, nhưng lại không tiện phát cáu. Chỉ có thể tủi thân nhỏ nhẹ yêu cầu: "Tôi có thể lên xe lấy điện thoại không?"

Khúc Nhất Huyền lập tức giành lời nói chuyện trước Phó Tầm, mở khóa cửa xe: "Được được được, anh đừng có mà quá trớn." Phó Tầm quay đầu lườm cô một chút, sau đó mới buông tay cô ra, để Khương Doãn lên xe.

Khương Doãn cầm điện thoại, lại ôm ba lô, nhút nhát nhìn Phó Tầm một lúc, lại nhìn Khúc Nhất Huyền một chốc: "Chị Khúc, va ly của tôi có cần cầm xuống luôn không?" Thứ Khúc Nhất Huyền không chịu được nhất là cô gái nhỏ dùng ánh mắt thuần lương vô tội nhìn mình, cô liếc Phó Tầm, nói: "Thúc thúc (*chú*) của cô chỉ ngồi một đoạn đường, lát nữa cô lại quay lại."

Khương Doãn "A" một tiếng, không hỏi lại.

Trước khi xuống xe, lại tủi tủi buồn buồn liếc nhìn Phó Tầm, bấy giờ mới lề mà lề mề đóng cửa xe, lên chiếc Wrangler của Viên Dã.

Khúc Nhất Huyền nhìn Khương Doãn lên xe qua kính chiếu hậu, lát sau mới lái xe. Cruiser qua cửa núi rồi tiếp tục đi thẳng xuống dưới, dần vào đường bằng phẳng.

Cô đợi nửa ngày, cũng không thấy Phó Tầm mở miệng, nhịn không được hỏi: "Anh không có chuyện gì muốn nói với tôi à?"

Phó Tầm mở mắt, cảm thấy mắt nhập nhèm: "Cái gì?"

Khúc Nhất Huyền thiếu chút muốn dán anh lên kính cửa sổ: "Anh lên xe của tôi, không phải vì có chuyện muốn nói với tôi à?"

Phó Tầm quay đầu, nhìn nhìn cô, chỗ ngồi không quá thoải mái, anh điều chỉnh lại một chút, chân dài duỗi ra, nói: "Tôi nói có chuyện muốn nói với cô lúc nào?"

Khúc Nhất Huyền: "..."???

"Vậy anh lên xe tôi làm gì?" Không nhìn ra cô không muốn chở anh sao?

Phó Tầm 'à' một tiếng, ngữ khí nhẹ nhàng: "Cô ta ồn quá, chỗ cô thanh tịnh hơn."

Khúc Nhất Huyền còn muốn nói gì đó.

Anh đã bổ sung một câu: "Nửa đêm hôm qua Khương Doãn đến gõ cửa phòng tôi, cô có biết chuyện này không?"

Khúc Nhất Huyền: "Hả?!!!"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Tây bắc là địa bàn của cô, không thể để cho một kẻ ngoại lai đến quấy nhiễu làm mưa làm gió

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Việc này, Khúc Nhất Huyền thật sự không biết.

Không nhìn ra, bình thường trông Khương Doãn nhu nhu nhược nhược như viên kẹo nhỏ, nhưng tác phong làm việc lại lớn gan lớn mật như vậy.

Cho nên lúc nãy Viên Dã ấp úng, muốn nói lại thôi, chính là vì muốn nói chuyện này?

Khúc Nhất Huyền sờ cằm, hỏi: "Anh có mở cửa không?"

Phó Tầm nhắm mắt: "Mở."

Khúc Nhất Huyền chậc chậc hai tiếng, lại hỏi: "Tìm anh có chuyện gì à?"

Phó Tầm: "Bị phản ứng cao nguyên, nhờ tôi mở lọ đường glu-cô."

Khúc Nhất Huyền rót đường glu-cô cho Khương Doãn vào bình thủy tinh, thân bình quá chắc, đúng là không dễ mở lắm.

Cố gắng vặn sẽ vỡ, nên không thể dùng lực.

Lại đang ở khách sạn, coi như muốn tìm công cụ bén nhọn để mở, cũng không tiện tay.

Nghĩ như vậy, Khúc Nhất Huyền cảm thấy… hành vi gõ cửa của Khương Doãn rất hợp tình hợp lý.

Thế nhưng miệng cô tiện*, không thể không hỏi một câu: "Chỉ mở lọ đường glu-cô thôi à?"

**Tiện mang nghĩa như lưu manh.*

Phó Tầm mở mắt, nghiêng đầu qua nhìn cô: "Cô còn muốn nghe cái gì?" Ngữ khí nhàn nhạt, âm sắc ép xuống cực thấp.

Khúc Nhất Huyền vẫn cứ không nghe hiểu giông bão nguy hiểm đang nổi lên trong giọng nói của anh, cười đùa tí tửng hỏi: "Đã tới cửa rồi còn không mời người ta vào ngồi một lát?"

Phó Tầm nghe xong cảm thấy buồn cười: "Lúc cô đến cửa phòng tôi, tôi có mời cô vào ngồi một lát không?"

Khúc Nhất Huyền đầu đầy dấu chấm hỏi: "Mời tôi làm gì? Tôi sao có thể giống Khương Doãn được!"

Ý đồ của Khương Doãn đối với anh hoàn toàn viết rõ ràng lên mặt, còn thiếu nước trực tiếp hỏi anh "Anh có thể nhìn tôi nhiều hơn một chút không".

"Không giống nhau." Phó Tầm nhắm mắt lại, kéo kéo áo jacket đắp lên người lúc trước, giọng điệu mập mờ, cắn điếu thuốc, nói: "Cô còn không có phần, thì cô ta tính là gì?"

Cái gì? Khúc Nhất Huyền không nghe rõ. Cô quay đầu, nhìn thoáng qua hướng ghế phụ.

Mẹ, nói năng không rõ ràng đã đi ngủ, cẩn thận bị trời phạt!

** ** **

Lúc gần đến hồ nước mặn, xe đi vào trấn nhỏ trước.

Nói là trấn nhỏ, cũng là một trấn mới phát triển du lịch gần hai năm. Từ phòng ốc đến đường đi đều thưa thớt, qua đại lộ, ngay cả nửa bóng người ở ven đường cũng khó gặp được.

So với dự đoán của Khúc Nhất Huyền thời tiết không chênh lệch nhiều lắm, vào trấn, xe xuyên qua màn mưa dày đặc, nhưng giọt nước mưa nhỏ tí tách tí tách trên kính chắn gió.

Nam Giang vào mùa mưa, một tháng ba mươi mốt ngày hận không thể có ba mươi hai ngày ngâm mình trong mưa bụi. Cho dù không mưa, trời âm u, những đám mây đen cũng sẽ đè nặng trên mái nhà. Đợi đến lúc trời đổ mưa, trời tựa như đã cạn nước, chỉ lất phất vài hạt mưa phùn, mới đầu roi vào người sẽ không cảm thấy gì, sau khi mưa một lúc lâu, lông mày, lông mi và tóc đều dính những bụi nước li ti ngưng tụ thành hơi nước, từng hạt một, so với hơi nước còn mông lung hơn.

Khác với Nam Giang mưa quanh năm, tây bắc khô hạn, trong vòng một năm số lần nơi này mưa so với trời đổ tuyết còn 'cần mẫn' hơn. Mưa ở đây là súng thật đạn thật, từng giờ từng phút rõ rành rành. Từ khi nổi cơn đến khi đổ mưa đều giữ nguyên một kiểu, thậm chí mưa còn nặng hạt hơn.

Cô nâng mắt, liếc nhìn tầng mây xếp trên không trung đẹp đẽ như tranh thuỷ mặc. Sau đó rủ mắt, cầm bộ đàm thông báo cho Khương Doãn: "Sắp đến hồ nước mặn Trà Tạp, cô sắp xếp lại đồ đạc, chuẩn bị xuống xe."

Khương Doãn dùng bộ đàm của Viên Dã đáp lại cô: "Tôi đã biết."

Giọng điệu buồn buồn, nghe tựa như là còn đang để ý chuyện Phó Tầm đổi xe với cô ta.

Xe tiến vào khu ngắm cảnh.

Trước cửa hồ nước mặn Trà Tạp có một bãi đỗ xe lớn, dù cho thời tiết âm u, có mưa, nơi đây vẫn đầy những đội xe du lịch.

Khúc Nhất Huyền chọn một vị trí trống, dừng xe xong.

Quay đầu thấy Phó Tầm còn ngủ, đang do dự nên để anh ngủ tiếp hay đánh thức, Khương Doãn che ô, gõ gõ cửa sổ xe bên cạnh Khúc Nhất Huyền.

Khúc Nhất Huyền dứt khoát mở cửa xuống xe.

Khương Doãn nắm cán dù nâng lên, che Khúc Nhất Huyền dưới ô: "Viên Dã nói hồ nước mặn Trà Tạp miễn phí cho người có hộ khẩu Chiết Giang, tôi tới lấy thẻ căn cước."

Cô ta khẽ nhấc nhấc cằm, ra hiệu cốp phía sau: "Tôi để trong va ly."

Khương Doãn cầm thẻ căn cước, thừa dịp trước khi cốp xe đóng lại, liếc nhìn hướng phụ xe, nói thầm: "Phó tiên sinh lại không xuống xe sao?"

Anh ta cũng không phải đến du lịch, xuống xe làm gì? Thế nhưng lời này không cần thiết phải nói với Khương Doãn.

"Có lẽ là không có hứng thú với mấy điểm thăm quan này."

Khúc Nhất Huyền đưa ô cho cô ta, chỉ đường: "Cô đi xuôi theo hướng này, đi đến cuối cùng. Ra khỏi bãi đỗ xe, là đến cửa thu vé của khu ngắm cảnh."

Mưa càng lúc càng lớn, Khúc Nhất Huyền đứng ở phía sau chuẩn bị mở rộng cửa xe, căn dặn Khương Doãn như một bà mẹ già: "Cô đi một mình, phải tự chú ý an toàn. Lúc nào sắp ra thì gọi điện thoại cho tôi trước, tôi đưa cô đi ăn cơm trưa."

** ** **

Viên Dã ngồi ở trong xe, chua chua chát chát.

Mấy năm này ngoại trừ làm cộng tác với tiểu Khúc gia kiêm phụ tá, còn là chủ nhà của cô ấy đó, cũng không thấy cô ấy quan tâm lo lắng, ân cần đầy đủ như thế. Dường như phát giác được ánh mắt của Viên Dã, sau khi Khúc Nhất Huyền đưa tiễn Khương Doãn, xoay chuyển ánh mắt, trực tiếp nhìn thẳng vào Wrangler ở chếch phía đối diện. Lòng Viên Dã chợt nảy lên, mắt thấy Khúc Nhất Huyền đóng cốp lại rồi, cũng không bung dù, nhấc chân bước tới.

Sau khi Khúc Nhất Huyền lên xe ngồi xuống ghế phụ. Chỉ đi mấy bước chân, áo jacket của cô đã dính ướt đầu vai.

Cũng may chống nước, không thì với kiểu thời tiết này, quần áo phơi không khô nổi, chiếc nào cũng ẩm ẩm ướt ướt, mặc vào người nhất định khó chịu muốn chết.

Viên Dã không nói chuyện, yên lặng đưa hộp khăn tay đợi cô lau khô.

Thấy cậu ta không gào thét như bình thường, Khúc Nhất Huyền chợt cảm thấy không quen, lúc lau đầu vai, nghiêng mắt dò xét cậu ta một chút: "Tự dưng im lặng thế? Là vì việc nửa đêm Khương Doãn gõ cửa gọi Phó Tầm sao, tôi cũng đã hỏi giúp cậu rồi, chỉ nhờ mở giúp bình nước đường thôi."

Viên Dã tựa như chú cún con, giương mắt một lúc, khóe mắt hằn lên một nếp nhăn, nhìn qua vừa tủi thân vừa vô hại: "Cô hỏi giúp tôi hay là hỏi giúp mình?"

Khúc Nhất Huyền: "Hả?" một tiếng, không hiểu ý cậu ta muốn nói gì.

Tối hôm qua Viên Dã nhẫn nhịn suốt một đêm, lật qua lật lại đến nỗi mất cả ngủ.

Đợi mãi cũng đến giờ khắc này, cô vẫn cứ tám nhảm linh tinh, một bộ dáng không có ý định nói với cậu ta bất cứ chuyện gì, tính tình lập tức nổi lên. "Khúc gia, tôi nói cô này. Mấy năm này, không nói đến chuyện chúng ta vào sinh ra tử cùng nhau, nhưng còn có tình đồng chí kề vai chiến đấu rõ mồn một? Cái gì cô cùng giấu tôi, tôi thực sự thấy rất khó chịu."

Bàn tay đang lau vai của Khúc Nhất Huyền cứng đờ, Cô nhắc mắt, nhìn về phía Viên Dã.

Đã quen cười đùa tí tửng với cậu ta, Khúc Nhất Huyền rất dễ dàng phân biệt được cậu ta lúc nào là nghiêm túc lúc nào là đang nói đùa. Dưới tình huống này, xem ra là cái trước.

Rốt cục cô cũng còn chút lương tâm để phát hiện ra, nghĩ kỹ lại thì — có phải gần đây cô quá xem nhẹ cậu bạn nhỏ này rồi?

Thật ra Viên Dã không quen nói chuyện nghiêm túc với Khúc Nhất Huyền, cậu ta đã quen nếp vừa nói chuyện quan trọng vừa chêm vài câu đùa cợt với cô. Chỉ là hôm nay vừa hay có thời cơ thích hợp, vẫn nên nghiêm túc đả thông tư tưởng với nhau thì hơn. Cậu ta hắng giọng một cái, nghiêm mặt: "Tiểu Khúc gia, lời cô nói với tôi lúc trước khi ăn cơm, cô còn nhớ không? Cô bảo tôi đếm xem một bữa cơm Khương Doãn có thể trộm liếc Phó Tầm bao nhiêu lần."

"Tôi đếm, không quá mười lần. Tất cả đều là lúc Phó Tầm nói chuyện, Khương Doãn vừa tự nhiên vừa lễ phép nhìn chăm chú. Ngược lại là cô, nhìn mười mấy lần, tựa như trúng mê chướng vậy."

Khúc Nhất Huyền kinh ngạc.

Cô nhìn Phó Tầm nhiều đến như vậy sao? Đôi mắt này xem ra là không quản nổi rồi nên tìm thời gian khoét đi thôi.

Viên Dã thấy cô không lên tiếng, tiếp tục nói: "Cô cho rằng tôi mất ngủ là vì Khương Doãn nửa đêm đi gõ cửa phòng Tầm ca sao? Bình thường tôi vừa chạm vào gối đầu là ngủ, tại sao nửa đêm còn chưa ngủ, cô không muốn biết sao?"

Khúc Nhất Huyền thấy cậu ta thực sự tính toán kỹ càng, hai tay vòng trước ngực, lẳng lặng ngồi dựa trên ghế, không nói tiếng nào nghe cậu ta càu nhàu.

"Sau khi cô gửi tin nhắn cho tôi, tôi đến phòng cô tìm cô. Gõ cửa không thấy ai đáp, Phòng Tầm ca cũng không sáng đèn, lúc ấy tôi đã cảm thấy hai người các cô đợi ở trong xe. Tôi liền đi kiểm tra nhật kí ghi âm trên xe..."

Khúc Nhất Huyền nghe đến đây, mày nhíu lại, chịu đựng không tạt cho cậu ta hai cái bạt tai, đôi mắt tựa như ngâm độc, lạnh lẽo âm u nhìn cậu ta: "Sau đó thì sao?"

Cô vừa mở miệng, khí thế của Viên Dã lập tức suy giảm.

Cậu ta lắp bắp, nói: "Thấy, trông thấy cô cố ý đẩy tôi ra, tôi và Khương Doãn..." cậu ta dừng lại, thanh âm càng nói càng nhỏ: "Cùng Tầm ca cô nam quả nữ, một mình một xe."

"Vậy cũng không sao." Viên Dã càng nghĩ càng thấy bản thân không có gì phải chột dạ, lại kiên cường đứng lên: "Nếu cô thích Tầm ca, muốn theo đuổi, muốn yêu đương, cũng rất bình thường. Nhưng ngay cả tôi cô cũng muốn giấu diếm, coi tôi là súng mà dùng, có phải là quá mức quá đáng không?"

Khúc Nhất Huyền cười: "Sáng nay cậu muốn nói chuyện này với tôi à?"

Viên Dã mạnh miệng: "Chuyện này thì thế nào? Cực kỳ nghiêm trọng đấy, làm rạn nứt tình cảm, làm mất lòng tin giữa hai chúng ta."

Mới một đêm đã rạn nứt tình cảm, mất lòng tin được à?

Suýt chút nữa Khúc Nhất Huyền lại không nhịn được muốn nhấc tay, trong nội tâm cô thầm mặc niệm: mình phải bảo bọc tiểu đệ, mình phải bảo bọc tiểu đệ, mình phải bảo bọc tiểu đệ.

Sau ba lần, cô mới tâm bình khí hòa mở miệng nói: "Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi vốn không có một tẹo tư tình nam nữ nào với Phó Tầm cả. Tối hôm qua cậu trông thấy chúng tôi ở cùng nhau trong xe, vậy cậu có thấy chúng tôi đánh nhau không?"

Đánh nhau???

Viên Dã trợn mắt há mồm: "Không phải chứ… Tầm ca trông đạo mạo như thế mà còn đánh phụ nữ!" Cậu ta vừa nói vừa vén tay áo lên, trông điệu bộ muốn đi tìm Phó Tầm tính sổ.

Khúc Nhất Huyền không cản.

Cô dù bận vẫn thong dong nhìn Viên Dã đẩy cửa xe ra, sau đó cậu ta lại quay đầu bày ra biểu cảm "Sao cô còn chưa ngăn tôi" rồi lắp bắp đóng cửa xe lại.

"Người như tôi này, không thích hợp yêu đương." Khúc Nhất Huyền chỉnh lại chỗ ngồi lui về phía sau mấy tấc, sau khi không gian thoải mái hơn, cô nhếch chân lên, rút bao thuốc của Viên Dã, châm thuốc.

Từ tối hôm qua đến bây giờ chưa được hút điếu thuốc nào, trong miệng cô cảm thấy cực kỳ nhạt nhẽo.

"Bình thường đàn ông không theo đuổi được tôi, tôi cũng không muốn gây thêm tai họa." làn khói khẽ cuốn trên đầu lưỡi cô vài vòng, Khúc Nhất Huyền nhẹ nhàng nhả khói, nói: "Giữa tôi và Phó Tầm có chút việc, không tiện tiết lộ ra bên ngoài."

Khúc Nhất Huyền không muốn giấu diếm Viên Dã, chỉ là cô quen giấu trong lòng, không giỏi chủ động kể lể.

Nói với loại người có chút chuyện xảy ra đã hận không thể bắc loa nói cho cả thôn cả xóm đều biết như Viên Dã, cô thà làm một cái hũ nút còn hơn.

Cô híp mắt thành một đường chỉ, ngữ khí chọt nhẹ nhàng: "Cậu đừng có hỏi, nếu tự cậu có thể trông thấy có thể phát hiện ra, cũng không tính là tôi lắm miệng."

Cô quay đầu, vẫy tay: "Viên Dã, có chuyện này tôi muốn cậu nghe ngóng giúp tôi." Viên Dã nghe xong nhịp tim thùng thùng vang lên, cậu ta không đồng ý ngay, trong đầu lật đi lật lại mấy câu Khúc Nhất Huyền vừa nói, hơi hơi không yên lòng hỏi vặn: "Khúc gia, có phải cô chọc trúng… rắc rối gì đúng không?"

"Không phải." Cô nói không, vậy nhất định là không.

Viên Dã lập tức yên tâm, một chút xíu không an tâm trong lòng nhẹ nhàng rơi xuống: "Cô nói xem là chuyện gì?"

"Lai lịch của tên Phó Tầm chắc chắn rất sâu, cậu cho rằng tiền của anh ta có đều kiếm được từ buôn bán trong nhà sao? Không phải." Khúc Nhất Huyền dập điếu thuốc lá, thấp giọng nói: "Anh ta làm giám định khảo cổ, dùng tiền đó đầu tư cho Tinh Huy. Không hề có chút liên quan nào đến buôn bán hay là đầu tư các xí nghiệp trong gia tộc."

Viên Dã sợ ngây người: "Nhưng đây là chính miệng anh ấy nói mà, cô có nhớ không… là cái ngày đó đó, Bành đội đón tiếp anh ấy. Lúc ấy cô còn chưa tới, tôi hỏi. Anh ấy nói vốn liếng dày, buôn bán linh tinh, hỏi tôi có biết Phó Diễn không, một chủ xí nghiệp khá có danh tiếng ở thành phố Nam Thần, đó là em trai của anh ấy."

"Thế mới nói cậu dễ bị lừa đấy." Khúc Nhất Huyền cười lạnh: "Vốn liếng dày, làm buôn bán đều không sai, anh ta đề phòng cậu hỏi lại mới lấy một cái bia đỡ đạn. Phó Diễn là em họ của anh ta, không phải em ruột đâu."

Mặt Viên Dã thoát trắng thoát xanh, bờ môi mấp máy mấy cái, nói: "Không phải chứ… Nhưng cũng có thể hiểu được. Mà lại, cũng không phải là gạt chúng ta, là do tôi tiên nhập vi chủ."

(TIÊN NHẬP VI CHỦ vào trước là chủ; ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, tư tưởng, quan niệm bảo thủ, cho cái trước là đúng, phủ nhận tư tưởng hoặc quan niệm mới. Theo QT)

Cái Phó Tầm muốn chẳng phải là cậu có ấn tượng ban đầu tốt với anh sao?

Cái gì cũng là do anh nói cho mới biết, có lợi cho anh, bị sai bảo như cái vũ khí của anh ta cũng không biết.

Tối hôm qua, sau khi về phòng Khúc Nhất Huyền vẫn suy nghĩ về quan hệ giữa Phó Tầm và Hạng Hiểu Long. Một người là giáo sư giám định khảo cổ, một người trong tay có hàng bẩn, đoán chừng mối liên hệ duy nhất

giữa hai người chính là "hàng bẩn" kia.

Phó Tầm nói không thể thẳng thừng nói ra toàn bộ, chỉ là vì truy hỏi "hàng bẩn". Xem ra trước mắt trong miệng Phó Tầm không có mấy lời nói thật, thật vất vả có một câu nói thật, còn bị trộn lẫn trong đống tin tức thật thật giả giả.

Phó Tầm không nói, cô cũng không muốn nghe anh nói. Giữa cô và Phó Tầm, cô quá bị động, cái gì cũng không biết, toàn bộ tin tức đều do anh 'ban' cho.

Tây bắc là địa bàn của cô, không thể để cho một kẻ ngoại lai đến quấy nhiễu làm mưa làm gió.

"Cậu tương đối quen thuộc Đôn Hoàng, tìm người, đi hỏi giúp tôi ba hãng cầm đồ này một chút." Cô rút điện thoại kẹp trên giá đỡ của Viên Dã, nhập vào bảng ghi nhớ ba tên tiệm.

"Ngày 25 tháng 6, có một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo Jacket nâu." Khúc Nhất Huyền nhớ lại chút diện mạo đặc trưng của Hạng Hiểu Long, nói: "Từ thái dương đến tai trái của hắn có một vết sẹo."

Vết sẹo bên thái dương của Hạng Hiểu Long này nếu như không nhìn kỹ, sẽ không để ý.

Khúc Nhất Huyền đoán, trong tay hắn cầm "hàng bẩn" còn phiền Phó Tầm tự truy tìm, hiển nhiên là đồ vật không bình thường. Mang đi cầm cố, chỉ cần là người có mắt nhìn làm sao lại không nhìn ra được?

"Còn có." Khúc Nhất Huyền hạ giọng: "Quan trọng nhất là điều tra thêm giúp tôi mấy năm nay Phó Tầm có gặp phải sự cố giám định gì hay không, càng kỹ càng càng tốt."

Viên Dã cơ hồ là bộ phận đối ngoại của đội cứu viện Tinh Huy, suốt mấy năm này kết giao giao thiệp trải rộng khắp các ngành các nghề. Tra một vài tin tức, còn dư dả chán.

Viên Dã nghe đến miệng đắng lưỡi khô, cậu ta liếm liếm môi, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Cô lo Tầm ca xảy ra sự cố muốn giải quyết hậu quả giúp anh ấy ư?"

"Không biết." Khúc Nhất Huyền vuốt vuốt hộp thuốc lá, không để ý gì nói: "Phó Tầm tâm tư chặt chẽ chắc Bành đội cũng không biết nhiều. Cậu đừng nhắc đến trước mặt đội trưởng tránh gây hiềm nghi không đáng có."

Viên Dã gật gật đầu.

Cái này không cần Khúc Nhất Huyền nhắc nhở, cậu ta cũng tự biết.

Việc này đơn thuần là làm vì tiểu Khúc gia, cậu ta tất sẽ giữ kín như bưng. Nói xong chính sự, trong xe lập tức trở nên yên ắng.

Sau một lát Viên Dã mới ngập ngừng nói: "Tiểu Khúc gia, buổi chiều cô mang Tầm ca đi đi chỉ người ngoài hành tinh, có phải là muốn tìm mấy quầy hàng bán đồ cổ ngoài cổng tra manh mối không?"

"Đúng một nửa đi." Khúc Nhất Huyền ném hộp thuốc lá cho cậu ta: "Nghiện thuốc khó dứt, cậu tranh thủ thời gian mau cai thuốc đi."

Viên Dã buồn bực cực kỳ: "Vậy cô còn nghiêm chỉnh hút hết điếu thuốc làm gì?"

Khúc Nhất Huyền khẽ nâng cằm, liếc mắt ngó cậu ta: "Thuốc cũng rút ra rồi, đương nhiên không thể lãng phí. Cậu có tiền đồ hơn một chút được không, cái gì cũng phải réo đến tôi? Hôm nay tôi đặt lời thề ngay ở đây."

"Tôi, Khúc Nhất Huyền, từ hôm nay trở đi, cai thuốc!"

Phó Tầm dám cầm hộp kẹo sai cô cai thuốc? Phi! Cô là vì Viên Dã khó dứt thuốc mới quyết định cai!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Khúc gia có gì đáng nhìn? Dáng dấp còn không bằng cậu ta ngàn dặm mới tìm được một người, có gì đặc sắc đâu!

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Quá trưa, trời tạnh mưa.

Bầu trời ở hồ nước mặn Trà Tạp dù chưa trong trẻo lắm, nhưng mây đen cuồn cuộn khiến trời nước hợp thành một màu, giống như một bức tranh thuỷ mặc tuyết phiêu du bay.

Sau khi mưa tạnh, Khúc Nhất Huyền quay lại xe nhìn qua. Phó Tầm còn đang ngủ. Chắc lúc nãy anh có tỉnh lại một lần, hạ thấp ghế xuống.

Mặt hơi hướng về phía cửa sổ xe, chỉ để lại cổ áo jacket hé mở một nửa sườn mặt. Có thể nói vóc người đẹp mắt là trời thưởng cho cơm ăn đấy.

Khúc Nhất Huyền chỉ nhìn qua nửa gương mặt kia của Phó Tầm liền không muốn làm phiền anh, tắt máy xong, còn mở nửa quạt gió thông khí cho anh.

Mắt thấy thời gian còn sớm, cô ngại ngồi đợi một mình buồn bực, để Viên Dã ở lại trông xe, cô tựa như những mấy ông bà lão trong công viên, đi dạo, tản bộ, xem người ta đánh bài giải buồn.

Có thể rảnh rỗi ngồi đánh bài, tán gẫu trong bãi đỗ xe của khu ngắm cảnh, cơ bản đều là những đội trưởng dẫn đoàn.

Từ xưa tới này, hồ nước mặn Trà Tạp có tiếng là cảnh trên không đẹp, phong cảnh tốt, thợ quay phim có thể phát huy trong không gian rộng, chỉ vung ống kính một cái đã hết nửa tiếng đồng hồ. Chớ nói chi là chụp tới hài lòng mới thôi, cùng là phụ nữ, có thể không biết một tư thế chụp 360 góc, góc nào cũng không giống góc nào sao? Chờ Khương Doãn ra, tối thiểu phải mất hai tiếng.

Khúc Nhất Huyền yên tâm thoải mái đứng sau cái bàn xem đánh bài.

** ** **

Lúc Phó Tầm tỉnh lại, đảo mắt nhìn thấy Viên Dã ngồi bên ghế lái. Cậu ta đang cắm đầu chơi game trên điện thoại, thỉnh thoảng thấp giọng mắng hai câu "đồng đội ngu như heo", đợi một lát nhớ đến gì đó quay đầu nhìn Phó Tầm, chợt giật mình. "Tầm, Tầm ca, anh tỉnh rồi?"

Cậu ta giật một bên tai nghe xuống, bên cạnh cố lấy trò chơi vừa nói: "Khương Doãn còn chưa quay lại nên chúng ta phải chờ ở đây một lúc."

Phó Tầm không nhúc nhích. Đợi tỉnh hẳn, mới khàn giọng hỏi: "Khúc gia nhà cậu đâu?"

"Khúc gia nhà tôi ra phía trước xem người ta đánh bài giải buồn." Viên Dã đối đáp trôi chảy, cười hai tiếng, lại bổ sung thêm một câu: "Tôi nói thầm cho anh nghe chuyện này, đừng nhìn Khúc gia nhà tôi năng lực nghiệp vụ trâu bò so với đàn ông thứ thiệt ngoài kia còn xứng là bạn trai hoàn mỹ hơn mà nhầm, thật ra cô ấy là cái tay tàn không biết chơi đùa."

Phó Tầm hỏi: "Thế cô ấy lấy cái gì giết thời gian?"

"Mới đầu là chơi buộc nút, đánh nút buộc có thể bị cô ấy chơi tới nỗi nở hoa. Về sau phương diện kỹ thuật phát triển, cô ấy mần đến xe, chiếc Pula tôi lái trước kia bị cô ấy phá hủy không biết bao nhiêu lần, mỗi lần lắp vào tháo ra không phải thiếu mất cái ốc vít thì là thiếu cái linh kiện, đáng ghét cực kì."

Viên Dã oán xong, xem xét anh một chút, trong ánh mắt lóe lên tia lấy lòng cùng thỉnh cầu nho nhỏ: "Anh đừng nhắc tới những tai nạn xấu hộ này với Khúc gia, cô ấy không dám hành anh thế nào, quay đầu khẳng định sẽ tìm tôi trút giận."

Phó Tầm cười nhẹ một tiếng, đã hiểu — cái này chính xác là chuyện Khúc Nhất Huyền có thể làm được.

Viên Dã thấy Phó Tầm cười, cũng cười theo. Cậu ta xem giờ, hỏi: "Tầm ca có muốn đi rửa mặt cho tỉnh táo không? Ngoài khu ngắm cảnh có nhà vệ sinh, chờ anh rửa mặt xong quay về, chắc Khương Doãn cũng ra đó."

Phó Tầm gật đầu, anh xuống xe, khoác áo jacket lên người, bước qua vũng nước trên đường đi tìm nhà vệ sinh.

Vừa đi qua một làn xe, liền nhìn thấy Khúc Nhất Huyền ngồi dưới mái hiên đằng sau của một xe MiniBus tham gia náo nhiệt.

Cô đứng ngoài ván bàn, lại tựa như đang chơi bài, mặt mày sáng rực như tia nắng ló ra sau màn mây.

Bất chợt, Phó Tầm dừng bước.

Khúc Nhất Huyền chỉ xem bài từ một phía, thỉnh thoảng quét hai mắt lên đống bài lộn xộn trên bàn nhỏ.

Biểu cảm của cô, Phó Tầm cố ý phân tích.

Lúc cô tính toán, khóe miệng sẽ ẩn chứa ý cười, không rõ lắm. Trông cũng khá là thâm sâu bí hiểm, nhưng lúc nghiên cứu tỉ mỉ như vậy có lẽ chính cô cũng không để ý đến động tác nhỏ của mình. Tỉ như lúc này: Cô đặt tay lên đầu gối, cứ cách vài giây đầu ngón tay sẽ nhẹ nhàng gõ xuống. Đây là đang nhớ bài, tính bài.

Giống hệt như đêm đầu tháng bảy ở thung lũng sông Cổ Hà Nhã Đan đó, lúc cô tính toán số lượng xe và lực lượng cứu viện có thể điều động được, có lẽ chính cô cũng không phát hiện ra, mỗi lúc cô tính toán một loại phương án nào đó sẽ khẽ nhịp nhịp đầu ngón tay.

Nếu như không nắm chắc, mi tâm của cô sẽ cau lại, truyền đạt cho người ta một tin tức "Việc này có chút khó nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có thuốc nào chữa được". Khi đó lòng bàn tay cô sẽ vuốt ve hết thảy đồ vật để cạnh tay cô lúc ấy, có thể là bộ đàm, có thể là chai nước khoáng, cũng có thể là ống tay áo của cô.

So sánh xong, Phó Tầm càng thích ngắm nhìn lúc cô đắc ý, hoặc dáng vẻ cô lúc cứ nhất quyết phải phân thắng thua. Khi đó ở đuôi lông mày khóe mắt Khúc Nhất Huyền mới ánh lên tia hoạt bát.

Viên Dã chơi xong một ván, sau đó liếc qua kính xe. Thấy Phó Tầm đứng bất động giữa đường, cho là anh không tìm được đường, nhiệt tình xuống xe, chuẩn bị đi chỉ đường.

Cậu ta vừa chạy chậm mấy bước, Phó Tầm đang đứng bất động đằng kia bỗng nhiên cất bước, chọn một hướng thích hợp, đi.

Viên Dã tới nơi, đứng ở chỗ Phó Tầm vừa đứng, đưa mắt nhìn theo hướng anh vừa nhìn. Ngoại trừ cái biển lớn ngoài cửa khu ngắm cảnh, cũng đâu có cái gì...

Cậu ta vò đầu, đang muốn quay về. Lúc thu ánh mắt lại, khóe mắt lại liếc thấy Khúc gia ở sau xe Van xem người ta đánh bài.

Lần này, Viên Dã càng khó hiểu...

Khúc gia nhà cậu ta có gì đáng nhìn? Dáng dấp còn không bằng cậu ta ngàn dặm mới tìm được một người, có gì đặc sắc đâu!

** ** **

Lúc Khương Doãn đi ra, đã là một rưỡi chiều.

Khúc Nhất Huyền dẫn mấy người đi giải quyết cơm trưa tại quán mì thịt bò ở phụ cận, không nghỉ ngơi lâu, lập tức xuất phát chạy tới nơi tiếp theo.

Phó Tầm không đổi xe, anh vô cùng tự nhiên ngồi vào ghế phụ xe Cruiser.

Khương Doãn hơi nhát gan, đứng trước cửa tiệm mì nhìn một lúc, đến khi Khúc Nhất Huyền nhô đầu ra khỏi xe giục cô ta: "Lề mề cái gì đó? Lên xe đi."

Trước đó lúc không có Phó Tầm, bầu không khí trong xe cũng có thể gọi là yên tĩnh. Nhưng anh vừa đến, cái gì cũng không làm, thế mà không khí trong xe lại như có một tòa Thái Sơn đè nặng, cảm giác áp bách khó hiểu tràn ngập trong buồng xe.

Khương Doãn cũng bắt đầu câu nệ, cô ta run run vẩy ống quần bị ướt lúc ở hồ nước mặn rồi lại bị gió hong khô lưu lại toàn là muối, nhỏ giọng hỏi: "Chị Khúc, em có thể vắt quần không?"

Khúc Nhất Huyền liếc mắt qua kính chiếu hậu, thuận miệng hỏi: "Sao thế?"

Giọng Khương Doãn càng nhỏ hơn: "Trên người em toàn là muối..."

Khúc Nhất Huyền trêu ghẹo: "Sao hả, cô còn xuống hồ tắm rửa à?"

"Không, không." Khương Doãn quẫn bách: "Hồ nước mặn quá lạnh, nhiệt độ ngoài trời mười một độ. Em cũng không dám thay quần, mặc luôn váy dài bên trong. Kết quả dính chút nước nên ướt mất rồi, ăn cơm xong... trên quần toàn muối."

"Vắt đi." Cùng lắm thì sáng sớm ngày mai cô dậy sớm hơn một chút rửa xe. Sau xe có tiếng vò loạt xoạt, Khúc Nhất Huyền nghiêng mắt nhìn Phó Tầm, hỏi: "Này."

Phó Tầm ghé mắt, ánh mắt có chút sâu, có chút trầm, như vực sâu hun hút gió, ngay cả một cái bóng cũng không có.

Khúc Nhất Huyền lấy viên kẹo trong hộp thuốc lá, đưa lên miệng lột giấy gói kẹo: "Anh thu lại khí thế của mình đi? Không thấy mình đang dọa khách của tôi sao?"

Phó Tầm nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, cực kì nhạt nhẽo nói: "Chẳng lẽ tôi không phải khách của cô? Phân biệt đối xử."

Ô hay, đầu năm nay làm sao còn có người phanh từ* như thế sao?

**Phanh từ (Người giả bị dụng)vốn là cách nói của người Bắc Kinh, phiếm chỉ hành vi đầu cơ trục lợi, xảo trá vơ vét tài sản, người chơi đồ cổ thực hiện hành vi phạm pháp trong gian hàng bày bán đồ cổ, thường thường có dụng ý khác đặt đồ dễ vỡ giữa nơi trưng bày, chờ người qua đường không cẩn thận làm vỡ...Theo baidu*

Anh ta đến làm khách hay là đến gây phiền phức, trong lòng mình còn không biết sao?

Khúc Nhất Huyền lí sự, nói: "Chịu thôi, tôi thù giàu."

Phó Tầm lại đột nhiên cong khóe môi, đáp: "Vậy thì đúng là không có cách, cô tiếp tục phân biệt đối xử đi."

Khúc Nhất Huyền: "..."

** ** **

Xuôi theo quốc lộ 315 về phía tây, ước chừng sau bốn mươi cây số, xe đi qua biển chỉ đường trên quốc lộ.

Sau khi xuống cao tốc, đi vòng đi về phía nam.

Muốn vào di chỉ người ngoài hành tinh phải đi qua hồ Khả Lỗ Khắc và hồ Thác Tố. Hồ Khả Lỗ Khắc hơi mặn hơn so với một hồ nước ngọt bình thường, bùn chất dưới đáy hồ đầy đặn, hoàn cảnh sinh thái vô cùng tốt.

Đường cái lân cận hồ thanh tĩnh, từng lùm cỏ lau ôm lấy con đường, phi cầm chim thú, cảnh sắc không hề kém hồ Thanh Hải.

Giữa đường Khúc Nhất Huyền dừng xe một lần, để Khương Doãn chụp ảnh.

Cô đi lại dọc theo ven đường hai lượt, chỉ cho Phó Tầm xem hắc cẩu kỳ dại ven đường: "Không được hái."

Phó Tầm hiếm khi xuống xe, lại dắt theo chồn. Nghe vậy, lườm qua: "Tôi có hái?"

"Không có." Khúc Nhất Huyền nhìn chuột lù lù trên vai anh: "Tôi nói cho nó nghe."

Phó Tầm nhíu mày, nói: "Tôi thấy nó muốn dùng cô để mài răng hơn đấy."

Trên đường, Khúc Nhất Huyền phóng nhanh, tiếp tục đi sâu vào đường nhỏ sau đi chỉ người ngoài hành tinh đến một khu bị ngàng lâm nghiệp bỏ hoang.

Dần dần, hồ bên đường cái ve đường rừng biến thành nước cạn rồi thành bãi sa mạc. Mặt trời đã sắp lặn trên hồ Thác Tố, ánh nắng nhàn nhạt mơ hồ, bằng mắt thường có thể thấy viền vàng mơ hồ khảm sau tầng mây dày đặc trên bầu trời, toàn bộ khiến nhan sắc nơi mênh mông mịt mù không tìm thấy điểm cuối của sa mạc cũng trở nên ảm đạm, lộ ra màu đất vàng vốn có.

Phó Tầm để ý thấy, lúc cô lái xe vào phạm vi hồ Thác Tố trạng thái từ nhẹ nhõm biến thành cẩn thận.

Trong bộ đàm, Viên Dã 'chậc chậc' vài tiếng: "Khúc gia, hồ Thác Tố này thật là một nơi đẹp đẽ nha, cô xem có thể dừng xe lại không, để Khương Doãn xuống chụp vài tấm đi. Mặc váy đỏ, hất khăn lụa ở đây tuyệt đối không kém phong cảnh hồ Thanh Hải."

Nếu như nói cảnh sắc hồ Thanh Hải là một bức tranh nổi bật, mỗi độ bão hòa của nhan sắc đều sung túc đến chói sáng.

Hồ Thác Tố kia lại là vẻ đẹp thuần trắng, mặt hồ bao la hùng vĩ, bờ bên kia là đá ngầm đen lay láy trầm mặc đứng lặng trong sa mạc. Có lau bên bờ, từng lùm từng bụi, tựa như từng chiếc lông vũ bay lên.

Gió thổi qua, khói trên sông mênh mông, trời nước một màu. Cảnh trí kia không che không cản, hoàn toàn rơi vào đáy mắt.

"Không ngừng ở đây." Khúc Nhất Huyền vòng qua một chỗ lún trên mặt đường, tiếp tục chạy về phía trước: "Không thì lúc về trời tắt nắng, không an toàn."

Cô chỉ cho Phó Tầm xem đường lún bên lề: "Thật ra con đường này mới được sửa năm ngoái, không phải do chất lượng sửa đường không tốt. Đường đến di chỉ người ngoài hành tinh di chỉ vốn là đường đất, phải đi qua bãi sa mạc, hai hướng hợp thành một đường xe, một bên là sa mạc, một bên là hồ Thác Tố, tiến thoái lưỡng nan."

"Về sau di chỉ người ngoài hành tinh phát triển thành điểm du lịch, mới sửa đường. Nhưng không có tác dụng gì, mới một năm, nền đường bị hồ Thác Tố gặm thành bã đậu, cũng không biết đường lún chỗ nào."

Khương Doãn không hiểu: "Hồ Thác Tố gặm đường?" Vừa rồi cô ta bận cảm khái cảnh sắc hồ Thác Tố, vẫn chăm chăm dán lên cửa, bên tai nghe được từ mấu chốt, liền mời Khúc Nhất Huyền giải đáp nghi vấn.

"Thác Tố trong ngôn ngữ Mông Cổ nghĩa là 'Bơ hồ', là hồ nước mặn điển hình trên đất liền. Nó không chỉ gặm đường, còn gặm người." Nửa câu sau đơn thuần là hù dọa người.

Khương Doãn lại tưởng thật, sợ đến hoa dung thất sắc: "Tại sao lại gặm người?"

Khúc Nhất Huyền hăng hái đáp, cô so sánh: "Hồ quái. Biết Hồ quái chứ?"

Khương Doãn gật đầu, gật xong mới nhớ tới cô không nhìn thấy, nói: "Tôi biết, quái vật hồ Loch Ness đúng không?"

Khúc Nhất Huyền suýt cười ra tiếng, cô gái nhỏ này thật dễ lừa quá rồi.

Cô nghiêm trang hùa theo: "Đúng đấy, di chỉ người ngoài hành ở trên núi Bạch Công, mặt phía bắc vòng đến hồ, vòng đến hồ Thác Tố này này. Mà kìa, cô nhìn xem — "

Khúc Nhất Huyền chỉ cho cô ta nhìn hướng núi Bạch Công: "Giống một tòa kim tự tháp không hả? Có một truyền thuyết, nói núi Bạch Công là nơi người ngoài hành tinh thấy thích hợp đổ bộ nhất khi xuống địa cầu. Bây giờ chỉ còn lại di chỉ người ngoài hành tinh, chính là phi thuyền máy phát xạ. Quái vật sẽ sống trong hồ Thác Tố kia có phải là điều rất bình thường không?"

Khương Doãn "Á" một tiếng, cảm thấy mình bị lừa.

Nhưng ngẫm lại, lại cảm thấy Khúc Nhất Huyền nói rất có đạo lý.

Cô ta quay người, bám lấy cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài.

Sóng nước dập dờn, toàn bộ mặt hồ bình tĩnh lại bao la. Nó không đẹp xuất sắc như Tây Hồ, cảnh tây bắc dù cho có đẹp cũng có cảm giác hoang dã dữ dội.

Dọc theo đường đi hết mười cây số, núi Bạch Công gần ngay trước mắt. Núi Bạch Công đã sa hóa *(hóa thành cát hay cát xâm lấn)* vô cùng nghiêm trọng, cát đất giống như cát mịn, bão cát trong sa mạc, vô khổng bất nhập.

Khúc Nhất Huyền tìm bãi đất trống dừng xe, tắt máy xong, cô kêu Viên Dã đưa Khương Doãn đến điểm tham quan, thuận tiện giúp cô nàng giơ khăn lụa chụp ảnh.

Cô thì gọi Phó Tầm lại, ngoắc ngón tay, nói: "Anh, đi theo tôi."

"Ở đây có một người bán đồ cổ, nhìn đồ rất chuẩn. Lúc trước tôi mang khách tới đây, nhàn rỗi không có chuyện gì làm cũng từng tán gẫu với anh ta, biết anh ta nhập hàng qua đường Đôn Hoàng. Mà..." cô cố ý thừa nước đục thả câu, nói: "Anh ta lai lịch bất chính."

Riêu: Khúc gia, người nào giỏi nhìn đồ cổ mà lai lịch bất chính thế.

Khúc Nhất Huyền: Còn ai vào đây nữa?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Lòng bàn tay anh nhẹ vỗ vỗ gáy Khúc Nhất Huyền, nói: Cô đứng đây, tôi qua xem một chút."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Khúc Nhất Huyền dẫn Phó Tầm đi gặp chủ tiệm đồ cổ, ở ngay con đường bên phải ngoài di chỉ người ngoài hành tinh.

Xa xa, Phó Tầm trông thấy tiệm nhỏ mọc trên bãi sa mạc, bước chân dừng lại, ngữ khí có chút kỳ quái: "Bán đồ cổ, ánh mắt còn rất tinh? Cô có thể nói cho tôi nghe tiêu chuẩn phán đoán của cô không?"

Khúc Nhất Huyền thuận miệng đáp: "Tôi nói nhăng nói cuội đấy, thì sao, còn đi nữa không?"

Chính cô cũng không phát hiện, ở trước mặt Phó Tầm, cô có xu hướng quay về thời kỳ phản nghịch, anh nói một câu cô liền chặn một câu, không cần phân thắng thua, chỉ muốn khiến anh ngột ngạt.

Phó Tầm chỉ nhíu nhíu mày, nói: "Nếu cô đổi lại cách nói chuyện, tôi cảm thấy chuyện hợp tác giữa hai chúng ta cũng không khổ cực như vậy."

Anh không đề cập tới hợp tác còn ổn, nhắc đến hợp tác, đuôi lông mày Khúc Nhất Huyền bắt đầu vểnh lên: "Tôi đã đồng ý với anh chưa? Thế nào là hợp tác. Hợp tác là xây dựng trên cơ sở tín nhiệm lẫn nhau, trên cơ sở nhu cầu của mỗi bên, anh nói tôi nghe xem anh là loại nào?"

Mấy ngày ở chung với nhau, Phó Tầm đương nhiên hiểu rõ tính cách khẩu xà tâm phật của Khúc Nhất Huyền. Đây chính là điển hình cho loại người tốn công giúp mà không được người ta cảm ơn. Ngoài miệng đắc tội người ta một lượt, nhưng lại âm thầm hành động.

Kết quả là, ai sẽ cảm kích? Chỉ nhớ rõ lúc đối phương xa xả chọc giận mình chứ nhớ được cái gì khác.

Anh đối với Khúc Nhất Huyền luôn luôn dung túng, mà dù sao đây cũng không phải là nơi để chuyện trò, anh dứt khoát nhượng bộ, nói: "Cô muốn cái gì, tôi cũng cho cô cái đó. Nhưng bây giờ không phải lúc." Anh nâng mắt, ánh mắt rơi vào sổ đồ cổ đang bày, ra hiệu cho cô: "Giải quyết chuyện trước mắt đã."

Nhắc tới cũng kỳ.

Nếu Phó Tầm tranh cãi với cô, Khúc Nhất Huyền chưa chắc sẽ chịu thua.

Nhưng anh nhẹ nhàng bâng quơ bỏ qua mọi chuyện như vậy, nếu cô còn níu lấy không thả, nhất định người khác sẽ nghĩ cô rất không hiểu chuyện.

Khúc Nhất Huyền có đến mấy băng đạn muốn chào hỏi trên người anh, cũng mất động cơ thích hợp để bắn rồi.

** ** **

Khúc Nhất Huyền dẫn Phó Tầm tới trước sạp, nghiêng người đập đập hộp sắt đặt dửng dưng trên quầy thu ngân.

Tiếng vang thanh thúy, rất nhanh thu hút sự chú ý của chủ tiệm đang cúi đầu chơi điện thoại di động, anh ta nâng mắt nhìn.

Cô nhếch môi cười một tiếng, tay đưa ra một điếu thuốc: "Giang Thố".

Chủ quán tên là "Giang Thố" ngạc nhiên đứng lên, một tay nhận lấy điếu thuốc một tay duỗi ra bắt tay với Khúc Nhất Huyền: "Lâu lắm không gặp cô." Dứt lời, anh ta liếc mắt, đánh giá Phó Tầm đứng bên cạnh cô.

Khúc Nhất Huyền thuận tiện giới thiệu: "Bạn của tôi, Phó Tầm."

Cô quay đầu, giới thiệu cho Phó Tầm: "Giang Thố, người Tạng."

Giang Thố hữu hảo vươn tay ra, bắt tay Phó Tầm.

Giang Thố dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn, chỉ có vài chữ còn dính chút khẩu âm, ngoài ra, trừ người mặc quần áo dân tộc Tạng, cơ bản nhìn không ra anh ta là người Tạng.

Nghe Khúc Nhất Huyền nói Phó Tầm muốn mua bảo bối đáng giá mang về, Giang Thố quay vào xe tìm tìm, mang ra ngoài một đống đồng cổ tiền cổ.

Tất cả đều là tạo hình đặc biệt hoặc dáng vẻ độc đáo, căn bản là tốt hơn hẳn đám đồ cổ bên cạnh.

Trong đó có một cái, thậm chí in hình núi Bạch Công, dưới đáy có một hàng chữ nhỏ, đề tựa — "Đi chỉ người ngoài hành tinh".

Khúc Nhất Huyền nhìn xong thấy hơi xấu hổ, cô dựa vào gian hàng của Giang Thố, lật qua lật lại, hỏi: "Có hàng nào thật hơn một chút không? Vị này là tàng hữu *(là một kiểu nghề tận sức với khai quật, truyền thừa, phát huy thế mạnh ưu tú của văn hóa dân tộc và thế giới- Theo Baidu)*, nghe nói trong tay anh có hàng tốt giá thấp hơn thị trường, tạm thời thay đổi tuyến đường tới đây."

Bây giờ cô cũng hoài nghi mắt Giang Thố thực chất là tinh hay không tinh...

Một vị thần tài lớn như thế này bày ra trước mặt anh ta, anh ta bị mù sao mà không nhìn thấy?

Giang Thố giật mình, anh ta lại quay vào xe một chuyến, mang một cái hộp gỗ ra. Hộp gỗ rộng hai mươi centimet, cao hai mươi lăm centimet ước chừng bằng một cuốn từ điển Hán ngữ, chỉnh tề ngăn nắp.

Anh ta trải một tấm lụa đỏ trên sạp hàng, cẩn thận từng li từng tí mở hộp cho Phó Tầm nhìn: "Khay nâng chén của triều Tống nung bằng gạch men màu xanh da trời." Phó Tầm chỉ nhìn lướt qua, cười: "Tôi đã từng thấy chính phẩm, khay nâng chén nóng, miệng tròn. Cổ nhân thưởng trà phòng trường hợp trà làm phỏng tay, cố ý nung ở giữa cao hơn viền, toàn thân là men màu xanh da trời. Cái này..."

Anh nói đến đây là dừng, không có ý định nói thêm.

Sắc mặt Giang Thố tối đen, cảm thấy cực kỳ mất mặt mũi.

Nhưng nghe tiếp, lại cảm thấy có hy vọng, hai gò má hơi ửng đỏ, ánh mắt nhìn về phía Phó Tầm cũng khác đi.

Anh ta không ngại ngùng, nói thẳng: "Đây là hàng nhái cao cấp, cũng là đồ chơi duy nhất tôi có trong tay có thể mang ra được. Lần đầu tiên tôi nhìn nó cũng không phân biệt ra được, anh chưa hề cầm lên nhìn kỹ, phán đoán như thế nào vậy?"

Phó Tầm có bệnh nghề nghiệp, trước khi xem xét văn vật phải rửa sạch hai tay, đeo bao tay, bảo đảm văn vật không bị phá hủy bởi mồ hôi trong lòng bàn tay hoặc hóa phẩm của công nghệ hiện đại.

Anh không đụng vào nó, chỉ rủ mắt xuống cẩn thận đánh giá một lần, nói: "Cái khay nâng này ở ven miệng có vết tích mới nung, vết ở miệng chén tạo bởi kỹ thuật hiện đại. Mô phỏng ở đáy khay rất kỹ, cho dù là hàng nhái cao cấp, cũng chỉ là thứ phẩm."

Giang Thố nghe xong, hai mắt sáng loáng: "Là tôi có mắt không nhìn thấy Thái sơn." Anh ta cầm tấm lụa đỏ đậy bát lại,lại đóng hộp lại, lúc mở miệng, ngữ khí nghiêm túc hơn hẳn: "Anh cũng nhìn thấy rồi đấy, tôi chỉ mở một quán nhỏ. Không bán được bảo bối có giá trị sưu tầm gì, mà với quy mô này của tôi cũng không ai nghĩ có thể bán hàng hiếm gì. Trong gian hàng này, rẻ thì có đồ lưu niệm năm sáu tệ, quý nhất cũng chỉ có cái khay này giá mấy ngàn. Thức khác, không có."

Phó Tầm cũng không vội, anh nhìn cái đệm bày dưới hộp gỗ: "Gỗ hoàng lê hoa?" Giang Thố nhìn theo ánh mắt anh gật đầu: "Cái hộp này đắt hơn khay nâng kia."

Ngành đồ cổ này nước sâu, nhất là bày quầy hàng bán đồ chơi nhỏ còn lừa được nhiều người hơn cả giáo sư giám định đồ cổ hàng đầu trong nước.

Giang Thố là một điển hình, anh ta dùng một loại gỗ đắt đỏ đóng gói một hàng nhái cao cấp, hơi hiểu biết chút trông thấy hộp gỗ đựng khay kia sẽ buông xuống một nửa cảnh giác trước, người ngoài ngành, nghe anh ta lừa bịp, sẽ cảm thấy cái hộp gỗ kia quý giá như vậy, sau đó sẽ đánh giá giá trị của cái khay chỉ cao hơn chứ không thấp hơn. Khúc Nhất Huyền nói mắt anh ta tinh, không hề nói sai.

Giang Thố liếc mắt đã nhìn ra cô là một người ngành ngành, dùng lời nói ba hoa lừa bịp cô.

Một cái liếc mắt của anh, Giang Thố biết mình gặp phải dân lành nghề, thẳng thắn tiết lộ chân tướng.

Phó Tầm quay người, vòng qua bả vai Khúc Nhất Huyền nửa ôm vào trong ngực, thừa dịp cô chưa xù lông, hạ giọng, che tai hỏi: "Cô chắc chắn hàng của anh ta đều tới từ Đôn Hoàng?"

Khúc Nhất Huyền quả quyết gật đầu, cô có thể cảm nhận được ánh mắt của Giang Thố đang rơi trên người bọn họ, tai cô hơi nóng lên, cố tự trấn định tâm tình, bình tĩnh trả lời: "Con đường ở Đôn Hoàng là chính Giang Thố nói, nhưng tôi quả thực đã gặp anh ta trong quán mì thịt lừa Hoàng Diện ở Đôn Hoàng. Tiệm mì trên phố đồ cổ, anh ta là khách quen, ông chủ nói mỗi lần anh ta nhập hàng đều đến ăn mì."

Về phần mắt tinh, nguồn cung cấp lai lịch bất chính,là tự cô phân tích ra được.

Nhìn mà xem, di chỉ người ngoài hành tinh mặc dù chỉ là một khu ngắm cảnh, nhưng ngoài mùa thịnh vượng, bình thường thật không có mấy người đến đây du lịch, thậm chí nó cũng không có tư cách làm một trong những lộ tuyến kinh điển trong hành trình tham quan tây bắc bảy ngày.

Mỗi lần Khúc Nhất Huyền đến, Giang Thố vẫn luôn ở chỗ kia, anh ta dựa vào một sạp hàng nhỏ như thế, từ xe gắn máy đổi thành Wending Hongguang, có thể thấy được buôn bán vẫn luôn thuận lợi phát đạt. Không quy công cho đôi mắt tinh tường thì quy cho cái gì đây?

Về phần lai lịch bất chính... có một lần Khúc Nhất Huyền nhìn thấy Giang Thố bán sỉ nửa xe thương phẩm nhỏ trên Taobao.

Cô không thể nói thẳng hàng giả kém chất lượng, chỉ có thể nói lai lịch bất chính. Phó Tầm nghe vậy, trong bụng cũng thầm hiểu rõ rồi.

Anh lật một bức tranh vẽ hình ngọc bội Câu Vân trong album ở điện thoại di động ra, đưa cho Giang Thố: "Tôi cho anh số điện thoại, anh lưu ý giúp tôi một chút, trên thị trường Đôn Hoàng có ngọc bội này không."

Đôi mắt nhỏ của Giang Thố nhíu lại, hỏi: "Đây là ngọc bội Câu Vân của văn hóa Hồng Sơn ư?"

Văn hóa Hồng Sơn bắt nguồn từ trung nam bộ Mông Cổ đến đông bắc tây bộ, cách văn minh Hoa Hạ năm ngàn năm.

Tầm quan trọng của nó ngang với tầm quan trọng của việc phát hiện được kim tự tháp Ai Cập, là toàn bộ tiến trình lịch sử lâu dài.

Giang Thố 'chậc' hai tiếng, không đồng ý ngay.

Anh ta thở dài một hơi, nói: "Ngọc bội Câu Vân của văn hóa Hồng Sơn, đồ giả và chính phẩm tỉ lệ tận một phần ngàn vạn. Không thể nắm chắc, không ăn nổi."

Phó Tầm cất điện thoại, cười cười, nói: "Anh cứ lưu ý giúp tôi, có tin tức thì báo cho tôi, thù lao đều dễ bàn."

Trò chuyện kết thúc, Giang Thố đã đoán được Phó Tầm không phải là một tàng hữu đơn giản.

Việc này xong, cơ bản cũng là chờ chia tiền, coi như không có phát hiện trên thị trường, anh ta cũng không tổn thất bất cứ chi phí gì.

Lập tức sảng khoái lưu lại số điện thoại của Phó Tầm, dùng bluetooth gửi ảnh chụp.

** ** **

Khúc Nhất Huyền không nghiên cứu về đồ cổ, nghe không hiểu, cũng không có hứng thú phỏng đoán, chỉ mơ hồ cảm thấy cụm từ "văn hóa Hồng Sơn" này khá quen tai.

Nhưng đến cùng đã từng nghe thấy ở chỗ nào, nhất thời cô lại không nhớ ra nổi.

Cô đang muốn lại gần xem ảnh, điện thoại trong túi vang lên, Viên Dã gọi.

Cô tránh đi mấy bước, nhận điện thoại.

Viên Dã tìm cô ở khắp nơi, điện thoại vừa thông, mở miệng đã hỏi: "Khúc gia, Tầm ca có ở bên cạnh cô không?"

Khúc Nhất Huyền liếc mắt nhìn Phó Tầm đứng cách mấy bước, nói: "Có chuyện gì cậu nói đi."

"Buổi trưa không phải bảo tôi tìm một người ở Đôn Hoàng sao?" Viên Dã liếm liếm môi, cổ họng bị gió thổi đến khô khốc, cậu ta ho hai tiếng, nói: "Trước đó tôi nhờ một người anh em đi nghe ngóng, cậu ta thực sự có phương pháp tìm được, vừa gọi điện thoại hỏi tôi, người kia tên là Hạng Hiểu Long đúng không?"

Khúc Nhất Huyền run lên, đáp: "Ừ. Biết bây giờ anh ta ở đâu không?"

"Bây giờ thì không biết."

Ánh mắt Viên Dã không rời khỏi Khương Doãn đang đứng trước đống Maya tự chụp ảnh, vừa nghe Khúc Nhất Huyền nói chuyện, vừa nghĩ... hình như Khương Doãn đứng hơi gần hồ?

"Người anh em kia là đi ăn chơi, cậu ta nói lúc tháng bảy tháng tám Hạng Hiểu Long thường đi ủng hộ việc làm ăn của một tiểu thư. Tháng chín ở Đôn Hoàng không phải có mở một đại hội sao, kiểm tra an ninh khá nghiêm, cũng là khi đó, Hạng Hiểu Long không đến nữa." Viên Dã dừng lại, hồi tưởng lại xem mình có bỏ sót gì không, lại bổ sung: "À... Nghe nói là đầu tháng chín đã rời khỏi Đôn Hoàng. Bên hiệu cầm đồ kia bạn thân của tôi còn chưa qua, có lẽ phải đợi ngày mai."

Khúc Nhất Huyền gật gật đầu: "Cũng không gấp quá đâu."

Cô tính lại hành trình, ngày mai từ Đại Sài Đán về, đi Khả Khả Tây Lí.

Phải ngày kia, mới có thể đến Đôn Hoàng.

"Ngày kia, cậu hẹn người anh em kia của cậu một chút, bảo cậu ta mang đến chỗ Hạng Hiểu Long thường xuyên đến ủng hộ làm ăn..." Vị tiểu thư kia.

Lời còn chưa dứt, chợt nghe Viên Dã rống to một tiếng: "Khương Doãn." Đầu Khúc Nhất Huyền tê rần, vô ý thức nhìn ra chỗ bia đá bên ngoài đi chỉ người ngoài hành tinh. Thông tin bên tai đã đứt đoạn, phía bắc ngọn núi bỗng nhiên ồn ào náo động, sôi trào. Khúc Nhất Huyền trông thấy du khách đi về phía bãi đậu xe nhao nhao quay đầu, biểu cảm trên mặt từ mê mang trở nên kinh ngạc.

Thân thể cô phản ứng trước ý thức, chạy về phía bắc.

Bên hồ đã tụ tập một đống người, mặt hồ Thác Tố gợn từng đợt sóng, giống như bị kinh sợ, gợn nước từng vòng từng vòng dập dờn ra giữa hồ.

Phó Tầm chẳng biết đã đuổi theo từ lúc nào, lòng bàn tay anh nhẹ vỗ vỗ gáy Khúc Nhất Huyền, nói: "Cô đứng đây, tôi sang xem một chút."

Anh làm xong chuẩn bị xuống nước, một tay kéo khóa áo jacket, cởi áo khoác treo lên tay Khúc Nhất Huyền. Ngay tiếp theo con chồn co người ngủ trong ngực kia cũng bị bỏ vào trong ngực cô. Phó Tầm dùng giọng điệu uỷ thác, nói: "Trông nom nó cho tử tế giúp tôi."

Tác giả có lời muốn nói:

Khúc Nhất Huyền: Có lầm hay không? Bây giờ anh chắc chắn muốn giao nguyên liệu nấu lẩu này cho tôi à?

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 31: "Mày đừng có động đậy trong tay tao, đêm nay tao sẽ cho mày thêm ít thịt ức gà, được không?"

Edit: Tuyết Phù Dung

Ấy, từ từ…

Khúc Nhất Huyền cúi đầu, nhìn con chồn tuyết trong ngực từ đầu vẫn còn mờ mịt sau đó dần dần tỉnh táo, da đầu suýt vỡ, tí nữa thì tuột tay ném nó ra.

Sau khi bốn mắt nhìn nhau, Khúc Nhất Huyền thương lượng với nó: "Mày đừng có động đậy trong tay tao, đêm nay tao sẽ cho mày thêm ít thịt ức gà, được không?"

Điêu Thuyền lừ mắt.

Chóp mũi hồng nhạt nhẹ hếch hếch, trên khuôn mặt lông xù lại xuất hiện biểu tình suy ngẫm.

Khúc Nhất Huyền đứng thẳng tại chỗ bất động một lát, trong đầu đột nhiên toát ra một suy nghĩ cực kỳ quỷ dị — con chồn này chắc không phải được Phó Tầm mang ra trong lần khảo cổ nào đó chứ? Nó sắp thành tinh rồi!

Có lẽ là cảm thấy Khúc Nhất Huyền lúc kinh lúc rống *(lúc thì kinh ngạc đến tắt tiếng, lúc lại rống lên)*, không quá ổn trọng.

Điêu Thuyền ngẩng đầu, chóp mũi cọ cọ vào lòng bàn tay cô, lập tức lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm một cái trên hổ khẩu của cô.

Đầu lưỡi của nó mềm mại, có gai ngược nho nhỏ, hơi thô ráp, nhưng cũng không rõ ràng.

Liếm một cái như thế, giống như động tác ký kết khế ước vào thời cổ nhất định phải dính ngón cái xuống nước. Cho nên… Vị chồn gia này, là đồng ý?

Giống như là để nghiệm chứng suy đoán của Khúc Nhất Huyền, Điêu Thuyền cuộn tròn lấy thân thể trong lòng bàn tay Khúc Nhất Huyền, nhắm mắt lại, ngủ tiếp.

Khúc Nhất Huyền: "…" Gan còn rất lớn.

** ** **

Trì hoãn một chút thời gian, lúc Khúc Nhất Huyền đến bên hồ, Khương Doãn đã được Viên Dã vớt lên.

Toàn thân cô ta ướt đẫm, hai tay ôm vai ngồi trên cát. Gió thổi qua, rùng cả mình, run lẩy bẩy.

Hồ Thác Tố vào tháng chín, nhiệt độ nước rất thấp rất lạnh, chỉ thấm ướt đầu ngón tay cũng có cảm giác như hàn băng vào người, huống chi cả người Khương Doãn rơi vào trong nước.

Trong tay Khúc Nhất Huyền đang cung phụng tiểu tổ tông, không còn tay nào nữa. Nâng mắt thấy Phó Tầm kéo Viên Dã từ trong hồ lên, vội vàng kêu lên: "Phó Tầm."

Phó Tầm quay người, chỉ nhìn một cái, anh đã nhịn không được cười ra tiếng.

Khúc Nhất Huyền không có kinh nghiệm nuôi thú cưng, lại có mấy phần lạnh nhạt, kiêng kị với Điêu Thuyền. Vừa rồi anh giao Điêu Thuyền vào tay cô thế nào, thì bây giờ cô vẫn duy trì y nguyên tư thế ấy — hai tay dựng thẳng bất động, giống như nâng niu Bồ Tát cẩn thận từng li từng tí một.

Anh buông Viên Dã ra, đi vài bước quay trở lại, lấy lại Điêu Thuyền cùng áo jacket: "Cô đưa Khương Doãn về xe trước, Viên Dã để tôi chăm sóc."

Trên tay không có sinh vật dặt dẹo kia, Khúc Nhất Huyền lập tức nhẹ nhàng thở ra. Cô cởi áo khoác của mình khoác lên người Khương Doãn, đưa tay đỡ cô ta dậy, lách qua du khách vây xem đi tới bãi đậu xe.

Một đoạn đường ngắn ngủi, Khương Doãn đi thật gập ghềnh. Chờ lên xe, lại nhịn không được, bụm mặt khóc ra tiếng.

Khúc Nhất Huyền không biết an ủi người khác, cũng chưa làm rõ đến cùng đã xảy ra chuyện gì, dứt khoát không lên tiếng. Sau khi lên xe, cô mở máy sưởi trước.

Thấy Khương Doãn khóc quá nhập tâm, không trông cậy được gì, lại từ cốp xe phía sau lôi ra khăn tắm cùng chăn lông sạch sẽ đưa tới: "Cô lau khô trước đi, tôi đi tìm quần áo cho cô tắm rửa."

Khương Doãn thút tha thút thít, một câu ngắt thành ba đoạn, nói: "Trong rương hành lý, mở ra, có thể nhìn thấy."

Khúc Nhất Huyền thay cô ta cầm quần áo, lại chồng khăn lụa treo trên cửa sổ xe, che kín ánh mắt từ ngoài xe nhìn tới. Đợi cảm xúc của cô ta dần dần ổn định, mới hỏi: "Sao cô lại rơi vào trong hồ?"

Hốc mắt Khương Doãn đỏ lên, lại khóc thút thít: "Em thấy tất cả mọi người đứng ở kia chụp ánh, cũng đi qua. Ai biết…" Ai biết hạt cát dưới chân cô ta quá xốp, cô ta chưa dùng lực đã trực tiếp lún xuống.

Câu trả lời này, Khúc Nhất Huyền cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

Cô tiện tay sờ qua hộp thuốc lá, cầm một viên kẹo xanh xanh đỏ đỏ lột vỏ bỏ vào trong miệng. Vị quýt ngọt ngào trong nháy mắt tản ra khắp đầu lưỡi, cô ngước mắt, cùng Khương Doãn nhìn nhau một cái, nói: "Không cẩn thận rơi xuống lần sau cẩn thận là được, đừng có cố ý trượt chân, dù trông kỹ cũng không trông được."

Ánh sáng trong mắt cô hư hư thật thật, làm Khương Doãn kinh hãi. Đến mức cô ta quên cả phản bác, chột dạ tránh đi ánh mắt Khúc Nhất Huyền, nhét quần áo ướt đã thay ra vào túi chống nước.

Khúc Nhất Huyền ngồi trên xe một hồi.

Viên Dã bên kia cô không tiện đi, chỉ có thể bấm đốt ngón tay tính thời gian, dùng bộ đàm liên hệ với cậu ta.

Cũng may chuyến đi lần này thời gian dài, Viên Dã cũng mang theo mấy bộ quần áo để thay đổi. So với Khương Doãn thì cậu ta hợp với nhiệt độ không khí và khí hậu nơi này hơn, sau khi uống mấy chén nước nóng ra mồ hôi, cũng không có chuyện gì.

Ngược lại, cậu ta càng thêm lo lắng cho Khương Doãn: "Đã như vậy, đoán chừng cũng không có tâm tình ở lại. Hay là, bây giờ chúng ta đi Đại Sài Đán, buổi tối tôi bảo bà chủ nấu chút canh gừng cho cô ấy giải hàn."

Khúc Nhất Huyền tự nhiên không có ý kiến, ghế ngồi phía sau xe cô là hạt muối bị hong khô từ hồ nước mặn, còn cả nước mặn Khương Doãn đan tới từ trong hồ Thác Tố, cô ước gì sớm đến khách sạn, rửa xe một chút.

Theo kế hoạch, hành trình hôm nay vốn nên là từ Hắc Mã Hà Hương xuất phát, tới trước hồ nước mặn Trà Tạp, buổi chiều đi qua hồ Phi Thúy, cuối cùng tìm nơi ngủ trọ ở Cách Nhĩ Mộc.

Nhưng lâm thời tăng thêm điểm tham quan đi chỉ người ngoài hành tinh này, đi Cách Nhĩ Mộc đã quá muộn, chỉ có thể chọn tuyến đường đi Đại Sài Đán.

Nhưng mà, xem tình huống trước mắt này, Khương Doãn rơi xuống nước, nếu buổi tối thân thể khó chịu. Ngày mai có thể đi vào trong Khả Khả Tây Lí được hay không, vẫn còn là ẩn số.

** ** **

Chạng vạng tối, xe đến Đại Sài Đán, tìm khách sạn ngủ trọ.

Khúc Nhất Huyền thu xếp xong cho Khương Doãn, cùng Viên Dã vào ở phòng bốn người miễn phí.

Cô chỉ vừa để hành lý xuống, cơm cũng chưa ăn đã đi rửa xe trước.

Điều kiện bãi đỗ xe đơn sơ, chỉ cung cấp một cuộn dây dẫn mềm, để phun nước.

Khúc Nhất Huyền tự chuẩn bị một cái máy hút bụi xe tải công suất nhỏ, hai miếng khăn mặt chuyên dụng. Cô chạy tuyến hàng năm, trình độ rửa xe tinh tế so với người rửa xe trong cửa hàng chuyên nghiệp cũng chỉ có hơn chứ không kém.

Thừa dịp sắc trời còn chưa tối đen, cô dọn dẹp thùng xe trước.

Để cho tiện quản lý, toàn bộ cửa xe đều được mở rộng, trước dùng máy hút bụi lọc tro bụi một lần.

Tây bắc bão cát lớn, ba bốn tháng gặp gỡ mấy trận bão cát cũng là chuyện thường xảy ra. Nhìn trong xe thật sạch sẽ, nhưng máy hút bụi khẽ hút, trong bụng máy móc tất cả đều là cát bụi không biết trốn trong góc nào.

Khúc Nhất Huyền vẫn thường đi trên tuyến đường này, chỉ máy hút bụi xe tải cũng đã đổi mấy lần. Cô thường mua trong cửa hàng Taobao, tất cả phía dưới đều là nhân lúc nhàn rỗi nhàm chán cô viết xác định và đánh giá.

Cô nghe âm thanh máy hút bụi ầm ầm vang lên, tựa như là nghe tiếng gió trên quốc lộ 315, toàn thân thả lỏng.

Hiếm khi, cô được hưởng thụ cái thời gian "Tan tầm" này.

Trạng thái không chạy này không thể tiếp tục lâu, sau khi Khúc Nhất Huyền sửa sang xong thùng xe, đang muốn tiếp tục chiến đấu với lốp xe thì bên chân lại bị thứ gì cọ cọ.

Cô cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy một con chồn tuyết lén lén lút lút bước xuyên qua gầm xe, giẫm lên mặt lót sau giày cô, hai ba cái đã bò lên trên xe.

Khúc Nhất Huyền nhíu mày, vô ý thức tìm kiếm Phó Tầm ở bốn phía.

Bãi đỗ xe trống rỗng, nào có nửa cái bóng của Phó Tầm? Khúc Nhất Huyền đứng ở ngoài xe, ý đồ cùng nó câu thông: "Sao mày lại tới đây một mình, ba mày đâu?"

Điêu Thuyền mắt điếc tai ngơ, chân ngắn nhỏ trèo vào trong điều hoà không khí ở chỗ ngồi phía sau, cái mông tròn vo hơi dựng ngược lên, vô cùng thoải mái mà xuyên qua chỗ ngồi phía trước.

Khúc Nhất Huyền quan sát, thấy nó chỉ là ngửi tới ngửi lui bốn phía thăm dò thế giới. Một không phá hư, hai không thêm phiền phức, dứt khoát tùy nó đi, chỉ lúc lau xe ngẫu nhiên phân tâm lưu ý một chút.

Đợi cô làm xong kết thúc công việc, nghĩ đến cũng tận diệt con chồn này đi… Con chuột bạch rõ ràng mới còn trên ghế ngồi nhảy disco chỉ trong thời gian một cái chớp mắt, đã không thấy bóng dáng.

Khúc Nhất Huyền trong trong ngoài ngoài lật ra một lần, đến chỗ ngồi dưới ghế cũng nằm sấp tìm một vòng, đừng nói bản thân con chồn Điêu Thuyền, đến lông của nó cũng không tìm được.

Cô không tin tà ma, đi bộ lật tìm khắp bãi đỗ xe một lần.

Đừng nói không tìm được chồn, kém chút còn bị hiểu lầm thành bọn trộm xe điều tra nghiên cứu địa hình.

Viên Dã ở sảnh lớn khách sạn chờ Khúc Nhất Huyền cùng đi ăn cơm, mắt thấy đã sắp quá giờ ăn, từ cửa sau nhìn đến bãi đỗ xe. Thấy Khúc Nhất Huyền khắp nơi tìm cái gì, buồn bực: "Khúc gia không ăn cơm sao? Lề mề cái gì vậy!"

"Cậu có trông thấy con chồn kia của Phó Tầm không?" Khúc Nhất Huyền hỏi.

Viên Dã mê mang một cái chớp mắt, gật đầu: "Có thấy, tôi nói này, cô đừng có ngày nhớ đêm mong nấu con chồn kia… Con chồn này có chủ, Tầm ca của tôi mỗi ngày đều ôm không buông tay, nếu mà mất thì người đầu tiên tìm chính là cô."

Nói nhảm!

Nếu không phải biết chồn mất cô là người hiềm nghi đầu tiên, thì nào đáng giá cho cô tìm khắp nơi?

"Cậu nhìn thấy chồn khi nào?" Cô hỏi.

"Vừa mới thôi, tôi chờ cô ăn cơm thấy." Viên Dã cũng buồn bực sao cô cứ hỏi căn nguyên, nhưng vẫn nhẫn nại tính tình nói ra: "Tầm ca ăn cơm xong trở về, con chồn kia liền ngồi xổm trên bả vai anh ấy."

Khúc Nhất Huyền nâng cổ tay nhìn thời gian, cô rửa xe mất nửa giờ, nếu mà Viên Dã vừa mới trông thấy con chuột lớn kia, đoán chừng là từ chỗ cô chạy qua.

Không bị mất thì tốt.

Cô khép áo khoác lại, vẫy vẫy tay, nói: "Đi, đi ăn cơm."

** ** **

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Khúc Nhất Huyền đã tỉnh trước.

Phòng bốn người chuyên cung cấp cho người dẫn đoàn phát ra tiếng ngáy rung trời, cô nghe một đêm, thật vất vả nhịn đến hừng đông, cũng mặc kệ đã đến giờ chưa, bưng chậu rửa mặt lên đi rửa mặt.

Khúc Nhất Huyền đánh răng, nhẩm lại hành trình hôm nay trong đầu một lần trước.

Đợi lát nữa ăn xong điểm tâm trước tiên cần phải đi xem Khương Doãn một chút, tối hôm qua Viên Dã từ nhà ăn lấy một bình giữ ấm canh gừng, phân một nửa cho Khương Doãn. Nếu cô ta uống hết, đoán chừng sẽ không có di chứng rơi xuống nước.

Hơn nữa, hành trình hôm nay lại không gấp lắm, cái duy nhất cần khắc phục là phản ứng cao nguyên.

Sau khi đi qua núi Côn Luân, độ cao so với mặt biển tất cả đều từ bốn ngàn mét trở lên. Đừng nói Khương Doãn khả năng không chịu đựng nổi, Phó Tầm cũng chưa chắc có thể quen.

Tối hôm qua cơm nước xong cô đã cố ý lái xe đi mua hai bình dưỡng khí, chính là vì để phòng vạn nhất.

Đã qua thời kì tàng linh dương di chuyển trong Khả Khả Tây Lí, trừ phi từ trong Khả Khả Tây qua Lhasa đi Tây Tạng, nếu không toàn bộ đường cái ngoại trừ xe móc vận chuyển rất ít có thể trông thấy đội xe khác.

Hơn nữa tháng chín đã sớm qua mùa du lịch thịnh vượng, hàng quán nhỏ hai bên đường cái sớm đã đóng cửa, mua bình dưỡng khí đã không còn là việc thuận tiện hay không, mà là vấn đề có mua được hay không.

Cô rửa mặt xong, đánh thức Viên Dã, thời gian chờ cậu ra rửa mặt, cô lên lầu, đi nhìn Khương Doãn trước.

Cửa phòng Khương Doãn đóng chặt, cô gõ nửa ngày, cũng không thấy người đến mở.

Ngay lúc Khúc Nhất Huyền chuẩn bị đến quầy tiếp tân tìm chìa khoá dự phòng, khóa cửa vang lên một tiếng nhỏ, sắc mặt Khương Doãn tái nhợt đứng ở phía sau cửa.

Khúc Nhất Huyền cảm thấy trong lòng lộp bộp, hỏi: "Cô thế nào?"

Cuống họng Khương Doãn khô khốc, ho nhẹ một tiếng, mới nói bằng giọng khàn khàn: "Hình như em phát sốt."

Mu bàn tay Khúc Nhất Huyền dán lên trán cô ta, nhịn không được nhíu mày: "Cô đã sốt cả một đêm rồi? Sao không nói sớm cho tôi."

Trong bụng cô không ngờ, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ quét cô ấy từ trên dưới một chút, nói: "Mặc quần áo vào, tôi đưa cô đi bệnh viện."

Trên đường Khúc Nhất Huyền đưa Khương Doãn đi bệnh viện đã phát Wechat cho Viên Dã.

Sốt thành dạng này, hôm nay khẳng định không có cách nào đi vào Khả Khả Tây Lí. Nếu không thể mau chóng hạ sốt, không chỉ hôm nay, hành trình phía sau đoán chừng cũng thành vấn đề.

Cô đi đăng ký cùng cô ta, xem bệnh, lấy thuốc.

Chờ Khương Doãn truyền nước xong, trận giày vò này qua đi, đã là giữa trưa.

Khúc Nhất Huyền chở cô ấy về khách sạn, lúc ở cửa thu phí lối ra bãi đỗ xe bệnh viện, cô thuận tay móc tiền lẻ trong ô đựng đồ. Không sờ không sao, sờ một cái… Phát hiện bị trộm.

Sắc mặt cô trong nháy mắt thay đổi mấy lần, quay đầu hỏi nhân viên công tác ở cổng thu phí: "Dừng xe thu phí có thể quét mã không?" (*Mã ở đây là kiểu QR người Trung QUốc hay dùng QR của ứng dụng trả tiền trong wechat hay alipay để thanh toán*)

"Không thể." Người trông cổng liếc cô một cái, ngữ khí cứng rắn: "Chỉ lấy tiền mặt."

Khương Doãn trừng mắt nhìn, đưa một tờ xanh tới, nói: "Vậy phiền anh thối tiền lẻ đi."

Lúc Khúc Nhất Huyền trở lại khách sạn, Viên Dã cùng Phó Tầm đang ở ngay sảng lớn khách sạn đợi các cô trở về.

Cả ngày hôm nay phải ở lại Đại Sài Đán, Viên Dã không có ý định tiếp tục ăn ở nhà ăn, sáng sớm đã hẹn chỗ trước trong nhà hàng, dự định ăn mặn một chút. Mắt thấy Khúc Nhất Huyền cùng Khương Doãn sắp trở về, đã sớm kéo Phó Tầm chờ dưới lầu.

Vừa thấy mặt, cậu ta còn chưa kịp quan tâm Khương Doãn, đã thấy gương mặt lạnh lùng của Khúc Nhất Huyền ở đối diện, đằng đằng sát khí nhờ tiếp tân hỗ trợ kiểm tra máy giám sát ở bãi đỗ xe một chút.

Viên Dã kinh ngạc, quay đầu nhỏ giọng hỏi Khương Doãn: "Sao vậy? Xe Khúc gia của tôi bị đụng phải?"

Khương Doãn lắc đầu, nói: "Hình như là tiền bị trộm."

Tiền?!

Viên Dã trừng mắt: "Ở bãi đỗ xe bị trộm?"

“Tôi không rõ lắm, vừa rồi truyền nước xong, lúc nộp phí ở bãi đỗ xe bệnh viện phát hiện. Trong xe Khúc gia có chỗ chuyên thả tiền lẻ, hình như là một phân tiền cũng không còn.”

Cái này Viên Dã nhớ rõ.

Tiểu Khúc gia mỗi lần trả tiền thừa, tiền giấy đều sẽ thuận tay cuốn thành một quyển còn tiền lẻ thì để trong túi, lần trước nghe nói, cất đến bảy tám trăm …

Từ đầu đến cuối Phó Tầm đều một bộ việc không liên quan đến mình đút Điêu Thuyền ăn cá khô, thẳng đến nghe được tiền bị trộm, tâm niệm vừa động, ghé mắt nhìn về phía con chồn tuyết đứng trên vai anh gặm cá khô đến mức toàn bộ đầu đều lệch đi, nói: “Không cần kiểm tra, có lẽ tôi biết là ai.”

Khúc Nhất Huyền cau mày, đẩy người tức giận còn chưa trút xuống, thanh âm lại tỉnh táo dị thường: “Ai?”

Phó Tầm không nói chuyện, anh ôm Điêu Thuyền qua, nhẹ đánh cái mông mượt mà của nó một cái, hỏi: “Giấu tiền ở đâu rồi?”

Con chồn tuyết một mặt mơ màng, hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng tại sao lại bị đánh. Nó ghé mắt, nhìn Phó Tầm một hồi lâu, mới gục đầu xuống, kêu lên hai tiếng “Khanh khách”.

Khúc Nhất Huyền sợ ngây người….

Cô nhìn về phía Điêu Thuyền đang nắm lấy ống quần Phó Tầm leo xuống xoay mông chạy tới bãi đỗ xe, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, có chút phản ứng không kịp: “Từ từ… Nó làm?”

Phó Tầm biểu lộ đã thành thói quen, hỏi: “Có phải cô đáp ứng nó cái gì, lại không làm được không?”

Khúc Nhất Huyền: “…”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 32: “Lần đầu tiên là ở Tây An, cách tủ kính, cô đang chọn tranh đường “

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Cô nhớ lại.

Hôm qua lúc ở dị chỉ người ngoài hành tinh, cô đã đáp ứng chồn gia cho nó thêm ít thịt ức gà.

Nhưng mà… Cô căn bản không đem việc này để trong lòng, đã sớm quên mất không còn mảnh nào.

Nào biết được con súc sinh này sẽ mang thù.

Khúc Nhất Huyền đen mặt, vẫn còn có chút không dám tin: “Thật sự là nó giấu tiền lẻ của tôi đi?”

Phó Tầm chậm rãi nói: “Đi xem một chút?”

Thế là, ngoại trừ Khúc Nhất Huyền là người trong cuộc, Viên Dã, Khương Doãn, cả bảo vệ trước cửa khách sạn cùng tiếp tân trùng trùng điệp điệp thành một đoàn đi bãi đỗ xe nhìn “Hiện trường vụ án”.

Con chồn kia đã chuẩn xác không nhầm đứng ở bên cạnh lốp xe chiếc Cruiser, thấy nhiều người như vậy cũng không sợ hãi. Ngẩng đầu lên, chờ Khúc Nhất Huyền mở cửa cho nó.

Khúc Nhất Huyền mở khóa, thay Điêu Thuyền kéo cửa bên ghế phụ ra.

Không cần người ôm, nó đạp chân lên bàn đạp dễ như trở bàn tay trèo lên ghế phụ.

Quần chúng vây xem tất cả đều là chưa từng thấy cảnh này, nhất là Viên Dã, hưng phấn đến mặt mũi tràn đầy ửng đỏ, trực tiếp đến cậy nhờ trại địch: “Anh Tầm, bình thường anh dạy thế nào vậy, Điêu Thuyền giống như thành tinh.”

Phó Tầm chưa quên đây là “Xác nhận hiện trường”, bất đắc dĩ nói: “Chưa từng dạy, chính nó lầm đường lạc lối.”

“Không thể nào?” Viên Dã nhìn Điêu Thuyền xe nhẹ đường quen ngậm tiền giấy cất giấu bên trong mỗi cái bảo tàng ra, uốn lưỡi hai ba lần mới nói: “Nhìn rất lão luyện, tuyệt đối thuần thục nghiệp vụ mà.”

Lời này, Phó Tầm thật sự là không có cách nào tiếp được.

Anh ôm tất cả tiền giấy được ngậm ra ngoài, mắt trông mong nhìn Điêu Thuyền của mình, nói với Khúc Nhất Huyền: “Cô đếm xem, xem có đúng số lượng không.”

“Không có đếm gì hết.” Khúc Nhất Huyền một tay lấy hết tiền lẻ nhét vào trong túi, nâng mắt, đối mặt với Phó Tầm: “Tôi tức giận, bởi vì cho rằng có trộm vào được trong xe tôi, không liên quan tới tiền.” Dứt lời, ánh mắt cô phức tạp liếc nhìn con chồn tuyết trong ngực anh, nửa ngày mới gạt ra một câu: “Đêm nay, đêm nay bổ sung ức gà cho mày.”

Lúc này, Khúc Nhất Huyền nói được thì làm được, buổi chiều liền chạy đến nhà ăn mua nửa cân thịt ức gà về.

Cô sẽ không xuống bếp, nhưng cố kỵ cái giống loài dạ dày mảnh mai này, cố ý hỏi Phó Tầm cách làm, nhờ đầu bếp nhà ăn nấu xong mới mang về.

** ** **

Buổi tối, thừa dịp bốn người tập hợp một chỗ ăn món Thổ Oa. (*Thổ Oa là cơm nồi đất)*

Khúc Nhất Huyền ném ra vấn đề trì hoãn hành trình, chờ Khương Doãn trả lời.

Khương Doãn nghỉ ngơi đến trưa, khí sắc đã tốt hơn nhiều. Nghe vậy, cắn đũa, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Đại Tây Bắc, khả năng cả đời này em cũng chỉ tới được một lần. Em nghĩ dựa theo kế hoạch cũ tiếp tục đi, phí trì hoãn, phí ăn ngủ, em sẽ thêm cho chị.”

Cô ta nâng mắt, nước mắt đảo quanh trong mắt muốn rớt: “Chị Khúc, chị thấy có được không?”

Sắc mặt Khúc Nhất Huyền có chút mất tự nhiên, cô liếc mắt nhìn Phó Tầm, nói: “Không phải vấn đề tiền, là thời gian.”

Thấy Khương Doãn không hiểu, Khúc Nhất Huyền trong hơi nóng của Thổ Oa bốc lên, hắng giọng một cái, nêu ví dụ: “Tỷ như, mục đích của cô tương đối đơn thuần, chỉ là vì ngắm phong cảnh. Đã đều có thể nhìn thấy, vậy liền không quan trọng điểm tham quan này là nhìn thấy đầu tiên hay là nhìn thấy cuối cùng. Anh ta không giống vậy, anh ta còn có việc, không thể tới trễ hoặc vắng mặt.”

Phó Tầm cũng không gấp nghiêng mắt, ý vị sâu xa nhìn Khúc Nhất Huyền ném nồi cho mình (*Ném nồi là ý chỉ đá vấn đề sang cho người khác, mang nghĩa xấu như kiểu ăn ốc đổ vỏ cho người khác =))*).

Từ lúc nào anh có việc không thể tới trễ hoặc vắng mặt, chính anh lại không biết?

Lý do này rõ ràng, Khương Doãn tự nhiên cũng nghe ra. Cảm xúc của cô ta sa sút “à” một tiếng, đũa lại đảo đến đảo đi trên Thổ Oa, nửa ngày mới buồn bực ra một câu: “Thật sự không được sao?”

Thanh âm của cô ta vốn nhẹ nhàng, câu này càng thấp đủ để nhanh tan vào tiếng cơm xì xì trong Thổ Oa.

Khúc Nhất Huyền do dự một cái chớp mắt.

Trực giác nói cho cô tốt nhất nên cự tuyệt Khương Doãn, bất kể cô ta có lý do gì, Khương Doãn tồn tại cũng giống như núi lửa ngủ đông, nói không chừng lúc nào đó sẽ đột nhiên phun trào.

Đối với việc Khương Doãn rơi xuống nước cô cũng không phải không có suy đoán cùng hoài nghi, chỉ là suy nghĩ không rõ động cơ. Hỏi Viên Dã, được câu trả lời cũng là ngẫu nhiên, Khương Doãn ngoại trừ biểu hiện ra có hứng thú với Phó Tầm, không có bất kỳ chỗ nào không bình thường.

Cô cũng chỉ có thể coi là mình suy nghĩ nhiều.

Đang giằng co.

Phó Tầm quyết định thay Khúc Nhất Huyền, ngữ khí anh nhàn nhạt, nói: "Được thôi, ngày mai vẫn đi vào Khả Khả Tây Lí."

Anh mò được một miếng đồ ăn trong Thổ Oa, lúc nâng mắt, càng thêm không có cảm xúc gì: "Cô lãng phí của tôi một ngày, đợi rảnh rỗi tôi sẽ để cô trả lại đủ cho tôi."

Khúc Nhất Huyền ngậm miệng im ắng.

Cô nhìn về phía Phó Tầm.

Người sau cúi đầu, chậm rãi giải quyết rau củ và thịt trong nồi, căn bản giống như không phát hiện được sóng ngầm cuồn cuộn trên bàn bên này.

Dù cho cô bất mãn, nhưng lời nói đều đã nói ra ngoài, cũng không có đạo lý thu hồi.

Khúc Nhất Huyền nghĩ nghĩ, nói: "Vậy thời gian ngày mai, cùng hôm nay tôi gõ cửa phòng cô cũng không chênh lệch nhiều, cô nên dậy đúng giờ. Đi trễ thì lần này Khả Khả Tây Lí cũng tương đương không đi."

Khương Doãn vui vẻ ra mặt, nhìn về phía Phó Tầm mắt ửa ra ngôi sao. Cô ta ngại ngùng trước mặt nhiều người như thế nói cảm tạ, cắn đũa châm chước một hồi, chỉ tiếp Khúc Nhất Huyền mà nói: "Vì sao đi trễ tương đương như không đi?"

"Đi vào trong Khả Khả Tây Lí phần lớn là để ngắm nhìn thảo nguyên, đi trễ, tàng linh dương đã về trong núi. Thật muốn ngắm phong cảnh, miếng đất nào trên Tây Bắc phong cảnh không dễ nhìn? Nhất định phải ngàn dặm xa xôi đi vào trong Khả Khả Tây. Bình thường đi vào Khả Khả Tây Lí, đều là đi đường vòng lớn. Từ Tây Ninh xuất phát, sau khi chơi khắp lộ tuyến kinh điển, từ Khả Khả Tây Lí đến Lhasa, một đường đi Tây Tạng."

Khúc Nhất Huyền cắn miếng khoai tây, dù là ở tây bắc chờ đợi bốn năm, khoai tây nơi này cô vẫn ăn không ngán như cũ.

Cô nheo mắt lại, trong ánh mắt kiến thức nửa vời của Khương Doãn, bổ sung: "Hôm nay dù sao cũng nhàn rỗi, buổi tối cô bớt chút thời gian làm bài tập, nhìn xem lần này cô tới chơi cái gì." Đừng vừa trở về, người khác hỏi cô đi tây bắc thấy cái gì, cô chỉ có thể trả lời một câu phong cảnh đẹp mắt.

Đương nhiên, nửa câu nói sau Khúc Nhất Huyền chỉ có thể oán thầm. Nếu là nắm giữ không tốt ngữ khí, cũng không khác gì nói dỗi trắng ra, dễ dàng kết thù kết oán.

** ** **

Nhà hàng Thổ Oa cách khách sạn một đoạn, lúc đến không ai lái xe, cơm nước xong xuôi tự nhiên chỉ có thể tản bộ trở về, coi như tiêu thực.

Chờ trở về khách sạn, Khúc Nhất Huyền tắm rửa trước.

Qua chín giờ, lô công nhân ở lò nấu rượu khách sạn tan tầm, khách sạn cung cấp nước nóng cơ bản không duy trì được bao lâu.

Lúc Khúc Nhất Huyền dẫn khách, không ít nghe những người khách kia nằm trên giường không muốn động phàn nàn, nói nước tắm rửa buổi tối đều lạnh, giống như kết băng. Còn có lực nước kia, lúc lớn lúc nhỏ, giống như quỷ nháo, hãi đến hoảng.

Cô tắm rửa xong ra, thả Viên Dã hóng gió bên ngoài vào phòng.

Cậu ta xoa xoa lỗ tai, tiến vào câu nói đầu tiên là: "Khúc gia, anh Tầm tôi vừa tìm đến, bảo cô tắm rửa xong đến phòng anh ấy một chuyến, anh ấy có việc nói với cô."

Khúc Nhất Huyền lau tóc, nửa ngày, mới chậm rãi "Ừ" một tiếng.

Cô không nhanh không chậm, chờ làm khô tóc mới thay quần áo khác đi lên lầu tìm anh.

Phòng của Phó Tầm và Khương Doãn đều ở tầng bốn khách sạn, cách một cái hành lang, ở chếch đối diện.

Lúc Khúc Nhất Huyền đến đó, vừa gõ cửa một cái liền phát hiện cửa phòng Phó Tầm không đóng, để hờ ra một khe nhỏ, vừa gõ liền mở. Xem ra, là cố ý để cửa cho cô.

Cô quay đầu, liếc mắt nhìn phòng Khương Doãn ở chếch đối diện, cất bước vào phòng.

Dưới ánh đèn màu vàng ấm trước cửa, cái mông của con chồn tuyết chui vào trong dép lê lui về, thò đầu ra.

Lông tóc trên đầu nó rối bời, giống như gặp nạn, ngơ ngác nhìn cô.

Khúc Nhất Huyền trở tay đóng cửa lại, vòng qua nó đi vào trong.

Đi chưa được hai bước, bên tai nhẹ nhàng có âm thanh "Cạch cạch", nó nện bước chân ngắn theo kịp, Khúc Nhất Huyền đi nó đi, Khúc Nhất Huyền ngừng nó cũng ngừng. Không hiểu sao, cho Khúc Nhất Huyền một loạ cảm giác như nó đang trông nhà…

Trong lúc hai bên giằng co, Phó Tầm từ phòng vệ sinh đi ra, cũng là vừa tắm rửa xong, tóc anh còn đang nhỏ nước.

Nhìn thấy Khúc Nhất Huyền, thần sắc của anh vô cùng tự nhiên, ra hiệu cô tùy tiện tìm một chỗ ngồi trước.

Anh quay trở lại bên cạnh rương hành lý, cầm khăn lông khô xoa tóc.

Khúc Nhất Huyền cũng không ngồi.

Cô dựa vào vách tường giao giữa cửa trước và phòng khách, hai tay khoanh trước ngực, trực tiếp hỏi: "Tôi thay anh giải quyết Khương Doãn, lại không để anh hao tâm tổn trí, anh làm người hiền lành cái gì, để cô ấy muốn ở thêm một ngày liền ở thêm một ngày?"

Một đêm, cô vẫn canh cánh việc này trong lòng.

Phó Tầm lau tóc, đi trở về trước mặt cô.

Anh cao hơn Khúc Nhất Huyền rất nhiều, lúc này coi như ở trên cao nhìn xuống, cũng không có khí thế hùng hổ doạ người. Tắm rửa xong, lạnh lùng toàn thân anh như bị bọt nước làm mềm đi, không tính mềm mại, nhưng cũng ôn hòa không ít.

"Cô không muốn biết sự khác thường của cô ta là bởi vì ai? Bất kể là hướng tới ai, giữ cô ta lại, tự nhiên có thể thấy rõ."

Khúc Nhất Huyền cười cười, nói: "Tôi không thích truy vấn ngọn nguồn như anh nghĩ đâu, hơn nữa còn là cô gái nhỏ… đối với tôi mà nói rất xa lạ."

Động tác Phó Tầm xoa tóc dừng lại, ánh mắt dò xét một vòng trên mặt cô, nói: "Cô lần này không đáp ứng, cô ta vẫn có biện pháp để cô gật đầu như thường."

Khúc Nhất Huyền nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Cô không cảm thấy chính mình sẽ chịu Khương Doãn tính toán cùng uy hiếp, cô gái này dù có tâm kế, chỉ cần vào trong tay cô, vậy cũng không kém con khỉ ngang ngược trong lòng bàn tay Như Lai Thần Chưởng.

“Chỉ có việc này?” Cô hỏi.

Tóc khô một nửa, Phó Tầm buông khăn mặt xuống, bỗng nhiên cúi đầu, đưa mặt tới gần: “Đêm nay ngủ ở đây.”

Khúc Nhất Huyền: “…”

Cô không trốn không né, trên mặt liền nửa điểm biểu lộ buông lỏng cũng không có, chỉ nhíu mi, không nhanh không chậm nói: “Vậy anh đến ngủ ở phòng giường chung?”

Dường như cảm thấy phản ứng của cô thú vị, Phó Tầm thấp giọng cười, hỏi: “Không cảm thấy là tôi đang chơi lưu manh?”

Khúc Nhất Huyền yên lặng nhìn anh một hồi, phun ra hai chữ: “Không giống.”

Lúc này đến phiên Phó Tầm không hiểu, thanh âm của anh giống như đèn màu vàng ấm ở cửa trước, sàn sạt, thở ra một ngụm thuốc nói: “Cái gì không giống?”

“Anh không chơi loại trò đùa này.” Khúc Nhất Huyền ngắm anh một chút, nói: “Thật muốn đùa nghịch lưu manh, cái này cũng không đủ đẳng cấp.”

Cô bỗng nhiên cười lên, đuôi lông mày tinh táo vừa tan ra, giống như ló rạng trên núi tuyết, chiếu vào đáy mắt của cô, sóng nước lấp loáng: “Tôi cảm thấy tôi rất lưu manh, có muốn tôi dạy anh không?”

Phó Tầm không lên tiếng, anh cúi người, ánh mắt nhìn thẳng vào cô. Ánh mắt kia, giống như là muốn từ trong mắt của cô nhìn thẳng vào trong lòng.

Khúc Nhất Huyền mới đầu còn cứng được, da mặt cô dày, ai nhìn chăm chú cũng sẽ không đỏ mặt.

Nhưng thời gian dần trôi qua, cô phát hiện ánh mắt Phó Tầm có chút không đúng.

Ánh mắt của anh, giống như là đang tìm kiếm cái gì, giống như bão cát bất ngờ nổi lên trên hoang mạc, gió cát đầy trời.

Thật lâu, anh rốt cục nói: “Ở trên người cô, tôi không tìm thấy lần đầu tiên gặp được cô.”

Lần đầu tiên?

Khúc Nhất Huyền vặn mi: “Hoàng Hà Hồ Khẩu?”

Phó Tầm có chút ngoài ý muốn: “Cô còn nhớ? Nhưng đây không phải là lần đầu tiên.”

Không phải lần đầu tiên? Trong ấn tượng của Khúc Nhất Huyền, chỉ có một lần ở Hồ Khẩu kia, ngủ giường trên dưới.

Sau khi trời sáng, cô đi núi của cô, anh qua sông của anh, từ đây hai người không có liên quan không còn giao thoa.

“Cô không biết.” Phó Tầm nhìn hai mắt cô đen trắng rõ ràng, khó được nảy lên mấy phần ý cười: “Lần đầu tiên là ở Tây An, cách tủ kính, cô đang chọn tranh đường.”

Đó là Tây An vừa mới vào đêm, toàn bộ phố quán bar đèn hoa mới lên, cô khom lưng, cách tủ kính đang chọn tranh đường.

Ánh đèn trên quầy hàng thủy tinh chiếu sáng mặt mày của cô, cô cong khóe môi, giống như vất vả hạ phàm một chuyến.

“Lần thứ hai là cùng một ngày.” Phó Tầm nhớ lại: “Cách nhau một giờ, tại phố quán bar.”

Kia là một đoạn chuyện cũ Khúc Nhất Huyền không nhớ nổi.

Ký ức mơ hồ đến mức cô đã không nhớ rõ năm đó là bao nhiêu tuổi, tựa như là kỳ nghỉ hè nào đó ở đại học, cô không đòi tiền trong nhà, kiếm được tiền vé máy bay liền dám bay đi Tây An.

Đến ngày ấy, cô không đi tìm khách sạn, cũng chưa đi đến tiệm cơm, toàn thân cao thấp tiền chỉ đủ mua một bình nước khoáng. Cô liền mang theo cái chai nước kia, đi tới tới buổi trưa phố còn chưa khai trương quán bar, tìm công việc hát thuê.

Sau đó ban ngày hoặc đi dạo các điểm tham quan, hoặc ngủ đến trời tối, không ai quản thúc. Chờ trời tối, liền bắt đầu đi làm việc.

Thời điểm náo nhiệt là thật sự náo nhiệt, thời điểm cô đơn cũng là thật sự cô đơn, ngày nào đó cô ở trên giường tỉnh lại, cảm thấy mình giống như đã chết qua một lần, trở lại nhân gian.

Giống như là ngại những lời này đối với cô còn chưa đủ lực xung kích, Phó Tầm còn nói: “Đoạn thời gian cô ở quán bar kia hát, mỗi đêm tôi đều tới.”

“… Mỗi đêm đều mời cô uống rượu, lại mỗi đêm bị cô từ chối.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Cô thế mà hồ đồ đến trình độ phải giảng đạo lý với một con chồn mới có giường để ngủ . . .

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Khúc Nhất Huyền có chút không được tự nhiên.

Lời Phó Tầm nói khiến cô có loại ảo giác dường như đã qua mấy đời.

Đoạn thời gian kia cơ bản có thể xem như là thời kì huy hoàng nhất trong nửa đời trước của cô.

Cô có cuống họng không rồi, có bốc đồng của nghé con mới sinh cùng đã tâm không sợ thua. Mới đầu chỉ là ở quán bar âm nhạc ở Nam Giang bưng rượu, về sau bởi vì tiền lương hát thuê nhiều hơn lại ngắn hơn thời gian làm ca, cô liền đổi nghề đi làm người hát thuê ở quán bar.

Khúc Nhất Huyền dáng dấp đẹp mắt, ca hát cũng không tệ, rất nhanh đã nổi tiếng ở quán bar, có cô ở đó, hàng đêm chật ních.

Nhưng người ấy mà, luôn được nâng lên, rất khó không tự đắc.

Khúc Nhất Huyền cảm thấy tiền kiếm đủ rồi, mặc kệ ông chủ cũ khẩn cầu thế nào, vẫn như cũ phủi mông một cái đi thẳng một mạch.

Lại về sau, chính là Tây An.

Trước khi xuất phát cô chưa hề lo lắng sẽ không sống nổi ở Tây An, cô vô cùng có quy hoạch, trước khi hạ cánh đã tìm một quán bar thích hợp với mình. Kết tiền lương theo ngày, thuê một phòng trọ tiện nghi, giải quyết ấm no.

Về phần Phó Tầm.

Cô không có bất kỳ ấn tượng gì.

Hồi ức thất bại.

Khúc Nhất Huyền chỉ có thể kiên trì không thừa nhận: "Anh đừng có ăn vạ, tôi sẽ không bồi thường phí tổn thất tinh thần đâu."

Phó Tầm cười một tiếng: "Tây An, ca hát. Cô suy nghĩ một chút những cái đó có từng đề cập tới với người khác không?"

Anh hỏi như vậy, là bởi một tháng trước, có một lần Viên Dã nhắc đến cuộc họp thường niên, mời Phó Tầm cuối năm nay cũng tới tham gia, vừa vặn là lễ mừng năm mới của đội cứu viện ở bốn phương, làm rất náo nhiệt.

Anh liền thuận miệng hỏi họp thường niên năm trước là hình thức gì.

Viên Dã trả lời: "Hàng năm tôi đều đánh trống nhạc Jazz, năm ngoái đánh «nghịch chiến», năm nay tôi cũng đánh «nghịch chiến», dù sao cũng chỉ học được có một bài này."

Phó Tầm có lòng muốn nghe ngóng Khúc Nhất Huyền, lại không muốn hỏi công khai, quanh co lòng vòng nhắc nhở Viên Dã: "Những người khác thì sao?"

"Đội trưởng Bành!" Viên Dã chợt cười to: "Đội trưởng Bành không phải đã kết hôn rồi sao, cha vợ anh ấy là người mê "yêu cổ", liền mua cho anh ấy một cái yêu cổ, mỗi sáng sớm trong sân ở tiểu khu khom lưng luyện trống. Năm ngoái anh ấy lên đài biểu diễn cho chúng tôi xem, biểu diễn xong làm cho nhóm dẫn đội bên ngoài bình thường uy phong tám phương trong đội xe cười nằm hết."

"Còn có họp xướng, trên cơ bản chỉ cần biết chút tài nghệ thì đều có tiết mục. Cho nên anh Tầm, anh năm nay tới xem cho biết, họp thường niên của chúng ta tuyệt đối không hề kém thú vị, cái trình độ kia… Tôi cam đoan với anh, là đẳng cấp hội diễn văn nghệ tiểu học!"

Viên Dã không có mắt nhìn cũng không phải chuyện một ngày hai ngày, Phó Tầm không nghe được cái muốn nghe, dứt khoát trực tiếp hỏi: "Khúc gia của cậu thì sao?"

"Khúc gia?" Viên Dã không biết nghĩ tới điều gì, cười đến thở hổn hển: "Năm ngoái mọi người khuyến khích cô ấy hát một bài, cô ấy nói không biết hát. Vậy thì lên múa đi, dù sao Khúc gia là nữ giới duy nhất trong đội xe chúng ta, mọi người vẫn rất chờ mong. Kết quả Khúc gia của tôi là gậy á, hỏi có xem tiết mục thể dục nhịp điệu* hay không? Thật muốn nhìn cô ấy đi lên khoa tay múa chân hai lần, xem như đã thỏa mãn nguyện vọng của mọi người trước khi chết…"

**nguyên văn 广播操: Quảng bá thao, Rêu không tra ra đc nghĩa là gì*

Có lẽ tác giả gõ thiếu体 trong 广播体操: tập thể dục theo đài/ thể dục nhịp điệu.

"Về sau bức cho đội trưởng Bành cuống lên, liền nói không yêu cầu phải hát ca khúc được yêu thích, hát nhạc thiếu nhi cũng coi như đã qua cửa." Viên Dã dừng lại, thở dài: "Vẫn là nói không thông, đánh chết cũng không đồng ý đụng vào mic, nói trời sinh không biết hát, ngũ âm không được đầy đủ."

Sắc mặt Khúc Nhất Huyền quả nhiên biến đổi, không lên tiếng.

Chuyện trước kia, cô rất ít nhắc đến với người khác, bất kể là huy hoàng hay là thất ý, tựa như là nửa đời trước đã sang trang mới. Cô không quan tâm, cũng không muốn lại nhớ lại.

Cô lưu tại nơi đây, tìm Giang Nguyên của cô, làm chuyện cô muốn làm.

Cứ thuần túy như vậy.

Cô nghĩ: Phó Tầm có tiền như vậy, đề tài này dù thế nào cũng sẽ không liên quan đến tiền thưởng cô muốn. Cô có gì mà phải thấp thỏm?

Dù sao bị từ chối cũng không phải cô.

Nghĩ như vậy, Khúc Nhất Huyền lại đúng lý hợp tình nói: "Đều là chuyện đã qua, nói đến làm đỏ mặt. Anh không đến mức hoài niệm thanh xuân chứ? Muốn cái gì, nói thẳng có được không?"

Nếu đặt trên người đại bộ phận phụ nữ, được một người đàn ông thâm tình chân thành nhắc lại hồi ức, coi như không cảm động, cũng sẽ không giống như đang đòi phí bảo hộ giống cô chứ?

Sau ngắn ngủi tắt tiếng, Phó Tầm cong ngón tay chống ở ấn đường, có chút bất đắc dĩ lắc đầu: "Không muốn biết nguyên nhân? Cũng không muốn biết tôi là ai?"

"Muốn chứ." Khúc Nhất Huyền thừa nhận dứt khoát: "Nhưng anh cũng phải nguyện ý nói cho tôi đã."

Nói đến đây, cô đột nhiên hăng hái, bắt đầu lôi chuyện cũ ra: "Anh nhớ lại một chút, anh có lúc nào là ôn tồn nói chuyện với tôi để tôi hiểu ra? Không phải thăm dò tôi, thì cũng là muốn làm giao dịch. Nhìn thấy kết cục của chúng ta về sau không?"

Phó Tầm: "… Kết cục gì?"

Khúc Nhất Huyền đáp: "Cả đời không qua lại với nhau á."

Phó Tầm nhịn không được nhíu mày, giống như nghĩ lại một chút, giải thích: "Tôi chưa từng có kinh nghiệm."

Khúc Nhất Huyền "Gì" một tiếng, nghe không hiểu.

"Tôi không có kinh nghiệm chung đụng với phụ nữ." Phó Tầm rốt cục thối lui, ngồi dựa về sau trên tủ TV, nhìn thẳng vào mắt Khúc Nhất Huyền: "Cô đã có ý kiến, tôi sẽ sửa lại."

Khúc Nhất Huyền: "…" Chờ chút, bọn họ nói tới cái này từ bao giờ?

"Ở Tây An, cô không nhớ rõ tôi là rất bình thường." Phó Tầm vén tay áo lên, vặn bình nước suối trên bàn ra, đưa cho cô: "Tôi ngồi ở nơi hẻo lánh, một mình một bàn ở góc tựa cửa."

Anh muốn nói, mời cô uống rượu là bởi vì tôi rất thích dáng vẻ ca hát của cô.

Giống như con chim sơn ca xinh đẹp không nhiễm bụi trần lạc xuống thế gian, đẹp không tự biết.

Chỉ là câu nói này quá mạo muội, không thích hợp nói ra lúc này. Huống hồ, đã qua nhiều năm như vậy, cô không còn là ca sĩ hát ở quán bar lúc trước, anh cũng không còn là người nghe năm đó gió mặc gió, mưa mặc mưa hàng đêm tới cổ động.

Có mấy lời, lúc ấy không nói. Chờ đến thời điểm có thể nói, sớm đã không còn thích hợp.

Anh vừa nhắc đến như thế, Khúc Nhất Huyền rốt cục có chút ký ức vụn vặt.

Cô nhớ rõ mỗi đêm hát xong ba bài hát, cô đều có thói quen uống nước nhuận cuống họng, cũng là lúc này mỗi đêm, phục vụ rượu sẽ bưng lên một chén rượu, nói nhỏ với cô: "Bên kia khách ở chỗ vắng người, mời cô uống rượu."

Mỗi lần cô đều sẽ theo ánh mắt người phục vụ rượu nhìn qua, nhưng mà nơi đó lờ mờ, giống như là không gian hắc ám bị bài trừ toàn bộ ở bên ngoài. Cô chỉ có thể bằng cảm giác đối với vị khách ở nơi đó gật đầu ra hiệu, sau đó khách khí nhờ người phục vụ đưa rượu trở về.

Cô không biết là Phó Tầm, cũng không có cái lựa chọn "nếu như biết" này.

Lại nói, đối một người xa lạ kiên nhẫn mười phần bám riết không tha, cô vẫn sẽ như cũ không chút lưu tình tiếp tục từ chối, không có ngoại lệ.

"Không có mục đích gì không thể cho ai biết." Anh rũ mắt, dùng mũi chân đùa đùa Điêu Thuyền bồi hồi vòng quanh chân anh: "Rất khó được thời cơ có thể bình tĩnh nói chuyện, nhớ đến nên nói."

Anh đứng dậy, cầm lên áo khoác móc trên giá, chuẩn bị đi ra ngoài: "Đêm nay đổi phòng với cô, buổi tối có vài tình huống, cô ứng sẽ phó sẽ thuận tay hơn so với tôi."

Lời này nửa che nửa lộ, nghe có chút dọa người.

Khúc Nhất Huyền vô ý thức đánh giá căn phòng này một lần, hỏi: "Căn phòng này có vấn đề?"

Phó Tầm không biết làm sao cô lại liên tưởng đến vấn đề "Căn phòng có vấn đề", nghĩ nghĩ, nói: "Tôi đoán đêm nay Khương Doãn sẽ đến gõ cửa phòng tôi, cám ơn tôi đã thay cô ta nói chuyện."

Khúc Nhất Huyền: "…"

Cô trầm mặc mấy giây, hỏi: "Cô ấy có mục đích gì?" Phương thức câu dẫn dần như thế, thử một lần là đủ rồi, làm sao còn năm lần bảy lượt dùng không ngán chứ!

Phó Tầm không trả lời, anh đi tới cạnh cửa, cúi đầu nhìn Điêu Thuyền đã theo tới cửa, nói với Khúc Nhất Huyền: "Điêu Thuyền giao cho cô chăm sóc."

Khúc Nhất Huyền lập tức bùng nổ: "Anh không mang chồn đi?"

Cô cúi đầu, cùng con chồn tuyết vừa quay đầu nhìn cô liếc nhau một cái, cô thề!

Cô thật sự từ trong mắt nó thấy được vẻ không tình nguyện không khác gì cô!

Phó Tầm đương nhiên nói: "Nó sao có thể đi với tôi ở phòng bốn người?"

Cái gì!

Sao nó lại không thể ở? Chỉ có nó quý giá!

Phi!

Không phải… Cô vì cái gì phải đáp ứng đổi phòng với Phó Tầm chứ?

Cô đồng ý sao?

Không có mà!

Nhưng mà, Phó Tầm căn bản không cho Khúc Nhất Huyền cơ hội nói chuyện, trở tay đóng cửa lại, đi thẳng.

Khúc Nhất Huyền đứng ở cạnh tường, nhìn vật nhỏ phiền muộn ngóng trông cửa… Mềm lòng.

Phó Tầm hiển nhiên đã thông báo với Điêu Thuyền, cục tuyết này chỉ phiền muộn một hồi ở cửa rất nhanh đã tiếp nhận được sự thật đêm nay phải sống chung một phòng với Khúc Nhất Huyền.

Nó nện bước chân ngắn nhỏ, vịn vào ga trải giường buông xuống mép giường, hai ba cái đã bò lên giường, bày cơ thể thành một vũng mềm mại.

Khúc Nhất Huyền đứng không yên: "Mày ngủ giường, tao ngủ ở đâu đây?"

Điêu Thuyền hơi ngẩng đầu, tựa hồ là phân biệt xem có phải cô đang nói chuyện với nó hay không, mấy giây sau, nó lại nằm về sau, chống vó trở mình, lăn đến giữa giường, lại dang rộng tứ chi…

Đây là, ra oai phủ đầu?

Nếu mà việc này phát sinh trước khi tiền lẻ bị Điêu Thuyền giấu đi, không chừng Khúc Nhất Huyền sẽ xách cái đuôi của nó, ném con súc sinh này xuống dưới giường rồi.

Nhưng bây giờ không giống thế.

Khúc Nhất Huyền biết đây không phải một con chồn bình thường, nó không chỉ tham ăn mà còn mang thù.

Không thể xách không thể túm không thể đánh, dù sao không thể xuống tay. Nếu không lần sau, khẳng định không chỉ là tiền lẻ, với cái khí chất hèn mọn này của nó, dù được nuôi dưỡng trong giàu sang cũng lén lén lút lút như con chuột đồng, không chừng ngày nào đó lại làm ra chuyện gì đổi mới thế giới quan của cô.

Thế là, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn có thịt ức gà có thể lấy ra giao dịch…

Khúc Nhất Huyền hắng giọng một cái, thấy nó ghé mắt nhìn qua, ngoắc ngoắc tay, thương lượng với nó: "Thịt ức gà có ăn hay không?"

Con chồn này quả nhiên có thể nghe hiểu.

Nó xoay người, giẫm lên chăn đi đến mép giường, hít hà Khúc Nhất Huyền. Lập tức bày ra dáng vẻ như bị lừa gạt, há mồm phát ra âm thanh ha ha ha uy hiếp.

Cô lui ra phía sau một bước, quyết định đợi lát nữa hỏi Phó Tầm một chút, chồn cắn bị thương thì phải tiêm vắc xin phòng chó dại hay là uốn ván…

"Tao bây giờ không có." Khúc Nhất Huyền nói: "Thịt ức gà phải tươi mới ăn mới tốt, phải đợi ngày mai trời tối. Nếu mày thích ăn, tao cắt một cân cho mày, bao ăn no."

Điêu Thuyền nhìn vào hai mắt cô, "Khanh khách" hai tiếng.

Âm thanh của nó vừa nhẹ vừa mềm, giống như làm nũng.

Khúc Nhất Huyền nhìn nó chuyển ổ từ nằm giữa giường đến bên cạnh cái gối, biết là nó đồng ý, thở phào một cái đồng thời nhịn không được chửi mẹ nó.

Cô thế mà hồ đồ đến trình độ phải giảng đạo lý với một con chồn mới có giường để ngủ…

Thói đời ngày sau, thói đời ngày sau…!

** ** **

Khúc Nhất Huyền nhớ Phó Tầm nói nửa đêm Khương Doãn sẽ đến gõ cửa, lật qua lật lại ngủ không được.

Cô dò xét Điêu Thuyền nằm bên gối ngủ đến ngáy to, cũng coi như có thêm hiểu biết…

Mấy phút sau.

Cô thắp sáng một chiếc đèn ngủ, lấy một gái gối làm đệm sau đầu, gửi Wechat cho Viên Dã: "Đã ngủ chưa?"

Viên Dã trả lời chỉ trong giây lát: "Chưa!"

"Tôi đang đợi cô gửi Wechat cho tôi đấy!"

Khúc Nhất Huyền buồn bực: "Có chuyện tìm tôi?"

"Không phải!" Viên Dã nói: "Tôi sợ cô da mặt mỏng, lát nữa sẽ kéo đen tôi." (*Kéo đen tức là kéo vào danh sách đen, chặn nick trong wechat*)

Xem ra là vì chuyện Phó Tầm đổi phòng với cô. Cô cố ý không trả lời, trêu cậu ta.

Viên Dã đến một phút cũng không chống đỡ nổi, lốp bốp phát một chuỗi tới: "Tôi thật sự không tin giữa cô và anh Tầm là đơn thuần, cô biết anh ấy nói gì với tôi không! Anh ấy nói phòng bốn người ngoại trừ tôi còn một phòng đều là nam, sao cô có thể ngủ ở chỗ như thế này! Cho nên đổi phòng với cô!"

“Khúc gia! Tôi còn đang ở tuổi lớn đấy, sao lại không thấy anh Tầm đau lòng tôi chứ!”

Khúc Nhất Huyền tâm niệm vừa động, nhịn không được vểnh khóe môi lên: “Anh ta thật sự nói như vậy?”

“Cùng phòng còn có một người dẫn đội của Tinh Huy chúng ta, nếu mà cô không tin, ngày mai tôi dẫn cậu ta tới đối chất với cô!”

Ngón tay Khúc Nhất Huyền đặt trên màn hình di động dừng lại, đang cân nhắc nên trả lời thế nào, trên màn hình lại bắn ra một tin Wechat: “Nói chuyện chính!”

“Món đồ lần trước Hạng Hiểu Long giám định ở mấy cửa hàng cầm đồ, nghe nói một hai tháng trước cũng đã rời tay.” (*Rời tay ở đây ý là bán ra*)

Tác giả có lời muốn nói:

Chồn muội: Hôm nay cũng là một ngày manh manh.

Editor: Nói một chút về “Yêu cổ”, là một loại nhạc cụ cổ truyền của Trung Quốc trong dàn nhạc bát âm (tám âm sắc), “yêu cổ” thuộc âm cách (là các nhạc cụ làm bằng da), có lẽ là hơi tương tự trống, sợt mãi chưa thấy hình:v

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 34: “Cô cùng tất cả nhưng gì cô quan tâm, đều có liên quan tới tôi, còn quan trọng hơn tôi.”

Edit: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Viên Dã cho cô lưu lại chút thời gian tiêu hóa.

Đại khái một phút sau, cậu ta càng tỉ mỉ bổ sung thêm chi tiết: “Tôi có người anh em tìm được một người cũng thuộc đám người cùng mang hàng, gọi là Quyền Khiếu.”

“Quyền Khiếu là người chơi ngọc thạch, nhỏ như ngọc thạch khắc chữ, lớn như ngọc thạch bồn cây cảnh. Mặc dù không tính là thuộc vòng đồ cổ đứng đắn, nhưng người trong hội này ở Đông Hoàng hắn đều biết. Mới đầu là giữa bạn bè nhờ hắn cầm chút hàng giá thấp, sau này người nhiều, Quyền Khiếu cũng phát hiện phương pháp này phát tài nhanh, dần dần liền phát triển thành mang hàng ở trung gian.”

Cái này chẳng phải cùng loại với môi giới, mua hộ sao?

Khúc Nhất Huyền “Ừ” một tiếng: “Cậu nói tiếp đi.”

“Người anh em của tôi nhắc đến Hạng Hiểu Long, Quyền Khiếu liền biết.”

“Hắn nói cuối tháng sáu, ông chủ của Đông Gia Hành mời mấy người bọn hắn đi uống trà. Sau khi người đến đông đủ thì cho bọn hắn xem một tấm hình, là khối ngọc bội Câu Vân thuộc văn hóa Hồng Sơn. Đây là khái niệm gì, ngọc bội Câu Vân văn hóa Hồng Sơn cách đây năm sáu ngàn năm lịch sử, Trung Hoa trên dưới năm ngàn năm đã từng nghe tới chứ, là bảo bối cùng bậc với lão tổ tông đấy. Hàng chuẩn chân chính.”

Có lẽ là cảm thấy văn tự chỉ một màu trắng xám, không cách nào biểu đạt được kinh ngạc cùng hâm mộ trong lòng cậu ta. Viên Dã phát ra biểu cảm cào tường, bổ sung một câu: “Quyền Khiếu nói, ông chủ của Đông Gia Hành ra giá là một ngàn vạn, đây vẫn là nói giảm.”

Ánh mắt Khúc Nhất Huyền thiếu chút nữa trực tiếp dính vào cái một ngàn vạn kia, nội tâm cô trơn trượt.

Tại sao trong tay người ta đều là bảo bối chứ!

Cô quyết định từ giờ trở đi, phải đối xử với Phó Tầm tốt một chút. Nói không chừng ngày nào đó vị đại lão này đại phát thiện tâm, thưởng chút phế liệu xuống, như thế cô cũng có thể đi theo phát tài.

Nhưng mà, cô có một vấn đề.

“Ông chủ của Đông Gia Hành làm sao biết hắn là Hạng Hiểu Long? Ngọc bội kia đã hoàn thành giao dịch với Đông Gia Hành?”

“Nào có, việc làm ăn này không thành.”

Viên Dã: “Ông chủ của Đông Gia Hành biết hàng, ngọc bội bình thường có thể bán ba bốn trăm vạn đã là giá trên trời. Hắn biết xác suất của chính phẩm ngọc bội Câu Vân là một trong ngàn vạn, nào bỏ được bỏ lỡ, ra giá trực tiếp báo tám trăm vạn, Hạng Hiểu Long không bán.”

“Ông chủ của Đông Gia Hành chưa từ bỏ ý định, quấy rầy đòi hỏi lại tăng thêm một trăm vạn, người vẫn không bán. Nhưng chính Hạng Hiểu Long lưu lại tên cùng số điện thoại, nói nếu có người mua cảm thấy hứng thú có thể liên lạc lại hắn, bán được hắn nguyện ý chia cho ông chủ của Đông Gia Hành một chút. Lúc này mới có chuyện ông chủ của Đông Gia Hành mời uống trà về sau, vòng đồ cổ Đông Hoàng đều biết có một khối ngọc bội Câu Vân văn hóa Hồng Sơn như thế sắp tuột khỏi tay.”

“Quyền Khiếu còn nói, ngày ấy uống trà, ông chủ của Đông Gia Hành vừa nhắc tới ngọc bội kia liền không cầm được thở dài, cảm thấy quá đáng tiếc. Hạng Hiểu Long vừa thấy liền biết là người không hiểu nghề, ngọc bội kia nằm trong tay hắn quả thực là phung phí của trời.”

Khúc Nhất Huyền lập tức bắt lấy từ mấu chốt: “Hạng Hiểu Long không hiểu nghề? Chính hắn nói?”

Viên Dã trả lời: “Tôi cũng không rõ, Khúc gia, bây giờ cô nhìn thấy mà nói tất cả đều đã qua ba lần thuật lại, sao có thể so với bản gốc chứ. Tôi đoán cô muốn biết khả năng cũng không chỉ có chừng này, cho nên để cho anh em tôi hẹn Quyền Khiếu tối ngày mốt cùng nhau ăn cơm. Cô có vấn đề, trực tiếp hỏi hắn.”

“Được.” Có thể gặp mặt nói chuyện tự nhiên là tốt nhất.

Dừng một chút, Khúc Nhất Huyền hỏi: “Cậu còn biết cái gì? Nói hết ra đi.”

Nếu cô không nhắc đến, Viên Dã suýt chút nữa lại quên chủ đề: “Quyền Khiếu nói, ngọc bội kia đã rời tay. Nhưng mà kỳ quái là, trong thị trường đồ cổ Đông Hoàng cũng chưa từng ai thấy khối ngọc bội Câu Vân này.”

“Nhưng mà cũng có thể lý giải, bảo bối hơn ngàn vạn, rơi vào trong tay ai có thể sống yên ổn? Đều che giấu sợ bị người khác biết chính mình ôm bảo bối này. Mà lại nói, ngọc bội kia định giá cao như thế, tiệm bán đồ cổ bình thường đều ăn không tiêu, ở đâu ra tài chính có thể chụp được nó chứ.”

“Quyền Khiếu nói, coi như mơ một giấc, đừng nhớ thương bảo bối này. Khẳng định rơi vào trong tay vị phú hào nào đó, không thì, cũng phải là quan to quyền quý, giai cấp tư sản dân tộc cũng đừng nghĩ.”

Viên Dã vừa nhắc tới cái này liền tức giận: “Anh em của tôi là giúp tôi đi hỏi thăm, cô nói lời này của Quyền Khiếu không phải rõ ràng là nói cho tôi nghe sao, hắn có phải quá xem thường người khác hay không chứ. Tôi là giai cấp tư sản dân tộc thì làm sao, nếu tôi là giai cấp tư sản dân tộc hắn còn là đê bảo hộ *(*tiền trợ cấp cho dân nghèo*)* đấy.”

Khúc Nhất Huyền lúc này cũng không rảnh an ủi bạn nhỏ đang cáu kỉnh, cô có chút buồn bực: “Quyền Khiếu đã nói thị trường đồ cổ Đông Hoàng cũng chưa ai từng thấy khối ngọc bội này, vậy làm sao hắn biết ngọc bội rời tay?”

Tin tức này phát ra ngoài giống như đá chìm đáy biển, không có bất kỳ cái gì đáp lại.

Khúc Nhất Huyền đợi một hồi.

Không đợi được Viên Dã trả lời, lại chờ được tiếng chuông cửa trước.

Cô giật mình một cái, cảm giác ủ rũ vừa mới ấp ủ ra được một xíu đã lập tức tan thành mây khói, cả người đều cảm thấy có tinh thần.

Cô đi dép lê dùng một lần do khách sạn cung cấp đi tới sau cửa, xốc lên mắt mèo đang đóng, nhìn ra phía ngoài.

Người đứng ở cửa kia, không phải là Khương Doãn thì còn có thể là ai?

Khúc Nhất Huyền nổi lên cảm xúc, hít sâu một hơi, kéo cửa ra.

Tay Khương Doãn đang muốn gõ cửa lần nữa dừng lại giữa không trung, ngẩng đầu nhìn.

Vừa đối mắt, Khương Doãn lập tức có chút xấu hổ.

Khuôn mặt của cô ta dùng mắt thường có thể thấy nổi lên một vòng ửng đỏ, tay buông xuống cũng không biết để như thế nào, cuối cùng chỉ có thể khoanh hai tay trước người, sợ hãi đi đến nhìn quanh mắt, hỏi: "Anh Tầm đâu, trong phòng sao?"

Khúc Nhất Huyền ngăn ở trước cửa, từ trên xuống dưới quét cô ta một cái, trả lời: "Không ở đây. Cô tìm anh ấy có việc?"

"Không ở đây?" Khương Doãn hình như có chút kinh ngạc, cô ta trầm mặc mấy giây, nói: "Em tới tìm anh ấy nói lời cảm ơn."

Đúng rồi!

Phó Tầm nói Khương Doãn đêm nay sẽ đến gõ cửa phòng anh, cảm ơn anh hỗ trợ nói chuyện.

Một câu, hai chuyện, đều trúng.

Cũng không biết những người chơi đồ cổ bọn họ, có phải đều muốn thuận tiện sửa cửa phong thuỷ cùng với xem bói không?

Ánh mắt Khúc Nhất Huyền tận lực lại từ trên xuống dưới quét Khương Doãn một lần, hỏi: "Cô cũng mặc thành cái dạng này đi nói lời cảm ơn?"

Khương Doãn mặc áo choàng tắm do khách sạn cung cấp, bên trong áo choàng tắm là một chiếc áo ngủ bằng tơ cổ áo rất thấp. Màu rượu đỏ làm cho màu da trắng nõn của cô gái trẻ càng nổi bật sáng long lanh, da trắng nõn nà.

Tóc của cô ấy nửa ẩm ướt, xõa tung, cả khuôn mặt nhìn qua nhỏ một vòng.

Khúc Nhất Huyền lúc này lại còn đặc biệt muốn dùng ngón tay đi đâm đâm mặt của cô ấy, nhìn xem trên làn da trắng đến phát sáng lên kia có thể xoa ra một tầng phấn không.

Khương Doãn cúi đầu nhìn chính mình, nhếch khóe môi, lộ ra biểu cảm giống như mỉa mai. Nhưng biểu cảm này chỉ hiện lên trong một cái chớp mắt, nhanh đến mức giống như là ảo giác của Khúc Nhất Huyền, một cái chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Cô ta vẫn giữ biểu cảm điềm đạm đáng yêu làm cho người ta thương yêu, có chút co quắp nói: "Là em cân nhắc không chu toàn, em chỉ là nghĩ đến nói câu cám…"

Khúc Nhất Huyền "A" một tiếng, hỏi cô ấy: "Cô nói lời này, chính cô cũng tin sao?"

Lỗ tai Khương Doãn đỏ lên, không lên tiếng.

Khúc Nhất Huyền không phải không hiểu phong nguyệt.

Có một năm vào tháng tám, cô dẫn theo một đoàn. Năm người, bao hết hai chiếc xe, cô dẫn đội, Viên Dã theo xe. Lúc ở Lhasa, khách yêu cầu dẫn theo hai người khách tách đoàn, hết thảy bảy người, tất cả đều là giáo viên ở tỉnh Chiết Giang, thừa dịp nghỉ hè đi du lịch thư giãn.

Trong vòng hơn hai mươi ngày lữ hành đường vành đai, sau nửa đoạn đường, tiện thể mang theo hai thầy giáo đi cùng một xe với cô giáo nhìn vừa ý. Mỗi ngày đi theo làm tùy tùng, thổi kéo đàn hát, giống nữ sinh trong lòng ngưỡng mộ hấp dẫn lẫn nhau.

Đó mới là dáng vẻ yêu đương nên có.

Chứ không phải giống như Khương Doãn này, hơn nửa đêm mặc thành cái dạng này, không có chút tự trọng nào đến gõ cửa phòng Phó Tầm.

Cô ta đê tiện, còn trông cậy vào ai để mắt đến cô ta?

Nói không quá nghiêm khắc, hành vi của Khương Doãn không có quan hệ gì tới Khúc Nhất Huyền.

Chỉ cần không ảnh hưởng cô dẫn đoàn, không quấy rối tình dục Phó Tầm tạo thành chấn thương tâm lý không cách nào chữa trị với anh, cô hoàn toàn có thể một mắt nhắm một mắt mở.

Thế là, giọng nói của cô rất bình tĩnh cảnh cáo Khương Doãn: "Cô làm cái gì tôi mặc kệ, nhưng đừng gây chuyện. Cô phạm vào điều cấm, tôi cũng không cần phải tuân thủ quy tắc của đội xe. Thời điểm tôi dẫn đoàn, còn xin cô khắc chế một chút. Chạy xong toàn bộ đường vành đai, cô làm gì với Phó Tầm tôi đều không xen vào."

Dứt lời, cô híp mắt, nhìn chằm chằm Khương Doãn hỏi: "Nghe rõ chưa?"

Khương Doãn bị Khúc Nhất Huyền nói đến mức đỏ mặt tới mang tai, cô ta cắn môi dưới, cứng rắn chịu đựng không để nước mắt rơi ra.

Khúc Nhất Huyền nửa điểm không dao động, ngữ khí phát ra càng trầm thấp, lại lặp lại một lần: "Nghe rõ chưa vậy?"

Cô ta gật gật đầu, há to miệng, không phát ra âm thanh.

Người dáng dấp đẹp mắt đến lã chã chực khóc cũng có một phen phong tình.

Khúc Nhất Huyền cảm khái xong, trên mặt vẫn là một bộ lạnh lùng bất cận nhân tình, nói: "Đừng khóc, một không đánh cô hai không mắng cô, chỉ giảng đạo lý với cô thôi."

Khương Doãn: "…"

Cô ta khóc thút thít nghẹn trở về, cúi đầu xuống lắc lắc: "Không khóc."

"Được." Khúc Nhất Huyền dựa cửa, ra hiệu cho cô ta trở về đi ngủ: "Nghỉ ngơi tốt, sáng sớm ngày mai, xuất phát vào Khả Khả Tây Lí."

Thân thể Khương Doãn hơi run một chút, hình như có từ nào chạm đến thần kinh nhạy cảm của cô ta.

Một hồi lâu, cô ta mới chậm rãi nói: "Biết rồi, chị Khúc ngủ ngon."

Khúc Nhất Huyền không lên tiếng.

Cô đưa mắt nhìn Khương Doãn quay người, sau khi lê bước trở về phòng, cô mới lui về trong phòng, đóng cửa lại.

Về đến phòng, Khúc Nhất Huyền ngồi ở bên giường, quay đầu mắt nhìn Điêu Thuyền vẫn còn đang ngáy khò khè, hừ một tiếng, lấy điện thoại di động ra gọi cho Phó Tầm.

Tiếng chuông vang lên vài tiếng, rất nhanh đã có người tiếp.

Thanh âm của Phó Tầm nửa mê nửa tỉnh, trầm thấp nặng nề: "Ai vậy?"

Khúc Nhất Huyền trợn mắt, trả lời: "Tiểu gia của anh."

Phó Tầm dường như hơi ngồi dậy, ngữ khí dù còn lười biếng, nhưng thanh tỉnh không ít: "Chuyện gì?"

"Khương Doãn vừa rồi đến gõ cửa, như anh đoán, tới nói lời cảm ơn." Khúc Nhất Huyền cười một tiếng, hỏi: "Giờ phút này anh có cảm tưởng gì?"

Phó Tầm hình như cười một tiếng: "Cô muốn nghe tôi có cảm tưởng gì?"

"Không thấy đáng tiếc chút nào? Cô ta mặc áo choàng tắm áo ngủ tới đấy."

Phó Tầm yên tĩnh mấy giây, nói: "Tôi chỉ tiếc, mỗi đêm mời cô uống rượu đều bị từ chối." =)))

Anh ngưng thần nghe ngóng, thấy Khúc Nhất Huyền bị nghẹn, tâm tình rất tốt cong cong môi: "Hơn nửa đêm gọi điện thoại cho tôi, là vì nói với tôi những chuyện râu ria này?"

Thật đúng là không phải.

Nhưng Khúc Nhất Huyền không cam tâm cứ trực tiếp nói cho anh biết như vậy, vòng một vòng, đặt câu hỏi: "Trong tay tôi vừa lấy được tin tức, rất quan trọng, muốn tôi nói cho anh cũng đơn giản. Anh trả lời tôi trước, thế nào mới tính là chuyện cực kỳ quan trọng?"

Phó Tầm trầm ngâm một lát, hỏi: "Cô muốn nghe lời dễ nghe, hay là muốn nghe lời nói thật?"

… Mẹ nó, còn học được thừa nước đục thả câu.

Khúc Nhất Huyền kéo qua giấy ghi chú đè dưới điều khiển từ xa của TV trên tủ đầu giường, nắm bút chì lưu loát ghi lại một câu trên giấy —

Lúc nhắc đến đi Khả Khả Tây Lí, Khương Doãn run lên một chút.

Đầu óc cô vận chuyển cao tốc, thuận miệng chọn lấy một cái: "Muốn nghe nói thật."

Phó Tầm ừ một tiếng, nói: "Nói thật là, chuyện có liên quan đến cô đều tính là cực kỳ quan trọng."

Ngòi bút Khúc Nhất Huyền lần nữa đặt trên giấy bỗng dừng lại, bộp một tiếng ngòi bút bị đè gãy, trên giấy lưu lại một vệt sâu nối với nét chữ cứng cáp.

Cô giật giật khóe môi, không chút để ý nói: "Vậy dễ nghe thì sao?"

"Dễ nghe?" Phó Tầm giống như căn bản không nghĩ tới cô sẽ chọn cái này, suy nghĩ mấy giây, mới đáp: " Cô cùng tất cả nhưng gì cô quan tâm, đều có liên quan tới tôi, còn quan trọng hơn tôi."

Khúc Nhất Huyền kéo xuống tấm giấy ghi chép kia vò thành một cục ném vào trong thùng rác, ngữ khí tỉnh táo: "Anh đừng cho là bây giờ tôi đánh không đến anh liền dám ăn nói lung tung nhé, cũng chẳng phải mấy năm trước tôi từng gây tai họa gì cho anh, thâm thù đại hận gì mà anh muốn hù dọa tôi như thế?"

Không hề cho Phó Tầm cơ hội mở miệng, cô nói tiếp: "Tôi có một tin tức tốt và một tin tức xấu, anh muốn nghe cái nào trước?"

Thanh âm Phó Tầm trầm xuống: "Nghe cả."

"Tin tức tốt chính là tôi mở lòng từ bi đồng ý giúp anh, chuyện Hạng Hiểu Long có tiến triển. Ngày kia đến Đôn Hoàng, tôi dẫn anh đi gặp một người."

Cái tin tức tốt này, Phó Tầm không quá ngoài ý muốn. Chuyện Khúc Nhất Huyền đồng ý hợp tác với anh cơ bản là ván đã đóng thuyền, chỉ là chú ý sớm muộn, chút lòng tin này anh vẫn phải có.

"Cái tin xấu kia thì sao?" Anh hỏi.

"Xấu." Khúc Nhất Huyền mấp máy môi, nói: ""Hàng bẩn" anh đang tìm, bị Hạng Hiểu Long rời tay."

"Tôi đã nghe Giang Thố nói." Ngữ khí Phó Tầm không thay đổi, nói bổ sung: "Tôi cảm thấy việc này không thể coi thường, ra ngoài nói?"

Khúc Nhất Huyền chần chờ: "… Có sao?"

Phó Tầm chắc chắn: "Có."

Tác giả có lời muốn nói: Phó Tầm: sau khi chọc thủng giấy cửa sổ, trêu chọc em gái cũngcó thể không thèm đếm xỉa.

Chồn muội: … Tôi liền thành người yêu cũ sao?

Editor: Văn hóa Hồng Sơn là một nền văn hóa thuộc thời đại đồ đá mớiở đông bắc Trung Quốc. Các di chỉ thuộc văn hóa Hồng Sơn được phát hiện tại một khu vực trải rộng từ Nội Mông đến Liêu Ninh, có niên đại từ khoảng 15000 TCN đến 2900 TCN. Những mẫu ngọc thạch đầu tiên được phát hiện từ nền văn hóa này.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Cô thề, sau này cô nhất định phải gả cho máy in tiền

Edit: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Độ cao bình quân của Đại Sài Đán so với mặt nước biển là trên 3.400 mét, vẫn thuộc khu cao nguyên.

Lúc Khúc Nhất Huyền dẫn đoàn, bình thường chỉ khi ngày thứ hai trong hành trình là Cam Túc Đôn Hoàng, mới có thể ngủ lại Đại Sài Đán. Cực ít sẽ giống lần dẫn đoàn này, liên tiếp ba ngày đều ở chỗ này.

Một là bản thân Đại Sài Đán chỉ là một cái trấn nhỏ, không có tài nguyên du lịch, đến vật tư tiếp tế cũng cực ít. Lại thêm nguyên nhân khí hậu cùng với thói quen làm việc và nghỉ ngơi của dân bản xứ, sau khi trời tối, trên phố đến một cái bóng người cũng khó thấy nổi.

Nó tựa như là trạm trung chuyển trên đường vòng tây bắc, chỉ cung cấp nơi nghỉ chân và hít thở.

Hai là độ cao của Đại Sài Đán so với mặt nước biển là quá cao, mặc dù khách đã thích ứng với độ cao của cao nguyên so với mặt nước biển được hai ngày, nhưng vẫn dễ sinh ra phản ứng khó chịu, phát sinh nguy hiểm.

Cho nên, trong lúc chờ Phó Tầm, cô vắt hết óc cũng không thể nhớ tới nơi nào có hộp đêm.

** ** **

Bọn họ hẹn ở cửa sau khách sạn, lối đi thông giữa bãi đỗ xe và cửa ra vào.

Khúc Nhất Huyền tới sớm, cô đã quen chờ người, rất nhanh liền tìm được việc giết thời gian.

Cửa sau của bãi đỗ xe trang trí đơn sơ, chỉ đặt một bể cá, nuôi các loại cá cảnh màu sắc lung tung rối loạn.

Cô vòng quanh bể cá vài vòng, nhặt lên tấm túi lưới đặt ở trên bể cá, xoay người lại vớt cá.

Mới đầu không quen tay, cứ cho túi lưới xuống là lưới trống không, đừng nói mò cá, đến gặp thoáng qua cũng không có. Dần dần, cô đã nắm được chút bí quyết.

Sau khi cho túi lưới vào nước không thể vội vã vớt cá, phải để thuận theo hướng cá bơi đảo ngược hai lần, mặc kệ là từ dưới đi lên hay là từ trái sang phải, dù sao không thể bại lộ mục đích ngay từ đầu.

Khúc Nhất Huyền vớt vớt, không có hứng thú.

Cô đặt túi lưới đặt lại trên bể cá, quay người lại, đã thấy Phó Tầm đứng ở chỗ ngoặt trong bóng tối. Cũng không biết đã đứng bao lâu, một mực không lên tiếng.

Hai tay cô đút túi, khẽ nâng cằm, có chút không vui: "Đến cũng không lên tiếng, tật xấu gì vậy?"

Phó Tầm không bị sự không vui của cô ảnh hưởng chút nào, nói: "Chờ tự cô phát hiện ra tôi."

Khúc Nhất Huyền nhíu mắt lại, ẩn ẩn không vui.

Người này nghiện trêu chọc rồi đúng không? Cho là cô sẽ ăn cái kiểu này? Nằm mơ đi!

Trong nội tâm cô không ngờ, trên mặt lại không hiện, chỉ đi hai bước, hỏi: "Đi nơi nào nói chuyện? Cái giờ này, Đại Sài Đán không thể tìm được hộp đêm, nếu anh không để ý, tôi đi sang nhà sát vách mua hai hộp mì ăn liền, chắp vá thêm trứng mặn với cánh gà nhé."

Khái niệm nói chuyện của Khúc Nhất Huyền là, tìm một tiệm cơm thích hợp, gọi một bàn thức nhắm, người trong cuộc đến ngồi xuống, chậm rãi trò chuyện. Trò chuyện không được cũng không cần gấp, hút điếu thuốc uống hớp rượu, mọi chuyện luôn có thể viên mãn.

Nếu mà những điều kiện này đều không có, vậy tối thiểu nhất phải có điếu thuốc, dâng thuốc lá kết giao bạn bè, hiệu quả cũng giống nhau.

Nếu như những cái này đều không có, vậy được, ai về nhà nấy tìm mẹ đi, còn nói chuyện cái gì?

Phó Tầm không hiểu sao nhíu nhíu mày, anh túm gọn áo khoác trên người lại, nói: "Cô đi theo tôi."

Anh xe nhẹ đường quen mang theo Khúc Nhất Huyền xuyên qua lối đi, lại từ cửa sau khách sạn xuyên qua bãi đỗ xe, đi tới cửa đình bảo an thì ngừng lại.

Đình bảo an là căn nhà trệt nhỏ mới dựng được gần hai năm, diện tích không lớn, phân thành hai phòng trước sau. Phía trước là chỗ làm việc, ngày thường dùng để thu chuyển phát nhanh, giữ cửa bãi đỗ xe, trông coi xe. Phía sau dùng để sinh hoạt hàng ngày, chỉ bày một cái giường cùng một ít đồ dùng trong nhà.

Lúc này trong đình bảo an, đã đốt đủ hơi ấm. Chỉ so duy nhất ánh đèn sáng trên cửa sổ, hiện lên đầy giọt nước do lúc lạnh nóng giao nhau ngưng kết. Hơi nóng liên tục không ngừng dâng lên, làm cho cả căn phòng nhỏ trong Đại Sài Đán đầy khí lạnh tản ra khí nóng bừng bừng.

Mặt mũi Khúc Nhất Huyền đang tràn đầy không hiểu, chỉ thấy Phó Tầm tiến lên, khẽ gõ lên cửa sắt.

Rất nhanh, có người mở cửa.

Nhân viên trông giữ bãi đỗ xe từ sau cửa nhô đầu ra, thấy là Phó Tầm, cười rạng rỡ đón anh vào.

Khúc Nhất Huyền lơ ngơ, mắt thấy Phó Tầm tiến vào đình bảo an, lúc này mới xốc lên vải mành thật dày treo ở cửa, cất bước vào nhà.

Vừa mới vào nhà, đã ngửi được mùi thịt nướng và thì là xông vào mũi.

Cô lần theo vị nhìn lại, nồi hơi trên máy sưởi đặt một khung sắt, đang nướng thịt dê. Chỉ là chỗ khá nhỏ, hơi quá sức chịu đựng. Giá nướng một lần chỉ có thể thả bốn, năm miếng, còn phải trông lửa chậm rãi nướng.

Sau khi Phó Tầm vào nhà, nhân viên trông giữ lập tức mở ra một một cái bàn gấp nhỏ, lại kéo hai cái ghế gấp đưa qua, nhường Phó Tầm và Khúc Nhất Huyền ngồi trước.

Trong phòng hơi ấm tràn đầy, Khúc Nhất Huyền cởi áo khoác treo lên móc, quan sát đình bảo an này một lần nữa: "Làm sao anh tìm được đến nơi này?"

"Buổi sáng, cô chân trước vừa cùng Khương Doãn đi bệnh viện, tôi ở sau lưng liền đến bãi đỗ xe, thấy anh ta đang thu dọn bộ đồ ăn, liền tùy tiện hàn huyên trò chuyện." Phó Tầm nói xong, nhân viên trông giữ cũng từ trong phòng đi ra, mang sang một đĩa đậu phộng, một đĩa cà chua chấm đường cùng một bình rượu nóng nhỏ.

"Thịt tôi cho hai người nướng, thịt dê thịt bò đều có, chỉ là nướng hơi chậm, hai người chậm rãi trò chuyện." Dứt lời, anh ta lại lấy ra hai bộ bát đũa từ trong ngăn tủ bày ở trước mặt hai người, ra hiệu bọn họ dùng từ từ.

Khúc Nhất Huyền thấy anh ta trở về bên cạnh nồi hơi thịt nướng, cầm lấy đũa đập mạnh tách ra, nếm một miệng cà chua trước.

Tây bắc không thiếu thịt, chỉ thiếu đồ ăn từ rau củ tươi mới. Khó được nhìn thấy cà chua đầy đĩa, Khúc Nhất Huyền cảm thấy thèm ăn, sau khi ăn liền mấy miếng, mới nhớ tới hỏi: "Có phải đêm nay anh đã sớm có ý định hẹn người nào tới làm một bữa rồi không?"

Tư thế của nhân viên trông giữ kia nhìn là biết đã sớm chuẩn bị, căn bản không giống như là Phó Tầm đột nhiên nảy lòng tham.

"Đúng vậy." Phó Tầm chỉ rót rượu cho chính mình: "Sợ đêm nay không giải quyết được chuyện cô và tôi đổi phòng, thuận tiện sắp xếp đường ra."

Khúc Nhất Huyền không nghe ra dây cung vừa ý, cô được Phó Tầm hầu hạ tốt lục phủ ngũ tạng, hiện tại cực kỳ dễ nói chuyện: "Cái này thì có gì, không phải chỉ là giúp anh ứng phó với Khương Doãn thôi sao, là chuyện đương nhiên."

Phó Tầm nhấp một ngụm rượu, rượu nồng, có chút cay họng. Anh từ từ, đứng dậy cầm ly giấy dùng một lần duy nhất đi rót nước ấm cho Khúc Nhất Huyền.

Khúc Nhất Huyền cảm thấy Phó Tầm khá biết điều, lại theo quy củ nói chuyện của cô, còn quan tâm săn sóc.

Lúc cô dẫn đoàn sợ chậm trễ công việc, sẽ không uống rượu, so với ai khác đều khắc chế hơn. Dù là không dẫn theo đoàn, bình thường cô cũng chỉ uống xoàng một chén nhỏ, tuyệt đối không mê rượu.

Lúc này cai thuốc cũng thế, nói cai liền cai, lên cơn nghiện thuốc thì ăn kẹo, tuyệt đối không cho mình cơ hội đổi ý. Nếu mà Viên Dã có một nửa năng lực tự ngăn lại của cô, đừng nói bây giờ đã cai được thuốc, đến tầng thịt dư thừa trên thân kia cũng có thể giảm không ít, lo gì không có bạn gái?

"Viên Dã nói cô không uống rượu, ba ngày trước khi dẫn đoàn bắt đầu không uống rượu, giữ vững tinh táo." Phó Tầm lại châm cho mình một cốc, lần này uống khá chậm, chờ khắp đầu lưỡi đều cảm nhận được mùi rượu mới không nhanh không chậm nuốt vào.

"Đúng vậy. Điểm ấy không có gì để lấy ra ca tụng, tất cả người dẫn đoàn trong đội xe đều có thể làm được." Khúc Nhất Huyền kẹp một miếng đậu phộng, hỏi: "Anh nói việc Hạng Hiểu Long rời tay ngọc bội này không thể coi thường, là thế nào?"

"Hai ngày trước, tôi đã lưu lại phương thức liên lạc của tôi cho Giang Thố. Bây giờ anh ta đang ở Đôn Hoàng, nghe được tin tức giống như cô, ngọc bội Câu Vân rời tay. Nghe ngóng được tin tức tốt như vậy, nói rõ chuyện này không phải là bí mật. Không chỉ thị trường đồ cổ Đôn Hoàng, loại hàng cấp bậc đỉnh cao như ngọc bội Câu Vân đủ để chấn động giới đồ cổ trong nước."

Nói cách khác, biết ở Đôn Hoàng có chính phẩm ngọc bội Câu Vân, giới đồ cổ trong nước đều biết rồi?

Thì tính sao?

Cũng không thể đòi mất Hạng Hiểu Long có một ngàn vạn, liền vội vàng đến phạm pháp ăn cướp chứ?

Phó Tầm đoán ra cô đang nghi ngờ cái gì, gợi ý cho cô: "Tôi trước đó đã đề cập với cô, Hạng Hiểu Long kết thù với người khác."

Khúc Nhất Huyền cắn cắn đũa, hỏi: "Hắn kết thù với ai?"

Phòng anh lại là nói một nửa giữ lại một nửa không rõ ràng, cô đập mạnh ly giấy lên bàn, đặt lời nói ở phía trước: "Tối nay là anh muốn nói chuyện, tôi cũng đã đồng ý giúp anh tìm Hạng Hiểu Long. Chuyện Giang Nguyên, hiện tại tôi có thể không hỏi manh mối, chờ anh lo liệu chuyện ở đây xong chúng ta lại lên kế hoạch. Tôi nhường nhiều bước như vậy, nếu anh còn che giấu tôi, bây giờ tôi liền bỏ gánh. Giang hồ gặp lại sẽ là kẻ thù, về sau gặp anh một lần đánh một lần, cho nên anh suy nghĩ kỹ đi rồi hẵng mở miệng."

Phó Tầm bật cười. Xem ra mấy lần trước không thẳng thắn, lưu lại nguy cơ không cách nào tu bổ tín nhiệm cho nhau.

Anh tập trung, nghiêm túc nhìn Khúc Nhất Huyền một hồi, nói: "Trước đó chỉ nói một nửa, là bởi vì cô còn chưa tính là người của tôi. Bắt người khác làm việc phải cho chính mình lưu thêm đường sống, điểm ấy cô có thể hiểu được chứ?"

Khúc Nhất Huyền miễn miễn cưỡng cưỡng phun ra hai chữ: "… Có thể đi."

Phó Tầm mỉm cười, lại bổ sung: "Cô đã quyết định tham dự, tôi cũng không có đạo lý giấu diếm cô. Cô muốn biết cái gì, tôi cho cô biết cái đó."

Lời này kỳ thật có huyền cơ. Khúc Nhất Huyền hỏi, anh cam đoan trả lời. Vậy nếu như cô không nghĩ tới, hoặc không suy nghĩ toàn diện, anh cũng sẽ không chủ động nói. Nếu như Khúc Nhất Huyền đồng ý, chính là ngầm thừa nhận điểm này, dù là Phó Tầm có chỗ giấu diếm cũng không thể tính là anh cố ý.

Chủ yếu vẫn là hành vi trước đó của Phó Tầm đã phá hư cảm giác tín nhiệm của Khúc Nhất Huyền, có chút chuyện muốn biết cô căn bản cũng không có ý định nghe anh nói.

Đĩa thịt nướng đầu tiên đã bưng lên. Hết thảy năm xiên, Khúc Nhất Huyền mắt cũng không chớp lấy bốn xiên cho mình.

Cô cắn miếng thịt dê nướng đến giòn hương ngon miệng, nói không ti mi hỏi: "Vậy anh nói cho tôi biết trước, Hạng Hiểu Long đắc tội người nào?"

"Hạng Hiểu Long tên thật là Bùi Vu Lượng, hắn đắc tội với người cho vay nặng lãi ở Nam Giang. Mấy năm trước sau khi hắn thoát thân từ Nam Giang, không thấy tăm hơi đâu nữa. Tôi cũng là cuối tháng sáu năm nay, bởi vì chuyện ngọc bội Câu Vân mới phát hiện hành tung của hắn, biết hắn dùng tên giả Hạng Hiểu Long, hoạt động tại vùng Đôn Hoàng này."

Những năm này Phó Tầm không vội tìm Bùi Vu Lượng, ngoại trừ tìm không thấy, còn có nguyên nhân là bởi vì biết ngọc bội Câu Vân nằm trong tay hắn.

Hắn biết ngọc bội này đáng giá, nhất định sẽ chờ cho tiếng gió đi qua bán giá tốt. Chỉ cần ngọc bội Câu Vân xuất hiện, không lo không tìm thấy hắn.

Khúc Nhất Huyền không lập tức nói tiếp, cô liên hệ quan hệ trước sau xong, hỏi: "Anh là nói, đám cho vay nặng lãi kia cũng đang tìm Hạng Hiểu Long? Cái kia, ngọc bội Câu Vân là chuyện gì xảy ra?"

Dứt lời, trong đầu cô đột nhiên thông suốt, giống như pháo hoa nổ tung: "Chờ chút."

Cô ngậm miếng thịt, mấy lần nuốt xuống, hỏi: "… Ngọc bội Câu Vân là của anh?"

Phó Tầm tìm tới cô, là bởi vì cô là người có liên hệ với Hạng Hiểu Long cuối cùng. Vậy anh tìm Hạng Hiểu Long, là vì truy hồi hàng bẩn! Hiện tại trong tay Hạng Hiểu Long không phải cũng chỉ có một khối ngọc bội Câu Vân giá trị liên thành sao? Còn huyên náo dư luận xôn xao…

Lấy loại tính tình này cẩn thận này của Phó Tầm, không có đạo lý sẽ ngồi chờ chết, ngọc bội Câu Vân kia sẽ dùng để ôm cây đợi thỏ bắt được Hạng Hiểu Long.

Cái này đã giải thích được.

Hạng Hiểu Long trộm ngọc bội của Phó Tầm, loại tính cách của Phó Tầm này đương nhiên sẽ không bỏ qua như vậy. Anh dứt khoát lấy ngọc bội Câu Vân làm mồi nhử, chờ Hạng Hiểu Long tự chui đầu vào lưới.

Mà cái lưới này, còn không phải một mình anh kéo lên. Bên cạnh còn có bọn cho vay nặng lãi nhìn chằm chằm, chờ tìm hắn tính sổ. Khó trách anh nói, anh truy hồi đồ vật của mình, có rất nhiều người tìm hắn lấy lại công bằng.

Mượn đao giết người sao, việc này Phó Tầm làm được.

Quả nhiên.

Phó Tầm gật đầu: "Tôi nói nó là 'Hàng bẩn', là bởi vì nó ở trong tay Bùi Vu Lượng, hoàn toàn chính xác là không sạch sẽ, không có bằng chứng mua bán."

Mắt Khúc Nhất Huyền nhìn que thịt nướng trong tay, lập tức có chút nuốt không trôi.

Một khối ngọc bội của Phó Tầm tùy tiện lên đến ngàn vạn, làm cô sao còn tâm tư ăn thịt dê nướng…

Cô hối hận.

Cô thù giàu.

Cô thề, sau này cô nhất định phải gả cho máy in tiền.

Nghĩ đến cái này, tâm tình cô rốt cục tốt lên. Cô tức giận cắn miếng thịt dê nướng, thuận miệng hỏi: "Anh cảm thấy việc này mọi người trong giới đồ cổ đều biết, bọn vay nặng lãi cũng nhìn chằm chằm vào ngọc bội, đoán chừng hắn có đi qua đây không cũng có thể biết đúng không?"

Tay Phó Tầm tiến đến bên môi dừng lại, nâng mắt nhìn cô: "Bọn hắn đã biết, người ngay tại Đôn Hoàng."

Khúc Nhất Huyền: "… Hạng Hiểu Long chẳng phải là gặp nguy hiểm?"

Ai cũng biết hắn rời tay ngọc bội Câu Vân, trong tay khẳng định nắm chặt một ngàn vạn. Bọn vay nặng lãi vì tìm hắn, theo dõi khắp thế giới, khẳng định không thể bỏ qua cơ hội này.

Khoan.

Không đúng.

Khúc Nhất Huyền nhíu mi, hỏi: "Tôi nghe được tin tức là, Hạng Hiểu Long đã sớm rời khỏi Đôn Hoàng. Bọn hắn ở Đôn Hoàng chờ cái gì?"

Phó Tầm thấy cô đoán trúng tám chín phần mười, khóe môi hơi cong, cho câu trả lời khẳng định chắc chắn: "Bọn hắn đang chờ cô."

…

Lần này là thật sự không ăn nổi.

Khúc Nhất Huyền cảm thấy mình có chút oan uổng: "Bởi vì Hạng Hiểu Long từng bao xe của tôi?"

"Cô có nhớ tôi làm thế nào tìm tới cô hay không?" Phó Tầm thấp giọng hỏi.

Khúc Nhất Huyền không lên tiếng, cô bây giờ có chút phiền muộn.

"Cuối tháng sáu, tôi nhận được thông tin từ tai mắt ở Đôn Hoàng, có một người lạ mặt mang ngọc bội Câu Vân đến giám định. Tôi đã kiểm tra máy giám sát, xác nhận là Bùi Vu Lượng, mà ở cửa ba hãng cầm đồ hắn từng làm giám định, hình ảnh giám sát sau cùng là hắn lên xe của cô, rời đi." Ánh mắt Phó Tầm dần dần sâu, cười như không cười nói: "Tất cả manh mối đều ở trên người cô, bất kể cô có phải một vòng mấu chốt kia hay không, bọn hắn đều sẽ tìm tới cô."

“Nhưng mà cô cũng không cần quá lo lắng, bọn hắn đã kiên nhẫn chờ ở Đôn Hoàng, đó là bởi đã phát hiện tôi vẫn luôn ở bên cạnh cô. Ở Nam Giang, tôi có thể giữ được. Ở chỗ này, bọn hắn vẫn không dám đụng đến tôi như thường. Đợi đến Đôn Hoàng, tôi một tấc cũng sẽ không rời khỏi cô.”

Tác giả có lời muốn nói:

Mộng tưởng thứ nhất của Khúc gia: Tìm ra Giang Nguyên.

Mộng tưởng thứ hai của Khúc gia: Gả cho máy in tiền.

Mộng tưởng thứ ba của Khúc gia: Cho Điêu Thuyền vào nồi!

Để chúng ta chiếu mộng tưởng vào hiện thực, xin mọi người tràng vỗ tay cổ vũ!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 36: “Còn đau?”

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Cuộc nói chuyện này kết thúc vội vàng.

Tâm tình Khúc Nhất Huyền không tốt, lấy cớ ngày mai phải dậy sớm để lái xe, đi về nghỉ trước.

Phó Tầm đưa cô đến đầu bậc thang, nhìn cô vào phòng rồi, mới xoay người xuống lầu, quay trở lại phòng bốn người.

Sau khi Khúc Nhất Huyền về phòng, cô đi tắm nước nóng.

Qua mười giờ, nước nóng trong khách sạn đã hết nóng, sức nước cũng lúc nhẹ lúc mạnh.

Nước chảy chậm rì rì như bị người nào đó bóp vòi nước ở đầu bên kia, còn chảy đứt quãng như nói chuyện không có chủ định. Trực tiếp khiến lòng người hãi hùng, chỉ sợ còn chưa tắm xong, nước đã ngắt mất.

Hữu kinh vô hiểm *(sợ bóng sợ gió)* mà tắm rửa xong, Khúc Nhất Huyền dời cái ghế sang ngồi cạnh máy sưởi, vừa hong tóc vừa suy nghĩ.

Cô dùng bút chì vẽ một bản đồ quan hệ lên giấy.

Nhân vật chính là Phó Tầm, cành cây nối liền là tuyến phụ trợ Hạng Hiểu Long, Đông Gia Hành và nhóm cho vay nặng lãi.

Nghĩ nghĩ, cô lại thêm một nét, tự thêm mình vào.

Hạng Hiểu Long thiếu một số nợ vay nặng lãi lớn ở Nam Giang, còn cướp ngọc bội của Phó Tầm, trốn ở Đôn Hoàng.

Hắn biết ngọc bội của Phó Tầm có giá trị liên thành, hẳn là đã trốn một quãng thời gian không ngắn.

Đến tháng sáu năm nay, hắn cảm thấy tin đồn đã hết, buông lỏng cảnh giác, vào ngày 23 tháng 6 liên hệ với cô qua Wechat, hẹn trước ngày 25 thuê xe trong thành phố Đôn Hoàng, cũng nộp trước hai trăm tiền đặt cọc.

Khúc Nhất Huyền dẫn đường lâu năm, bình thường cũng nhận vận chuyển máy móc coi như chơi bời một ngày chờ đơn đặt hàng.

Cộng thêm cô dễ nói chuyện, bạn bè nhiều, nick Wechat căn bản không phải bí mật. Cho nên, Hạng Hiểu Long biết Wechat của cô từ chỗ nào, vì sao chọn cô, cơ hồ không có con đường để tra ra. Chỉ là một sự kiện ngẫu nhiên.

Xem người ta cướp ngân hàng — ngoại trừ định ra ngày nào đi cướp, ngân hàng nhà ai thì nhân viên công tác ở ngân hàng ngày hôm đó là ai bọn họ có quan tâm không?

Không quan tâm đâu!

Đơn giản là xem số ai phải chịu một kiếp này, đúng lúc đụng phải. Khúc Nhất Huyền cảm thấy, vận khí của cô quá không tốt nên mới bị cuốn vào chuyện này.

Nhưng không có gì phải sợ. Phó Tầm nguyện ý làm bùa hộ mệnh cho cô, chính cô cũng không phải người không có bản lãnh.

Nếu không, một cô gái đến từ nơi khác như cô, dựa vào cái gì xuôi gió thuận nước dẫn đầu trên đường vành đai tây bắc này? Dựa vào cái gì để một đám đại lão gia cam tâm tình nguyện gọi cô một tiếng Khúc gia?

Nhưng việc này thì sao, đích thật là bắt đầu từ ngày 25 tháng 6 Hạng Hiểu Long bao hết một ngày xe Cruiser của cô.

Cô coi ngày đó chỉ là một ngày bình thường trong vô số ngày đêm khác, ai biết bánh răng bắt đầu chuyển động ken két lặng lẽ nuốt cô vào chứ hả?

Phó Tầm biết được tin tức của ngọc bội Câu Vân từ cơ sở ngầm ở Đôn Hoàng, sau khi điều tra, manh mối duy nhất liên quan đến Hạng Hiểu Long cuối cùng lại nhắm trúng cô.

Cho nên anh thăm dò, quan sát, ý đồ tìm ra sơ hở, đến cuối cùng xác định cô hoàn toàn không biết rõ tình hình.

Thế là, anh chìa ra cành ô liu *(biểu tượng hòa bình)*, yêu cầu hợp tác.

Cùng lúc đó, ngọc bội Câu Vân bị Hạng Hiểu Long bán qua tay.

Hắn âm thầm phát tài bằng tiền phi nghĩa, đầu tháng chín thiết lập quan hệ với nhân viên kiểm soát xe ra vào Đôn Hoàng, rồi thuận lợi rời khỏi Đôn Hoàng, không biết tung tích.

Mà cô ở đây, tiến độ chậm hơn Hạng Hiểu Long ba nhịp.

Trong khoảng thời gian từ khi biết hắn có liên quan tới Phó Tầm, đến khi cô quyết định nhúng tay hỗ trợ, Hạng Hiểu Long đã sớm ngư nhập Giang Hà (*ý là cá nhảy vào sông lớn*), không biết tung tích.

Việc trước mắt cô có thể làm, chỉ có chờ ngày kia đến Đôn Hoàng, nhìn một chút xem Quyền Khiếu và cô gái được Hạng Hiểu Long ủng hộ làm ăn, có thể lại tìm chút manh mối nào không.

Nếu còn không được, cô cũng chỉ có thể dùng kỹ năng hội họa vụng về của mình vẽ một bức chân dung trừu tượng, truy nã hắn khắp thế giới.

Chờ chút!

Ngòi bút của Khúc Nhất Huyền dừng lại, ánh mắt rơi xuống tên Phó Tầm, lâm vào trầm tư.

Phó Tầm bị trộm ngọc bội quý giá như vậy, anh không báo cảnh sát? Giá trị của cái ngọc bội đủ liệt vụ này vào án kiện trọng đại, đừng nói không có một chút tiếng gió nào.

Ngày cả Phó Tầm, cũng chưa từng đề cập một câu đến việc báo cảnh sát.

Người bình thường gặp phải trộm cướp, mất đồ đạc, phản ứng đầu tiên chẳng lẽ không phải là báo cảnh sát sao?

** ** **

Trước khi ngủ suy nghĩ quá nặng dẫn đến hậu quả trực tiếp là — Khúc Nhất Huyền không an tâm cả đêm.

Trước nửa đêm, cô mơ thấy Hạng Hiểu Long, trong cơn bão cát tháng sáu ở Đôn Hoàng, cắm đầu đi về phía cô.

Sau khi lên xe, hắn lấy khẩu trang xuống, lộ ra vết sẹo ba centimet kéo dài từ tai trái đến thái dương.

Dường như phát giác được cô đang quan sát mình, hắn quay đầu, hé ra nụ cười không quá hiền hòa, căn dặn cô lái xe đến Đông Gia Hành.

Trên đường đi, Hạng Hiểu Long đều vùi mình ngồi trên ghế phụ lái, nhìn chằm chằm cô không chớp mắt. Trước khi sắp xuống xe, hắn đột nhiên nói với Khúc Nhất Huyền câu: "Cô biết vì sao tôi chọn cô không?"

"Bọn họ đều đang nhìn chằm chặp cô, tôi chỉ có tìm tới cô, mới có thể tạm thời dời đi lực chú ý của bọn họ."

Khúc Nhất Huyền không hiểu: "Vì sao tìm tới tôi mới có thể dời đi lực chú ý của bọn họ?"

Hạng Hiểu Long cười lên, thần sắc khinh miệt: "Mục đích của tôi là muốn bán ngọc bội Câu Vân qua tay, lấy tiền đi đường. Một khi tôi bán ngọc bội, đám quỷ hút máu ở Nam Giang kia ngửi thấy vị thịt nhất định sẽ đến. Bọn họ không tìm thấy tôi, tất nhiên sẽ tìm tới chiếc xe tôi bao riêng này. Huống chi, tài xế lái xe còn là một cô gái xinh đẹp, "

"Nhưng cô đừng lo lắng, bọn họ sẽ không bắt cô làm gì, cùng lắm là nhốt hai ngày, chơi chán sẽ buông tha cô."

Tôi xxx cả nhà anh!

Khúc Nhất Huyền nổi giận trong nháy mắt, khóa cửa xe lại, vung tay đấm Hạng Hiểu Long một cú thật mạnh.

Cô ra tay không biết nặng nhẹ, đánh cho Hạng Hiểu Long chạy trối chết, đồng thời nheo mắt nhìn ngọc bội được bao bằng lụa đỏ trong ngực hắn đưa tay cướp, sau đó đẩy cửa xe ra, một cước đá Hạng Hiểu Long xuống xe, quay đầu phóng đi.

Dám mưu tính với bà cô đây!

Tưởng là cô không hung tàn như bọn cho vay nặng lãi, dễ bắt nạt đúng không?

Cô tức giận bừng bừng, sát khí lạnh thấu xương.

Dưới nhắc nhở vận tốc đã quá giới hạn của xe Cruiser, gào thét xuyên qua đường hầm sơn động, thẳng đến...

Thẳng đến đâu đây?

Cuối đường hầm tối đen, có một màn trắng xóa, vừa nhức vừa chói mắt. Cruiser phi tốc nhảy vào màn trắng này, sau choáng váng ngắn ngủi, Khúc Nhất Huyền trông thấy Phó Tầm tựa trước Mercedes G đen.

Phía sau anh là gió mạnh cuốn tung cát bụi.

Anh đứng giữa cơn bão, híp mắt ngắm nhìn Đôn Hoàng bị giấu dưới bão cát, nói với cô: "Cô đừng quá lo lắng, ở Nam Giang, tôi có thể trấn được bọn ăn chơi. Ở Đôn Hoàng, tôi cũng có thể che chở cô như vậy."

Chậc chậc, nhìn xem. Hạng Hiểu Long và Phó Tầm đều nói cô đừng lo lắng, người trước khiến cô tức giận đến hận không thể bắm hắn thành tám mảnh, người sau thì dễ nghe êm tai hơn nhiều.

Tâm tình cô rất tốt, không keo kiệt xe xét ngọc bội Câu Vân trong tấm lụa đỏ đưa cho anh: "Ày, đồ của anh này, tôi tìm được cho anh rồi."

Phó Tầm vẫn đứng ở chỗ kia, không nhúc nhích.

Chỉ nghiêng nghiêng mắt rơi trên lòng bàn tay của cô, hỏi: "Đồ của tôi?"

Khúc Nhất Huyền thấy anh nghi hoặc, giật một góc lụa đỏ ra, dương dương đắc ý đưa ngọc bội tới trước mắt anh: "Không phải anh đang đuổi theo ngọc bội Câu vẫn trong tay Hạng Hiểu Long sao? Tôi cầm nó về từ chỗ kia đó."

Phó Tầm nhìn chằm chằm viên ngọc bội trong lòng bàn tay cô, mi tâm khóa chặt, nói: "Ngọc bội của tôi, tôi đã sớm tìm được."

Dứt lời, anh đưa tay, lôi sợi dây chuyền ra từ trong cổ, dây thừng đen bện thủ công kia rõ ràng là cái Khúc Nhất Huyền mua trong một tiệm bán trang sức ngọc cổ ở Tây Ninh. Cô thầm giật mình, ý lạnh lan từ đầu đến chân.

Sao có thể? Trang sức này cô mới bỏ ra… Ba ngàn.

Mà ông chủ tiện bán đồ cổ nói, ngọc là ngọc thật, nhưng chất ngọc không tốt lắm, là hàng nhái tinh phẩm cao cấp. Đeo trên người nuôi mấy năm, mặc dù sẽ không lớn hơn quá nhiều, nhưng bán khoảng 5100 vạn không thành vấn đề.

Làm sao lại thành ngọc bội Câu Vân mà Phó Tầm đang tìm rồi?

Không đợi cô kịp phản ứng lại từ trong kinh ngạc, trên mu bàn tay tê rần, cô cúi đầu nhìn.

Thấy con chồn Phó Tầm nuôi, không biết đã nhảo tới từ lúc nào, vững vàng cắn một ngụm trên tay cô.

Bất ngờ bị cắn, Khúc Nhất Huyền bị đau đến tỉnh.

Cô tỉnh lại, vô ý thức sờ chỗ tay bị cắn đau, cảm thấy không phải là da của mình, mà là…

Đầu lông xù của một con chồn.

Cô giật mình, chợt ngồi dậy.

Điêu Thuyền hiển nhiên không nghĩ tới Khúc Nhất Huyền nói tỉnh là tỉnh, nó ngậm mu bàn tay của cô, đột nhiên không kịp chuẩn bị đối mắt với Khúc Nhất Huyền.

Có lẽ là có chút xấu hổ. Nó chậm rãi, chậm rãi nhả mu bàn tay của cô ra, nhả xong lùi một bước.

Khúc Nhất Huyền trừng nó một cái, tranh thủ thời gian rút tay về.

Trên mu bàn tay phải, có hai dấu răng như răng rắn, cơ hồ chỉ cần dùng thêm chút lực thì đã có thể đâm rách da.

Ánh mắt cô xót xa, rời khỏi dấu răng kia, quét về phía Điêu Thuyền đã co vào góc tường giữ tư thế như thể bất cứ lúc nào cũng có thể chuồn đi, chậm rãi nhe răng liếm máu lộ ra vẻ hung ác.

Chỉ thấy con chồn tuyết ăn gan hùm mật báo kia sửng sốt một chút, "Ợ" một tiếng, nấc cục.

Nó thế mà… Còn có mặt mũi hù dọa ợ hơi?

** ** **

Nửa giờ sau, Khúc Nhất Huyền khí thế hung hăng túm Điêu Thuyền xuống phòng bốn người ở lầu dưới thùng thùng phá cửa: "Phó Tầm, anh mau ra đây cho tôi."

Cô lại đấm bùm bùm hai tiếng, đang định gọi tiếp.

Cửa cọt kẹt, mở ra từ bên trong. Phó Tầm rửa mặt xong, một thân nhẹ nhàng khoan khoái đứng ở cửa, nâng mắt nhìn cô.

Cái ánh mắt này lập tức hữu dụng như khóa tạm dừng, lời đến khóe miệng của Khúc Nhất Huyền lập tức bị nuốt xuống.

Cô nhét chồn vào ngực Phó Tầm, đưa tay phải ra, cho anh nhìn dấu răng: "Mới sáng sớm, tôi đã bị con tiểu súc sinh này cắn tỉnh. Cái dấu răng này, anh xem một chút, đến bây giờ còn chưa hết đâu."

Phó Tầm giật mình, cúi đầu nhìn con chồn tuyết.

Điêu Thuyền vô tội liếc nhìn anh, mệt mỏi rũ đầu xuống.

Phó Tầm không lên tiếng, anh nắm chặt tay Khúc Nhất Huyền kéo đến trước mắt. Lòng bàn tay ấm áp vuốt nhẹ hai lần lên hai dấu răng mờ: "Còn đau?"

Khúc Nhất Huyền: "…"

Cái này bảo cô trả lời thế nào?

Nói đau, cũng đã qua nửa giờ, sớm không còn cảm giác…

Nói không đau, việc bị cắn này có phải sẽ nhẹ nhàng bỏ qua như thế?

Phó Tầm thấy cô không đáp, mắt nhìn kỹ, hỏi: "Cắn nát chưa?"

Khúc Nhất Huyền liếc nhìn ngón tay thon dài che lên mu bàn tay mình, ánh mắt nhẹ nhàng lay động, đáp: "Chưa."

Vậy thì dễ nói rồi.

Phó Tầm buông tay cô ra, hỏi: "Cô muốn tôi đền thế nào?"

Khúc Nhất Huyền nhìn chằm chằm con chồn, ánh mắt bùng lên lửa nóng: "Tiểu súc sinh này cắn người, đây là muốn tạo phản. Không bằng, anh đưa chồn cho tôi, đêm nay tôi nấu cho anh một nồi lẩu thịt chồn?"

Con chồn kia nằm trong ngực Phó Tầm…

Càng uể oải hơn.

Nó ủy ủy khuất khuất uốn éo cơ thể, đầu dùng sức chen đầu vào trong khuỷu tay Phó Tầm, chỉ lộ ra bờ mông với Khúc Nhất Huyền.

Phó Tầm buông mắt nhìn, trấn an sờ con chồn tuyết, không chút do dự cự tuyệt: "Việc này, thứ cho tôi khó tòng mệnh."

Khúc Nhất Huyền có chút đáng tiếc thở dài một hơi, lầm bầm: "Vậy thì mời tôi ăn điểm tâm đi."

Phó Tầm: "…"

Lần đầu gặp người bắt chẹt, ra điều kiện thoáng như thế.

Anh nín cười, gật đầu: "Gọi hai người khác nữa, cùng đi ăn."

** ** **

Viên Dã dính ánh sáng của Khúc Nhất Huyền, sáng sớm vô cùng sốt ruột: "Khúc gia, nghe anh Tầm nói cô bị Điêu Thuyền cắn?"

Khúc Nhất Huyền hành hung Hạng Hiểu Long trong mộng cả đêm, vô cùng không có tinh thần: "Đúng thế."

Viên Dã quay đầu hỏi Phó Tầm: "Anh Tầm, nếu Điêu Thuyền cắn chảy máu người thì phải tiêm gì đây? Nó không phải chó, không tiêm được thuốc ngừa chó dại?"

"Tiêm vắc xin chó dại."

Phó Tầm thuận tay đút cho Điêu Thuyền miếng cá con, nói: "Hàng năm nó đều phải chích ngừa vắc xin chó dại và phòng mầm mống ôn dịch, giữa hai mũi cách một tháng."

Viên Dã thích mèo chó, nhưng cậu ta là một tên thô tục, chăm sóc mình còn ngại phiền phức, cũng chỉ thích được người khác nuôi. Nghe vậy, chợt cảm thấy mới mẻ: "Khó trách cắn người, con này có một nửa là chó đó nha."

Khúc Nhất Huyền nghe cậu ta gào to cảm thấy phiền.

Chọc cậu ta một cái, thúc giục: "Sao cậu nói nhảm nhiều thế, có mau đi ăn cơm không, cũng chỉ chờ cậu thôi đấy."

** ** **

Ăn cơm xong, chuẩn bị xuất phát đến Khả Khả Tây Lí.

Đến Khả Khả Tây Lí phải qua núi Côn Luân trước, lại vào Dao Trì. Ngoại trừ trèo đèo lội suối, còn phải qua cầu Vạn Trượng Diêm, mới có thể tới đích cuối cùng.

Cả đoạn đường, không ngừng tính số km, đường còn không dễ lái.

Tiếp tục đi xuống Khả Khả Tây Lí, là Lhasa.

Đó là một lộ trình du lịch khác — đường vành đai Thanh Tàng.

Bình thường trên đường vành đai tây bắc thì đến trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt ở Khả Khả Tây Lí coi như là điểm cuối cùng, người dẫn đội muốn trở về bằng đường cũ, phải quay lại Đại Sài Đán.

Ngủ lại một đêm, ngày thứ hai đi quốc lộ 315 đến Đôn Hoàng.

Khúc Nhất Huyền vốn là xuất phát từ Đại Sài Đán, đêm nay còn muốn trở về, nên không bảo Khương Doãn mang hành lý.

Đi được nửa đường, Khúc Nhất Huyền chợt nhớ tới nước đường để hết ở chỗ Khương Doãn.

Đúng lúc Khương Doãn định về phòng đổi bộ quần áo, Khúc Nhất Huyền thuận đường cùng đi lấy nước đường với cô ta.

Tối hôm qua Khương Doãn bị Khúc Nhất Huyền quở trách một trận không lưu tình, lúc ăn điểm tâm sáng nay toàn cúi đầu, cũng không dám nhìn cô một chút.

Bây giờ tựa như tìm được chủ đề, nhút nhát hỏi cô: "Chị Khúc, chị ở đây lâu như vậy, vẫn bị phản ứng cao nguyên sao?"

"Chỗ khác không sao, ngoại trừ Tây Tạng với Khả Khả Tây Lí." Khúc Nhất Huyền có ý hòa hoãn không khí, nhiều thêm hai câu: "Tây Tạng là nơi người Tây Ninh không thể chịu đựng nổi nhất."

"Theo lý thuyết, đến Khả Khả Tây Lí thường không bị phản ứng cao nguyên. Hàng năm tôi đi không biết bao nhiêu lần, nhưng cái chỗ kia giống như trời sinh không hợp với tôi, một lần đi là một lần phải đàng hoàng uống một chai nước đường. Không thì sẽ bị choáng đầu rồi thích ngủ, ảnh hưởng đến việc lái xe an toàn." Khương Doãn "a" một tiếng, chờ đến giữa cửa, lúc quét thẻ vào phòng, cô ta quay đầu nhìn Khúc Nhất Huyền, có chút xấu hổ nói: "Em không quen chưa trả phòng mà để người ta đến quét dọn, cho nên trong phòng rất loạn."

Khúc Nhất Huyền cười cười, đi theo cô ta vào phòng. Đường đặt trên tủ TV, Khúc Nhất Huyền vừa vào phòng đã nhìn thấy.

Cô nâng cổ tay nhìn thời gian, giục Khương Doãn tranh thủ thời gian thay quần áo: "Đi trễ thì không thể thấy tàng linh dương."

Khương Doãn đáp lại, lấy bộ quần áo giữ ấm trong va ly ra đi vào phòng vệ sinh thay. Khúc Nhất Huyền vừa chờ cô ta vừa ngắm nhìn bốn phía.

Khương Doãn nửa điểm không khiêm tốn, phòng cô ta há lại chỉ loạn bình thường, quả thực dưới đất không có nơi đặt chân.

Trong phòng ngoại trừ đồ đạc cô ta mang đi, còn có rác sinh hoạt vứt lung tung khắp nơi.

Khúc Nhất Huyền nhìn không được, vứt chén mỳ tôm đã lạnh ngắt vào thùng rác. Vừa khom lưng, ánh mắt hạ xuống, tấm vé vào cửa xé thành hai mảnh lặng im nằm trong thùng rác.

Khúc Nhất Huyền dẫn đường nhiều năm như vậy, bất kể điểm tham quan thu phí hay là miễn phí, tất cả đều đã đi qua.

Cô chắc chắn sẽ không nhìn lầm, kia là vé vào cửa hồ nước mặn Trà Tạp.

Cô quay đầu nhìn cửa phòng vệ sinh đang đóng chặt.

Cúi người, nhặt tấm vé bị xé thành hai mảnh lên.

Cửa phòng vệ sinh khẽ 'cạch' một tiếng, Khương Doãn khẽ ép chặt tay cầm cửa. 'Cùm cụp' tiếng khóa nhẹ vang lên từ bên trong.

Khúc Nhất Huyền quay lưng lại, nhanh chóng nhìn giờ. Khương Doãn kéo áo khoác, vừa quàng khăn vừa đi ra: "Chị Khúc."

Khúc Nhất Huyền không nhúc nhích. Ánh mắt của cô rơi vào thời gian vào cửa, mi tâm vặn chặt. Vé vào cửa là Khương Doãn mua ở cửa bán vé ở cảnh khu.

Nếu như cô nhớ không lầm, ngày đó Khương Doãn xuống khỏi xe Viên Dã, đã cố ý tìm cô mở cốp phía sau, nói Viên Dã bảo cô ta, hồ nước mặn Trà Tạp miễn phí với người có hộ khẩu Chiết Giang, cô ta tới lấy thẻ căn cước.

Tại sao cô ta còn muốn mua vé vào cửa?

Khương Doãn có chút buồn bực. Giày da của cô ta khẽ giẫm lên sàn nhà, phát ra tiếng 'cộp cộp cộp'.

Tiết tấu kia dần dần hòa cùng nhịp với nhịp tim của cô ta, cô ta hoảng hốt, cơ hồ là cậy mạnh kéo Khúc Nhất Huyền qua. Khúc Nhất Huyền không phòng bị bị cô ta lôi kéo nhoáng một cái, cả người xoay về phía cô ta.

Khương Doãn cúi đầu.

Trong tay Khúc Nhất Huyền đang cầm sách giới thiệu đường gluco.

Cô ta lập tức nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt vô ý thức nhìn thùng rác dưới bàn.

Thấy không bị xê dịch chút nào, lúc này mới triệt để yên lòng.

Cô ta áy náy cười với Khúc Nhất Huyền, lại là vẻ mặt vô tội kia: "Chị Khúc, có phải em kéo chị hơi mạnh rồi? Thật xin lỗi chị."

Khúc Nhất Huyền cũng cười. Cô nói: "Không sao."

Tác giả có lời muốn nói:

Khúc gia: Hôm nay cũng là một ngày muốn nấu chồn muội, ây da!

Chồn muội: Hôm nay cũng làmột ngày run sợ trong lòng, khóc chít chít!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 37: "Xem như tôi chuộc tội với cô."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Khương Doãn nghe cô cười một tiếng, cười đến trong lòng hoảng sợ.

Trước khi đóng cửa phòng, cô ta vô ý thức nhìn vào phòng. Trời còn chưa sáng rõ, chỉ có một tia sáng mỏng hắt vào từ khe rèm để hở.

Cả gian phòng chìm trong giao thoa giữa sáng và tối, tựa như trong nơi hẻo lánh có thú dữ ẩn náu đang âm thầm theo dõi, tự dưng khiến người ta có chút bồn chồn.

Cô ta rủ mắt, dùng sức đóng cửa lại.

Lúc quay người, cô ta đã điều chỉnh lại biểu tình của mình, cười híp mắt nhìn Khúc Nhất Huyền, nói: "Chị Khúc, chúng ta đi thôi."

** ** **

Lúc đến bãi đỗ xe, Phó Tầm và Viên Dã đang đợi.

Người trước nửa ngồi cạnh Cruiser kiểm tra lốp, người sau ngược lại giống hệt như du khách đang đi thưởng thức cảnh đẹp, đang cầm điện thoại quay mặt trời mọc.

Khúc Nhất Huyền thả nhẹ bước chân, tiến đến phía sau cậu ta nhìn một lát, hỏi: "Mặt trời mọc đẹp không?"

"Đẹp chứ sao không, cô nhìn…" Nói được một nửa, Viên Dã cảm giác không đúng, vặn đầu trông thấy Khúc Nhất Huyền, như đang làm trộm giấu điện thoại thật kỹ. Cậu ta gượng cười hai tiếng, giải thích: "Tôi đã làm xong."

Khúc Nhất Huyền liếc cậu ta: "Tôi đã nói gì chưa?"

Viên Dã lập tức lắc đầu, đứng nghiêm ở trước mặt cô, như tư thế hành quân, quy củ. "Đi, xuất phát."

Khúc Nhất Huyền mở cửa xe, tiện tay ném bình đường vào trong chỗ cạnh cửa xe.

Cô giữ chặt tay nắm, ngồi vào trong xe.

Lúc cài dây an toàn, ánh mắt rơi vào kính chiếu hậu thấy Phó Tầm kiểm tra lốp xe đang đi về, bỗng nhiên có một chủ ý.

Khúc Nhất Huyền nhấn cửa sổ xe, nửa người nhô ra khỏi xe, gọi Phó Tầm lại: "Anh lên xe tôi, cả Viên Dã nữa."

Cô thả chậm tốc độ, chậm rãi nói: "Đi Khả Khả Tây Lí, lái xe của tôi là đủ rồi."

Viên Dã không rõ ràng cho lắm, nhưng việc Khúc Nhất Huyền quyết định, cậu ta đã quen phục tùng.

Trở tay đóng cửa xe, hấp tấp chui vào ghế sau xe Cruiser. Chờ mọi người ngồi xong, Khúc Nhất Huyền lái xe lên đường.

Xe qua cửa thu phí trên cao tốc, cô mới không nhanh không chậm giải thích cho Khương Doãn: "Đi Khả Khả Tây Lí hơi xa, chúng ta lại đi về trong ngày, không cần thiết mở thêm một chiếc xe bảo hộ."

"Chờ qua Cách Nhĩ Mộc, ước chừng gần 60 cây số, có đoạn đường phải qua, gọi là cầu Vạn Trượng Diêm." Khúc Nhất Huyền giẫm lên chân ga, nhanh như chớp, hỏi Khương Doãn: "Nghe tên này, cô cảm thấy gì?"

"Đất bị nhiễm mặn trên cầu vượt sao?" Khương Doãn hỏi.

"Cầu Vạn Trượng Diêm là một cầu đường, đi ngang qua nội địa hồ nước mặn Sát Nhĩ Hãn, tổng cộng dài 33 cây số, theo cách đo lường của Trung Quốc bốn bỏ làm năm thì chiều dài ước chừng vạn trượng, cho nên gọi 'cầu Vạn Trượng Diêm'."

Khương Doãn nghe được kiến thức nửa vời, hỏi: "Vắt qua hồ nước mặn Sát Nhĩ Hãn, sao vẫn là cầu đường?"

"Năm 54, sửa đường quốc lộ Thanh Tàng. Lực lượng xây đường chính thức động thổ từ Cách Nhĩ Mộc, kinh phí sửa đường đầu tiên là ba mươi vạn, quản lý Chu tự đi phát ngân sách. Nhưng lúc đường cái sửa được nửa, kinh phí không đủ. Lúc ấy lãnh đạo phụ trách đường quốc lộ Thanh Tàng nghĩ đăng trước còn có đường Cổ Lạp Tuyết Sơn và ngọn núi Thạch Hạp, bất đắc dĩ lại đi xin hai trăm vạn kinh phí."

"Lần này ngoại trừ kinh phí, quốc gia còn kêu gọi một ngàn công binh và một trăm chiếc ô tô tiếp tế. Nhưng những công binh này và đội xe không phải cho không, cấp trên yêu cầu phải sửa đường quốc lộ Đôn Cách, mở rộng quy mô đường sắt Thanh Tàng, lúc này mới có 'cầu Vạn Trượng Diêm'."

Lúc Khúc Nhất Huyền kể chuyện xưa, giọng nói có loại mê hoặc đặc thù. Không chỉ Khương Doãn, ngay cả Viên Dã và Phó Tầm đã quá quen thuộc với tình hình phát triển của tây bắc cũng nghe đến nhập thần.

"Vì sửa đường quốc lộ Đôn Cách, người lãnh đạo rất sầu muộn. Ông ta không đi được, chỉ có thể chọn một vị thiếu tướng. Năm 51 Tây Tạng giải phóng, người lãnh đạo dẫn đầu chi đội Tiến Tàng của tây bắc, vị thiếu tướng kia lúc ấy đang phụ trách mua sắm vật tư cho Tiến Tàng, đối với việc ổn định thế cục Tây Tạng cũng có cống hiến nhất định. Đến năm 53, vị thiếu tướng này lại lãnh đạo thuộc hạ tham dự công việc vận chuyển lạc đà Tây Tạng, chạy khắp Ninh Hạ, Nội Mông, mua hơn một vạn con lạc đà, đoạt vận chuyển lương thực, giúp Tây Tạng vượt qua thời kì đó nên lập được công cực lớn. Năm 54 sửa đường sắt Thanh Tàng, vị thiếu tướng này vừa hay phụ trách trạm trường vận chuyển lương thực trong Khả Khả Tây Lí, tự nhiên bị ủy thác trách nhiệm, phụ trách sửa đường quốc lộ Đôn Cách."

Khúc Nhất Huyền nói đến đây, quan sát thần sắc Khương Doãn, thấy cô ta nghe đến mê mẩn, tiếp tục nói: "Vị thiếu tướng này mang theo bốn người, mở một chiếc xe, qua Tây Ninh và Lan Châu đến đường vành đai Đôn Hoàng. Thuê bốn mươi nhân công ở Đôn Hoàng, từ tháng mười một bắt đầu vừa thăm dò vừa sửa đường."

"Vừa thăm dò vừa sửa đường?" Khương Doãn truy vấn: "Lúc ấy không có đường sao?"

"Trước kia nào có đường đâu? Đường đều do người sửa đường mở ra từng chút từng chút." Khúc Nhất Huyền nói: "Sửa đến hồ nước mặn Sát Nhĩ Hãn thì là mùa đông. Mùa đông ở Tây bắc cô chưa từng trải qua nên không biết thời tiết cực kỳ ác liệt. Trên hồ nước mặn Sát Nhĩ Hãn toàn là muối đóng cứng, muối đóng lít nha lít nhít như vảy cá răng cưa, dưới đáy đều là hang động đá vôi, mương và ao."

"Cũng thật là may lúc đó lực lượng sửa đường đã hết cách xoay xở, có người phá lớp muối đóng, đánh nát xong lấp vào hang động đá vôi. Ngày thứ hai, phát hiện hang động kết lại, lúc này mới bị bọn họ lấy nguyên liệu ngay tại chỗ, lợi dụng muối nước đọng trên đất và nước biển để đổ bê tông ra cầu Vạn Trượng Diêm."

Khương Doãn lần đầu nghe đến việc liên quan đến xây đường của tây bắc lúc xưa, tràn đầy phấn khởi: "Cầu Vạn Trượng Diêm kia vắt trên hồ nước mặn, trải thành một con đường, phong cảnh chắc là rất khá nhỉ?"

Khúc Nhất Huyền cười cười, nói: "Vậy có thể cô phải thất vọng rồi, nếu như tôi không nói đầu này là cầu Vạn Trượng Diêm, có lẽ căn bản cô sẽ không lưu ý, cũng không biết nó là cầu muối. Nhiều lắm là phàn nàn một tiếng, con đường này sao dốc, lồi lõm như thế."

Đang nói chuyện, xe qua Cách Nhĩ Mộc, chạy lên núi Côn Luân, trên làn xe hai đường không quá rộng rãi xuất hiện thêm hai chiếc xe vận chuyển.

Đất đai và phong cảnh dần dần trở nên cằn cỗi, đập vào mắt là hết thảy các tòa núi, tất cả đều là sắc đất của núi Hắc Thạch, nhìn từng cái từng cái trụi lủi, không có nửa điểm phong thái thiên đường của Khả Khả Tây Lí.

Khương Doãn chần chờ: "Lồi lõm?"

"Dưới nền đường cầu Diêm một mét trở xuống tất cả đều là muối tinh và nước biển hình thành dưới mặt hồ sâu đạt mười mét thậm chí hai mươi mét. Đường quốc lộ thực ra là cây cầu dài lơ lửng trên mặt nước. Một khi thời tiết biến hóa, nóng nở ra lạnh co lại. Bất kể đông ấm hạ mát, mặt đường đều cao thấp chập trùng. Không cẩn thận một chút sàn xe sẽ cọ xát tới miếng bảo hộ." Khúc Nhất Huyền nói xong, xe không ngừng, nhanh chóng xuyên qua giữa hẻm núi.

Thẳng đến xa xa có thể nhìn thấy núi Ngọc Quáng, cô mới khẽ hếch cằn, ra hiệu Phó Tầm nhìn xem: "Ngọc Quáng."

Kia rất rõ ràng là một tòa mỏ ngọc đang khai thác trên núi Côn Luân, sản xuất ngọc Côn Luân.

Phó Tầm có chút không quan tâm, anh lần theo hướng Khúc Nhất Huyền chỉ nhìn lại, híp híp mắt, hỏi: "Cô nói muối đóng dưới đáy hồ nước mặn Sát Nhĩ Hãn tất cả đều là hang động, kênh rạch và ao hồ tan, cũng biết cầu Diêm là lấy nguyên liệu ngay tại chỗ. Vậy cô có biết hang động trong hồ nước mặn đều là trên hẹp dưới rộng không, khả năng chỉ bằng một cái nắp giếng, nhưng dưới đáy rộng hẹp khó liệu, nước sâu càng có thể đạt tới mấy mét."

Sợ cô nghe không hiểu ngụ ý của mình, Phó Tầm hạ giọng, ngữ tốc cực nhanh bổ sung một câu: "Xe ngã vào, cũng rất khó ra."

Khúc Nhất Huyền nguyên bản đang thờ ơ nghe, chờ anh nói nửa câu sau nói, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, hãi hùng khiếp vía.

Đúng lúc năm mươi mét phía trước có một bảng dừng xe khẩn cấp, cô đổi phanh lại, chậm hãm mấy lần dừng ở ven đường, lúc quay đầu nhìn Phó Tầm, sắc mặt khó coi, thanh âm trầm thấp: "Anh lặp lại lần nữa?"

Hai người ngồi phía sau đang nhẹ giọng trao đổi về cầu Vạn Trượng Diêm, đều khẽ giật mình, không biết bọn họ đã phát đã sinh cái gì.

Viên Dã thấy sắc mặt Khúc Nhất Huyền không tốt, do dự một chút, hỏi: "Khúc gia có phải cô bị phản ứng cao nguyên không? Hay là cô nghỉ ngơi một chút, nửa đường còn lại để tôi lái đi."

"Không cần." Phó Tầm vừa mở dây an toàn, vừa thay cô từ chối.

Anh lấy bình đường ra, ra hiệu Khúc Nhất Huyền xuống xe với mình.

Xuống xe, Phó Tầm ngược lại không đề cập đến nữa. Anh bẻ gãy đường glu-cô rót vào miệng bình đưa cho cô, "Uống xong lên xe nghỉ ngơi, tôi lái xe."

"Anh vừa nói có đúng là..."

"Khúc Nhất Huyền." Phó Tầm ngắt lời cô, quay đầu nhìn sau lưng. Khương Doãn đang nhô ra khỏi cửa xe, mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn Khúc Nhất Huyền, thấy Phó Tầm nhìn lại, cô ta cắn cắn môi, lo lắng nói: "Chị Khúc, chị không sao chứ?"

Khúc Nhất Huyền lập tức ngậm miệng. Cô nhận đường glu-cô một hơi rót vào miệng, nói giọng khàn khàn: "Không sao."

** ** **

Trang thái Khúc Nhất Huyền không tốt cũng không kiên trì. Nửa đoạn sau đổi Phó Tầm lái, cô ngồi ghế phụ chỉ đường.

Trong nháy mắt giống như trở về tới Đôn Hoàng vào tháng bảy, lúc cô đi nhờ xe tìm Tuân Hải Siêu, cũng là Phó Tầm lái xe, cô ngồi phụ xe chỉ đường.

Cũng may đường quốc lộ đi Khả Khả Tây Lí chỉ có một lối rẽ, còn lại chỉ duy nhất một đường thẳng tắp tiến lên. Nếu không với trạng thái không yên lòng của Khúc Nhất Huyền hiện tại, sớm muộn cũng chỉ sai đường.

Lúc đến đài ngắm cảnh cửa Khả Khả Tây Lí, Khúc Nhất Huyền chỉ huy Phó Tầm dừng xe bên đường, để Khương Doãn xuống xe chụp ảnh.

Viên Dã ngại bầu không khí buồn bực đến hoảng trong xe, cũng không nguyện ý ngồi đợi, đi theo Khương Doãn xuống xe.

Khúc Nhất Huyền ngồi ở trong xe, híp mắt nhìn ngoài cửa sổ thật lâu, nói: "Phó Tầm, Khả Khả Tây Lí rất ít động đá vôi." Phó Tầm ám chỉ cô động đá vôi có thể nuốt xe, nước biển trong động sâu đến mấy mét, nuốt một chiếc xe hoàn toàn dễ như trở bàn tay.

Trong nháy mắt đó cô liên tưởng đến, chiếc Cruiser mang theo Giang Nguyên lộn vòng vào động đá vôi trong hồ nước mặn. Cô cơ hồ có thể tưởng tượng đến hình ảnh kia — đèn xe lỗ mãng chiếu trên thảo nguyên, trong khoảnh khắc, đèn xe chìm xuống, chiếu động đá vôi sáng rực như ban ngày.

Cỗ xe mất đi khống chế, chờ lúc Giang Nguyên kịp phản ứng, đã sớm bị động đá vôi cắn nuốt.

Vì thương tâm khổ sở, tim như bị bópchặt lấy, không chú ý đến cái khác.

Nhưng tỉnh táo lại, cẩn thận cân nhắc, giả thiết này không thể thành lập.

Khả Khả Tây Lí vào tháng sáu, băng tuyết bắt đầu tan rã. Tuy Giang Nguyên đi đường vào buổi tối, nhưng lần đó đi qua Khả Khả Tây Lí, vì cân nhắc an toàn, Khúc Nhất Huyền đã sửa chữa lại Cruiser, với độ sáng của đèn xe cho dù là ban đêm, tầm mắt cũng đầy đủ rõ ràng.

Cô ấy sẽ không cố ý lái xuống hồ nước mặn, cũng sẽ không nhìn thấy xác muối khô cạn còn đi lái lên.

Coi như bởi vì cô ấy quá hoảng hốt chạy bừa, nhưng cứu viện bắt đầu từ hôm sau. Một chiếc xe lớn như thế rơi vào trong động đá vôi, không đến mức một chút dấu vết để lại cũng không có.

Trừ phi có người dùng muối đóng che động đá vôi lại, nhưng cái này rõ ràng cũng không thể thành lập.

Ngày ấy, tất cả mọi người trơ mắt nhìn thấy, là Giang Nguyên lái xe đi một mình. Hướng cô ấy đi ngược lại với hồ nước mặn Sát Nhĩ Hãn, không thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn này.

Phó Tầm không lên tiếng, anh rút một điếu thuốc trong hộp thuốc lá, cắn vào miệng, hỏi Khúc Nhất Huyền: "Đến cùng Giang Nguyên với cô quan trọng bao nhiêu?" Cắn thuốc, giọng của anh có vẻ hơi mập mờ: "Cô không giống người sẽ dùng sai lầm của người khác để trừng phạt mình, cô tìm cô ấy nhiều năm như vậy, có mưu đồ gì?"

Đây là lần đầu tiên Phó Tầm ở trước mặt Khúc Nhất Huyền, chọc thủng lớp giấy dán cửa sổ Giang Nguyên này.

Anh từng dùng Giang Nguyên làm kíp nổ, dụ cô mắc câu. Biện pháp này không lỗi lạc không dứt khoát, kết quả phát hiện đây là hạ sách.

Cho nên anh không cần, cũng không nỡ lại sử dụng thủ đoạn với Khúc Nhất Huyền. Nhưng hiếm khi anh lại vì phát hiện cô có bao nhiêu để ý Giang Nguyên, mà sinh ra cảm xúc giống như nén giận.

Cái bật lửa nhẹ vang lên, Khúc Nhất Huyền cười quay đầu nhìn Phó Tầm: "Vậy còn anh, núi vàng núi bạc, vì sao không ở Nam Giang tầm hoan tác nhạc, chạy tới giúp đỡ một đội cứu viện ở tây bắc xa xôi này làm gì?"

Phó Tầm trầm mặc. Anh hút mạnh điếu thuốc, lúc nhả khói, đôi mắt nhắm lại.

Thâm trầm trong mắt bị sương mù bao quanh, cũng như mê mang khiến cho người ta đoán không ra.

Anh nhấn cửa sổ xe xuống, chấn động khiến tàn thuốc rớt xuống.

Lúc mở miệng, ngữ khí bình thản: "Lúc tôi nhận điện thoại của cô đêm đó, trong trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt chỉ có hai người, tôi và Phan Thăng. Trạm bảo hộ không thể không có người đóng giữ, đêm đó tôi lái xe ra ngoài tìm Giang Nguyên, trời đã sáng mới về trạm bảo hộ."

"Tôi là nhóm người tình nguyện cuối cùng năm đó, ngày đó tôi cũng là người gác cuối cùng. Thời gian rút lui đã sớm quy định xong, nên tôi nói tình huống của cô cho Phan Thăng qua điện thoại vệ tinh, bảo anh ta vào theo." Anh ngậm điếu thuốc, tựa như đang cười khổ: "Tôi không biết, anh ta nói cảm xúc của tôi sẽ liên lụy tới công tác. Sau khi tôi về trạm bảo hộ, tra xét ghi chép công tác ngày đó. Anh ta xử lý trên báo cáo chỉ viết một câu — đã gọi, chứng thực là số điện thoại vô hiệu."

"Tinh Huy..."

Anh dập tắt thuốc lá, nhấc mí nhìn cô: "Xem như tôi chuộc tội với cô."

Editor: Tóm tắt lời tác giả:

Khúc gia là một người kén chọn, nếu không cùng trải qua việc gì đó với Phó Tầm thì rất khó tiếp nhận, cô là người chậm nhiệt nên truyện sẽ không có kiểu nắm nắm tay nhỏ, hôn nhè nhẹ nhưng không có nghĩa là không hôn =))))

Phó Tầm vẫn luôn vảo vệ cô, cô cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 38: Ngọc bội Câu Vân - quot;Phó Tầm, lấy việc này làm ranh giới, hai chúng ta xong."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Mới đầu Khúc Nhất Huyền hơi ngạc nhiên, sau khi suy nghĩ cẩn thận, lại cảm thấy bình thường.

Chuyện Giang Nguyên mất tích tại lúc ấy tạo thành đả kích cho cô không thua gì một lần thế giới hủy diệt. Phần thoải mái sảng khoái của cô bây giờ, tất cả đều do năm đó trải qua muôn vàn gợt giũa mới có thể có được.

Khi bị buộc đến tuyệt cảnh, không phải là không có lúc tâm lí cô trở nên âm u. Cô hận Khúc Tĩnh Viễn không có trách nhiệm, không hoàn thành được cái chức làm cha đó. Thời gian trôi qua bốn năm, đến nay cô vẫn nhớ rõ lúc Khúc Tĩnh Viễn nhìn thấy cô ở doanh địa, hung hăng vung tay tát một cái kia.

Biểu lộ căm ghét đó, tựa như lửa in dấu sẹo, hằn sâu trong đáy lòng cô, cả đời khó quên.

Cô cũng từng trách cứ bản thân, mỗi lần nửa đêm tỉnh mộng mơ tới đêm Giang Nguyên mất tích đó, cô lại bắt đầu lấp đầy nỗi tiếc nuối. Nếu như cô khôngbị phản ứng cao nguyên, nếu như đêm đó cô có thể tỉnh táo một chút, nếu như cô luôn bên cạnh Giang Nguyên, có phải những chuyện ngoài ý muốn này sẽ không phát sinh hay không?

Nhưng đợi cô tỉnh lại, ngoài doanh trướng là bão cát tây bắc, tựa như tiếng nhạc chiêu hồn, từng tiếng kéo cô về với hiện thực.

Giang Nguyên tựa như một cái gai mềm, nó mọc rễ nảy mầm trong lòng Khúc Nhất Huyền, mềm mại lại cứng cỏi. Cô cho là nó sẽ dần mềm mại hơn, không tổn thương cô. Nhưng mỗi khi lơ đãng, nó bén nhọn như kiếm sắc rút ra khỏi vỏ, chỉ dùng mũi kiếm đã có thể dễ như trở bàn tay đâm cô.

Cho nên sau này, cô tìm được cách phát tiết bằng miệng. Cô giận chó đánh mèo lên trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt, giận chó đánh mèo lên người tiếp điện thoại đêm đó, dù cho loại giận chó đánh mèo này cũng không thể giải quyết vấn đề, nhưng đầy bụng thù hận của cô có nơi ký thác, như là chết một lần rồi sống lại.

Cô không cần tiếp tục bò lên vách núi cheo leo để tìm kiếm.

Nhìn xem, còn có người viết nhân tính đáng ghê tởm lên mặt. Cô chỉ không cẩn thận làm mất Giang Nguyên, tìm trở về là tốt rồi.

Cô từ Nam Giang trở lại tây bắc, gia nhập đội xe của Bành Thâm. Sau khi cấp tốc đứng vững gót chân trong đội xe, cô bắt đầu nghe ngóng nhận viên công tác nhận điện thoại ở trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt đêm đó.

Nhưng mà, tất cả manh mối đều đứt đoạn trên tấm danh sách người tình nguyện không có tên Phó Tầm kia.

Cô nhớ mãi không quên trong nhiều năm, "Hắn là ai" tựa như giọt nước nhỏ vào vũng nước đen, dần dần thành khúc mắc. Cho nên từ khi Khúc Nhất Huyền biết được Phó Tầm là người tiếp điện thoại đêm đó, cô ôm định ý với anh từ đầu đến cuối, hoài nghi và tín nhiệm đều cất đi.

Cô không muốn nghe bất cứ giải thích nào về ẩn tình năm đó từ trong miệng anh nói ra, trên suy nghĩ chủ quan, cô đã sớm mất sạch tín nhiệm đối với Phó Tầm. Cho tới giờ khắc này, cô mới phát hiện, Phó Tầm hiểu rõ cô như lòng bàn tay.

Anh có rất nhiều cơ hội để mở miệng giải thích, tỷ như đêm bày tiệc mời khách của Bành Thâm ở Đôn Hoàng. Bành Thâm cho cô biết Phó Tầm chính là tình nguyện viên mà cô tìm rất nhiều năm kia, sau khi cô quay đầu bước đi, Phó Tầm từ Trích Tinh lâu đuổi tới siêu thị nhỏ.

Đêm đó so với bất cứ lúc nào đều là thời cơ giải quyết mâu thuẫn tốt nhất.

Phó Tầm lại chỉ giải thích một câu, là vì hòa hoãn địch ý lúc ấy của cô đối với anh. Ngược lại vào hôm nay, khi cô rõ ràng vì không muốn trả lời vấn đề của anh mà tùy ý tìm lời nói qua loa tắc trách, anh lựa chọn nói thẳng ra.

Phó Tầm biết, lý trí của cô lúc này là cực độ tỉnh táo, đã có thể nghe lọt.

Coi như cô không tin, mười cây số phía trước là trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt, tùy thời có thể đến lấy đối chứng.

Thời cơ, anh nắm chắc đến vừa đúng, cũng không đường đột, cũng không lỗ mãng. Thậm chí, còn để Khúc Nhất Huyền sinh ra mấy phần cảm động "Anh vậy mà lại dụng tâm vì chuyện nhỏ này".

Ngẫm nghĩ lại, cái vòng Phó Tầm kia, là chuyện râu ria nhất trong sự kiện Giang Nguyên.

Anh nhận điện thoại cứu viện, ra xe tìm người, đổi cương vị công tác, cái nào cũng không tệ.

Phan Thăng không coi ra gì, xử lý qua loa, nhiều lắm thì tính là khinh nhờn nhiệm vụ, bỏ bê cương vị.

Ai cũng không đủ trình độ có tội.

Cô vẫn mãi so đo không phải vì trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt không kịp thời xuất thân cứu viện, mà là năm đó ở lúc cô bất lực nhất, tình nguyện viên lại lá mặt lá trái. Nhưng hôm nay, chuyện xưa được hoàn chỉnh — lúc cô bất lực nhất đêm ấy, có một người từng đứng cùng một trận tuyến với cô.

Bất kể được mất, bất kể nhân quả, chỉ là chuyện này, đủ để cô bình thường trở lại.

** ** **

Ngoài xe, Khương Doãn không biết nhìn thấy cái gì, ngạc nhiên quay đầu gọi Viên Dã thật to.

Xe ngừng cách đài ngắm cảnh một khoảng, Khúc Nhất Huyền không nghe thấy gì, chỉ nhìn nhìn thấy Khương Doãn nhảy nhảy nhót nhót chỉ về phương xa.

Nhìn nghiêng bên sườn mặt cô ta lúc cười to, không có mưu tính gian trá, nhìn qua có vẻ ấm áp hoạt bát.

Có lẽ là bị Khương Doãn lây nhiễm, Khúc Nhất Huyền vểnh khóe môi, nói: "Trước khi đội cứu viện chính thức thành lập, đội xe cũng làm cứu viện. Một không có thiết bị, hai không có lực lượng cứu viện, toàn bộ đều nhờ một nhóm việt dã. Xe ở đâu xảy ra chuyện bị mắc cạn thì phát cái tọa độ, đội xe gần đó sẽ đi cứu viện. Sau khi tôi vào đội xe, làm mấy tháng, đội cứu viện kéo được đầu tư, chính thức treo biển hành nghề."

Khúc Nhất Huyền quay mặt lại, trọng mắt có ánh sáng, khóe môi ẩn chứa nụ cười: "Không có tiền, thì giống như tôi, việc 'Chuộc tội' này cũng chỉ tự giày vò mình. Có tiền như anh, từ 'chuộc tội' rõ ràng là giày vò người khác. Tinh Huy treo biển hành nghề xong công việc có bao nhiêu bận bịu anh biết không?"

Anh không rảnh suy nghĩ việc này.

Phó Tầm vẫn luôn chờ đợi phản ứng của cô, tựa như chờ phán quyết, lúc nghe cô nói chuyện từng câu từng chữ chỉ sợ để lọt câu chữ nào đó, lại hiểu lầm ý tứ của cô. Một người bình thường tùy tiện tính kế là có thể khiến cho người ta ngã nhào, bây giờ lại nín thở thu hồi khí tức, an tĩnh không tưởng nổi.

"Tinh Huy này, bất luận dự tính ban đầu khi trợ giúp của anh là cái gì. Nó tại tây bắc, là tín ngưỡng của người lạc đường. Mấy năm này, tham dự cứu viện, thành công giải cứu không biết bao nhiêu gia đình. Nó là đại công đức của anh." Khúc Nhất Huyền cầm hộp thuốc lá trong tay anh, rút ra điếu thuốc, ngậm vào miệng. Lúc nhấc mí, ánh sáng vụn nhỏ trong mắt cô tinh tế như dải ngân hà: "Phó Tầm, lấy việc này làm ranh giới, hai chúng ta xong."

Cô lôi cái bật lửa trong hộc ra, muốn hút thuốc.

Lần đầu tiên cô không làm màu, chỉ mở ra ba đốm lửa nhỏ. Cô không tin tà mà cũng chà xát một lần.

Phó Tầm cười, tiếng cười của anh trầm thấp nặng nề, vô cùng êm tai.

Anh nâng mắt, cùng Khúc Nhất Huyền nhìn nhau mấy giây. Lập tức rũ mi, bật lửa đụng lên điếu thuốc cô đang ngậm, đốm lửa bùng lên, thuốc cháy.

Phó Tầm buông tay.

Sau khi tảng đá trong lòng anh rơi xuống, cả người vừa buông lỏng, toàn bộ thanh tuyến đều có chút uể oải: "Một cây cuối cùng, không có sau đó."

Khúc Nhất Huyền phản ứng một hồi mới nghĩ rõ ràng "Một cây cuối cùng" là có ý gì, cô cầm điếu thuốc, lượn lờ trong sương khói, ánh mắt của cô và của Phó Tầm va vào nhau giữa không trung.

Cô có hơi muốn cười.

Hình tượng này với không khí này, chính xác là rất giống cuộc đại hòa giải thế kỷ. Tính toán ra, Tinh Huy có thể có hôm nay cũng không thoát khỏi liên quan đến cô. Phó Tầm đề điểm ý kiến cũng không quá phận.

Nghĩ như vậy, trong lòng Khúc Nhất Huyền bỗng nhiên có loại thoải mái nói không thành lời.

Cô nhịn một chút, nhịn không được, cúi đầu cười lên, nụ cười kia nhàn nhạt, lại phá lệ dịu dàng. Thật lâu sau, Khúc Nhất Huyền mới gật gật đầu, nói: "Được, một cây cuối cùng."

** ** **

Khúc Nhất Huyền hút xong một điếu thuốc, Khương Doãn và Viên Dã cũng quay về. Cô mở cửa sổ xe thông khí, thấy Khương Doãn ôm máy ảnh đang xem ảnh chụp, thuận miệng hỏi một câu: "Chụp được gì rồi?"

"Tàng linh dương." ngữ khí của Khương Doãn không che đậy sự hưng phấn: "Còn có bò hoang Tây Tạng và lừa hoang."

Khúc Nhất Huyền rất không để ý mà lấy lệ một câu: "Vậy xem ra vận khí của cô rất tốt, thứ có thể nhìn thấy đều nhìn thấy."

"Hả?" Khương Doãn hỏi: "Có thứ gì không thể thấy?"

"Kền kền, kim điêu *(đại bàng vàng)*, báo tuyết. Không phải là không thể thấy, mà là tỉ lệ nhìn thấy rất nhỏ." Khúc Nhất Huyền chỉ chỉ một giá đỡ như cột điện ở nơi xa: "Có trông thấy không, cái kia gọi là ưng đỡ, để cho kền kền nghỉ chân."

Khương Doãn lần theo hướng Khúc Nhất Huyền chỉ ghé vào cửa sổ nhìn.

Phó Tầm đánh vòng, từ đường đá vụn chạy về đường nhựa, tiếp tục hướng trạm bảo hộ tự nhiên Tác Nam Đạt Kiệt phóng nhanh. Đây cũng là trạm cuối cùng đi Khả Khả Tây Lí ngày hôm nay.

Khương Doãn vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ "a" lên một tiếng, giật giật ống tay áo Viên Dã: "Viên Dã, anh nhìn xem những vết tích ven đường này là vết bánh xe sao?"

Viên Dã chờ mãi mới thấy một ô tín hiệu, nắm chặt thời gian trả lời tin nhắn, bị cô ta kéo một phát, quay đầu nhìn thoáng qua, gật gật đầu: "À ừ."

"Không phải nói trong Khả Khả Tây Lí không cho đi qua sao, vết bánh xe này có vẻ rất mới." Khương Doãn nói thầm hai tiếng, thấy không ai để ý đến cô ta, ghé sát vào ghế ngồi trước, hỏi Khúc Nhất Huyền: "Chị Khúc, chúng ta không thể vào Khả Khả Tây Lí sao?"

Khúc Nhất Huyền nhìn đường, không quay đầu: "Đi vào làm cái gì?"

Khương Doãn bị cô chặn họng, có chút không cao hứng: "Người khác có thể vào, vì sao chúng ta không thể? Bên trong cách núi tuyết gần hơn, cảnh sắc nhất định đẹp hơn ven đường."

Lúc này Khúc Nhất Huyền mới liếc mắt, cô nhíu mày lại, cười đến là lưu manh: "Được chứ, cô muốn vào thì đi trước đi. Không có giấy thông hành, gọi là đi phi pháp, bắt được sẽ bị nghiêm trị."

Cô thu lại ý cười, hỏi Khương Doãn: "Muốn thử một chút không?"

Khương Doãn bị cô nói đến không lên tiếng được, ngực khó chịu như đá đè, lòng càng không vừa ý.

Cô ta hờn dỗi, đặt mông ngồi trở lại chỗ ngồi phía sau, giật giật Viên Dã, nhỏ giọng cùng nói thầm với cậu ta: "Viên Dã, anh có biết vì sao trước kia vào Khả Khả Tây Lí không cần giấy thông hành, bây giờ không có giấy chứng nhận lại thành đi phi pháp không?"

"Nguy hiểm đấy." Viên Dã bị đường dốc lắc đến choáng đầu, cũng mặc kệ tín hiệu, chầm chậm cất điện thoại: "Khả Khả Tây Lí trong tiếng Tạng gọi là a khanh cống gia, vạn sơn chi vương. Là thế giới thứ ba có đại khu không người, di sản thứ năm mươi mốt của Trung Quốc trên thế giới. Bình quân độ cao so với mặt biển là năm ngàn mét, cấm khu của nhân loại hiểu không?"

Khúc Nhất Huyền lặng lẽ vểnh tai, nghe góc tường. "Cô muốn vào Khả Khả Tây Lí, trước tiên cần phải đi cục quản lý xin giấy thông hành. Sau đó tìm đội xe, mời dẫn đường chuyên nghiệp, nếu không đừng nói đi xuyên việt, vào đây là ném mạng của mình luôn. Nơi này cũng không có cơ trạm cung cấp tín hiệu cho cô, ngoại trừ phải chuẩn bị thiết bị chuyên nghiệp, còn phải đề phòng động vật hoang dã trong Khả Khả Tây Lí coi cô trở thành khẩu phần lương thực. Đầu năm nay, không người nào quý giá hơn người nào, ngoại trừ phải đề phòng mình bị ăn, còn phải đề phòng người cao nguyên." Viên Dã nhìn lên, thấy trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt ở ngay phía trước không xa, ra hiệu Khương Doãn xem: "Nhìn thấy trạm bảo hộ hay chưa?"

Khương Doãn: "Thấy."

Viên Dã hù dọa cô ta: "Loại trạm bảo hộ này đều có phòng quan sát, đội viên đội tuần núi sẽ ghìm súng ngồi ở trong phòng quan sát. Ai không nghe lời, một người một súng."

Khương Doãn sửng sốt bị cậu ta dọa đến run một cái, trắng bệch cả mặt. Khúc Nhất Huyền cong cong khóe môi, cười.

Cậu nhóc em này xem như không phí công nuôi. Phó Tầm dừng xe trước trạm bảo hộ.

Tắt máy xong, anh kéo thắng xe lên, nói: "Đến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 39: "Ai lừa gạt cô, tôi giúp cô tính toán từng ly sổ sách rõ ràng với anh ta."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Cuối tháng chín, Khả Khả Tây Lí vừa hết mùa mưa, nhiệt độ không khí thấp.

Khúc Nhất Huyền vừa xuống xe, một trận gió lớn từ núi tuyết và phía cuối của vùng hoang vu ào vào mặt, lập tức lạnh thấu xương, cuốn theo gió lạnh, thổi đến hai gò má cô đau nhức. Cô 'ui' một tiếng, cúi đầu kéo khóa áo jacket lên, che mặt.

Bọn họ tới sớm, trạm bảo hộ còn chưa mở cửa. Chỉ có một chiếc xe cảnh sát ngừng trên bãi đất trống ngoài cửa, có cờ xí bay phấp phới trong gió. Khúc Nhất Huyền đi đến phía trước Khương Doãn, giới thiệu cho cô ta: "Đây là cửa chính, một hàng phòng nhỏ bên cạnh kia là trạm cho khách, cung cấp cho du khách và lái xe trên tuyến Thanh Tàng ở."

Nhưng từ khi Khả Khả Tây Lí bị cấm chỉ khi xuyên việt, đội xe vào Khả Khả Tây Lí càng ngày càng ít. Đội xe tiêng phong càng xem trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt như trạm cuối cùng trong Khả Khả Tây Lí, khách du lịch kéo đến đây chụp vài kiểu ảnh, khoe chút tình cảm, lại theo đường cũ đi về. Ai cũng không dám mang khách ngủ lại Khả Khả Tây Lí hơn bốn ngàn mét.

"Một hàng phòng lợp tôn kia là trung tâm cứu chữa động vật hoang dã." Khúc Nhất Huyền xoay người tại chỗ, nhắc cằm chỉ tấm biển bên cạnh thảo nguyên: "Trên con đường này có không ít biển nhắc nhở như thế này, trên đó viết số điện thoại liên lạc với trạm bảo hộ."

Cô đảo mắt trông thấy Phó Tầm, cọt nhà một chút: "Ầy, ông chủ này đã từng làm tình nguyện viên ở trạm bảo hộ, để anh ấy kể cho cô nghe nhé, tuyệt đối nói sinh động hơn tôi nhiều."

Phó Tầm vừa hút thuốc xong, bờ môi hơi khô. Nghe vậy, mắt nhìn Khúc Nhất Huyền, hỏi: "Cô muốn nghe cái gì?"

Khương Doãn theo sau Khúc Nhất Huyền một bước, vừa vặn cách Phó Tầm ba bước đi cùng Viên Dã, thấy anh nhìn cũng chưa từng nhìn mình một chút, trực tiếp hỏi Khúc Nhất Huyền, mấp máy môi, hạ môi xuống.

Cô ta thật không dám đáp lời Phó Tầm, mặc dù Phó Tầm không giống Khúc Nhất Huyền nghe cái gì không hợp ý sẽ nói trực tiếp sặc đến cô ta không còn lời nào để nói.

Nhưng lãnh đạm là cực kỳ lãnh đạm, anh lạnh như băng liếc nhìn cô ta một cái, có thể đông lạnh nhịp tim của cô ta.

Nhất là… bây giờ anh đang nói chuyện với Khúc Nhất Huyền, cô ta không dám nói chen vào.

Khúc Nhất Huyền thấy Khương Doãn không lên tiếng, dứt khoát tự hỏi hỏi: "Cái nào là sau này xây thêm? Nghe nói đầu tư không ít tiền nhỉ, sao nhìn vẫn rách rưới …"

Lời này không dễ nghe.

Bước chân Phó Tầm dừng lại, đứng tại chỗ: "Khúc Nhất Huyền, cô qua đây."

Thấy anh một mặt nghiêm túc, Khúc Nhất Huyền ngay lập tức biết mình đã nói sai, cô dạo bước đi qua, còn chưa bày ra khuôn mặt tươi cười, Phó Tầm cầm mũ sau áo jacket của cô, chụp lên đầu cô.

Tầm mắt Khúc Nhất Huyền tối đen, chờ đẩy mũ ra, Phó Tầm đang đứng trước tấm phơi năng lượng mặt trời, nói: "Trạm bảo hộ dựa vào Dương Hân tiên sinh bán tác phẩm từ thiện xoay sở chi phí thành lập, cô biết chứ?"

"Vào năm 97." ngữ khí Phó Tầm bình thản, thanh âm lười biếng: "Đến năm 98 dưới sự giúp đỡ của nhiều mặt mới thêm thiết bị năng lượng mặt trời và gió có thể phát điện, tháp quan sát trên không trung, phòng bếp, phòng vệ sinh dùng không ít thiết bị năng lượng mặt trời và gió để phát điện."

"Năm 98 dự tính thỏa mãn điều kiện sinh hoạt, năm 99 sau khi cường hóa các cơ sở công trình, mới dự tính cải thiện hoàn cảnh sinh hoạt. Năm 2000 cuối cũng cũng trang bị máy tính, điện thoại vệ tinh và một xe Jeep Bắc Kinh. Cũng năm đó, trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt đã là trạm bảo hộ phối trí tốt nhất có trọng nguyên khu Trường Giang." Phó Tầm dò xét cô một chút, cuối cùng bổ sung: "Đến năm 17, để tu sửa trạm bảo hộ đã đầu tư bảy trăm vạn, sau khi xây dựng thêm kiến trúc diện tích đã đạt tới hơn 2000 thước vuông. Mấy chục năm, tâm huyết của mấy đời người."

Khúc Nhất Huyền: "… Thất kính thất kính."

Trách cô miệng tiện.

Phó Tầm ngược lại không nắm chặt bím tóc cô, nghĩ đến cái này có bốn năm nguyên nhân bởi vì anh, Khúc Nhất Huyền mới có ánh mắt khác với Tác Nam Đạt Kiệt, cũng không thể quở trách nhiều.

Anh nghĩ nghĩ, hỏi: "Có phải còn chưa từng đi vào đứng không?"

Khúc Nhất Huyền còn muốn mạnh miệng, không ngờ Phó Tầm căn bản không cho cô cơ hội: "Bên trong trạm bảo hộ có triển lãm sinh thái cỡ nhỏ, cô biết đều trưng bày cái gì không?"

Còn mang ra làm đề thi?

Khúc Nhất Huyền lắc đầu, dài giọng đáp: "Không biết."

Phó Tầm gật đầu, gọi Viên Dã: "Cậu mang Khương Doãn vào dạo chơi, ra nói cho Khúc gia của cậu bên trong có cái gì."

Viên Dã đang xem kịch say sưa ngon lành, đột nhiên bị gọi tên, sửng sốt một chút, cười đến con mắt đều híp lại.

Cậu ta đưa tay mời Khương Doãn: "Đi một chút đi, anh trai mang em vào xoá nạn mù chữ." Vừa hay cậu ta còn ngại bên ngoài lạnh lẽo đây.

Khúc Nhất Huyền: "..."

Cô chẳng phải chỉ miệng tiện cảm khái một câu sao, Phó Tầm thích mang thù như thế sao?

Nhưng cô cũng tự biết đuối lý, không lên tiếng, chờ xem bản lĩnh của Viên Dã và Khương Doãn, ti mỉ nhìn từ đầu đến đuôi dòng chữ trên tấm bia đá.

Phó Tầm đứng bên cạnh cô cách hai bước chân, lúc ghé mắt có thể trông thấy khi cô cúi đầu nhìn bia đá lộ ra vùng da màu trắng sữa sau tai, dưới ánh mặt trời, chỗ kia trơn bóng trắng nõn, sáng long lanh như mỡ đông, óng ánh phản quang.

Thường gặp dẫn đội, tuy ít có nữ, nhưng phần lớn da cũng thường đen. Dù cho không so sánh, Phó Tầm cũng biết, màu da Khúc Nhất Huyền so với người bình thường trắng nõn hơn rất nhiều.

Cũng không thấy cô chống nắng, lúc dẫn đường đeo một cái kính râm, một mũ lưỡi trai, lúc ti mi lắm thì mang một đôi tay áo che chắn cánh tay, hết lần này tới lần khác giống như trời sinh phơi nắng cũng không đen.

Toàn bộ mùa du lịch thịnh vượng, trước đó là màu da gì, hiện tại vẫn là màu da đó. Khúc Nhất Huyền phát giác được ánh mắt anh, cũng không quay đầu lại.

Cách đó không xa trên đường sắt Thanh Tàng có xe lửa phóng qua phát ra tiếng bánh xe xình xịch, toàn bộ thảo nguyên, không trung, yên tĩnh như một bộ phim đang dừng lại.

Cô im lặng xem hết nội dung trên tấm bia đá, quay đầu hỏi Phó Tầm: "Năm đó anh nghĩ như thế nào mà muốn đến nơi này làm tình nguyện viên?"

Phó Tầm thu tầm mắt lại, ngữ khí nhàn nhạt: "Quên." Có thể là vì thay đổi hoàn cảnh, cũng có thể chỉ là nghĩ đến làm tình nguyện viên, qua bốn năm, rất nhiều chuyện đều đã mơ hồ.

Không phải chuyện quan trọng, từ trước đến nay anh sẽ không nhớ lâu.

Khúc Nhất Huyền "ồ" một tiếng, không nói tiếp.

Trên đường lớn ngẫu nhiên có xe việt dã vụt qua nhanh như tên bắn, cuốn lên bụi mù bị gió xoáy thổi đi, ào vào mặt cô.

Cô phi phi hai tiếng, ngồi xuống cạnh bia đá. Nhiệt độ ánh nắng chiếu xuống không khác gì số dư còn lại trong ngân hàng của cô, thực sự không thể dùng được.

Cô ngồi một hồi, không muốn ngồi tiếp. Gió thổi quá lạnh, Khúc Nhất Huyền hít mũi trèo lên xe trước.

Cô ngồi trở lại ghế lái, vừa định mở gió ấm sưởi nóng xe, tay vừa đẩy đến nút, một con vật đầu trắng mịn vịn chỗ điều khiển nhô ra.

Điêu Thuyền là bị đông cứng mà tỉnh, con chồn run rẩy như lá rụng trong gió, run rẩy ngẩng cái đầu chồn lên nhìn cô.

Khúc Nhất Huyền "Khà" một tiếng: "Sao mày lại đợi trong xe thế này?"

Cô thuận tay nâng cao nhiệt độ, nhấn mở cửa sổ xe gọi Phó Tầm: "Này, con chồn của anh bị rơi trong xe."

Phó Tầm đang chơi hộp thuốc lá, nghe cô gọi mình, cất bước lên xe.

Điêu Thuyền lạnh không chịu được, thấy anh liền chạy đến bên ống quần anh định nhảy lên gối, Khúc Nhất Huyền nhìn vật nhỏ trèo nhảy một cái, linh hoạt bò lên trên đùi Phó Tầm, tà tà huýt sáo: "Bình thường anh cứ nuôi nó như vậy à?"

Phó Tầm không đáp lại. Anh ôm chồn vào trong ngực, ngược lại hỏi Khúc Nhất Huyền: "Cô xem có mất gì không?"

Khúc Nhất Huyền nghe hỏi câu này da đầu căng lên, bóng ma bị Điêu Thuyền giấu tiền lẻ từ từ xông tới, cô lục tung tìm một vòng, nhịn không được: "Mẹ kiếp."

Mệt cô còn cảm thấy không thể ngược đãi động vật nhỏ, mở hơi ấm hào phóng như vậy, tiểu tặc này không biết lại giấu tiền lẻ của cô từ lúc nào.

"Lần này tôi còn chưa kịp làm gì nó đâu, thời gian cho ăn thịt ức không phải còn chưa đến sao?" Khúc Nhất Huyền liếc nhìn cái đuôi nhỏ của Điêu Thuyền lộ ra ngoài, cố nén xúc động bắt nó ném vào nồi, ấm ức nói: "Sao, nó còn có quy định một tay giao tiền một tay giao thịt hả?"

Phó Tầm nâng mắt, đối mắt với cô, giải thích thay Điêu Thuyền: "Sáng nay nó cắn cô vì nó cho là cô gặp ác mộng, muốn gọi cô tỉnh."

Khúc Nhất Huyền sững sờ: "Nó nói?"

Con chồn tuyết này tức giận sẽ chỉ "khúc khích", vui vẻ cũng sẽ chỉ "Khúc khích", xem náo nhiệt, cười trên nỗi đau của người khác hay phát cáu đều chỉ "Ha ha ha", ngoại trừ cáo trạng còn có thể giao lưu với Phó Tầm sao?

Phó Tầm hỏi lại: "Không phải à?" Khúc Nhất Huyền kỳ thật đã mười phần tin chín phần, lúc mơ cô thấy Phó Tầm tìm được khối ngọc bội Câu Vân giống như đúc với đồ chơi nhỏ cô mua trong tiệm bán đồ cổ Mạc gia ở Tây Ninh vài ngày trước, hãi hùng khiếp vía, suýt nữa ngất lịm.

Ngay cả lúc này nhớ lại, trong nội tâm cô vẫn run rẩy, sau gáy phát lạnh.

Nhất thời cô quên truy vấn tiền lẻ lại bị con chồn này giấu ở đâu, đầu đều là "Nếu như viên ngọc bội trong tay cô thật sự là ngọc bội Hạng Hiểu Long trộm từ Phó Tầm, giá trị liên thành, vậy cô có tính là phạm pháp không"?

Nhưng nghĩ lại… trong giới đồ cổ ở Đôn Hoàng đều biết có một khối ngọc bội Câu Vân của văn hóa Hồng Sơn chính phẩm lưu lạc trên thị trường, có thể bán ba ngàn cho cô?

Ông chú kia tinh ranh như thế dù trong mắt chỉ có tiền, không đến mức nhìn lầm chứ? Cô suy nghĩ việc này, còn phải nói chuyện với Phó Tầm.

Nhưng hiểu lầm giữa hai người vừa mới giải trừ, căn cơ tín nhiệm còn rất không ổn định, vạn nhất cái này là thật, anh có thể coi Hạng Hiểu Long và cô là cùng một giuộc hay không?

Một khi có cái ấn tượng tiên nhập vi chủ (*kiểu như ấn tượng chủ quan đầu tiên*) này, so với việc cô thẳng thắn tự thú không có gì khác nhau…

Phó Tầm có thể vì giấu cô không được, vì thoát thân mới chủ động thẳng thắn, nếu nói ra danh tiếng của cô chẳng lẽ bị hủy từ đây?

Khúc Nhất Huyền vặn mi.

Cô lặp đi lặp lại châm chước thật lâu, thăm dò một câu: "Tôi có người bạn, mấy năm trước cô ấy mua một món đồ chơi nhỏ ở tiệm bán đồ cổ, nhưng cô ấy nghi đồ chơi nhỏ kia là giả, anh nói xem cô ấy có nên tìm người giám định không?"

Phó Tầm hơi nhíu mày: "Ở đâu, là đồ gì, giá bao nhiêu?"

"Tôi không nhớ rõ lắm, tựa như là ở trung tâm thành phố du lịch. Mua một khối ngọc, ông nói ngọc khẳng định là ngọc, chỉ là ngọc chất hơi xấu chút. Người mang theo ngọc, có thể nuôi ngọc, thời gian lâu dài có thể thànhtấm phù hộ thân (*như bùa*) đảm bảo bình an. Coi như bị lừa, cũng không tính thua thiệt…"

Xong, Khúc Nhất Huyền nói đến đây hầu như không cần lại vòng vo chứng thực với Phó Tầm, chính cô cũng biết viên ngọc này đáng giá mấy ngàn đồng, nhiều một cắc cũng không có.

Phó Tầm nhíu mày, lại hỏi lại: "Giá tiền thì sao?"

"Ba ngàn." Phó Tầm lẳng lặng nhìn cô một hồi, không lập tức chọc thủng cô, lại nghe ngóng chút chi tiết: "Chất ngọc như thế nào? Còn có sắc ngọc ra sao?"

"Chất ngọc… Không biết. Sắc ngọc là trắng, là màu men, có chút cảm giác lâu năm."

Phó Tầm cười cười, có ý riêng: "Cô còn hiểu rất rõ."

Khúc Nhất Huyền gượng cười hai tiếng: "Tôi từng thấy, từng thấy rồi."

"Hình dạng?" giọng Phó Tầm hơi thấp, nêu ví dụ cho cô: "Tạo hình ngọc có rất nhiều, khóa như ý, ngọc ấn ám, cò trắng ngậm hoa, quấn nhánh liên, Thương Long giáo tử, cây khô gặp mùa xuân. Thường thấy hơn, còn có vân văn, Quan Âm, Phật tổ, thanh trúc và mười hai con giáp."

"Của bạn cô là loại nào?" Không biết có phải hay không Khúc Nhất Huyền có ảo giác cô luôn cảm thấy Phó Tầm cắn mạnh lên ba chữ "bạn của cô".

Thấy cô không đáp, Phó Tầm lại hỏi: "Hóa đơn đâu?"

"Hóa đơn gì?" Khúc Nhất Huyền hỏi.

Phó Tầm cười, biểu tình kia chính là chi tiếc rèn sắt không thành thép đi, nói không ra được khuyết điểm. Đành gọi là bất đắc dĩ vậy, trong tiếng cười lại mang theo mấy phần khinh miệt, toàn bộ cực kỳ rất vô lại.

Giọng anh trầm thấp, hàm ẩn mấy phần sức mạnh, mỗi chữ mỗi câu, từng tiếng lọt vào tai. "Khúc Nhất Huyền, trước mặt cô có sẵn một chuyên gia giám định,cô muốn bảo bối gì?"

"Ai lừa gạt cô, tôi giúp cô tính toán từng ly sổ sách rõ ràng với anh ta."

Tác giả có lời muốn nói:

Khúc Nhất Huyền: Tôi có nỗi khổ khó nói.

Chồn muội: Tôicũng có nỗi khổ khó nói.

Bắc đại đáng yêu: Các người đều khổ, tôi là ngọt!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 40: Khúc Nhất Huyền nửa điểm không khiêm tốn: quot;Đâu có đâu có, ai bảo tôi xinh đẹp."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Phó Tầm có thể đoán ra người bạn này chính là cô nhanh như thế, Khúc Nhất Huyền không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

Cô cũng không nghĩ lấy có "Có người bạn" có thể lừa gạt anh bao lâu, nhưng khó tránh khỏi có chút mất hứng.

Cô vuốt vuốt cái bật lửa không biết bị Điêu Thuyền lôi ra từ chỗ nào ném ở bên trong hộp để đồ, mất hết cả hứng: "Có phải không có hóa đơn thì là giả đúng không?"

"Hóa đơn là bằng chứng, ngay cả bằng chứng cô cũng không có, bất kể đồ là thật hay giả, đối phương muốn phủ nhận là phủ nhận được ngay. Cô có biện pháp nào có thể chứng minh là cô mua ngọc từ tay người ta?"

Nghề đồ cổ này lúc nước sâu thì rất sâu, sâu như đáy biển thâm cốc, ánh sáng không thể xuyên thấu được, đến đi tất cả đều là đồ vật không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Lúc nước cạn lại rất nhạt, một tấm giấy chứng nhận giám định, một phần báo cáo giám định, già trẻ không gạt.

Phó Tầm chỉ nghe cô miêu tả đã có thể kết luận, ngọc trong tay cô là hàng không thấy được ánh sáng hoặc không đi được đường sáng, hoặc là đồ không ra gì.

Nhưng hiển nhiên, chính cô cũng không biết rõ ràng tình trạng. Viên ngọc Khúc Nhất Huyền mua ở phố Mạc gia này, hoàn toàn là tâm huyết dâng trào.

Trạm đầu tiên trên đường vành đai tây bắc hầu như đều ở Tây Ninh, một trạm này, lính đội chỉ phụ trách nhận điện thoại tiễn khách đến khách sạn.

Ăn ngủ, xuất hành và bất cứ hạng mục giải trí nào đều không có quan hệ tới bọn họ. Khương Doãn liên hệ với cô xong, ngoại trừ tiền đặt cọc, cho Khúc Nhất Huyền thêm một chút phí ăn ở, nhờ cô hỗ trợ đặt khách sạn ở Tây Ninh. Yêu cầu của cô ta là muốn ở khách sạn gần nơi du lịch náo nhiệt.

Toàn bộ Tây Ninh, hẳn là không tìm ra chỗ nào có không khí du lịch như ở phố Mạc gia.

Khúc Nhất Huyền đưa người đến khách sạn, bởi vì Khương Doãn ở một mình, lại là con gái.

Cô cố ý chờ cô ta làm xong thủ tục nhận phòng, đích thân đưa người lên phòng, xác nhận với khách sạn xong mới rời khỏi. Đêm hôm đó đi phố Mạc gia… Ma xui quỷ khiến làm cho cô nghĩ đến tiêu tiền.

Lúc cô rảo bước tiến vào tiệm đồ cổ đặc sắc kia, cũng không nghĩ muốn mua bảo bối, cả đời hiếm khi gặp được một giáo sư giám định đồ cổ cấp cao, nhất thời hiếu kì. Kết quả là bị ông chủ của tiệm kia lừa gạt mua một viên ngọc.

Ban đầu không phải lừa mua ngọc mà là một còn dấu. Một tới hai đi, có lẽ vì cô quá hiếu kì, ông chủ tiệm bán đồ cổ mơ hồ ngửi được hương vị nhân dân tệ, đặc biệt dùng sức khuyên bảo, Khúc Nhất Huyền đành chọn một viên ngọc từ đám bảo bối.

Làm cứu viện, ít nhiều có chút mê tín chuyện bình an. Viên ngọc này bất kể là hình dáng hay là giá cả, Khúc Nhất Huyền đều không thích, cái cô thích duy nhất chính là câu ông chủ kia nói "Người mang theo ngọc, có thể nuôi ngọc, thời gian lâu dài có thể thành hộ thân phù đảm bảo bình an".

Một tay giao tiền, một tay giao hàng xong lúc ấy Khúc Nhất Huyền cũng chất vấn vì sao không có hóa đơn. Ông chủ kia nói thế nào, à, hình như nói "Đây là đồng hương của tôi tặng cho tôi, nếu không phải cô tinh mắt, tôi làm sao bỏ được bán cho cô". Khúc Nhất Huyền nghe ông ta khen mình tinh mắt xong, trái tim lập tức đặt về chỗ cũ, thế là mọi chuyện xong.

Bây giờ bị Phó Tầm nói kiểu này, cô sâu sắc cảm nhận được mình đã uống phải thuốc mê của lão đầu xấu xa kia.

Cũng không cần giám định, xác định chắc chắn là giả.

Vừa nghĩ tới mất trắng ba ngàn ra ngoài, một hơi ngẹn tim Khúc Nhất Huyền, tâm tình xấu không tả nổi.

Mắt thấy Viên Dã và Khương Doãn vừa đi vừa nói quay về, cô khoát khoát tay: "Để nói sau đi."

** ** **

Chờ Viên Dã lên xe, Khúc Nhất Huyền quay đầu dọc theo đường quốc lộ Đôn Cách trở về, đưa Khương Doãn đi xem suối Bất Đống trên núi Côn Luân. Lúc sáng sớm đi đường, sợ thời gian quá muộn Khương Doãn bỏ lỡ động vật hoang dã trên thảo nguyên Khả Khả Tây Lí sẽ tiếc nuối, cơ bản suốt dọc đường Khúc Nhất Huyền đều đi không ngừng.

Thời gian đi về dư dả, cô lái chậm, trên đường chỉ gặp phải một chiếc xe tải duy nhất ở chỗ ngã ba lầy lội, về sau Khúc Nhất Huyền nhìn kính hậu liếc mắt, hỏi: "Không phải nói đi vào xoá nạn mù chữ à, làm sao ra đây một chữ không nói rồi?"

"Cũng không có gì, chỉ có một chút tiêu bản của động vật hoang dã, liên quan tới trưng bày triển lãm lịch sử hơn hai mươi năm của trạm bảo hộ động vật hoang dã ở Khả Khả Tây Lí, còn có một bộ phận được ủng hộ từ các nơi khác cho trạm bảo hộ."

Viên Dã khô cằn, nói: "Xem hết cảm thấy lấy ra nói đùa không quá phù hợp, không có gì để nói."

Viên Dã là người tây bắc, nếu không phải làm lính đội dẫn đường, những điểm du lịch này của tây bắc khả năng cậu ta còn không đi hết.

Ngay tại lúc này, lôi các điểm tham quan ra thuyết minh với Khúc Nhất Huyền, cậu ta còn không hiểu rõ bằng Khúc gia. Khả Khả Tây Lí là thiên đường thánh khiết trong suy nghĩ của rất nhiều thanh niên văn nghệ, nhưng đối với cậu ta mà nói, không phải. Cậu ta biết trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt, ngoại trừ bảo vệ tàng linh dương và động vật hoang dã, trọng yếu nhất chính là trạm nghỉ trên tuyến đường Thanh Tàng.

Cậu ta hiểu rõ là cây số giữa bảo hộ trạm và Lhasa, lái xe phải tìm bao nhiêu thời gian, hao tổn bao nhiêu lượng dầu.

Đây là đầu cậu ta đi tìm hiểu công việc của trạm bảo hộ.

"Trước kia tôi xưng anh gọi em với đội viên đội tuần núi, nhưng chỉ là cảm thấy những người này có thể cầm súng thật uy phong, căn bản không hề tìm hiểu công tác của bọn họ." Viên Dã thở dài, trong lời nói hơi có chút áy náy tuổi nhỏ vô tri: "Chờ đêm nay tôi đi bù thêm, xem có thể liên hệ với họ không."

Khúc Nhất Huyền coi thường nhất loại tức cảnh sinh tình quấy nhiễu người ta này, sau đó tình cảm không có, ân tình cũng không có. Nhưng ở trước mặt khách, cô quyết định vẫn nên chừa cho Viên Dã chút mặt mũi.

Từ lúc Khương Doãn rời khỏi Khả Khả Tây Lí bị phản ứng cao nguyên, suốt đường đều ngủ mê man không tỉnh.

Khúc Nhất Huyền để ý một lát, bảo Viên Dã nhìn chằm chằm, xuống đến gần núi Côn Luân còn cho uống đường glu-cô.

Một đường im lặng, đợi đến lúc đến suối Bất Đống, Khúc Nhất Huyền bảo Viên Dã đánh thức Khương Doãn.

Khương Doãn mê man đến thần hồn tách rời, gọi thế nào cũng không tỉnh. Khúc Nhất Huyền thấy cô ta không giống như đang giả vờ, cầm tay lái suy tư mấy giây, hỏi Phó Tầm: "Đêm cô ấy ở Hắc Mã Hà Hương đó, tìm anh mở đường glu-cô, anh thấy bộ dáng của cô ấy có giống như bị phản ứng cao nguyên không?"

Phó Tầm đang chuẩn bị xuống xe đắt chồn đi dạo, nghe vậy, lui về ghế ngồi liếc mắt, hỏi Khúc Nhất Huyền: "Muốn nghe lời nói thật?"

Cô không hiểu, cái này còn có thể phân lời nói thật và nói khoác à?

Phó Tầm nói: "Hơn nửa đêm mặc dù không tốt lắm, nhưng đập lọ đường vào cửa mở cho cô ta toàn bộ quá trình không nhiều hơn ba giây. Cô trông cậy tôi có thể nhớ được cái gì?"

Khúc Nhất Huyền: "…"

Đột nhiên cô thật muốn biết lúc ấy sắc mặt Khương Doãn trông như thế nào, cũng không biết lời kịch chuẩn bị tỉ mỉ có kịp niệm xong không.

Đùa thì đùa, Khúc Nhất Huyền sợ Khương Doãn xảy ra chuyện, xuống xe tự đi gọi. Lần này lại đánh thức được, sắc mặt cô ta tái nhợt, bờ môi cũng mất sắc, hai mắt vô thần mà nhìn cô, thật lâu mới hồi phục tinh thần, buồn ngủ đến mắt nhắm tịt lại: "Em không muốn xuống xe, chỉ muốn đi ngủ."

Đêm đó ở Hắc Hoàng Hà bị phản ứng cao nguyên nhiều lắm chỉ là thở không ra hơi, chìm vào giấc ngủ khó khăn, xuống từ Khả Khả Tây Lí bị phản ứng cao nguyên như thế này khiến lòng cô ta sinh sợ hãi, mệt mỏi như nhắm mắt ngủ là sẽ bất tỉnh ngay, nhưng mà cô ta cũng không có cách nào kháng cự.

Khúc Nhất Huyền sợ cô ta ngủ nhiều khó chịu, từ cửa rãnh lấy đường glu-cô ra, mở nắp đưa cho cô ta: "Bổ sung chút đường glu-cô, từ từ rồi xuống xe. Độ cao ở đây so với mặt nước biển đã xuống thấp, một lát nữa thì hết thôi."

Khương Doãn nói quanh co đáp ứng, miệng nhỏ nhấp ngụm đường glu-cô, nghỉ ngơi trong xe một hồi, rốt cục xuống xe.

Tinh thần cô ta không tốt, không quá có hứng với điểm tham quan này, chụp mấy tấm ảnh núi tuyết xong, hỏi Phó Tầm: "Anh Tầm, lúc anh là tình nguyện viên ở trạm bảo hộ, có gặp khách bị phản ứng cao nguyên không?"

Khúc Nhất Huyền híp mắt, liếc nhìn Khương Doãn.

Ly kỳ, vấn đề này sao không hỏi cô chứ, bây giờ có gan hỏi Phó Tầm rồi?

Phó Tầm nhìn xe móc trên quốc lộ Bồn Chuyết Ba Pha, trả lời qua loa: "Rất ít."

Viên Dã ở bên cạnh đáp lời: "Khương Doãn, vấn đề này của cô phải nên hỏi Khúc gia nhà tôi, tháng sáu hàng năm cô ấy đều dẫn đường trên Khả Khả Tây Lí, cô ấy có kinh nghiệm nhất."

Khương Doãn quay đầu nhìn về phía cô: "Chị Khúc."

"Có chứ, không phải có sẵn một người là cô đây sao?" Khúc Nhất Huyền lau bùn bẩn trên kính chiếu hậu, "Năm nay còn đi một xe qua Lhasa, một xe toàn nam, còn chưa tới Lhasa đã không xong."

Lỗ tai Khương Doãn giật giật, tò mò nổi lên: "Sao chị biết?"

Khúc Nhất Huyền liếc cô ta một chút, cười nói: "Thì là những triệu chứng phản ứng cao nguyên đó thôi, vừa qua khỏi Khả Khả Tây Lí, còn chưa đến một trăm cây số. Độ cao Lhasa so với mặt biển hơn ba ngàn, đến Lhasa cũng sẽ ổn hơn. Một xe toàn những tên đô con, thế mà không đi được, bị tôi đưa về bằng đường cũ."

Cô lau xong kính chiếu hậu, tâm tình rất tốt: "Trạng thái giống như cô vậy ngủ một giấc là ổn, không coi là gì."

Khương Doãn cười cười, không hỏi tiếp.

Một mình cô ta vào điểm tham quan suối Bất Đống, sau khi ra ngoài một lát thì muốn lên xe, về Đại Sài Đán.

Thời gian còn sớm, Khúc Nhất Huyền tiện đường mang Khương Doãn đi một chuyến đến hồ nước mặn Sát Nhĩ Hãn.

Hồ nước mặn Sát Nhĩ Hãn là hồ nước mặn lớn nhất Cách Nhĩ Mộc, từ chuyện năm đó làm khó lực lượng xây đường là có thể thấy nó không tầm thường. Nó không được tính là một điểm tham quan, là nơi sản sinh phân ka-li lớn nhất Cách Nhĩ Mộc, thậm chí là lớn nhất cả nước.

Nhà máy phân hóa học tự nhiên, trước sau có mấy trạm kiểm soát.

Trước kia Khúc Nhất Huyền dẫn đội địa chất đến cảm thấy hồ nước mặn Sát Nhĩ Hãn có ít muối rất đẹp, cố ý xây dựng quan hệ tốt với người gác cổng.

Thường thường đến mời thuốc lá, không bao lâu liền thân quen.

Người gác bên ngoài gặp lính đội khác chưa chắc sẽ cho đi, nhưng chỉ cần Khúc Nhất Huyền lộ mặt, biển số xe cũng không cần xoát, cho qua.

Viên Dã nhìn thấy hâm mộ không thôi, nhịn không được lải nhải với Phó Tầm: "Anh Tầm, anh nhìn thấy chưa, Khúc gia nhà em tuyệt đối là bông hoa trong đội xe chúng em. Nhìn mặt mũi một cái đã được xoát thẻ quả là quen tay hay việc, nơi này em phải đụng vách rất nhiều lần, nói là thân thích của nhị đại gia trong xưởng gác cổng cũng không cho em vào."

Giọng điệu của cậu ta chua chua, lại bổ sung: "Không chỉ hồ nước mặn Sát Nhĩ Hãn, tháng tư hồ nước mặn Trà Tạp còn chưa kinh doanh đâu, Khúc gia nhà em dẫn đội lại có thể mang khách đến chụp ảnh thật xinh đẹp, hộ khách lần trước của em không biết tại sao lại biết chuyện, khiếu nại đến mức tiền thưởng tháng đó của em mất ráo."

Khúc Nhất Huyền nửa điểm không khiêm tốn: "Đâu có đâu có, ai bảo tôi xinh đẹp chứ."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 41: Ngữ khí Phó Tầm kiềm chế, ngữ điệu lại vẫn bình ổn như cũ: "Có tôi ở đây, sẽ không có chuyện gì."

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Cô đưa Khương Doãn đi khắp nơi, nhưng đi hết hồ nước mặn cũng không nhìn thấy nửa hạt muối. Theo cô thì xem chừng là nó đã bị đưa vào xưởng, đáng tiếc bây giờ không phải là thời điểm hồ nước mặn Sát Nhĩ Hãn mở triển lãm, chắc là vô duyên nhìn thấy muối rồi.

Khúc Nhất Huyền đi cùng cô ta một hồi mới để Viên Dã đi chụp ảnh giúp cô ta, chờ Viên Dã trở về, cô tìm chỗ không người, hỏi cậu ta: "Khương Doãn hỏi cậu cái gì không?"

Vừa rồi lúc ở suối Bất Đống cô đã nhìn ra Khương Doãn muốn nói lại thôi, hình như có cái gì muốn hỏi lại cảm thấy không thích hợp mới nuốt trở vào. Lúc nãy cô chờ bên cạnh xe phơi nắng, cố ý đeo kính râm trên mặt, là để quan sát Khương Doãn mà không khiến cho cô ta phát hiện.

Viên Dã gật gật đầu: "Hỏi rất nhiều."

Cậu ta thấy Khúc Nhất Huyền nhíu mày, biết cô muốn nghe khẳng định không phải câu nói này, nghĩ nghĩ, nói: "Đều rất bình thường, hỏi hình dạng muối ra sao, đây là nước chát phải không, có thể ăn mòn không, kiểu như thế."

Phó Tầm ở bên cạnh nghe, hơi hơi nhíu mày, nói: "Cô ta sẽ không hỏi vấn đề gì có mục đích đặc biệt rõ ràng mà chỉ nghe cậu nói cái gì, cậu suy nghĩ một chút xem chủ đề cậu nói với cô ta nhiều nhất là gì?"

Viên Dã được Phó Tầm chỉ điểm, suy nghĩ bỗng nhiên rõ ràng: "Cô ấy nói cô ấy còn có hơi đau đầu, sợ đi du lịch một chuyến lại bị bệnh phù não cao nguyên. Tôi liền nói cô ấy lo lắng vô cớ, Khả Khả Tây Lí cao hơn so với mặt nước biển chỉ hơi khó thích ứng một chút thôi. Cô ấy liền nói đùa, buổi tối hy vọng tôi đừng ngủ như chết, vạn nhất cô ấy có triệu chứng lại không ai tới cứu."

Khúc Nhất Huyền kiên nhẫn nghe, ra hiệu cậu ta tiếp tục nói.

Viên Dã liếm liếm đôi môi khô khốc, tiếp tục nói: "Tôi trấn an cô ấy để cô ấy đừng lo lắng, đừng nói một xe bốn người bên trong có hai người làm cứu viện chuyên nghiệp. Dù là thật sự có tình huống đột phát, cũng có biện pháp. Cô ấy có vẻ rất hứng thú với cái này, muốn tôi nói một chút chuyện cứu viện có động tĩnh tương đối lớn gần đây, tôi liền nói cho cô ấy về Tuân Hải Siêu…"

Tiếng nói của cậu ta đột ngột dừng lại, xem xét thần sắc Khúc Nhất Huyền.

Viên Dã biết Khúc Nhất Huyền vì không thể thành công cứu viện Tuân Hải Siêu nên vẫn luôn canh cánh trong lòng, nhưng lúc đó trận bão cát kia, thật sự là sức người không thể chống lại, chuyện không có cách nào. Trước kia cậu ta nhắc đến Tuân Hải Siêu, Khúc Nhất Huyền cũng sẽ khiển trách cậu ta, muốn cậu ta tôn trọng người chết.

Hôm nay cậu ta vừa nhắc tới như thế, vốn còn lo lắng Khúc Nhất Huyền trách cậu ta lắm miệng. Cẩn thận nhìn qua sắc mặt Khúc Nhất Huyền, thấy sắc mặt cô vẫn như thường, mới yên lòng, nói: "Không có. À… Không đúng, còn có chuyện này, cô ấy nghe xong cười cười, nói đội xe chúng ta và đội cứu viện lấy một cái tên, nghe thật không chuyên nghiệp. Hỏi tôi có phải thương nghiệp cạnh tranh hay không, đầu tư thêm cái mánh lới cứu viện, khách hàng yên tâm về an toàn hơn sẽ chọn đội xe chúng ta."

Thanh âm Khương Doãn ngọt ngào mềm mềm, lúc gọi cậu ta là anh Viên Dã, càng là giống như gắn mật, ngọt đến đầu gối cậu ta cũng mềm nhũn. Lúc ấy cô ta ở bên cạnh vừa cười vừa nói, giống như một cô gái nhỏ ngây thơ, Viên Dã chỉ coi như cô ta nói đùa, giải thích xong cũng không để trong lòng.

Lúc này thấy dáng vẻ Khúc Nhất Huyền suy tư, nhịp tim cũng chậm vỗ, cảm thấy không rõ ràng cho lắm: "Sao, thế nào…"

"Không có việc gì." chút hoài nghi của Khúc Nhất Huyền đối với Khương Doãn vốn là chứng cứ không rõ ràng, lòng cô nghi ngờ ngoại trừ biểu hiện kỳ kỳ quái quái bên ngoài của Khương Doãn còn có nguyên nhân ở việc phát hiện vé vào cửa hồ nước mặn. Nhưng loại lên án này đối với một cô gái mà nói, thật không công bằng cũng quá mức nghiêm khắc, mà cô cũng chưa nghĩ được rõ ràng. Khương Doãn đến cùng là có động cơ gì nên dứt khoát không nói với Viên Dã.

Có một số việc, còn phải thương lượng với người thông minh, tỉ như Phó Tầm.

** ** **

Khúc Nhất Huyền không rên một tiếng, một mực nghẹn đến xế chiều đưa người đến hồ Phi Thúy. Đường vào hồ Phi Thúy là một con đường sỏi đá, trên đá vụn bùn cát có từng vết bánh xe trùng điệp kéo dài đến tận thành hồ.

Đường này không chỉ giày vò người cũng giày vò xe, một đường rung lắc đến bên hồ. Khúc Nhất Huyền dừng xe trên bãi đất trống cách bờ hồ mấy mét, để Khương Doãn tự mình xuống hồ chơi.

Khương Doãn thật sự thích nơi này, sau khi xuống xe bèn kéo theo Viên Dã đến giữa hồ chụp ảnh ngược.

Khúc Nhất Huyền đưa mắt nhìn hai người rời đi, dùng mũi chân đá đá Phó Tầm đứng bên trái cách cô hai bước: "Anh cảm thấy Khương Doãn là người ở đâu?"

Phó Tầm không nói chuyện, con chồn tuyết vừa tỉnh không bao lâu đứng trên đầu vai anh dữ dằn kêu lên hai tiếng "khanh khách".

Khúc Nhất Huyền không phải Phó Tầm, tất nhiên không thể nghe hiểu ý tứ của nó. Nhưng nhìn phản ứng này của nó, cô lại dùng mũi chân đá đá Phó Tầm, khiêu khích nó: "Tao đá đấy, làm sao?"

Điêu Thuyền phẫn nộ, miệng nó mở rộng, lộ ra răng nanh nhỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa tràn đầy biểu lộ "Sao có người không nói đạo lý thế này".

Khúc Nhất Huyền cảm thấy mới mẻ, cố ý đùa nó, lại chọc chọc cánh tay Phó Tầm: "Tao còn đâm này, mày có tức hay không?"

Điêu Thuyền: "…"

Nó hiển nhiên phát giác mình không có cách nào ngăn cô được, bắt đầu cáo trạng với Phó Tầm.

Nó dùng chân trước nhẹ nhẹ vỗ Phó Tầm, khuôn mặt nhỏ lông xù kia nghiêng qua, cọ xát lỗ tai anh, âm thanh 'khanh khách' phát ra từ trong cổ họng tràn ngập uy hiếp cùng bất mãn, lầm bầm nửa ngày.

Đây không phải lần đầu Phó Tầm thấy Khúc Nhất Huyền bất hòa với con chồn tuyết của mình, nhưng khiêu khích ngay trước mặt anh như thế thì hình như là lần đầu tiên, khó trách làm cho nó tức đến hồn hển.

Anh đưa tay ôm lấy Điêu Thuyền đứng trên vai mình, trấn an sờ lên bộ lông xù lên của nó.

Con chồn tuyết tức đến mức lông toàn thân dựng đứng lập tức thuận theo bò xổm trong lòng bàn tay anh, mềm nhũn, giống như đã rút hết xương mặc anh ôm vào trong ngực.

Khúc Nhất Huyền hừ một tiếng, có chút bất mãn.

Không phải chỉ là có chỗ dựa thôi sao, có gì ghê gớm chứ?

Hình như là rất vĩ đại… Tối thiểu nguyện vọng muốn cho nó vào nồi hầm cách thủy đến nay vẫn không thể thực hiện.

Thật vất vả con chồn này mới yên tĩnh, Phó Tầm nâng mắt, cặp mắt kia dưới hoàng hôn cuối ngày hiện ra ánh sáng, vừa thâm sâu vừa bừng sáng: "Tốt xấu cũng là tôi nuôi, nể tình tôi, đừng bắt nạt nó."

Lời này Khúc Nhất Huyền không thích nghe.

Cô liếc mắt nhìn Điêu Thuyền ở trong ngực anh hài lòng ngáp dài, hừ lạnh: "Đến cùng là ai bắt nạt ai vậy?"

Sau khi trầm mặc vài giây Phó Tầm mới hỏi: "Cô muốn so đo với nó?"

Khụ khụ.

Đúng vậy.

Một con tiểu súc sinh.

Cô không nói tiếp, vịn vào động cơ chiếc Cruiser, đạp vào cạnh ngồi lên, nhìn Khương Doãn đứng xa xa giữa hồ cười dịu dàng yếu ớt.

"Tôi thấy từ bãi đỗ xe cô đã bắt đầu đặc biệt nhắm vào Khương Doãn, đã phát hiện cái gì rồi?" Phó Tầm hỏi.

Khúc Nhất Huyền ngược lại không giấu diếm, cô đưa tay nắm vé vào cửa còn trong túi áo jacket của mình: "Trong phòng cô ta tôi nhìn thấy vé vào cửa hồ nước mặn bị xé thành hai nửa ném trong thùng rác, ngày đó anh ngủ, khả năng không biết."

Giọng nói của cô vi diệu, nói: "Cô ta vừa xuống xe Viên Dã đã muốn tôi đi mở rương hành lý cho cô ta để cô ta lấy thẻ căn cước. Bởi vì Viên Dã nói hồ nước mặn miễn phí vé vào cửa đối với du khách Chiết Giang. Cái này không coi là lừa dối, mà chính xác hơn là cố ý che giấu cái gì. Nhưng kỳ quái là, tôi cũng không tra được hộ khẩu của cô ta."

Phó Tầm suy tư, hỏi: "Cô không có số chứng minh thư của cô ta?"

Khúc Nhất Huyền chậm rãi lắc đầu: "Không có. Theo lý thuyết, sau khi tiếp đơn chúng tôi đều sẽ mua một phần bảo hiểm giúp du khách. Khương Doãn từ chối, cô ta nói muốn tự mua. Trước kia cũng từng có trường hợp như vậy, tôi liền cho không cô ta chút phí bảo hiểm, xế chiều hôm đó Khương Doãn gửi cho tôi ảnh đơn bảo hiểm."

Phó Tầm: "Cô cầm vé vào cửa hồ nước mặn đã vứt đi từ phòng cô ta mà không bị cô ta phát hiện?"

Khúc Nhất Huyền hồi tưởng, gật gật đầu: "Ở trên đường đi tôi đã bớt thời giờ báo khách sạn đổ rác trong phòng cô ta, cũng cố ý dặn dò, cái này anh không cần lo lắng, tôi làm việc rất sạch sẽ."

Phó Tầm gật đầu: "Vậy thì chờ nhìn phản ứng của cô ta xem, người có bí mật, một khi lộ ra dấu vết, sẽ liên tiếp mất khống chế."

Khúc Nhất Huyền nhìn Khương Doãn đứng ở giữa hồ, một thân váy đỏ, đẹp đến mức vô cùng khoa trương, hỏi: "Hai chúng ta cộng lại, có phải hay không quá bắt nạt cô gái nhỏ nhà người ta?"

Phó Tầm nhếch môi, cười hừng hờ: "Đợi cô ta khiến cô thêm loạn cô sẽ không nghĩ như vậy nữa."

** ** **

Trước khi trời tối, Khúc Nhất Huyền mang người về Đại Sài Đán.

Sau khi xuống xe, cô tới nhà ăn lấy thịt ức gà chuẩn bị cho Điêu Thuyền trước, đầu bếp nghe nói là làm cho thú cưng của khách, hỏi thăm sở thích, bổ sung thêm một túi canh suông là nước dùng nấu thịt cá lát.

Cô đang đợi nhìn phản ứng của Khương Doãn, liền trực tiếp ôm đồ ăn đến phòng của Phó Tầm. Không ngờ, vồ hụt, Phó Tầm không có ở trong phòng.

Khúc Nhất Huyền chờ một hồi ở cửa ra vào, xem chừng Phó Tầm lại ở phòng chung bốn người. Vừa đi xuống lầu, trên lầu vanh lên một trận tiếng bước chân lẹt xẹt.

Cô ngẩng đầu thoáng nhìn thấy một mảnh váy đỏ, vô ý thức lách mình, trốn vào sau cửa lối đi phía sau.

Đi xuống là Khương Doãn, cô ta đi đường mang theo gió, cách thật xa cũng có thể cảm nhận được tức giận truyền đến từ trên người cô ta, giống như chiếc váy đỏ khói lửa trên người kia, lộ ra cảm giác như muốn dập tắt trận cháy hừng hực.

Khúc Nhất Huyền đi theo hai bước, nhìn cô ta đi đến chỗ tiếp tân, từ trên cao nhìn xuống chất vấn quản lý: "Tôi gọi điện cho bộ phận dọn phòng nhưng không ai tiếp, tôi muốn hỏi phòng tôi không gọi người dọn phòng, ai đổ rác trong phòng tôi đi rồi?"

Tiếp tân dường như khẽ giật mình, mỉm cười nói: "Chúng tôi là khách sạn nhỏ, phục vụ phòng đến giờ liền tan tầm, buổi tối không có người. Cô cần gì, có thể trực tiếp nói với tôi."

Khương Doãn hoi không kiên nhẫn: "Cô nghe không hiểu sao, tôi hỏi cô rác phòng tôi là ai đổ?"

"Quét dọn phòng khách khẳng định là các dì bên bộ phận dọn phòng, hôm nay đi làm hết thảy có ba người, tôi có thể giúp cô điều tra thêm. Xin hỏi phòng cô là số bao nhiêu ạ?" Tiếp tân hỏi.

Khương Doãn thở ra một hoi, tốc độ nói cực nhanh: "3022."

"Vâng." Tiếp tân ra hiệu cô ngồi xuống chờ, cô ấy mở danh sách, lại ngay trước mặt Khương Doãn gọi điện thoại cho người ở bộ phận dọn phòng đối ứng.

Khúc Nhất Huyền đứng có chút xa, nghe không rõ lắm, chỉ có thể nhìn thấy sắc mặt Khương Doãn dần dần hòa hoãn trong khi tiếp tân thuật lại.

Sau khi tiếp tân cúp điện thoại, đầu tiên là xin lỗi: "Thật có lỗi thưa cô, bởi vì đại bộ phận khách của chúng tôi đều là ở một đêm liền đi. Trước khi cô vào ở bộ phận dọn dẹp đã không quét dọn sạch sẽ, ngày thứ hai bộ phận dọn phòng cho rằng đã trả phòng, đi vào xem thấy rương hành lý đã thu dọn nên giúp một tay dọn dẹp rác rưởi, xin lỗi vì đã khiến cô thấy bất tiện."

Trong lòng Khương Doãn có một đám lửa đang cháy, mặc dù nội tâm vẫn ẩn ẩn bất an như cũ, nhưng cũng không cách nào tiếp tục truy cứu, lại phát vài câu tính tình, lúc này mới quay người lên lầu.

Khúc Nhất Huyền chờ cô ta đi rồi, mới xuyên qua hành lang đến phòng chung bốn người tìm Phó Tầm.

Cố kỵ trong phòng có người, Khúc Nhất Huyền gõ cửa trước, không thấy ai đáp lại, nghi ngờ cầm chìa khóa tự mình mở cửa.

Cô bật đèn lên, đầu tiên là nhìn về phía giường đệm.

Viên Dã không ở đây.

Giường của cậu ta đã được trải lại, sạch sẽ đến không có một tia nếp uốn.

Phó Tầm hình như cũng không ở đây.

Không thấy Điêu Thuyền như hình với bóng với anh.

Khúc Nhất Huyền đang muốn đi, thính tai nghe được một tiếng dị hưởng rất nhẹ trong phòng vệ sinh, giống như là đụng phải giá treo kim loại, lại giống như là đụng phải ly pha lê trên bồn rửa mặt.

Cô cất bước muốn đi qua, đi được một bước lại đột nhiên cảm thấy không thích hợp.

Thời gian cô đến nhà ăn lấy thịt ức gà, trời đã tối.

Phòng chung bốn người ở tầng một không có cửa sổ, chiếu sáng toàn bộ dựa vào ngọn đèn bên trong căn phòng này. Nếu như phòng vệ sinh có người, đèn khẳng định phải bật.

Cô giả bộ dáng vẻ đang chờ người, dựa vào cái bàn duy nhất trong phòng. Mở ra nhóm đội xe trong Wechat điện thoại bị cô che lại tin tức, hướng trong nhóm phát bao lì xì.

Trong nháy mắt, âm thanh nhắc nhở của Wechat liên tiếp vang lên.

Khúc Nhất Huyền không đổi sắc mặt dùng khóe mắt quét nhìn phòng vệ sinh. Trên cửa phòng vệ sinh nửa mở, ánh sáng trong cửa chiếu ra một bóng dáng không rõ ràng lắm, đang từ từ chậm rãi dựa vào cạnh cửa.

Cảm giác nguy cơ bản năng theo xu hướng tăng lên làm toàn thân cô căng cứng, tóc gáy dựng đứng.

Cô đứng người lên, giả bộ dáng vẻ như không kiên nhẫn đợi được nữa, phát giọng nói Wechat cho Viên Dã: "Tôi đương nhiên ở trong phòng bốn người, cậu tới cửa rồi? Vậy mau tới đây, tôi chờ cậu cùng ra ngoài ăn cơm."

Cô vừa dứt lời, bóng người vô cùng sống động kia giống như do dự một chút, lặng yên không một tiếng động lui về phía sau.

Thái dương Khúc Nhất Huyền hung hăng nhảy một cái, cơ bản chứng thực người này là hướng mình tới.

Vay nặng lãi?

Bọn họ không phải nên chờ ở Đôn Hoàng sao?

Cô nháy mắt, nhanh chóng suy nghĩ.

Đối phương cho là đồng bọn của cô ở ngay ngoài cửa, bây giờ cô quay người ra ngoài, hắn không dám ra cùng.

Nhưng Khúc Nhất Huyền lúc này vừa đi, người trốn ở trong phòng vệ sinh tất cũng sẽ tìm một cơ hội rời đi, trừ phi cô có thể chính diện đối mặt, nếu không sẽ trực tiếp bỏ lỡ cơ hội nắm chặt đối phương.

Cô cúi đầu, chờ tin tức của Viên Dã.

Khúc Nhất Huyền vừa rồi đã phát mấy tin nhắn liền cho Viên Dã, toàn bộ giống như đá chìm đáy biển, bặt vô âm tín.

Vào thời khắc này, trong phòng vệ sinh lại vang lên một tiếng cực nhẹ.

Khúc Nhất Huyền nâng mắt, bóng người trong góc phòng vệ sinh kia giống như lưỡi rắn đang dịch tới gần cửa.

Cô tiện tay, cầm lấy gạt tàn thuốc nắm trong lòng bàn tay.

Chậm rãi, chậm rãi đứng thẳng người.

Cùng một thời gian, di động cô nắm chặt trong lòng bàn tay bắt đầu kêu.

Không khí trì trệ, giống như là bị người ấn nút tạm dừng, không khí nguyên bản hết sức căng thẳng bỗng nhiên trở lại bình thường, dừng lại.

Khúc Nhất Huyền nhìn tên hiện lên trên điện thoại, tiếp lên: "Viên Dã."

"Là tôi." Thanh âm Phó Tầm trầm ổn lại bình tĩnh: "Nghe này, trước tiên đừng hành động thiếu suy nghĩ, an toàn của cô là quan trọng nhất."

Anh lấy hơi, ngữ khí trầm thấp, trầm ổn mát lạnh giống như bốn năm trước: "Cô bây giờ lập tức ra ngoài, tôi sẽ đón cô ở đầu bậc thang."

Khúc Nhất Huyền lên tiếng "Được", lại hạ giọng hỏi: "Khương Doãn đâu?"

"Viên Dã đã đi qua." Ngữ khí Phó Tầm kiềm chế, ngữ điệu lại vẫn bình ổn như cũ: "Có tôi ở đây, sẽ không có chuyện gì."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 42: "Anh Tầm, anh mau nhìn xem, Khúc gia của tôi hình như đã xảy ra chuyện."

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Nửa giờ trước đó, chiếc Cruiser đã trở lại bãi đỗ xe của khách sạn.

Khúc Nhất Huyền đến nhà ăn lấy thịt ức gà, Viên Dã về xe mình lấy quần áo tắm giặt.

Phó Tầm không có chìa khoá phòng chung bốn người, liền đứng trên lối đi cửa sau bãi đỗ xe chờ cậu ta. Ước chừng qua ba phút, chuông điện thoại di động vang lên, ngữ khí Viên Dã không vui, xin anh đến bãi đỗ xe một chuyến, bánh xe Wrangler không biết bị ai đâm thủng, hai cái bánh sau đều nằm liệt.

Lúc anh đến đó, Viên Dã mới từ cốp sau chuyển cái kích xuống. Thấy anh tới, lẩm bẩm phàn nàn: "Anh Tầm, không biết thứ quái quỷ ngu xuẩn nào đáng chém ngàn đao nào dám đâm thủng bánh xe sau của em."

Bên trên bánh xe Viên Dã gỡ xuống một chiếc "Đinh tam giác Trát Mã", đưa tới trước mắt anh: "Anh nhìn xem, không biết cửa hàng sửa xe nhà ai làm, có thất đức không!"

Sắc trời lờ mờ, trong bãi đỗ xe ngoại trừ cổng, chỉ có một chiếc đèn chống nước chiếu sáng treo trên tường bên ngoài.

Phó Tầm nhận lấy cái đinh, dưới ánh đèn mông manh dùng hai mắt đánh giá.

Viên Dã hùng hùng hổ hổ bò lên trên khung xe, từ trần xe dỡ xuống lốp xe dự bị.

"Dám chơi ông đây, nếu để cho ông biết là ai ra ám chiêu ở sau lưng, có tin hay không ông đây lập tức để mày chơi bóng."

"Mày tốt nhất cẩn thận một chút cho ông, đừng lộ ra bím tóc để cho tao bắt, một khi bị ông bắt được bím tóc của mày, bảo đảm để mày quỳ xuống gọi ông nội."

"… Đừng nói chờ thêm một ngày ở Tây Bắc, một giờ cũng không cho mày ở thêm nữa."

Cậu ta cuốn tay áo lên, ôm lốp xe xuống. Lúc rơi xuống đất, trực tiếp buông tay, phịch một tiếng, lốp xe MT đặc chế nặng nề chạm đất, phát ra tiếng vang ngột ngạt trầm đục.

Cũng vào lúc này mi tâm của Phó Tầm, hơi nhăn lại.

"Viên Dã." Anh gọi.

Viên Dã ứng tiếng, thấy anh nhìn chằm chằm chiếc đinh tam giác Trát Mã kia nhíu mày thật sâu, trong lòng sinh ra một phần hi vọng: "Anh Tầm, anh mắt sắc, nhìn có thể phát hiện là chủ tiệm sửa xe nhà ai thất đức ném ra hay không?"

Phó Tầm liếc mắt nhìn cậu ta. Ánh mắt của anh từ trước đến nay rất có cảm giác áp bách, khi không tận lực che dấu ánh sáng, cặp mắt kia lại vừa đen vừa thâm sâu, giống như vực sâu. Bị anh nhìn như thế tới mấy giây, không thể nói là kinh tâm động phách mà phải gọi là rùng mình.

Viên Dã tự giác nói sai, im lặng một lát lại nói: "Em lắm lời, anh đừng chấp nhặt với em."

"Đinh tam giác Trát Mã, thời Tam quốc đã có, chuyên dùng để phá kỵ binh." Phó Tầm nắm vuốt xương tâm đinh sắt, mở hộp dụng cụ của Viên Dã tìm đèn pin, ngậm lên miệng, chiếu sáng.

Xương ngón tay anh giống như là trời sinh có thể cảm ứng được xương cốt và mạch khảo cổ, ở giữa vòng xoắn ốc, cảm giác lịch sử ôn nhuận của đinh Trát Mã giống như cây củ ấu quấn lên đầu ngón tay, anh cảm thấy có phán đoán, mi sắc trong nháy mắt trở nên hơi khác thường.

Viên Dã thấy anh bật đèn pin, tiến tới nhìn.

Vừa rồi sắc trời lờ mờ, cậu ta chỉ nhận ra đinh sắt là đinh tam giác Trát Mã chuyên dụng để đâm thủng lốp xe, vào xem mà phát cáu. Đinh sắt này lại có một tầng ánh sáng tự nhiên, nhìn có chút không giống.

So sánh với đinh tam giác Trát Mã hiện đại dùng để đâm thủng lốp xe mà nói, đinh sắt trong tay Phó Tầm, góc cạnh tựa hồ mượt mà hơn. Dưới ánh đèn, còn lóe ra chút sắc xanh xám, giống như được bọc một tầng nhựa đường, lộ ra cảm giác cổ xưa.

Cậu ta hồ nghi: "Cái đồ chơi này, còn có bản phục cổ sao?" Người hiện đại làm sao mà cái gì cũng theo đuổi giả cổ, công nghệ phục cổ, có thể có chút trình độ thưởng thức hay không?

Cái loại đinh sắt men sắc inox kia, sáng lấp lánh, chẳng lẽ không thể so với cái này đẹp mắt hơn?

Viên Dã nhìn không ra cái gì, chỉ có thể không ngại học hỏi kẻ dưới: "Anh Tầm, anh nhìn ra cái gì rồi?"

Cậu ta chỉ chỉ một cái đinh tam giác Trát Mã trên lốp xe khác còn chưa bị giật xuống: "Thứ này là một đôi, em còn chưa rút ra đâu."

"Anh nói xem xe của em ngừng ở đây một ngày không lái, người này quá thất đức rồi dám cắm đinh sắt vào trong bánh xe. Anh Tầm, anh chơi việt dã chắc cũng biết lốp xe MT rắn chắc như thế nào chứ. Đâm một cái hố như thế, em nên vá bánh xe hay là đổi lốp thì tốt đây."

Phó Tầm cầm đèn pin trong tay, phân biệt chiếu bốn góc hẻo lánh trong bãi đỗ xe. Anh nhớ không lầm, trong bãi đỗ xe không lắp đặt bất kỳ máy giám sát gì. Duy nhất một cái máy giám sát bên ngoài được lắp ở cửa vọng dưới mái hiên, đối diện cửa lớn bãi đỗ xe dùng để ghi chép xe cộ lui tới.

"Khách sạn này không có máy giám sát." Viên Dã đã sớm nhìn qua: "Nhiệt độ mùa đông ở bên ngoài Đại Sài Đán cóng đến thiết bị cũng không có cách nào dùng, bằng không thì cũng sẽ không dựng cổng, mời nhân viên quản lý. Cả cái kia, cũng không kém vật trang trí nhiều lắm, cho nên em phải ăn cái thua thiệt này, giống người câm ăn hoàng liên, có nỗi khổ mà không nói được, chỉ có thể tự mình chịu."

Cậu ta bây giờ chỉ lo lắng cửa hàng sửa xe đều đã đóng cửa, cậu ta chỉ có một cái lốp xe dự bị. Nếu như không có công cụ vừa tay chỉnh lại hai cái lốp xe, sẽ chậm trễ hành trình ngày mai.

Phó Tầm đưa đinh tam giác Trát Mã cho cậu ta, nói: "Đinh tam giác Trát Mã này có một ngàn năm trăm năm lịch sử, đủ cho cậu đổi mấy vạn cái lốp xe MT."

Viên Dã vô ý thức tiếp lấy đinh sắt, lại cảm giác khó giải quyết, đang muốn tuột tay ném trên mặt đất, nghe vậy, đôi mắt trừng đến giống như chuông đồng, không dám tin nhìn Phó Tầm: "Anh Tầm, anh nói cái gì?"

"Cậu liên hệ với Khúc Nhất Huyền, bảo cô ấy trực tiếp tới bãi đỗ xe." Phó Tầm trừng mắt, ánh mắt rơi vào bên trên một cái lốp xe khác, cúi người nửa ngồi, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ gỉ sắc trên đinh tam giác Trát Mã.

Hai chiếc đinh tam giác Trát Mã này cùng từ một mộ ra, dày đặc xúc cảm thiết khí, hẳn là còn chưa trải qua bất kỳ xử lý bảo vệ nào mà trực tiếp được khai quật ra.

Ở Tây Bắc cổ mộ duy nhất phù hợp một ngàn năm trăm năm lịch sử chỉ có quần thể cổ mộ Đô Lan.

Hai cái đinh sắt này, là đồ cổ bị mất trộm ở cổ mộ Đô Lan sao? Nếu đúng là như vậy, tại sao lại xuất hiện ở đây, đinh tam giác Trát Mã bị phung phí của trời coi như đinh phổ thông?

Mi tâm Phó Tầm khóa chặt, nhất thời không có manh mối.

Viên Dã lấy điện thoại di động từ trong xe ra, chuẩn bị liên hệ tiểu Khúc gia.

Đầu tiên cậu ta nghe được nhóm đội xe trong Wechat không ngừng đổi mới tin tức, thuận tay nhấn vào xem, ngạc nhiên: "Bao năm nay mới thấy mà! Khúc gia thế mà phát bao lì xì trong nhóm. Anh Tầm anh không biết chứ lần trước tiểu Khúc gia phát bao lì xì vẫn là…" Hai năm trước.

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Viên Dã chợt thay đổi.

Ngay phía trên màn hình điện thoại di động của Viên Dã, là một khung ngang nhắc nhở, đang ong ong không dứt liên tiếp phát ba tin nhắc nhở từ Wechat —

Tiểu Khúc gia: *Phòng bốn người, trong phòng có người xa lạ ẩn náu.*

Tiểu Khúc gia: *Hẳn làtới vì tôi, cậu ở đâu? Mau tới.*

Tiểu Khúc gia: *Báo cảnh sát.*

Liên tiếp ba tin, nội dung cái sau so với cái trước càng gấp gáp hơn.

Da đầu Viên Dã tê dại một hồi, da gà nhỏ bé từ mạch máu dưới da lan tràn đến sau tai cậu ta, cậu ta hung hăng run lên một cái, cuống quít kêu lên: "Anh Tầm."

"Anh mau nhìn xem, Khúc gia của tôi hình như xảy ra chuyện."

** ** **

Khúc Nhất Huyền không tắt điện thoại, cô ngưng thần, ánh mắt rơi trên mặt kính cửa lớn phòng vệ sinh.

Sau khi thích ứng với ánh đèn trong phòng, cô gần như có thể nương theo quen thuộc với phòng chung bốn người suy đoán ra vị trí cụ thể người xa lạ đang ẩn núp.

Khách sạn này cung cấp cho người dẫn đoàn phòng chung bốn người là gian phòng có hoàn cảnh kém nhất. Ở tầng một, không có cửa sổ, không thông khí, đến vị trí cũng là phong thuỷ khách kiêng kỵ nhất.

Nhưng loại hoàn cảnh này, đặt ở trước mắt, lại là địa hình tốt nhất để bắt ba ba trong rọ.

Phó Tầm đồng ý giúp đỡ, giữ kín cửa là có thể đóng cửa đánh chó.

Cô nắm chặt gàn tàn thuốc trong tay, lực tay nới lỏng lại nắm chặt, chặt lại lỏng.

Trong thời gian phản ứng ngắn ngủi cấp bách, cô từng lần một dự đoán các loại tình huống, lại từng lần một nghĩ ra phương pháp phá giải. Mưa rền gió dữ như gộp thành bão quét qua đầu óc, sau mấy giây do dự, cục diện từ bỏ dưới cái nhìn của cô là mười phần chắc chín, buông gạt tàn thuốc, quay người đi ra ngoài.

Cuối hành lang, là bóng dáng đang bước nhanh chạy tới. Ngược ánh sáng, giống như từ cuối cửa thời gian vội vàng mà đến, đầy người gió tuyết.

Thần kinh căng thẳng của Khúc Nhất Huyền bỗng nhiên lơi lỏng, nhịp tim bàng hoàng không ngừng cũng dần dần khôi phục bình thường. Hai tay cô đút túi, giống như người không có việc gì, nghênh đón.

** ** **

Một khắc khi Phó Tầm nhìn thấy cô, rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

Lúc trên điện thoại di động của Viên Dã thấy được ba tin nhắn Wechat kia, cơ hồ là lập tức Phó Tầm tưởng tượng ra được tình cảnh cô gặp phải.

Từ khi phát hiện trong phòng bốn người có một người xa lạ, đến khi gọi Viên Dã tới nhanh, chuẩn bị cho người ta ăn ra oai phủ đầu, lại đến cuối cùng muốn Viên Dã báo cảnh sát. Ba giai đoạn, mỗi giai đoạn đều cực kỳ nguy hiểm.

Anh thậm chí đã làm xong chuẩn bị cứng đối cứng, không ngờ, trong lúc nói chuyện với nhau ngắn gọn lại không có tin tức gì trọng điểm như vậy, cô lại chọn tín nhiệm mình, rời khỏi phòng.

Trong dự đoán, lại ngoài ý liệu.

** ** **

Khúc Nhất Huyền gặp mặt với anh ở trong hành lang, đang muốn quay đầu nhìn phòng chung bốn người ở cuối hành lang xem có người ra cùng hay không. Phó Tầm ngăn bờ vai của cô lại, lòng bàn tay đè lại phần gáy, hơi dùng lực: "Đừng quay đầu."

Thanh âm của anh ép tới cực thấp: "Hai cái bánh sau chiếc Wrangler của Viên Dã bị người ta dùng đinh tam giác Trát Mã đâm thủng. Hẳn là đã thấy trên trần xe cậu ta có chuẩn bị lốp xe, cố ý đâm thủng để kéo dài thời gian của cậu ta. Người, là tới vì cô."

Khúc Nhất Huyền nhíu mày, hơi bất ngờ với hướng phát triển này: "Vay nặng lãi?"

"Không phải." Phó Tầm nắm hờ cả người cô đi về phía bãi đậu xe: "Đinh tam giác Trát Mã đâm thủng lốp chiếc Wrangler là văn vật, tối thiểu có một ngàn năm trăm năm lịch sử. Đám người vay nặng lãi kia tôi đã từng tiếp xúc, mặc dù không hiểu hàng, nhưng cũng không đến mức dùng thủ đoạn hạ lưu như thế để giữ người."

Khúc Nhất Huyền đuổi theo bước chân của anh, thanh âm cũng tự nhiên đè thấp: "Vậy còn có người nào sẽ để mắt tới tôi?"

"Không biết." Phó Tầm không có cách nào phân tích với cô bây giờ, đưa cô đến bãi đỗ xe, hỏi: "Chìa khóa xe đâu?"

"Trong túi."

Phó Tầm ừ một tiếng, hỏi: "Cô lái hay là tôi lái?"

Khúc Nhất Huyền do dự mấy giây, còn chưa quyết định, Phó Tầm đã kéo cửa xe bên ghế phụ ra đưa cô lên xe: "Yên tâm, kỹ thuật lái xe của tôi không kém cô."

Anh đóng cửa xe, nhanh chóng vòng qua đầu xe ngồi vào trong, kích hoạt, khởi động.

Động cơ chiếc Cruiser vang lên, lao nhanh ra khỏi bãi đỗ xe.

Khúc Nhất Huyền kinh hãi: "Mặc kệ bọn Viên Dã?"

"Không quản được." Phó Tầm bật đèn pha xe, dọc theo biển báo giao thông hướng lối vào cao tốc mau chóng đi theo: "Trong ngoài khách sạn đoán chừng ẩn náu không ít người, địch tối ta sáng, tình thế bất lợi. Lề mà lề mề chờ người tập hợp, đừng nói chúng ta đi không xong, có bị tận diệt hay không cũng khó nói."

Khúc Nhất Huyền không nghĩ tới tình thế sẽ phát triển đến trình độ này, có chút á khẩu không trả lời được.

"Trước khi tôi tới tìm cô, đã thông báo cho cậu ta. Mục tiêu của những người kia là cô, động tĩnh cô rời đi sẽ hấp dẫn toàn bộ người theo dõi, sẽ không còn ai bận tâm đến bọn họ. Viên Dã sẽ thừa cơ mang Khương Doãn rời đi từ cửa chính khách sạn, tùy tiện tìm một khách sạn dàn xếp lại trước." Phó Tầm đổi số, nhấn chân ga, tăng tốc lên đến một trăm hai.

"Chờ bọn chúng kịp phản ứng, Viên Dã và Khương Doãn đã rời khỏi khách sạn, còn trong phòng bất quá là một chút hành lý. Ngày mai sau khi trời sáng, tôi sẽ tìm người hỗ trợ trả phòng, lấy hành lý, kéo xe đi. Sau khi lốp xe sửa xong, Viên Dã sẽ mang Khương Doãn đuổi theo, chúng ta tụ hợp ở Đôn Hoàng."

Sắp xếp như vậy, trước mắt đã là phương thức ổn thỏa nhất có thể nghĩ tới.

Viên Dã và Khương Doãn không phải mục tiêu chủ yếu, nếu như những người này không muốn náo ra động tĩnh quá lớn, đương nhiên sẽ không đi tìm bọn họ gây chuyện.

Khúc Nhất Huyền trầm tư một lát, gật gật đầu, nói giọng khàn khàn: "Tôi đã biết."

Cô vuốt ve góc cạnh cứng rắn lạnh lẽo của điện thoại, nghĩ nghĩ, nói: "Nếu như không phải vay nặng lãi, tôi không nghĩ ra được đã kết thù với ai."

"Chưa chắc là trả thù." Mắt thấy sắp đến lối vào cao tốc, sau lưng còn chưa có xe nào đuổi kịp, tốc độ của Phó Tầm dần chậm lại, nhắc nhở cô: "Đinh tam giác Trát Mã là đồ thật, buổi tối ánh sáng không tốt, tôi chỉ có thể tính ra đại khái thời đại của nó."

"Có thể sử dụng loại vật này để đâm thủng lốp xe Viên Dã, hẳn là phải có liên hệ lâu dài với đồ cổ. Hoặc là không phải đặc biệt hiểu nghề, chỉ thuận theo mà tới. Hoặc là quá có lòng tin, cảm thấy có thể lấy về. Người trước tương đối dễ tống cổ, người sau… Tôi suy đoán bọn họ là trộm mộ hàng năm. Làm trộm mộ rất ít đơn thương độc mã, đây cũng là nguyên nhân tôi muốn cô rời đi trước, tôi đoán mai phục trong khách sạn không chỉ có mấy người. Hơn nữa, ít nhất là bắt đầu từ hôm qua đã tiếp cận chúng ta."

Tiếng nói của anh vừa dứt, sau lưng, đèn xe sáng rõ.

Một hàng xe việt dã tạo thành đội, đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 43: Cô thề – Sau này đánh chết cũng không ngồi xe Phó Tầm!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Khúc Nhất Huyền hơi híp mắt lại, đánh giá đội xe sau lưng từ kính chiếu hậu.

Khoảng cách hơi xa một chút, bóng đêm lại quá mờ, trắng lóa đến cơ hồ chói mắt dưới đèn pha xa, ngoại trừ có thể phân biệt ra được hình dáng và số lượng xe, còn lại bất kỳ điểm đặc thù gì cũng không thể thấy rõ.

Ở tây bắc, dám trực tiếp đuổi tới tìm cô gây phiền phức, vẫn là lần đầu Khúc Nhất Huyền gặp được.

Cô ghé mắt, mắt nhìn bảng hướng dẫn biển báo giao thông đứng lặng bên cạnh một thân cây – tiếp tục đi thẳng hai cây số, là trạm thu phí cao tốc Đại Sài Đán.

Trạm thu phí cao tốc Tây Bắc cùng thành thị phồn hoa có khác biệt, ở khe núi không trọng yếu ngoại trừ trạm canh gác và nhân viên công tác phụ trách thu lệ phí, có rất ít cảnh sát đóng giữ.

Muốn mượn đường cao tốc bỏ rơi đội xe đằng sau là không quá thực tế.

Ngược lại là đi thêm một cây số nữa, có một ngã tư đường, vòng qua hướng tây, có một đường liên tỉnh có thể đi thẳng tới quốc lộ 315 hoang vắng không dấu chân người.

Quốc lộ 315 xuyên qua khu không người Đại Sài Đán, xưa nay được đánh đồng với Route 66 của nước Mỹ. Hai bên quốc lộ, có hơn gần hai vạn cây số thành Nhã Đan.

Không có ai quen thuộc với đường nơi đó hơn cô.

Khúc Nhất Huyền từ trước đến nay không phải người ngồi chờ chết, cô liếc mắt nhìn lượng bình xăng: "Lượng xăng không đủ đến Đôn Hoàng, lên cao tốc rất có thể nửa đường sẽ bị buộc dừng lại. Trong cốp sau còn có một thùng xăng dự bị, tiến vào quốc lộ, vứt bỏ cái đuôi, bằng không đêm nay phải giao phó ở nơi này."

Cô từ trong hộp để đồ lấy ống nhòm ra, dáng người linh hoạt bò đến chỗ ngồi phía sau: "Có thể nghĩ biện pháp để cho tôi nhìn đầu xe một chút không?"

Nơi này đã rời xa nội thành Đại Sài Đán, không có đèn đường, ngoại trừ ánh đèn của đội xe đang cắn chặt chiếc Cruiser không thả, trong tầm mắt cô là một mảnh mênh mang, cái gì cũng không thấy rõ.

Phó Tầm chú ý đến đường xá, một tay tìm kiếm tọa độ trên GPS.

"Đường về có công trường đang xây, có nhớ không?" Phó Tầm hỏi.

Khúc Nhất Huyền nhớ lại một chút, "Anh là nói chỗ ở gần quốc lộ 315 kia?"

Phó Tầm ừ một tiếng, nhắc nhở: "Nơi đó có đèn."

Anh không đề cập tới, Khúc Nhất Huyền còn không nhớ ra. Công trường kia là tập đoàn xây dựng nào đó của Chiết Giang đầu tư khai thác thương nghiệp một khu du lịch. Gần hồ Phi Thúy và hồ nước mặn, nhập gia tuỳ tục, tạo ra một thị trấn du lịch nhỏ tên là "Thiên Không Thành".

Ngoại trừ hồ Phi Thúy và hồ nước mặn là hai điểm tham quan tự nhiên, chung quanh còn phân phối tất cả khách sạn, nhà ăn, phố buôn bán. Trừ những cơ sở bên ngoài công trình này, còn dã tâm bừng bừng gia tăng không ít hoạt động và trò chơi trong nhà.

Quy mô hùng vĩ giống như dựng lên một tòa thành thời trung cổ trên đất bằng, tường trúc vây cao.

Hôm nay lúc đi ngang qua, cô nhớ mang máng trong đó có giàn giáo bên ngoài mấy toà công trình kiến trúc đã được dỡ bỏ hơn phân nửa.

Khúc Nhất Huyền vịn vào ghế phụ, vượt qua Phó Tầm, tiếp nhận GPS trong tay anh, một lần nữa quy hoạch lộ tuyến.

Chiếc Cruiser phải vòng một lần đường xa, tiến vào công trường kiến trúc. Đợi cô chép biển số trước xe xong, lại đi tắt, tiến vào quốc lộ 315.

Cô đánh giá một lần số km và lượng xăng, sắc mặt có chút vi diệu: "Lượng xăng chỉ đủ đến Nam Bát Tiên."

Phó Tầm nhìn cô từ kính chiếu hậu một cái, hỏi: "Nam Bát Tiên?"

"Đúng." Khúc Nhất Huyền trả lại bản đồ GPS đã làm xong lộ tuyến, đưa lưng về phía Phó Tầm, khoanh chân ngồi ở trên đệm cốp xe phía sau: "Năm 1955, Chiết Giang có tám đội viên địa chất là nữ giới tiến vào quần thể Nhã Đan tìm kiếm tài nguyên dầu hỏa. Trên đường thăm dò về gặp phải bão cát, bất hạnh là toàn bộ đều gặp nạn. Địa danh 'Nam Bát Tiên' này, chính là lấy vì kỷ niệm những người anh hùng này."

Quần thể Nhã Đan ở Nam Bát Tiên ngoài thành Nhã Đan Ma Quỷ là điểm tham quan miễn phí gần Đôn Hoàng có số lượng du khách đến thăm nhiều nhất, nó đứng sừng sững ở hai bên quốc lộ 315, nguy nga hùng vĩ, giống như những nấm mồ an nghỉ, cao thấp xen nhau.

Khúc Nhất Huyền dẫn đoàn thường tới đây, nhưng chỉ giới hạn hoạt động ở hai bên đường cái quần thể Nhã Đan, chưa hề xâm nhập vào nội địa.

"Nghe nói, quần thể Nhã Đan ở Nam Bát Tiên, có anh linh an nghỉ. Xe nửa đêm đi vào, dễ gặp phải quỷ đá tường, bị vây chết ở bên trong." Cô vuốt vuốt kính viễn vọng tinh xảo trong tay, hỏi Phó Tầm: "Có sợ không?"

(*Cái gọi là Quỷ Đá Tường, chính là lúc ban đêm hoặc ở vùng ngoại ô, bị khoanh trong một vòng tròn không thoát ra được. Hiện tượng này trước hết là có thật. Đã có nhiều người gặp phải. Trên thực tế nếu như không có mục tiêu, chuyển động bản năng của bất kì sinh vật nào cũng đều là chu vi hình tròn. Nói đến Quỷ Đá Tường, nghĩa là bạn đang mất đi cảm giác phương hướng, nói cách khác, bạn đã lạc đường.)*

Phó Tầm chần chừ, đã muốn lưu tâm đường xá, lại muốn duy trì khoảng cách xe, dẫn đội xe sau lưng tiến vào công trường. Đoạn văn này của Khúc Nhất Huyền, anh phải mất mấy giây phản ứng mới hiểu thấu ý tứ cô.

Anh mượn ánh sáng đồng hồ đo trong xe, mắt nhìn về chỗ ngồi phía sau: "Nếu cô nhàn rỗi không có chuyện gì làm, thì nhìn xem ghế sau có đồ gì có thể ném." Dứt lời, anh chọt tăng tốc, dưới đèn đỏ ở ngã tư đường, vội vàng không kịp chuẩn bị ngoặt một cái thật lớn.

Bốn bánh Cruiser ôm chặt, sau lưng cuốn lên một chuỗi bụi mù dày đặc, trong tiếng rít bén nhọn do bánh xe ma sát với mặt đất, thân xe Cruiser chạm sát vào bên đường, rẽ phải vượt vào đường chuyên dụng.

Sau phút giảm tốc ngắn ngủi, Phó Tầm đánh tay lái gấp, chân ga oanh một cái, nhanh như điện chớp vòng qua biển cảnh báo "Phía trước thi công, xin giảm tốc độ đi từ từ", một đường phi nhanh.

Sau lưng, mất thấy đội xe sắp đuổi kịp Cruiser, bị Phó Tầm đùa bỡn thi nhau đạp mạnh phanh gấp.

Trong màn đêm, tiếng thắng xe chói tai liên tiếp, giống như tiếng chim ưng canh gác đang gào thét, vô cùng chói tai.

Khúc Nhất Huyền cố suy nghĩ câu nói vừa rồi của Phó Tầm kia là có ý gì, dưới tình huống không có chút chuẩn bị nào, suýt nữa đụng vào vách xe. Cũng may cô đúng lúc phản ứng cấp tốc, trước khi thân thể mất đi trọng tâm, vô ý thức ôm lấy thanh chắn ở cốp sau, trước khi đụng vào đầu, khẽ chống cổ tay, may mắn thoát khỏi kết cục chảy máu bể đầu.

Móa!

Cô vịn đầu, trong đầy rẫy choáng váng, tiện tay nắm lấy một cái bao tay dính xăng ném về phía Phó Tầm.

Bao tay nện trên ghế dựa, nhẹ nhàng vang lên, rất nhanh rớt xuống trên nệm xe.

Phó Tầm từ trong kính chiếu hậu liếc mắt nhìn đội xe một lần nữa đuổi theo.

Đèn pha chiếu vào công trường, ánh đèn sáng tỏ, đầu xe từ bóng tối lái vào ánh sáng, triệt để bại lộ trong tầm mắt anh.

Phó Tầm hơi mím môi: "Khúc Nhất Huyền."

Khúc Nhất Huyền nhặt ống nhòm lên, trầm trầm nói: "Biết rồi."

Cô quơ lấy ống nhòm vặn chỉnh khoảng cách, trước ống kính mơ hồ, dần dần lộ ra chiếc xe Land Rover Discovery màu đen dẫn đầu.

Ánh mắt Khúc Nhất Huyền rời đi, nhắm ngay ghế lái.

Ngược sáng, cô không thấy rõ mặt người, chỉ nhìn thấy trên cổ đối phương đeo một khối ngọc Quan Âm.

Thân xe nhoáng một cái, đột ngột tiến vào đường cát sỏi đầy đá vụn.

Khúc Nhất Huyền ổn định thân thể, không lại trì hoãn, ống kính rơi vào trên biển số xe, nhớ kỹ biển số xe thật nhanh.

Phó Tầm thấy cô nửa ngày không có động tĩnh, hỏi: "Thấy chưa?"

"Thấy rồi. Là Land Rover Discovery đã ngừng sản xuất, bên ngoài không có bất kỳ cải tiến gì, là giấy phép Thanh Hải." Cô ném ống nhòm đi, chuẩn bị quay trở về.

Phó Tầm phát giác ý đồ của cô, gọi cô lại: "Động lực đã được cải tiến, Cruiser không thể so sức chịu đựng với nó được." Chiếc Discovery này mấy lần suýt nữa đuổi kịp, nếu như không phải nhờ vào địa thế, Phó Tầm căn bản không cắt được hắn.

Anh mới mở miệng, Khúc Nhất Huyền liền hiểu ý anh. Khó trách Phó Tầm bảo cô nhìn xem sau xe có gì có thể ném, chờ tiến vào quốc lộ 315, một đường thông suốt, Cruiser bị Discovery đã cải tiến động lực bọc đánh, chỉ là vấn đề thời gian.

Ánh mắt của cô rơi vào một góc trong thùng dụng cụ, không chần chờ, hai ba lần dọn dẹp công cụ trong thùng trống không, chừa lại toàn bộ thùng không. Làm xong, cô từ ghế sau trở lại ghế phụ, lật ra điện thoại vệ tinh gọi cho Viên Dã.

Viên Dã vừa thu xếp xong cho Khương Doãn, chuẩn bị trở về khách sạn nhìn xem, kết quả vừa ra cửa liền nhận được điện thoại của tiểu Khúc gia.

Cậu ta biết sự tình có nặng nhẹ, vừa nhận điện thoại vừa lui về phòng.

"Tiểu Khúc gia."

Đồng thời vào lúc Viên Dã đóng cửa phòng, cửa phòng đối diện thuộc về Khương Doãn, lặng lẽ, mở ra một khe nhỏ.

"Là tôi." Khúc Nhất Huyền tìm được một cái bút đen, viết xuống bảng số xe trong lòng bàn tay báo cho Viên Dã: "Là chiếc Discovery màu đen, cậu giúp tôi điều tra xem cái xe này là của ai."

Viên Dã ứng tiếng, do dự mấy giây, mới hỏi: "Khúc gia, cô và anh Tầm trước mắt an toàn chứ?"

"Không chết được." Khúc Nhất Huyền đổi một tay nghe: "Ngày mai gặp mặt ở Đôn Hoàng lại nói, cậu chú ý an toàn."

Cúp điện thoại, Khúc Nhất Huyền chuẩn bị chui về ghế sau.

Vừa mới động, Phó Tầm bỗng nhiên đưa tay, nắm lấy cô: "Hiện tại không cần."

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm con đường, khóe mắt cũng không phân tới đây một chút, chỉ có cái tay đang nắm cô kia dùng chút lực, đè lại Khúc Nhất Huyền một lần nữa đang ở trên ghế dựa ngồi xuống.

"Thắt dây an toàn vào."

Bên tai, là tiếng gió chạy qua cao tốc giữa vùng hoang vu bát ngát. Cruiser đã sửa chữa lại, sàn xe ổn trọng, anh chỉ dùng một tay cầm tay lái, thân xe lại vẫn trầm ổn như cũ, nửa điểm chếch đi cũng không có, giống như một thanh kiếm phá gió, thuận gió mà lên.

Mà sau lưng, Discovery đuổi sát không buông, chân ga vừa tăng, đầu xe đột nhiên tiến về phía trước, dần dần tới gần.

Trong kính chiếu hậu bỗng nhiên tụ lại đường sáng rạng rỡ, Discovery bọc đánh từ phía sau bên phải Cruiser, đầu xe vượt qua đuôi xe Cruiser, chọt xích lại gần.

Phó Tầm thân bất do kỷ buông tay Khúc Nhất Huyền ra, nắm chặt tay lái, giẫm mạnh chân ga.

Hai xe chênh lệch khá lớn về công năng tăng tốc, Cruiser bị buộc chuyển sang làn xe ngược lại, đón lấy chiếc xe tải lớn đang theo sườn núi đến.

Cùng một thời gian, xe tải lớn phát hiện xung đột giao thông (*xe Cruiser đi ngược làn đường đang lao tới*), loa vang lên gấp gáp, ánh đèn xe từ xa đến gần hoán đổi liên tục nhắc nhở hai chiếc việt dã ở phía trước.

Làn xe đối lưu trên quốc lộ cũng không tính rộng rãi, hai bên của đường quốc lộ rải nhựa đường là bão cát đã bị ép thành đài đất, tiếng gió vang lên bên cạnh bị hai chiếc việt dã vội vã vọt qua cuốn vào làn xe.

Tiếng gió trong nháy mắt trở nên bén nhọn, điên cuồng song hành tràn vào khe hở trong xe.

Mắt thấy khoảng cách xe càng ngày càng gần xe tải lớn, sắc mặt Khúc Nhất Huyền có chút trắng bệch, cô nâng mắt, nhìn về phía Phó Tầm.

Dưới ánh đèn trong xe dáng vẻ của anh hiện lên, đường cong gò má của anh cứng lại, vành môi khẽ mím, vẫn như cũ biểu tình xử biến bất kinh (*gặp chuyện không sợ hãi, không kinh ngạc*).

"Hai bên đường đều là đài đất, dưới tốc độ xe này, thân xe chỉ cần chếch đi một tấc cũng có thể xe hư người chết." Ngữ khí của anh trấn định, không có chút nào chịu ảnh hưởng từ còi xe của làn đối diện.

"Hắn xung trận đi đầu, là muốn bức Cruiser ngừng, lại để cho xe phía sau bao vây tiêu diệt. Trừ phi không muốn sống, nếu không có cánh cũng xé không ra tầng tầng cửa vây quanh." Thanh âm của anh dần dần trở nên lạnh lẽo cứng rắn: "Nhưng hắn không phát hiện, đoàn xe của hắn, căn bản theo không kịp."

Dứt lời, ánh mắt của anh rơi xuống, mắt nhìn tọa độ lối rẽ càng ngày càng gần. Bỗng nhiên nới lỏng chân ga, đổi thành phanh xe.

Loại tốc độ này nếu thắng gấp, nhất định lật xe. Phó Tầm dựa vào phanh hãm khống chế tốc độ xe, khi còn cách xe tải lớn năm mét từ đối diện đang lao xuống, chọt đạp phanh tới cùng. Đồng thời, hơi đánh tay lái, nước chảy mây trôi cùng cách ra một cái đầu xe với Discovery đang song hành.

Cả trái tim Khúc Nhất Huyền đều nâng lên đến cổ họng.

Cô nghe thấy tiếng còi của xe tải cùng tiếng thắng xe vang lên gấp bên tai cơ hồ muốn nổ tung màng nhĩ, dưới ánh đèn xe giao nhau trời đất quay cuồng, Cruiser cùng Discovery hoàn mỹ tách ra, cơ hồ là sạt qua đuôi xe đối phương trở về làn xe ban đầu.

Đã không có cách nào ngừng gấp phải đổi hướng xe tải lớn, trong ly tấc giao hội ngắn ngủi, gặp thoáng qua Cruiser.

Trong chốc lát, tiếng gió lọt vào tai, giống như vạn quỷ khóc ni non, sắc nhọn chói tai.

Khúc Nhất Huyền gắt gao nắm chặt tay nắm trên trần xe, nhưng mà vội vã phanh gấp như vậy, trước sau xung kích áp lực giống có một đôi tay liều mạng đè ép lên lục phủ ngũ tạng của cô, trong trời đất quay cuồng choáng váng, cô thề – sau này đánh chết cũng không ngồi xe Phó Tầm!

Editor:

**** Giới thiệu một chút về Route 66:*

Route 66 với tổng chiều dài 3.945 km là xa lộ đầu tiên của nước Mỹ nối liền miền Đông với Viễn Tây, kéo dài từ Chicago chạy qua các tiểu bang Illinois, Missouri, Kansas, Oklahoma, Texas, New Mexico, Arizona và kết thúc ở Santa Monica, California. Đối với người dân nước Mỹ, Route 66 không chỉ góp phần phát triển thương mại địa phương, mà còn là biểu tượng của sự chiến thắng, tinh thần độc lập, quyền tự do di trú, văn hóa, lịch sử, kinh tế… Ngày nay, mặc dù được thay thế bằng hệ thống freeway hiện đại, nhưng hàng năm vẫn có hàng triệu du khách từ khắp nơi trên thế giới về đây trải nghiệm trên con đường lịch sử này. Dọc theo Route 66 có rất nhiều thứ đáng để bạn xem và thưởng ngoạn. Những ngôi nhà trọ kiểu ngoài hành tinh, tiệm sửa xe, thị trấn ma, điểm nghỉ chân của các tay lái xe tải đường dài và cầu London… mang đến cho du khách nhiều trải nghiệm mới mẻ.

*** *Land rover Discovery:*

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 44: Chuyện còn lại, giao cho tôi

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Cô vừa ngồi vững, còn chưa kịp thở ra, khóe mắt đã quét thấy hai chiếc xe việt dã bị bỏ lại đang đổi đội hình ở phía xa xa trong kính chiếu hậu.

Tựa như thoát khỏi xiềng xích, hai chiếc việt dã nguyên bản một trước một sau theo sát đầu xe bỗng nhiên cùng nhau tiến lên. Trong vùng hoang vu yên tĩnh, tiếng động cơ gào thét hợp cùng bóng đêm, một lần nữa đuổi theo.

Khúc Nhất Huyền vốn đang tức sôi ruột, thấy thế, cười lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén không hề sai lệch tiếp cận hai chiếc việt dã sau lưng đang tăng tốc có ý đồ muốn vượt qua.

"Bọn hắn muốn vây kín trên quốc lộ, anh từng chơi cái này chưa?" Cô chỉ chỉ xe Discovery ở phía trước đang dần dần giảm tốc, phối hợp với phía sau ý đồ ngăn trở đường đi của bọn họ: "Dùng đầu xe đụng lên, đẩy hắn đi."

Xe tiếp cận tốc độ hai trăm km/h, Discovery không dám thắng gấp. Cruiser đụng tới, liền có thể buộc hắn tiếp tục đi về phía trước. Chờ tốc độ xe xuống đến giá trị thấp nhất, xe phía trước nhất định sẽ bất chợt tăng tốc, vòng gấp đầu xe, lấy tư thế xông tới từ đối diện, ngăn cản đường đi của Cruiser.

Đến lúc đó, xe phía sau nhất định đã đuổi tới, cắn đuôi xe đằng sau Cruiser. Một trước một sau, chính là hình thức vây tam giác trong săn thú.

"Sau một cây số nữa, hai bên quốc lộ 315 sẽ xuất hiện Nhã Đan. Nhã Đan đã bị phong hóa gần hết, cho nên thể tích rất nhỏ, dưới đáy tất cả đều là cát mịn sau phong hoá. Khoảng cách giữa Nhã Đan và Nhã Đan giới hạn chỉ một chiếc xe có thể đi qua, không thích hợp cho hai chiếc xe cách nhau quá gần." Hai tay Khúc Nhất Huyền vạch lên màn hình GPS, một lần nữa định vị tọa độ.

Vừa rồi cô đã phát hiện, Phó Tầm bình hành hiểm chiêu *(có nghĩa là trong tình thế nguy cấp đưa ra độc chiêu có thể tổn hại bản thân nhưng cũng có cơ may lật ngược tình thế)* chính vì để cô có thể thuận lợi xác định dấu hiệu lối vào Nam Bát Tiên. Anh biết, chỉ cần tiến vào quần thể Nhã Đan, cô sẽ có biện pháp bỏ rơi đội xe thế tới bất thiện này.

Nhưng tình thế trước mắt bất lợi, đã đợi không kịp bọn họ từ quốc lộ 315 tiến vào Nam Bát Tiên, bọn họ cần mau chóng đề cao điểm mạnh, che giấu điểm yếu, phát huy ưu thế. Nếu không, kết cục đêm nay sẽ như thế nào, thật đúng là khó mà nói.

Cô vừa dứt lời, Phó Tầm cơ hồ không chậm trễ chút nào, điều chỉnh tốc độ xe, thêm chân ga, đụng về phía trước.

Khoảng khắc đầu xe cùng đuôi xe va chạm, thân xe chấn động, có tiếng va chạm gai tai từ chỗ hai xe chạm nhau truyền ra.

Khúc Nhất Huyền rõ ràng cảm nhận được tốc độ xe thay đổi.

Phó Tầm đưa xe trở lại làn xe bên phải, lùi sau xe Discovery gần một mét, từ đầu đến cuối bị áp lực giới hạn giảm tốc của xe trước, không ngừng giảm tốc độ xuống.

Từ lúc bắt đầu thực hiện đụng xe do cô đề xuất, Phó Tầm đã tính ra tốc độ xe phía trước, nếu không sẽ không cách nào dưới khoảng cách gần như vậy, vừa lúc tăng tốc gần mười mét, đẩy Discovery không ngừng hướng về phía.

Đối phương có lẽ là bị thao tác không cần mạng sống của Cruiser hù dọa, không dám thả lỏng chân ga cũng không dám phanh xe, hết thảy đều như Khúc Nhất Huyền dự đoán, Discovery bị ép tiếp tục đi về phía trước, hai xe song hành sau lưng lại lần nữa tăng tốc, cực nhanh bức đi lên.

Phó Tầm nắm tay lái trong tay, rõ ràng nhất tình huống của Cruiser hiện tại.

Anh dùng mắt trần cũng có thể thấy đồng hồ đo nhiệt độ trong màn hình đang không ngừng kéo lên cùng lượng xăng trong bình đang giảm xuống, chân ga đưa tới, lần nữa tăng tốc, kín không kẽ hở đụng vào đuôi xe Discovery.

Trong cục diện chủ động ngắn ngủi, Cruiser ba lần thêm mạnh chân ga, bảo trì khoảng cách năm mét với xe phía sau.

Mắt thấy tọa độ GPS đã gần ngay trước mắt, Phó Tầm nhìn về dốc đứng phía trước uốn lượn hướng lên trên, mi tâm cau lại, nhắc nhở Khúc Nhất Huyền: "Một khi lên dốc, tốc độ Cruiser đề không lên, cục diện lập tức trở thành bị động. Discovery sẽ tăng tốc khi xuống dốc, rồi lập tức quay đầu xe, nếu để cho hắn đổi hướng thành công, Cruiser sẽ bị buộc ngừng trên đường xuống dốc. Chờ xe phía sau cắn đến, chúng ta sẽ cách tọa độ chính chỉ vẻn vẹn mấy trăm mét, bị khống chế."

Khúc Nhất Huyền buông tay mở dây an toàn, từ ghế phụ vượt đến chỗ ngồi phía sau, mò lấy dây thừng trong cốp sau buộc thắt nút trên thanh chắn phòng lăn ngã.

Phó Tầm nâng mắt, cực nhanh liếc mắt nhìn kính chiếu hậu.

Khúc Nhất Huyền dùng đầu còn lại của dây thừng cố định trên thanh chắn buộc vào eo mình, nút buộc của cô là loại nút buộc chết xe kéo thường dùng. Đảo ngược tác dụng lực, kết cấu dây thừng sẽ càng thêm chặt chẽ, không dễ bị lỏng ra.

Có lẽ là phát giác được ánh mắt Phó Tầm, cô cúi đầu, một bên kiểm tra độ kiên cố của nút buộc, một bên cho anh đánh liều thuốc an thần: "Tôi đã từng chơi leo núi với trò chơi mạo hiểm, lần này chỉ là mở cốp sau vứt đồ, không có gì nguy hiểm."

Phó Tầm mím môi, không lên tiếng.

Anh vừa không nói chuyện, không khí ngột ngạt chèn ép trong xe trong nháy mắt trở nên che trời lấp đất.

Khúc Nhất Huyền có thể phát giác được anh không vui, nhưng chỉ là phát giác.

Anh không cho cô thời gian phân tâm, nháy mắt Cruiser lên dốc, anh thêm đủ chân ga, hạ giọng nhắc nhở cô: "Ba giây sau, tôi mở cốp sau xe, cô đẩy thùng không ra là được. Chuyện còn lại, giao cho tôi."

Khúc Nhất Huyền ừ một tiếng, hít vào một hơi thật sâu.

Ánh mắt của cô xuyên thấu qua kính chắn gió trước xe nhìn về phía Discovery đã lệch khỏi quỹ đạo khống chế, cô tập trung, quay đầu nhìn về phía sau xe.

"Ba."

"Hai."

…

Trong yên tĩnh ngắn ngủi, Phó Tầm dùng ánh mắt còn lại quét cô một cái.

"Một."

Vừa dứt lời, tiếng cảnh báo trong xe cùng tiếng khóa cốp sau bật mở giòn thanh đồng thời vang lên.

Con đường hai bên bị gió cát cuốn lên cao cao, thuận theo cốp sau mở ra, điên cuồng tràn vào.

Cuồng phong đâm đến mắt mở không ra, Khúc Nhất Huyền chờ cốp xe sau triệt để mở ra trong nháy mắt, một tay quấn lấy dây thừng, một tay nắm lấy thùng không, đứng ở ven thùng xe, trong tầm mắt khiếp sợ của xe phía sau, buông lỏng tay.

Gió từ trong thùng xe tuôn ra, giống như một đôi tay vô hình kéo lấy cái thùng không kia ném về phía sau.

Khiến người vội vàng không kịp chuẩn bị phản kích, trong hai chiếc xe việt dã song hành phía sau một chiếc chợt chệch phương hướng, né tránh thùng không. Một chiếc khác mắt thấy thùng không chính diện đánh tới, vô ý thức đạp phanh lại.

Nhưng mà, tốc độ xe quá nhanh, cho dù là lập tức phanh lại cũng không cách nào né tránh thùng không ném thẳng tới từ trước mặt.

Dưới vận tốc lớn ném ra một vật như vậy, vật chất tuy nhỏ, lực lượng lại không để khinh thường. Nó chợt đụng vào kính chắn gió của xe việt dã, lại bị lực gió cướp đẩy, đập mất kính chiếu hậu bên phải xe, cuối cùng mới rơi trên mặt đất, nát đến chia năm xẻ bảy.

Mà mặt kính chắn gió kia, lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, bắt đầu từ một góc bị chiếc thùng đập trúng kia, một đường rạn nứt giống mạng nhện lít nha lít nhít dọc theo chính mặt pha lê, nát đến chỉ còn những mẩu thủy tinh trắng phớ.

Bên tai tiếng gió gào thét, Khúc Nhất Huyền kéo khóe môi, sau khi ấn mở chốt cốp sau, phách lối vô cùng hướng về phía một chiếc chiếc việt dã khác tốc độ đã chậm lại dựng thẳng lên ngón giữa.

Nếu không phải trong tay không có loa phóng thanh, Khúc Nhất Huyền kém chút muốn gào lên với xe kia: "Lần tiếp theo tiểu gia muốn ném cũng không phải là thùng không."

Cô cởi nút thắt, lùi về ghế phụ.

Vừa ngồi vững vàng, trên mắt cá chân bị một đồ vật ướt sũng dán lên. Cô rùng mình, vội cúi đầu đi xem, Điêu Thuyền một mặt mờ mịt vô tội ngồi xổm ở chỗ kia, trông mong ngửa đầu nhìn cô.

Khúc Nhất Huyền liếc mắt nhìn Phó Tầm đang chuyên chú lái xe, lại nhìn một chút Điêu Thuyền không biết từ chỗ nào chui ra ngoài, trong lòng giãy dụa một lát, dịch chân trở về, chẳng hề tình nguyện nói: "Tự mày bò lên đi."

Điêu Thuyền chân ngắn, chân trước bắt lấy đầu gối Khúc Nhất Huyền hai lần, không bắt được. Lại trông mong, đưa một ánh mắt cho Khúc Nhất Huyền.

Trên cái mặt lông xù kia, con mắt đen nhánh sáng long lanh oánh nhuận, cái mũi màu hồng nhẹ nhún nhún, nhìn qua cực kỳ thuần lương vô tội.

Nếu không phải biết con chồn này có đức hạnh gì, Khúc Nhất Huyền nhất định sẽ bị nó lừa.

Cô đưa tay, xách phần gáy của nó đặt lên trên đầu gối.

Bái gia giáo tốt đẹp ban tặng, trong thời điểm khẩn cấp này, Điêu Thuyền giống như có thể cảm động lây với tình cảnh trước mắt, đàng hoàng tiến vào trong ngực Khúc Nhất Huyền, chỉ lộ ra một đôi mắt đen như hạt đậu cảnh giác nhìn xem bốn phía, không nhúc nhích.

Khúc Nhất Huyền thấy nó trung thực, không lại phân thần.

Cô lưu ý tình huống xe đằng sau đuôi Cruiser, hơi tập trung.

Sau khi xe phía sau bị cô bức ngừng một chiếc, chiếc việt dã còn sót lại kia một lần nữa lại đuổi theo đã có chút cố hết sức.

Cruiser lên dốc mã lực không thể so với Discovery đã cải tiến, chỉ gặp xe trước sau khi thay đổi thế cục thừa cơ vượt qua dốc đứng, sau khi xa xa vượt qua tọa độ Khúc Nhất Huyền thiết định lại, một trận thắng gấp, trên quốc lộ trống trải không người cực nhanh quay đầu xe, lấy thế đối diện xông tới.

Tốc độ của Phó Tầm không giảm, anh mượn thế dốc đi xuống, chân ga đạp mạnh, mắt thấy tọa độ gần ngay trước mắt, Discovery giống như nhìn ra mục đích của bọn họ, lại từ bỏ xông tới từ đối diện, đuôi xe vung mạnh trực tiếp ngăn ở lối vào quần thể Nhã Đan.

Lần này, bất ngờ.

Phó Tầm phản ứng cấp tốc, anh ghé mắt mắt nhìn xe phía sau đã đuổi gần tới nơi, bỗng nhiên khàn giọng hỏi Khúc Nhất Huyền: "Thích chiếc Mercedes G của tôi không?"

Khúc Nhất Huyền sững sờ.

Không chờ cô kịp phản ứng, cô trơ mắt nhìn Phó Tầm từ bỏ phanh lại, ngược lại tăng tốc, vung đuôi, trôi đi một cái xinh đẹp, bánh xe ép trên mặt đường nhựa phát ra tiếng gặm bén nhọn. Sau xe là cát vàng bị bánh xe cuốn lên, rồi bị gió thổi không ngừng bay cao lên, sau đó vội vàng rớt xuống, rơi là tả trên mặt đất bụi mù.

Khúc Nhất Huyền chỉ kịp nắm chặt nắm tay trên trần xe, sau một tiếng va chạm kịch liệt, cả người cô theo quán tính bị ném về phía kính chắn gió, lại bị Phó Tầm duỗi cánh tay tới gắt gao nhấn về trong ghế. Sau va chạm, toàn bộ đại não trong trạng thái choáng váng trống không. Discovery bị Cruiser đâm trượt một đoạn về phía trước, nhường ra lối vào quần thể Nhã Đan.

Phó Tầm nhếch khóe môi, nhanh chóng thu tay lại, đổi số, quay tay lái, trước khi xe phía sau đuổi theo, điều khiển Cruiser chọt vọt vào trong quần thể Nhã Đan.

Sau màn va chạm kịch liệt, dáng vẻ bên ngoài của xe vỡ vụn. Nhiệt độ nước trong xe vượt quá giới hạn cùng đầu xe nát bấy, khiến cho động cơ còn chưa kịp thở dốc đã gầm rú vang lên khụ khụ như ông già ho không ngừng, không ngừng phát ra dị hưởng.

Giờ phút này Khúc Nhất Huyền cũng không đoái hoài tới kiểm tra trình độ tổn thương của xe yêu, dạ dày cô bốc lên một trận, khó chịu muốn mạng.

Cô đưa tay, sờ lên bốn cái móng vuốt của Điêu Thuyền đang chăm chú níu lấy quần áo cô, âm thầm nhẹ nhàng thở ra – chồn thịt không bay ra ngoài, thật sự là quá tốt.

** ** **

Cruiser đi vào quần thể Nhã Đan, một đường chạy về phía nội địa Nam Bát Tiên.

Quần thể Nhã Đan trước mắt không còn nhỏ như Nhã Đan lúc đi vào, từng đống đất nguy nga tráng lệ, cao có mấy mét, giống ngôi mộ lồi ra trên mặt đất, dưới đầu gió duy trì đủ loại hình thái.

Cruiser như trâu già thở dốc, từ giữa hai tòa Nhã Đan xuyên ra, chạy lên cao hơn. Nháy mắt, ánh trắng dịu dàng trải xuống, mà trước mắt, đống đất lít nha lít nhít, yên tĩnh đứng lặng.

Khúc Nhất Huyền nhìn quần thể Nhã Đan có vẻ hơi xa lạ này, cánh môi ngậm rồi lại mở, hỏi Phó Tầm: "Đêm nay… trăng lên từ lúc nào thế?"

Tác giả có lời muốn nói: Kịch bản cẩn, bình thường lái xe như thế… Đều là chán sống. Mọi người lúc lái xe chú ý an toàn nhé, chú ý an toàn ~đừng học hai người này!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 45: Dường như anh cố ý, cúi người, kề sát tai thì thầm với cô: Hình như là, đuổi tới rồi."

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

"Nơi này đã là Đôn Hoàng." Sau lưng không có xe đuổi theo, Phó Tầm tìm một bãi đất trống cản gió lại rộng rãi dừng xe lại.

Lập tức, anh xuống xe, xem xét trình độ tổn hại của Cruiser.

Trên xe có mùi khét do vật cháy tạo thành, Khúc Nhất Huyền suy đoán là sau khi Cruiser va chạm, nhiệt độ động cơ quá cao, thiêu hủy linh kiện nào đó. Cái mùi kia, lại theo điều hoà không khí lọc tâm tiến vào trong xe, tràn đầy toàn bộ toa xe.

Sau khi xuống xe, cô đi đến cốp sau ôm thùng dụng cụ xuống trước.

Chờ Khúc Nhất Huyền vòng đến đầu xe, trông thấy thảm trạng của chiếc Cruiser, dù đã có chuẩn bị tâm lý trước đó, cũng không thể kềm chế khiếp sợ lúc tận mắt nhìn thấy.

Toàn bộ đầu xe Cruiser bị đụng nát.

Nếu như phải dùng một từ để hình dung, thì đó chính là — "Máu thịt be bét".

Thanh bảo hiểm chắn phía trước hẳn là trong lúc va chạm đã chỉnh thể bong ra từng mảng, dưới đáy trần trụi hiện ra linh kiện kim loại màu xám đen.

Đèn lớn bên trái không chỉ vỡ nát phần bọc ngoài, đến bấc đèn cũng bị ép thành bột phấn, chỗ lỗ hổng chỉ còn mấy đầu dây điện dính đầy tro bụi ngắn ngủn, run run rẩy rẩy treo ở trước xe.

Động cơ của Cruiser càng bị biến hình nghiêm trọng, cả khối xác lá sắt hiện lên hình sóng ngắn, uốn lượn như sóng. Đến khóa nối động cơ với thân xe cũng bị đập trúng vặn vẹo lõm vào trong, hoàn toàn mất hết hình dạng.

Khúc Nhất Huyền hít thở một cái thật sâu.

Không ngừng ám chỉ chính mình — phải bình tĩnh phải bình tĩnh phải bình tĩnh.

Cô vững vàng, mặt không thay đổi trước tiên đưa thùng dụng cụ cho Phó Tầm.

Trước mắt khẩn yếu nhất không phải đau lòng xe, mà là kiểm tra tu sửa Cruiser trước. Nếu cô đoán không sai, nơi này hẳn là trong quần thể Nhã Đan nội địa Nam Bát Tiên.

Bọn họ muốn rời khỏi nơi này, còn phải dựa vào chiếc xe không biết còn có thể chạy hay không này.

Phó Tầm tiếp nhận thùng dụng cụ trong tay cô đặt xuống bên chân, trước dùng cờ lê cạy mở động cơ ra, kiểm tra thiết bị động lực của Cruiser.

Vừa rồi nghìn cân treo sợi tóc, anh không kịp suy nghĩ quá nhiều.

Trong tất cả phương án giải quyết hiện ra trong đầu, chỉ có đẩy ra Discovery xâm nhập vào quần thể Nhã Đan là biện pháp duy nhất có thể dùng để bỏ rơi đội xe Discovery kia.

Dưới một kích toàn lực này, đã thương địch thủ một ngàn tự tổn hại tám trăm.

Anh đặt cờ lê hướng nghiêng về phía trước, dùng tác dụng của phản lực xoáy mở ốc vít, làm kiểm tra từng mục một.

Khúc Nhất Huyền phụ trách ở bên cạnh thay anh chiếu sáng, phụ nữ hiểu xe, hầu như không cần anh mở miệng yêu cầu, thời gian anh đổi một cái cờ lê hoặc một cái vặn vít cô đã có thể từ công cụ trên tay phân biệt ra được anh muốn kiểm tra tu sửa vấn đề chỗ nào, mỗi lần không chờ anh điều chỉnh, ánh đèn pin đã tự nhiên chiếu về vị trí anh muốn kiểm tra.

Mới đầu, Phó Tầm còn nhìn cô hai mắt. Càng về sau, càng ngày càng phối hợp ăn ý, Phó Tầm cơ hồ không lại nhấc mí mắt lên.

Đầu xe bị đâm cháy tự nhiên không có cách nào lập tức sửa chữa như ban đầu, cũng may Khúc Nhất Huyền tự chuẩn bị nguyên liệu cùng công cụ đầy đủ, ốc vít thay thế cùng linh kiện nhỏ tháo dỡ, không tốn bao lâu đã hoàn thành.

Sau khi Phó Tầm bảo đảm Cruiser có thể lên đường, lại một lần nữa điều chỉnh lại khóa đóng động cơ.

Đây là việc tinh tế, không chỉ khảo nghiệm tính kiên nhẫn, còn khảo nghiệm thể lực mười phần.

Phó Tầm làm được một nửa, lúc thay thế ốc vít, Khúc Nhất Huyền trước anh một bước đưa ốc vít cần thay thế tới.

Anh rủ mắt, ánh mắt roi trên ngón tay cô thon dài trắng nõn lại dính một chút xăng, bỗng nhiên có chút phập phồng không yên.

Anh giữ im lặng, tiếp nhận viên ốc vít kia, vài lần vặn bọc bên trên linh kiện.

Chờ động cơ chính kết thúc sửa chữa, anh ném cờ lê vào trong hộp công cụ, cởi bao tay ra, từ trong hộp thuốc lá gõ ra một điếu thuốc, cắn trong miệng.

"Cái xe này mua second – hand?" Phó Tầm hỏi.

Khúc Nhất Huyền chỉnh lý tốt thùng dụng cụ, nhấc tay áo lau cái trán, gật gật đầu: "Second-hand, năm 2006."

Phó Tầm nhìn cô chằm chằm, nửa ngày, ngậm thuốc, thanh âm hàm hồ nói: "Trở về đổi đi."

Anh lấy bật lửa ra, nhấn nút bấm bật lửa lên, nhẹ đưa đến trên điếu thuốc: "Xe là tôi đụng, tôi bồi thường cho cô."

Khúc Nhất Huyền vừa muốn tắt đèn pin, nghe vậy, lòng bàn tay vừa nhấc, chiếu sáng lên mặt anh, khẽ động một chút: "Làm gì, nhiều tiền đến không tiêu hết đúng không, tôi muốn anh bồi thường tôi?"

Trong giọng nói của cô mỉm cười, chỉ là nụ cười kia mang theo mấy phần nhẹ trào, mấy phần trêu tức, nghe có chút châm chọc.

"Trước khi anh đụng Cruiser, hỏi tôi có thích Mercedes G không, là ý từ này đúng không?" Cô vặn đèn pin vào tay cắm vào trong túi áo trên, lạnh mặt, ném thùng dụng cụ xách trong tay cho anh: "Không cần."

Dứt lời, cô quay người, đi về cốp sau chuẩn bị xách ra thùng xăng dự bị, tiếp sức cho Cruiser.

Phó Tầm đứng ở trước xe, đợi cô xách bình xăng ra, thuốc lá ném xuống bàn chân, mũi chân đạp mạnh, ép tắt.

Hai mắt anh nặng nề, mang theo thùng dụng cụ thả lại sau xe. Lúc nâng mắt, thấy cô uốn cổ, hết sức chuyên chú thêm xăng, tâm niệm vừa động, nhịn không được ngừng chân, dựa đèn xe nhìn cô.

Khúc Nhất Huyền không ngẩng đầu, cô nghe âm thanh chất lỏng đổ vào ùng ục, lười biếng xốc lên mí mắt, nói: "Anh có chuyện cứ việc nói thẳng, nhìn tôi chằm chằm tôi cũng không biết anh đang suy nghĩ gì."

Hai tay Phó Tầm đút túi, cúi đầu, ngữ khí nhàn nhạt: "Tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào, dưới tốc độ xe nhanh như vậy còn dám đứng ở cốp sau xe đang mở hướng người khác giơ ngón giữa."

Khúc Nhất Huyền cười cười, nói: "Đó là anh còn chưa đủ hiểu tôi."

Ngữ khí của cô bình thản, thật giống như chuyện này đối với cô mà nói, nhỏ bé bình thường, không đáng nhắc tới.

Phó Tầm cảm thấy cô nói đúng, anh không đủ hiểu cô. Ngoại trừ Bành Thâm đưa tới mấy tờ giấy báo cáo cứu viện, hiểu biết của anh đối với cô giống như chín trâu mất sợi lông, anh nhìn thấy, tiếp xúc tới bất quá chỉ là một góc của núi băng.

Anh trầm mặc, Khúc Nhất Huyền ngược lại có lời muốn nói: "Anh không cần cảm thấy tôi là phụ nữ, liền đặc biệt chiếu cố. Đêm nay việc này nói đến vẫn là tôi liên lụy anh, anh chớ giống như những gã đàn ông tự cho là đúng kia, cảm thấy tôi đặc biệt không dễ dàng, đột nhiên sinh ra điểm thương hương tiếc ngọc, tôi đảm nhận không nổi."

Cô hồi tưởng một chút cái nhìn của Phó Tầm qua kính chiếu cậu liếc cô lúc ấy, khả năng dáng vẻ cô lúc đó chính xác có chút bi tráng. Đàn ông bình thường, đơn giản chia thành hai loại phản ứng, một là cảm thấy người phụ nữ này không thể trêu vào, hai là cảm thấy cô kiên cường như thế nhất định rất thiếu thốn tình yêu.

Lúc ấy Viên Dã có chút ảo tưởng với cô, chính là loại phản ứng thứ hai. Về sau bị cô đánh một trận, trở nên thành thật. Cũng rốt cuộc minh bạch cái gì gọi là "Phụ nữ càng xinh đẹp càng không thể trêu vào".

Phó Tầm cười cười, anh lại từ trong hộp thuốc rút một điếu, cắn trong miệng.

Lần này anh không đốt, chỉ chơi cái bật lửa, liếc mắt nhìn dò xét cô: "Có phải cô có thói quen cự tuyệt người khác không?"

Khúc Nhất Huyền nghe không hiểu: "Tôi có thói quen cự tuyệt người nào?"

Lời hỏi ra miệng, cô mới phản ứng được… Trước mắt cô chẳng phải có một người đàn ông đã quen bị cô cự tuyệt sao? Nói lời này cũng giống như nhục nhã anh, thật không phải ý của cô.

Bình xăng rốt cục cũng đầy.

Khúc Nhất Huyền vặn đóng nắp xăng bên trên, thấy anh còn đứng ngẩn ở kia, dùng mũi chân đá đá anh: "Chuẩn bị đi thôi."

Phó Tầm từng chút một tung hứng cái bật lửa, liễm mắt nhìn cô.

Không di chuyển, cũng không nói chuyện.

Cứ như vậy nhìn cô.

Viên Dã luôn nói lúc trời vừa tối ở Nam Bát Tiên có chút tà dị, cô trước kia không tin, hôm nay lại tin. Phó Tầm đêm nay hoàn toàn rất kỳ quái, giống như mê mang ngẩn ra, không biết suy nghĩ cái gì.

Cô vòng qua Phó Tầm, đem bình xăng dự phòng nhét trở lại một góc ở cốp sau. Đang muốn chạy, lại bị Phó Tầm kéo cổ tay, đặt cả người trên thân xe.

Khúc Nhất Huyền khẽ giật mình, vô ý thức nhấc chân muốn đá. Trong run rẩy nhẹ vang lên bên tai, hình như có tiếng xe thuận gió mà tới.

Trong nháy mắt cô bất động, chỉ nâng mắt một chút, ra hiệu anh buông ra.

Phó Tầm làm như không nhìn thấy, anh cúi đầu, chóp mũi gần đến cơ hồ đụng phải cô. Dường như ngại khoảng cách này còn chưa đủ, anh giống như là cố ý, cúi người, kề sát tai thì thầm với cô: "Hình như là, đuổi tới rồi."

Khúc Nhất Huyền nhịn không được, liếc anh trắng mắt: "Cách chúng ta còn rất xa, anh có thể hay không đừng…"

Nói còn chưa dứt lời, có một chùm ánh đèn từ trong khe hẹp xuyên thấu vào.

Khúc Nhất Huyền đột nhiên ngậm miệng, cô ghé mắt, nhìn ánh đèn xe thoáng một cái đã lướt qua trước đống đất, hoảng sợ ra mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Cô nâng mắt, nhìn về phía Phó Tầm, im lặng dùng ánh mắt hỏi thăm: "Chuyện gì xảy ra?"

“Không phải cô nói lúc vừa đến nửa đêm ở Nam Bát Tiên dễ xuất hiện quỷ đá tường sao?” Ngữ khí của anh nhạt nhẽo, so sánh với trạng thái toàn thân căng thẳng của Khúc Nhất Huyền, anh nhìn qua nước chảy mây trôi, dường như không có nửa điểm lo lắng đội xe đối địch cách bọn họ yên vẹn một bước.

“Chúng ta ở phía trong tường.”

---

*Tác giả có lời muốn nói: Thật sự không phải là chuyện xưa kì bí gì, xin mọi người cùng tôi mặc niệm giá trị quan trung tâm của chủ nghĩa xã hội. Không hiểu saolúc này tự dưng lại rất muốn hát lên “bên kia núi bên kia biển có một đám tinh linh xanh…” **

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 46: “Đứng cho ngay ngắn, tôi soát người.”

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Trong tường?

Loại hình dung này khiến Khúc Nhất Huyền rùng mình trong nháy mắt.

Cô vô ý thức nghiêng đầu, dò xét bốn phía.

Khu bỏ hoang yên tĩnh, ánh trăng dìu dịu.

Tất cả đài đất xuất hiện trong tầm mắt đều đứng yên tĩnh lặng, tựa như từng tòa kim tự tháp phóng đại, bao vây bốn phía.

Mà lúc này, cô và Phó Tầm đang đứng giữa khoảng đất trống bị vờn quanh trong Nhã Đan.

Đêm lạnh, khuất gió.

Ngoại trừ một chiếc Cruiser tàn phế cùng một con chồn tuyết chẳng biết leo lên trần xe từ lúc nào đang vươn cổ nhìn xuống, ngoài ra không có bất cứ vật gì khác.

Cô thu tầm mắt, đang muốn hỏi lại.

Bất chợt, trong đầu cô đột nhiên thông suốt, quay phắt đầu lại, một lần nữa dò xét mảnh đất trống trước mắt này.

Theo hướng gió bên ngoài Nam Bát Tiên tạo hình đài đất Nhã Đan trở nên khác biệt. Hình dạng phía sâu trong đài đất không bị sức gió ăn mòn, phần lớn đỉnh nhọn dày thành ụ, tương tự như kim tự tháp.

Về số lượng, chúng phân bố ở khắp nơi tương hỗ đan xen vào nhau, giống một bàn bát quái đơn giản.

Khúc Nhất Huyền hơi biến sắc mặt, vài giây sau mới trấn định lại, hỏi: “Chỗ này xảy ra chuyện gì đây?”

“Là một quy luật quen thuộc trong các lăng mộ của đế vương, cố ý bố trí một vài kí hiệu trên mặt đất khiến cho người ta mất cảm giác phương hướng.” Phó Tầm nâng mắt, chỉ đài đất Nhã Đan ở bốn phía trông có vẻ giống như một tấm chắn tự nhiên: “Mấy đài đất trong Nam Bát Tiên này tạo thành một trận pháp.”

Lại có một chùm đèn xe xuyên qua khe hở chiếu vào, lốp xe ma sát với cát mịn phát ra từng tiếng nông sâu, như là vừa bay qua một sườn đất, tuần tự đi vào nội địa Nam Bát Tiên.

Phó Tầm liếc mắt, nhìn nguồn sáng đang dần dần tới gần, thấp giọng hỏi: “Lên xe hẵng nói? Bọn chúng sắp đi vào rồi.”

Khúc Nhất Huyền nhíu mày: “Không phải anh vừa nói chúng ta đang ở trong tường sao?”

Phó Tầm thổi nhẹ một tiếng huýt sáo, tiếng còi ngắn ngủi mà nhẹ nhàng chậm chạp. Cơ hồ là cùng lúc tiếng còi dừng lại, con chồn tuyết trên trần xe vèo một cái nhảo vào trong ngực anh, trèo hai ba phát trên áo jacket rồi bò lên bờ vai anh.

Anh lui một bước, hỏi: “Cô lái hay là tôi lái?”

Khúc Nhất Huyền cắn răng: “Tôi lái, anh ngồi ghế phụ đi.”

Bên tai cô nghe thấy tiếng xe càng ngày càng gần, không chần chừ thêm nữa, trèo lên xe, rời đi.

Phó Tầm chỉ đường cho cô lái xe ra khỏi Nam Bát Tiên trong quần thể Nhã Đan, anh điều chỉnh lại GPS, chỉ huy Cruiser về tới quốc lộ 315, tiếp tục đi về hướng Đôn Hoàng.

Suốt dọc đường Khúc Nhất Huyền vẫn luôn trầm mặc, cô không dám xem thường trình độ tổn hại của Cruiser. Ngoại trừ duy trì tốc độ xe bình thường, cô còn phải giờ giờ phút phút để ý xem đuôi xe có mấy tên Discovery đuổi theo hay không.

Cũng may, cho đến khi lái xe vào trấn Thất Lý cũng không tiếp tục phát sinh tình huống khiến người ta trở tay không kịp.

** ** **

Khúc Nhất Huyền dừng xe ở trạm xăng dầu của trấn Thất Lý.

Đã gần đến đêm khuya, những cỗ xe tải lớn vẫn xếp thành hàng dài trong trạm xăng. Cruiser vừa vào sân đã hấp dẫn không ít ánh mắt, nhưng căn bản là Khúc Nhất Huyền cũng không thèm để ý đến ánh mắt dò xét của đám người đó, rút thẻ dầu, xuống xe thêm dầu.

Cắm vòi dầu vào bình xăng xong, cô buông tay, đi vòng qua sang chỗ ghế phụ nhẹ gõ cửa sổ xe.

Phó Tầm im lặng nhấn mở cửa sổ xe, rủ mắt nhìn cô.

Khúc Nhất Huyền khoanh tay, đặt khuỷu tay lên cửa xe, hơi nghiêng người, thương lượng với anh: “Đêm nay không vào Đôn Hoàng, tùy tiện tìm khách sạn ở đây nghỉ tạm nhé?”

Cruiser quá bắt mắt, nếu bây giờ vào Đôn Hoàng thì bọn cho vay nặng lãi đang ôm cây đợi thỏ nhất định sẽ biết ngay. Trước có mai phục, phía sau có truy binh, không chừng còn có một đoàn người khác ở Đôn Hoàng đang ngồi chờ cô.

Lái Cruiser vào Đôn Hoàng, không khác gì với việc dán một tấm biển báo lên người cô, chỉ thiếu nước quảng bá cô là người bọn họ muốn tìm.

Phó Tầm cũng có ý tứ này. Anh tới gần cửa sổ xe, nói: “Mở một gian giường lớn, tôi không mang thẻ căn cước.”

Khúc Nhất Huyền nhíu mày, suýt nữa đưa tay nắm chặt cổ áo anh: “Anh nói lại tôi nghe xem nào?”

Phó Tầm cũng không kém cô: “Có nói một trăm lần cũng vẫn là không mang thẻ căn cước.”

Khúc Nhất Huyền nhìn chằm chằm anh một hồi, bờ môi mấp máy, hạ giọng hỏi: “Không mang thật à?”

Phó Tầm lười biếng xốc mí mắt, hỏi lại: “Tôi không ngại để cô soát người, muốn lục soát không?”

Khúc Nhất Huyền ngoắc ngoắc khóe môi, cười lạnh một tiếng: "Lục chứ, đợi lát nữa tôi sẽ lục."

Cô vừa dứt lời, tiếng nhắc nhở bình xăng đã đầy vang lên.

Cô thả tay xuống, quay trở lại đuôi xe rút vòi dầu, trả tiền xăng. Đang định lên xe, một chiếc Toyota tân tiến dừng trong trạm xăng dầu mở nửa cửa sổ, Thắng Tử nhô đầu ra cực kỳ hưng phấn phất tay với Khúc Nhất Huyền: "Tiểu Khúc gia."

Tay Khúc Nhất Huyền đang kéo cửa xe chợt dừng lại, quay người nhìn qua.

Thắng Tử đang mở Toyota thêm dầu cho xe, nét hưng phấn vui sướng khi tha hương gặp cố nhân còn chưa kịp thu hồi, lúc dư quang không cẩn thận liếc nhìn diện mạo tồi tàn của Cruiser liền vô cùng chấn kinh: "Ối mẹ ơi, xe của tiểu Khúc gia bị sao thế?"

Khúc Nhất Huyền thuận theo ánh mắt của anh ta nhìn về phía đầu xe.

Vừa quay đầu nhìn, tâm tư động đậy, cô chợt nảy ra một kế sách.

** ** **

Mười phút sau. Khúc Nhất Huyền lái chiếc Toyota được đổ đầy xăng của Thắng Tử ra khỏi trạm xăng dầu, tìm một khách sạn ngoài trấn Thất Lý dừng chân. Phó Tầm không có thẻ căn cước, không cách nào đăng ký càng không có cách vào ở.

Chỉ có thể chờ sau khi Khúc Nhất Huyền lên lầu, gửi tin tức thẻ phòng rồi đơn độc lên lầu.

Cũng may trời tối người yên, tiếp tân của khách sạn đang mệt rã rời.

Anh bước vào lặng yên không một tiếng động, mảy may không khiến bất cứ người nào chú ý.

Khúc Nhất Huyền mở cửa, chờ anh vào nhà xong, cô đứng giữa cửa, ngang ngược khoanh tay chặn đường đi duy nhất.

Cô khẽ nhấc cằm, ra hiệu anh đứng ở phía sau cửa: "Đứng cho ngay ngắn, tôi soát người."

Phó Tầm nhìn cô chăm chú hết nửa ngày, cười.

Nụ cười này khác hoàn toàn với trước đây, trong ánh mắt chứa mấy phần không nghiêm túc, mấy phần vô lại, còn có mấy phần xấu xa.

Trong nháy mắt, giống như là quay lại ngày gặp nhau ở Sa Lương vào đầu tháng bảy đó, anh đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, từ đầu đến chân đều lộ ra cảm giác cực kỳ áp bách khiến cho người ta tự dưng sinh sợ hãi.

Anh đã ôn hòa quá lâu, luôn luôn thu liễm lại tất cả nanh vuốt, nên Khúc Nhất Huyền cơ hồ cũng quên mất anh không phải một người đàn ông quá lương thiện.

Cô đứng dưới ánh đèn, đột nhiên sinh ra một cảm giác… mình là con mồi.

Cô ho nhẹ một tiếng, định tìm cho mình bậc thang bước xuống: " 'Quỷ đá tường' ở Nam Bát Tiên, anh không định giải thích à?"

Phó Tầm giả bộ như không biết cô đang đánh trống lảng, phối hợp tiếp nhận màn tra khảo: "Cô có nhớ đã từng nói 'Nghe nói xe đi vào Nam Bát Tiên ở quần thể Nhã Đan dễ dàng gặp phải quỷ đá tường, bị vây chết ở bên trong' không?"

"Hai chữ 'Nghe nói' này từ trước đến nay là có người nói mới có người nghe, sẽ không vô duyên vô cớ không đầu không đuôi. Nội địa Nam Bát Tiên hẳn là có rất ít xe đi vào, tôi nhìn theo vết bánh xe Cruiser lặp đi lặp lại đường cũ mới lưu ý xung quanh Nhã Đan."

Phó Tầm tiện tay cởi áo khoác treo lên kệ áo ở cửa vào: "Mấy năm nay tôi đều nhận tham gia khai quật khảo cổ, rất nhiều lăng mộ đế vương đều có một quy luật thường dùng. Vì bảo vệ nơi an nghỉ của mình không bị quấy nhiễu, bọn họ sẽ để cho thuật sĩ phong thuỷ bày trận trong lăng mộ, mê hoặc hậu nhân. Nội địa Nam Bát Tiên chính là một tấm chắn thiên nhiên như vậy." Sau khi Phó Tầm phát hiện, thuận thế đi vào nội địa luôn.

Ngoại trừ tranh thủ cho Cruiser thời gian kiểm tra tu sửa, cũng là cố ý thăm dò đội xe của đối phương phải chăng đích thật là kẻ trộm mộ như anh suy đoán.

Trộm mộ và khảo cổ đồng tộc không đồng gốc, anh có thể nhìn ra được, đối phương tất nhiên cũng có thể nhìn ra.

Phó Tầm luôn luôn chỉ điểm vừa đúng, Khúc Nhất Huyền nghe xong thì hiểu ngay. Cô nhớ lại đinh tam giác Trát Mã đối phương dùng để đâm thủng lốp xe của Viên Dã, hỏi: "Đối phương thật sự là trộm mộ?"

"Hẳn là vậy." Phó Tầm nói: "Không loại trừ là do ngọc bội Câu Vân dẫn tới, đám người này cùng hung cực ác, còn khó giải quyết hơn đám cho vay nặng lãi kia."

Anh đi về phía trước mấy bước, đứng ngay trước mặt cô: "Còn có vấn đề gì nữa không?"

"Nếu như không còn, có phải nên soát người trả lại trong sạch cho tôi không?"

Tác giả có lời muốn nói:

Đáp án sẽ từ từ để lộ, ai là ai, vì sao.

Bây giờ chôn xuống kịp nổ, chờ Phó Tầm và Khúc gia nắm chặt nút buộc, rút lên.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 47: Phó Tầm hơi động lòng, bỗng nhiên cúi đầu, hôn lên

Editor: Riêu

Thật mới mẻ.

Đây là lần đầu tiên Khúc Nhất Huyền gặp người chủ động yêu cầu được lục soát người.

Cô không tránh không nhường, cứ nhìn Phó Tầm một lúc lâu mới đưa tay, dán sát vào lưng quần anh. Đầu ngón tay của cô linh hoạt như rắn, nhanh chóng đẩy áo anh ra, chui vào.

Tay Khúc Nhất Huyền lạnh, da anh thì nóng, chỉ là luồn lách dọc theo eo của Phó Tầm đầu ngón tay cô cũng bị lây dính không ít ấm áp.

Cô vốn định hù dọa Phó Tầm một chút, nhưng động tác này có vẻ đã quá giới hạn rồi.

Khúc Nhất Huyền nâng mắt, đầu ngón tay đang dừng ở sau eo anh giật giật, vô cùng khiêu khích: "Lúc lục soát người không phải không tìm ra được đồ gì đó thì có thể chứng minh trong sạch, nếu muốn oan cho anh…"

Cô muốn rút tay, lúc đầu ngón tay xẹt qua eo, hơi hơi xúc động, chột dạ nói: "Tôi nói anh không trong sạch, thì anh nhất định sẽ không trong sạch."

“Vậy thì không trong sạch.” Phó Tầm đưa tay nắm chặt tay cô, rút từ bên hông quấn ra sau thắt lưng, lúc cúi đầu, thanh âm trầm thấp mê hoặc, cố ý câu dẫn: “Dù sao thân thế tôi cũng trong sạch, không sợ cô vu khống.”

Nhìn anh có vẻ lơ đãng lười biếng, kì thực lực nắm cổ tay cô căn bản là không có cách nào thoát ra được.

Thoạt đầu Khúc Nhất Huyền còn ra sức né tránh, cố mấy lần vẫn không thoát ra được, nổi giận.

Cô đứng thẳng người, khẽ hất hàm, trông rất có vài phần kiêu căng nhìn về phía anh: “Chơi lưu manh?”

Phó Tầm hỏi lại: “So với cô, chút xíu này đâu có là gì?”

Khúc Nhất Huyền: “…” Quả nhiên làm người phải có phúc hậu, hai từ báo ứng này, nói báo ứng là báo ứng đến ngay.

“Được được được.” Cô nhận thua: “Tôi đùa quá trớn, ngài đại nhân đại lượng, chớ so đo với tôi. Thời gian cũng không còn sớm, mau nghỉ ngơi thôi, ngày mai còn phải dậy sớm để vào Đôn Hoàng.”

Cô vừa dứt lời, trong phòng vang lên một tiếng “tích” nhỏ. Khúc Nhất Huyền nhìn theo tiếng động, Phó Tầm đã rút tay lấy thẻ phòng, trong giây lát điện trong phòng bị ngắt đi, hai mắt anh vừa thâm sâu vừa sáng rực, tựa như một chiếc hải đăng trên biển sâu, âm thầm phát sáng.

Rất nhanh, ‘bộp’ một tiếng, toàn bộ căn phòng trở nên tối om. Một tay khác của Phó Tầm cũng nâng lên, quay người khóa cô ở trước tủ quần áo: “Trước khi nghỉ ngơi, có mấy lời phải nói rõ ràng.”

Sau khi mất anh thích ứng với bóng tối, lặng lẽ quan sát vẻ mặt cô, không hề che giấu: “Cô ở lại đường vành đai, là vì tìm Giang Nguyên. Tìm được Giang Nguyên rồi, tiếp theo cô định làm gì?”

Khúc Nhất Huyền đoán được lời anh muốn hỏi, tắt đèn cũng được, có vài lời cũng dễ nói ra miệng hơn.

“Chẳng phải là còn chưa tìm được sao? Tìm được đã rồi nói.”

“Không có ý định về Nam Giang?” Phó Tầm hỏi.

“Không trở về.”

“Viên Dã thì sao?”

Khúc Nhất Huyền khó hiểu: “Viên Dã làm sao?”

Phó Tầm dừng một chút, nói: “Buổi chiều đầu tiên tôi muốn đổi phòng với cô ở Đại Sài Đán, Viên Dã nói cô sớm đã thành thói quen, mùa dẫn đường thịnh vượng cô hầu như đều chen chúc với các lính đội khác trong một phòng. Mấy năm này, đừng nói về Nam Giang, ăn tết cũng trải qua ở nhà cậu ta có đúng không?”

“Ừ.” Khúc Nhất Huyền kỳ quái nhìn anh: “Cậu ta là chủ nhà của tôi mà.” trước mắt toàn là bóng tối nên cô chỉ nhìn thấy đôi mắt quá mức sáng rõ của Phó Tầm.

Cô trầm mặc mấy giây, hỏi: “Anh tắt đèn chỉ vì muốn nói mấy thứ này với tôi à?”

“Không phải.” Phó Tầm buông tay, lui về sau một bước, lấy điếu thuốc ngậm vào miệng: “Hút điếu thuốc, để ý không?”

Chính Khúc Nhất Huyền cũng là một cái tẩu hút thuốc, cô lắc đầu.

Lắc xong sợ anh không nhìn thấy, lại mở miệng: “Anh cứ tùy ý.”

Phó Tầm bật lửa, đốm lửa đỏ sáng lên mấy giây.

Anh nghiêng người, đốt thuốc, khẽ hí mắt: “Hành trình tiếp theo, hoặc là thuê phòng đơn, hoặc là ở cùng phòng với tôi. Trừ cái đó ra, không có lựa chọn khác.”

Khúc Nhất Huyền không lên tiếng. Cô nhìn đốm lửa thoắt sáng thoắt tối bên môi anh một lát, mới nâng giọng hỏi: “Ngài đây là thương hương tiếc ngọc hay là trừ bạo giúp kẻ yếu hả.”

“Tôi thật sự không cần.”

“Nếu anh cảm thấy không quen nhìn thì mong anh cố nhẫn nại hơn chút. Tìm Hạng Hiểu Long giúp anh xong hợp tác giữa hai chúng ta cũng coi như hoàn thành. Chuyện tìm Giang Nguyên, anh có thể cung cấp hướng dẫn kỹ thuật cơ bản, tôi sẽ tự thực hiện.” Cô nói liên tục mấy hơi, cầm thương đeo gậy, tràn đầy mùi vị thuốc súng.

Phó Tầm cắn điếu thuốc, tựa như châm chước mấy giây, nói: “Cô không cần phải hiểu lầm tôi như thế, chọc tức tôi không có ích lợi gì cho cô đâu.”

Khúc Nhất Huyền không nói chuyện.

Từ thời khắc Phó Tầm bắt đầu tắt đèn, cô đã vô ý thức xây lên tuyến tường phòng ngự. Nhưng không đợi tường này rắn chắc, anh đã tiện tay rút mất một viên gạch từ nền móng vứt đi, một nửa mặt tường trong nháy mắt đất rung núi chuyển, sụp đổ thành ngói vụn trong nháy mắt.

“Tôi không quen nhìn.” Anh cắn thuốc, thanh âm có hơi mơ hồ: “Không chấp nhận nhìn cô tự lực cánh sinh.”

Anh cúi thấp người, đưa tay chống lên vách tường, đưa ánh mắt ngang bằng tầm mắt cô: “Tôi nhìn Viên Dã thật không thuận mắt.”

Khúc Nhất Huyền lười biếng liếc anh: “Sao cậu ta lại trêu trọc đến anh rồi?”

“Trêu chọc tôi lúc nào.” Thanh âm của anh vừa thấp vừa trầm, Khúc Nhất Huyền còn chưa nghe rõ, anh đã cắn thuốc, đứng thẳng người lại: “Đợi lát nữa gọi phục vụ phòng mang thêm chăn đệm, nói là không đủ ấm.”

Anh ném tàn thuốc, giẫm trong lòng bàn chân dập tắt.

Ngay sau đó, Phó Tầm đi vào trong mấy bước, kéo cái ghế trước tủ TV ra.

Chân ghế không được bao da, lúc xẹt qua sàn nhà, phát ra tiếng cọ xát chói tai.

Anh tựa như không nghe thấy, ngồi trên tay vịn, rút điếu thuốc khác trong hộp thuốc lá ra.

Khúc Nhất Huyền vòng hai tay trước ngực, cứ đứng sau lưng cách anh mấy bước đánh giá một lát. “Những lời này đêm nay anh mới muốn nói, hay là đã sớm muốn nói rồi?” Cô hỏi.

Phó Tầm đốt thuốc, quay đầu: “Có khác nhau sao?”

Có.

Nhưng cô không đáp lại.

Cô có dự cảm, nếu đi sâu vào đề tài này, bất luận là đi lệch hay là đi sâu hơn, đều cực kì bất lợi với cô.

Cô không muốn có liên hệ gì khác với Phó Tầm ngoài quan hệ hợp tác, cô nghĩ, Phó Tầm hẳn là cũng suy tính như thế.

Căn cứ vào lần đầu gặp nhau ở Tây An năm đó, anh đã quá mức chú ý đến cô, tha thứ, nhường nhịn.

Khúc Nhất Huyền biết, anh đối xử với cô khá đặc biệt, loại đặc biệt này quá rõ ràng khiến cô căn bản không cách nào xem nhẹ nó.

“Đêm nay tôi hơi không khống chế được.” Anh đột nhiên mở miệng. Ngậm khói, giọng anh khàn khàn, có cảm giác thô sạn: “Từ khi bắt đầu nhìn thấy cô đứng ở sau cửa, tôi đã không kiểm soát được mình.”

Thừa dịp bóng đêm, anh không kiêng kỵ nhìn thẳng cô.

Cô đứng trong đêm đen, chỉ là một nét cắt, đã phong tình vạn chủng, hồn xiêu phách lạc.

Khúc Nhất Huyền ngẫm lại hành vi của mình, rất có thể cô đã kích thích đến Phó Tầm rồi?

Cũng không mức đó chứ …

Hay là dáng vẻ lưu manh ương ngạnh không cẩn thận đánh trúng tâm tư thiếu niên của Phó Tầm?

Hình như có hơi đung đúng…

Cô ho nhẹ một tiếng, đang định nói mấy lời. Lời nói còn chưa kịp sắp xếp chỉnh tề, điện thoại đã vang lên trước.

Khúc Nhất Huyền lấy điện thoại di động ra xem xét, hơi nhíu mày: "Là Viên Dã, hắn là tra được chủ xe kia là ai."

Cô thuận tay bấm nghe, nhẹ 'alo' một tiếng.

"Tiểu Khúc gia à, là tôi đây." Viên Dã dựa vào đầu giường, khẽ rút điếu thuốc trong hộp thuốc lá ra, đốt xong hít mạnh một hơi: "Cái xe cô bảo tôi điều tra, tôi tra xét, là một xe phi pháp. Xe Tây Ninh, chủ xe không có nửa điểm liên quan đến chúng ta."

Viên Dã buồn bực, cậu ta cắm đầu hít một hơi thuốc lá, nói: "Người kia là ai thì tôi vẫn đang tra, trong một lúc không thể tra rõ ràng. Nhưng tôi đoán người này ở Đôn Hoàng, đã lặng lẽ chào hỏi với Quyền Khiếu bảo hắn nhìn chằm chằm cô, tôi sẽ tự tra tiếp cho cô."

"Tôi cũng sợ chậm trễ việc của cô, nên không báo thông tin này với cảnh sát Đôn Hoàng, hành động vi phạm pháp luật như thế này liên quan đến an toàn của bản thân cô, nhất định bọn họ sẽ rất coi trọng."

Trước mắt Khúc Nhất Huyền cũng chưa làm rõ được đội xe kia rốt cuộc là ai, ngoại trừ có thể xác định bọn chúng là trộm mộ, còn lại thì vẫn rất mơ hồ, còn mù mờ hơn cả bị mù.

"Cô bảo cậu ta hỏi phương thức liên lạc của Quyền Khiếu." Chẳng biết Phó Tầm đi tới từ lúc nào, anh nghiêng điếu thuốc, cúi người, quang minh chính đại nghe lén điện thoại.

Khúc Nhất Huyền nghiêng về phía anh một chút, lấy cùi chỏ chọc anh: "Thẻ phòng đâu, bật điện lên."

Hình như Phó Tầm cười nhẹ, hạ giọng nói bên tai cô: "Trong túi quần." Ba chữ bị anh cắn vừa nhẹ vừa mịn, bảo đảm chỉ có Khúc Nhất Huyền có thể nghe thấy, môi anh gần đến cơ hồ dán lên tai Khúc Nhất Huyền, hơi thở ấm áp phả lên tai cô, quả thực muốn mạng.

Khúc Nhất Huyền bất động thanh sắc nghiêng đi một tấc, đổi tay nghe: "Anh Tầm của cậu hỏi phương thức liên lạc của Quyền Khiếu."

Viên Dã còn đắm chìm trong khiếp sợ Phó Tầm và tiểu Khúc gia nhà cậu ta cô nam quả nữ chung sống một phòng, thật lâu sau, mới lắp bắp nói: "Tiểu – tiểu – tiểu Khúc gia, cô – cô – cô – cô với anh Tầm nhà tôi, thuê một phòng hả, hả?"

"Anh ta không mang thẻ căn cước." Khúc Nhất Huyền không muốn nói chuyện tào lao, đang định hỏi lại phương thức liên lạc của Quyền Khiếu, chợt nghe Viên Dã cười to vài tiếng.

"Tiểu Khúc gia, lời ma quỷ này của anh Tầm mà cô cũng tin?" Cậu ta cười không ngừng, một câu nói lấy hơi ba lần mới lưu loát: "Tôi nói cho cô, cô nghe nhé. Bây giờ cô đi tìm áo khoác của anh ấy, áo jacket của anh ấy có rất nhiều chỗ để cất giữ, đừng nói thẻ căn cước, thẻ ngân hàng cũng mang trong người."

Khúc Nhất Huyền quay đầu, nhìn về phía Phó Tầm.

Người sau vẫn mây trôi nước chảy, không có nửa điểm vì bị phát hiện mà quẫn bách.

Viên Dã còn đang líu lo không ngừng: "Đêm nay tôi thật sự phải nói giúp anh Tầm một câu, phân nửa thời gian anh ấy ở cùng tôi đều nói về cô. Không phải giải thích thói quen của cô, thì là muốn hiểu rõ cuộc sống của cô… A không, là kinh nghiệm sống. Lúc đó cô chém đinh chặt sắt, một mực chắc chắn giữa hai người không có tư tình. Nhưng nói thật ra thì một kẻ vạn năm độc thân như tôi cũng có thể cảm nhận được anh Tầm để ý cô."

"Cô nói xem vì sao anh ấy không trò chuyện về Khương Doãn với tôi chứ, Khương Doãn đậm vị nữ tính hơn cô nhiều, biết nũng nịu biết yếu ớt, dáng vẻ nháy mắt vũ mị kia quả thực chính là hình tượng nữ thần trong lòng toàn bộ phái nam đó…"

Khúc Nhất Huyền không nghe nổi nữa, cô nâng mắt, hung hăng trừng Phó Tầm. Người kia vẫn như cười mà không phải cười, ngay cả âm thanh cũng lười giảm thấp xuống, âm sắc trầm thấp xuyên qua điện thoại, không có bất kỳ ngăn cản truyền vào trong tai Viên Dã.

Phó Tầm nói: "Tôi làm chứng cho Viên Dã, lời cậu ta nói là sự thật."

Anh mỉm cười, xen lẫn mấy phần trêu chọc: "Nhưng nói Khương Doãn là hình mẫu lí tưởng trong lòng tất cả phái nam thì tôi không tán đồng. Hình tượng lí tưởng của tôi là người kéo hành lý đứng trước mặt tôi trong khách sạn lớn ở Diên An, hỏi tôi 'Tôi nằm trên anh nằm dưới, không có ý kiến gì chứ'."

Viên Dã: "…" Không nhìn ra, anh Tầm nhà cậu ta lại thích kiểu ngỗ ngược như thế. Khó trách để ý tiểu Khúc gia của cậu ta như vậy, so "Bướng" và "Phóng túng", ai hơn được tiểu Khúc gia trên đường vành đai Tây Bắc này?

Khúc Nhất Huyền cười lạnh hai tiếng, cũng không biết là dành cho Viên Dã hay là Phó Tầm, không khách khí: "Các người thật dư thời gian giao lưu hình mẫu lí tưởng, đêm nay xảy ra một đống chuyện linh tinh có thể dùng chút tinh lực để ý chuyện chính không?"

"Có có có." Viên Dã ngồi xuống, dập tắt đầu thuốc lá: "Anh Tầm ở bên cạnh cô chứ, vừa hay nghe cùng nhau đi. Khúc gia, cô có nhớ hai ngày trước cô hỏi tôi vì sao Quyền Khiếu biết ngọc bội Câu Vân trên tay Hạng Hiểu Long bị bán đi rồi không?".

Khúc Nhất Huyền: "Nhớ." Cô dứt khoát mở loa to ra, hỏi: "Hắn ta trả lời cậu rồi à?"

"Vâng, vâng." Viên Dã bỗng nhiên thần thần bí bí thấp giọng, nhỏ giọng nói: "Quyền Khiếu là người đầu tiên biết ngọc bội Câu Vân bị Hạng Hiểu Long bán đi, tin tức đều được truyền đi từ người kia. Trước đó hắn không nói với tôi, là sợ chọc phiền phức, hôm nay phát sinh một sự kiện…"

"Không phải tôi đã nhờ người anh em kia hẹn Quyền Khiếu và vị tiểu thư thường xuyên được Hạng Hiểu Long ủng hộ làm ăn giúp cô sao?" tâm tư bát quái của Viên Dã bắt đầu cháy rừng rực: "Hôm nay tôi mới biết được, tiểu thư kia có chút quá khứ với Quyền Khiếu. Quyền Khiếu cũng biết phương thức liên lạc của Hạng Hiểu Long từ chỗ vị tiểu thư đó, ngoại trừ số điện thoại còn có địa chỉ tạm trú."

Khúc Nhất Huyền liếc mắt với Phó Tầm, hỏi: "Trước đó không nói sao hôm nay lại có hào hứng nói cho cậu biết?"

Có phải là hơi trùng hợp rồi không?

"Là như thế này." Viên Dã vặn chai nước suối 'ực' mạnh một ngụm cho thấm giọng nói: "Vị tiểu thư kia tên là Thẩm Chi Chi, sau khi Quyền Khiếu biết phương thức liên lạc của Hạng Hiểu Long từ chỗ cô ta thì tự liên lạc qua, muốn cùng phát tài. Nhưng Hạng Hiểu Long đã bỏ số kia, Quyền Khiếu trằn trọc mãi mới tra được thông tin chủ thuê nhà tạm thời của Hạng Hiểu Long, biết Hạng Hiểu Long còn chưa rời đi thế là thình thoảng lại lượn qua chỗ kia. Kết quả có một ngày, thật đúng là đụng được Hạng Hiểu Long."

"Chính miệng Hạng Hiểu Long nói với Quyền Khiếu, ngọc bội Câu Vân không còn trong tay hắn." giọng Viên Dã chợt nhẹ hơn: "Bạn thân của tôi gần đây cũng vì tra chuyện Hạng Hiểu Long mới biết Quyền Khiếu có quá khứ với Thẩm Chi Chi nên cũng ngại hẹn Thẩm Chi Chi ra, cố ý thông báo cho Quyền Khiếu một tiếng. Kết quả như thế nào cô đoán thử xem?"

Khúc Nhất Huyền suýt nữa trợn trắng mắt.

Bây giờ là lúc để đùa sao?

Cũng may Viên Dã không phải muốn đùa thật, cậu ta chờ mấy giây không nghe thấy tiếng đáp lại, liếm môi một cái, phối hợp nói tiếp: "Kết quả Quyền Khiếu nói, đã vài ngày hắn không liên hệ với Thẩm Chi Chi. Mấy ngày nay bạn thân của tôi phải chăm vợ đang chờ sinh, không đi chơi bời, chuyện không thấy Thẩm Chi Chi anh ta căn bản không biết. Đêm nay đi với Quyền Khiếu đến chỗ Thẩm Chi Chi thuê để tìm, không tìm thấy."

"Hắn lật quanh vòng bạn bè của Thẩm Chi Chi một lần, xác nhận mất tích, vừa báo cảnh sát." Viên Dã nuốt nước bọt, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tiểu Khúc gia, cô nói xem, Thẩm Chi Chi tự dưng mất tích… rất kì lạ đúng không."

Có thể không kì lạ được sao?

Cô ta là một hang rắn, trước có hổ sau có sói, bị người khác lần theo dư hương của ngọc bội Câu Vân tìm tới cửa. Cô có thể tra được Hạng Hiểu Long thân với Thẩm Chi Chi, người khác chẳng lẽ không tra được?

Bây giờ ở Đôn Hoàng còn không biết đã bị mấy phe thế lực cát cứ rồi.

Cô nghe đến đau đầu, đầu óc càng loạn càng không nghĩ ra được đầu mối.

Lúc nâng mắt nhìn thấy tàn thuốc lúc sáng lúc tối của Phó Tầm, tâm tư cô chợt động đậy, động tác nhanh hơn cả lí trí giơ tay rút điếu thuốc anh đang hút bỏ vào miệng hít một hơi thật sâu: "Mượn chút khói."

Giọng cô mập mờ, cả khuôn mặt chìm trong màn đêm không rõ ràng.

Chỉ có sợi khói bên môi cô lượn lờ quấn quýt, từ từ bay lên. Khúc Nhất Huyền vẫy tay, màn hình điện thoại di động chợt sáng lên rọi sáng cả khuôn mặt cô trong nháy mắt. Trên đầu ngón tay cô vẫn cầm điếu thuốc, mi tâm nhăn chặt, dáng vẻ hững hờ cực kỳ giống danh viện *(một danh từ chỉ những cô gái có tài có diện mạo có cống hiến lưu hành thế kỉ 20)* vừa ưu nhã vừa nổi loạn trên họa báo dân quốc.

Phó Tầm hơi động lòng, đột nhiên cúi đầu, hôn lên.

Editor: Mạn phép đoán Khương Doãn là Thẩm Chi Chi, tôi không đọc truyện trước đâu nhaa, vừa edit vừa đọc cùng mọi người thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 48: Mỗi một mặt, anh đều thích đến ghê gớm

Editor: Riêu

Viên Dã ở đầu bên kia còn chưa ý thức được bên này xảy ra chuyện gì, còn đang líu lo không ngừng: "... Không được đâu, Khúc gia à, cô đã nói cô cai thuốc rồi đấy?"

"… Cho dù đó là thuốc mượn hút, không thể vì lượng nhỏ thì không coi là gì. Bình thường cô còn còn rêu rao ý chí cai thuốc của mình cỡ nào kiên định, xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi."

Khúc Nhất Huyền choáng váng, trong đầu trống rỗng.

Tiếng Viên Dã thì thầm nghe như tiếng Nam Giang vào sáng sớm, từ hừng đông đã có tiếng chim sẻ hót ríu rít.

Quá ồn ào.

Rất muốn bắt cậu ta ngậm miệng.

Nhưng mà, mọi việc luôn trái với ý muốn.

Viên Dã không những không ngậm miệng, ngược lại càng ồn ào: "... Ấy chờ chút, vừa rồi tôi không nghe rõ, tiểu Khúc gia, cô vừa mượn thuốc của ai cơ? Cô và anh Tầm nhà tôi... Hai người..." Cậu ta đột nhiên ý thức được cái gì, trong nháy mắt toàn thân run rẩy: "Khúc gia, cô mau 'hừ' một tiếng cho tôi nghe đi, im lặng như thế khiến tôi rất dễ hiểu lầm."

Hiển nhiên Phó Tầm cũng nghe thấy.

Anh đưa tay, rút điện thoại trong tay cô, trực tiếp cúp máy, ném tới cạnh ấm nước trên bàn trà.

Khi lớp vỏ bảo vệ cứng cáp của điện thoại tiếp xúc với pha lê phát ra một tiếng 'cạch' trầm nhẹ trở nên cực kỳ rõ ràng trong bóng đêm.

Khúc Nhất Huyền cơ hồ là bị thanh âm này "đụng" tỉnh, cô lấy lại tinh thần từ trong hồi hộp và ngơ ngác ngắn ngủi, vô ý thức nghiêng đầu tránh Phó Tầm.

Anh nắm hụt, đứng thẳng bất động tại chỗ, không nhúc nhích nhìn cô.

Môi Khúc Nhất Huyền rất xinh đẹp, đường vòng cung uốn lượn có độ, lúc vểnh lên và mím thẳng là hai loại hình thái hoàn toàn khác biệt.

Lúc cô cúi đầu, viền môi hơi vểnh đường cong ôn nhu, lúc cười lên, khóe môi hơi cong, lại lộ ra phóng khoáng, càng thu hút người khác hơn là lúc cô hút thuốc lúc nhấp khói nhả khói, toàn bộ viền môi bị kéo thẳng khóe môi khẽ cong, khí khái hào hùng và nét nữ tính mềm mại đáng yêu hòa vào nhau, nhất cử nhất động đều cực kỳ phong tình.

Anh nghĩ, anh đã đánh giá thấp ảnh hưởng của Khúc Nhất Huyền đối với mình. Không chỉ là Khúc Nhất Huyền khiến anh đêm đêm muốn mời cô uống rượu trong quán bar ở Tây An. Còn có bây giờ, Khúc Nhất Huyền cứu viện trong bão cát sa mạc, dẫn đội trên đường vành đai vĩnh viễn gặp nguy không loạn làm cho người ta sinh ra tín nhiệm và kính phục.

Mỗi một mặt, anh đều thích đến ghê gớm.

Sự tỉnh táo, tự kiềm chế, trầm liễm, sau khi gặp gỡ cô thì được xúc tiến hóa thành nước hoa trước khi điều chế, hơi chát chát hơi ngọt, từng tia từng sợi thẩm thấu tiến vào ngũ tạng lục phủ của anh, khiến anh lâm trận gặp hoảng loạn.

** ** **

Gần như giằng co trong trầm mặc.

Đầu ngón tay Khúc Nhất Huyền đang cầm điếu thuốc gần như bị phỏng, cảm giác đau rát khiến cô giật mình tuột tay làm rơi điếu thuốc chẳng biết đã cháy đến tay mình từ lúc nào.

Đốm lửa cuốn theo tro tàn rơi xuống mặt đất, phân tán ra khắp bốn phía. Cô nhấc chân dập tắt, dùng mũi chân ép mạnh.

Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, giọng cô khàn khàn, có chút nguy hiểm nhìn không thấu: "Năm tôi mới dẫn đội, có một khách nam thấy tôi là dẫn đội nữ nên sinh ra tâm tư ức hiếp."

"Cũng ở Đôn Hoàng, là một căn cứ đóng quân dã ngoại." Ánh mắt của cô rơi xuống nơi gần sát mặt Phó Tầm, nói: "Đại khái khoảng ba giờ sáng, gã ta tiến vào trong lều của tôi, gạt quần áo tôi ra."

"Tôi không la."

"Tôi uy hiếp gã, trừ phi đêm nay chơi chết tôi trong lều vải này, nếu không ngày mai gia đình, cơ quan, trường học của con gã sẽ biết chuyện gã đã làm."

"Gã sợ, im lặng quay về lều của mình. Đợi đi hết đường vành đai, buổi tối hôm gã trả tiền vào tài khoản tôi đến khách sạn đập gã một trận nên thân. Ra tay không nặng, chỉ đánh cái tay gã đã lột quần áo của tôi."

"Tôi giống anh." Khúc Nhất Huyền nói: "Thích có oán báo oán."

"Một ngựa thì một ngựa…" Cô đưa tay, yên lặng xách cổ áo anh, khẽ dùng sức: "Cho anh một cơ hội giải thích, hành động vừa rồi là có ý gì?"

Cô càng nói càng thấp, nửa câu cuối ngữ điệu nâng lên, thanh âm nhẹ lơ lửng.

Giọng Phó Tầm còn tinh táo hơn cả cô: "Tính sổ lúc này, sợ là không tính rõ được."

Anh phối hợp hơi cong một chân lên, nhìn thẳng cô: "Cô muốn kết thúc như thế nào, tôi phối hợp vô điều kiện."

Khúc Nhất Huyền: "…" Con mẹ nó thật quá tà môn.

Con người Phó Tầm này thật có bản lĩnh khiến cô một quyền đấm vào bông.

Muốn anh giải thích, anh nói không rõ.

Nếu nói thái độ anh không tốt, nhưng anh còn nói phối hợp vô điều kiện...

Thích thì hôn cô một cái, nhưng không muốn trả giá đúng không?

"Anh coi tôi là ai hả?" cô cắn răng, nửa câu nói sau như được nhẫn ra từ kẽ răng: "Bà đây một không hook up, hai không quan hệ nam nữ bừa bãi. Phó Tầm, anh dám mạo phạm tôi như vậy."

"Thật xin lỗi." Phó Tầm xin lỗi: "Tôi khó kìm lòng nổi."

Khúc Nhất Huyền: "..." Không bằng anh ngậm miệng cho tôi nhờ.

Lúc này nếu cô tính toán chi li trả lại anh một màn tương tự, không khỏi có vẻ quá kiểu cách.

Người trưởng thành, bị ma quỷ ám ảnh, t*ng trùng lên não, va chạm gây gổ như vậy cũng là chuyện thường xảy ra.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, người này không thể là Phó Tầm!

Đổi thành Viên Dã, cô đã đánh cho cậu ta một trận, nếu đánh xong còn chưa hả giận, vậy thì đánh hai bữa, việc nên sang trang mới thì sang trang mới. Nhưng đây là Phó Tầm… Cô đánh không lại, không chỉ đánh không lại, còn không thể đánh.

Có lẽ là Khúc Nhất Huyền trầm mặc quá lâu, Phó Tầm hơi thu cằm, trầm giọng nói: "Tôi làm việc không thích né tránh, nếu như cô cảm thấy hành vi của tôi tương đối nghiêm trọng, tôi không ngại bị cô xếp vào hàng ngũ chuẩn bị được chọn, bồi dưỡng cảm tình trước…" Phó Tầm nói còn chưa dứt lời, Khúc Nhất Huyền lập tức buông lỏng ngón tay đang nắm chặt cổ áo anh.

Cô lùi ra sau một bước, tính rõ ràng ranh giới Sở Hà Hán Giới*: "Anh nghĩ nhiều, tôi cũng không quá để ý."

**Một điển cố lịch sử năm 205 TCN, ý chỉ vạch rõ ranh giới.*

Cô coi như là bị chồn cắn, tự nhận không may. Đề tài này quá mức nguy hiểm mập mờ, Khúc Nhất Huyền không muốn tiếp tục đàm luận đề tài này với Phó Tầm.

Cô bước qua Phó Tầm, đi lấy điện thoại bị ném trên bàn.

Ngay lúc cô vừa chạm đến điện thoại, Viên Dã chưa bao giờ kịp thời như lúc này, cậu ta gọi điện thoại lại cho cô.

Cô tiện tay nghe, hắng giọng một cái, mới lên tiếng: "Viên Dã."

"Tiểu Khúc gia, chỗ tôi... Xem như có tiến triển mới, Quyền Khiếu vừa tiết lộ một tin tức cho tôi."

Viên Dã nói: "Gần đây huyện Đô Lan có một mộ cổ bị trộm."

Mới vừa rồi bị cúp điện thoại, Viên Dã đang chờ Khúc Nhất Huyền gọi lại. Không ngờ, người gọi điện thoại cho cậu ta trước lại là Quyền Khiếu.

Đại khái khoảng một giờ trước, Viên Dã gửi cho Quyền Khiếu một bức ảnh đinh tam giác Trát Mã đã đâm thủng lốp xe của cậu ta, thử hỏi lai lịch một chút.

Quyền Khiếu đáp lời cậu ta là: "Màu pixel của điện thoại hơi sai, tôi không thể xác định có phải là hàng thật hay không, nhưng gần đây, Đôn Hoàng bên này thu được không ít hàng ngon, tất cả đều là chính phẩm. Niên đại của những thứ này đều là một ngàn năm trở lên, cùng lịch sử với đồ đào được trong quần thể cổ mộ Đô Lan."

Quần thể cổ mộ Đô Lan ở huyện Đô Lan, ngược dòng tìm hiểu về nguồn gốc lịch sử, huyện Đô Lan lúc ấy là vương quốc của dân tộc Thổ Dục Hồn cổ và là con đường tơ lụa trọng yếu.

Nhà khảo cổ học đã phát hiện ít nhất hơn ngàn tòa mộ cổ từ hơn 1500 năm trước ở huyện Đô Lan, cho nên được gọi là quần thể cổ mộ. Trong đó có một cổ mộ nổi danh nhất có tên gọi là "Cửu tầng yêu lâu".

Mộ đứng quay lưng về phía bắc, nhìn về hướng nam có danh xưng là "kim tự tháp phương Đông". Cả tòa mộ xếp chồng tận chín tầng, đến nay vẫn bị trộm mộ viếng thăm.

Quyền Khiếu nói: "Trong thời gian ngắn, một đống văn vật có lịch sử lâu đời bị gấp gáp bán qua tay như thế, hẳn là cổ mộ Đô Lan lại bị trộm."

"Biển số xe không có con đường dễ điều tra, nhưng có thể sử dụng loại đinh tam giác Trát Mã này đâm thủng lốp xe của cậu đồng thời đuổi theo tiểu Khúc gia không ngừng, khó mà nói chúng không phải đám trộm mộ kia."

Viên Dã thuật lại những nội dung đã nhớ kỹ cho Khúc Nhất Huyền nghe, dừng lại mấy giây mới nói tiếp: "Trước khi Quyền Khiếu tắt điện thoại nói hắn muốn sớm gặp cô. Gần đây chuyện ngọc bội Câu Vân xuất hiện đã làm huyên náo giới đồ cổ ở Đôn Hoàng, lòng người bàng hoàng, hắn lo lắng Thẩm Chi Chi sẽ xảy ra chuyện."

"Được rồi." Khúc Nhất Huyền quay trở lại trước tủ TV, mò chìa khóa xe Toyta: "Cậu gửi phương thức liên lạc của hắn cho tôi, bây giờ tôi sẽ vào Đôn Hoàng."

Sau khi cúp điện thoại, Cô xoay người, nhìn về phía Phó Tầm: "Nghe thấy hết rồi chứ? Có ý kiến gì không?"

"Không có." Phó Tầm lấy áo khoác mặc lên người một lần nữa, hỏi cô: "Cô đổi xe với Thắng Từ, là đã dự định chắc chắn sẽ đến Đôn Hoàng?"

"Cũng không phải." Khúc Nhất Huyền chờ anh bước ra ngoài: "Bộ dáng của Cruiser quá gây chú ý, tôi vốn định ngày mai sau khi trời sáng sẽ thuê một chiếc vào Đôn Hoàng, nhưng vừa hay lại gặp được Thắng Từ cũng bớt một phiền phức phải giải quyết hậu quả."

Cô đóng cửa lại, một trước một sau theo Phó Tầm vào thang máy. "Tôi định hẹn Quyền Khiếu gặp mặt ở khách sạn bảy sao, tôi cũng khá quen khách sạn đó, lỡ như Quyền Khiếu có vấn đề cũng tiện rút lui."

Cô nhấn nút đóng cửa, trực tiếp đi từ cửa phụ đến bãi đỗ xe, lái xe rời đi.

** ** **

Tốc độ chạy đến Đôn Hoàng không quá nhanh.

Khúc Nhất Huyền có ý thăm dò xem trên đường có còn truy binh hay không, cố ý đi đường vòng. Có lẽ là do đổi xe, tạm thời che mắt được đám theo dõi, từ khi Khúc Nhất Huyền bắt đầu vào Đôn Hoàng đến khi bước vào khách sạn bảy sao, một đường thuận lợi.

Chờ thu xếp xong, cách thời gian gặp mặt Quyền Khiếu còn nửa tiếng.

Bước vào địa bàn của Tinh Huy, rõ ràng Khúc Nhất Huyền đã thả lỏng hơn hẳn.

Sau khi vào phòng, cô gọi điện thoại cho tiếp tân trước, gọi chút thức ăn ngoài.

Trong thời gian chờ, cô lại quay về bãi đỗ xe lấy thịt ức gà cho Điêu Thuyền ăn, vừa cho ăn vừa nói thầm: "Hôm nay ngay cả hành lí tao cũng không mang, chỉ mang đồ ăn cho mày. Sau mày phải sửa lại cái tính tình chồn của mày đi, đừng có lúc nào không vui lại giấu tiền tiêu vặt của tao, mày có thấy phiền không hả."

Cô cố ý như khẩu vị của Điêu Thuyền, chờ lúc nó sốt ruột mài móng vuốt, mới hài lòng đút vào trong miệng nó: "Mày cũng có ngày hôm nay nhỉ."

Phó Tầm mới điều tra tư liệu đỉnh tam giác Trát Mã và cổ mộ Đô Lan từ phòng làm việc ở Nam Giang, lúc tình cờ ngẩng đầu lên thấy Điêu Thuyền không phải đang mài móng vuốt thì là mài răng.

Bàn tay đang lật giấy hơi ngừng lại, ánh mắt thuận theo ngón tay tinh tế trắng nõn của cô rơi xuống khóe môi dừng lại vài giây, sau đó bất động thanh sắc dời ánh mắt, hơi cong khóe môi.

Lúc cách thời gian hẹn với Quyền Khiếu còn có năm phút, chuông cửa vang lên. Khúc Nhất Huyền đi mở cửa. Cô xốc mắt mèo lên nhìn ra phía ngoài, đứng ở cửa, là một người đàn ông trẻ toàn thân mặc áo đen, cạo trọc đầu.

Khúc Nhất Huyền so sánh người trước mắt với miêu tả của Viên Dã… đầu trọc cũng coi như miễn cưỡng giống.

Cô trở về phòng, nhìn bốn phía thuận tay cầm gạt tàn thuốc trên bàn.

Phó Tầm thấy thế, gọi cô lại: "Khúc Nhất Huyền."

Cô quay đầu.

Anh đứng dậy, bước mấy bước đến gần, ra hiệu cô đứng phía sau cửa: "Tôi đi mở cửa."

Khúc Nhất Huyền 'ờ' một tiếng, giấu cái gạt tàn ra sau lưng, đứng sau cửa.

Lúc chuông cửa vang lên lần nữa, Phó Tầm mở cửa.

Tay Quyền Khiếu đang đặt trên chuông còn chưa rút về, theo tiếng động nhìn lại, nhận ra Phó Tầm, hơi ngạc nhiên: "Ngài có phải hay không…"

Phó Tầm nhìn ra ngoài cửa, "Xuỵt" một tiếng, ra hiệu hắn bước vào rồi nói.

Quyền Khiếu hiển nhiên có chút kích động, bước vào phòng xong chân tay có chút luống cuống: "Phó tiên sinh…"

Khúc Nhất Huyền đứng ở sau cửa nhíu mày: "Các người quen biết?"

Quyền Khiếu quay người, vừa hay đối mặt với Khúc Nhất Huyền, cười lên: "Tiểu Khúc gia."

Khúc Nhất Huyền cũng không ngạc nhiên chuyện hắn có thể nhận ra cô, cô ước lượng cân nặng của cái gạt tàn thuốc ngay trước mặt Quyền Khiếu, cười tủm tỉm nói: "Cứ ngồi tùy ý."

Quyền Khiếu nhìn cái gạt tàn thuốc kia, dáng vẻ tươi cười hơi cứng lại: "Tiểu Khúc gia, ngài đây là?"

Khúc Nhất Huyền 'à' một tiếng, không hề khách khí ra oai phủ đầu với hắn: "Phòng thân, phòng tiểu nhân."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 49: Danh tiếng của Tiểu Khúc gia tại tây bắc thực sự rất vang dội

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Quyền Khiếu xấu hổ cười khan hai tiếng, nói: "Tiểu Khúc gia, lời này của cô, tôi nghe không hiểu lắm."

Khúc Nhất Huyền gác lại cái gạt tàn thuốc, hơi dựa vào phía sau, ngồi dựa trên bệ để TV: "Anh tới một mình?"

Quyền Khiếu mờ mịt nháy mắt một cái, đưa ánh mắt cầu xin nhìn về phía Phó Tầm: "Phó tiên sinh..."

Phó Tầm đang cho Điêu Thuyền uống nước, nghe vậy, nâng mắt nhìn Quyền Khiếu một chút, hỏi: "Cậu quen Phục Thái?"

Tuy là câu hỏi, nhưng ý khẳng định trong giọng nói cơ hồ không thể cãi lại.

Quyền Khiếu gật gật đầu, cười khẽ hiện lên trên mặt: "Tôi làm đồ cổ là do Thái ca dẫn dắt."

"Ừ." Phó Tầm gật đầu, anh nhẹ vỗ về phần lông mềm dưới cổ Điêu Thuyền, nhàn nhạt nói: "Vậy thì thành thật trả lời."

Sắc mặt Quyền Khiếu khẽ biến, dù là ngu ngốc đến mấy, cũng nên nghe ra thiên vị và uy hiếp trong lời nói của Phó Tầm.

Hắn xoa xoa chóp mũi toát mồ hôi lạnh, nụ cười hơi thu lại, đàng hoàng đáp lời Khúc Nhất Huyền: "Dưới bãi đỗ xe còn có một người, nếu tiểu Khúc gia không yên tâm, tôi bảo hắn đi lên cho cô xem một chút."

"Không cần." Khúc Nhất Huyền rất hiểu hành vi dẫn người cùng đến điểm hẹn của Quyền Khiếu, chỉ là Quyền Khiếu nhìn không thành thật, nếu cô không thăm dò nội tình, tâm tư sẽ tựa như treo châm chỉ cần gió thổi qua là ngã.

Đối thoại của Phó Tầm với Quyền Khiếu mặc dù ngắn gọn, nhưng Khúc Nhất Huyền nghe được ý tứ của anh — bát cơm của Quyền Khiếu có một nửa nằm trong tay anh, trừ phi Quyền Khiếu không muốn tiếp tục lăn lộn trong giới đồ cổ ở Đôn Hoàng nữa, bằng không hắn không dám không thành thật.

Tất cả mọi người nếu đã có lí lẽ của mình, bày ra mặt đen không khỏi có chút khó coi. Khúc Nhất Huyền chú ý đến thể diện của Viên Dã, ngữ khí hơi chậm, lúc mở miệng có mấy phần khách khí: "Ngồi xuống trò chuyện đi."

Quyền Khiếu theo lời ngồi xuống, chờ Khúc Nhất Huyền mở miệng trước. "Nguyên nhân đêm nay tôi mời anh tới chắc hẳn anh cũng biết rồi, anh lo lắng an toàn của Thẩm Chi Chi, tôi muốn từ chỗ anh biết thêm thông tin về Hạng Hiểu Long, còn việc sẽ nói gì tiếp theo lại là một chuyện khác." Khúc Nhất Huyền quay người, rót chén nước cho Quyền Khiếu: "Anh nói trước tình huống mà mình biết đi."

Quyền Khiếu có chút thụ sủng nhược kinh, hắn nửa đứng dậy, nhận cốc nước trong tay Khúc Nhất Huyền. Năm Khúc Nhất Huyền mới tới tây bắc, Quyền Khiếu đã kiếm được chút thành tựu trong ngành đồ cổ.

Nếu thật muốn phân biệt đối xử, Khúc Nhất Huyền còn là tiểu bối của hắn. Nhưng danh tiếng Tiểu Khúc gia tại tây bắc quả thực quá vang dội, thậm chí còn từng là đề tài nói chuyện phiếm nóng hổi trên đường vành đai tây bắc.

Cô là nữ dẫn đội duy nhất trong đội xe của Bành Thâm, cũng là chủ lực số một trong đội cứu viện Tinh Huy. Số người đã nhận ân tình của cô nhiều không kể xiết, nhiều năm trước Quyền Khiếu cũng gián tiếp nhận ân huệ của cô.

Nói đến ân tình thì không đề cập bối phận, lẽ ra trà này hắn nên kính Khúc Nhất Huyền trước.

"Viên Dã đã nói qua một chút với tôi, tôi cũng đã nói vài chi tiết lẻ tẻ, cái gì đã nói cái gì chưa nói cũng không rõ ràng. Không bằng tiểu Khúc gia muốn biết cái gì thì hỏi cái đó?" Quyền Khiếu đặt chén trà xuống, tư thế ngồi câu nệ: "Như cô đã nói, tôi lo lắng cho Thẩm Chi Chi, cô cần biết về Hạng Hiểu Long, nói qua nói lại cả hai cũng là một chuyện liên quan đến nhau."

Khúc Nhất Huyền cảm thấy có chút buồn cười. Quyền Khiếu trong miệng Viên Dã là một người có tính khí lớn, đáp cái lời nói cũng phải cầm thương đeo gậy chèn ép cậu ta. Kết quả đến trước mặt cô, dịu dàng ngoan ngoãn như cún con.

Cô cũng rót cho mình chén nước, sắp xếp lại suy nghĩ, hỏi: "Tôi nghe Viên Dã nói, anh muốn dính chút hào quang của ngọc bội Câu Vân để phát tài, cho nên từ trước đến nay vẫn giữ liên lạc với Hạng Hiểu Long. Vậy bây giờ thì sao, anh còn liên hệ được với hắn không?"

"Không liên lạc được." Quyền Khiếu lấy điện thoại di động ra, lật đến số điện thoại của Hạng Hiểu Long trong danh bạ, gọi điện ngay trước mặt hai người.

Sau tiếng chuông chờ kết nối ngắn ngủi, giọng nữ máy móc vang lên lạnh nhạt nhắc nhở.

Khúc Nhất Huyền nhíu mày, bất động thanh sắc liếc mắt với Phó Tầm. Cô cúi đầu, nhấp miệng nửa chén nước, hỏi: "Ông chủ của Đông Gia Hành có phải đã từng nói tới công việc của Hạng Hiểu Long không? Anh đã từng tiếp xúc với hắn, lại lấy phương thức liên lạc từ Thẩm Chi Chi, mà chỉ là gặp mặt đơn thuần thôi sao, cái gì cũng không nói?"

Quyền Khiếu dò xét nhìn Khúc Nhất Huyền, nói: "Ông chủ Đông Gia Hành đã từng nói, nhưng lời nói nguyên bản tôi không nhớ rõ, đại khái là nói Hạng Hiểu Long chỉ biết khối ngọc này là bảo bối, không thiếu thị trường mua. Nhưng đối với giá trị cụ thể của ngọc bội Câu Vân thì không hiểu rõ, mà loại trân phẩm đã có tuổi này bất cứ ai trong chúng tôi cũng không biết bảo quản sao cho tốt, chỉ sợ bị ăn mắng. Ngày ấy Hạng Hiểu Long chỉ lấy mảnh vải bao lấy, trực tiếp nhét vào túi." Nghĩ nghĩ, Quyền Khiếu lại bổ sung: "… Tôi nhớ ông chủ Đông Gia Hành nói, lúc ấy ông ta hỏi nhiều thêm một câu về lai lịch của ngọc bội, không ngờ Hạng Hiểu Long trở mặt ngay lập tức cực kỳ không vui."

Khúc Nhất Huyền như có điều suy nghĩ một lúc lâu, ghé mắt nhìn hắn: "Vậy anh và Hạng Hiểu Long từng gặp nhau?"

Sắc mặt Quyền Khiếu ửng đỏ, có chút xấu hổ: "Tôi và Thẩm Chi Chi có chút quan hệ, hai vị hắn là cũng đã nghe thấy. Lúc Thẩm Chi Chi mới vừa vào làm cũng đi theo tôi một thời gian, những năm này dẫu ngó *(ngó sen)* đứt tơ cũng còn liền, không thể nào rũ bỏ sạch sẽ. Cô ấy coi tôi là bạn, là tri kỷ, tôi cũng coi cô ấy là hồng nhan, việc của Hạng Hiểu Long chính là do cô ấy nói với tôi."

"Hạng Hiểu Long cũng là khách quen của cô ấy, chuyện này… Tiểu Khúc gia biết chứ?"

Khúc Nhất Huyền gật gật đầu, vô ý thức muốn sờ hộp thuốc, sờ đến một nửa mới nhớ tới chuyện mượn thuốc phát sinh ngoài ý muốn đêm nay, sắc mặt lập tức khó coi hơn chút.

Biểu lộ của cô âm trầm, Quyền Khiếu khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều.

Mặc dù gọi Khúc Nhất Huyền là Tiểu Khúc gia, trên bản chất vẫn là phụ nữ, đoán chừng rất không quen nhìn tác phong tầm hoa vấn liễu của đàn ông. Hắn lặng lẽ híp híp mắt đánh giá Phó Tầm, trong lòng không khỏi thầm thì.

Hai vị gia này không biết đến cùng là có quan hệ như thế nào…

"Liên hệ giữa tôi và Hạng Hiểu Long chính là Thẩm Chi Chi, sau khi ngọc bội Câu Vân bị Hạng Hiểu Long bán qua tay, không ít người trong Đôn Hoàng đã đỏ mắt mong ngóng. Ban đầu Đông Gia Hành truyền ra tin tức nơi giám định ngọc bội Câu Vân vài ngày trước đã đóng cửa. Bên ngoài truyền đi tin tức kỳ lạ, nói là ông chủ Đông Gia Hành bị người ta bắt đi. Nhưng bây giờ là xã hội pháp chế, giữa ban ngày ban mặt ai dám chụp người đi, cá nhân tôi đoán chừng ông chủ Đông Gia Hành là ra nước ngoài tránh đầu sóng ngọn gió." Quyền Khiếu nói khô cả họng, nâng chén trà lên uống một hơi cạn sạch.

Khúc Nhất Huyền tiêu hóa mấy giây, sờ cằm, nói: "Việc của Hạng Hiểu Long, tôi muốn hỏi, trước mắt chỉ có như vậy. Nhưng chưa biết chừng sau này có bổ sung, đến lúc đó khả năng còn muốn làm phiền anh đến một chuyến."

Quyền Khiếu xoa xoa trán, liên tục gật đầu: "Không có vấn đề gì, dù sao tôi vẫn luôn ở Đôn Hoàng, Phó tiên sinh và tiểu Khúc gia có cần cứ trực tiếp nói một tiếng là được."

Đối với câu trả lời này, Khúc Nhất Huyền rất hài lòng. Cô liếc mắt nhìn Phó Tầm, thấy anh đã ngồi trở lại trước bàn xem tư liệu, không có vẻ gì là quan tâm đến nội dung nói chuyện của bọn họ, cũng ý thức được Quyền Khiếu không cần ở lại lâu.

Cô cười cười, hỏi một vấn đề cuối cùng: "Viên Dã rất muốn gặp anh, nhưng đáng tiếc. Lốp xe cậu ta bị đâm thủng, không qua được. Nghe nói đồ chơi đâm thủng lốp xe của cậu ta là hàng cứng, anh có biết chuyện xảy ra không?"

Quyền Khiếu gật gật đầu, hắn suy tư mấy giây, giống như tổ chức lại ngôn ngữ: "Tôi đoán là cổ mộ Đô Lan lại bị trộm. Tình Nhiệt Hà có cổ mộ Đô Lan vốn không phải là bí mật gì, nhất là Cửu Tầng Yêu Lâu nổi danh ở cổ mộ Đô Lan chỉ đào móc bảo vệ hai tầng, còn lại chôn sâu trong lòng đất. Mặc dù có chính phủ phái người bảo vệ, nhưng người làm nghề trộm mộ này chỉ cần đào một hang ở góc nào đấy là có thể vào mộ, những người bảo vệ kia chỉ là thùng rỗng kêu to."

Nói xong, trong lòng hắn nhất thời ngứa ngáy, mở hình ảnh đỉnh tam giác Trát Mã mà Viên Dã đã gửi cho hắn đưa tới trước mặt Phó Tầm: "Phó tiên sinh, ngài đang ở đây nên tôi cũng không dám múa rìu qua mắt thợ, còn xin ngài xem qua món đồ chơi này một chút."

Phó Tầm không đoán được chính xác Viên Dã đã tiết lộ bao nhiêu chuyện cho Quyền Khiếu, dứt khoát không giả vờ là lần đầu tiên nhìn thấy hình ảnh, nhìn lướt qua, lãnh đạm lại kiêu căng: "Cậu nhìn ra cái gì rồi?"

Quyền Khiếu thật sự rất sùng bái Phó Tầm, ánh mắt nhìn anh long lanh như nhìn idol, sâu sắc triền miên: "Qua màn hình điện thoại di động sợ có sai màu sắc. Tôi bảo Viên Dã chụp các hướng để nhìn gần hơn, trình độ công nghệ thô ráp hắn là rất khó làm giả, mặc dù hình dạng cấu tạo đỉnh tam giác Trát Mã rất đơn giản, không tinh xảo như bình hoa ngọc bội cổ nhưng cũng thắng ở cấu tạo đơn giản mà không mất mỹ quan."

"Thời cổ, đỉnh tam giác Trát Mã dùng để thực chiến, chú trọng nhất là công năng. Người chế tạo đỉnh tam giác Trát Mã nhất định là chú trọng tính thực dụng hơn, mà không phải tính thưởng thức. Góc đỉnh tam giác Trát Mã của một ngàn năm trăm năm trước có chút cùn, màu vàng xanh nhạt trên hình ảnh cũng đích thật là màu gỉ vừa đào được."

"Nghe nói cổ mộ Đô Lan là mộ táng của một vương gia, 1500 năm trước huyện Đô Lan lệ thuộc vào vương quốc Thổ Dục Hồn cổ, Theo lịch sử lúc đó, Thổ Dục Hồn chú trọng võ. Mộ táng này của vương gia đã từng đào được không ít binh khí, đều có thể đối được." Quyền Khiếu nói xong, trông thấy Phó Tầm nghiêm túc nhìn hắn một cái.

Đây là lần đầu tiên trong đêm nay Phó Tầm nhìn thẳng hắn. "Suy đoán của cậu không sai, đợi ngày mai Viên Dã đến Đôn Hoàng, cậu có thể bảo cậu ta đưa đỉnh tam giác Trát Mã giám định." Phó Tầm không muốn nhiều lời, ném ra câu này xong lại trở nên an tĩnh.

Nhưng chỉ một câu này, Quyền Khiếu lại rất thỏa mãn. Hắn lấy điện thoại lại, ngón tay thưởng thức ly pha lê một hồi, hơi khó mở miệng nói: "Tiểu Khúc gia, có chuyện này tôi muốn xin cô giúp một tay."

Khúc Nhất Huyền chỉ chờ câu nói này, cô tươi cười hiền hoà, một bộ dáng vẻ rất dễ nói chuyện: "Anh nói đi."

"Tôi biết cô và Phó tiên sinh đang truy tìm tung tích ngọc bội Câu Vân, tôi cũng nguyện ý cố gắng hết sức cung cấp trợ giúp, bất luận là đòi tiền hay là người, chỉ cần tiểu Khúc gia mở miệng, tôi sẽ không chối từ. Thẩm Chi Chi theo tôi nhiều năm như vậy, tôi không thể không cưới cô ấy…" Hắn nói đến đây thì ngừng, đích thật là bộ dáng khó mà mở miệng, lúng túng liếc Khúc Nhất Huyền một cái.

Khúc Nhất Huyền mỉm cười, nói: "Anh yên tâm, chuyện của Thẩm Chi Chi vừa có tiến triển tôi sẽ lập tức nói cho anh biết. Có chuyện cần, tôi sẽ tìm anh hỗ trợ." Quyền Khiếu vội vàng đứng lên, cảm kích khôn cùng bắt tay Khúc Nhất Huyền.

Tay Khúc Nhất Huyền còn chưa vươn ra, Phó Tầm không nhẹ không nặng ho một tiếng.

Quyền Khiếu lập tức hiểu ý, hắn ngượng ngùng thu tay lại, sờ lên cái ót đã cạo trọc: "Vậy được, tôi cũng không quấy rầy hai vị. Hai người sớm đi nghỉ ngơi, có việc cần thì cứ tùy thời gọi tôi."

Khúc Nhất Huyền đứng dậy, tiễn hắn tới cửa. Quyền Khiếu bảo cô không cần đưa, trước khi ra cửa, lại quay người lại nhắc nhở cô: "Gần đây ở Đôn Hoàng có không ít người nghe ngóng tin tức ngọc bội Câu Vân, tôi biết tiểu Khúc gia bên này nhiều người, nhưng vẫn lắm lời nhắc nhở một chút, rất nhiều tin tức đều là người trong giới nghe nhầm đồn bậy, tiểu Khúc gia phải đề phòng cạm bẫy."

Khúc Nhất Huyền cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, lập tức chậm rãi gật đầu: "Cảm ơn vì đã nhắc nhở, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng." Chờ đưa tiễn Quyền Khiếu xong, cô đóng cửa lại, nụ cười trên mặt lập tức tắt ngúm.

Cô quay người, đưa lưng về phía cửa phòng đặt tay lên lan can, mắt cũng không chớp nhìn Phó Tầm: "Ngọc bội Câu Vân đến cùng là có lai lịch gì?"

Sắc mặt Khúc Nhất Huyền âm trầm, gằn từng chữ: "Chuyện liên quan tới ngọc bội anh còn có cái gì giấu diếm tôi không?".

Tác giả có lời muốn nói:

** Chuyện tình cảm không thể gấp, cái hôn của Phó Tầm chỉ có thể giống như đệ tử nhập môn, sau này sẽ giỏi hơn, nếu không với tính cách của Khúc gia... Các cô hiểu chứ.*

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 50: “Cô nên xem kỹ phương hướng, xem là tôi có thật lòng theo đuổi cô hay không.”

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Phó Tầm nâng mắt, ánh mắt giống như ánh trăng sáng trên biển âm u, yên lặng nhìn cô. Có lẽ là đã sớm ngờ tới chờ sau khi Quyền Khiếu đi, Khúc Nhất Huyền sẽ lên tiếng, anh dù bận vẫn ung dung đẩy văn kiện tư liệu trước bàn sang bên, chân dài duỗi ra, tựa vào lưng ghế sô pha.

Đèn đặt dưới đất hơi tỏa ra ánh sáng ấm áp mờ ảo, phân chia gương mặt thành hai mảng sáng tối, anh rủ mắt, trong miệng khẽ huýt sáo.

Điêu Thuyền không biết núp ở chỗ nào thò đầu ra nhìn rồi chui ra từ gầm giường, nhanh như chớp vịn ống quần trèo lên trên, cuối cùng quen cửa quen nẻo chui vào làm ổ trong lòng bàn tay anh.

Khóe môi Phó Tầm hình như có ý cười, đường cong kia trông vừa dịu dàng vừa bình thản. Anh nói: “Vừa lên đến nơi đã chất vấn, có phải có chút không công bằng với tôi hay không?”

Điêu Thuyền nằm trong lòng bàn tay anh duỗi lưng một cái, anh buông mắt nhìn lại, bóng hàng mi hắt xuống dưới ánh đèn lộ ra vẻ vừa lười biếng vừa tùy ý. “Bọn họ đều sai.”

Anh ôm Điêu Thuyền đứng dậy, ánh đèn đặt dưới đất lướt qua người anh rồi dừng lại: “Ngọc bội Câu Vân là đồ thật không sai, nhưng không đáng một ngàn vạn.”

Phó Tầm chưa bao giờ làm chuyện uốn nắn sai lầm như thế, anh giống như dùng tay điều khiển phàm nhân, cao cao tại thượng, không để ý tới thế tục.

“Cha tôi, Phó Vọng Thư, chuyên gia giám định khảo cổ cao cấp trong nước. Ngọc bội Câu Vân là quà ông ấy tặng tôi vào lễ trưởng thành năm mười tám tuổi. Cả đời ông nỗ lực tìm quốc bảo thất lạc ở hải ngoại, ngọc bội Câu Vân này là do ông ấy mang về từ nước ngoài, ngọc khí của văn hóa Hồng Sơn.”

“Trước khi ngọc bội đến tay tôi, bởi vì bảo tồn không đúng cách, xuất hiện chút tổn hại cường độ thấp. Bên trong ngọc bích có một vết xước gần giống vết xước tự nhiên, cần dụng cụ tinh vi mới có thể phát hiện.” Nét mặt anh khẽ tản mạn, hình như có ủ rũ, ngay cả âm thanh cũng trở nên lười biếng: “Lúc Đông Gia Hành trông thấy khối ngọc bội này, hẳn trên ấn tượng ‘Xem tướng’ là chính, mới có thể định giá một ngàn vạn, thậm chí hơn.”

Anh chăm chú nhìn cô, ngữ khí thản nhiên nói: “Đây chính là lai lịch của ngọc bội.” Dứt lời, anh quay người, nhấc ấm nước rót cho mình chén trà. Trong tiếng giọt nước chảy, âm sắc anh hơi thấp, nhẹ giọng hỏi cô: “Muốn uống nước không?”

Khóe môi Khúc Nhất Huyền khẽ giật giật, không nói chuyện.

Phó Tầm cúi đầu uống một hớp, một lần nữa ngồi trở lại ghế sa lon: “Cô còn có chuyện gì muốn hỏi?” Tiếng nói của anh vừa dứt, điện thoại Khúc Nhất Huyền tiện tay đặt ở trước bàn khẽ rung, truyền đến một tin nhắn.

Phó Tầm vô ý thức liếc mắt, cái nhìn này, ánh mắt của anh ngưng lại, mãi lâu sau cũng không thể dời đi.

Lúc Khúc Nhất Huyền phát giác có điểm không đúng, anh đã cầm điện thoại di động của cô lên, hỏi: “Cô đang bảo Viên Dã điều tra tôi?” Ngữ khí của anh mây trôi nước chảy, nghe vào không khác bình thường bao nhiêu, nhưng quỷ dị, Khúc Nhất Huyền vừa nghe đã biết dưới ngữ khí bình tĩnh là sóng ngầm cuồn cuộn. Chính là cực độ khó chịu mạnh mẽ đè xuống không vui.

Cô thầm hô hỏng bét, cục diện chủ động ban đầu trong khoảnh khắc phong thuỷ luân chuyển.

Cô đứng ở chỗ kia, rõ ràng là vị trí từ trên cao nhìn xuống cực có lợi, giờ phút này lại giống như là bị thẩm vấn, bầu không khí vô cùng xấu hổ.

Viên Dã thật là thành sự không có bại sự có thừa…

Cô hắng giọng một cái, giải thích: “Những cái này tôi đều có thể giải thích.”

Phó Tầm mỉm cười.

Anh cười một tiếng, trong lòng Khúc Nhất Huyền trầm xuống, có chút tê tê.

Cô vắt hết óc, ý đồ tìm ra một lý do hợp lý. Việc đột nhiên đảo ngược với Phó Tầm khiến cô trở tay không kịp trong nháy mắt, đại não trống rỗng như bị đứng máy. Khúc Nhất Huyền cố gắng hồi tưởng đến lúc trước mình bảo Viên Dã điều tra Phó Tầm đã xảy ra chuyện gì?

À… Tra xem gần anh có xảy ra sự cố giám định gì không.

Vì sao tra? Hình như là Phó Tầm không nói thật…

Cho nên cô tìm Viên Dã tra một chút cũng không quá đáng nhỉ, cô chỉ là dùng cách xử lý vấn đề bình thường.

Nhưng Phó Tầm nhìn có vẻ rất tức giận, lý do này... Nói ra miệng khả năng sẽ chỉ thêm dầu vào lửa.

Cô đang loạn cào cào, sắc mặt Phó Tầm lại hòa hoãn hơn chút, anh rủ mắt, ánh mắt rơi xuống người cô, dừng lại một lát: “Cô không cần giải thích cái gì, tín nhiệm giữa người với người vốn là từng giờ từng phút tạo dựng lên. Trước đó tôi đã không thẳng thắn nên khiến cô không thể nào hoàn toàn tín nhiệm. Giống như cô bảo Viên Dã đi thăm dò tôi, cũng là xuất phát từ việc muốn hiểu rõ, không bị mê hoặc. Không có gì để chỉ trích.”

Khúc Nhất Huyền ngượng ngùng, luôn cảm thấy giống như có chỗ nào không đúng. Phó Tầm không cho cô cơ hội hoàn hồn, tiếp tục nói ra: “Năng lực phân tích của Viên Dã không đủ, cậu ta giao thiệp rộng, nhưng cách xử lý tin tức quá kém. Cô lấy tin tức từ chỗ cậu ta còn phải tự lọc lại, rút ra trọng điểm, nếu như cô nguyện ý tin tưởng tôi, không bằng trực tiếp hỏi tôi.” Trên mặt anh không mang ý cười, nhưng một phen thành thật với nhau, cũng không lộ ra vẻ nghiêm túc hà khắc, cũng không tùy tính lơ đãng.

Anh nắm chắc mức độ trong đó lại thể hiện không nhẹ không nặng, hoàn toàn vừa đủ. Khúc Nhất Huyền vô ý thức bị anh kéo đi.

Cô gật gật đầu, cũng không còn đứng ở cửa, đi trở về chỗ vừa rồi nói chuyện với Quyền Khiếu, đá văng ghế ra ngồi xuống: “Theo cách nói của anh, ngọc bội Câu Vân là vật cha anh tặng cho anh trong lễ trưởng thành. Đã bị trộm, sao không báo cảnh sát?”

Nếu không, phản ứng đầu tiên của cô cũng không phải là bảo Viên Dã đi điều tra anh gần đây có xảy ra sự cố giám định gì không. Ngọc bội có nguồn gốc chính đáng, vậy thì có cái gì không thể công khai?

Phó Tầm: “Hạng Hiểu Long là tên giả của Bùi Vu Lượng, cái này cô biết.”

Khúc Nhất Huyền gật đầu, mặc dù cô quen gọi hắn là Hạng Hiểu Long.

Phó Tầm nói: “Cô có thể để Viên Dã điều tra thêm về Bùi Vu Lượng, hắn từng có một năm ở trong tù, tội danh là lừa gạt. Ngọc bội Câu Vân không phải là do hắn trực tiếp trộm đi từ tay tôi, ở đây có liên lụy một vụ án mạng, nếu như cô có hứng thú, có thể chọn thời gian thích hợp, tôi giảng cho cô nghe.” Anh nhìn về phía Khúc Nhất Huyền, lúc cô yên tĩnh trong mắt kiểu gì cũng sẽ lộ ra một tia xa xôi, tựa như có đôi tay vô hình, tự dưng đem người đẩy đi càng ngày càng xa.

Cô của lúc này, mặc dù yên tĩnh, nhưng đang suy nghĩ. Từ lúc vừa rồi tìm ra lỗ thủng trong lời nói của Quyền Khiếu, đến khi “Chất vấn” Phó Tầm, yên tĩnh lại cô mới phát giác được mình có chút quá mức vội vàng.

Cô quen với việc đơn thương độc mã, cho dù là cộng tác với Viên Dã, phần lớn thời gian đều là cô ra lệnh.

Độc lập trong thời gian dài khiến cô đã sớm quên đi tư vị tin cậy và dựa dẫm là cái gì.

Nhưng đêm nay, cô đột nhiên có chút lĩnh ngộ mới. Cô mất hết mặt mũi xin lỗi Phó Tầm, chỉ có chút ngượng ngập nghiêm mặt nói: “Là do tôi đã quá không thông cảm, tôi không biết gọc bội Câu Vân còn liên lụy đến án mạng.”

Phó Tầm không muốn nói nhiều vì đây vốn không phải chuyện gì khiến người ta vui vẻ. Khúc Nhất Huyền đứng dậy đi lấy điện thoại: “Tôi đi gọi ít đồ ăn ngoài.”

Phó Tầm nhanh tay lấy điện thoại trước cô: "Cô ngồi, tôi đi lấy."

Khúc Nhất Huyền có chút mơ hồ: "Đi lấy ở đâu?"

Phó Tầm đứng dậy, lật cổ áo, sửa sang lại áo khoác: "Có chuyện tôi cần thẳng thắn với cô."

Khúc Nhất Huyền: "…" Cô có trực giác không ổn lắm.

Quả nhiên.

Phó Tầm nói: "Khả năng vừa rồi có tôi đã có hành vi khiến cô hiểu lầm."

Anh lắc lắc điện thoại di động của cô: "Vừa rồi là tin nhắn thông báo đồ ăn đã đến cửa tiếp tân."

Da đầu Khúc Nhất Huyền sắp vỡ.

Cô nghĩ lại vừa rồi lúc anh cầm di động có một loạt thần sắc khó phân biệt, ngữ khí ẩn giận, lập tức nổi đóa: "Anh lừa tôi?"

Phó Tầm khí định thần nhàn: "Cô đưa tiễn Quyền Khiếu, những lời nói ở cửa ra vào, chẳng lẽ không phải cũng là lừa tôi?"

Anh bước mấy bước đi đến trước mặt cô, vóc dáng cao gầy chắn hết ánh sáng trên trần nhà, hơi cúi đầu xuống, đôi mắt kia thẳng thừng tiếp cận Khúc Nhất Huyền: "Tôi thật không hi vọng quan hệ vừa hòa hoãn của hai chúng ta lại cứng nhắc lần nữa, phải lấy tính toán lâu dài để nhìn nhận, cô cũng cần tính toán xa hơn chút."

Hòa hoãn?

Khúc Nhất Huyền muốn chửi ầm lên.

Giữa bọn họ còn có lúc hòa hoãn sao? Không phải chiến tranh lạnh thì là nội chiến, không có một ngày yên tĩnh.

Cô hừ lạnh, không có bất kỳ tâm tình gì giễu cợt một câu: "Nếu như không có Phó tiên sinh vượt quy củ trước, tôi cũng không đến nỗi phải xem lại trình độ chuyên môn của anh."

Phó Tầm không lập tức đáp lại. Anh biết Khúc Nhất Huyền bị anh triệt để chọc giận. Nhưng trước mắt, hình như ngoại trừ nhảo loạn theo cô, cũng không còn biện pháp xử lý nào tốt hơn.

"Nghiêm túc mà nói, chuyên ngành của tôi hẳn là phát triển theo hướng giám định, không có quá nhiều quan hệ trực tiếp đến việc truy tìm ngọc bội Câu Vân." Anh mấp máy môi, lúc mở miệng thanh âm đè thấp, ngữ khí hơi trầm xuống: "Cô nên nhìn kỹ phương hướng, xem là tôi có thật lòng theo đuổi cô hay không."

Khúc Nhất Huyền: "..."

What? Khúc Nhất Huyền đứng máy, cả người giống như nướng trên lửa.

Cô không dám tin hỏi: "Anh vừa nói cái gì?"

Trong loại trường hợp không chính thức như thế này, Phó Tầm không có ý định lập lại một lần nữa.

Anh khẽ nhướng mày, nói: "Tôi đi lấy đồ ăn cho cô đã, nếu như những lời kia của Quyền Khiếu cô cần xem xét, hoặc là có nghi vấn khác, có thể tùy thời đến phòng sát vách tìm tôi."

Anh mở cửa ra ngoài, đi tới cửa, lại nghĩ tới cái gì, quay người, nói: "Chuẩn bị chút, ngày mai tôi dẫn cô đi gặp Phục Thái."

Đầu óc Khúc Nhất Huyền có chút loạn, cảm giác như phải nhận quá nhiều tin tức không xử lý được dẫn đến luống cuống.

Cô vội hỏi: "Gặp Phục Thái làm gì?"

Phục Thái chính là tai mắt của Phó Tầm ở Đôn Hoàng, Khúc Nhất Huyền từng nghe nói qua về ông ta, đó là trùm sò trong ngành đồ cổ Đôn Hoàng, cũng là người phụ trách giám định khu đồ cổ ở tây thành Đôn Hoàng mà ngày đó Hạng Hiểu Long đi qua.

Căn cứ vào đối thoại của Quyền Khiếu và Phó Tầm để suy đoán, Phục Thái là người cung cấp mối cho Quyền Khiếu, mà Phục Thái lại là người Phó Tầm bồi dưỡng.

Chỉ là Phục Thái ngoại trừ có thể uy hiếp Quyền Khiếu, có liên quan gì đến chuyện của Hạng Hiểu Long?

"Không phải cô cảm thấy Quyền Khiếu không thành thật sao?" Phó Tầm hỏi.

Khúc Nhất Huyền á khẩu không trả lời được.

Biểu hiện của cô có rõ ràng như vậy sao?

"Trước khi thấy Quyền Khiếu tôi không quá khẳng định hắn có quen biết Phục Thái hay không, người này tôi chưa từng nghe nói đến. Nhưng sau khi Quyền Khiếu vào cửa, có vẻ lấy lòng tôi… Ngẫm lại cũng chỉ có Phục Thái có thể nuôi dưỡng được người như thế. Nếu cô muốn chứng minh thật giả trong lời nói của Quyền Khiếu, tìm Phục Thái là phương thức nhanh gọn nhất."

Phó Tầm nói xong, rất "quan tâm" lưu lại Điêu Thuyền, đóng cửa đi ra ngoài.

Khúc Nhất Huyền ngồi ở trước bàn, đầu óc hỗn loạn rối rít.

Từ khi cô bị ép cuốn vào đến bây giờ bị hãm sâu trong đó, một đám loạn xì ngậu đuổi theo còn thêm một quả bom không hẹn giờ như Phó Tầm, chỉ có một loại cảm giác bọt biển bị ép chấp nhận.

Cô nhắm mắt, sa sút tinh thần lùi ra sau thành ghế.

Từng chút từng chút tới.

Kế hoạch ngày mai là tìm Phục Thái trước, Phục Thái hẳn là người một nhà có thể tín nhiệm.

Phi, kia là người của Phó Tầm, ở đâu ra người một nhà!

Đoạn lời nói của Quyền Khiếu trước khi đi nhìn có vẻ như quan tâm, kì thực là đang quấy nhiễu phán đoán của cô.

Cô đích xác phải sàng lọc tin tức có giá trị, phân biệt thị phi.

Rồi tìm cơ hội, nghe Phó Tầm kể về án mạng liên lụy đến Hạng Hiểu Long.

Sau đó...

Còn có Khương Doãn! Ngày mai Viên Dã sẽ mang Khương Doãn đến Đôn Hoàng, loại thời điểm này, Khúc Nhất Huyền tự thân khó đảm bảo, căn bản không quản được Khương Doãn.

Ngày mai cô còn phải tìm một cơ hội tâm sự với Khương Doãn, nếu như cô ta nguyện ý tiếp nhận người dẫn đội khác thì tốt rồi.

Những manh mối cổ quái trên người cô ta thì cô không muốn tra xét, người nào thích tra thì tra đi.

Cuối cùng là Phó Tầm.

Anh ta vừa mới là nói muốn theo đuổi cô á?

Cái này dễ xử lý, án binh bất động, không phải anh ta bị dây dưa đến chết thì là cô bị hành quyết.

Bất kể là loại nào, cô đều không lỗ.

Editor (Tuyết Phù Dung): Tạm thời việc đăng chương mới đến được chương 50, mọi người thông cảm nhé, vì hai người edit nên phải chờ nhau T.T, bao giờ có là có liền 5 chương ạ (đĩ nhiên là ko đăng 1 lúc được)

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 51: Mà giờ khắc này, cô tựa như là tù binh hành động thất bại, không chỗ che thân dưới ánh mắt của anh

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Ngày hôm sau lúc hừng đông, Khúc Nhất Huyền dậy thật sớm, cho chồn ăn trước.

Không phải nói chứ Phó Tầm thực sự rất có đầu óc, có lẽ là sợ sau khi đóng cửa cô lại trở mặt như không quen, không biết đã lặng lẽ phái nội ứng từ lúc nào, hơn nửa đêm bò lên giường cô.

Theo lý thuyết, cô và con chồn tuyết này đều chán ghét nhau, ai cũng chướng mắt ai.

Nhưng con người ấy mà, có đôi khi cũng rất kỳ quái. Có thể là cho ăn thịt ức gà ăn ra cảm tình, tối hôm qua Khúc Nhất Huyền cùng Điêu Thuyền nằm ngang trên một cái gối đầu, một con bốn chân ngồi xổm chiếm cứ một bên gối, cả hai bốn mắt nhìn nhau giằng co, sau một lúc lâu đều thối lui một bước — ổ chăn là đánh chết cũng không thể cho vào, nhưng nếu nhất định phải ngủ trên gối đầu, vậy thì ngủ đi.

Nhắc tới cũng kỳ, con chồn này giống như đã thành tinh. Khúc Nhất Huyền cũng không nói chuyện, chỉ là ngầm đồng ý, nó có vẻ như có thể cảm ứng, yên tâm thoải mái úp sấp trên gối đầu.

Không khỏi bị Khúc Nhất Huyền quét đi xuống, nó còn cuốn cái đuôi, cuộn cơ thể thành hình cung…

Cho chồn ăn xong, Khúc Nhất Huyền trước thân thiết thăm hỏi Viên Dã ở Đại Sài Đán xa xôi, biết được tối hôm qua hết thảy bình thường, sau khi căn dặn cậu ta hành sự cẩn thận mới cúp điện thoại chuẩn bị đi gõ cửa phòng sát vách.

Phó Tầm nhanh hơn cô một bước, ánh nắng Đôn Hoàng còn chưa lộ ra nơi đường chân trời, anh đã lấy "Đón chồn" làm lý do nhấn chuông một hồi lâu ở cửa ra vào.

Khúc Nhất Huyền mở cửa cho anh vào: "Chồn đang phơi nắng, nếu anh tìm nó thì đến cạnh bệ cửa sổ mà tìm."

"Tôi tới tìm cô." Phó Tầm khẽ gõ hai lần trên cánh cửa, dẫn tới Khúc Nhất Huyền nhìn qua, anh mới trở tay đóng cửa lại, ra hiệu cô sang đây xem điện thoại: "Tình huống có thay đổi."

Khi con người ta có tuổi tác lớn hơn chút, sẽ đặc biệt sợ hãi biến cố.

Khúc Nhất Huyền vừa nghe đến từ mấu chốt, liền nổi da gà. Nhất thời cũng không đoái hoài tới làm dáng, bưng cốc nước đi tới: "Xảy ra chuyện gì?"

Phó Tầm đưa di động đưa tới trước mắt cô: "Tự cô nhìn."

Cái gì thế? Còn thừa nước đục thả câu.

Trong lòng Khúc Nhất Huyền chửi thầm, đưa mắt nhìn qua, này vừa thấy, lập tức da đầu tê dại.

Phó Tầm cho cô xem là một tấm hình.

Trong hình có một quan tài gỗ lim đỏ màu sắc rực rỡ, niên đại quan tài đã rất lâu rồi, vật liệu gỗ cũ kỹ đã bị hư hỏng thậm chí còn có dấu hiệu hư thối.

Mà lúc này, cái quan tài có cảm giác lịch sử cũng sắp tràn ra khỏi màn hình kia, nắp quan tài bị cạy mở, bên trong vách quan tài và nắp quan tài trải rộng máu tươi khô cạn. Trong quan tài có một người phụ nữ đang nằm, mặc áo bông vải lụa cũ đã hư thối, nguyên chủ nhân nằm phía trên đã hóa thành xương trắng, nhưng vẫn duy trì thảm trạng bị ngạt thở trước khi chết.

Xương đầu cô ta gần như vặn vẹo dựa vào giữa khe quan tài cùng nắp quan, năm ngón tay vết máu loang lổ, sớm đã không nhìn ra hình dạng ngón tay hoàn chỉnh. Xuyên qua sợi tóc rối tung, mơ hồ còn có thể thấy được cặp mắt chết không nhắm mắt kia.

Tử trạng của người chết quá mức thảm liệt, dù là Khúc Nhất Huyền thường thấy sinh tử cũng không đành lòng lại nhìn lần thứ hai.

Cô dời ánh mắt đi, ly pha lê trong tay bị bóp rung động kẽo kẹt, cô lắng lại mấy giây, hỏi: "Thẩm Chi Chi?"

Phó Tầm không ngạc nhiên chút nào cô có thể lập tức đoán được, khẽ vuốt cằm: "Nhưng còn chưa thể xác định."

Khúc Nhất Huyền liên tưởng đến đội xe trộm mộ tối hôm qua liều mạng muốn giữ cô lại, không rét mà run: "Bọn họ làm?"

Phó Tầm cũng không biết nhiều tin tức chuẩn xác, không trả lời ngay: "Còn đang điều tra."

Khúc Nhất Huyền lại hỏi: "Tin tức ở đâu ra?"

"Phục Thái gửi cho tôi." Phó Tầm giải thích: "Tối hôm qua sau khi Quyền Khiếu rời đi, tôi liên hệ với Phục Thái, hẹn sáng nay gặp mặt ở nơi giám định tại bắc thành. Ảnh chụp là sáng nay hắn gửi cho tôi, một mộ thất (*một tòa cổ mộ cũng giống như kiểu một căn nhà lớn, trong đó có nhiều phòng khác nhau, mộ thất là một phòng trong đó*) trong cổ mộ Đô Lan. Phục Thái chưa từng nhìn thấy Thẩm Chi Chi, người chết trong tấm ảnh tóc che kín mặt, ngũ quan phân biệt không rõ, khả năng cần chờ sau khi cảnh sát Thanh Hải giám định mới có thể xác nhận thân phận người chết."

Thẩm Chi Chi mất tích; Cổ mộ Đô Lan; đội xe trộm mộ bám riết.

Ở giữa ba cái này dường như có một sợi dây vô hình, đang dần dần nối liền.

Khúc Nhất Huyền bình thường gan to bằng trời, tuy nhiên cũng không dám tùy ý suy đoán giả thiết. Ảnh hưởng của ngọc bội Câu Vân đã vượt xa khỏi dự tính của cô, khiến mọi sự tình cô trải qua đều trở nên không thể khống chế, lại tràn đầy nguy hiểm như vậy.

Cô nhấp miếng nước ấm trong ly thủy tinh dần lạnh, hỏi Phó Tầm: "Tiếp theo làm sao bây giờ?"

"Vẫn là đi tới nơi giám định ở bắc thành trước." Phó Tầm đánh nhịp: "Phục Thái hiểu rõ Quyền Khiếu, so với bất luận kẻ nào trong chúng ta đều hiểu rõ hơn. Chúng ta nhìn không ra sơ hở, hắn biết."

Khúc Nhất Huyền nâng mắt nhìn anh, một hồi lâu, gật gật đầu: "Được."

Đi tới nơi giám định đồ cổ ở bắc thành trước.

** ** **

Khúc Nhất Huyền không có tâm tình ăn điểm tâm, lấy một gói yến mạch từ tiếp tân, nước cũng không đun, xé mở bao bì đóng gói hai ba lần rót vào trong miệng nuốt xuống.

Phó Tầm nhìn thấy nhíu chặt mày, nhưng ngại Khúc Nhất Huyền không phải người thích nghe lời khuyên, anh không động đến chuyện này. Chỉ là lúc đi qua cổng vòm kim *(cổng vòm có sắc vàng được thiết kế cho các kiến trúc biệt thự có đường nét cổ điển)*, xuống xe mua hai phần đồ ăn.

Lúc đến khu bắc thành, mặt trời mới từ từ mọc lên.

Đôn Hoàng không có cát bụi, sắc trời sáng tỏ. Trên đường phố có tiếng xe tiếng người lưu động dần dần trở nên ồn ào náo động, giống như một cuộn tranh được thổi hồn vào, chậm rãi lưu động trở nên tươi sống hoàn chỉnh.

Khúc Nhất Huyền chờ thêm một cái đèn đỏ, xe nhẹ đường quen rẽ trái ở cuối con đường, lái vào đường tắt nơi giám định đồ cổ trong bắc thành.

Phục Thái đã đợi ở cửa, một tay ông chắp sau lưng, một tay đang cầm tẩu thuốc hút.

Xa xa nhìn thấy Toyota Fortuner vào hẻm, đi vài bước ra đón, chỉ huy Khúc Nhất Huyền đưa xe tiến vào bãi đỗ xe trong sân.

Xe tiến vào, ông tự mình chốt cửa sân, mời Phó Tầm cùng Khúc Nhất Huyền vào nhà trước.

Phục Thái tuổi gần sáu mươi, vẫn chải tóc vuốt ngược như cũ, xoa keo xịt tóc từ đầu sợi tóc đến đuôi tóc, từng sợi ngoan ngoãn nằm theo nếp.

Trên người ông mặc một bộ áo Tôn Trung Sơn phục cổ màu xám nhạt, cúc áo từ cổ áo dán sát đến vạt áo, được cài cẩn thận tỉ mỉ.

Khúc Nhất Huyền cố ý quét mắt nhìn khớp nối khuỷu tay Phục Thái, đừng nói quần áo trên người suôn thẳng vuông vức, đến một cái nếp uốn cũng không có.

Kiểu người này, không phải có chứng cưỡng bách thì chính là nghèo ý tưởng.

Khúc Nhất Huyền đánh giá Phục Thái, đồng thời Phục Thái cũng đang đánh giá cô.

Tiểu Khúc gia ở tây bắc uy danh hiển hách, so với Bành Thâm năm đó, chỉ có hơn chứ không kém. Nhất là hai năm này Bành Thâm lui về vị trí sau màn, tiểu Khúc gia ở tây bắc càng là danh tiếng chính thịnh. (*chính thịnh là đúng lúc nổi bật*)

Đã không ít lần Phục Thái nghe nói tới Khúc Nhất Huyền, từ "Người nối nghiệp Bành Thâm" đến Thủ lĩnh đội cứu viện Tinh Huy, trên bàn rượu, luôn có một hai người sẽ nhắc đến người phụ nữ trẻ tuổi này.

Nhưng cho tới lần đầu tiên gặp mặt hôm nay, Phục Thái mới thật sự có nhận biết đối với Khúc Nhất Huyền.

Rất chính trực, cũng đủ xinh đẹp.

Cô không hề cố tình nam tính hóa cách ăn mặc của chính mình, ánh mắt đầu tiên nhìn đến lại là ngũ quan quá bắt mắt của cô, tinh xảo xinh đẹp.

Từ dưới xe đến khi vào nhà ngồi xuống, Phục Thái chưa từng thấy cô cười. Nhưng không phải cố gắng nghiêm mặt, mà là trạng thái tự nhiên khách khí cùng xa cách.

Nếu như không nói cô là vị tiểu Khúc gia trên đường vòng tây bắc kia, lần đầu tiên gặp mặt Phục Thái sẽ không cảm thấy cô giống. Nhưng khi nhìn kỹ, giữa lông mày cô là đường hoàng cùng quả quyết, lộ ra tác phong chính trực cùng linh động mà phụ nữ bình thường không có, trong nhất cử nhất động đều là sấm rền gió cuốn chỉ có ở người thường ra quyết định.

Khí chất toàn thân, vừa cường thế vừa lão luyện.

Toàn bộ Đôn Hoàng sợ là tìm không ra người phụ nữ thứ hai có khí chất đặc thù như thế.

** ** **

Sau khi Phục Thái ngồi xuống, hàn huyên cùng Phó Tầm trước: "Phó lão tiên sinh gần đây còn khỏe chứ, tháng trước liên hệ qua thư với ông ấy nghe nói thân thể có chút khó chịu?"

"Rất tốt." Phó Tầm lời ít mà ý nhiều: "Người đã có tuổi, không phải chỉ tiêu cái này không đạt tiêu chuẩn thì là các vị trí trên cơ thể bệnh vặt không ngừng."

Phục Thái cười cười, đưa ánh mắt nhìn về phía Khúc Nhất Huyền: "Vị này là tiểu Khúc gia à?"

Phó Tầm mở nắp trà, thay cô trả lời: "Gọi cô ấy Nhất Huyền là được."

Khúc Nhất Huyền cười gượng hai tiếng, gật đầu phụ họa. Khóe mắt lại nhịn không được liếc nhìn Phó Tầm, âm thầm oán thầm: Ai cho anh trả lời thay cô! Nhiều chuyện!

Phó Tầm giống như căn bản không phát giác được bất mãn của cô, đưa bữa sáng mua trên đường xuống xe cho cô: "Ăn đi."

Tươi cười của Khúc Nhất Huyền càng cứng lại.

Anh là cố ý phải không? Sớm không lấy ra, muộn không lấy ra, chắc chắn có người ngoài ở đây, cô sẽ không đến mức không nể mặt anh nên lười phí miệng lưỡi đúng không?

Vậy thật đúng là anh hiểu rất rõ cô.

Khúc Nhất Huyền yên lặng nhận lấy bữa sáng, vừa định lặng lẽ đặt ở bên cạnh bàn. Ánh mắt Phó Tầm đã quét tới, quan tâm hỏi: "Không thích ăn?"

Không đợi Khúc Nhất Huyền trả lời, anh đã quay đầu nhìn về phía Phục Thái, giải thích: "Tới vội vàng, trên đường cũng không rảnh ăn điểm tâm. Nghĩ đến chú Phục cũng không phải người ngoài, hẳn là sẽ không để ý."

Phục Thái tất nhiên luôn miệng nói "Không ngại", tiện thể một mặt từ ái nhìn về phía Khúc Nhất Huyền, ý tứ là cô không cần khách khí.

Khúc Nhất Huyền ngoài miệng khách sáo, trong lòng lại nghĩ: Nếu mà cô không khách khí, chắc đã ném bữa sáng vào mặt Phó Tầm rồi.

Bất quá dù sao cũng là ý tốt của Phó Tầm, Khúc Nhất Huyền vẫn là cảm kích, thời gian nghe hai người nói chuyện rất nhanh đã giải quyết xong bữa sáng.

Phó Tầm một mực lưu ý cử động của cô, thấy cô ăn điểm tâm xong, khóe môi nâng lên, tự nhiên chuyển câu chuyện đến trên người Quyền Khiếu: "Tối hôm qua tôi và Nhất Huyền đã gặp Quyền Khiếu một lần, có chút nghi hoặc không tiện hỏi chính hắn, muốn lấy chút tin tức từ chú Phục."

Phục Thái chìm nổi mấy chục năm trong giới đồ cổ, sớm đã là nhân tinh (*ý ở đây là người tinh tường, hiểu biết*), làm sao lại không thấy được biểu lộ nhỏ thoáng qua liền biến mất của Phó Tầm kia, cố nén ý cười trên mặt, vẫn hòa ái như cũ: "Đám khách của Quyền Khiếu bình thường từ hay lấy hàng từ chỗ tôi, tôi cũng liên hệ với hắn không ít, không dám nói biết mọi chuyện, nhưng khẳng định biết gì nói nấy."

Phó Tầm uống một ngụm trà bát bảo, có lẽ là cảm thấy khẩu vị thiên ngọt, mi tâm cau lại, nói: "Hai tháng trước Quyền Khiếu từ Đông Gia Hành biết được Bùi Vu Lượng bắt đầu muốn rời tay ngọc bội Câu Vân, liền ý đồ vượt mặt Đông Gia Hành liên hệ trực tiếp với Bùi Vu Lượng. Về sau cũng hoàn toàn để hắn được như ý nguyện, từ Thẩm Chi Chi đạt được phương thức liên lạc của Bùi Vu Lượng, nhưng mà tôi cảm thấy, việc này có phải có điểm trùng hợp hay không? Chú Phục, chú biết bao nhiêu về chuyện cũ năm xưa giữa Thẩm Chi Chi và Quyền Khiếu?"

"Quyền Khiếu người này, trên khía cạnh việc tư không được tốt. Những tin tức râu ria của hắn tôi không quá hiểu rõ, nhưng có nghe thấy." Phục Thái nghĩ nghĩ, nói: "Quyền Khiếu kết hôn sớm, năm đó vợ hắn hắn mang thai, hắn mỗi ngày ở bên ngoài tầm hoa vấn liễu (*trêu hoa ghẹo nguyệt, lăng nhăng*). Cũng là báo ứng, có lần vợ hắn nghe tiếng đi bắt gian, bị kích thích, sảy thai, cũng li hôn. Tôi cũng chỉ là nghe nói… Nói là người khi đó ở cùng với Quyền Khiếu là Thẩm Chi Chi."

Khúc Nhất Huyền như có điều suy nghĩ.

Nói như vậy, Quyền Khiếu chính xác có đoạn quá khứ cùng Thẩm Chi Chi, vô luận ý nghĩ này có đạo đức hay không, Khúc Nhất Huyền vẫn nhịn không được nghi ngờ, cũng đã ly hôn, nếu Quyền Khiếu muốn cưới Thẩm Chi Chi không phải là kỹ nữ phối cẩu thiên trường địa cửu (*kỹ nữ cùng chó là trời đất tác thành*) hay sao? Hắn làm sao lại không thể lấy cô ta?

Biểu hiện của Quyền Khiếu ở trước mặt cô so với tình hình thực tế Phục Thái kể lại không hề tương xứng với nhau.

"Trước kia còn có chuyện." Phục Thái hớp một ngụm trà, chậm rãi nói: "Thẩm Chi Chi này, thân ở nơi phong nguyệt, tâm lại hướng cống rãnh. Đối với Quyền Khiếu tình sâu vô cùng, nói gì nghe nấy. Quyền Khiếu là nhân vật nhỏ, lăn lộn cho tới bây giờ, những chuyện bề nổi hoàn toàn không có trở ngại, nhưng chuyện bí mật hại ngầm lại làm không ít."

"Tây thành Đông Hoàng nguyên bản còn có một nhà cầm đồ, đại khái hai năm trước, Quyền Khiếu mới vừa cùng vợ trước của hắn ly hôn. Hắn là hứa hẹn chỗ tốt gì với Thẩm Chi Chi, lừa gạt cô ta đi tiên nhân khiêu *(Chỉ loại người đóng giả kỹ nữ để lừa gạt tiền tài)*, quấy đến cửa hàng cầm đồ Tây thành gà chó không yên, phải đóng cửa hàng. Lúc ấy Quyền Khiếu hợp tác với tôi chặt chẽ, trong giới không ít người cho là tầm mắt tôi hạn hẹp, không chứa được người khác, cho nên sai Quyền Khiếu dùng thủ đoạn cấp thấp làm cửa hàng cầm đồ Tây thành thất bại."

"Năm đó, chính là vào lúc ly Kim Âu Vĩnh Cố đời Càn Long nhà Thanh xuất thế. Mà cửa hàng cầm đồ Tây thành, lúc ấy thu vào bảo bối này. Tôi vì tránh hiềm nghi, đối với sự tình năm đó không tìm hiểu nhiều, về sau trần trọc nghe nói, ly Kim Âu Vĩnh Cố qua tay Quyền Khiếu chuyển cho người thu thập ở Hồng Kông."

Khúc Nhất Huyền nhíu mày, xốc lên nắp trà nhấp một ngụm. Nhiệt độ nước trà cùng độ ngọt vừa lúc hóa giải cảm giác ghê tởm tràn ra từ đáy lòng.

Cô bưng chén trà, như có như không dùng nắp chén nhẹ khều hơi nước đang bốc lên.

Nếu như lời Phục Thái nói là sự thật, Quyền Khiếu có lẽ thật coi cô là đồ đần mà chơi.

Hoặc là, không chỉ có cô.

Đằng trước có khách đến, nhân viên cửa hàng xốc rèm tiến vào gọi Phục Thái đi xem.

Phục Thái cáo lỗi một tiếng, để Phó Tầm cùng Khúc Nhất Huyền ngồi tạm một lát, ông đi một chút sẽ trở lại.

Ông vừa đi, Khúc Nhất Huyền nâng mắt, thăng tắp nhìn về phía Phó Tầm: "Vị chú Phục này của anh có thể tin được không?"

Phó Tầm giống như không quá muốn phản ứng người khác, anh thu mắt lại chơi chung trà, nửa ngày sau mới nói: "Chú Phục là cây mạ năm đó cha tôi cấy thất bại, có tình thầy trò. Cô chớ nhìn chú ấy tuổi đã cao, kỳ thật là cùng thế hệ với tôi."

Cây mạ cấy thất bại? Khúc Nhất Huyền oán thầm: Phó Tầm cũng dám nói như vậy ở trước mặt cô, đặt trước mặt Phục Thái, xem anh có dám nói hay không!

Phó Tầm mặc dù không nói rõ, nhưng riêng một câu này, Khúc Nhất Huyền cảm thấy tự nhiên có phán đoán.

Phục Thái có độ tin cậy hiển nhiên cao hơn so với Quyền Khiếu miệng lưỡi dẻo quẹo.

Nguyên bản Khúc Nhất Huyền còn tưởng rằng gặp được Quyền Khiếu, sẽ có thể hiểu rõ hơn một chút tin tức về Hạng Hiểu Long, tìm về ngọc bội Câu Vân bất quá chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn.

Nhưng bây giờ, manh mối ngược lại trở lên mờ ảo. Trước có đội xe trộm mộ theo đuổi không bỏ, sau có Quyền Khiếu nhìn chằm chằm, bây giờ còn nhiều thêm một Thẩm Chi Chi hành tung mơ hồ vô cùng có khả năng đã bị ngộ hại.

Khúc Nhất Huyền thở dài, dựa lưng về thành ghế bành phía sau.

Vừa mới động, đồ vật cứng rắn trong túi quần không nghiêng không lệch chọc vào thịt dưới mông cô.

Cô cứng đờ, lập tức quỷ dị nhớ tới cảnh trong mơ đêm qua như là dự báo trước.

Khúc Nhất Huyền quay đầu, mắt nhìn Phó Tầm.

Mấy giây sau, cô đứng ngồi không yên lại dùng khóe mắt đảo qua đảo lại một lượt.

Phó Tầm làm như không biết.

Ba phút sau.

Ngay khi Khúc Nhất Huyền muốn nói lại định tìm thời cơ thích hợp mở miệng nói đến chuyện ngọc bội, Phó Tầm quay đầu, không nghiêng không lệch bắt được ánh mắt liếc trộm không biết là lần thứ mấy của cô.

Khúc Nhất Huyền hô hấp cứng lại, nhịp tim cũng đi theo nhảy chậm một nhịp.

Bên tai cô đỏ lên, ngay tiếp theo cả gương mặt đều nổi lên chút ửng đỏ. Chỉ ánh mắt truy đuổi của Phó Tầm, đã khiến cô như đặt mình vào trong chiến trường đầy kích thích.

Mà giờ khắc này, cô tựa như tù binh hành động thất bại, không chỗ che thân dưới ánh mắt của anh.

Tác giả có lời muốn nói: Chương trước có một bug, lúc trước Hạng Hiểu Long chưa từng đi Tây thành, bởi vì cửa hàng cầm đồ ở Tây thành đã đóng cửa... Sau đó máy vi tính này có bát tự không hợp với tôi, làm thế nào cũng không mở được chương để sửa lại, chờ sau khi về nhà tôi lại sửa nhé, nội dung liên quan đến chương này đều chính xác ~

Editor: Bọn tớ trở lại rồi đây, không phải nói chứ bạn Riêu beta nhiều đoạn tớ không edit nổi thật là khâm phục

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 52: Cô nói: quot;Anh là đàn ông, tạo cho mình nhiều bí mật như vậy làm cái gì?"

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

"Cô có lời gì thì cứ nói đi." Phó Tầm khẽ hất cằm lên, ghé mắt nhìn cô.

Khúc Nhất Huyền vô ý thức lạch cạch bẻ ngón tay mấy lần, cô cong tay dùng lòng bàn tay cọ xát chóp mũi: "Tôi là muốn hỏi anh một chút xem hình dáng ngọc bội Câu Vân ra sao…"

Phó Tầm hình như vừa nghĩ ra còn chưa từng miêu tả hình dạng ngọc bội Câu Vân cho cô, quét mắt nhìn bốn phía, rơi vào quyển vở luyện chữ cùng bút chì trên bàn vuông, dừng một chút, ra hiệu Khúc Nhất Huyền: "Đi lấy tới."

Khúc Nhất Huyền ừ một tiếng, rất nghe lời đi lấy giấy bút.

Cô đưa lưng về phía Phó Tầm, cho nên không hề lưu ý ngay tại thời khắc cô đứng dậy, Phó Tầm hơi nhíu mày, dáng vẻ như có điều suy nghĩ.

Lúc Khúc Nhất Huyền đưa giấy bút cho anh, nội tâm có chút bất an: "Cái này nhìn giống như là vở bài tập của trẻ con."

Phó Tầm nhận lấy, mở vở ra, qua loa đáp: "Đúng vậy."

"Như vậy không tốt đâu?" Khúc Nhất Huyền do dự: "Tôi ra đằng trước hỏi chú Phục cho anh ít giấy bút?"

"Không cần." Phó Tầm nâng mắt, mắt cũng không thèm chớp nhìn thẳng cô: "Làm việc gì trái với lương tâm à?"

Khúc Nhất Huyền vô ý thức lắc đầu, phản bác: "Không có."

Phó Tầm cười nhẹ một tiếng, chuyển ngòi bút lướt qua đầu ngón tay, cuối cùng nắp bút chống lên quyển vở luyện nhẹ nhàng gõ một cái, bắt đầu nêu ví dụ: "Dưới tình huống bình thường, nếu tôi bảo cô đi lấy giấy bút cho tôi phản ứng của cô chỉ có hai loại: Một là tâm không cam tình không nguyện ném đến; hai là ngồi yên trên ghế không nhúc nhích, hỏi lại tôi 'Hai cánh tay kia của anh để làm gì'?"

Anh suy luận xong, không có ý tốt hỏi ngược một câu: "Tôi nói đúng hay không?"

Khúc Nhất Huyền: "…"

Cô trầm mặc mấy giây, đặt mông ngồi trở lại ghế bành: "Vậy anh có vẽ nữa không?"

Phó Tầm suy tư, hỏi: "Nếu tôi vẽ ra, đêm nay cô ăn cơm với tôi chứ?"

Mặt Khúc Nhất Huyền không thay đổi mắt nhìn mắt với anh một hồi, giơ tay rút quyển vở luyện chữ và bút chì trong tay anh, tiện tay đặt ở dưới lòng bàn tay: "Không vẽ không vẽ không vẽ."

Phó Tầm như cười mà không phải cười, không có nửa điểm nóng nảy nhìn cô.

…

Mấy phút sau, trải qua một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt Khúc Nhất Huyền cam chịu số phận nhét vở luyện chữ lại trong tay anh: "Vẽ đi, tôi ăn với anh!"

Phó Tầm đang dùng nắp trà gẩy nhẹ lá trà nổi lên, cũng không thấy anh uống, chỉ một tay bưng chén trà một tay nghịch nước trà, giống như giết thời gian, lại giống đang chờ đợi cái gì.

Nghe vậy, anh không kinh ngạc cũng không tức giận, cảm xúc càng không mảy may biến hóa. Buông chén trà xuống, vuốt thẳng vở luyện chữ cô đưa tới đặt ở dưới cổ tay.

Bộ dáng biết lắng nghe kia, giống như là dự đoán được Khúc Nhất Huyền cuối cùng sẽ thỏa hiệp.

Khúc Nhất Huyền tự dưng có chút ủ rũ.

Cô đi ngang đã quen, lần đầu gặp được dạng người như Phó Tầm mềm không được cứng không xong, giống như mọi chuyện đều nắm chắc thắng lợi trong tay. Đùa nghịch ngang dọc không chơi nổi anh, vậy dùng đức thu phục người đi… Lần nào đến cuối cùng không phải cô thỏa hiệp?

Cũng chỉ có gương mặt ngày thường cô không để trong lòng nhất, thế mà còn có thể có chút tác dụng với Phó Tầm… Có bi ai hay không?

Phó Tầm nâng bút, vẽ một đường cong trên trang giấy trống không.

Lúc khóe mắt quét về phía Khúc Nhất Huyền, cô đã tự xử xong, một lần nữa an tĩnh lại, chống cằm nhìn anh vẽ ngọc bội.

Cô nhìn một cách nghiêm túc, trong mắt như có ánh sáng, ánh sáng dưới đáy mắt cô hội tụ thành sông, trông tựa một dòng ngân hà đang lưu động, hơi hơi tỏa sáng.

Phó Tầm khó mà chú tâm được.

Anh vẽ đám mây đến một nửa, đột nhiên ngừng lại.

Điểm cuối đường cong nét bút chì so với nơi khác đậm hơn một chút, giống như sườn đồi, xuống chút nữa sẽ là vách núi vắng vẻ cùng vực sâu.

Ánh mắt Khúc Nhất Huyền cũng theo đó dừng lại, nâng mắt nhìn anh: "Sao lại không vẽ nữa?"

"Quên chi tiết." Phó Tầm lấy lệ tìm cái cớ: "Đợi buổi tối, tôi về khách sạn tìm đồ họa chi tiết."

"Buổi tối?" Khúc Nhất Huyền lập tức bị dời đi lực chú ý: "Buổi chiều không quay về? Viên Dã và Khương Doãn sắp tới rồi."

"Không nhanh như vậy." Phó Tầm nâng cổ tay mắt nhìn đồng hồ, tính toán: "Đại Sài Đán có người lưu lại nhìn bọn họ chằm chằm hay không, ai cũng không dám cam đoan. Xe Viên Dã, từ lúc vá bánh xe đến lên đường tối thiểu là giữa trưa. Tới Đại Sài Đán bao nhiêu cây số, cần bao nhiêu thời gian, cô rõ ràng hơn tôi."

Khúc Nhất Huyền đương nhiên rõ ràng.

Ngoại trừ thời gian dừng lại tại điểm tham quan trên đường, chờ Viên Dã đến Đôn Hoàng tối thiểu cũng là chạng vạng tối. Chạng vạng tối vào thành phố, không chừng những đuôi mắt kia sẽ ở nơi nào đó chờ bọn họ.

"Vậy buổi chiều có sắp xếp gì?" Cô hỏi.

Phó Tầm cong cong khóe môi, nói: "Tôi dẫn cô đi gặp người Nam Giang."

Người Nam Giang?

Tâm tư Khúc Nhất Huyền mau chóng quay ngược trở lại. Người Nam Giang cư trú lâu dài ở Đôn Hoàng, cô cơ bản đều biết. Cần Phó Tầm dẫn đường… Cô chỉ biết có một.

Đuôi lông mày cô nhẹ gảy, rất hào hứng: "Anh là nói người cho vay nặng lãi ở Nam Giang?"

** ** **

Sau khi rời khỏi nơi giám định đồ cổ của Phục Thái ở Bắc thành, Phó Tầm lái xe, mang Khúc Nhất Huyền tiến vào khách sạn năm sao xa hoa nhất Đôn Hoàng — Khách sạn Đôn Hoàng.

Sau khi Khúc Nhất Huyền xuống xe, vẫn còn chút cảm khái quay đầu quan sát đại sảnh khách sạn Đôn Hoàng vàng son lộng lẫy: "Có tiền thật tốt."

Phó Tầm nghiêng người, ấn thang máy, quay đầu nhìn cô: "Tôi cũng rất có tiền, không cân nhắc?"

Khúc Nhất Huyền cười nhạo một tiếng, hỏi lại: "Không phải là tiền của mình, có thể an tâm tiêu được không?"

Thang máy "Đinh" một tiếng dừng lại ở tầng một đại sảnh, Phó Tầm trước cô một bước tiến vào thang máy, sau khi ấn số tầng, anh giống như lơ đãng nhắc đến: "Viên Dã nói có một năm nguyện vọng của cô là muốn gả cho máy in tiền."

Khúc Nhất Huyền: "…"

Có thể đừng đề cập đến loại chuyện xưa xửa xừa xưa này không? Còn không cho phép cô có thời kì trung nhị không thực tế sao? *(Thời kỳ trung nhị được hiểu là "hội chứng tuổi dậy thì")*

Cô xuyên qua mặt kính bóng loáng trong thang máy trộm liếc nhìn Phó Tầm, không đổi sắc mặt nói sang chuyện khác: "Chúng ta đến rêu rao như vậy, sẽ không bị nhóm người Discovery kia để mắt tới chứ?"

"Sẽ không." Phó Tầm dựa vào tay vịn, quay đầu nhìn cô: "Tấm hình kia mặc dù còn chưa có nhận định cuối cùng, nhưng tôi và chú Phục đều cảm thấy khả năng người chết là Thẩm Chi Chi tương đối lớn. Cô ta nằm trong quan tài, hiển nhiên không thể nào là chính mình tự sát. Hơn nữa chuyện cổ mộ Đô Lan lần nữa bị trộm tiếng gió đã có xu thế như mặt trời lên cao, vốn đã có bó lớn người đang nhìn chằm chằm nơi đó. Náo động đến mạng người, cô cảm thấy việc này còn có thể nhỏ?"

Khúc Nhất Huyền cảm thấy anh nói rất có đạo lý.

Chẳng phải tối hôm qua Phó Tầm phỏng đoán đinh tam giác Trát Mã đâm thủng lốp xe Viên Dã là đồ cổ gần đây đào được từ cổ mộ Đô Lan sao? Mà món đồ cổ này, đúng là đội xe Discovery trộm mộ tự mình đưa tới.

Tay chân bọn họ không sạch sẽ, trong lúc đại hội Đông Hoàng giới nghiêm, đoán chừng không dám quá làm loạn.

Phó Tầm ít nói, làm việc ngược lại rất đáng tin.

Khúc Nhất Huyền cũng không nghe anh phân tích tình thế cùng phương án ứng phó, anh luôn luôn làm trước, xong việc tự nhiên sẽ có thời gian sẽ đi kiểm nghiệm phán đoán cùng lựa chọn của anh có chính xác hay không.

Cô không lên tiếng đáp lời, ánh mắt rơi vào số tầng trên màn hình thang máy không ngừng tăng lên.

Sau một lúc lâu, cô vẫn không nín được tò mò trong lòng, hỏi: "Sao anh không hỏi tôi, làm sao phát giác được Quyền Khiếu không thành thật? Dù sao trước khi chứng thực từ chú Phục, lý do thoái thác của hắn là thiên y vô phùng, cũng không có lỗ thủng nào." (*thiên y vô phùng là áo tiên không một đường may, ám chỉ làm việc chặt chẽ không có kẽ hở*)

Thang máy "đinh" một tiếng, nhắc nhở đã đến.

Phó Tầm cùng cô sóng vai đi ra, thanh âm trầm thấp nặng nề nói: "Không cần hỏi, tôi đại khái có thể đoán được."

Khẳng định như vậy?

Khúc Nhất Huyền hồ nghi: "Vậy anh nói tôi nghe xem nào."

"Theo biểu hiện cô chờ hắn đi rồi lừa tôi đến xem, cô hoài nghi hắn trước là bởi vì cảm thấy tâm nhãn của hắn quá nhiều." Phó Tầm ghé mắt nhìn cô, im lặng dùng ánh mắt hỏi thăm "Tôi nói đúng hay không".

Khúc Nhất Huyền cảm thấy ánh mắt này quen thuộc kỳ lạ…

Có phải cô cũng thường xuyên nhìn Phó Tầm kiểu này hay không?

Nghĩ đến cái này, cô có chút mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, ra hiệu: "Anh nói tiếp."

Lần này Phó Tầm nghĩ nghĩ, tựa hồ đang tìm từ ngữ thích hợp: "Phương thức mở màn của hắn giống như tôi, không đủ thẳng thắn, có chỗ giữ lại. Còn có một vấn đề rất mấu chốt…" Anh dừng một chút, bổ sung: "Có hai lần, hắn né tránh việc cô hỏi thăm chuyện hắn và Hạng Hiểu Long gặp nhau."

Khúc Nhất Huyền nghi ngờ liếc mắt nhìn anh, cô cảm thấy mình còn rất ổn, làm sao vừa đến mắt anh thì giống như không chỗ che thân, suy nghĩ gì cũng chạy không khỏi ánh mắt của anh?

Cô hoài nghi Quyền Khiếu, đích thật là có cân nhắc hai phương diện Phó Tầm nói này.

Một là lời dạo đầu của Quyền Khiếu giống như Phó Tầm, đều đợi cô đi đặt câu hỏi, chứ không phải chủ động trình bày. Điểm ấy, thuyết minh Quyền Khiếu sợ chính mình nói lỡ miệng, không gỡ lại được, bằng không hắn chỉ cần lặp lại nội dung đã nói với Viên Dã lần nữa thì cũng có vấn đề gì đâu?

Hai là đối với câu hỏi của cô về nội dung nói chuyện giữa hắn và Hạng Hiểu Long, cũng như quan hệ giữa bọn họ có điều tránh né, không chỉ như vậy, hắn thậm chí còn cố ý xuyên tạc, dùng một lý do khác có vẻ liên quan trả lời qua loa lấy lệ với cô.

Hắn cũng không hỏi thăm một chút, đến dạng cáo già như Phó Tầm vào tay cô còn không thể không thành thành thật thật phun ra ít nhiều. Hắn còn vọng tưởng lấp liếm cho qua?

Thảm lông rắn chắc trải trong hành lang che giấu tiếng bước chân, không biết là cửa gian phòng nào nhẹ nhàng khép mở một chút, phát ra âm thanh khóa chụp va chạm.

Đúng lúc Khúc Nhất Huyền nâng mắt đi tìm, Phó Tầm lại dừng bước trước cửa một gian phòng, duỗi tay, gõ gõ cửa.

Anh hôm nay khó được ăn mặc có chút chỉnh chu, áo sơ mi màu trắng, khoác áo phao in hình núi tuyết.

Giờ phút này, ống tay áo sơ mi nửa xắn theo động tác anh duỗi tay gõ cửa bị kéo cao hơn, lộ ra hình xăm trên cánh tay anh.

Khúc Nhất Huyền nhàn rỗi nhàm chán, chăm chú nhìn thêm.

"Hình xăm trên cánh tay anh không phải hoa văn à?"

Phó Tầm đưa tay, mắt nhìn hình xăm trên cánh tay mình, gật đầu: "Cô cảm thấy hứng thú?"

Trong phòng có tiếng dép lẹt xẹt, có người giẫm lên tấm ván gỗ tới mở cửa.

Dưới ánh đèn áp tường hơi có vẻ mờ tối, anh đưa bàn tay đến trước mặt Khúc Nhất Huyền, hỏi: "Cô nhìn kỹ xem, giống cái gì?"

Khúc Nhất Huyền xích lại gần, nhìn kỹ hai mắt. Cô nhớ rõ lần gặp nhau ở Diên An Hồ Khẩu kia anh còn chưa có hình xăm.

Ngày đó cô tới nhà tắm ở phòng chung tầng một tắm rửa xong trở về, kéo tóc còn ướt mượn máy sấy của anh. Lúc anh đưa đồ cho cô, hai đầu cánh tay đều trắng nõn sạch sẽ.

"Giống chữ?" Khúc Nhất Huyền không quá xác định, thậm chí trong hình xăm khắc mấy chữ cô cũng không biết. Giống như lúc đi học, có tiết mỹ thuật chia sẻ quan điểm về tranh vẽ. Nhìn qua là một bức tranh phong cảnh hoàn chỉnh, chờ nhìn kỹ lại phát hiện bên trong đó là do vô số mặt người tạo thành.

Hoa văn trên cánh tay Phó Tầm, dù không phải mặt người, nhưng cũng không khác mấy nguyên lý của bức tranh kia — lần đầu tiên nhìn giống như là hình xăm quỷ, chờ nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện, tạo thành hình xăm này không biết là kiểu chữ nước nào. Đường cong tuấn tú, đầu bút lông nước chảy mây trôi … Dù sao cô cũng xem không hiểu.

Khúc Nhất Huyền bĩu môi, cũng không nói mình xem không hiểu.

Cô nói: "Anh là đàn ông, tạo cho mình nhiều bí mật như vậy làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 53: Đã không làm được việc ngồi yên không để ý đến, thì cũng chỉ có thể ra tay xử lý

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Cửa phòng 7233 nghe tiếng mở ra, cắt ngang đối thoại của hai người.

Mở cửa là một người đàn ông tóc vàng nhỏ gầy, áo ngắn tay màu đen từ ống tay áo cuốn đến ngực, vừa vặn lộ ra hai điểm. Một tay hắn vịn tay cầm trên cửa, một tay cọ bụng, híp mắt lại dò xét Phó Tầm.

Ba giây sau, tựa hồ nhận ra Phó Tầm là ai. Mới ngáp được một nửa đã bị cố nén trở về, hắn cúi đầu khom lưng, dáng vẻ tươi cười vô cùng nịnh nọt: "Anh Tầm à."

Tóc vàng quay đầu liền xông vào gian phòng bên trong hô to: "Thằng nhãi nào nói thức ăn đến rồi? Ngứa đòn à!"

Bù đắp xong cho mình, hắn quay đầu lại, lấy lòng lui ra phía sau một bước, nhường đường: "Tầm ca, anh mau vào ngồi một chút."

Phó Tầm liếc mắt nhìn áo hắn bị cuốn lên một nửa, ghét bỏ: "Có thể mặc quần áo cẩn thận không?"

Tóc vàng "A" một tiếng, nghe không hiểu.

Hắn thuận theo ánh mắt của Phó Tầm rơi xuống vạt áo cuốn đến ngực của mình, lại trượt mắt đến Khúc Nhất Huyền không mấy gây chú ý sau lưng Phó Tầm, nháy mắt đã hiểu: "A a a, trách em trách em."

Hắn vừa lôi vạt áo buông xuống, tiện tay nhét vào trong quần jean: "Không nhìn thấy chị dâu cũng tới." Dứt lời, hắn tỏ vẻ nhiệt tình cười với Khúc Nhất Huyền, mời hai người vào nhà.

Khúc Nhất Huyền không giải thích.

Cô cúi đầu, duy trì khoảng cách sau Phó Tầm một bước theo vào phòng.

Sau lưng, Tóc vàng đóng cửa lại, vượt lên trước hai bước dẫn hai người vào phòng khách.

Vừa xuyên qua cửa trước, mùi thuốc lá và rượu trắng đêm không tan đập vào mặt. Khúc Nhất Huyền nhíu mày, đánh giá phòng khách khách sạn này.

Bọn vay nặng lãi lần này tới không ít người, chỉ trong phòng khách đã có hai người một nằm một ngồi. Càng đừng đề cập tới âm thanh gào to chơi mạt chược trong phòng bài bạc sát vách, cùng tiếng vơ bài trong khách phòng lúc chia bài.

Ít cũng phải bảy tám người.

Tóc vàng dẫn người tới phòng khách, một cước đạp vào người đàn ông trẻ tuổi nằm trên ghế sô pha không có chút hình tượng nào, trở mặt giống như lật sách xùy nói: "Đi gọi ông chủ dậy, nói Tầm ca tới."

Người đàn ông trẻ tuổi mắt nhìn Phó Tầm cùng Khúc Nhất Huyền, không nói tiếng nào vòng qua ghế sô pha, vào phòng ngủ chính.

Tóc vàng quay đầu, ra hiệu cho hai người ngồi trước: "Tôi đi pha ly trà cho hai người."

Là trà mao tiêm sáng nay Tóc vàng vừa làm chân chạy đi mua, không có đồ pha trà, chỉ có thể pha đơn giản.

Sau khi lọc qua hai lần nước, hắn bưng chén trà ra, ngồi xuống ghế sa lon đơn bên tay trái Khúc Nhất Huyền: "Lần này cùng ông chủ đi vội vàng nên không mang theo Mao Phong với Hầu Phôi*, Tầm ca chịu đựng chút nếm thử Mao Tiêm nhé."

**Hai loại trà ngon*

Hắn buông cốc nước xuống, đảo mắt nhìn Khúc Nhất Huyền: "Chị dâu có thích uống trà không? Nếu không thích, tôi bảo khách sạn đưa chút đồ uống lên."

Khúc Nhất Huyền đang đánh giá hắn, nghe vậy, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi một câu: "Anh thấy tôi quen mắt không?"

Dáng tươi cười của Tóc vàng hơi cứng lại, trêu ghẹo: "Hình như chưa gặp qua, mỹ nữ xinh đẹp giống như chị dâu nếu tôi từng gặp nhất định đã gặp là không quên được."

Phó Tầm liếc mắt, lãnh đạm nhìn hắn. Tóc vàng phát giác được anh không vui, gượng cười hai tiếng, vội vàng bổ cứu: "Xem em nói kìa, anh Tầm đừng hiểu lầm."

Khúc Nhất Huyền lúc này cười ra tiếng, cô nhìn chằm chằm tóc vàng, lặp lại: "Anh lại nhìn kỹ một chút, thật không biết tôi?"

Dáng tươi cười của Tóc vàng cứng đờ, nâng mắt, tỉ mỉ đánh giá cô.

Vừa đánh giá, hắn rốt cục nghĩ ra.

Khó trách hắn cảm thấy Khúc Nhất Huyền nhìn quen mắt, luôn có cảm giác như đã từng gặp ở đâu. Mới đầu bởi vì là người do Phó Tầm mang tới, hắn không dám nhìn kỹ.

Bây giờ vừa xem … Được rồi, không phải là người lần này bọn hắn muốn tìm ở Đôn Hoàng sao!

Còn hình như là cái gì nữ dẫn đoàn của đội xe Tinh Huy.

Hắn cười ngượng ngùng hai tiếng, nhất thời không biết biểu lộ như thế nào.

Ánh mắt lặng lẽ đánh giá hai vòng giữa Phó Tầm và Khúc Nhất Huyền, đang trù trừ xem nên mở miệng như thế nào, cửa phòng ngủ chính cọt kẹt một tiếng, mở ra.

Khúc Nhất Huyền theo tiếng nhìn lại.

Đứng ở cửa là một người đàn ông ước chừng bốn mươi năm mươi tuổi, cũ lẽ là vừa tỉnh ngủ, ánh mắt còn không quá tập trung. Hắn hướng trong phòng khách nhìn, chỉnh cổ áo ngay ngắn, đi tới.

Khúc Nhất Huyền liếc mắt nhìn Phó Tầm, thấy anh vẫn ngồi như cũ, thậm chí căn bản không có ý tứ đứng dậy, cũng yên tâm thoải mái không chuyển dịch mông.

Cô tới cửa để hiểu rõ chuyện, cũng không phải đến giải quyết vấn đề, không có đạo lý cô phải hạ thấp tư thái.

Thiết Diệp vừa đi tới, Tóc vàng lập tức đứng dậy nhường vị trí, lui về phía sau.

Phó Tầm quen Thiết Diệp, Tóc vàng cũng không giới thiệu. Hắn khách khí đưa ánh mắt về phía Khúc Nhất Huyền, đè ép thanh âm cắn chữ nói: "Thiết gia, vị này là người dẫn đoàn họ Khúc của đội xe Tinh Huy."

Sau khi Thiết Diệp cùng Phó Tầm bắt tay hàn huyên, quay đầu nhìn về phía Khúc Nhất Huyền.

Không phải nói chứ gừng càng già càng cay.

Ánh mắt Thiết Diệp chỉ dừng lại trên người cô ba giây, Khúc Nhất Huyền sừng sốt có loại cảm giác đối phương đang thăm dò nội tâm cô.

Cô hơi thu cằm, gật đầu ra hiệu.

Thiết Diệp cũng gật gật đầu, xem như đã chào hỏi.

Bên trong phòng bài bạc phát ra một loạt tiếng động, có tiếng đàn ông gào thét "Sao mày lại hòa", lập tức một loạt tiếng kéo ghế vang lên, ồn ào.

Thiết Diệp nhíu nhíu mày, nhìn về phía cửa phòng bài bạc mở ra một đường nhỏ.

Tóc vàng phát giác được ông chủ bất mãn, vô cùng linh hoạt lẻn vào phòng bài bạc nói một tiếng.

Trong tạp âm nhỏ, Thiết Diệp hắng giọng một cái, cười tủm tỉm mở miệng nói: "Tôi còn muốn đêm nay mời Phó tiên sinh tới cùng ăn bữa cơm rau dưa, dù sao đã lâu không gặp. Để Phó tiên sinh phải tới cửa trước, thật có chút xấu hổ."

Phó Tầm mỉm cười, nói: "Không sao, vừa vặn có chút việc cần chứng thực với Thiết gia."

Thiết Diệp thấy Phó Tầm đi thẳng vào vấn đề, đến eo núi cũng không vòng, không tiện giả ngu thêm. Hai tay hắn giao vào nhau, thân thể nghiêng về phía trước, mỉm cười nhìn Phó Tầm chăm chú: "Đã cách nhiều năm, khó được Phó tiên sinh lại có việc cần chứng thực với tôi, vinh hạnh cực kỳ."

Phó Tầm nhấp một ngụm trà, không nhanh không chậm nói: "Thiết gia xuất hiện ở Đôn Hoàng, hẳn là đã có tin tức của Bùi Vu Lượng?"

Dáng tươi cười của Thiết Diệp hơi nhạt, nhẹ gật đầu: "Đúng vậy."

“Nhưng mà chờ tôi tới Đôn Hoàng, tin tức lại bị đứt đoạn.”

“Hôm nay tôi đến, cũng là vì chuyện này.” Phó Tầm hơi nghiêng đầu, chỉ xuống Khúc Nhất Huyền: “Nghe nói Thiết gia đang tìm người của tôi?”

Thiết Diệp không lên tiếng.

Thời gian hắn tra được tin tức về ngọc bội Câu Vân và Bùi Vu Lượng không khác Phó Tầm bao nhiêu, Khúc Nhất Huyền là manh mối sau cùng, càng bị hắn tra xét tận ngọn.

Không hành động thiếu suy nghĩ là căn cứ vào thân phận “Người dẫn đoàn đội cứu viện Tinh Huy” của Khúc Nhất Huyền.

Anh hùng cứu viện, còn là con gái.

Tùy tiện mời người tới làm khách, rất không có đạo nghĩa giang hồ.

Nhưng chưa từng nghe nói cô gái dẫn đội cứu viện đó có quan hệ với vị Phó gia này mà…

Hắn tiếp nhận mao tiêm Tóc vàng đưa tới, uống một ngụm, dùng ánh mắt còn lại quét mắt nhìn Khúc Nhất Huyền khí định thần nhàn (*ổn định, không dao động*) ngồi ở bên cạnh Phó Tầm.

Sau khi lặp đi lặp lại châm chước, Thiết Diệp chậm rãi nói: “Phó tiên sinh là người biết chuyện, tôi cũng không úp mở với cậu. Tay tôi dù có dài, từ Nam Giang ngã vào Đôn Hoàng vẫn có chút tốn sức. Hành tung Bùi Vu Lượng ở Đôn Hoàng tôi tra được đến cô gái này lại bị đứt đoạn, tự nhiên là muốn mời đến làm khách một lát.”

Hắn thổi hớp trà, trong khói trắng mờ mịt, âm thanh dường như cũng bị bịt kín một tầng hơi nước: “Nếu như cô gái này là người của Phó tiên sinh, còn xin Phó tiên sinh cho tôi mượn cô ấy mấy phút, tôi hỏi vài câu là được, ngày sau cũng tuyệt đối sẽ không khó xử cô ấy.”

“Không cho mượn.” Phó Tầm từ chối càng dứt khoát hơn.

Tay cầm ly trà của Thiết Diệp dừng lại, dáng tươi cười thu liễm, sắc mặt dần dần ngưng trọng: “Phó tiên sinh nói lời này có hơi không có ý nghĩa.”

“Tôi làm việc tương đối gấp gáp, nếu không phải nhìn mặt cậu, tôi sẽ không khách khí tiếp đãi cô gái này như vậy. Cậu cần gì phải khó xử tôi?”

Phó Tầm quay đầu, im lặng dùng ánh mắt hỏi thăm ý kiến của cô.

Chỉ cần trong ánh mắt cô lộ ra một tia không nguyện ý, hắn lập tức mang cô đứng dậy rời đi.

Khúc Nhất Huyền biết loại trường hợp này không thích hợp để cô nói chen vào, từ đầu đến cuối yên tĩnh dự thính. Giờ phút này tiếp thu được tin tức trong mắt anh, thời gian ngắn ngủi suy nghĩ mấy giây, trong đầu cô không thích hợp tung ra câu “Không cho mượn” xuất phát từ bảo hộ của Phó Tầm.

Cô vểnh khóe môi, kín đáo gật gật cái cằm.

Phó Tầm hiểu ý, đầu ngón tay vuốt ve miệng chén, sau khi trầm ngâm vài giây, nói: “Nếu Thiết gia nguyện ý thì thừa dịp buổi chiều trò chuyện cho rõ ràng. Ông trở về Nam Giang, tôi giúp ông tiếp tục điều tra, thế nào?”

Thiết Diệp híp híp mắt, thần sắc hơi khác thường: “Kế hoạch này của Phó tiên sinh tôi có chút không hiểu, cũng không giống những gì chúng ta đã nói lúc trước.”

Khúc Nhất Huyền thổi mặt trà, bất động thanh sắc nhấc mí mắt.

Vai trò nhân vật Thiết Diệp trong sự kiện này cùng suy đoán trước đó của cô đúng tám chín phần mười.

Phó Tầm là cáo già, anh đã dám thả Bùi Vu Lượng tiêu sái nhiều năm như vậy ở bên ngoài, tự nhiên là đã tính toán kỹ. Anh sẽ không để cho chính mình ăn thiệt thòi, càng sẽ không để cho mình thất bại trên bất luận việc nhỏ nào.

Bùi Vu Lượng không chỉ đắc tội anh, còn đắc tội bọn vay nặng lãi, nguyên kế hoạch của hắn hẳn là ngồi hưởng ngư ông đắc lợi.

Nếu như cô là Phó Tầm, cô sẽ nói cho Thiết Diệp biết tin tức trên người Bùi Vu Lượng có một viên ngọc bội lấy từ trong tay cô còn sớm muộn muốn bán qua tay.

Bùi Vu Lượng thiếu một món vay nặng lãi, món nợ này không có khả năng cứ tính như vậy.

Một khi Thiết Diệp có tin tức ngọc bội, vì truy hồi tiền, hắn khẳng định sẽ tiêu tốn tâm tư nghe ngóng tin tức Bùi Vu Lượng.

Cô chỉ cần chú ý, chờ Thiết Diệp tới tìm Bùi Vu Lượng, lấy ngọc bội về là đủ. Về phần muốn thanh toán lợi tức hay không hoàn toàn được quyết định bởi tâm tình lúc đó.

Suy đoán này hoàn toàn phù hợp với tác phong nhất quán của Phó Tầm.

Phó Tầm dường như cười cười, tiếng nói trầm thấp thuần hậu, nói thẳng: “Thiết gia tra được cái này, hẳn là cũng biết, cô ấy là bị cuốn vào. Đã không làm được việc ngồi yên không để ý đến, cũng chỉ có thể ra tay xử lý.”

Anh cong ngón tay gảy nhẹ vách ly pha lê, phát ra âm thanh thanh thúy, tựa như là khúc nhạc dạo mở màn, việc cần hôm nay, giờ phút này mới chính thức bắt đầu.

Thiết Diệp là một trong những người trong cuộc trực tiếp nhất trong sự kiện Bùi Vu Lượng năm đó, hắn không chút nào chất vấn Phó Tầm lấy cớ hơi có vẻ đơn bạc này, không có hoài nghi gì cười to lên: “Phó tiên sinh muốn anh hùng cứu mỹ nhân, tôi há có đạo lý không thành toàn.”

Hắn cười một tiếng, cục diện lúc đầu hoàn toàn xây dựng ở bề mặt khách sáo nhưng dưới đáy lại cuồn cuộn sóng ngầm tan rã.

Ánh mắt Thiết Diệp nhìn về phía Khúc Nhất Huyền lập tức khách khí hơn rất nhiều: “Không biết quý cô đối với việc Bùi Vu Lượng biết được bao nhiêu?”

Khúc Nhất Huyền bất động thanh sắc trao đổi ánh mắt cùng Phó Tầm trước, trả lời: “Chuyện trước tháng sáu, không biết. Chuyện sau tháng sáu, biết toàn bộ.”

Mặt Thiết Diệp lộ vẻ chần chờ, mắt đánh giá Phó Tầm.

Có lẽ là đoán được Phó Tầm không nói nguyên nhân, thấy anh ngầm thừa nhận, hắn ho nhẹ hai tiếng, nói: “Phó tiên sinh không tiện nói, tôi liền nhiều chuyện, nói một chút tiền căn hậu quả cho cô gái này đi.”

Khúc Nhất Huyền nhíu mày, cười nói: “Vậy làm phiền Thiết gia.”

“Bùi Vu Lượng và tôi quen biết tương đối sớm, năm đó tôi vừa lập nghiệp. Thấy hắn biết việc, thả cho hắn chút quyền, để hắn giúp tôi thu lợi tức.” Thiết Diệp tiếp nhận hộp thuốc lá tóc vàng đưa tới, rút một điếu thuốc đốt, tiếp tục nói: “Về sau thằng nhãi này tâm càng ngày càng dã, giấu diếm lấy cờ hiệu (*có thể hiểu là mượn danh tiếng*) của tôi làm một mình. Sau khi tôi phát hiện, nhớ tình cũ, đánh một trận liền thả.”

“Cũng không lâu lắm, thằng ranh con này vì lừa gạt mà bị tống vào tù. Nhốt một năm, phóng xuất. Lúc vừa ra, hắn còn tới tìm tôi, muốn tiếp tục đi theo tôi, tôi liền hỏi hắn, ‘Bây giờ không giống ngày xưa, cậu muốn trở về, tôi phải thu chút tiền thế chấp, cậu dự định bỏ ngón chân hay là ngón tay’.” Thiết Diệp ném cái bật lửa lên bàn, bịch một tiếng vang nhỏ, hắn lùi ra sau tựa vào thành ghế, từ từ phun ra điếu thuốc, cười trào phúng: “Tôi cứ nói chuyện giật gân như vậy, hắn tưởng thật, chạy còn nhanh hơn thỏ.”

“Tiểu súc sinh này lại tới tìm tôi, chỉ có thể là vay tiền.”

“Chúng tôi làm ăn, ai đến cũng không từ chối. Hắn muốn mượn, tôi cũng cho đến hào phóng. Mười vạn, mượn một tháng.” Thiết Diệp hít một ngụm khói, ngữ khí từ từ chậm lại: “Tóc vàng cùng hắn quan hệ khá tốt, vẫn luôn giữ liên lạc. Tôi liền để Tóc vàng lưu ý hắn, nhìn xem thằng ranh con này đang bận rộn cái gì suốt ngày, tránh đến lúc người trốn mất ông đây còn phải tốn sức đi bắt. Kết quả nghe nói Bùi Vu Lượng leo lên một phú bà, nghĩ cách vào hào môn.”

“Nhà gái không quá hiển hách, thu nhập nhiều lắm chỉ tính thường thường bậc trung. Hắn muốn lừa gạt, là bảo vật gia truyền người ta giấu ở trong két bảo hiểm, nghe nói là bình hoa văn ngư tảo ngũ sắc của năm Gia Tĩnh thuộc triều Minh, đã truyền mấy đời. Cô nói hắn có thiếu đạo đức hay không.”

Tóc vàng xen vào nói câu: “Lượng Tử còn tưởng rằng nhà gái có rất nhiều bảo bối Minh triều lưu lại, còn từng nói khoác với tôi, nói tổ tiên bạn gái làm quan, lưu lại cho con cháu không ít đồ tốt.”

"Cưới cô ta, tối thiểu nhất cũng đỡ mười năm phấn đấu." Thiết Diệp cười lạnh một tiếng: " Người nhà gái không ngốc, phòng hắn như phòng tôn tử. Làm sao nhà gái có thể đơn thuần dễ dàng tin người khác được. Nói chuyện hai năm, Bùi Vu Lượng thường thường hướng tôi vay tiền, tôi nói hắn chẳng khác gì cái máy rút tiền. Không tính lợi tức, chỉ tiền vốn hắn đã thiếu tôi ba trăm vạn."

Hắn nói khô cả họng, nâng chung trà lên nhấp một hớp, ra hiệu tóc vàng nói tiếp.

Tóc vàng ai một tiếng, kéo ghế tới ngồi xuống, dẫn theo ấm nước vừa châm trà cho Phó Tầm cùng Thiết Diệp, vừa nói: "Lượng Tử lừa tình cảm người ta hai năm, nhà gái vất vả thoát ra được. Hắn phát hiện thứ đáng giá chỉ có một cái như vậy, cảm thấy mình lãng phí thời gian, còn thiếu một món nợ, kiếm cớ âm ĩ cùng nhà gái một trận, còn đánh đối phương."

"Như thế đánh đi, nhà gái vào bệnh viện băng bó, tra ra đã mang thai hai tháng. Lượng Tử hung ác lên cũng rất ác độc, hắn lo sợ đứa bé cản trở, liền suy nghĩ lừa gạt cái bình ngư tảo gì đó ra bán."

"Thiết gia của chúng tôi thích cất giữ bảo bối, cùng Phó lão tiên sinh có chút giao tình. Lượng Tử ở cùng Thiết gia đã nhiều năm nên cũng biết việc này. Tôi phụ trách giục Lượng Tử trả tiền, lần kia hắn chính miệng nói với tôi, muốn tôi thư thả đoạn thời gian, trong vòng ba tháng hắn bảo đảm có thể trả hết tiền cả gốc lẫn lãi."

"Đại khái nửa tháng sau …" Tóc vàng bấm đốt ngón tay tính thời gian, nói: "Nửa tháng sau, hắn cầm một khoản tiền trả một phần ba, khoản tiền kia là toàn bộ những gì trong tay cha vợ hắn có thể cho, cho vợ chồng trẻ tiền đặt cọc. Số tiền kia trả hết không được mấy ngày, hắn lại tới vay tiền, lần này còn mang theo cậu em vợ. Cũng không biết giày vò cái gì, mấy ngày ngắn ngủi, cậu em vợ của Lượng Tử tại chỗ Thiết gia thiếu nợ rồi tinh rồi mù."

Tóc vàng nghiêng ngậm điếu thuốc, bỗng nhiên nói: "Chúng tôi làm giúp đỡ người nghèo, cũng chú trọng công trạng. Khi đó sắp tới cửa ải cuối năm, muốn luận công cáo trạng tiền thưởng cuối năm, tôi liền dẫn người tới cửa đi náo loạn… Chúng tôi cũng chú trọng quá trình nghiệp vụ, đầu tiên là tìm tới phòng cho thuê của Lượng Tử và vợ hắn nháo loạn, uy hiếp nếu không trả tiền sẽ đến nhà bọn hắn náo … Cậu em vợ Lượng Tử lúc ấy đang chuẩn bị thi công chức, còn có bạn gái ổn định muốn kết hôn. Cả nhà nhà gái cùng bạn gái em vợ đều là người thành thật, nhà gái chưa từng trải qua chuyện như vậy, sầu không thôi. Lượng Tử thừa cơ giật dây, muốn nhà gái lấy ra bình ngư tảo để hắn đi cầm, bổ sung lỗ thủng trước."

Tóc vàng mắt nhìn Phó Tầm ngồi yên không nói, bờ môi giật giật nói: "Lúc ấy, Lượng Tử lấy cờ hiệu của Tầm ca, nói là bạn của Tầm ca. Sau khi cầm cố, có thể thay bọn hắn giữ lại một năm, chờ bọn hắn chuộc về. Nhà gái liền động tâm, lặng lẽ trộm bình ngư tảo ra, giao cho Lượng Tử, nhờ hắn đi giám định giá trị trước."

"Lượng Tử đi, làm một chuyện rất tổn hại. Hắn đem đồ vật cầm đi vẽ mẫu thiết kế, làm giả, cái thật đem đi cầm cố, cầm một số tiền lớn. Nhà gái bên kia hắn vẫn qua loa tắc trách, về sau đến ngày trả nợ cuối cùng, tôi trực tiếp đến nhà gái đòi nợ. Vừa đuổi đến, nhà gái trực tiếp mang bình ngư tảo đi tìm Tầm ca, muốn trả tiền cho em trai mình."

"Sau đó, Lượng Tử lộ tẩy."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 54: Đạo đức nghề nghiệp cùng tín ngưỡng đều không cho phép tôi giả mạo giám định, đây cũng là môn quy đầu tiên của

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Đuôi lông mày Khúc Nhất Huyền khẽ nhếch, mắt nhìn Phó Tầm.

Người kia tư thế ngồi lười biếng, giống như những lời đàm luận lúc này đều không có quan hệ gì với mình, ánh mắt rơi vào bối cảnh ở cửa trước, hơi xuất thần.

Cô thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía tóc vàng.

Tóc vàng rất hưởng thụ cảm giác được người nhìn chăm chú, hắn cúi đầu uống một ngụm mao tiêm, nhếch miệng cười một tiếng: "Nhà gái sau khi biết bình ngư tảo trong tay là hàng giả, thiếu chút thì phát điên rồi, đánh chết cũng không tin bảo vật gia truyền đang êm đẹp sao lại thành giả. Tầm ca của chúng tôi trên lĩnh vực giám định khảo cổ từ trước đến nay là có gì nói đó, không giả dối. Sờ lên vết ấu tả ở miệng bình, nói 'Hoa văn ngũ sắc trên bình sứ ngư tảo này thủ nghệ thô ráp, màu men cũng chưa kịp làm cũ, hắn là vừa ra khỏi lò không bao lâu'."

"Nói đến nước này, ai cũng có thể nghe hiểu. Nhà gái kỳ thật sớm đã có dự cảm, cảm thấy Lượng Tử không có ý tốt chỉ là không muốn tin tưởng. Dù sao sớm chiều ở chung hơn hai năm, phòng cũng mua, người nhà cũng tiếp nhận, con cũng mang thay hắn, còn có cái gì không vừa lòng? Dù là nuôi con rùa đen, cũng bồi dưỡng ra được tình cảm chứ. Huống chi hai người ngay từ đầu là quan hệ người yêu, như keo như sơn."

"Tầm ca là người lương thiện, thấy nhà gái như vậy, liền giúp cô ấy gọi điện thoại cho Thiết gia nói giúp. Nhưng con người, thời điểm nên nhẫn tâm phải nhẫn tâm một chút. Không phải sao, nhà gái căn bản biết không cảm ơn, thừa dịp Tầm ca gọi điện thoại thuận tay lấy ngọc bội Câu Vân đi."

"Sau khi lấy ngọc bội đi, nhà gái gọi điện thoại cho Lượng Tử. Ngày đó tôi nhớ rất rõ ràng, Lượng Tử hẹn tôi ra, nói trả lợi tức trước. Trả xong tiền, lại mời tôi đến 'Nhân gian hồng trần' ngâm trong bồn tắm kỹ viện. Tiểu thư ở 'Nhân gian' xoa bóp ấn đến một nửa, hắn tiếp một cuộc điện thoại, là nhà gái gọi tới. Lượng Tử lúc ấy cho là tôi đã ngủ thiếp đi nên cũng không tránh tôi."

"Nhà gái nói với Lượng Tử, cô ấy biết bình ngư tảo bị đánh tráo, nhưng trong nhà hiện tại một đống cục diện rối rắm, cô ấy không muốn náo lên, lại để cho người nhà quan tâm. Đây chính là bảo vật gia truyền, nếu để cho người nhà cô ấy biết bị Lượng Tử vụng trộm đổi thành hàng giả, đoán chừng sẽ bị làm cho tức chết."

"Lượng Tử cảm thấy nhà gái hướng về hắn, rất biết đại thể, lúc lại mở miệng ngữ khí cũng khá hơn không ít, qua loa tắc trách để cô ấy ở nhà dưỡng thai thật tốt, hắn cùng Thiết gia là bạn bè cũ, sẽ mau chóng giải quyết vấn đề nợ nần của em vợ nhà hắn. Nhưng lúc đó đi, Lượng Tử đến vé máy bay cũng đã mua, mang theo một tiểu thư đã rời sân khấu muốn xuất ngoại nghỉ phép."

"Nhà gái khả năng nghe ra hắn dự định muốn đi thẳng một mạch, liền vứt ra cái mồi. Nói cô ấy bị ma quỷ ám ảnh, trộm khối ngọc bội từ chỗ Tầm ca, cô ấy có thể không so đo chuyện bình ngư tảo, muốn Lượng Tử về bán ngọc bội trước, đổi lấy bình ngư tảo. Chỉ cần trả hết tiền nợ của em trai cô ấy, còn lại đều cho hắn. Nếu là hắn muốn đi, cô ấy cũng không ngăn, chờ mọi chuyện qua đi sẽ tìm một cơ hội nói rõ ràng với người trong nhà, bọn họ sẽ hảo tụ hảo tán."

"Lượng Tử không ngốc, hắn lo lắng nhà gái nghĩ chiêu lừa hắn trở về, liền muốn nhà gái chụp ảnh cho hắn nhìn. Sau khi nhà gái truyền ảnh chụp, nói với Lượng Tử, ngọc bội kia giá trị tối thiểu là gấp hai bình ngư tảo. Chỉ cần hắn có bản lĩnh thả ngọc bội ra, lấy được tiền, bất kể là ngồi tù hay là Tầm ca phát hiện truy cứu, tự cô ấy sẽ chịu."

Tóc vàng thở dài, híp mắt nói: "Có người giải quyết tốt hậu quả, Lượng Tử đương nhiên tâm động, để nhà gái mang ngọc bội đến khách sạn tìm hắn. Để phòng vạn nhất, hắn cố ý mở hai gian phòng, cách một đầu hành lang, có thể nhìn lẫn nhau. Tôi lúc ấy ở căn phòng cách vách cùng hắn, sau khi nhà gái đến, hắn liền dời ghế ra sau cửa quan sát. Sau một giờ, xác nhận nhà gái là đơn độc tới, lúc này mới mở cửa thả người tiến vào."

"Chuyện phía sau tôi không được rõ lắm, loại chuyện âm hiểm này Lượng Tử không có khả năng để cho tôi nghe được. Nhà gái đại khái chờ đợi trong phòng nửa giờ, tôi lại nghe được động tĩnh, là âm thanh đập đồ ở phòng sát vách. Tôi thấy tình thế không đúng, lập tức tìm tiếp tân khiếu nại phòng Lượng Tử kia tạp âm quá lớn quấy rầy nghỉ ngơi, để quản lý khách sạn đi nhìn xem."

"Nhà gái là suy nghĩ nói chuyện không ổn sẽ đồng quy vu tận cùng Lượng Tử, trong túi mang theo thanh đao, làm Lượng Tử phá tướng, vết thương hắn là rất sâu, có thể nhìn thấy cả xương cốt. Nhà gái cũng bị Lượng Tử đánh cho không nhẹ, lúc đưa đến bệnh viện đã không còn nổi nửa cái mạng, đứa bé cũng không thể lưu lại. Tôi cố đưa nhà gái đi bệnh viện, Lượng Tử nhân lúc đó thừa cơ chạy, đến nay cũng không gặp lại."

Khúc Nhất Huyền gật đầu: "Rất giống phim nhiều tập lúc 8h."

Tóc vàng cười ngượng ngùng, hắn sờ lên đầu tóc vàng rối bời của chính mình, nói: "Cuộc sống mà, chính là vậy."

Còn rất có cảm xúc?

Khúc Nhất Huyền chuyển cái ly, hỏi Phó Tầm: "Tôi nhớ anh nói việc ngọc bội Câu Vân này dính tới án mạng, là thế nào?"

Tóc vàng đoạt lời đáp: "Còn có thể thế nào, nhà gái cảm thấy có lỗi với cha mẹ đã dưỡng dục mình hơn hai mươi năm, tự sát. Em trai và chị gái tình cảm sâu sắc, đưa xong chị gái đoạn đường cuối cùng, xảy ra tai nạn xe cộ chết rồi. Thật là một gia đình phần tử trí thức tốt đẹp, bị Lượng Tử hại đến cốt nhục ly tán, đăng đông lạc về đăng tây. Chỉ để lại hai ông bà già, cao tuổi rồi còn phải trả món nợ kia."

"Chuyện này lúc ấy, huyên náo dư luận Nam Giang xôn xao, trong diễn đàn còn có người làm thành linh dị cố sự về bình ngư tảo ngũ sắc, nâng giá món bảo bối này lên trời. Đại khái tháng sáu bốn năm trước, Tầm ca tìm

tới Thiết gia, nhờ Thiết gia ra mặt thu hồi lại bình ngư tảo ngũ sắc đưa về nhà gái." Tóc vàng nói đến đây, nhịn không được 'chậc' một tiếng, cực kỳ hâm mộ.

Cũng không biết hắn đang hâm mộ Phó Tầm ra tay hào phóng, hay là đang hâm mộ nhà gái không cần bỏ ra một phân tiền liền có người giàu có ngốc nghếch hỗ trợ chuộc bảo vật gia truyền về.

"Sự tình không khác lắm chính là như vậy, chuyện về sau hắn là cô đều biết." Tóc vàng nói một đoạn lớn như thế, miệng đắng lưỡi khô.

Một ly mao tiêm, bị hắn rót nguyên lành vào trong bụng, hắn giống như còn chưa giải khát, đứng dậy từ trên bàn khách sạn cầm bình nước khoáng, ừng ực ừng ực uống cạn non nửa bình.

Thiết Diệp thấy thế, cười tủm tỉm nói: "Cô gái còn có nghi vấn gì sao?"

Nghi vấn ngược lại không có.

Phó Tầm là một trong những người trong cuộc, tình huống năm đó anh nhất định hiểu kỹ lưỡng hơn, phương diện chi tiết có thể đợi khi chỉ còn lại hai người bọn họ lại tự mình cân nhắc xác nhận. Huống hồ, bối cảnh làm hợp tác này, hiệu quả và lợi ích phát huy ngoại trừ giúp cô hiểu rõ hơn đầu đuôi mọi chuyện cũng sẽ không ảnh hưởng đến đại cục.

Thiết Diệp hỏi như vậy, là sốt ruột muốn biết ở chỗ cô có tin tức liên quan đến Bùi Vu Lượng.

Cô cũng không giấu diếm: "Cuối tháng sáu, việc Bùi Vu Lượng bao hết xe của tôi đi tới ba hãng cầm đồ lớn nhất ở Đôn Hoàng giám định ngọc bội, Thiết gia khẳng định biết. Luận tin tức, tôi khả năng không thể biết nhiều hơn ông, nhưng thắng ở tương đối kịp thời."

Cô chỉ một cái nơi dưới chân, nói: "Nơi này, xem như địa bàn của tôi."

Thiết Diệp mỉm cười, khá hào hứng: "Khúc tiểu thư đây là đang trách tôi không mời mà tới?"

Khúc Nhất Huyền thấy đối phương lĩnh ngộ được ý tứ của mình, bắt đầu bổ lời xã giao: "Sao dám, chẳng qua là tôi muốn nói tôi làm việc ở tây bắc so với ông dễ dàng hơn mà thôi."

Thiết Diệp cũng biết Khúc Nhất Huyền không phải nhân vật nhỏ, thoạt đầu là cố kỵ Phó Tầm, về sau là do dự trêu chọc dễ dàng gây tai hoạ mới giằng co một thời gian.

Cô mới nói ra mấy câu, càng khiến Thiết Diệp kiên định ấn tượng Khúc Nhất Huyền không dễ chọc.

Hắn làm nghề này, muốn đứng vững không ngã, ngoại trừ nhờ cậy thủ đoạn cùng nhân mạch, giao tế cũng vô cùng quan trọng. Hắn vốn cũng không muốn cứng đối cứng với Khúc Nhất Huyền, thấy thế, lập tức phóng thích thành ý của mình: "Đó là điều tất nhiên, có Khúc tiểu thư và Phó tiên sinh hỗ trợ, tôi nhất định sẽ không tự tiện nhúng tay tăng thêm trở ngại chứ không giúp được gì. Chỉ là hai vị đồng ý giúp đỡ, tôi cũng muốn biết tình huống cặn kẽ, lúc cần hỗ trợ mới không luống cuống tay chân để ra tay nào trước cũng không biết."

Nói có sách mách có chứng, cũng không coi là xằng bậy.

Khúc Nhất Huyền hài lòng, nhả ra: "Thiết gia là muốn biết tình huống phương diện kia?"

"Cái khác tôi cũng không quan tâm làm gì." Thiết Diệp vuốt vuốt cái cốc, ánh mắt từ trên mặt Phó Tầm trượt đến trên thân Khúc Nhất Huyền, sau khi dừng lại mấy giây, hắn mỉm cười: "Tôi muốn biết phải chăng cô có đầu mối Bùi Vu Lượng hiện tại ở đâu."

Bùi Vu Lượng đã có thể vì một viên ngọc bội Câu Vân ẩn núp nhiều năm như vậy, dù cho hiện tại nhiều lần lộ chân ngựa, cũng không dễ dàng bắt được bím tóc của hắn.

Đầu tháng chín hắn lo lắng đại hội Đôn Hoàng nghiêm tra sẽ bại lộ hành tung của hắn, cho nên vội vàng rời khỏi Đôn Hoàng.

Cuối tháng chín, tin tức về ngọc bội Câu Vân từ Quyền Khiếu truyền ra, toàn bộ mọi người trong giới đồ cổ đều biết.

Ngay sau đó, trước khi Thẩm Chi Chi mất tích mấy ngày, lại đến nay thi thể sớm bị phát hiện xuất hiện trong hầm mộ tại cổ mộ Đô Lan.

Những chuyện này nhìn như không có liên hệ, nhưng trong mơ hồ lại có một sợi dây xâu chuỗi các manh mối với nhau.

Những việc này, đều có quan hệ với Quyền Khiếu.

Hắn nhìn như chỉ là một mối liên hệ do Viên Dã tạm thời nhờ tìm tới, nhưng trên kế hoạch, phía trên những chuyện này có chuyện nào không có quan hệ với hắn?

Thần sắc cô như thường, nửa điểm nhìn không ra cảm xúc khác thường gì.

Thiết Diệp chỉ nhìn thấy cô nhíu mi suy tư mấy giây, mang chút vui vẻ hồi đáp: "Có."

Đơn giản một chữ, ngữ khí chắc chắn, hữu lực.

Thiết Diệp cười to, cũng không hỏi manh mối ở đâu, là cái gì, nâng chén lên, ngữ khí nhẹ nhàng mười phần: "Đã thế, tôi an tâm. Tiếp theo mặc kệ là ra người xuất lực hay là xuất tiền, chỉ cần Phó tiên sinh cùng cô cần, xin cứ tùy thời mở miệng."

Hắn đưa tay, kéo qua Tóc vàng ngồi bên tay, vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Tôi đây, ngày mai sẽ về Nam Giang. Sáu tháng cuối năm bận nhiều việc, cứ ở đây mãi cũng không được. Tôi lưu lại mấy người, đều ở trong phòng này, để tùy thời phụ một tay."

Phó Tầm đúng lúc đó xen vào nói: "Người giữ lại không có tác dụng gì, dưới tay cô ấy có một đội xe, muốn dùng người cũng sẽ không làm phiền người khác trước."

Hắn cùng Thiết Diệp có quan hệ nhiều năm, nhưng ngoại trừ chuyện Bùi Vu Lượng thì chưa từng trò chuyện chuyện khác, càng không cần nhắc tới giao tình.

Thiết Diệp muốn lấy lại tiền từ trong tay Bùi Vu Lượng, nhất định phải đến mượn hắn thế. Cho nên đối với Phó Tầm, hắn kiêng kị, tôn trọng, không dám lỗ mãng.

Phó Tầm đã mở miệng, Thiết Diệp cũng biết người mình để lại cũng vô dụng, nếu nhất định kiên trì sẽ chỉ tự dưng chọc người ghét. Hắn biết phân tấc, cho nên mở miệng nói: "Vậy thì nghe theo Phó tiên sinh."

** ** **

Chờ đưa Phó Tầm cùng Khúc Nhất Huyền rời đi, Thiết Diệp đóng cửa lại, ấn đường khóa chặt, đứng tại phía sau cửa không nói một lời.

Tóc vàng còn vì chính mình được Thiết Diệp coi trọng đắc chí, còn chưa kịp khoe khoang, thấy biểu tình này của Thiết Diệp, bỗi mấy phần cẩn thận, hỏi: "Thiết gia, ngài cảm thấy việc này không ổn?"

"Không phải." Việc này không có chỗ nào không ổn, Phó Tầm muốn truy hồi ngọc bội Câu Vân, đây là chuyện ván đã đóng thuyền. Đã có đồng dạng mưu cầu cùng mục tiêu, cũng không cần lo lắng Phó Tầm sẽ phản bội.

Chút năng lực phán đoán ấy, Thiết Diệp vẫn phải có.

Hắn hướng phòng khách đi hai bước, quay đầu hỏi Tóc vàng: "Chúng ta lúc trước thu được tin tức từ Đôn Hoàng, điều tra Khúc Nhất Huyền, đến cuối cùng đuổi tới canh giữ ở bên trong khách sạn Đôn Hoàng… Cậu không cảm thấy giống như có người cố ý từng bước một dẫn chúng ta tới sao?"

Trí thông minh của Tóc vàng không đủ, vắt hết óc cũng không liên hệ đến những chuyện liên quan bên trong: "Đây không phải là… Làm từng bước, chính ngài lựa chọn sao?"

"Đúng vậy." Thiết Diệp sờ lên đầu, thầm mắng một câu: "Nhưng tao vẫn cảm thấy tao bị thằng nhóc Phó Tầm này đùa bỡn."

Lúc trước bắt đầu từ lúc hắn đạt được tin tức Bùi Vu Lượng có ngọc bội Câu Vân trong tay từ Phó Tầm, là hắn biết, Phó Tầm đây là thuận đường mượn tay hắn, làm chuyện của mình.

Dù sao hắn cũng được thuận tiện và chỗ tốt, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chờ sau khi có tin tức của ngọc bội Câu Vân lần nữa, Phó Tầm sống chết mặc bây, để hắn đào sâu ba thước móc ra Bùi Vu Lượng rồi ngư ông đắc lợi là đủ.

Nhưng từ khi Khúc Nhất Huyền xuất hiện, sự tình không còn như trước…

Thiết Diệp thậm chí sinh ra ý nghĩ chính mình còn nằm trong tính toán của Phó Tầm, chẳng lẽ lại dẫn hắn tới Đôn Hoàng chỉ vì giúp nói rõ chuyện Bùi Vu Lượng từ đầu đến cuối?

…

Hừ, cái thằng ranh con này!

Hóa ra hắn trong suy nghĩ của Phó Tầm, chỉ là một cái miệng thôi à.

** ** **

Lúc rời khỏi khách sạn, đã là bốn giờ chiều.

Đôn Hoàng cùng Nam Giang lệch gần hai giờ, rõ ràng nên là tàn ánh lúc hoàng hôn chạng vạng tối, cố tình sắc trời Đôn Hoàng lại thật đẹp, buổi chiều vừa qua khỏi ban trưa, gió nhẹ từ từ thổi qua, nhiệt độ không khí mát mẻ.

Nhẹ nhàng giải quyết một sự kiện như vậy, Khúc Nhất Huyền có chút ngoài ý muốn.

Nhưng càng nhiều hơn chính là thả lỏng.

Không có cái gì dày vò hơn so với việc hai mặt thụ địch.

Sau khi lên xe, cô nhìn điện thoại trước.

Trong cột nhắc nhở tin tức trên màn hình điện thoại di động sạch sẽ, không có bất kỳ tin chưa đọc nào.

Khúc Nhất Huyền nhẹ nhàng thở ra, gọi điện thoại cho Viên Dã.

Viên Dã rất nhanh đã nhận điện: "Tiểu Khúc gia, cô và Tầm ca đã nói chuyện xong rồi à?"

Khúc Nhất Huyền trước đó đã thông báo với Viên Dã, buổi chiều cô cùng Phó Tầm có chuyện rất quan trọng phải xử lý, khả năng không thể kịp thời trả lời tin tức của cậu ta, để cậu ta tự linh hoạt chút.

Cô 'ừ', hỏi: "Bên cậu thế nào?"

"Rất tốt, bây giờ tôi đến trấn Thất Lý rồi."

Khúc Nhất Huyền lại hỏi: "Khương Doãn đâu?"

"Ở bên cạnh tôi đây." Cậu ta đưa di động đưa tới trước mặt Khương Doãn, "Cô nhanh lên tiếng, để Khúc gia biết tôi không có bắt nạt cô."

Khương Doãn không phản ứng cậu ta, điện thoại càng là ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn một chút, trực tiếp đẩy ra: "Làm gì vậy, anh đừng cản trở tôi chơi game."

Viên Dã ủy khuất: "Khúc gia cô nghe, cô không ở đây cô ấy có bao nhiêu ghét bỏ tôi."

Khúc Nhất Huyền nghe được thanh âm của Khương Doãn liền an tâm: "Tôi ở trên đường đến chỗ Phó Tầm ở nội thành Đôn Hoàng chờ cậu qua hội hợp."

Viên Dã 'ui' một tiếng, nói: "Vậy gặp mặt trò chuyện tiếp."

"Được."

Cúp điện thoại, Khúc Nhất Huyền lái xe, lách qua đường nội thành Đôn Hoàng, rẽ vào đường nhỏ đến địa điểm ước định cùng Viên Dã.

Trong xe quá an tĩnh, vì để tránh lúc cho một mình xấu hổ, cô tiện tay vặn ra kênh quảng bá nghe phân tích tình hình giao thông. Lúc ở giữa mở quảng cáo, cô giống như vô tình hỏi một câu: "Tóc vàng nói bình ngư tảo ngũ sắc là tháng sáu bốn năm trước anh nhờ Thiết gia ra mặt lấy trở về? Nếu tôi không lý giải sai, vậy sẽ là lúc anh mới từ Khả Khả Tây Lí về Nam Giang đi."

Phó Tầm đối với thời gian này ký ức khắc sâu, hầu như không cần xác nhận, trong đầu rất nhanh đã vẽ ra cảnh tượng năm đó.

Bùi Vu Lượng mấy năm trước đi theo Thiết gia làm việc, làm quen không ít người quyền quý, bình ngư tảo ngũ sắc lại bị hắn vụng trộm bán qua tay, không thấy bóng dáng hắn, đường đi của bình ngư tảo rất khó điều tra rõ.

Anh phí không ít công phu, dùng không ít con đường mới lấy được đồ vật trở về, cực kì bức thiết.

Sợ mất cơ hội tốt, lại không biết sẽ phải chờ bao lâu.

"Chuyện năm đó không liên quan gì đến tôi." Anh làm sáng tỏ: "Lúc cô ấy tới tìm tôi, đã biết bình ngư tảo bị Bùi Vu Lượng đổi đi. Cô ấy là đi cầu tôi ra mặt, ở trước mặt Thiết gia làm giả giám định. Cô ấy muốn đem bình ngư tảo thế chấp cho Thiết gia để tạm thời giải quyết khốn cảnh, chờ trong nhà thở ra được một hơi này, cô ấy sẽ nghĩ biện pháp bổ sung lỗ thủng kia."

"Đạo đức nghề nghiệp cùng tín ngưỡng của tôi đều không cho phép tôi làm giả giám định, đây cũng là môn quy đầu tiên của Phó gia tôi. Tôi chỉ đáp ứng giúp cô ấy xin mấy ngày khoan thứ cùng Thiết gia, chỉ là không nghĩ tới khi cô ấy cùng đường mạt lộ, lại chọn loại phương thức này. Giúp cô ấy truy hồi bình ngư tảo là vì đạo nghĩa, dưới trường hợp đủ khả năng, có khả năng giúp đỡ lại giúp."

Đường nhỏ an tĩnh rút đi thành thị phồn hoa, tiếng dòng điện chói tai khe khẽ kia dường như cũng tại thời khắc này đi xa, trong xe, yên tĩnh lại dịu dàng. "Nắm được tin tức bình ngư tảo là một tuần cuối cùng làm người tình nguyện trong Khả Khả Tây Lí, trong một tuần này, Chú Phục vẫn luôn thay tôi chu toàn. Xác định đêm có thể giao dịch là một đêm trước khi cô tiến vào Khả Khả Tây Lí. Nguyên nhân tôi lập tức phải rời cương vị, ngoại trừ thời gian rút lui đã quy định xong, cũng bởi vì sáng sớm hôm đó có máy bay chờ tôi ở sân bay Lhasa."

Tác giả có lời muốn nói: Từng Khúc cũng là tâm cơ boy!!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 55: Khương Doãn không phải đang giấu diếm, cô ta đang ẩn nấp chính mình

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Chiếc phi cơ kia dùng làm gì, không cần nói cũng biết.

Trong nháy mắt Khúc Nhất Huyền không biết phải nói gì. Đối với việc Phó Tầm rút lui khỏi Khả Khả Tây cô có thể lý giải mười phần, khâu giao tiếp có hiểu lầm đã nói rõ cũng không có gì, cô không phải bụng tiểu nhân, cho nên đã sớm tiêu tan.

Nhưng lúc đó còn liên lụy tới ẩn tình này, Phó Tầm chưa từng đề cập qua, cô tự nhiên cũng chưa từng hiểu rõ, cũng đủ thấy Phó Tầm trầm ổn cùng nội liễm.

Phong độ của anh vô ý thể hiện trong hành động thực tế, làm cho người ta như tắm mình trong gió xuân.

Chính Khúc Nhất Huyền cũng không hề phát giác, cô xuất hiện cảm xúc rất vi diệu đối với Phó Tầm.

Cô đang định nói cái gì tiếp lời, nâng mắt trông thấy đối diện cuối đường quốc lộ có một chiếc Wrangler thô kệch cứng rắn lái tới.

Cô cong cong khóe môi, nói: "Viên Dã tới."

Tốc độ xe Wrangler rất nhanh.

Hai xe đối mặt ở ngã ba, cửa sổ xe Viên Dã mở một nửa, quay đầu nhìn qua hướng về phía chiếc Toyota Fortuner trên đường nhỏ làm cái mặt quỷ.

Khúc Nhất Huyền trông thấy Khương Doãn ngồi cạnh ghế tài xế, sợi tóc trên thái dương bị gió nhấc lên, thổi đến bên môi. Cô ta biểu lộ cực kì lãnh đạm liếc qua vị trí của cô, rất nhanh cúi đầu loay hoay nghịch điện thoại.

Cô mặc dù lơ đễnh, nhưng loại lãnh đạm này của Khương Doãn khó tránh khỏi khiến cô sinh ra một chút liên tưởng không tươi đẹp lắm.

Khúc Nhất Huyền cảm thấy, khả năng cô đã nghĩ chuyện khai thông với Khương Doãn quá đơn giản.

Động cơ của Toyota Fortuner vốn không đóng, chân cô nhấn cần ga một cái, cấp tốc hộp số, tăng tốc. Tay lái dưới tay cô đánh một vòng, rất nhanh từ ngã ba đuổi theo ra.

Chờ đuổi đến đằng sau Wrangler, Toyota giữ vững khoảng cách an toàn nhất định, thậm chí ngẫu nhiên còn cố ý giảm tốc độ, chờ xe phía sau đi lên nhập vào đội xe.

Trải qua một loạt thao tác, Khúc Nhất Huyền kinh ngạc phát hiện: "Thật không ai theo cùng?"

Tuy là hiện thực, ngữ khí của cô lại có chút không xác định.

Tối hôm qua đội xe Discovery tựa như là từ không trung xuất hiện lại biến mất như chưa từng xuất hiện, đến một cái bóng cũng không thấy xuất hiện.

Phó Tầm chỉ điểm cô: "Qua một đêm, mạch nước ngầm sớm đã giấu kín dưới đáy biển."

Khúc Nhất Huyền nghĩ nghĩ, cũng đúng.

Cô nên vững vàng, ổn định hơn.

Cô có dự cảm, lưới đánh cá dã tâm bừng bừng không biết ai vung xuống này, cũng đến thời điểm nên thu lưới.

** ** **

Wrangler cùng Toyota Fortuner một trước một sau tiến vào nội thành, làm thủ tục vào ở khách sạn Thất Tinh.

Khúc Nhất Huyền không thích hợp lộ diện, cho xe ngừng trong bãi đỗ xe liền tránh vào phòng chờ Viên Dã cùng Khương Doãn lấy phòng xong.

Lúc vào nhà, Điêu Thuyền bị để tại khách sạn còn đang cuộn lại bên gối nằm ngáy o o.

Cô chuyển chìa khóa xe, mắt nhìn thức ăn cho chồn trên bàn. Buổi sáng Phó Tầm thả thức ăn cho chồn cùng với thịt ức gà, bị Điêu Thuyền ăn hết hơn phân nửa, chỉ còn một lớp đồ ăn mỏng.

Hiển nhiên, con chồn này rất biết cách sống, ở lại giữ nhà cũng sẽ không bạc đãi chính mình.

Cô không đi trêu chọc nó, ngồi xuống trên ghế sa lon đơn, xuất thần một hồi.

Lúc tiếng đập cửa vang lên, cô vừa mới mang tất cả đầu mối ra chải vuốt một lần.

Không có kết quả, cũng không có đầu mối gì hữu dụng.

Sự tình đến bước này, đầu mối quá nhiều, giống như là có người đang cố ý che giấu mục đích thật sự, mặc kệ có ăn ngon hay không, món gì cũng phải cho lên một lần.

Cô nghĩ đêm nay còn phải đi tìm Quyền Khiếu một lần nữa.

Mở cửa, Khương Doãn khoanh tay tựa trên cửa, bên cạnh còn có rương hành lý đứng thẳng cao bằng một nửa người.

Cô ta không trở về phòng, sau khi cầm thẻ phòng, tới tìm Khúc Nhất Huyền trước.

Khúc Nhất Huyền liếc mắt về sau, không thấy Viên Dã, có chút buồn bực.

Khương Doãn giống như khám phá ra ý nghĩ của cô, nói: "Tôi nói điện thoại rơi trên xe anh ấy, nhờ anh ấy giúp tôi lấy một chút."

Ngữ khí của cô ta có chút không khách khí, lạnh như băng. Đừng nói giống trước đó ngọt ngào gọi cô là chị Khúc như thế, đến mặt ngoài khách sáo cô ta cũng chẳng muốn duy trì, căng cả khuôn mặt, giống như người ta thiếu mình tám trăm vạn.

Khúc Nhất Huyền tự biết đuối lý, không so đo với cô ta, lui một bước vào trong phòng, để cho cô ta đi vào.

Khương Doãn không nhúc nhích.

Đuôi lông mày cô ta gảy nhẹ, quét mắt nhìn Khúc Nhất Huyền từ trên xuống dưới, hỏi: "Tôi bao hết xe của chị đến tây bắc du lịch, mới ngày thứ mấy? Một câu giải thích cũng không có, thả tôi ở Đại Sài Đán. Làm gì, xe đen hay là lừa bịp tiền?"

"Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn." Khúc Nhất Huyền biểu lộ như thường, không kiêu ngạo không tự ti: "Nếu cô đồng ý bàn bạc giải quyết, thì vào nhà nói. Phải bồi thường hay muốn khiếu nại, tôi để Viên Dã đưa cô tới tổng bộ đội xe của chúng tôi."

Khương Doãn có chút tức giận: "Chị đang uy hiếp tôi?"

"Không." Khúc Nhất Huyền chậm rãi nói: "Khách hàng là to nhất, tôi đang cung cấp phương án giải quyết cho cô."

Lời Khương Doãn đã đến bên miệng, trong nháy mắt bị cô ta nuốt trở về.

Cô ta đến cùng không phải thật sự tìm đến Khúc Nhất Huyền cãi nhau, trừng mắt ở cửa ra vào một hồi, lại cất bước vào nhà.

Khúc Nhất Huyền chậm rãi thở ra một hơi, mấy giây sau, đẩy rương hành lý của Khương Doãn vào nhà, đóng cửa lại.

Khương Doãn đang đánh giá chung quanh, thấy cô tiến đến, ngồi xuống trên ghế sa lon đơn, chờ nghe Khúc Nhất Huyền giải thích.

Người sau không nhanh không chậm, trước thay cô ta mở bình nước khoáng.

"Tối hôm qua, trong phòng bốn người ở Đại Sài Đán có một người đàn ông xa lạ đột nhập. Lúc ấy, trong phòng chỉ có một mình tôi. Từ lúc phát hiện đến khi phản ứng, chỉ có mấy phút. Sau khi thoát thân tôi mới biết được xe Viên Dã bị đâm thủng hai cái săm lốp không có cách nào lên đường, chỉ cần cô không ở cùng một chỗ với tôi, cô sẽ an toàn."

Tối hôm qua sau khi xảy ra chuyện, Viên Dã sợ ảnh hưởng đến hình tượng đội xe, cũng đích thật là không biết tình huống cụ thể, sau khi trấn an được Khương Doãn vẫn luôn không có bóng người. Cả ngày hôm nay càng là tránh không nói, chỉ bảo cô ta đợi nhìn thấy tiểu Khúc gia, tự mình đi hỏi.

Khương Doãn không biết nguyên do trong đó, nhẫn nhịn một bụng ngột ngạt. Nghe được lời giải thích này, tuy chưa hết tức giận, nhưng sắc mặt cuối cùng cũng hòa hoãn chút: "Chị đắc tội người nào?"

"Không rõ, chính tôi cũng không rõ ràng."

Khương Doãn cười lạnh một tiếng: "Tôi bị chị đặt ở Đại Sài Đán một ngày, chị liền muốn dùng cái lý do không biết thật giả này che dấu?"

Khúc Nhất Huyền cười cười: "Tôi còn khinh thường bịa đặt lừa cô."

Khương Doãn tìm không ra lời nói để phản bác, chỉ có thể phụng phịu. Cũng không rõ rõ ràng cô ta là người bị hại, làm sao trước mặt Khúc Nhất Huyền, lại không kiên cường nổi.

Thậm chí, cô ta còn có chút bị thuyết phục.

Tình huống đột phát, mà Khúc Nhất Huyền có an bài cho cô ta, cũng không phải là thật lưu lại một mình cô ở nhà khách mặc kệ.

Khúc Nhất Huyền vuốt vuốt ly pha lê, lưu ý phản ứng của cô ta.

Thấy chính cô ta nghĩ cũng xuôi rồi, cô ném ra ngoài một câu: "Chuyện này là lỗi của tôi, lúc đang trong trạng thái làm việc tôi không xử lý tốt chuyện riêng của mình, mang cho cô khốn nhiễu cùng chậm trễ hành trình. Cô có thể nói một chút điều kiện bồi thường của cô, hoặc là phương thức bồi thường, nếu hợp lý tôi nhất định sẽ đáp ứng."

Cô muốn mượn việc này thăm dò Khương Doãn.

Khương Doãn có thể là phát hiện, cô ta mím môi không nói lời nào, như là lâm vào tự hỏi.

Khúc Nhất Huyền cũng không quấy nhiễu cô ta, vào phòng vệ sinh đun nước nóng, hỏi cô ta: "Muốn chén cà phê nóng không?"

Cô lắc lắc gói cà phê hòa tan trong tay.

Khương Doãn phát hiện, Khúc Nhất Huyền rất am hiểu trấn an cảm xúc.

Trên miệng cô nói "Khách hàng cao nhất", nhưng hành động tuyệt không hèn mọn. Có thể nếu nói cô không có ý thức phục vụ, sự quan tâm của cô lại vừa đúng, giống như dỗ trẻ nhỏ.

Mặc dù, ngữ khí, hành vi của cô không có nửa phần mềm mại, nhưng Khương Doãn có thể cảm giác được cô đang nhượng bộ.

Cô ta không phát ra được tính khí, nhưng việc này cũng không muốn cứ tính như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể cứng rắn hỏi: "Vậy kế tiếp thì sao, hành trình của tôi làm sao bây giờ?"

Khúc Nhất Huyền thử thăm dò hỏi: "Kết thúc hành trình, trả hết tiền lại?"

Khương Doãn không đồng ý: "Tôi là tới du lịch, tôi thiếu chút tiền ấy sao? Tôi mới chơi được nửa hành trình, chị liền muốn đuổi tôi đi? Chị có biết tôi đã buông xuống bao nhiêu chuyện để…" Có lẽ là phát giác chính mình nói có chút nhiều, cô ta lập tức dừng lại, bất mãn nhìn về phía cô.

"Vậy thay người dẫn đoàn, vẫn như cũ trả hết tiền lại." Khúc Nhất Huyền nói.

Khương Doãn sững sờ, cũng không chấp nhận: "Không được."

"Tôi tới một mình, người khác dẫn đoàn tôi lo lắng không an toàn. Đội xe các người không phải chỉ có một nữ dẫn đoàn là chị sao?"

Lại một người hướng cô tới.

Lòng Khúc Nhất Huyền tựa như gương sáng, trên mặt không biểu lộ ra mảy may, cô cười nhạt một tiếng: "Hai loại phương án này cô đều bác bỏ, vậy cô nói cho tôi, cô chấp nhận loại nào "

Mặt Khương Doãn cứng đờ, cảm thấy mình bị hố.

Cô ta cúi đầu, uống một hớp nước.

Lời đến khóe miệng lập tức nói cũng không phải, không nói cũng không phải, đâm lao phải theo lao.

Khúc Nhất Huyền cố ý mặc kệ cô ta một hồi.

Âm thanh tiếng nước sôi dần dần rõ ràng, có nhiệt khí theo miệng bình tuôn ra, dần dần mờ mịt mặt pha lê đối diện.

Cô nghe thấy, đúng lúc, cho Khương Doãn một cái bậc thang: "Nếu như cô không yên lòng, vẫn là tôi dẫn đoàn."

** ** **

Khương Doãn chân trước vừa đi, Viên Dã chân sau liền đến.

Cậu ta đưa di động cho Khương Doãn, đưa mắt nhìn cô ta tiến lên quét thẻ, sau khi vào phòng, như trộm trở tay đóng cửa lại, đè ép thanh âm hỏi Khúc Nhất Huyền: "Khúc gia, Khương Doãn nói thế nào?"

Khúc Nhất Huyền xách ấm nước lên tự pha cho mình một ly cà phê.

Viên Dã thấy thế, vô cùng tự nhiên lật một chiếc ly pha lê móc ngược lên tiến tới, cũng muốn uống: "Tôi hôm qua tôi đều ngủ không ngon, thời thời khắc khắc chú ý đến động tĩnh ngoài phòng."

Khúc Nhất Huyền thuận tay xé một gói cà phê hòa tan cho cậu ta, nói: "Khương Doãn không chấp nhận trả lại tiền."

Viên Dã nghẹn họng nhìn trân trối: "Còn có người dùng tiền không qua được?"

Khúc Nhất Huyền không mặn không nhạt nhìn cậu ta một cái, hỏi: "Cậu có nhìn ra cô ta có chỗ nào không thích hợp không?"

"Cô ấy cả ngày hôm nay không quá chào đón tôi, cũng chẳng nói với tôi được mấy câu, nhìn có vẻ giận lắm rồi. Tôi còn tưởng rằng cô ấy đến Đôn Hoàng, sẽ đại náo một trận với cô, sau đó lấy tiền chạy lấy người." Viên Dã bưng lên ly pha lê, vừa nhấp một miếng lại ngại bỏng, đặt xuống túi rửa mặt trong tay mang theo, xé mấy bao đường nâu đổ vào.

"Nhưng mà… Buổi sáng lúc tôi theo cô ấy về khách sạn thu thập hành lý, nhìn thấy một vật."

Khúc Nhất Huyền nhìn cậu ta một cái, dùng ánh mắt, im lặng phóng thích uy áp, để cậu ta đừng không xem thời cơ mà thừa nước đục thả câu.

Viên Dã hiểu ý, nhếch miệng cười một tiếng, nói: "Chứng nhận phóng viên."

"Cô biết hôm nay tôi có bao nhiêu khẩn trương không? Sợ nói sai cô ấy lại cầm quyển sổ nhỏ ghi lại, sau đó dùng ngòi bút làm vũ khí phê phán tôi." Viên Dã nếm nếm độ ngọt của cà phê, rốt cục hài lòng.

Chứng nhận phóng viên?

Ấn đường Khúc Nhất Huyền khóa chặt, toát ra nghi vấn: "Cô ta đi ra ngoài du lịch, còn mang chứng nhận phóng viên làm gì?"

"Thuận tiện ra vào." Viên Dã thuận miệng trả lời: "Không phải có nhiều chỗ, thấy có chứng nhận phóng viên sẽ tạo thuận lợi sao. Giống như đạo lý cô là người Chiết Giang đi hồ nước mặn Trà Tạp đều sẽ mang thẻ căn cước chứ không phải mua vé á, không khác gì cái giấy thông hành."

Đi ra ngoài mang nhiều mấy cái giấy chứng nhận hữu dụng thì sao?

Cậu ta còn muốn mỉa mai Khúc Nhất Huyền ngạc nhiên chuyện nhỏ nhặt, thấy sắc mặt cô cổ quái, nhất thời im bặt.

Nửa ngày, cậu ta mới cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Thế nào? Tôi nói sai cái gì."

"Tôi chỉ là nghĩ không thông." Khúc Nhất Huyền cong ngón tay lại, dùng sức nhấn vào mi tâm, "Cô ấy khả năng không phải người Chiết Giang."

Viên Dã ngốc một cái chớp mắt: "Không phải thì không phải …"

Ấn đường Khúc Nhất Huyền càng nhíu sâu, không lên tiếng.

Viên Dã không hiểu mấu chốt trong đó, cô lại nhịn không được suy nghĩ nhiều.

Khương Doãn không phải người Chiết Giang, lại làm bộ là người Chiết Giang.

Cô ta giấu cái gì đây?

… Không đúng.

Trong đầu Khúc Nhất Huyền có ánh sáng lóe lên, cô đột nhiên nghĩ thông suốt.

Khương Doãn không phải đang che giấu, cô ta là đang ẩn nấp chính mình.

Cô ta không phải người Chiết Giang.

Bởi vì cô ta là người Nam Giang, hơn nữa còn là một người Nam Giang hết sức quen thuộc đối với cô.

Editor: Sau chương này lại phải ngừng mấy ngày chờ chương mới ạ T.T.

Tiện thể thông báo ké nhà mình lại chuẩn bị có truyện mới, lần này thoát ly hiện đại về với cổ trang ạ:3:3, mong vẫn được mọi người ủng hộ. Trước tính làm truyện thanh xuân vườn trường mà có nhà đặt gạch rồi nên lại thôi a:((

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 56: Vật nhỏ kia, không có lại rất nhớ

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Cô bị suy nghĩ chợt hiện ra này làm cho giật này mình, sắc mặt lập tức biến đổi.

Viên Dã còn muốn hỏi cái gì, lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị tiếng đập cửa đột nhiên vang lên ngắt đứt.

Cậu ta vặn đầu nhìn lại, hỏi Khúc Nhất Huyền: "Là tới tìm cô à? Sao hôm nay náo nhiệt quá vậy."

Cậu ta nói thầm, bưng cà phê đi tới sau cửa, đợi một hồi.

Mấy giây sau, tiếng đập cửa lại tiếp tục vang lên.

Viên Dã từ khe cửa nhìn ra bên ngoài, đừng nhìn cái khe cửa này có chỗ hở mà nhầm, chỗ hở kia đã bị ván cửa chặn lại nên không thể nhìn thấy được bất cứ cái gì.

Cậu ta kéo cửa ra, hai chữ "Ai vậy" kẹt trong cổ họng tiến thoái lưỡng nan, thiếu chút nữa thì tự nghẹn chết bản thân.

Ngoài cửa, Phó Tầm đánh giá cậu ta từ trên xuống dưới, hỏi: "Cô ấy ở bên trong?" Viên Dã bị ánh mắt của anh quét đến rét căm căm, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua lúc gọi điện thoại cho Tiểu Khúc gia, đoạn nói chuyện im lặng kì lạ kia...

Cậu ta sụp đổ, đỏ mặt, chân tay luống cuống lui về sau hai bước để anh bước vào: "Ở bên trong đó."

Sau khi Phó Tầm vào phòng, cái tay đang cầm nắm cửa của Viên Dã dừng lại không biết mình có nên rời đi hay không.

Còn đang do dự, Phó Tầm tựa như lơ đãng quay đầu nhìn cậu ta một cái: "Đứng ở cửa ra vào làm cái gì?"

Viên Dã 'ôi chao' một tiếng, vội vội vàng vàng đóng cửa lại đi vào nhà, sau đó chọn lấy chiếc sô pha đơn duy nhất trong phòng, vượt lên trước ngồi xuống.

Phó Tầm đến xách chồn.

Lúc bước đến bên giường, vật nhỏ này vô cùng thính mũi, nhập nhèm đứng dậy, mơ mơ màng màng ngửa đầu nhìn anh.

Phó Tầm cúi người ôm lấy nó, hỏi cùng một vấn đề như Viên Dã: "Khương Doãn bên này giải quyết xong chưa?"

"Giải quyết xong." Khúc Nhất Huyền lấy lại tinh thần, cúi đầu nhấp một hớp cà phê.

Chỉ là việc phỏng đoán còn chưa có chứng cớ nên cô không nói.

Cô và Phó Tầm vì chuyện ngọc bội Câu Vân đã đủ sứt đầu mẻ trán. Nếu Khương Doãn quả thật ăn khớp với suy đoán của cô, vậy cũng hẳn là đến vì chuyện của Giang Nguyên. Bây giờ mà còn bị quấn vào sẽ chỉ khiến thế cuộc trước mắt càng quấy càng loạn, cho đến khi bị quấy thành một vũng nước đục.

"Tôi nghĩ đêm nay lại đi tìm Quyền Khiếu." Khúc Nhất Huyền nâng mắt nhìn về phía Phó Tầm, hỏi thăm ý kiến của anh: "Anh cảm thấy thế nào?"

Phó Tầm chậm rãi lắc đầu: "Quá mất sức." Anh có cái nhìn chung toàn cục rất tỉnh táo: "Việc này không vội vàng được."

"Quyền Khiếu là nhà giàu ở Đôn Hoàng, tai mắt khẳng định không ít. Việc chúng ta đi tiệm cầm đồ ở bắc thành có lẽ hắn đã biết rồi. Không có lý do thích hợp, không thể đánh rắn động cỏ."

Viên Dã nghe không hiểu: "Quyền Khiếu... Hắn có vấn đề?"

Khúc Nhất Huyền không trả lời mà hỏi lại: "Cậu hiểu Quyền Khiếu bao nhiêu?"

Viên Dã sờ lên ót, xấu hổ cười cười: "... gần đây mới quen biết."

Khúc Nhất Huyền suýt trợn trắng mắt.

Vẻ mặt ghét bỏ thấy rõ của cô làm Viên Dã càng ngại ngùng, cậu ta giải thích: "Tôi thật sự không quá quen thân với hắn ta mà, cũng chỉ mới thấy mặt trong bữa tiệc của bạn tôi rồi quen sơ chút chút. Lại nói, trong vòng tròn của tôi với hắn ta cũng không có chỗ trùng nhau..."

Khúc Nhất Huyền không đáp lời cậu ta, đổi chủ đề hỏi Phó Tầm: "Anh cảm thấy bây giờ Bùi Vu Lượng sẽ ở đâu?"

Phó Tầm ngẩng đầu nhìn cô, hỏi lại: "Không phải cô có đáp án rồi sao?"

Khúc Nhất Huyền khiêm tốn: "Đâu có, chỉ là suy đoán thôi."

Phó Tầm đã từng được lĩnh hội hai từ "suy đoán" này của cô, suy đoán của cô không phải căn cứ vào giác quan thứ sáu hư vô mờ mịt, mà là suy đoán đến nơi đến chốn từ manh mối đang có.

Cô đã có thể nói "suy đoán", vậy thì tối thiểu có tám mươi phần trăm nắm chắc.

Anh xoa xoa lông trước cổ Điêu Thuyền, có chút hăng hái: "Nói một chút?"

"Phạm vi có hơi lớn." lúc này Khúc Nhất Huyền thật không phải khiêm tốn, cô ngẫm nghĩ mấy giây, nói: "Tôi cảm thấy hắn hẳn là còn ở trong tỉnh Thanh Hải, Tây Ninh, quần thể cổ mộ Đô Lan, cũng có thể ở Đại Sài Đán."

Phó Tầm không khẳng định cũng không phủ định: "Đợi ngày mai gặp Quyền Khiếu sẽ có đáp án."

Từ đầu tới cuối anh chưa từng hỏi đến việc Khúc Nhất Huyền có sắp xếp như thế nào với Khương Doãn, như đã sớm đoán được lựa chọn của Khương Doãn,trước khi rời phòng chỉ để lại một câu: "Đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai có thể sẽ vất vả." Viên Dã nhìn hai con người thông minh sáng suốt có qua có lại với nhau, hoàn toàn không chen lời vào.

Cho đến khi Phó Tầm sắp đi cậu ta mới lấy lại tinh thần, kêu to: "Tầm ca, anh không đi ăn cơm tối với chúng tôi à?"

Khúc Nhất Huyền thuận tay chặn mặt cậu ta, trả lời thay Phó Tầm: "Đêm nay anh ta có hẹn rồi."

Tiếng nói của cô vừa dứt, khóa cửa cũng cùm cụp vang lên.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở.

Viên Dã thở dài, cảm khái: "Tôi thật hâm mộ Điêu Thuyền."

Khúc Nhất Huyền: "?"

"Có thể tùy thời được Tầm ca mang theo trên người."

Khúc Nhất Huyền lập tức vui vẻ: "Cậu chỉ có chút tiền đồ này thôi à?"

Viên Dã ai oán nhìn cô, chợt nhớ tới một sự kiện: "Khúc gia, không phải lúc trước cô bảo tôi đi nghe ngóng xem gần đây Tầm ca xảy ra sự cố giám định gì sao. Tôi nghe được." Khúc Nhất Huyền vô ý thức liếc mắt về phía cửa, biết rõ Phó Tầm đã rời đi nhưng vẫn không nhịn được bất an.

Viên Dã không phát giác được tâm tư cong cong quẹo quẹo của cô, nói: "Nhưng không phải sự cố giám định mà là tin bên lề. Tôi nghe nói bốn năm trước Tầm ca tốn không ít tiền truy hồi một món đồ cổ cấp bậc quốc bảo, gọi là gì tôi không nhớ được, dù sao Tầm ca lấy về được thì chuyển tay liền đưa cho một vị sưu tầm đồ cổ. Vị sưu tầm đồ cổ kia có một đôi trai gái, sau khi cô con gái qua đời Tầm ca có từng tham gia tang lễ của cô ấy."

"Giới đồ cổ của bọn họ đều lén nói đùa. Nói là Tầm ca anh hùng khó qua ải mỹ nhân..."

Khúc Nhất Huyền nghe đến đây trong lòng có chút không thoải mái, cô ngắt lời Viên Dã: "Việc này dừng ở đây, sau này cũng không cho phép cậu đi khắp nơi nói điều."

"Điều?" Viên Dã trừng mắt.

Cho tới giờ khắc này Khúc Nhất Huyền mới hơi hiểu tại sao Phó Tầm lại muốn mượn miệng Thiết Diệp nói rõ chuyện này cho cô.

Sức phán đoán của con người, có đôi khi rất dễ dàng bị lừa bởi ảnh hưởng của các nhân tố khách quan. Nếu như là chính miệng Phó Tầm nói, chưa chắc cô có thể tin tưởng như lời nói từ Thiết Diệp.

Cô tưởng tượng Phó Tầm một bên làm việc anh cho rằng nên làm, một bên bị người ta hiểu lầm, trong lòng như bị chặn một nắm bông vải, ngay cả hô hấp cũng không thuận.

Cô thế mà cảm động lây.

Cô ở lại tây bắc không phải là vì cái gọi là cảm xúc trong lòng, cũng không phải vì dát vàng lên mặt mình, mà là bởi vì cô cho là mình nên bàn giao gì đó với Giang Nguyên. Đây là chuyện mà cô cảm thấy mình nên làm, không cần được bất luận kẻ nào khẳng định, nhưng tuyệt đối cũng không thích bị người ta xuyên tạc.

Trong lòng cô có chút bực bội, cảm giác nóng nảy không không biết từ nơi hẻo lánh nào chợt xuất hiện khiến cô miệng đắng lưỡi khô.

Khúc Nhất Huyền lập tức không còn hào hứng nói chuyện với Viên Dã, phất phất tay, hạ lệnh trục khách: "Tôi không ăn cơm tối, ngủ một giấc trước đã, tự cậu nhìn thời gian mà sắp xếp đi."

Đuổi Viên Dã đi xong, cô tắm rửa rồi nằm lên giường, thời khắc đó cô vô ý thức nhìn lên đầu giường.

Vật nhỏ kia, không có lại rất nhớ.

** ** **

Sáng sớm hôm sau. Khúc Nhất Huyền ăn xong điểm tâm, tinh thần thoải mái đi gõ cửa phòng Khương Doãn gọi cô ta dậy.

Vừa đúng tám giờ.

Bọn họ xuất phát đi Mạc Cao Quật ở Đôn Hoàng xem bích hoạ.

Điểm tham quan Mạc Cao Quật cách khu ngắm cảnh một khoảng, phải đi xe đò của khu ngắm cảnh mới có thể vào.

Cộng thêm trước khi dạo chơi khu ngắm cảnh có một hang động triển lãm một số đồ vật, toàn bộ quá trình dạo chơi mất gần ba, bốn tiếng.

Nhiệm vụ hôm nay của Khúc Nhất Huyền là chỉ cần đưa Khương Doãn đến nơi, đợi thêm buổi trưa tới đón là được.

Cô đưa mắt nhìn Khương Doãn xuống xe, đến cửa xoát vé kiểm tra an toàn của khu ngắm cảnh rồi vòng qua bãi đỗ xe, trong phút chốc không ngừng lại mà đi thẳng về.

Trở lại khách sạn, Viên Dã và Phó Tầm đã đợi cô ở bãi đỗ xe.

Cô chậm rãi ngừng xe ở trước mặt hai người, hạ cửa sổ xe xuống ra hiệu bọn họ lên xe.

Phó Tầm vẫn ngồi ghế phụ như cũ, Viên Dã vòng ra phía sau ngồi.

Lên xe không bao lâu, Phó Tầm cân nhắc nói: "Bên này tôi có tin tức xác thực của cổ mộ Đô Lan."

Trái tim Khúc Nhất Huyền lộp bộp một tiếng, tay nắm lấy tay lái, một hồi lâu sau mới nói: "Xác nhận?"

"Xác nhận." Phó Tầm gật đầu, ngữ khí vừa thấp vừa nhẹ: "Là Thẩm Chi Chi."

Tối hôm qua Viên Dã đã có một bài học đặc biệt, nghe hai người nói chuyện cũng không còn hỏi đông một câu tây một câu như đang nghe sách trời.

Nghe vậy, hơi kinh ngạc: "Xác nhận từ lúc nào? Tôi có một người bạn ở gần đó nên đã bảo hắn nghe ngóng tin tức giúp, hắn nói trong trong ngoài ngoài đều là đường ranh giới, hiện trường bị phong tỏa không cho bất cứ ai vào."

"Buổi sáng vừa nhận được tin tức." Phó Tầm lời ít ý nhiều giải thích: "Cổ mộ Đô Lan lại bị trộm, các nhà khảo cổ học đã vào đóng quân trong mộ táng để tu sửa khôi phục các văn vật. Khu mộ táng Thẩm Chi Chi ở chính là khu bảo hộ trọng điểm." Sáng sớm, Viên Dã nghe giọng nói tỉnh táo của Phó Tầm có chút cảm giác không rét mà run.

Cậu ta xoa xoa da gà nổi trên cánh tay, không lên tiếng.

Khúc Nhất Huyền cũng không nói chuyện, cô đang tiêu hóa tin tức này. Đồng thời cũng đang suy nghĩ Quyền Khiếu có biết hay không, nếu như không biết, cô có nên nói cho hắn không?

Nhưng ấn theo cách nói của chú Phục, cảm tình giữa Quyền Khiếu và Thẩm Chi Chi cũng không sâu sắc như hắn nói, tin tức này đối với hắn mà nói khả năng cũng không khó tiếp thu như tưởng tượng?

Vấn đề này cũng không khiến cô xoắn xuýt quá lâu.

Thậm chí, việc dò xét phương thức chuyển lời uyển chuyển còn chưa kịp dùng với Quyền Khiếu đã trực tiếp chết ngay từ trong trứng nước.

Chín giờ ba mươi phút sáng.

Khúc Nhất Huyền đến tiệm cầm đồ của Quyền Khiếu ở đông thành. Đây là một căn nhà có bề ngoài rất nhỏ, chen chúc giữa khu tập thể cũ kỹ, bình thường đến mức hoàn toàn không đáng chú ý.

Thậm chí cả cửa trước cũng không có, trên cửa sổ thủy tinh trong suốt dán một chữ "Đương", qua loa đến cực điểm.

Cô xuống xe, cùng Phó Tầm một trước một sau đi vào trong cửa hàng.

Có một người ngồi sau quầy thu ngân, nghe thấy tiếng bước chân, nhập nhèm nâng mắt nhìn, uể oải chào hỏi: "Hoan nghênh quý khách."

Tiệm cầm đồ không khác một cửa hàng, dựa vào bán hàng hóa mà sống, trong quầy chỉ để vào lác đác mấy món trang sức vàng.

Trong đám để trước quầy, bắt mắt nhất vẫn là chữ "Đương" kia.

Khúc Nhất Huyền đánh giá một vòng, mở miệng hỏi: "Ông chủ của các cậu đâu?"

"Ông chứ?" Người trẻ tuổi tựa như không cảm thấy kinh ngạc, buông điện thoại ra nhìn cô một cái, có lẽ là cảm thấy Khúc Nhất Huyền xinh đẹp, anh ta nhịn không được nâng mắt nhìn cô thêm một chút, ngữ khí cũng ôn hòa hơn: "Ông chủ của chúng tôi đi nhập hàng rồi."

"Nhập hàng?" Viên Dã nói tiếp: "Trong tiệm của các anh chỉ có ngần này hàng cũ, còn cần phải nhập hàng sao?"

Người trẻ tuổi nghe giọng điệu trêu chọc của cậu ta, cũng khó chịu: "Thì là nhập hàng đó, mà tiệm của chúng tôi không chỉ bán mấy món hàng cũ này đâu." Anh ta liếc nhìn Viên Dã như đang ghét bỏ cậu ta không hiểu việc, 'xùy' một tiếng nghiêng đầu đi.

Suýt nữa thì Viên Dã nổi đóa lên, cậu ta gõ gõ quầy hàng, ngữ khí bất thiện: "Ông chủ của các anh là dạng người gì mà thuê loại nhân viên như thế này chứ..."

Khúc Nhất Huyền xem xét người trẻ tuổi ngồi sau quầy kia một lúc thì biết anh ta không phải loại người hiền lành mặc người nói, lo lắng Viên Dã thật sự đập người ta, vội vàng ngăn cản: "Đi, cậu ra xe chờ tôi."

Viên Dã không đi.

Cậu ta dựa trên quầy hàng, toàn bộ ánh mắt luôn nhìn chằm chằm người trẻ tuổi kia, rút một điếu thuốc ngậm vào miệng.

Khúc Nhất Huyền cũng mặc kệ cậu ta, liếc mắt với Phó Tầm chủ động phụ trách hòa giải: "Ông chủ của các cậu đi nhập hàng từ lúc nào? Có nói lúc nào về không"

"Hôm qua đi, sáng hôm qua." Người trẻ tuổi cười cười, nói: "Không nói lúc nào về chỉ để tôi sang trông cửa hàng, có thể làm chủ thì thu hàng, không làm chủ được thì chờ anh ấy về."

Khúc Nhất Huyền tính toán một ít thời gian, lại hỏi: "Có bàn giao chuyện gì khác sao?"

Người trẻ tuổi lần này cũng thấy nghi ngờ, anh ta nhìn Khúc Nhất Huyền, có chút cảnh giác: "Xin hỏi, cô tìm ông chủ của tôi có chuyện gì không? Nếu quan trọng, tôi có thể truyền đạt giúp cô."

"Không có việc gì." Phó Tầm mở miệng trước Khúc Nhất Huyền một bước, nói: "Chờ hắn trở về cũng không vội."

Đi khỏi tiệm cầm đồ, Phó Tầm quay đầu nhìn ngôi nhà bụi bẩn này, nhìn có vẻ không giống một cửa hàng buôn bán đứng đắn, khóe môi giật giật, nói: "Không cần hỏi, Quyền Khiếu chạy rồi."

"Chạy?" Viên Dã mơ màng: "Hắn chạy cái gì chứ? Chẳng lẽ Thẩm Chi Chi là do hắn giết?"

"Nếu là hắn giết, sẽ không chọn tên này ngăn miệng." Phó Tầm lấy điện thoại di động ra, mở video tải về điện thoại di động đưa cho Khúc Nhất Huyền xem: "Tối hôm qua tôi nhờ chú Phục tra nơi Quyền Khiếu đặt chân ở Đôn Hoàng, thuận tiện sử dụng màn hình giám sát. Chỗ này là hang ổ của Quyền Khiếu, phòng cưới của hắn và vợ trước. Cả tháng chín Thẩm Chi Chi đều ở chỗ này."

Camera có hơi xa, chụp cũng không quá rõ ràng.

Khúc Nhất Huyền không hiểu rõ con người Thẩm Chi Chi, rất tốn sức mới có thể nhận ra cô ta là ai.

Ngược lại là Quyền Khiếu, chỉ cần hắn xuất hiện ở trên đầu đường dốc này là cô lập tức có thể nhìn ra.

Cô tua nhanh tiến độ, rất nhanh đã xem xong, hỏi Phó Tầm: "Sao anh không sớm nói với tôi?" Nếu nhìn thấy cái video này sớm hơn, tối hôm qua cô đã tới tìm Quyền Khiếu.

Phó Tầm nghe trong lời cô có ý tứ trách anh, nhắc nhở: "Sáng hôm qua hắn đã đi nhập hàng, nói cho cô biết có làm được cái gì?"

Khúc Nhất Huyền: "..." Cô ho nhẹ một tiếng, bổ cứu: "Biết sớm một chút, có thể sắp xếp sớm một chút."

Viên Dã đặc biệt trượng nghĩa tiếp một câu: "Tầm ca yên tâm, buổi chiều tôi sẽ điều tra ra Quyền Khiếu đi đâu."

Phó Tầm như không nghe thấy câu nói của Viên Dã, nói thẳng: "Tối hôm qua tôi sang tìm cô? Gõ cửa nửa ngày cũng không thấy cô phản ứng lại."

Khúc Nhất Huyền: "..."

Ánh mắt của cô xuyên qua kính chiếu hậu trượt về phía sau nhìn Viên Dã, lại sợ phải đối mắt với Viên Dã, rất nhanh di chuyển phóng tới con đường phía trước. "Tối hôm qua ngủ khá sớm."

Cô nói xong, cảm thấy mình căn bản cũng không nên tiếp câu tra khảo này.

Nhưng hiển nhiên là không còn kịp nuốt trở về rồi, cô trầm mặc mấy giây, chỉ có thể cứng nhắc đổi chủ đề: "Vậy bây giờ chúng ta đi đâu? Quyền Khiếu vừa đi, manh mối lại đứt đoạn."

Phó Tầm trầm ngâm mấy giây, nói: "Bắc thành đi." Khúc Nhất Huyền đáp một tiếng 'được', thừa dịp chờ đèn đỏ gửi wechat cho Khương Doãn, căn dặn cô ta lúc nào đi dạo xong hang động chuẩn bị về thì gọi điện thoại cho cô, cô đi qua còn mất một đoạn thời gian.

Khương Doãn đáp rất nhanh: "Đại khái nửa giờ sau, tôi đi dạo xong nhà bảo tàng sẽ ra ngay."

Khúc Nhất Huyền tính toán thời gian, trong lòng đại khái đã có ước lượng.

Cô đưa Phó Tầm và Viên Dã đến tiệm cầm đồ ở bắc thành, dứt khoát không xuống xe, chuẩn bị đi Mạc Cao Quật đón Khương Doãn.

Cô gọi một cú điện thoại cho Khương Doãn, xác nhận.

Phó Tầm thấy cô còn chưa đi cũng đứng chờ trong sân theo cô.

Trên tay anh là một bản ghi chép rất nhỏ cùng một ngòi bút chì ngắn ngủn sắp hết, cúi đầu, ánh nắng từ bóng cây hắt xuống tóc anh. Màu tóc của anh thuộc tông trầm, giờ phút này bị ánh sáng chiếu rọi, mơ hồ ánh lên màu nâu.

Ánh mắt cô từ hình dáng gò má anh trượt đến trên giấy phác họa, hỏi: "Anh vẽ cái gì?"

"Ngọc bội Câu Vân." Anh nâng bút bổ sung một nét cuối cùng, ghé mắt nhìn cô: "Lần trước không phải đã vẽ một nửa?" Khúc Nhất Huyền bước lên nhìn. Cái nhìn này khiến con ngươi cô thít chặt, cơ hồ không dám tin

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 57: Phó Tầm cười cười, vô cùng cám dỗ nói: quot;Duyên đã định."

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Trên giấy ghi chép là hình vẽ ngọc bội Câu Vân, chỉ lác đác bằng mấy nét bút, kỹ thuật vẽ qua loa, không khác gì tờ bản thảo sơ lược còn chưa được đánh bóng trau chuốt.

Hoa văn trên thân ngọc và gọn nước nứt ra được nét bút đơn giản phác hoạ chính xác, bất kể là đường cong hay vị trí đều giống hệt khối ngọc bội trong tay Khúc Nhất Huyền.

Cô đột nhiên cảm thấy bờ môi có hơi khô khan. Ngọc bội đặt trong túi lót như tự phát nhiệt, dần dần nóng lên. Cách một cái cửa xe, cô giả bộ như lơ đãng, hỏi: "Hoa văn trên ngọc bội Câu Vân là độc nhất vô nhị sao?"

Đuôi lông mày Phó Tầm khẽ động, không trả lời mà hỏi lại: "Tại sao lại hỏi như vậy?"

Khúc Nhất Huyền đùa cợt: "Nhìn anh vẽ thuần thục như vậy, chẳng khác hàng sản xuất số lượng lớn là bao."

Phó Tầm cười nhẹ một tiếng, nói: "Cái ngọc bội được tôi mang theo trong người, mang theo rất nhiều năm. Từ trong ra ngoài đều đã sờ đã thấy..."

Anh dừng lại, hình như có ám chỉ: "Cho dù là khắc phẩm khôi phục hoàn mỹ tôi cũng có thể nhìn ra."

Khúc Nhất Huyền không tiếp lời.

Cô lại liếc ngọc bội Câu Vân trên giấy, nói: "Tôi đi đón Khương Doãn trước đã." Phó Tầm gật đầu đưa mắt nhìn Toyota rời khỏi sân, anh cất bút, quay người vào nhà.

** ** **

Đôn Hoàng có bão cát lớn, theo thói quen Khúc Nhất Huyền luôn đóng chặt cửa sổ xe mở điều hòa làm ấm.

Hôm nay không biết là tại sao tự dưng cảm thấy trong lòng phiền muộn bực bội, nhìn ai cũng không vừa mắt.

Không những cướp đường của người dân, đi chậm như ốc sên cũng không cảm thấy ngại khi lái Toyota trên đường lớn, còn có mấy chiếc Cadillac ngay cạnh đi qua đi lại không tuân theo quy củ.

Cô vẫn chỉ híp mắt, chậm rãi chờ đèn đỏ.

Mắt thấy đèn đỏ đếm ngược ba giây cuối cùng, cô lại buông lỏng phanh, thả chậm tốc độ chờ xe trước khởi bước rồi mới đi theo.

Không ngờ, Cadillac vốn ở làn xe bên cạnh đang yên lành đột nhiên vượt qua vạch trắng, trực tiếp tăng tốc.

Dưới tình huống nguy hiểm xe chỉ cách mốc an toàn mấy tấc, Khúc Nhất Huyền vô ý thức đạp mạnh phanh lại.

Cùng lúc Toyota hãm phanh, đèn đỏ ở đầu đường nhảy lên, xe cộ trên đường bắt đầu đi lại.

Chủ xe Cadillac để cửa sổ xe nửa mở, tay khoác lên cửa sổ nhẹ nhàng gõ gõ như đang thị uy rồi nhanh chóng rời đi.

Giữa tiếng còi xe thúc giục ở xung quanh, Khúc Nhất Huyền híp híp mắt, kiên quyết chọt lóe lên trong đáy mắt.

Ánh nắng thiêu đốt, kính chắn gió như điểm tụ lửa, bỏng đến mức khiến cô phát cáu ngay lập tức.

Dám chơi cô?

Hôm nay Tiểu gia đây sẽ dạy cho ngươi bốn chữ "biết vậy chẳng làm" viết như thế nào. Khúc Nhất Huyền cắt bước, tăng ga, trong dòng xe cộ chen chúc Toyota uyển chuyển như một đuôi cá, linh hoạt xuyên qua làn xe.

Rất nhanh, cô đã đuổi kịp Cadillac.

Cửa sổ xe cạnh ghế lái được hạ xuống, cô liếc mắt nhìn cửa sổ xe Cadillac đen kịt, nhấn cần ga một cái, tăng tốc phi đến thân xe của đối phương, cách một đoạn phương hướng bị đánh nghiêng đi, vượt qua hư tuyến chặn ngay trước đầu Cadillac, không nhẹ không nặng dẫm phanh lại, đèn sau sáng lên.

Dưới khoảng cách gần như vậy, đối phương bị đánh trở tay không kịp, đạp mạnh phanh lại kéo dài khoảng cách.

Khúc Nhất Huyền liếc mắt qua kính chiếu hậu, nhàn nhã nới lỏng phanh lại tiếp tục đi lên phía trước.

Mắt thấy Cadillac lại tăng tốc lần nữa, đằng sau đuôi xe cô hất lên, một mực ngăn cản đường đi của hắn.

Khúc Nhất Huyền thích chơi xe, khi còn ở trường lái xe vốn đã không thành thật. Về sau đến tây bắc dẫn khách, vì cảm nhận của khách hàng, cũng vì an toàn đặt lên hàng đầu, tốc độ xe của cô vẫn luôn quy củ.

Cho dù ở vùng Cam Túc vốn rất nghiêm khắc trong việc xử lí các trường hợp vi phạm, ghi chép vi phạm của cô ở đó còn sạch sẽ hơn cả dân bản xứ.

Nhưng cái đó cũng không hề đại biểu lão hổ ngủ say sẽ mãi mãi ngủ say.

Ngay lúc Cadillac định làm một màn trả thù cực xịn thì bị Khúc Nhất Huyền trấn áp lực phản kháng đã triệt để mất đi ý chí chiến đấu, càng lái càng chậm, cuối cùng dứt khoát trốn vào chỗ dừng xe khẩn cấp.

Khúc Nhất Huyền không đáng vì giáo huấn hắn mà chậm trễ công việc của mình, lúc cách một làn xe rẽ sang phải thì quay sang nhìn đối phương một chút, tiếp tục đi thẳng.

** ** **

Lúc đến bãi đỗ xe của khu ngắm cảnh Mạc Cao Quật, Khương Doãn còn chưa tới.

Cô ta gửi wechat cho Khúc Nhất Huyền nói mình đang ở trên xe đò của khu ngắm cảnh, đại khái năm phút sau có thể gặp cô.

Năm phút, đủ để cho Khúc Nhất Huyền suy nghĩ rõ ràng rất nhiều chuyện.

Cô lấy ngọc bội từ túi lót trong áo jacket ra, vừa nhớ lại bản phác họa hoa văn và gợn nước tự nhiên mà Phó Tầm đã vẽ vừa đối xứng với miếng ngọc này.

Giống nhau đến tám chín phần mười.

Cô lại lục lọi tìm tì vết trên ngọc văn mà Phó Tầm từng đề cập trước đó, cô không nghiên cứu nhiều về đồ cổ, nhìn ngọc cũng chỉ phán đoán căn cứ theo yêu thích của bản thân.

Miếng ngọc này làm từ tay nghề thủ công, hoa văn đơn giản, ngay cả sắc ngọc cũng là một màu trắng tinh, trắng như ngọc dương chi, nhưng không trong mà mơ hồ còn có chút cặn ngọc lắng đọng. Ngoại trừ có thể nhìn ra thời gian rất xa xưa thì không còn đặc điểm gì khác.

Chỉ có thế mà giá trị tận mấy trăm vạn.

Cũng chỉ là cái đồ chơi như này mà quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của cô đến người ngã ngựa đổ, người người tìm tới cửa.

Cô cong tay, gảy nhẹ thân ngọc, trong tiếng kêu lách cách thanh thúy, cô cắn môi dưới có chút khó khăn mà rơi vào trầm tư.

Nếu như nói trước đó cô vẫn chỉ là suy đoán khối ngọc trong tay này có chút quan hệ với ngọc bội Câu Vân mà Phó Tầm tìm kiếm, vậy hôm nay… Cô cơ bản có thể xác định, khối ngọc này với Phó Tầm có thiên ti vạn lũ *(ngàn tơ vạn sợi, ý chỉ rắc rối)*, kéo không rõ quan hệ.

Mặc dù Khúc Nhất Huyền còn chưa hiểu rõ ngọc bội Câu Vân có giá trị làm thế nào mà rơi xuống tiệm bán đồ cổ trong phố Mạc gia ở Tây Ninh, làm thế nào cơ duyên xảo hợp vừa hay bị cô mua, nhưng kết hợp với chuyện xảy ra trong nhiều ngày qua, miếng ngọc luôn bị cô coi là ngọc thứ phẩm thấp kém này, không thể nghi ngờ gì nữa nó chính là ngọc bội Câu Vân làm xôn xao dư luận Đôn Hoàng mấy ngày nay.

Nhưng cũng...

Mấy trăm vạn lận!

Coi như trừ tiền vốn ba ngàn, đây hoàn toàn là một mớ kếch xù đó.

Đáy lòng Khúc Nhất Huyền khe khẽ ngứa ngáy.

Cô lật qua lật lại đánh giá miếng ngọc bội này, không phải thở dài thì là tiếc hận, dáng vẻ như không nỡ cắt thịt bỏ đi.

Cứ như vậy đưa cho Phó Tầm, cũng không biết có thể lấy tiền vốn về hay không...

Nơi xa, có một cỗ xe đò từ cuối con đường chậm rãi lái vào khu ngắm cảnh.

Sau khi dừng hẳn, cửa xe mở ra, có hành khách lần lượt xuống xe. Khúc Nhất Huyền liếc mắt từ đằng xa, thấy sau khi Khương Doãn xuống xe hết nhìn đông tới nhìn tây, vừa cất ngọc bội vừa bóp còi.

** ** **

Đón Khương Doãn xong, Khúc Nhất Huyền đưa cô ta về khách sạn.

"Buổi trưa trong khách sạn sẽ cung cấp ăn uống, buffet ba mươi chín tệ một người, món ăn tương đối bình thường, có thể cô sẽ không thích. Nếu như muốn ăn chút đặc sản Đôn Hoàng thì xuôi theo khách sạn bảy sáu đi thẳng, qua vòng tròn lớn đi ngược về phía pho tượng tì bà chừng một cây số là đến chợ Sa Châu." Khúc Nhất Huyền lấy bản đồ trong túi ra đưa cho cô ta: "Trong bản đồ có những tiệm ăn đặc sắc mà tôi đã đánh dấu, mấy nhà mỳ thịt lừa đều là tiệm có tiếng ở Đôn Hoàng, còn có tay bắt thịt dê* của quán Đông Nhân Hương Khai, thịt dê và xiên nướng, hương vị cũng không tệ. Ở đó còn có nước hạnh bì vị chua chua ngọt ngọt, hẳn là cô cũng sẽ thích."

Khương Doãn nhận lấy, nhìn qua hai lượt, hỏi: "Vậy còn chị?"

"Tôi?" Khúc Nhất Huyền phân tâm nhìn cô ta một cái, trả lời: "Ở Đôn Hoàng cô không cần phải để ý đến chuyện cơm nước của tôi đâu."

Khương Doãn gật gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

Cô ta an tĩnh lại, Khúc Nhất Huyền lại có chút không quen, nhân lúc chờ đèn đỏ cô căn dặn: "Hành trình đi núi Minh Sa là ba giờ chiều, thời gian nghỉ trưa rất dư dả. Sau khi ăn cơm trưa xong cô có thể nghỉ ngơi một chút, ba giờ tôi sẽ chờ cô ở bãi đỗ xe rồi đưa cô đi. Cô đi một mình ra ngoài chơi thì chú ý an toàn, có việc nhớ gọi điện thoại cho tôi, nghe rõ không?"

Khương Doãn lười biếng 'ừm' một tiếng, nói thầm: "Dương Quan và di chỉ Hán Trường Thành tôi còn chưa đi đâu."

Khúc Nhất Huyền không đáp lại. Cô dừng xe ở cửa chính khách sạn, không tắt máy mà chỉ kéo phanh, ra hiệu cô ta có thể xuống xe.

Khương Doãn bất mãn, cô ta cong môi, rất không cao hứng đẩy cửa xe ra. Khúc Nhất Huyền nhìn vào khách sạn rồi mới quay đầu, theo đường cũ quay trở lại tiệm cầm đồ ở bắc thành. Hôm qua sau khi Khương Doãn lựa chọn để cô tiếp tục dẫn đoàn, Khúc Nhất Huyền cũng nói rõ ràng, lộ trình từ Đại Sài Đán đến Đôn Hoàng cô không lấy tiền, trực tiếp trả lại tiền mặt cho cô ta.

Mặc cho Khương Doãn không vừa lòng, hôm qua cũng đã nói xong xuôi rồi, hôm nay càng không có khả năng để cô ta lật lại phán quyết.

Cô lấy đâu ra nhiều thời gian vàng bạc như vậy để theo cô ta vòng quanh khắp Đôn Hoàng.

Đợi ngày mai đi xong Trương Dịch, ngày kia đi núi Kỳ Liên rồi về Tây Ninh, cô vừa vặn đến phố Mạc gia một chuyến.

** ** **

Lúc đến tiệm cầm đồ ở bắc thành vừa đúng giờ ăn cơm.

Cô vừa đỗ xe vào trong sân chú Phục đã ra đón, kêu cô tranh thủ thời gian vào nhà ăn cơm: "Đang chờ cô về."

Trên bàn cơm, bày một bàn đồ ăn đầy ú ụ.

Món chính là mì thịt lừa danh tiếng lẫy lừng, phối với rau trộn dưa leo và rau trộn tảo tía. Món chính có một đĩa thịt lừa, một đĩa hoa bầu dục *(món ăn làm bằng thận của dê, lợn)* xào, còn có một đĩa hình như là chân gà sốt chưng cách thủy.

Khúc Nhất Huyền còn không có ngồi xuống, đã bị kích thích cơm thèm ăn.

Cô rửa tay, ngồi vào chỗ trống xong mới đột nhiên phát hiện… chỗ trống bên tay phải Phó Tầm này hình như là cố ý giữ lại cho cô.

Sau khi người đến đông đủ, mọi người bắt đầu nâng đũa ăn cơm.

Viên Dã nịnh nọt ngay sau khi gắp đũa đầu tiên, mãnh liệt vuốt mông ngựa: "Thím Phục làm đồ ăn quá ngon. Rau trộn tảo tía này kích thích quá đi mất!"

Người phụ nữ được xưng là thím Phục cười híp mắt yêu mến nhìn Viên Dã: "Vậy thì ăn nhiều một chút."

Dứt lời, ánh mắt của bà rơi xuống Khúc Nhất Huyền, chậm rãi nói: "Hôm nay chuẩn bị vội vàng, cũng không biết các con thích ăn cái gì nên tùy tiện làm mấy thứ. Đừng có câu nệ, nếu con thích thì bảo Thốn Thốn gắp cho."

Lúc Khúc Nhất Huyền đột nhiên nghe được cái tên 'Thốn Thốn' này suýt nữa thì tự sặc chết mình.

Cô luống cuống tay chân giật khăn giấy che miệng, dùng ánh mắt nhìn Phó Tầm ngồi bên cạnh, im lặng dùng ánh mắt giao tiếp: "Thốn Thốn là anh à?"

Người kia nhẹ nhàng gật gật đầu, dùng đũa chung gắp một đũa rau trộn tảo tía vào bát cô: "Cái này ngon miệng, ăn nhiều một chút."

Khúc Nhất Huyền vui vẻ.

Cô nuốt miếng cơm trong miệng, hỏi thím Phục: "Nhũ danh của Phó Tầm là Thốn Thốn ạ? Tại sao lại đặt tên này thế?"

Viên Dã ngồi bên cạnh yên lặng vểnh tai dự thính. Khúc gia của cậu ta thật can đảm quá, dám hỏi thăm nhũ danh đặt như thế nào ngay trước mặt Tầm ca.

Thím Phục nhìn Phó Tầm, cười nói: "Nói đến chuyện đặt tên, thật ra cũng là một câu chuyện nhỏ. Cha Thốn Thốn – Phó Vọng Thư tiên sinh cả đời tận sức tìm quốc bảo lưu lạc ở hải ngoại, cho nên năm phu nhân của ông ấy mang thai đã lấy chữ 'Tầm' biểu đạt nguyện vọng này. Trong 'Phó' và 'Tầm' đều có chữ 'Thốn', cái tên Thốn Thốn đáng yêu này cũng được ra đời từ đó."

** 'Tầm' có nghĩa là 'Tìm' / trong chữ Phó (傅) và chữ Tầm (寻) đều có chữ Thốn (寸).*

Viên Dã chen miệng nói: "Thím Phục, vậy Phó lão tiên sinh và phu nhân có phải không nghĩ tới sau khi Tầm ca trưởng thành không thể dính nổi đến hai chữ 'đáng yêu' này không?"

Phó Tầm bị nói đùa nhàn nhạt liếc qua, hàm ý cảnh cáo.

Viên Dã đến cùng vẫn rất sợ, tranh thủ thời gian im lặng, và một miệng cơm lớn. Thím Phục thấy mấy người trẻ tuổi đùa nhau cũng cười cười, nói: "Con trai lớn rồi, dù sao cũng nên có dáng dấp thành thục ổn trọng chút, nếu không làm sao để cho người phụ nữ của mình có cảm giác an toàn được. Tiểu Huyền nói xem có đúng hay không?"

Khúc Nhất Huyền nằm không cũng trúng đạn: "..."

Cô liếc nhìn Phó Tầm, chân thành nói: "Tướng mạo này của Phó Tầm… Nào có cảm giác an toàn?"

Động tác gắp thịt của Phó Tầm dừng lại, tự thân lên trận: "Dáng dấp của tôi không có cảm giác an toàn ở chỗ nào?"

"Các cô gái trẻ bây giờ đều thích kiểu đẹp trai như anh, tre già măng mọc…" Khúc Nhất Huyền nuốt một ngụm thịt lừa xuống, chỉ chỉ Viên Dã: "Anh nhìn Viên Dã đi, mày rậm mắt to, ngũ quan đầy đủ, trong đoan chính còn hơi có vẻ hung ác, đây mới gọi là mùi vị đàn ông."

Viên Dã trầm mặc mấy giây, nhịn không được: "Khúc gia, cô dè bỉu tôi xấu xí đúng không?"

Cậu ta trộm liếc Phó Tầm, luôn cảm thấy phần gáy bị ai đó xách lên, lạnh vù vù.

Cậu ta nhịn không được sờ lên cổ, giải thích: "Lúc soi gương ai mà không hi vọng mình lớn lên có gương mặt của Tầm ca chứ… cô đừng nói linh tinh khiến chú Phục với thím Phục tưởng nhầm thẩm mỹ của các cô gái trẻ bây giờ không ra gì."

Phó Tầm lại không tiếp tục dây dưa đề tài này.

Anh cùng Phục Thái hàn huyên tình hình gần đây của cổ mộ Đô Lan, từ Cửu Tầng Yêu Lâu đến mộ táng bị trộm gần đây.

Bọn họ dùng quá nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp nên Khúc Nhất Huyền chỉ nghe được kiến thức nửa vời.

Cơm nước xong xuôi, Khúc Nhất Huyền xây dựng tâm lý cũng được tàm tạm rồi. Cô cố ý đẩy Viên Dã đi, tìm chỗ không người mới lấy ngọc bội Câu Vân ra.

Cô không có chỗ ở cố định, phần lớn là lưu lạc trên đường. Hành lý ít, tùy tiện mang mấy thứ theo người, chỉ có miếng ngọc bội này được cô dùng vải nhung bọc ba tầng trong ba tầng ngoài.

Cô đưa ngọc bội Câu Vân lên như dâng bảo bối, biểu lộ trên mặt còn hơi khó chịu: "Anh nhìn xem miếng ngọc trong tay tôi có phải là ngọc bội Câu Vân mà anh đang tìm không."

Trong lòng Phó Tầm đã có chuẩn bị trước, lúc nhìn thấy ngọc bội cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

Anh đưa tay nhận lấy, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chất ngọc, ánh mắt từ đầu kết của bạch ngọc đi xuống, tinh tế so sánh hoa văn trên ngọc bội và gợn nước.

Xúc cảm ở từng chỗ, bao gồm cả vết rạn nho nhỏ đều vô cùng phù hợp.

Khúc Nhất Huyền bất động trên ghế bành, chỉ có thể chấp nhận dựa khung cửa xem anh làm giám định.

Lúc anh chuyên chú là vứt bỏ hết thảy quấy nhiễu xung quanh. Trong mắt ngoại trừ viên ngọc bội trong tay kia thì không còn thứ khác tồn tại.

Đôi mắt kia vừa đen vừa sâu, vừa trong suốt phản chiếu bóng ngọc bội Câu Vân. Từ cạnh đến góc, từ đường đến khung, ánh mắt anh rơi vào đâu thì chỗ đó phảng phất như có ánh sáng.

Đàn ông ấy mà, quả nhiên vẫn là khi được tỏa sáng trong lĩnh vực chuyên nghiệp của mình mới đẹp trai.

Người đàn ông Phó Tầm này, kỳ thật đã phá vỡ định nghĩa của Khúc Nhất Huyền về đại đa số nam giới.

Bản thân anh lớn lên đã đẹp mắt nên bất luận là lúc cà lơ phất phơ không đứng đắn hay là lúc vô lại bất tuân kiêu căng ngạo mạn vẫn luôn khác với những người khác. Anh không có khuyết điểm, có tìm cũng không tìm ra khuyết điểm trong tính cách anh, không tìm ra thiếu sót trong cách anh đối nhân xử thế.

Gia thế tốt, giáo dục tốt, thân thế bối cảnh và bản thân anh đều thuộc đỉnh nhọn ưu tú nhất trên kim tự tháp.

Cho nên, anh coi trọng cái gì ở cô?

Cô bướng bỉnh không hiểu nhân tình, ai nói cũng không nghe. Khi ngang ngược cũng không kém đàn ông, nhất định phải tranh cao thấp. Tính cách lại còn khó chịu, một khi bị dẫm trúng chỗ đau sẽ không quản bạn cố ý hay vô ý phải kéo đến đánh một trận trước.

Người ở cùng cô phải có tâm lý phi thường và năng lực chịu đựng mạnh mẽ, phải khiến cô sinh lòng sùng bái kính sợ, cũng như có đủ lực uy hiếp để ngăn cô dừng cương trước bờ vực.

Phó Tầm không phải không phù hợp, mà là quá hoàn mỹ quá phù hợp, ngược lại khiến Khúc Nhất Huyền vừa nhìn đã phát khiếp.

Khúc Nhất Huyền thở dài, đưa tay sờ cái đầu còng đang khó chịu vì suy nghĩ đến tình yêu, quay người làm ổ trong ghế bành.

Cách đó không xa là Viên Dã đi theo Phục Thái nói chuyện không ngừng nghỉ, mơ hồ còn xen lẫn tiếng cười đứt quãng của Phục Thái. Khúc Nhất Huyền không có tâm tư nghe Viên Dã lấy lòng Phục Thái, trong lòng mơ hồ cảm thấy tên Viên Dã này... Rất thích hợp làm con trai của người khác.

Nhìn xem cậu ta làm cho Phục Thái vui đến như thế, còn kém viết đơn xin vào sổ hộ khẩu nhà người ta.

Cô suy nghĩ miên man, không để ý đến Phó Tầm đã xem xong đang nhìn về phía cô. Cô như có như không mở nắp trà, gạt lá trà chơi.

Chờ đến khi phát giác được ánh mắt của Phó Tầm cô sửng sốt hỏi: "Thế nào rồi? Có phải là thứ anh muốn tìm không?"

Phó Tầm không trả lời ngay, có vẻ như suy nghĩ mấy giây: "Miếng ngọc này, cô có được từ chỗ nào?"

Trong lòng anh kỳ thật đã có đáp án đại khái, hẳn là cái mà Khúc Nhất Huyền lấy danh nghĩa của 'một người bạn' lúc ở Khả Khả Tây Lí.

Anh quá bình tĩnh, Khúc Nhất Huyền cố gắng đoán cảm xúc của anh nhưng không có kết quả, nhàn nhạt đáp: "Đêm Khương Doãn đến Tây Ninh, tôi đưa cô ta đi khách sạn, khách sạn gần phố Mạc gia. Tôi tiện đường vào một tiệm đồ cổ ở phố Mạc gia. Ông chủ giao cho tôi, nói không mua thì thiệt."

Bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, tình cảnh lúc ấy kỳ thật có chút quỷ dị.

Miếng ngọc bội này có giá trị liên thành, vào tay ông ta lại như củ khoai lang nóng bỏng tay hận không thể bắt Khúc Nhất Huyền mua ngay lập tức.

Không đợi Phó Tầm hỏi, cô bổ sung thêm: "Ông ta ra giá tám ngàn, tôi chia đôi chặt tới bốn ngàn. Ngẫm lại cảm thấy vẫn quá đắt đổi ý giảm đi một ngàn."

"Tiệm này mới mở hai ba năm, tôi không quen biết ông chủ ở đây. Ở phố Mạc gia tôi cũng chỉ tương đối quen cửa hàng đặc sản, thường đi mua hộ." cô nhếch miệng cười hỏi: "Còn có cái gì muốn biết?"

Phó Tầm chuyển mắt nhìn cô, tiếng nói càng trầm thấp hơn: "Chuyện cô mua ngọc bội kia còn có ai biết không?"

Dù là Khúc Nhất Huyền có chuẩn bị tâm lý, cảm thấy ngọc bội kia là đồ thật. Giờ phút này nghe anh khẳng định, trong lòng vẫn là nhịn không được lộp bộp một tiếng. Cô trầm mặc mấy giây, nâng mắt đối mặt với anh: "… Bọn họ đang tìm, xác định là nó?"

Ánh mắt Phó Tầm lạnh nhạt, rất chậm rất chậm mà gật đầu: "Là nó."

Ngón tay anh đang nắm vuốt viên ngọc bội kia khẽ chuyển, trả lại: "Bây giờ nó thuộc về cô."

Khúc Nhất Huyền nhất thời không kịp phản ứng. Cô nhìn ngọc bội Câu Vân trong tay anh sau đó ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: "Có ý gì?"

Phó Tầm tựa như cười, vô cùng cám dỗ nói: "Duyên đã định."

Editor:

– Mì thịt lừa:

– Thủ trảo dương nhục (tay bắt thịt dê):

– Nước hạnh bì (Nước vỏ hạnh ngâm):

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 58: Phó Tầm lườm cô một chút, có ý riêng: quot;Đằng nào cũng nợ rồi, cô cứ nợ tiếp đi."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Lời này Phó Tầm nói không rõ ràng còn ám chỉ hàm ý khác, Khúc Nhất Huyền không dám đáp lại.

Hai tay cô khoanh trước ngực, ngồi bất động trên ghế bành không nhúc nhích một chút: "Thoạt đầu tôi không biết miếng ngọc bội kia là ngọc bội Câu Vân anh đang tìm, bây giờ nếu đã biết rồi tất nhiên sẽ không làm việc không nói đạo lý như thế." Tiền vốn cũng không cần nữa, chỉ cần dính đến miếng ngọc bội kia Khúc Nhất Huyền luôn cảm thấy phỏng tay.

Sợ Phó Tầm còn muốn dây dưa đề tài này, cô dời ánh mắt chỉ chỉ tấm bình phong đằng sau: "Anh không cần dùng dụng cụ giám định?"

"Không cần." Thấy cô không nghĩ nhận, Phó Tầm cũng không miễn cưỡng, anh đặt ngọc bội xuống bàn gỗ đàn cạnh tay cô: "Điêu Thuyền có một biệt danh."

Anh đột nhiên đổi chủ đề, Khúc Nhất Huyền không kịp phản ứng lại. Nhìn anh mấy giây, cô mới hỏi: "Biệt danh gì?"

"Điêu Tài."

Khúc Nhất Huyền: "…"

Đừng nói với cô, "Điêu tài" là lấy đồng âm với Điêu Thuyền*. Tuy cô không nói ra miệng, nhưng biểu lộ trên mặt thật sự đã bán đứng cô.

**Điêu Thuyền (貂蝉) – đọc là |diāochán| đồng âm với Điêu Tài (叼财) – đọc là |diāocái|. Tuy nhiên hai từ này khác nghĩa hoàn toàn, Điêu Thuyền thì chắc mọi người đều biết là tên nhân vật trong Tam Quốc rồi, còn Điêu Tài có nghĩa là ngậm, tha tiền tài.*

Khóe môi Phó Tầm cong lên cười nhưr có như không: "Vật nhỏ này tham tài, mắt sáng." Anh vừa vặn đẩy miếng ngọc bội kia về phía cô: "Thật vất vả mới tìm được ngọc bội Câu Vân về, không nên để vật nhỏ kia phát hiện."

Khúc Nhất Huyền trợn mắt há mồm, nhưng cảm xúc của cô từ trước đến nay giấu khá tốt, mặt ngoài chỉ hoảng hốt mấy giây: "Nó còn trộm cả cái này?"

"Chỉ cần là những đồ có thể ngậm đi được." Phó Tầm nêu ví dụ: "Tôi đã từng mất nhẫn ngọc, vòng ngọc dương chi, có cái bình mạ vàng nó rất thích nhưng không mang nổi thế là mỗi ngày đều chui vào đó ngủ."

Khúc Nhất Huyền không phát hiện Phó Tầm đang chơi chữ với mình, nghe đến đây chỉ biết than thở: "Vật nhỏ này còn sống tốt hơn cả tôi."

Cô cầm lấy ngọc bội Câu Vân, xoa xoa hoa văn, cẩn thận cất vào trong vải nhung cười đến dịu dàng vô hại: "Tôi không tin nó còn có thể có đôi mắt nhìn xuyên tường." Cô vốn cho rằng phát hiện ngọc bội Câu Vân là chuyện lớn, coi như Phó Tầm tin lý do thoái thác của cô cũng không thiếu được việc hỏi han cẩn thận chi tiết.

Nhưng không có, anh chỉ hỏi mấy vấn đề râu ria mà đã tin tưởng ngay.

Giống như việc tìm được ngọc bội Câu Vân chỉ là một việc hơi quan trọng hơn việc hôm nay không có bão cát một chút xíu.

Trong cô có nghi vấn, biểu tình cũng không lộ vẻ nhẹ nhõm, châm chước một lát vẫn không giữ kín miệng được, hỏi: "Ngọc bội tìm được rồi nhưng anh có vẻ không coi trọng lắm."

Phó Tầm ngồi xuống bên trái cô, có thể nhìn thấy bóng người đung đưa phía trước qua tấm bình phong.

Anh cúi đầu, ưu nhã hớp ngụm trà: "Bây giờ vẫn chưa tới lúc có thể nhẹ nhõm, hắn là cô đã phát hiện có người thao túng ở phía sau."

"Ừ." Đây cũng là nguyên nhân vì sao cô quả quyết lựa chọn giao ngọc bội Câu Vân cho anh. Phàm là chuyện gây xôn xao dư luận, nếu nói phía sau không có ai đẩy tay đánh chết cô cũng không tin.

"Đồ vật cứ thu lại trước đã." Phó Tầm để ly xuống, ra hiệu với bóng người động đậy ở phía trước.

Anh bày ra tư thế quyết tâm muốn cô bảo quản khiến Khúc Nhất Huyền rơi vào đường cùng, vẫn là cất ngọc bội đi trước. Vì đã xác định đây là chính phẩm nên cô không dám cầm mạnh tay, ngay cả thả vào túi lót cũng phải thận trọng, sợ đập vỡ không đền nổi.

"Buổi chiều, bảo Viên Dã đi một chuyến về Tây Ninh. Đến chỗ cô mua ngọc bội lúc trước nhìn xem cửa hàng còn ở đó hay không. Nếu như còn thì tìm người nhìn chằm chằm, nhìn xem người tới cửa là Bùi Vu Lượng hay là Quyền Khiếu." Thanh âm của anh ép tới cực thấp, sát ý trong giọng nói dù là Khúc Nhất Huyền nghe thấy toàn thân cũng phải run lên.

Cô nâng mắt, lúc đối đầu với ánh mắt trong trẻo của Phó Tầm thì hơi dừng lại: "Anh nghi người đẩy tay là Quyền Khiếu?"

"Không phải hoài nghi." Phó Tầm nói: "Chính là hắn." nếu Quyền Khiếu không chạy, khả năng Phó Tầm còn không có ấn tượng gì với một nhân vật nhỏ như thế.

Nhưng hắn chạy, còn là tại thời kì nhạy cảm như vậy khiến người ta không nghi cũng không được.

Anh có thói quen nhìn mọi việc không chỉ nhìn bề ngoài, mà là nhìn sâu và xa hơn, chỗ Khúc Nhất Huyền không lưu ý, anh vừa hay một cái cũng không lọt.

Ngón tay anh chấm nước trên nắp trà, trên bàn viết một chữ "Thẩm".

Chữ giống như người, ẩn giấu sự sắc sảo kiên quyết.

Khúc Nhất Huyền chỉ nhìn một chút, trong đầu vốn không có đầu mối trong nháy mắt như có một đôi tay thúc đẩy dẫn dắt, từng sợi từng sợi thắt nút lại với nhau.

Thẩm Chi Chi!

Người phụ nữ này từ đầu tới cuối đều sống trong lời kể của Quyền Khiếu, cô ta là cầu nối nữa Quyền Khiếu và Bùi Vu Lượng, so với vị "lão cố chủ" Bùi Vu Lượng này, quan hệ giữa Quyền Khiếu và cô ta càng dây dưa không rõ hơn. (*Lão cố chủ ý chỉ khách hàng quen cũ*)

Vậy làm sao có thể bỏ qua tác dụng của cô ta trong việc này?

Cô ta chết đủ để chứng minh cô ta có liên đới trong chuyện này, hãm bùn đủ sâu đến tình trạng không thể cứu vãn nên mới bị giải quyết.

Cô suy nghĩ lại lời nói vừa rồi của Phó Tầm.

Quyền Khiếu là người đẩy tay sau màn, huống hồ hắn vẫn là một tên tội phạm dính nhiều án, đã từng vì ly Kim Âu Vĩnh Cố mà sai sử Thẩm Chi Chi làm tiên nhân khiêu, quấy đến nơi giám định tây thành phải rời khỏi thị trường đồ cổ Đôn Hoàng.

Vậy lần này có khả năng cũng là tình huống giống thế hay không? Quyền Khiếu vì ngọc bội Câu Vân sai Thẩm Chi Chi tiếp cận Bùi Vu Lượng, thừa cơ trộm ngọc bội Câu Vân đi?

Thế nhưng cũng không thông lắm…

Sao ngọc bội lại lưu lạc đến phố Mạc gia ở Tây Ninh, còn bị xem như một khối ngọc thấp kém không đáng tiền mà bán cho cô?

Khúc Nhất Huyền xác định việc của mình chỉ là ngẫu nhiên, nếu như không phải đêm đó cô tâm huyết dâng trào đi dạo tiệm bán đồ cổ, không chừng bây giờ miếng ngọc bội này đã đến trên tay người khác rồi.

Việc nhỏ không đáng kể quá nhiều, Khúc Nhất Huyền nhất thời nghĩ không ra.

Cô nâng cổ tay nhìn thời gian, thấy đã gần ba giờ, không kéo dài thêm nữa: "Tôi đưa Khương Doãn đi núi Minh Sa trước, anh và Viên Dã ở lại chỗ chú Phục hay là về khách sạn?"

"Khách sạn." Phó Tầm đứng dậy theo cô: "Tôi đi gọi Viên Dã."

** ** **

Đến khách sạn, chia quân làm hai đường.

Khúc Nhất Huyền đưa Khương Doãn đi núi Minh Sa trước.

"Mặt trời lặn trên núi Minh Sa rất nổi tiếng, nếu cô xem mặt trời lặn, đến núi Minh Sa đợi đến tám giờ…"

Còn chưa nói dứt lời, Khương Doãn đã ngắt lời cô: "Tôi không có hứng thú với mặt trời mọc mặt trời lặn."

"Được rồi, vậy theo quy củ cũ. Lúc nào cô muốn về thì sớm gọi điện thoại cho tôi, tôi tới đón cô."

Khúc Nhất Huyền dừng xe bên đường, nhìn cô ta thu dọn đồ đạc, lúc xuống xe cô gọi cô ta lại: "Máy ảnh của cô, làm biện pháp bảo vệ à?"

Khương Doãn run lên, nửa giây sau mới lắc đầu: "Không có."

Khúc Nhất Huyền cười cười, thiện ý nhắc nhở: "Tôi kiến nghị cô nên dứt khoát đặt trên xe, nếu chưa làm bảo vệ cát sẽ dễ chui vào máy ảnh."

Khương Doãn do dự mấy giây, lắc đầu: "Tôi vẫn nên mang đi thì hơn."

Khúc Nhất Huyền gật gật đầu, nhẹ nhàng đáp: "Cũng thế, dù sao cũng là đồ để kiếm sống."

Khương Doãn không nghe rõ, đợi lúc cô ta hỏi lại Khúc Nhất Huyền cong môi cười, nhẹ nói: "Chú ý an toàn."

Mi tâm Khương Doãn cau lại, thấy Khúc Nhất Huyền không muốn nói nhiều cô ta gật đầu, đeo ba lô lên lưng rời đi.

Qua đường cái, cô ta xoay trái vào quầy bán quà vặt ở cửa khu ngắm cảnh mua nước, thông qua gậy gỗ chống cửa phía trên kệ hàng cô ta khẽ lật mũ che nắng nhìn ra phía ngoài.

Xe của Khúc Nhất Huyền còn dừng ở dưới bóng cây không đi.

Cô ta nhìn lướt qua cảm giác như mình đang đối mắt với người ngồi trong xe, cái nhìn kia phảng phất nhìn thấu hết thảy suy nghĩ của cô ta kích thích từng đợt khí lạnh sau lưng, trong nắng nóng của Đôn Hoàng sau giờ ngọ cô ta sừng sốt toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Khương Doãn tranh thủ thời gian thả tay, buông mũ che nắng xuống.

Trái tim còn đập thình thịch không ngừng, da đầu cô ta siết chặt, cầm bình nước trong tủ lạnh, trả tiền.

Sau khi uống mấy ngụm, cô ta dựa vào cửa sổ, lại nhấc vành nón mũ che nắng nhìn ra phía ngoài.

Không thấy xe của Khúc Nhất Huyền.

Dưới bóng cây kia lại có một chiếc việt dã khác đang dừng.

Khương Doãn nhẹ nhàng thở ra, cô ta quay đầu nhìn về phía quầy thu ngân chồng chất một đống nước khoáng, ổn định lại tinh thần, nói: "Ông chủ, cho tôi thêm mười bình nước khoáng."

** ** **

Sau khi Khúc Nhất Huyền trở lại khách sạn trong lòng có chút không yên.

Viên Dã đang ở giường chung của các nam lính đội không thích hợp để ba người mở hội bàn nhỏ vào chiều nay, cho nên đã lấy thẻ phòng của Khúc Nhất Huyền, chờ cô ở trong phòng từ lâu.

Cô vừa về đến, cậu ta lập tức chia mấy xiên thịt nướng đưa đến: "Khúc gia cô về thật đúng lúc, đây là thịt nướng Thắng Tử mới lấy từ chợ đêm mang tới."

Khúc Nhất Huyền quăng chìa khóa xe lên quầy, đưa tay nhéo nhéo mi tâm, hỏi: "Thắng Tử tới?"

"Ừ." Viên Dã gặm xiên, giọng nói mơ hồ không rõ: "Tầm ca xuống bãi đỗ xe xem Cruiser, nghe nói bị hỏng nặng phải tốn chút thời gian sửa."

Việc này cô không quản, tất cả đều do Phó Tầm và Thắng Tử sửa.

Nhưng cô mới từ bãi đỗ xe đi lên, căn bản không thấy hai người này.

Cô xem xét đi đến bên giường, đẩy màn cửa ra nhìn về phía quán rượu đối diện khách sạn.

Cruiser vừa vặn lái thử xong đang ngừng bên đường. Khúc Nhất Huyền nhìn qua thuận tay đoạt xiên thịt nướng trong tay Viên Dã, vừa cắn vừa hỏi: "Không phải buổi trưa cậu đã ăn thỏa thuê rồi à?"

"Không phải đã nói rồi sao, rau trộn tảo tía khai vị." Viên Dã nhắc đến rau trộn thì không nhịn được liếm bờ môi: "Tôi học được món ăn này từ chỗ thím Phục rồi, lần sau làm cho cô ăn."

Khúc Nhất Huyền cười mắng: "Tiền đồ."

Nhưng cậu ta biết đường hiếu kính cô vậy còn tạm chấp nhận được.

Phó Tầm đi lên một chuyến, cầm chìa khóa xe Toyota.

Lúc quay lại mang theo chìa khóa xe Cruiser cho Khúc Nhất Huyền.

"Lần này sửa xe thuận tiện cải tiến xe luôn."

Khúc Nhất Huyền vừa mới nhìn qua từ cửa sổ, nghe vậy cười cực kỳ khách khí với Phó Tầm: "Cảm ơn ông chủ Phó hao tâm tổn trí, tốn bao nhiêu tiền thì báo để tôi trả lại, tôi viết chi phiếu cho anh."

"Không cần." Phó Tầm lườm cô một chút, có ý riêng: "Đằng nào cũng nợ rồi, cô cứ nợ tiếp đi."

Viên Dã nghe xong nghẹn họng nhìn trân trối —

Bà nó, đầu năm nay còn có người hi vọng bị ký sổ nợ không trả sao!

Cậu ta loẹt xoẹt bước chân muốn đi qua kiếm phần, chân vừa chuyển tới, bị ánh mắt sắc nhọn của Phó Tầm quét qua, lập tức đứng nguyên tại chỗ.

Cậu ta không dám nói gì, ngồi xổm trên ghế sa lon của mình tiếp tục gặm xiên nướng.

** ** **

Nói là buổi chiều mở cuộc hioj nhỏ, kì thực là sắp xếp việc cho Viên Dã làm.

Khúc Nhất Huyền tin được cậu ta, chuyện ngọc bội Câu Vân cũng thẳng thắn không giấu diếm cậu ta, tiền căn hậu quả cộng thêm chái chuốt lại mọi thứ một năm một mười nói hết một lượt.

Viên Dã nghe xong, nửa ngày sau vẫn chưa trở lại bình thường.

"Chờ chút… Khúc gia, cô nói là cô đào được ngọc bội Câu Vân ở tiệm đồ cổ trên phố Mạc gia á? Chính là ngọc bội Câu Vân trị giá ngàn vạn?"

Khúc Nhất Huyền uốn nắn cậu ta: "Mấy trăm vạn, không phải một ngàn vạn."

Viên Dã: "…"

Cậu ta tiêu hóa một hồi, nói: "Nói cách khác, bây giờ tôi cần khởi hành đến Tây Ninh, nhìn xem tiệm bán đồ cổ trên phố Mạc gia còn mở cửa không, đúng không?"

"Đúng."

"Đi, tôi đi một chuyến." Cậu ta gảy tăm trúc, cầm áo khoác lên chuẩn bị đi ra ngoài: "Mặc kệ trông thấy ai cũng phải bắt được đã, đúng không?"

Khúc Nhất Huyền: "… Cậu muốn hiểu như vậy cũng không sai."

Trước kia Viên Dã lăn lộn trong xã hội toàn thân toát lên vẻ lỗ mãng.

Sau khi nghe xong chân tướng của ngọc bội Câu Vân một khắc cũng không ở lại được nữa, cất bước muốn đi.

Khúc Nhất Huyền cũng không cản, Viên Dã làm việc tự có chừng mực, cũng không cần cô quá quan tâm.

Chậm nhất là ngày kia cô cũng đến Tây Ninh. Đến lúc đó, mặc kệ là Quyền Khiếu hay là Bùi Vu Lượng cũng sẽ có kết quả.

Sắp xếp mọi chuyện xong, Khúc Nhất Huyền ở trong khách sạn liệt ra danh sách kế hoạch trên giấy, tính toán kế hoạch của hai ngày tiếp theo.

Ngoại trừ hoàn thành hành trình, đưa Khương Doãn an toàn đến ngoài sân bay, cô cần phải làm chút công tác chuẩn bị.

Thùng dụng cụ có sẵn, nếu như phát sinh xung đột trong nội thành Tây Ninh, cơ bản cũng dùng không quá nhiều.

Công tác chuẩn bị còn lại đã sắp xếp cho Viên Dã, tiếp theo, chỉ chờ hai ngày sau cô tự vào cuộc.

Cô giao kế hoạch cho Phó Tầm, ôm chìa khóa xe chuẩn bị đi ra ngoài: "Tôi đi thử xe, thuận tiện tiếp Khương Doãn về."

Phó Tầm không có ý kiến, anh quét mắt nhìn đại khái bảng biểu cô vừa liệt ra, hững hờ hỏi thăm: "Tối hôm qua đồng ý ăn cơm tối với tôi còn chưa thực hiện đâu?" Khúc Nhất Huyền đứng trước kính chỉnh cổ áo ngay ngắn, không quay đầu: "Đêm nay. Chờ tôi đón Khương Doãn xong sẽ dẫn anh đi Trích Tinh lâu."

Phó Tầm từ chối cho ý kiến.

Dù sao chỉ cần cô không quỵt nợ là được.

Khúc Nhất Huyền rảo bước vào thang máy, bắt đầu gọi điện thoại cho Khương Doãn. Trong thang máy tín hiệu yếu, sau âm thanh máy bận ngắn ngủi là tiếng nhắc nhở điện thoại đã tắt máy.

Khúc Nhất Huyền buồn bực nhìn điện thoại, không tin không gọi được, cô vừa đi về phía bãi đậu xe vừa tiếp tục gọi.

Lần này ngay cả âm thanh máy bận ngắn ngủi cũng mất, chỉ còn lại tiếng nhắc nhở đã tắt máy, quanh quẩn bên tai cô.

Da đầu Khúc Nhất Huyền căng lên, nhớ đến ánh mắt Khương Doãn sau khi xuống xe, lúc cô ta đi vào cửa hàng tiện lợi lặng lẽ xốc mũ che nắng nhìn lén cô.

Mơ hồ, tâm tình chợt bất an, chạy dọc theo mắt cá chân cô đi thẳng lên trên.

Lưng cô cứng lại, đột nhiên cảm thấy hoảng hốt không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 59: Phó Tầm nào phải cải tiến xe đâu...

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Khúc Nhất Huyền có trực giác rất mạnh đối với nguy hiểm.

Loại trực giác này giúp cô tránh được bão cát đột nhiên nổi lên trong Đôn Hoàng; cũng từng giúp cô tránh được gấu ngựa hoang dã tập kích trong núi tuyết, khuyết điểm duy nhất là thứ cảm giác này khi có khi không, từ trước đến nay luôn không đáng tin cậy.

Nhưng chỉ cần nó vừa xuất hiện, phía trước Khúc Nhất Huyền nhất định sẽ có một cái hố chờ cô ngã xuống.

Cô không phải loại người lỗ mãng không biết nặng nhẹ, ngại mọi chuyện còn chưa có kết luận Khúc Nhất Huyền cũng không lộ ra.

Cô đứng trong bãi đỗ xe tìm Cruiser.

Sau khi Cruiser cải tiến có hơi khác với con ngựa thân ái trong trí nhớ của cô. Nếu không dựa vào bảng số xe quen thuộc thì suýt nữa cô không dám nhận đó là xe của mình.

Lúc chiều đứng trong phòng nhìn từ trên cao xuống Khúc Nhất Huyền chỉ thấy cái trần xe.

Bình thường, lúc cứu viện cần mang theo số lượng lớn vật tư và công cụ cộng thêm phải lặn lội đường xa nên trên trần xe Cruiser vẫn luôn buộc thêm các loại đồ đạc. Trên kệ của trần xe có dự phòng sẵn lốp xe việt dã chuyên dụng.

Chỗ cải tiến mà cô có thể nhìn thấy là trước giá để hành lý trang bị thêm thanh đèn Led.

Đêm đó, lúc Cruiser vọt tới bọn trộm mộ đèn xe đã bị hỏng. Khúc Nhất Huyền dựa trên ấn tượng ban đầu cho rằng lúc sửa Cruiser họ đã cải tiến hệ thống đèn xe, khả năng Phó Tầm suy xét đến lúc cô cứu viện có lẽ sẽ cần dùng, thuận tiện gắn thêm đèn Led trên trần xe.

Chỉ thế thôi.

Nhưng cho tới giờ khắc này, khi đứng trước Cruiser cô mới phát hiện Phó Tầm hoàn toàn không chỉ làm chừng đó.

Thân xe Cruiser được nâng trên phạm vi rộng nên chỉnh thể thân xe cũng được nâng lên.

Đầu tháng bảy thiết bị giảm xóc trong xe của Khúc Nhất Huyền đã phát nổ ở Sa Lương, sau đó khi về Đôn Hoàng đã làm nâng xe biên độ nhỏ.

Thao tác này khá đơn giản, chỉ cần gia tăng lò xo parabol là được. Không phải là nâng toàn bộ chỉnh thể lên như cách làm của Phó Tầm thế này, ngoài thay đổi lò xo parabol chuyên nghiệp còn phải dùng khối cao su lót dưới thân xe, đổi sang dùng lò xo quãng xung và giảm xóc.

Khúc Nhất Huyền không cần chui vào gầm xe nhìn cũng biết.

Cơ sở để nâng chỉnh thể thân xe lên là bệ tấm chắn nhất định cũng phải thay đổi lại. Cruiser của cô là xe nhập từ bốn năm trước, giá treo khác với loại hình xe phổ cập trên thị trường. Muốn làm được hiệu quả này thì bệ cần được định chế lại.

Cô nhịn không được nội tâm ẩn ẩn nhảy nhót, đi vòng quanh Cruiser một vòng. Trước xe gắn thêm bàn kéo, đuôi sau xe gắn thêm móc cản, lốp xe đổi thành lốp MT đặc chế đi việt dã.

Đèn xe bị đâm hỏng cũng cải tiến toàn bộ hệ thống đèn bên trong thành đèn Led, sắp xếp vừa kỹ càng vừa cẩn thận, xếp đặt chỉnh tề quy luật nhưng cũng lộ ra phong cách nghệ thuật đặc sắc.

Cho dù Khúc Nhất Huyền có bình tĩnh đến đâu đi chăng nữa thì giờ phút này cũng không nhịn được vui vẻ.

Những bất an và suy đoán vừa rồi bởi vì Khương Doãn tắt điện thoại đã phai nhạt không ít, cô đứng ngay trước xe, nhìn ngắm chiếc Cruiser sau khi cải tiến chẳng khác xe mới tinh là bao, cuối cùng cũng sinh ra mấy phần cảm kích Phó Tầm.

Đây chính là cảm giác ôm đùi đại gia đó…

Cô không kịp chờ đợi trèo lên xe lái thử.

Không có bất ngờ gì xảy ra, hệ thống phanh của Cruiser cũng được Phó Tầm làm cải tiến. Khó trách lúc Phó Tầm lấy xe từ Thắng Từ còn cố ý lên đường lái thử. Cô tiếp tục lái, cảm thụ được trải nghiệm sau khi tăng tốc điều khiển Cruiser, trong lòng vui thích đến mức cơ hồ muốn bùng nổ.

Cải tiến hệ thống động lực, thay đổi cường độ chế tác vật liệu thành trục truyền lực và nửa trục, cùng cường hóa trục đệm bánh kim loại, dùng để đề cao mô-men xoắn. Động lực của Cruiser trực tiếp từ 5.6 lên đến 6.4T, tốc độ hộp cũng đổi toàn bộ. Phó Tầm nào phải cải tiến xe đâu…

Đây hoàn toàn là nạm vàng xe.

Khúc Nhất Huyền nhớ lại câu kia của Phó Tầm "Đằng nào cũng nợ rồi, cô cứ nợ tiếp đi", hổ thẹn không thôi với ý nghĩ nông cạn của mình thế mà cho rằng đó chỉ là câu trêu chọc đơn thuần.

Nếu anh thật sự báo số tiền sau khi cải tiến xe, mẹ nó, cô còn phải trả góp theo tháng đấy…

** ** **

Sau khi đến núi Minh Sa, Khúc Nhất Huyền lái sang bên đường dừng xe tạm thời của khu ngắm cảnh, tiếp tục gọi điện thoại cho Khương Doãn.

Cô nhẫn nại nhìn từng du khách lục tục đi ra khỏi khu ngắm cảnh. Cửa sổ xe nửa mở, cô ghé mắt tập trung, bên mặt như muốn tan vào trong bóng đêm lộ ra một loại cảm giác như một khúc phim.

Ngón tay cô khoác trên tay lái nhẹ nhàng gõ từng nhịp.

Điện thoại của Khương Doãn vẫn ở trạng thái tắt máy.

Khúc Nhất Huyền dần dần mất kiên nhẫn.

Cô xuống xe, dựa vào cửa xe ngắm biển người đang tuôn ra sau khi khu ngắm cảnh đóng cửa.

Đàn lạc đà tan tầm bị chủ nhân dắt đi, chạy chậm theo trật tự qua đường cái. Khác với tiếng đạp trên cát, khi móng chân cứng cua lạc đà tiếp xúc với đường nhựa phát ra tiếng vang lách cách như tiếng vó ngựa.

Trong tiếng bước chân có vẻ hơi nhẹ nhàng, hình ảnh lạc đà cao lớn giống như đang chầm chậm đi trên vó nhọn.

Có du khách ngừng chân quan sát, chụp ảnh.

Trong ánh đèn flash lấp lóe, bóng đêm của Đôn Hoàng ồn ào náo động tựa như hoàn toàn ngừng lại tại giờ khắc này, điện thoại của Khúc Nhất Huyền vẫn ở trạng thái cúp máy từ lúc nãy, cô cất bước đi vào khu ngắm cảnh.

Đội cứu viện Tinh Huy luôn duy trì quan hệ hợp tác tốt đẹp với các khu ngắm cảnh trên đường vành đai Tây Bắc.

Sau khi Khúc Nhất Huyền đưa ra chứng minh công tác, không bị bất cứ ngăn cản gì, trực tiếp vào khu làm việc của khu ngắm cảnh núi Minh Sa.

Cô nói rõ ý đồ đến xong, khu ngắm cảnh để lại một nhóm cán bộ và nhân viên công tác sàng lọc video theo yêu cầu của cô để xác nhận hành tung của Khương Doãn.

Nửa tiếng sau.

Video được chọn ra, nhân viên công tác của khu ngắm cảnh ở bên một bàn điều khiển khác kêu Khúc Nhất Huyền xem video nhận mặt Khương Doãn: "Tiểu Khúc gia, cô đến xem có phải người này hay không?"

Khúc Nhất Huyền dời bước đi qua xác nhận.

Video không rõ lắm, nhưng cách ăn mặc của Khương Doãn hôm nay tương đối đặc biệt.

Cô ta đeo một cái ba lô to, trên cổ còn treo một cái túi nhựa đựng máy ảnh, thân váy đỏ bị gió thổi lên nhẹ nhàng nhảy múa, tựa hồ điệp muốn thuận gió bay đi.

Bức ảnh này khiến Khúc Nhất Huyền không thể khống chế được mà nhớ tới đuôi đèn xe đỏ rực trong Khả Khả Tây Lí bốn năm trước.

Ánh mắt cô lần theo con chuột khóa trên người Khương Doãn, cảm giác mơ hồ quen thuộc khiến cô khó chịu, trong nháy mắt, giống như là xuyên qua Khương Doãn cô nhìn thấy Giang Nguyên.

Hô hấp của cô dần dần ngưng lại, lồng ngực phập phồng đòi hỏi nhiều dưỡng khí hơn.

Ngắn ngủi trong một phút, môi cô trắng bệch, trên lưng toàn là mồ hôi lạnh.

Nhân viên công tác đợi thật lâu không thấy cô xác nhận, ngẩng đầu nhìn cô một cái: "Tiểu Khúc gia?"

Khúc Nhất Huyền hoàn hồn, tầm mắt hạ xuống, không yên lòng gật gật đầu: "Là cô ấy." *(muốn đổi thành 'nó' ghê)*

Nhân viên công tác thấy sắc mặt cô không tốt lo lắng hỏi: "Cô có muốn đi nghỉ ngơi một lát không? Bên này có kết quả tôi sẽ thông báo cho cô."

"Không sao." Khúc Nhất Huyền cúi người, thấp giọng nói: "Cậu mau chóng giúp tôi nhìn xem hành tung cuối cùng của cô ấy."

"Được." Nhân viên công tác tiếp tục điều tra giám sát, cô đứng dậy, tránh ra hành lang gọi điện thoại cho Phó Tầm.

Tiếng chuông còn chưa vang được mấy tiếng đã bị Phó Tầm nhận máy. Giọng anh thật thấp thật trầm, còn lộ ra mấy phần lười biếng cùng thanh nhàn: "Về rồi?"

"Tôi còn ở núi Minh Sa." Khúc Nhất Huyền nâng cổ tay nhìn giờ, nói ngay vào điểm chính: "Tôi gọi điện thoại cho Khương Doãn nhưng cô ấy cứ tắt máy mãi, tôi lo xảy ra chuyện nên trực tiếp tới bộ phận điều tra giám sát xác nhận."

Phó Tầm ở bên kia trầm mặc mấy giây, hỏi: "Chừng nào thì cô bắt đầu cảm thấy cô ta không thích hợp?"

"Buổi chiều." Khúc Nhất Huyền cắn cắn ngón tay, nhanh chóng chỉnh lại tuyến logic, nói: "Buổi chiều lúc tôi đưa cô ấy đến núi Minh Sa đã cảm thấy tình trạng của cô ấy không đúng lắm. Cũng không phải tuyệt vọng trầm cảm muốn tự sát, mà là cất giấu bí mật muốn thăm dò nhưng lại sợ bị phát hiện…" Cô dừng một chút, nhất thời không xác định được lời mình nói Phó Tầm có hiểu hay không.

Phó Tầm nhanh nhạy hiểu được tại sao cô dừng lại, nói: "Cô tiếp tục đi."

"Sau khi cô ấy xuống xe thì vào quầy bán quà vặt sau đó phát hiện tôi còn ở ven đường quan sát cô ấy. Vì tránh hiểu lầm không cần thiết nên tôi lái xe rời đi. Buổi chiều gọi điện thoại cho cô ấy điện thoại có thông. Tiếng chuông reo ba lần thì bị cúp máy, sau đó gọi lại thì tắt máy." Khúc Nhất Huyền nhíu mày, đầu ngón tay vẽ hai lần lên tường trắng, cả người toát ra phiền giận vô cớ.

Thật sự là ứng với câu nói kia của Phó Tầm sợ cô ta không đủ gây chuyện, lại sợ cô ta gây ra chuyện lớn.

"Cô đừng vội." Thanh âm của Phó Tầm trầm ổn, vừa đó mà đã mau chóng tiêu hóa được những tin tức cô cung cấp lại còn duy trì được tỉnh táo hiếm thấy: "Đôn Hoàng không có người nhằm vào Khương Doãn, coi như cô ta mất tích cũng khẳng định là mất tích có kế hoạch. Cô điều chỉnh lại tâm tình, theo chương trình cứu viện làm từng bước một, đừng vì cô ta là Khương Doãn, trên người cô ta có bí mật cô không biết nên loạn trận trước."

"Bất luận cô ta xuất phát từ mục đích gì, trong thời gian ngắn cô ta nhất định vẫn còn an toàn."

Khúc Nhất Huyền hơi ngừng lại, như bị Phó Tầm đánh thức.

Cô vuốt cằm, gật gật đầu: "Tôi không có loạn, chỉ là có chút bực bội. Khương Doãn so với người khác vẫn có chút khác biệt…"

Lời nói đến đây là dừng, cô không nói tiếp. Nhưng với những lời nói chưa hết kia, cô không cần phải nói, Phó Tầm cũng có thể hiểu.

Anh tắt điện thoại trước, nói: "Tôi tới ngay đây."

** ** **

Trước khi Phó Tầm đến, Khúc Nhất Huyền đi một chuyến đến quầy bán quà vặt ở cửa khu ngắm cảnh. Khách của khu ngắm cảnh còn chưa tan hết, quầy bán quà vặt cũng chưa đóng cửa hoàn toàn. Lúc Khúc Nhất Huyền đến, ông chủ đang hạ chòi hóng mát bên ngoài kệ hàng.

Lúc nghe Khúc Nhất Huyền hỏi về Khương Doãn, ông ta mê mang một hồi, cười nói: "Cô gái à, chỗ tôi không bao giờ thiếu du khách mặc đồ đỏ đeo máy chụp hình tới mua đồ, mặc quần áo đỏ chụp ảnh đẹp lắm nha." ông ta quay người, giật giật chồng váy đỏ như bán sỉ trên kệ hàng: "Cô nhìn đi, chính tôi còn bán nè."

Khúc Nhất Huyền đụng phải một cái mũi xám, nhẫn nại tính tình, hỏi: "Vậy ngài có thể ngẫm lại một chút không, có ấn tượng đặc biệt gì đó?"

Cô rút chứng minh công tác đội cứu việc Tinh Huy ra: "Tôi cũng là công việc cần, nhờ ngài hao tâm tốn sức."

Ông chủ nhìn lên thấy chứng minh công tác của đội cứu viện Tinh Huy, động tác dọn quán dừng lại, quan sát Khúc Nhất Huyền ti mi vài lần: "Tôi biết Tinh Huy, cô đừng gấp để tôi ngẫm lại." Nửa ngày ông ta cũng không nhớ ra, trong lúc đó ngược lại nghĩ đến cái gì nói cái đó, tung ra một câu: "Đội cứu viện của các cô cũng thật biết ý, người khác đến chỗ tôi nghe ngóng tin tức không phải mua bao thuốc thì là chai nước rồi lôi kéo làm quen với tôi, cô lại trực tiếp móc giấy chứng nhận."

Khúc Nhất Huyền: "… Tôi đang cai thuốc mà."

Ông chủ nhìn về phía tấm che nắng trên quầy thu ngân, lúc quay người, như là đột nhiên nhớ tới cái gì, 'à' một tiếng: "Cô nói là lúc hơn ba giờ chiều, mỹ nữ mặc váy đỏ, đeo máy chụp hình, lưng đeo túi lớn đúng không? Tôi có nhớ tới một người, rất trẻ rất xinh đẹp, mua chai nước đá xong còn chờ trong cửa hàng của tôi một hồi, rồi gọi thêm mười bình nước."

"Tôi thấy cô ấy hình như là đi cùng bạn, cô ấy tới mua thay bạn. Kết quả cô ấy trả tiền xong thì để túi đeo trên lưng xuống, cất toàn bộ nước vào trong túi xách kia. Lúc ấy tôi còn hỏi cô ấy sao không chia cho bạn một chút, cõng mười bình nước thật quá sức. Mà buổi chiều núi Minh Sa cũng hạ nhiệt độ không cần dùng đến mười bình."

"Tôi thấy cô ấy làm như sắp vào sa mạc chơi không bằng nên mới có ý tốt nhắc nhở. Kết quả một câu cô ấy cũng không nói, cất nước xong đi luôn." ông chủ đẩy kệ hàng bán quà vặt vào bên trong, cất lều che nắng tắt đèn chiếu sáng, nghe ngóng: "Có thể phiền đến đội cứu viện của các cô, cô gái kia xảy ra chuyện gì thế?"

Phó Tầm đến vừa đúng lúc, Khúc Nhất Huyền đang vắt hết óc lấy cớ, anh lái Mercedes G chậm rãi dừng ở ven đường.

Anh xuống xe mua một gói thuốc lá, lúc tính tiền nghiêng nghiêng đầu, ra hiệu cô lên xe chờ.

Khúc Nhất Huyền thấy ông chủ cúi đầu trả tiền thừa, căn bản không để ý đến cô, sải bước lên ghế phụ xe.

Lúc Mercedes G dừng ở ven đường cô còn chưa lưu ý, chờ ngồi vào trong xe, nhìn đồ vật quen thuộc bên trong lại thấy buồn bực.

Phó Tầm đã lái xe đến Đôn Hoàng từ lâu rồi?

Cô không nghĩ hoặc quá lâu, sau khi Phó Tầm lên xe, tiện tay ném bao thuốc vào chỗ ngồi phía sau, vừa cài dây an toàn vừa giải thích: "Sợ trên đường cần dùng xe, mà thuê thì quá phiền phức còn dùng không thuận tay, nên vẫn để cho người ta lái theo ở phía sau, dừng ở trạm." Anh nâng mắt, hỏi: "Đây có coi là giấu diếm cô không?" Khúc Nhất Huyền bị hỏi trở tay không kịp, phản ứng chậm lụt lắc đầu: "Không tính, không tính." Nói xong lại cảm thấy câu trả lời này làm sao nghe có chút khó chịu, giống như cái gì cũng muốn Phó Tầm báo cáo với mình.

Cô lập tức đổi giọng: "Cái này không xung đột đến quan hệ hợp tác của chúng ta, anh cứ tùy ý là được."

Phó Tầm vốn là cố ý đùa cô, đã đạt được mục đích nên cũng không dây dưa nhiều, ngược lại hỏi cô: "Thăm dò được cái gì rồi?"

"Ông chủ quầy bán quà vặt nói Khương Doãn mua mười bình nước." Khúc Nhất Huyền tư duy kín đáo, cơ hồ là lập tức chuyển đổi được lượng nước Khương Doãn cần dùng ngay: "Khương Doãn không thích uống nước, lượng nước cô ấy uống một ngày không vượt quá một trăm ml. Nhưng bây giờ trong tình huống bình thường, không phải phơi dưới nắng gắt, không mất nước, không có vận động dữ dội."

Phó Tầm nhíu mày, ghé mắt nhìn cô. "Cô nói không sai, cô ta mất tích có kế hoạch. Cô ta không có khái niệm về sa mạc, chỉ nghe nói Tuân Hải Siêu chết vì thiếu nước cho nên dùng hết khả năng có thể gồng gánh nước mang đi. Tính theo lượng nước cô ta dùng bình thường, mười bình này có thể dùng để chống đỡ năm ngày."

Phó Tầm gật đầu phụ họa: "Không nói xa, cảnh khu bên kia còn chưa có tin tức?" "Không có." Khúc Nhất Huyền đau đầu nhéo nhéo mi tâm: "Tôi đang chờ tin tức xác nhận hành tung sau cùng của cô ấy rồi báo cảnh sát, huy động cứu viện lục soát." Dưới đèn đường, ánh mắt của cô sáng tỏ trong tình thế bắt buộc: "Chờ tôi tìm được, không thể không lột một lớp da của cô ấy."

Tác giả có lời muốn nói:

Bắc Tử: Tầm ca theo đuổi tương đối truyền thống, trực tiếp dâng tiền dâng xe.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 60: "Chấm này, vì sao không liệt kê ra?"

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Bên phía Đôn Hoàng không khiến Khúc Nhất Huyền phải chờ quá lâu. Giám sát gửi tới địa điểm Khương Doãn biến mất ở núi cát đối diện suối Nguyệt Nha.

Trên đỉnh núi cát không có camera tất nhiên cũng không có cách nào biết được Khương Doãn đi nơi nào.

Nhân viên công tác của khu ngắm cảnh tiếc nuối báo cho cô: "Chúng tôi lặp đi lặp lại thẩm tra đối chiếu, vị phu nhân này xác thực không hề rời khỏi khu ngắm cảnh."

Khúc Nhất Huyền xuyên qua cửa sổ nhìn núi cát to lớn trong màn đêm.

Bầu trời Đôn Hoàng đêm nay không quá sáng, chỉ lẻ tẻ mấy vì sao, ánh sao ảm đạm cô tịch.

Mơ hồ có thể thấy được hình dáng núi cát và đường xương sống, tựa như một bức ảnh chìm ở trong bóng đêm, không thể thấy quá mức rõ ràng, cũng có cách nào hoàn toàn xem nhẹ nó.

Cô chăm chú nhìn một hồi, hoàn hồn, hỏi: "Tôi nhớ trên núi cát có hạng mục việt dã và trượt cát?"

Nhân viên công tác như vừa được nhắc nhở, ánh mắt hơi sáng: "Cô chờ một lát, tôi đi hỏi một chút."

Người vừa đi, cô quay người, nhìn về phía Phó Tầm.

Anh đứng dựa bên cửa sổ, áo jacket nổi bật lên khuôn mặt trầm lặng của anh, cả người như bị bóng đêm chiếm lấy, một nửa ẩn trong bóng tối.

Khi phát hiện ra ánh mắt của Khúc Nhất Huyền, anh quay đầu, không nói một lời đối mắt với cô.

Cặp mắt kia thông thạo, trong trẻo, nhưng cô tịch, tựa như sao trời làm bạn bên ánh trăng.

Anh yên lặng chăm chú nhìn cô, như là đang chờ cô mở miệng nói cái gì trước, lại hình như chỉ đơn thuần nhìn cô.

Khúc Nhất Huyền phát hiện, bây giờ cô khó mà đối mặt với Phó Tầm quá ba giây…

Ánh mắt cô nhẹ nhàng chiếu đến chỗ khác, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ bên mạn cửa sổ, như đã châm chước hồi lâu mới mở miệng nói: "Lần này cứu viện, tôi sẽ tự trả tiền, không lãng phí tài nguyên công cộng."

Cô tự kiểm điểm: "Tôi biết rõ tình huống của Khương Doãn có khác thường còn xem nhẹ cô ấy, là tôi thất trách. Trở về tôi sẽ viết báo cáo…"

"Những lời này cô hẳn là nên giữ lại để báo cáo với Bành Thâm." Phó Tầm cắt đứt lời cô: "Ở trước mặt tôi không cần phải nói những thứ này. Tôi không phải cấp trên của cô, cô không cần sám hối tự trách hay là tổng kết công việc quy kết lý do với tôi."

Khúc Nhất Huyền mím môi nhìn anh, nghĩ thầm: phân gianh giới cũng rõ gớm.

Có gió đêm chợt nổi lên, những hạt cát nhỏ li ti bay vào qua khung cửa rộng mở. Khúc Nhất Huyền bị gió cát thổi vào mặt, vừa mới xoay người, nhân viên công tác vừa báo cáo kết quả với cô đã quay lại, trên mặt biểu lộ càng nghiêm trọng hơn trước đó: "Đội trưởng Khúc, tôi đã hỏi huấn luyện viên phụ trách hạng mục trượt cát trong khu ngắm cảnh, khá may là bởi vì công việc có chút sơ sót nên anh ta còn ở lại khu ngắm cảnh. Cô chờ một lát, lãnh đạo của tôi đã gọi anh ta đến đây."

Khúc Nhất Huyền khẽ vuốt cằm, quay đầu liếc mắt với Phó Tầm. Công việc có sơ sót? Thao tác trượt cát đơn giản, an toàn nhất trong toàn bộ các trò chơi… Còn có thể có sơ sót gì? Nghi hoặc rất nhanh được giải thích.

Huấn luyện viên tổ công tác hạng mục trượt cát là một người trẻ tuổi, dáng người cao gầy như người bản xứ. Lúc trước cũng đã bị cấp trên giáo huấn đến cẩu huyết đầy đầu, lúc đến mặt đỏ tới mang tai, không ngẩng đầu. Nhân viên công tác giới thiệu Khúc Nhất Huyền với huấn luyện viên, nhẹ nhàng đụng đụng cánh tay của anh ta, nhỏ giọng nhắc nhở: "Anh nói tình huống của mình cho đội trưởng Khúc nghe đi."

Sắc mặt Huấn luyện viên đỏ lên, ngẩng phắt đầu nhìn Khúc Nhất Huyền một chút, nói: "Trước khi tôi đến, lãnh đạo đã nói đại khái tình huống với tôi. Cô gái trẻ tuổi mặc váy đỏ, trên cổ đeo máy chụp hình, cõng một ba lô rất nặng?"

Khúc Nhất Huyền gật đầu, ra hiệu anh ta tiếp tục nói.

"Đại khái là khoảng bốn giờ chiều, cô ta đứng một hồi bên cạnh xe việt dã trên đỉnh núi cát. Tôi lên bắt chuyện trước, hỏi cô ấy có muốn trải nghiệm một chút không. Cô ta nói muốn chơi trượt cát, hỏi giá tiền rồi cò kè mặc cả với tôi, cuối cùng ra hai trăm bao chơi hai giờ. Mới vừa lên tay, tôi chỉ đứng nhìn ở bên cạnh, chờ sau năm giờ du khách dần dần nhiều hơn, tôi cũng không thể tiếp tục để ý đến cô ta nữa. Đến lúc tôi lấy lại tinh thần mới phát hiện không thấy cô gái kia, ban đầu tôi cho là cô ấy mang ván trượt đi trả xong tự rời đi rồi. Về sau lúc thanh toán số lượng ván trượt, phát hiện thiếu một cái…" anh ta nâng mắt, vụng trộm dò xét nhìn Khúc Nhất Huyền.

Bầu không khí lập tức có chút xấu hổ.

Sau một lát, Khúc Nhất Huyền gật gật đầu: "Tình huống tôi đã biết. Bên này cần triển khai cuộc họp với đội viên, lập ra kế hoạch, đại khái khoảng nửa giờ." Nhân viên công tác vội đáp: "Đội trưởng Khúci yên tâm, khu ngắm cảnh vô cùng coi trọng sự an toàn của du khách. Đêm nay sẽ để lại một nhóm nhân viên công tác, tùy thời kết nối với đội cứu viện, cung cấp trợ giúp và hỗ trợ."

Khúc Nhất Huyền nở nụ cười cảm kích, thân thiết bắt tay nói cảm ơn với đối phương, sau đó một trước một sau theo Phó Tầm xuống lầu, quay lại xe.

** ** **

Cô không lập tức triển khai công việc cứu viện.

Khương Doãn đã lên kế hoạch mất tích từ trước, vào núi cát, không thể nói rõ là do tình cảm cá nhân hay là có mục đích khác, cô cần sắp xếp lại các tin tức đang có, suy đoán mục đích của cô ta mới có thể không tiếp tục bị Khương Doãn nắm mũi dắt đi. Khúc Nhất Huyền quen liệt kê các manh mối chính lên giấy trắng, thuận tiện tập trung manh mối, tìm ra điểm liên quan.

Cô lấy bút mực chuyên dụng trong túi ra, vặn nắp bút ra, tìm giấy trắng.

Phó Tầm cúi người, lấy một chồng giấy của khách sạn từ trong hộp trữ vật ở cửa xe. Khúc Nhất Huyền thuận tay nhận lấy, đợt đến lúc mắt nhìn thấy bốn chữ "khách sạn bảy sao" phía dưới ánh mắt ngưng lại, nâng mắt nhìn Phó Tầm.

Người này thật đúng là…

Am hiểu từ chi tiết nhỏ nhất, vô thanh vô tức lay động cô.

Đầu gối cô khẽ nâng, chống lấy điểm đặt bút, nhanh chóng chấm ba bốn điểm nhỏ trên giấy.

Một: Khương Doãn là phóng viên.

Hai: Khương Doãn nói dối mình có hộ khẩu Chiết Giang, mua phiếu vào hồ nước mặn Trà Tạp. Điểm thứ hai cô thêm một dấu ngoặc, đánh dấu: *Bởi vì sợ cô phát hiện còn nổi trận lôi đình với tiếp tân của khách sạn.*

Ba: Khương Doãn có biểu hiện cực nhiệt tình với Khả Khả Tây Lí.

Bốn: Khương Doãn tìm hiểu về án cứu viện của Tuân Hải Siêu từ Viên Dã, tràn ngập hiếu kì và thăm dò với nội dung cứu viện.

Bốn điểm nhỏ liệt không hết, cô vừa nghĩ vừa bổ sung.

Năm: Khương Doãn hiểu rất rõ mình, đồng thời, cũng tràn đầy phòng bị.

Sáu: giai đoạn trước Khương Doãn có biểu hiện ái mộ Phó Tầm.

Bảy: Ở đi chỉ người ngoài hành tinh Khương Doãn trượt chân rơi xuống nước.

Lúc viết đến chấm thứ bảy, Khúc Nhất Huyền dừng lại ngòi bút, đổi dấu chấm tròn thành dấu hỏi chấm, biểu thị còn nghi ngờ tính chân thực của hai chữ "Trượt chân" này.

Ngón tay cô kẹp lấy bút, quay vòng, đẩy bản ghi chép tới trước mắt Phó Tầm: "Anh nhìn xem tôi có sót chỗ nào không."

Phó Tầm nhận lấy đọc nhanh như gió hỏi: "Những cái này nói lên điều gì?"

"Anh nhìn chấm thứ hai." Khúc Nhất Huyền dùng ngòi bút chỉ chỉ: "Khương Doãn cố ý ngụy trang hộ khẩu Chiết Giang, có thể là vì che giấu hộ tịch Nam Giang của mình, đề phòng khiến tôi chú ý."

"Cái này cùng với chấm thứ nhất cô ta là phóng viên nói lên cô ta không chỉ đơn thuần là đến du lịch, mà là nội ứng đưa tin, vạch trần chuyện gì đó thì mới tìm đến tôi." Cô tiếp tục điểm thứ sáu: "Lúc ấy tôi sợ không giải quyết được cô gái này, ám chỉ nói với cô ấy, anh muốn mời cô ấy đi cùng xe dạo chơi tây bắc…" Lời còn chưa dứt, Khúc Nhất Huyền cảm thấy sống lưng lạnh vù vù.

Cô dừng một chút, ho nhẹ một tiếng, giải thích: "Lúc ấy không phải còn chưa quen anh sao, anh muốn ghép xe cũng chỉ có lý do này tương đối hợp lý…"

Phó Tầm vẫn không tiếp lời.

Đôi mắt kia vừa đen vừa sáng, duy chỉ có ánh mắt là lạnh, tràn đầy khiển trách và áp bách.

Khúc Nhất Huyền lập tức chịu thua: "Tôi sai rồi, tôi sai rồi…"

Nói đến nước này cô đột nhiên toát ra suy nghĩ không thích hợp: "Anh nói xem cô ấy có phải là thật cảm thấy anh có ý tứ với cô ấy cho nên mới hơn nửa đêm đi gõ cửa phòng anh?"

Phó Tầm lãnh đạm lườm cô một chút, ngữ khí âm trầm: "Cô còn tiếp tục khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi, tôi cũng không thể cam đoan hôm nay cô còn có thể xuống khỏi chiếc xe này hay không."

Khúc Nhất Huyền: "…"

Thật đúng là không biết đùa giỡn là gì.

Cô bĩu môi, biểu lộ nghiêm một chút, không có thành ý mà xin lỗi: "Được được được, tôi sai rồi. Đây đây, chúng ta tiếp tục."

Phó Tầm 'ừm'.

Một tiếng "ừm" này trầm thấp nặng nề, có mấy phần dung túng khó hiểu.

Khúc Nhất Huyền không được tự nhiên sờ lên lỗ tai, dùng ngòi bút vẽ hình tam giác ở chấm thứ hai và thứ sáu: "Hai điểm này nhất trí, đều là vì che lấp. Biểu hiện cô ấy đối tốt với anh, khả năng chỉ là muốn tôi buông lỏng cảnh giác, để cho tôi cảm thấy cô ấy chỉ là một cô gái phổ thông, thích mơ mộng đến tình yêu, thích chờ mong và ảo tưởng vào đàn ông. Nếu như anh thật sự cảm thấy hứng thú với cô ấy, vừa hay đánh yểm trợ cho cô ấy luôn"

Phó Tầm không đồng ý, anh nâng mắt nhìn thẳng cô: "Vì sao không phải là cô ta cảm thấy tôi có lực hấp dẫn với cô cho nên mới cố ý trêu chọc cô?"

Hả? Khúc Nhất Huyền mơ hồ, nửa ngày không tỉnh lại.

Nếu không phải là biểu lộ của anh nhìn có vẻ rất nghiêm túc, Khúc Nhất Huyền còn cho là anh đang nói đùa.

Cô nghiêm mặt, hỏi: "Có ý gì?"

Phó Tầm khẽ nâng cằm, chỉ chỉ chấm thứ bảy: "Cái chấm thứ bảy này, lộ ra điểm xuất phát của cô ta đều liên quan đến cô. Tôi chỉ là vật làm nền cho cô trong kế hoạch của cô ta. Cho nên về sau cô ta trực tiếp từ bỏ quân cờ không thể khống chế là tôi đây, không trêu chọc không thăm dò, duy trì bình an vô sự."

Khúc Nhất Huyền tưởng tượng theo suy đoán của anh, ngoài ý muốn cảm thấy…

Cảm thấy anh nói rất có đạo lý.

Phó Tầm lại chuyển giọng ngay lúc này, hỏi: "Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, cho nên lúc đó việc cô có ý đồ với tôi, có phải là không giấu kỹ mới bị cô ta phát hiện không?"

Sau giây lát kinh ngạc ngắn ngủi, lần đầu tiên trong đời Khúc Nhất Huyền bị nghẹn không nói được ra lời minh oan.

Cô kéo môi, ngoài cười nhưng trong không cười trả lời: "Ông chủ Phó, trời tối, việc mơ mộng hão huyền đặt vào trường hợp bây giờ có lẽ không được thích hợp cho lắm."

** ** **

Bị Phó Tầm quấy rầy một trận, suy nghĩ của Khúc Nhất Huyền hoàn toàn loạn.

Cô nhìn điểm nhỏ thứ bảy mình đã liệt kê ra, đầu óc như bị gỉ sét, dù cho cô có cố gắng muốn suy nghĩ như thế nào, trong đại não vẫn trống rỗng.

Cô nhịn không được phân tâm.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Phó Tầm, đến bây giờ sau mỗi lần bị ràng buộc với nhau trong các sự kiện, giờ phút này, ở cùng một xe, kề vai chiến đấu cùng tiến cùng lui, địa vị của Phó Tầm trong lòng cô đã trở nên khác biệt, khác quan hệ cộng tác với Viên Dã.

Trong tiềm thức cô tiếp nhận anh, tín nhiệm anh, thậm chí… Có chút dung túng, hưởng thụ anh tham gia vào cuộc sống của mình.

Chuyển biến này có ý nghĩa như thế nào, Khúc Nhất Huyền không rõ ràng. Nhưng bản năng cô cảm thấy, nếu tình thế tiếp tục phát triển như thế, có thể sẽ có chút không ổn.

Loại người như Phó Tầm, luôn mang dáng vẻ như tình thế bắt buộc đối với thứ mình mong muốn.

Cũng xác thực, bình ngư tảo ngũ sắc giá lên trời như thế anh nói tìm về thì tìm về. Ngọc bội Câu vân rơi vào tay Bùi Vu Lượng, anh có thể kiên trì ẩn núp nhiều năm như vậy, một khi phát hiện bóng dáng, lật đến giới đồ cổ Đôn Hoàng long trời lở đất, người người cảm thấy bất an.

Vị tiểu gia này mới thật là — muốn sao trên trời anh cũng có thể hái xuống.

Khúc Nhất Huyền lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu: "Mới vừa nói đến đâu rồi?"

Phó Tầm nhẹ nhàng phun ra bốn chữ: "Mơ mộng hão huyền."

Khúc Nhất Huyền: "…"

Sau vài giây trầm mặc, cô làm như không nghe thấy, nói tiếp tục theo hướng suy luận vừa rồi: "Tôi ghép lại, mấy năm này chính phủ nâng đỡ máy bay cứu viện nhân dân, công an cũng hợp tác thân thiết với đội cứu viện. Khiến người ta không thể bỏ qua tồn tại đoàn thể, Khương Doãn mới vào nghề nên muốn lấy đề tài 'Công ích cứu viện' làm điểm vào, viết bài đưa tin, xâm nhập đào móc, mặc dù chỉ vì cái trước mắt, cũng không thể quở trách nhiều…"

Phó Tầm thích hợp ném ra điểm đáng ngờ: "Vậy việc cô ta trượt ngã vào hồ Thác Tố ở đi chỉ người ngoài hành tinh là vì lấy thân làm mồi, nếm thử phục vụ cứu viện của các cô?" Anh vuốt vuốt cái bật lửa, bật đi bật lại cái nút bấm, lay động không khí buồn bực trì trệ trong xe: "Cô có nghi ngờ với phỏng đoán này vì sao không dứt khoát lật đổ, thử tiếp nhận đáp án trong dự đoán?"

Lời này của anh một câu hai nghĩa, nói vô cùng có trình độ.

Thế mà thần sắc vẫn như thường, Khúc Nhất Huyền nhất thời cũng không hiểu rõ đến cùng là anh có ý gì nên không đáp lời.

Sau giây lát yên tĩnh ngắn ngủi, Phó Tầm nhắc nhở cô: "Nửa giờ đã qua một nửa." Khúc Nhất Huyền nâng cổ tay, nhìn đồng hồ, anh rút giấy ghi chép và bút trong tay cô, dưới điểm thứ bảy chú thích điều thứ tám — hoài nghi thân phận Khương Doãn có liên quan đến Giang Nguyên.

Viết xong, anh nâng bút, lúc đối mắt với cô, anh thấp giọng hỏi: "Chấm này, vì sao không liệt kê ra?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 61: Anh dường như lơ đãng, thấp giọng hỏi cô: quot;Cảm thấy hứng thú với những cái này, hay là cảm thấy hứng thú v&#65533;

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Khúc Nhất Huyền nhìn chằm chằm hàng chữ kia thật lâu.

Vừa rồi cô có để lộ ra ý tứ mình hoài nghi giữa Khương Doãn và Giang Nguyên có quan hệ với Phó Tầm?

Hình như là không?

Cũng chỉ là lúc nhìn máy giám sát cô trông thấy Khương Doãn mặc váy đỏ nên cảm thấy có chút giống thôi. Chính cô cũng không dám suy nghĩ nhiều, sao có thể sẽ nói cho Phó Tầm biết?

Cô bỏ ra nửa phút, tiêu hóa câu nói này.

"Anh cảm thấy tôi hẳn là suy đoán như thế?"

Phó Tầm lắc đầu, anh ném giấy ghi chép lên bàn, đóng nắp bút, đưa trả bút mực cho cô: "Chính cô có lẽ cũng không biết, mỗi lần nhắc đến Giang Nguyên, tâm tình của cô luôn trở nên mẫn cảm đa nghi lại dễ dàng bị chọc giận."

"Trong ghi chép cô đã liệt kê ra manh mối, chỉ hướng Khương Doãn có hộ tịch Nam Giang, cũng suy đoán cô ta làm nội ứng điều tra hoặc chuẩn bị vạch trần những chuyện cô cũng không biết. Vậy tôi hỏi cô — "

Mi tâm Phó Tầm cau lại, nói: "Đội xe các cô có chuyện đen tối gì không thể cho ai biết sao?"

"Không có." Khúc Nhất Huyền phủ nhận: "Tuân thủ luật pháp, ngoại trừ sự kiện Vương Khôn kia, đội xe đều không có lịch sử đen."

Phó Tầm lại hỏi: "Đội xe không sợ tra xét, vậy đội cứu viện thì sao?"

Khúc Nhất Huyền bị anh ép sát từng bước, tức giận trả lời: "Càng không có khả năng, đội cứu viện là tổ chức cứu viện công ích có tính chất dân gian, đội viên đội cứu viện không thu nhận bất kỳ thù lao gì, đối xử với các đối tượng cứu viện như nhau. Tiếp nhận các khoản trợ cấp cũng là liếc qua thấy ngay, không ai đi tham số tiền kia."

Phó Tầm tựa như nở nụ cười, ngữ khí hòa hoãn: "Vậy cô ta đến điều tra cô cái gì? Tra xem có phải cô yêu nghề kính nghiệp hay không, có phải thiện chí giúp người hay không, có phải thuần thục nghiệp vụ hay không?"

Khúc Nhất Huyền: "…"

Cô bị dỗi đến mức không có lời nào để nói, không thể không thừa nhận, có một nháy mắt, cô thật sự đã từng cân nhắc đến khả năng này.

Nhưng Giang Nguyên không có em gái, cô ấy là con gái một, thời học đại học người bạn duy nhất chính là cô, không có bạn qua thư từ hay bạn trên mạng gì cả, việc xã giao đơn giản lại càng không thể đơn giản hơn.

Cô ấy bị cha mẹ dạy dỗ nghiêm khắc, từ nhỏ đến lớn luôn luôn yêu cầu cô ấy phải đứng đầu, yêu cầu cô ấy học giỏi, giáo dưỡng tốt, kết bạn cũng phải là người có gia thế tốt.

Khúc Nhất Huyền là ngoại lệ duy nhất trong đời cô ấy, cũng là tồn tại duy nhất không thể khống chế trong đời Giang Nguyên. Cho nên có thể tưởng tượng lúc Giang Nguyên mất tích, cha mẹ cô ấy giận chó đánh mèo cô sẽ có bao nhiêu mãnh liệt. Đến mức tang lễ của Giang Nguyên cũng không cho cô tham gia.

Cảm xúc của cô bỗng nhiên sa sút, cũng mất hứng thú tiếp tục phỏng đoán.

Tấm giấy ghi chép kia bị cô vo trong lòng bàn tay, bóp thành một cục, nhét vào trong túi quần sau lưng.

Khúc Nhất Huyền đẩy cửa xuống xe, bàn giao qua loa một câu: "Tôi gọi điện thoại báo cáo cho đội trưởng Bành một chút."

Viên Dã không ở đây, rất nhiều chuyện cần chính Khúc Nhất Huyền xử lý.

Nói chuyện điện thoại với Bành Thâm xong, rất nhanh Khúc Nhất Huyền bắt đầu sắp xếp đội xe chuẩn bị tiến vào núi Minh Sa lục soát cứu viện.

Xe của đội cứu viện có thể điều động là khoảng mười chiếc, mùa du lịch trên đường vòng tây bắc đã triệt để giảm nhiệt, người dẫn đoàn nhàn rỗi không ít, đại bộ phận đều có thể rút thời gian đến tham gia lục soát cứu viện.

Sau khi Khúc Nhất Huyền sửa sang lại danh sách và vật tư cần thiết, do dự một lúc mới tự mình liên hệ cảnh sát Đôn Hoàng.

Người cô liên lạc là cảnh sát Cố Yến, lúc trước có một đoạn thời gian rất dài có quan hệ cộng sự với Khúc Nhất Huyền. Sau khi tìm hiểu tình huống, anh ta lập tức sắp xếp người bắt đầu điều tra thân phận của Khương Doãn, làm công tác chuẩn bị liên hệ người nhà.

Sắp xếp tốt hết thảy, Khúc Nhất Huyền nhìn đồng hồ, đã là chín giờ tối.

Buổi trưa chỉ ăn mấy xâu thịt nướng, bụng đã sớm kêu vang.

Cô quay người, nhìn về phía bên ngoài, chiếc Mercedes G đen đang dừng dưới bóng cây, cảm giác đường cong thân xe lạnh lẽo dưới bóng đêm như ẩn giấu mũi nhọn kim loại, có vẻ giản dị trầm tĩnh.

Thân xe khổng lồ uy nghiêm, lộ ra mấy phần tôn quý cùng kiên quyết không giấu được, cũng giống như chủ nhân của nó.

Cô chấp nhận tiến lên, gõ gõ cửa sổ cạnh ghế lái.

Cửa xe theo tiếng hạ xuống, lộ ra gương mặt Phó Tầm. Anh hơi ghé mắt, chờ cô mở miệng trước.

Khúc Nhất Huyền châm chước mấy giây, nói: "Tôi đã tập kết đội xe cứu viện, dự định trong đêm nay sẽ lục soát cứu viện. Khương Doãn hẳn là không đi xa, lập tức tiến hành cứu viện thì có thể tìm thấy rất nhanh. Chỉ là đêm nay không có cách nào ăn cơm với anh."

Cô quan sát nét mặt của anh, bổ sung: "Tôi vừa gọi cơm hộp, đợi lát nữa cùng nhau ăn tạm một chút?"

Phó Tầm đối với phẩm chất cuộc sống có theo đuổi, Khúc Nhất Huyền đã được chứng kiến. Dưới tình huống có điều kiện, anh sẽ chọn phương thức để cho mình được thoải mái dễ chịu. Nhưng nếu như điều kiện hạn chế, anh đều có thể dễ dàng chấp nhận hơn bất cứ ai khác.

Thấy anh không trả lời, Khúc Nhất Huyền phỏng đoán hẳn là anh không muốn ăn thức ăn ngoài, sửa lời nói: "Hoặc là, anh về khách sạn nghỉ ngơi trước. Khi nào chuyện Khương Doãn bên này kết thúc, tôi đi với anh đến Tây Ninh ngay."

Cuối cùng Phó Tầm cũng mở miệng, anh nói: "Cô cảm thấy cô ở đây, tôi còn có thể an tâm về khách sạn nghỉ ngơi?"

Khúc Nhất Huyền: "…"

Cô không quá có thể chống đỡ loại thẳng thắn đột phá quan hệ này, sửng sốt mấy giây, đuôi lông mày hơi nhíu, cười khẽ: "Được, dạng sức lao động miễn phí như anh, một người chấp mười người. Tôi cầu còn không được."

Cô tận lực giả tạo cảnh thái bình, bây giờ muốn rũ bỏ sạch quan hệ thì quả là không khôn ngoan.

Loại thời điểm này, Phó Tầm cũng lười so đo với cô, anh chỉ chỉ ghế phó lái ra hiệu cô lên xe chờ.

** ** **

Sắc trời dần dần sâu, gió trên núi cát cũng bắt đầu thổi.

Đã tháng mười, khả năng Đôn Hoàng lại có bão cát quy mô lớn không cao. Nhưng vì đã trải qua lần bão cát tháng bảy tập kích Tuân Hải Siêu kia, Khúc Nhất Huyền vẫn cẩn thận so sánh các sàn dự báo thời tiết công khai, xác định sức gió trong phạm vi bình thường mới thở phào nhẹ nhõm.

Đội xe tới cực nhanh, từ lúc tập kết đến xuất phát chỉ mất nửa giờ.

Theo lẽ thường thì Khúc Nhất Huyền sẽ xung phong, dẫn đội xuất phát.

Cô không bỏ được để Mercedes G vào sa mạc ăn hạt cát nên đã để xe lại ở bãi đỗ xe khu ngắm cảnh, đi Cruiser tiến vào núi cát.

Núi Minh Sa so với Sa Lương chỉ có vẻn vẹn mặt ngoài là cồn cát còn lại toàn là cát mịn thổi phồng nên càng khảo nghiệm kỹ thuật lái xe.

Hạt cát trên sa mạc vừa nhỏ vừa mềm, tựa như bọt biển mềm mại, khiến tất cả những thứ bám vào ở mặt trên đều như đặt trong ngực của nó, bao trùm quấn lấy. Nơi núi cát càng sâu một chút, một chân đạp xuống, toàn bộ bắp chân có một nửa có thể rơi vào, cho người ta một loại cảm giác nguy cơ lúc nào cũng có thể sẽ bị hạt cát nuốt hết.

Trước khi đội xe lên trên núi cát, thống nhất thả khí, giảm sức ép của lốp xuống, để phòng hãm xe.

Mười một chiếc xe việt dã làm đội tiên phong, nhóm đầu tiên tiến vào sa mạc.

Vì tiết kiệm thời gian cứu viện hoàng kim, đội xe được chia làm năm đội, mỗi đội cam đoan hai xe một tổ, mỗi tổ có một nhân viên công tác của khu ngắm cảnh núi Minh Sa làm người dẫn đường, trừ cái đó ra mỗi chiếc xe đều phân phối bộ đàm cầm tay cùng tất cả vật tư, tùy thời bảo trì liên lạc.

Khúc Nhất Huyền đơn độc một đội dò đường.

Cô quy hoạch lục soát tuyến đường cứu viện cách năm đội xe khác không quá xa, lại có phương hướng của riêng mình.

Không cần bận tâm đoàn đội.

Nếu có tình hình nguy hiểm hoặc có phát hiện mới, cũng có thể kịp thời thông báo cho những xe ở gần đó tới chi viện.

Đội xe còn lại thì lần theo phương hướng đã cố định theo cách thức kéo lưới vây quanh lục soát, vì lý do an toàn, giữa các đội xe định sẵn thời gian liên lạc, báo cáo tọa độ.

Núi Minh Sa là khu ngắm cảnh tự nhiên, được mở ra cho du khách nên núi cát tự nhiên không có vấn đề về an toàn.

Nhưng một khi xâm nhập, liền sẽ phát hiện núi cát Minh Sa thế núi hiểm trở dốc đứng, bất kể là xe hay người, muốn trèo lên đỉnh, đều có chút khó khăn.

Sau khi Cruiser cải tiến, đối mặt với lực đất bám vào, biên độ đã được nâng cao.

Khi lốp xe ép trên địa hình mặt cát rộng, có cảm giác không cách nào kiểm soát được phương hướng. Bất kể là tăng tốc hay là hướng lên đỉnh, đối với năng lực khống chế tốc độ xe cùng khả năng nắm chắc tay lái đều có yêu cầu cực lớn.

Khúc Nhất Huyền chơi cổn đao phong nhiều, có trình độ quen thuộc mặt đường như thế này cao hơn nhiều so với người bình thường.

Cô mở ra đèn pha trước của Cruiser, chiếu sáng mặt cát.

Đội xe vừa xuất phát, cách khu doanh địa việt dã ngắm cảnh leo núi còn không xa, trên mặt đất tất cả đều là vết bánh xe việt dã vừa đi vừa về lưu lại, từng vệt trùng điệp lên nhau, lít nha lít nhít giao thành một đường kéo dài đến đỉnh núi cát.

Tiếp tục đi về phía trước, vết bánh xe dần dần phai nhạt.

Cồn cát trên núi cùng lưng đồi cát tựa như là "Sở hà, Hán giới", phân ra đường ranh giới sáng tối của khu ngắm cảnh.

("Sở hà, Hán giới" hay sông nước Sở, biên giới nước Hán hay được nhắc tới là ranh giới trên bàn cờ tướng, phân chia quân đen và quân đỏ)

Trong xe quá mức yên tĩnh, Khúc Nhất Huyền bắt đầu lải nhải: "Anh có biết núi Minh Sa mới đầu chỉ là loại núi cát mà hạt cát sẽ có tiếng vang hay không?"

(Minh Sa 鸣沙 có nghĩa là cát kêu, loại cát ở đây có hình hạt gạo, màu vàng, vào ngày nắng đẹp sẽ vang lên âm thanh lạ tai)

Phó Tầm không đáp, chỉ hơi chút ghé mắt, ra hiệu chính mình đang nghe.

"Núi Minh Sa ở Đôn Hoàng này là sườn cát đầu của Ninh Hạ, từ nội Mông Cổ kéo dài đến Đặc Kỳ của Ngân Khắng Tháp Lạp đến quần thể Hưởng Sa cùng núi Minh Sa trong Ba Lý Khôn củaTân Cương được gọi là tứ đại Minh Sa của Trung Quốc. Minh Sa, là chỉ hạt cát sẽ phát ra tiếng vang."

Khúc Nhất Huyền thuận mặt cát nâng thân xe lên, xông lên đỉnh.

Phó Tầm ngồi cạnh ghế lái, điều khiển đèn pha trên trần xe, khống chế tia sáng bên trên mặt cát phía ngoài trước xe vài mét. Chùm sáng tập trung giống như đèn đuổi theo người trên sân khấu, lại giống như ngọn đuốc tự đi giữa đêm hôm khuya khoắt, chỗ nó đến, đèn đuốc sáng trưng.

"Đối với những hiện tượng khoa học có thể giải thích, tôi không có hứng thú." Phó Tầm rốt cục mở miệng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: "Núi Minh Sa cách nay ba ngàn năm lịch sử, thời kì Đông Hán đã có ghi chép liên quan tới núi Minh Sa, có muốn biết trước khi khoa học không có cách nào giải thích rõ ràng, nhân loại làm thế nào lý giải loại hiện tượng tự nhiên đặc thù này không?"

Anh điều chỉnh ánh sáng chiếu lên đỉnh núi cát, phân tâm nhắc nhở cô: "Nhìn đường, vượt qua đỉnh núi cát sẽ rơi xe."

"Không lên đỉnh núi cát." Khúc Nhất Huyền chệch phương hướng, chọn ra một con đường khác: "Tối như bưng, trèo lên đỉnh không có tác dụng lớn." Ánh đèn pha mạnh hơn cũng có góc chết ánh sáng không chiếu đến được.

"Con đường tơ lụa cổ của Đôn Hoàng, sắc thái truyền kỳ quá nồng đậm, từ xưa đến nay vẫn luôn là con đường quý báu được khai quật không ngừng. Tương truyền núi Minh Sa là bảo khố (*kho tàng riêng*) của Ngọc Hoàng đại đế, dưới cát vàng vùi lấp có vô số bảo tàng, chuyên khảo nghiệm lòng người. Cũng có tương truyền lúc quân Hán cùng Hung Nô giao chiến trên sa mạc, chọt nổi lên gió lớn, đầy trời bão cát chôn toàn bộ hai quân người ngựa vào trong cát." Phó Tầm dừng lại, đảo mắt nhìn cô: "Bất kể là trời sáng hay đêm đen, cô nghe được tiếng vang sẽ là lúc hai quân giao chiến, tiếng binh sĩ kêu giết cùng chiến mã hí vang."

Thanh âm của anh rơi xuống, trong xe trở nên an tĩnh trong chớp mắt.

Trong sa mạc, ngoại trừ tiếng động cơ Cruiser, chỉ có tiếng rì rào do bánh xe ép qua mặt cát.

Tròng mắt Khúc Nhất Huyền đi theo lời anh nói chuyển động, hỏi: "Núi Minh Sa thật sự có kho báu?"

"Nghe nói là có." Phó Tầm giống như đang cười, trong giọng nói ngậm lấy một tia ý cười không dễ để cho người ta phát giác: "Không phải nói núi Minh Sa sau khi đưa khách xong sẽ xóa đi toàn bộ dấu chân của du khách? Trong giới đồ cổ từng có đợt truyền ra điển cố nữ tướng Phàn Lê Hoa của Đại Đường nắm giữ ấn soái xuất chinh, trên đường đi qua núi Minh Sa, gặp phải quân địch mai phục, lưỡng bại câu thương (*hai phe đánh nhau nhưng không ai chiến thắng, đều bị tổn hại*), cuối cùng bị gió cát vùi lấp dưới núi cát. Bởi vì điển cố này, khiến cho du lịch núi Minh Sa trở nên rất hot, không ít người ôm tâm tư đào bảo vật đến núi Minh Sa nghiên cứu địa hình."

Quả nhiên ăn nhiều cơm hơn bốn năm phiên bản của cố sự nghe được cũng khác biệt.

Khúc Nhất Huyền dọc theo lưng sườn cát nhẹ nhàng tiếp tục hướng về phía trước: "Về sau không giải quyết được gì?" Dù sao cô cũng chưa từng đụng tới.

"Phải." Phó Tầm thấp giọng nói: "Vốn là truyền thuyết, không có sự thật lịch sử khảo chứng, sau khi một nhóm người không đào được bảo vật, những người quan sát tự nhiên là từ bỏ."

Khúc Nhất Huyền nghĩ đến một đám ông chú trung niên đầu trọc ôm mộng phát tài kết thành đội chạy đến núi Minh Sa, khắp nơi trên núi cát là hình tượng đào hố tìm bảo vật, liền không nhịn được muốn cười: "Nếu bọn họ suy nghĩ nhặt nhạnh chỗ tốt trên con đường tơ lụa cổ khả năng còn đáng tin cậy hơn."

Phó Tầm câu môi, không đáp lời.

Nửa ngày sau, anh tựa như lơ đãng, thấp giọng hỏi cô: "Cảm thấy hứng thú với mấy cái này à?"

Khúc Nhất Huyền đang muốn gật đầu, anh lại hỏi: "Là cảm thấy hứng thú với mấy cái này hay là cảm thấy hứng thú với tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 62: “Tôi cảm thấy hứng thú với mọi thứ, ngoại trừ đàn ông.”

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Phó Tầm thật sự có bản lĩnh làm cô nghẹn đến không trả lời được.

Khúc Nhất Huyền liếc mắt nhìn kính chiếu hậu.

Dưới bóng đêm, đất cát phía đuôi xe bị đèn sau chiếu lên một mảnh đỏ bừng.

Không có ánh trăng, ánh sao cũng vô cùng ảm đạm.

Khí trời tối nay không thể nói tốt, cũng không thể nói không tốt.

Thời khắc thế này, cô thế mà còn có tâm tư nhàn rỗi suy nghĩ đám du khách trong doanh địa đóng quân dã ngoại ở Đôn Hoàng kia đoán chừng sẽ mất hứng mà về.

Ngay lúc Phó Tầm nghĩ là Khúc Nhất Huyền sẽ không trả lời vấn đề này, cô nhấp môi dưới, ngữ khí uể oải: “Tôi cảm thấy hứng thú với mọi thứ, ngoại trừ đàn ông.”

Cô cười híp mắt quay đầu nhìn Phó Tầm một chút, đuôi lông mày nhẹ nâng, có chút khiêu khích: “Tôi cảm thấy phiền phức.”

Đối với lý do này Phó Tầm còn tỏ vẻ rất có thể tiếp nhận: “Tôi đúng là hơi khiến người khác không bớt lo.”

Khúc Nhất Huyền hỏi: “Bản thân anh còn biết tự nhận xét rất chính xác, bạn gái trước nói?”

Từ Khả Khả Tây đến ngọc bội Câu Vân, đoạn đường này trong chuyện nào mà không có Phó Tầm? Còn không nhận nhiều chuyện sao!

Phó Tầm nhướng nhướng mày, không lập tức tiếp lời.

Lời này nếu như biến thành người khác hỏi, không cần nói cũng biết, là vì tìm hiểu lịch sử tình cảm của anh. Nhưng do Khúc Nhất Huyền hỏi ra… Anh cảm thấy không mang theo bất luận hàm nghĩa gì mà khả năng chỉ là thuận miệng sẽ càng lớn hơn.

Trong kính chiếu hậu có ánh đèn của đội xe cứu viện từ phía xa thoáng qua.

Khúc Nhất Huyền tập trung lại, phán đoán địa thế.

Cruiser đã trèo lên đến giữa sườn núi cát, cô tìm một khu vực bằng phẳng có thể dừng xe lại nhẹ nhàng, điều chỉnh đèn pha trên trần xe dò đường.

Tia sáng xuyên qua núi cát hơi có vẻ u tĩnh vào ban đêm, đâm thẳng vào giữa không trung hư vô vẽ ra khung cảnh rõ ràng.

Cô so sánh với biểu hiện địa hình trên bản đồ, gãi gãi cằm, hỏi Phó Tầm: “Anh nói xem sâu trong núi Minh Sa có thể cũng giống như trong nội địa Nam Bát Tiên, có khu vực trung tâm không muốn người khác biết? Không thì sao Khương Doãn có thể chạy nhanh như vậy chứ?”

“Rất không có khả năng.” Phó Tầm tiếp nhận bản đồ trong tay cô nhìn, không để ý nói: “Bình thường cô chạy vào thành phố, không phải cũng cảm thấy ban ngày và đêm tối là hai dạng khác biệt sao?” Huống chi là hiện tại.

Ban đêm sau khi gió sa mạc bắt đầu thổi, tầm nhìn càng ngày càng kém.

Hình dạng núi cát, độ cao và hướng gió cơ hồ đều đồng lòng, rất khó bằng đặc thù bản thân của núi cát để phán đoán. Đồng thời, không phải mỗi ngọn núi cát đều có thể giống như núi Minh Sa, có suối Nguyệt Nha làm bạn tương sinh. Không có ốc đảo rõ ràng hoặc là tọa độ có thể cung cấp tham khảo, việc lựa chọn điểm tham chiếu trở nên cực kỳ trọng yếu.

Phó Tầm đột nhiên có chút hiếu kỳ nội dung huấn luyện nhập môn của đội cứu viện, anh khẽ nâng cằm, chỉ chỉ đỉnh núi núi cát gần trong gang tấc: “Đi lên xem một chút.”

Khúc Nhất Huyền một lần nữa cất bước.

Động cơ đột ngột khởi động trong tiếng nổ, lốp xe cùng mặt cát ma sát, xay nghiền, tiếng cát vung lên cùng lúc cơn gió bất chợt nổi lên, trong mơ hồ giống như đốt lên lòng hiếu chiến đầy nhiệt huyết trong xương cốt cô.

Cô đổi số, thêm chân ga, Cruiser treo ở trên sống lưng núi cát, không tiến lên mà ngược lại thụt lùi, trượt về sau mấy bước. Chờ động lực được nâng lên, đầu xe hướng về phía trước, lốp xe phía trước đào xuống cát mịn ngăn cản, một tiếng trống làm tăng tinh thần hăng hái trèo lên đỉnh.

Đỉnh núi cát không có dốc thoải, tự nhiên cũng không có nơi thích hợp để dừng xe.

Đèn pha trên trần xe do góc độ lên dốc nên bị hạn chế, không có cách nào soi sáng mặt sau núi cát. Để phòng không cẩn thận bị rơi xe, Khúc Nhất Huyền ở vị trí tới gần đỉnh núi cát liền bắt đầu chạy vòng hình cung, tận lực khống chế Cruiser vào trạng thái phát động.

Phó Tầm ngồi cạnh ghế lái, tự nhiên gánh vác chức trách quan sát. Anh phối hợp với tốc độ xe và phương hướng của Khúc Nhất Huyền, điều chỉnh phương hướng chùm sáng của đèn pha, thay cô chiếu sáng núi cát cùng u cốc nơi phương xa.

Mười phút sau, Khúc Nhất Huyền đổi số, đầu xe rơi thẳng xuống. Độ dốc gần như thẳng đứng, cô nắm chặt tay lái, Cruiser dưới tay cô giống như một con ngựa chiến, cất vó phi nước đại.

Tốc độ xe Cruiser cực nhanh, từ đỉnh núi cát mất trọng lượng trượt xuống.

** ** **

Cách đó không xa bên trên núi cát có tiểu đội cứu viện tới gần, nhân viên công tác của khu ngắm cảnh ngồi kế bên tài xế chỉ đạo nhìn về phía chiếc xe đang phi tốc trượt trên núi cát phía trước, kinh ngạc đến hồn phi phách tán: “Đây không phải là xe của đội trưởng Khúc sao?”

Người dẫn đội thuận ánh mắt của anh ta nhìn lại, biểu lộ hoàn toàn không cảm thấy kinh ngạc: “Đúng vậy.”

Nhân viên công tác: “… Thế này rất nguy hiểm.”

“Người khác là nguy hiểm, tiểu Khúc gia chơi đã quen.” Người dẫn đội nghiêng thân, từ trong kính chắn gió nhìn ra bên ngoài trên đỉnh núi cát, ra hiệu: “Loại đỉnh núi cát kia, cô ấy lái xe trực tiếp vượt qua đỉnh núi cát rồi đi xuống, chỉ là thao tác thông thường. Chính chúng tôi còn từng nói đùa, nói lúc tiểu Khúc gia mang khách, chỉ cần có nhu cầu thì hoàn toàn có thể ở hạng mục trò chơi phụ chơi một ván cồn đao phong cho kích thích.”

Nhân viên công tác trầm mặc mấy giây, hỏi: “Cô ấy không sợ xảy ra chuyện?”

Người dẫn đội thấy anh ta tưởng thật, cười mấy tiếng quái dị, nói: “Tôi nói đùa thôi, phàm là kiểu khách sẽ đưa ra loại yêu cầu này, đều là tự mình có hứng thú. Mà bản thân đã có hứng thú thì phần lớn sẽ tự ra tay, người nào thích ngồi ghế phụ chứ. Trong đội chúng tôi, xe của tiểu Khúc gia, không có khiếu nại, chưa từng xảy ra vấn đề an toàn.”

Nhân viên công tác ngay thẳng nói thầm: “Nhưng lúc này mất tích, không phải là khách cô ấy dẫn theo sao?”

Người dẫn đội nghe vậy, nhíu mày lại, có chút bất mãn, bắt đầu lên tiếng trách móc: “Các anh quản lý khu ngắm cảnh liền không có bất kỳ vấn đề gì? Bằng không sao có thể để cho một người sống sờ sờ như thế nói mất tích liền mất tích?”

Nhân viên công tác: “…”

Sợ ầm ĩ lên bất hoà, nhân viên công tác cười ngượng ngùng hai tiếng, hoà giải: “Anh đừng nóng vội, tôi là nhanh mồm nhanh miệng, nói chuyện không qua đầu óc, anh chớ so đo với tôi. Hiện tại mấu chốt là tìm được người, người tìm được, mọi việc tự nhiên là có thể hỏi rõ ràng. Đến lúc đó xem như muốn truy cứu trách nhiệm, cũng có lý có cứ.”

Lời này coi như dễ nghe.

Người dẫn đội gật gật đầu, không nói thêm lời nào.

** ** **

Cruiser lao xuống núi cát, dưới quán tính, lại dọc theo hố lõm trên sa mạc trượt mấy chục mét về phía trước.

Khúc Nhất Huyền không phanh xe, thuận theo phương hướng, dựa thế chạy lên trên mảnh đất trầm giữa hai tòa núi cát. Bất chợt, xuyên qua núi cát to lớn, tiếp tục hướng về phía trước.

Trong bóng đêm, Cruiser giống như một con thuyền cô độc, lướt đi trong sa mạc uốn lượn.

Có gió đêm gào thét vọt qua, gợi lên hạt cát giống một đầu cát chảy, phát ra tiếng vang nhẹ rì rào.

Trong sa mạc không có đường cái, xe việt dã chịu hạn chế do địa hình sa mạc, tốc độ đi lại khá chậm chạp, tiến độ lục soát cứu viện cũng theo đó trì trệ không tiến.

Đến sau nửa đêm, tất cả xe do Khúc Nhất Huyền tổ chức cứu viện tiến hàng tu chỉnh tại chỗ.

Cô xuống xe, đi bộ bò lên trên núi cát gần đó, tìm kiếm vết tích ván trượt hoặc dấu chân.

Phó Tầm đồng hành cùng cô.

Núi Minh Sa ở chỗ sâu xong sa mạc, trầm tích cát chảy, theo thế gió lúc đi lúc ngừng.

Khúc Nhất Huyền đón gió, lúc leo đến giữa sườn núi, gọi lại Phó Tầm: "Trước tiên nghỉ một lát ở đây đã."

Dứt lời, cũng không đợi Phó Tầm đáp lại, cô ngồi xuống tại chỗ, giơ lên đèn pin loạn quét bốn phía.

Phó Tầm đi trước cô hai bước, nghe vậy, quay trở lại bên người cô, vặn bình nước khoáng ra rồi đưa tới: "Uống ngụm nước."

Khúc Nhất Huyền theo lời tiếp nhận, ừng ực ừng ực rót hai hớp, ngón tay chỉ bên cạnh người cô: "Ngồi xuống nghỉ một lát?"

Phó Tầm ngồi xuống, tiếp nhận bình nước khoáng cô đưa trở về vặn lại nắp bình.

Trong bầu trời đêm mơ hồ hé ra vài ánh trăng, bị mây đen chập trùng che đi, giống như trên màn trời treo vòng ngọc Côn Luân thượng hạng, chất ngọc xanh nhiễm màu ánh trăng, lộ ra bảo sắc vô tận.

Khúc Nhất Huyền thưởng thức ánh trăng, khí cũng thở đều đặn. Cô liếm môi một cái, môi dưới khô ráo đến chóc da, một liếm đầy miệng cát mịn.

Cô liền phi hai tiếng, cánh tay chống trên mặt cát đứng lên: "Bò cát so với leo núi còn mệt mỏi hơn nhiều."

"Anh đã từng nghe chuyện ma rồi, biết loại cảm giác này giống cái gì không?"

Cô đạp hụt một chân, suýt nữa không đứng vững.

Phó Tầm tay mắt lanh lẹ đỡ lấy eo của cô, cau mày nói: "Nhìn đường."

"Ừ." Sau khi Khúc Nhất Huyền đứng vững, nhìn lại đội xe nghỉ ngơi tại chỗ dưới chân núi cát, phàn nàn: "Anh có thể nghiêm túc nghe tôi kể chuyện xưa không?"

Phó Tầm cực hưởng thụ, cong cong môi, gần như cưng chiều: "Được, cô nói đi."

Khúc Nhất Huyền vượt qua anh tiếp tục trèo lên trên, bò mỗi một bước lại nghiến răng nghiến lợi nói: "Giống như có vô số quỷ hồn nắm lấy mắt cá chân không cho anh đi, muốn kéo anh đang sống sờ sờ vào trong cát, chôn sống từ đầu đến chân."

"Anh đi mỗi một bước, đều là đang đối nghịch với Diêm vương…" Nói đến đây, Khúc Nhất Huyền chợt nhớ tới, lúc cô gặp lại Phó Tầm trong Sa Lương, mới đầu cô không nhận ra anh, ấn tượng đầu tiên đối với anh hình như là "Diêm vương".

Toàn thân sát khí, không giận tự uy.

Nếu là dáng dấp lại xấu xí chút nữa…

Cô cười một tiếng, quay người nhìn lại Phó Tầm: "Ở Sa Lương…"

Cô vừa mở đầu, dáng tươi cười trước đó đột nhiên cứng đờ.

Phó Tầm lần theo ánh mắt của cô nhìn lại.

Tiếng gió rì rào, có hạt cát từ trên chảy xuống dưới, 'ông ông' như tiếng dây đàn Không phát ra rõ ràng, từng giờ từng phút rơi xuống che giấu dấu chân chạy ngược lên lưu lại trên núi cát.

Hạt cát chảy xuống, không kỳ quái.

Hạt cát lấp mất hố cạn dấu chân lưu lại bên trong, cũng không kỳ quái.

Kỳ quái phải là, tốc độ che giấu bổ khuyết quá nhanh.

Khúc Nhất Huyền cắn đèn pin, sải bước đi vuông góc xuống sườn núi.

Mỗi một bước bước cô đi vừa vội vừa sâu, sau khi đi được mấy mét mới dừng lại, dường như đứng thẳng bất động trong chốc lát, lúc cô xoay người lại, sắc mặt âm trầm, dường như thật sự đụng phải quỷ: "Bên này cát chảy quá lớn, vết tích đi qua đã bị xóa sạch trong khoảnh khắc."

Này có nghĩa, rất khó căn cứ vào dấu chân, vết tích ván trượt để tìm được hành tung của Khương Doãn.

Vốn cho rằng có dấu vết để lần theo, tăng thêm thời gian hoàng kim từ lúc Khương Doãn mất tích đến bắt đầu lục soát cứu viện là chuyện dư dả trước nay chưa từng có, cô căn bản không lo lắng sẽ không tìm được Khương Doãn.

Núi Minh Sa là kỳ cảnh tự nhiên, ngoại trừ núi cát tráng lệ lan rộng cùng suối Nguyệt Nha giống như kỳ tích, bản thân nó đã tự mang sắc thái truyền kỳ.

Không nói những sắc thái truyền kỳ trước kia là vì sau khi khách du lịch phát triển gia công hay là được lưu truyền từ xưa đến nay.

Nhưng cho tới giờ khắc này, cô mới tính là chân chính thấy núi Minh Sa sau khi tiễn khách, ngày thứ hai hết thảy như mới là có ý gì — thậm chí còn không cần đến ngày thứ hai, những vết tích kia ngay tại trước mắt cô, bị cát chảy san bằng từng chút từng chút một.

"Đi xuống trước." Phó Tầm đi xuống, chỉ chỉ Cruiser dừng ở chân núi cát: "Dùng xe thử một chút."

Hai người cấp tốc quay trở lại.

Cruiser của Khúc Nhất Huyền là lốp xe đặc chế văn bánh xe hình răng cưa rất lớn, nhưng cho dù là vết bánh xe sâu như vậy, cũng chẳng qua là "tu sửa" chậm hơn một chút so với dấu chân mà thôi.

Những hạt cát mịn kia tựa như là người bệnh bị chứng ép buộc, càng không ngừng che giấu, bổ khuyết tì vết cùng hố rỗng bên trên mặt cát.

Khúc Nhất Huyền đứng bên cạnh xe, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Phó Tầm trấn định hơn cô nhiều, anh đi quanh núi cát một vòng.

Núi cát dựa vào dương khu, âm lãnh, hơi lạnh dày đặc, trong bóng tối giống như là vách núi sâu không thấy đáy. Lâu dài đón gió, thế cát giống như bị cố định, ngoại trừ tiếng gió đìu hiu, rất ít có thể nghe được tiếng vang nhẹ do hạt cát dịch chuyển.

Phó Tầm tâm niệm vừa động, đứng thẳng người, đèn pin chiếu ánh sáng về nơi xa hơn, nhìn về phía dưới bầu trời dần dần lộ ra ánh trăng, sa mạc to lớn lại hoa lệ bao la hùng vĩ.

Cùng một thời gian.

Chuông điện thoại di động vệ tinh của Khúc Nhất Huyền vang lên, biểu hiện có điện báo.

Cô lấy điện thoại di động từ trong túi quần sau lưng ra, xa xa liếc mắt nhìn Phó Tầm, nói: "Điện thoại của Cố Yến."

Cô mấp máy đôi môi bởi vì thiếu nước mà có chút khô, nói: "Có thể là có tin tức về thân phận của Khương Doãn."

Trước đó trăm phương ngàn kế muốn bắt bím tóc của Khương Doãn, lột mặt nạ của cô ta, nhìn xem cô ta ẩn giấu bí mật gì. Thật đến giờ khắc này, Khúc Nhất Huyền lại có chút lo sợ.

Đã sợ tất cả suy đoán trùng hợp từng cái, lại sợ sự thực phiền phức lại cách biệt quá xa so với suy đoán. Vô luận là lựa chọn nào, đều khiến cô luống cuống chân tay.

Cô quay lưng lại, hít sâu một hơi, tiếp lên: "Alo."

"Cố Yến." Sau khi đối phương tự giới thiệu, trầm mặc mấy giây, nói: "Với tin tức cô cung cấp về thân phận của Khương Doãn, không tra ra người này."

Trong dự liệu.

Khúc Nhất Huyền thở phào một cái, hỏi: "Khách sạn lưu lại tin tức vào ở thì sao?"

Cố Yến dừng một chút, nói: "Kiểm tra đối chiếu sự thật. Khương Doãn hộ tịch ở Nam Giang, cô ta cũng không phải họ Khương, là họ Giang, Giang trong Giang Nguyên."

Khúc Nhất Huyền oán thầm: Vẫn thích một đao thấy máu như thế.

Cô đưa tay, nhéo nhéo mi tâm ẩn ẩn đau, lúc lại mở miệng, thanh âm hơi câm: "Anh giúp tôi thông báo người nhà cô ta đi."

"Được." Đối phương đáp ứng, nói: "Tôi sẽ xuất phát bây giờ, chi viện cô."

"Có chuyện, cô biết có thể sẽ không cao hứng." Anh ta do dự mấy giây, châm chước nói: "Tôi đã nói chuyện điện thoại với Viên Dã, được biết tình hình gần đây của cô."

"Có phải cô gặp phiền toái không?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 63: Một loại cảm giác nguy cơ giống như của loài săn mồi

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Khúc Nhất Huyền không phủ nhận, bên tai cô dán điện thoại thật lâu, nói: "Gặp phải phiền toái tôi sẽ tìm anh hỗ trợ."

Cố Yến không lên tiếng.

Anh ta hiểu rõ Khúc Nhất Huyền, thật gặp được phiền toái cô sẽ không hề nhắc tới một chút nào, chứ nói chi là tìm anh ta hỗ trợ. Anh ta chỉ từng thấy cô giúp người khác giải quyết phiền phức, còn chưa từng gặp người khác giúp cô giải quyết phiền phức bao giờ.

Anh ta còn đang muốn nói thêm gì nữa, Khúc Nhất Huyền để phòng anh ta hỏi lại, bận bịu chuyển hướng chủ đề: "Việc cứu viện của tôi bên này tiến triển không thuận lợi, chuyện khác chờ gặp mặt rồi nói sau."

Cố Yến cười, hỏi: "Chuyện Giang Doãn cô không hỏi thêm gì sao?"

"Có cái gì để hỏi?" Trong lòng Khúc Nhất Huyền rõ ràng: "Anh cũng nói cô ta không phải họ Khương, họ Giang, Giang trong Giang Nguyên, tôi còn có cái gì không hiểu?"

"Trong lòng cô hiểu rõ là được." thanh âm Cố Yến bỗng nhiên dịu xuống: "Người nhà Giang Doãn để tôi tới kết nối, cô không cần bận tâm."

Khúc Nhất Huyền không tiện chối từ hảo ý của anh ta, gật gật đầu, nói: "Được, vậy trước tiên cứ như vậy."

Sau khi cúp điện thoại, cô nắm tóc, tình tình trong nháy mắt có chút táo bạo.

Phát sinh chuyện không dự đoán được, đều khiến tâm tình người ta không thoải mái.

Cô đứng yên tại chỗ, chờ sau khi thu thập xong cảm xúc loạn thất bát tao, mới quay người, nhìn Phó Tầm.

Phó Tầm không biết đã đứng ở sau lưng bao lâu cô, đợi cô quay người, chạm nhẹ môi dưới miệng, ra hiệu cô đi theo mình.

"Núi cát có hai mặt." Dưới chân anh là mặt cát như đao gọt búa khắc: "Mặt này đón gió."

Cằm anh khẽ nâng, chỉ chỉ Cruiser ngừng lại ở phiến đất dốc kia: "Mặt kia là cát chảy."

Khúc Nhất Huyền cúi người đi xem.

Mặt cát đón gió ướt lạnh, chạm tay lạnh buốt.

"Đội cứu viện tiếp tục đi theo tuyến đường cô đã quy hoạch, Cruiser đơn độc một mình, chuyên chọn mặt đón gió tìm dấu vết bánh xe."

Phó Tầm dứt lời, Khúc Nhất Huyền nhịn không được nhíu mày: "Dấu vết bánh xe?"

Trong mắt Phó Tầm ngậm ý cười cực kì nhạt, không rõ ràng, nhưng thật sự hiện lên: "Cô không phải còn cảm thấy, Giang Doãn chỉ là mất tích một chút, nhìn xem trình độ cứu viện của cô sao?"

Khúc Nhất Huyền trong lòng lộp bộp một tiếng, mơ hồ cảm giác mấy phần không ổn: "Chẳng lẽ không phải?"

"Khương Doãn họ Giang, là em họ của Giang Nguyên. Chỉ điểm này, không phải vừa vặn chứng minh động cơ mất tích của cô ta?"

Toàn bộ hành trình cô ta biểu hiện ra không phải là hình tượng một cô gái tuổi trẻ tâm kế có thừa trầm ổn không đủ sao?

Có chỗ nào cô sơ sót?

Phó Tầm cong tay lại, gõ nhẹ lên trán cô: "Một mình cô ta, đi không xa được như vậy."

"Điểm này, cũng đủ để hoài nghi."

Phó Tầm: "Manh mối rõ ràng nhất, ngay từ đầu đã bị chúng ta không để ý đến."

Anh hồi tưởng một chút, miêu tả: "Hạng mục trò chơi việt dã trong khu ngắm cảnh có tuyến đường đi lại cố định, từ đỉnh núi cát đối diện với suối Nguyệt Nha kia đến tòa núi cát tiếp theo, trong đó nơi có nhiều vết bánh xe nhất, nghe nói là nơi dừng xe chụp ảnh. Trừ cái đó ra, không còn tuyến đường nào khác."

"Lúc ấy, có một vết bánh xe khác phương hướng với những vết bánh xe đi tới đỉnh núi cát này, nó là đoạn ngang xuyên qua điểm du khách chụp ảnh, dần dần nhạt đi."

Phó Tầm nói chuyện, Khúc Nhất Huyền cũng nhớ lại.

Cô lúc ấy còn cảm khái, đi tiếp về phía trước vết bánh xe này lại dần dần phai nhạt. Hiện tại nghĩ kĩ, vết bánh xe kia vừa vặn đứt đoạn bên trên đường ranh giới giữa lưng núi cát.

Lưng cồn cát chắn gió, địa thế bên trong cồn cát lõm, loại địa thế này, cát chảy không đón được gió cũng không thổi được cát đi, tự nhiên vết bánh xe cũng sẽ lưu lại. Lại hướng về phía trước, cát chảy dần dần có xu thế nhiều hơn, phỏng đoán thời gian Giang Doãn rời khỏi núi Minh Sa là bốn giờ, cách bây giờ đã qua gần sáu tiếng, vết bánh xe sẽ biến mất, cũng không có gì là kỳ quái.

Dù sao cô cũng đã tận mắt nhìn thấy làm thế nào cát chảy che giấu đi vết tích, san bằng dấu chân ngay dưới mí mắt mình.

"Ý của anh là, ngoại trừ Giang Doãn, còn có người làm nội ứng cho cô ta?"

Phó Tầm nói: "Đúng vậy, cô ta không làm được chuyện thần không biết quỷ không hay sắp xếp một chiếc xe việt dã ở núi Minh Sa. Mục đích, cũng tuyệt đối không chỉ là vì làm cho cô ngột ngạt."

"Trước mắt những cái này cũng chỉ là suy đoán của tôi, nhưng phương hướng cứu viện xác thực cần thay đổi một chút."

Khúc Nhất Huyền lần đầu cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng, cô tiêu hóa một lát, mờ mịt hỏi Phó Tầm: "Thay đổi thế nào?"

** ** **

Lúc mười một giờ, đội ngũ cứu viện một lần nữa xuất phát.

Còn lại năm đội xe vẫn như cũ dựa theo Khúc Nhất Huyền quy hoạch tuyến đường lục soát theo cách rải thảm tìm kiếm, Cruiser thì một ngựa đi đầu, chuyên chọn thế sườn núi cát cực dốc để chạy.

Mười một giờ rưỡi, Cố Yến đến doanh địa các hạng mục việt dã trên núi Minh Sa, dựa theo yêu cầu trước đó cung cấp toàn bộ hình ảnh dấu vết bánh xe xuất hiện trên tuyến đường.

Ban đêm tia sáng quá mờ, cho dù là dùng máy ảnh ánh sáng mạnh quay chụp, cũng có chút sai lệch.

Khúc Nhất Huyền so sánh nửa ngày, rốt cục vòng ra một đoạn vết bánh xe trùng điệp trên mấy vết bánh xe đi màu dần tối đen khác biệt so với những chiếc xe khác, trực tiếp lái vào một con đường sâu trong sa mạc.

Hoa văn bánh xe không có gì đặc thù, đường kính bánh xe cũng không khác xe việt dã phổ thông nhiều lắm. Chỗ đặc thù duy nhất của nó, là hướng đi của nó, ngược lại với tất cả xe việt dã khác.

Lúc mười hai giờ, cứu viện rốt cục có tiến triển mới.

Lúc Cruiser vòng qua một tòa núi cát, dưới chân núi cát tìm được vết bánh xe giống như đúc dấu vết lưu tại doanh địa việt dã — rộng 265 li, hoa văn bằng trắc, phần biên giới chỗ hoa văn có chỗ không trọn vẹn giống nhau.

Giang Doãn không phải mất tích, cô ta tự nguyện rời đi cùng đối phương, đồng thời tạo nên hiện tượng mất tích giả.

Người kia, là ai?

Động cơ là gì?

Khúc Nhất Huyền phát hiện đầu mối, cảm giác hưng phấn lập tức bị hai vấn đề liên tiếp này phá vỡ đến nỗi ngay cả một chút cặn cũng không còn sót lại.

Cô dựa cửa xe, nói với Phó Tầm: "Chờ về Đôn Hoàng, tôi mời anh ăn lẩu não heo nóng. Tôi cảm thấy tôi cần bồi bổ đầu óc, tiêu hao quá nghiêm trọng."

Quy cách cơm nước từ Trích Tinh lâu hạ thấp xuống một chút thành lẩu não heo khiến Phó Tầm nhịn không được cười, "Khúc Nhất Huyền, cô còn có thể càng lấy lệ hơn không?"

Khúc Nhất Huyền thu hồi khóe mắt nhìn qua vết bánh xe, hỏi lại: "Nơi nào lấy lệ, ăn ở Trích Tinh lâu kia là tiệc khách, có thể cùng nhau ăn nồi lẩu não heo đó mới là người một nhà."

Phó Tầm không có ý định buông tha cô, bắt lấy lỗ thủng trong lời nói của cô, chậm rãi nói: "Cho nên trước đó vị trí của tôi ở trong lòng cô, chỉ là khách?"

Không phải nói chứ đàn ông thật là phiền phức.

Một vấn đề nhỏ cũng có thể tính toán chi li…

Khúc Nhất Huyền cọ xát chóp mũi, xám xịt nói: "Tại sao bây giờ anh không nói trong lòng tôi, anh đã là người nhà?"

Phó Tầm biết nghe lời phải, hỏi: "Là loại người nhà nào?"

Khúc Nhất Huyền: "…" Cô không nên xâm nhập thảo luận cái đề tài này với anh.

** ** **

Rạng sáng hai giờ, thời khắc mệt nhọc nhất trong một ngày, năm đội xe của tổ cứu viện lần lượt đến tọa độ Khúc Nhất Huyền chỉ định hội hợp, tạm thời tu bổ, chỉnh lý.

Khúc Nhất Huyền tiếp thu xong tất cả báo cáo, đang làm tập hợp.

Có tiếng xe từ xa đến gần, gió đêm thổi bão cát rì rào rung động.

Khúc Nhất Huyền quay người, theo tiếng nhìn lại.

Một chiếc xe việt dã màu đen giản dị từ bên trên núi cát đi xuống, chóp mắt đã đến trước mặt cô.

Chủ xe mở cửa ra, Cố Yến một thân thường phục từ trên xe bước xuống, đi đến từ hướng đối diện Khúc Nhất Huyền.

Áo khoác rộng mở bị gió đêm thổi sang hai bên, lúc anh ta bước đến trước mặt Khúc Nhất Huyền còn cách hai bước, lại dừng lại, trước tiên ghé mắt, nhìn về phía Phó Tầm ở phía sau cô đang dựa vào Cruiser.

Phó Tầm cũng đang đánh giá anh ta.

Anh ta mặt mày lười biếng, giống như những hờ, đánh giá anh từ đầu đến chân một lần. Sau đó, anh ta ghé mắt, nhìn về phía Khúc Nhất Huyền.

Người sau sau hoàn toàn không phát giác giữa hai người đàn ông đang cuồn cuộn sóng ngầm, cô trở tay đóng cửa xe, mỉm cười vươn tay hướng về phía Cố Yến: "Đội trưởng Cố."

Cố Yến thu tầm mắt lại, nhẹ nắm đầu ngón tay Khúc Nhất Huyền, mỉm cười: "Đã lâu không gặp."

Khúc Nhất Huyền cười cười, không đáp lời.

"Tôi nghe nói bên cô có đầu mối mới, trước tới nhìn xem." Cố Yến hỏi: "Có thể mang tôi đi nhìn xem vết bánh xe kia không."

Khúc Nhất Huyền đoán anh ta tới là để xem vết bánh xe, không nói hai lời, cất bước dẫn anh ta tới chân núi cát.

Phó Tầm không nhúc nhích.

Anh đưa mắt nhìn hai người sóng vai rời đi, lập tức miễn cưỡng híp mắt lại.

Bất kể là đội xe vẫn là đội cứu viện, trong vòng sinh hoạt phổ biến của Khúc Nhất Huyền nam tính chiếm đa số, cô cơ hồ không có bạn nữ.

Có thể là xuất phát từ nguyên nhân cô là người lãnh đạo, đối với việc kết giao thường ngày cô cần khống chế khoảng cách vô cùng khắc nghiệt. Ngoại trừ Viên Dã, Phó Tầm cơ hồ chưa thấy qua bên người cô có ai có thể hỗ trợ các hoạt động với cô đến mức tấp nập, thân thiết như thế.

Nhưng Cố Yến, rõ ràng khác biệt.

Phó Tầm không phân biệt ra được là anh ta thuộc vào phân loại nào trong suy nghĩ của Khúc Nhất Huyền, lại bản năng ngửi được một tia cảm giác nguy cơ — một loại cảm giác nguy cơ giống của loài săn mồi.

Cố Yến chụp ảnh xong, sau khi so sánh qua vết trùng điệp của hai tấm ảnh, mi tâm khóa chặt vẫn không buông ra.

Cũng may có núi cát cản gió, Khúc Nhất Huyền cùng anh ta đứng đó, hỏi: "Trở về lại nói? Nhìn tiếp cũng không nhìn ra cái gì." Cô cũng đứng nhìn cái này nửa giờ rồi.

Cố Yến gật đầu, lúc theo đường cũ trở về, thay cô cản gió, vừa đi vừa hỏi: "Viên Dã lần này ra ngoài là vì cô làm việc?"

Khúc Nhất Huyền không chắc Viên Dã đến cùng nói gì với anh ta, lường trước cậu ta cũng không dám nói mò, hàm hồ gật gật đầu, lấy lệ cho qua: "Đúng vậy. Anh từ Đôn Hoàng tới, có phát hiện đầu mối gì không?"

Cô vốn là thuận miệng hỏi một chút, không ngờ Cố Yến trong tay thật đúng là có chút manh mối.

Anh lật điện thoại ra, sau khi mở ra album ảnh, tìm ra một tấm ảnh rất mơ hồ chụp lại ảnh màn hình từ video đưa cho cô nhìn: "Lúc tôi tới khách sạn điều động tin tức, phát hiện có nhân vật khả nghi."

Điểm ảnh quá thấp, Khúc Nhất Huyền nhìn không rõ, chỉ có thể lờ mờ phân biệt ngũ quan.

Cô vặn mi, cảm thấy thân hình diện mạo người này có cảm giác quen thuộc nói không rõ.

"Người này vẫn luôn đi lại ở gần khách sạn, biết ngụy trang, cũng biết phản trinh sát. Ngoại trừ một tấm ảnh chụp màn hình này, cơ hồ không bắt được hình ảnh chính diện của hắn." Cố Yến hỏi: "Tôi ở trong điện thoại hỏi có phải cô gặp phải phiền toái hay không, không phải nghĩ nhúng tay chuyện riêng của cô, mà là…"

Anh ta chỉ chỉ ảnh chụp: "Tôi thật rất lo lắng cho cô."

Khúc Nhất Huyền vào lỗ tai trái ra lỗ tai phải, căn bản không có để ý nghe Cố Yến nói cái gì.

Sau khi nhìn trái, nhìn phải, trong đầu cô đột nhiên thông suốt, có một bóng người không tính là rõ ràng nhưng ngoài ý muốn cùng bóng dáng trong tấm ảnh này kín kẽ trùng điệp lên nhau.

Hạng Hiểu Long — phi! Là Bùi Vu Lượng!

"Tôi đại khái biết hắn là ai." Khúc Nhất Huyền nâng mắt, một đôi mắt bởi vì hưng phấn, vừa đen vừa sáng: "Tôi đi xác nhận đã."

Cố Yến khẽ giật mình, lập tức gật đầu.

Khúc Nhất Huyền quay người, bước dài trở lại bên cạnh Cruiser, tìm Phó Tầm.

Phó Tầm đang dựa cửa xe Cruiser hút thuốc lá, trên mặt cát bên chân đã ép hai đầu điếu thuốc.

Thấy cô hào hứng tới, anh vô ý thức dời tay, cầm thuốc lá cách xa cô một chút. Sau đó, cúi đầu, vô cùng tự nhiên thuận phương hướng cô chỉ đi phân biệt ảnh chụp.

Mấy năm này anh chưa từng nhìn thấy Bùi Vu Lượng, một lần cuối cùng cũng là nhìn thấy trong video theo dõi, chưa hẳn có thể xác nhận hơn so với Khúc Nhất Huyền.

"Thân hình đích xác giống." Phó Tầm cùng cô liếc nhau: "Chỉ dựa vào tấm hình này, tôi không thể xác định hắn là Bùi Vu Lượng."

Khúc Nhất Huyền xem tấm ảnh chụp lại màn hình video, cũng cảm thấy chính mình là đang quá gượng ép.

Vào lúc này Phó Tầm lại chuyển giọng, nói: "Nhưng nếu như là Bùi Vu Lượng, cô đoán mục tiêu của hắn là Giang Doãn, hay là cô?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 64: "Không thích phá." Phó Tầm nói: quot;Chỉ thích cô."

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Sau nửa đêm, bão cát lớn dần.

Có người dẫn đội trong xe mang theo lục lạc, thắt ở bên ngoài trên kính chiếu hậu, gió đụng phải lưỡi chuông, vang lên trắng đêm.

Khúc Nhất Huyền sắp xếp đội cứu viện theo hình thức luân phiên, đổi phiên canh gác.

Cô làm ổ trong Cruiser, nghe bão cát vọt tới cửa sổ xe, phát ra tiếng vang xột xoạt, chỉnh lý lại vật tư ban đầu đã tiêu hao của cả đội tham gia cứu viện.

Lúc nửa đêm về sáng Bành Thâm nhân đi tiểu đêm, đã điện thoại cho Khúc Nhất Huyền, hỏi tiến triển cứu viện.

Sau khi Khúc Nhất Huyền chỉnh lý, đưa ra báo cáo: "Đội cứu viện trong sa mạc có mười chiếc xe cứu viện, thêm tôi là mười một chiếc. Nhân viên chung là hai mươi người, không tính cảnh sát chi viện, chỉ vẻn vẹn là đội viên đội cứu viện Tinh Huy và nhân viên công tác khu ngắm cảnh."

Cô vạch ra tọa độ, sau khi báo cáo liền nói: "Đội cứu viện hiện đang hạ trại tại chỗ, từng nhóm tìm kiếm ở gần đây. Trước mắt tiến triển duy nhất là đã phát hiện Giang Doãn không phải lên kế hoạch mất tích đơn độc, hao phí lực lượng cứu viện so với mong muốn tiêu hao càng nhiều hơn."

Bành Thâm trầm ngâm nửa ngày: "Cô ta có tiếp ứng? Người được lợi đơn bảo hiểm là ai cô đã điều tra chưa?"

Lúc Khúc Nhất Huyền báo cáo công việc cứu viện đêm nay, đã gửi cho Bành Thâm một tin vắn làm rõ tình huống cá nhân của Giang Doãn, trong đó bao gồm cả bảo hiểm không trải qua tay cô; lúc Giang Doãn ở dị chỉ người ngoài hành tinh đã "ngoài ý muốn" bị rơi xuống nước một lần; cùng với việc giả tạo thân phận.

“Trước mắt không thể xác định là không phải tiếp ứng.” Khúc Nhất Huyền nhíu mày, nhất thời không biết nên làm sao nói chuyện bối cảnh Bùi Vu Lượng cùng Bành Thâm. Cô dăm ba câu lướt qua Phó Tầm, chỉ nhắc tới chính mình cuối tháng sáu bị Bùi Vu Lượng dùng tên giả là Hạng Hiểu Long bao xe, ngoài ý muốn lấy được một viên ngọc bội, mới dẫn phát đến sự kiện tiếp sau.

Cô nâng mắt, nhìn chằm chằm tấm ảnh chụp lại màn hình từ điện thoại Cố Yếm gửi sang, nói: “Hiện tại còn không thể trăm phần trăm xác nhận người đi cùng với Giang Doãn có phải Bùi Vu Lượng hay không, những điều này vẫn chỉ là suy đoán của tôi.”

Bành Thâm thở dài, có chút bận tâm tình huống của cô: “Liên lụy Giang Nguyên, tôi lo lắng cô xử trí theo cảm tính. Sao Viên Dã không ở bên người cô?”

Khúc Nhất Huyền lời nói đến bên miệng, nghĩ nghĩ, lại nuốt trở về, nửa thật nửa giả trộn lẫn một câu: “Tôi để Viên Dã giúp tôi đi Tây Ninh lấy hóa đơn ngọc bội.”

Bành Thâm trầm mặc mấy giây, yếu ớt thở dài một cái: “Ngày mai tôi sẽ qua một chuyến, sau khi trời sáng phát tọa độ cho tôi. Trước khi cô làm việc, có gì không xác định hoặc không ra được chủ ý hỏi Phó tiên sinh hoặc là Cố Yếm trước.”

Khúc Nhất Huyền trả lời được.

Sau khi cúp điện thoại, cô nhìn màn hình dần dần tối xuống có chút xuất thần.

Người cô đã rất buồn ngủ, tinh thần lại nhảy cẫng, thanh tỉnh, không cho cô có một lát lười biếng.

Thời điểm yên tĩnh, tất cả bên tai đều là câu nói cuối cùng của Phó Tầm với cô: *“Nếu như là Bùi Vu Lượng, cô đoán mục tiêu của hắn là Giang Doãn, hay là cô”*.

Phó Tầm tư duy logic, kín đáo, cặp mắt của anh không chỉ có thể giám định bảo vật, dường như còn có thể giám định lòng người.

Khúc Nhất Huyền phải đi mấy bước mới có thể nhìn thấy sự việc, anh lại luôn có thể phát hiện ngay từ đầu.

Mục tiêu của Bùi Vu Lượng không thể nào là Giang Doãn, Giang Doãn không có bất cứ quan hệ nào với hắn. Hắn mang Giang Doãn đi để dẫn cô ra, lý do này cũng quá miễn cưỡng.

Khối ngọc bội Câu Vân trên người cô này làm sao có được, chính cô cũng còn hồ đồ, Bùi Vu Lượng cũng không thể biết trước, biết ngọc bội ở trong tay cô chứ?

Vậy còn có thể có nguyên nhân gì?

Trong thoáng chốc cô giống như đã rơi vào một cạm bẫy cực đại, cạm bẫy nguy trang đến mức mây trôi nước chảy, cô thân ở trong đó ngoại trừ biết đây là cạm bẫy, không còn cách nào khác.

“Bẫy thứ” này quấn quanh lấy cô, từng chút từng chút buộc chặt, trói nghiền tứ chi của cô, khiến cô rơi vào tình trạng tê liệt, từng bước một bước vào không cách nào động đậy.

Đến cùng cái gì mới là mấu chốt?

Đến cùng cái gì mới là chìa khóa giải đề?

Đến cùng ai, ở sau lưng kế hoạch hết thảy.

Ngọc bội Câu Vân tựa như là một miếng mồi câu, hấp dẫn tất cả những kẻ tham lam, không biết thỏa mãn, mang tâm tư mắc câu.

Khúc Nhất Huyền cảm thấy, cô là con cá cắn mồi câu kia, không ngừng giãy dụa trên cần câu.

Cô đưa tay che khuất mặt, chôn thật sâu trong tay lái.

Đèn trên đỉnh đầu tối sầm lại, Phó Tầm chẳng biết lúc nào tỉnh lại, anh ngồi thẳng thân thể, che ánh sáng từ ngọn đèn kia.

Khúc Nhất Huyền phát giác được ánh đèn xung quanh sáng tối biến hóa, đầu cô cũng không ngẩng, vẫn từ từ nhắm hai mắt, giữa hô hấp thô nặng, cô mới trầm trầm nói: “Anh đã tỉnh?”

“Vẫn chưa ngủ.” Trong xe ánh đèn trên đồng hồ đo trong nháy mắt đột nhiên tối xuống, một tia sáng cuối cùng trong xe cũng biến mất. Đen như mực, chỉ nhìn thấy bên ngoài đèn pha cát bay đá chạy.

Hạt cát dán trên bệ xoay chuyển, phát ra tiếng vang nhẹ ong ong, thỉnh thoảng có hòn đá nhỏ rơi xuống đập lên kính chắn gió, giống như giọt mưa rơi xuống, âm thanh thanh thúy.

Khúc Nhất Huyền gối lên tay lái, nghiêng đầu nhìn anh: “Làm ồn đến anh?”

Phó Tầm không nói chuyện, anh mượn ánh đèn đèn pha tạm thời trên doanh địa nhìn vào bụng sa mạc sắp rạng sáng tối đen nhập nhèm, nửa ngày sau mới nói: “Đêm nay không có kết quả gì, ra ghế phía sau nghỉ ngơi một chút. Ngày mai không rút lui, trước mặt trời lặn sẽ tìm thấy bọn họ.”

Ngữ khí của anh chắc chắn, tựa như là đang nắm giữ tất cả mọi sự, cũng không biết anh lấy đâu ra tự tin đó.

Khúc Nhất Huyền quay đầu, mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Có thanh âm đội xe trở về, tiếng động cơ ẩn trong bão cát, ong ong nhẹ vang lên.

Cô nâng mắt, ánh mắt rơi vào bóng của Phó Tầm bên trong cửa sổ xe: “Anh đừng ngủ, ngồi cùng tôi một lát.”

Lần đầu tiên, cô cảm thấy ban đêm lại khó chống cự như vậy.

Giống như là đợi không được hừng đông.

“Không ngủ.” Thanh âm của anh bỗng nhiên tới gần.

Khúc Nhất Huyền trông thấy anh tới gần, đưa tay khẽ bóp ở phần gáy cô. Lòng bàn tay anh ấm áp, giống như xách chồn véo nhẹ gáy cô.

Tựa như là bị bắt lại mệnh môn, toàn thân cô bủn rủn, trong khoảnh khắc giống như đã mất đi toàn bộ khí lực.

Cô nhắm mắt lại, lùi về sau cọ lòng bàn tay của anh.

Chẳng phải rõ ràng, lại thật sự rõ ràng.

Ngón tay Phó Tầm cứng đờ, ánh sáng trong đôi mắt giống như bị ai dùng đuốc thắp sáng, lấm ta lấm tấm, tất cả đều là quang mang.

“Tôi có chút sợ hãi.” Thanh âm của cô ép xuống rất thấp, “Tôi sợ lại lần nữa đối mặt với thân nhân của Giang Nguyên.”

“Bị gián chó đánh mèo, bị nhục nhã, tôi đều có thể lý giải. Tôi tâm cao khí ngạo đã quen, thời điểm không phục đã nghĩ cái gì cũng có thể không quan tâm. Vừa lưu tại tây bắc năm đó, cả đêm ác mộng, nằm mộng cũng nhớ phải mang Giang Nguyên về, mang về trước mặt cha mẹ của cô ấy, để cô ấy nhận lỗi.” Cô dừng lại, lúc lại mở miệng, âm thanh càng nhẹ: “Một năm tìm không thấy, lại tìm một năm, giống như con ruồi không đầu, chỉ biết từng lần một đi vào Khả Khả Tây, đi con đường lúc chúng tôi đi kia. Nhưng lâu như vậy, tôi biết, không tìm được.”

Những giấc mộng kia tựa như là bình đồ ăn hỏng chôn ở trong hầm rượu, ngửi có mùi rượu, nhưng thực tế không đáng một đồng.

“Giang Doãn mất tích, tựa như ác mộng tái diễn.”

Cô quay đầu, nhìn về phía Phó Tầm.

Trong bóng tối, ánh mắt của cô hình như có ánh sao, bên trong phản chiếu một đầu ngân hà, Ánh Sao sáng chói. Nhưng những Ánh Sao kia, theo thời gian dần trôi qua, từng ngôi một dập tắt, chỉ còn lại điểm điểm đèn

đuốc, kéo dài hơi tàn.

"Không cần phải gấp." Lòng bàn tay Phó Tầm vuốt ve làn da mềm mại sau tai cô: "Lần này tôi ở đây, ai cũng không thể cướp người từ trong tay cô, Diêm vương cũng không được."

Anh chính là Diêm vương.

Khúc Nhất Huyền cong cong môi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Vừa nháy mắt, mỏi mệt giống như thủy triều hướng cô vọt tới.

Những ngày gần đây, cô quá mệt mỏi.

Thật quá mệt mỏi.

** ** **

Khúc Nhất Huyền không biết ngủ thiếp đi lúc nào, đến lúc tỉnh lại, sắc trời đã không còn tối đen nữa, toàn bộ tràn ngập sương mù sáng sớm, mông lung. Cô nhất thời phân không rõ chính mình đang ở đâu, giống như là về tới mùa mưa ở Nam Giang, trời mưa cả ngày, sắc trời bất kể là sáng sớm hay hoàng hôn, mãi mãi cũng chỉ là một sắc thái.

Cô cuộn lại trên ghế ngồi, uể oải không muốn động đậy.

Chỗ ngồi đã bị hạ thấp xuống, kéo ra.

Trên người cô còn đắp áo khoác của Phó Tầm, tất cả đều là nhiệt độ trên người cô.

Sau ngắn ngủi không ý thức, Khúc Nhất Huyền nâng mắt, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn ra phía bên ngoài.

Vừa xem xét, cô triệt để tỉnh táo lại.

Phó Tầm đang nói chuyện cùng Cố Yến.

Trong doanh địa an tĩnh chỉ có tiếng gió, sau khi tiếng gió đều yên lặng, chính là tiếng đàn ông trẻ tuổi tận lực đè thấp nói chuyện.

Nháy mắt cửa xe bị đẩy ra, tiếng nói chuyện của Cố Yến dừng lại, hai người đàn ông đưa lưng về phía Cruiser cùng nhau quay người, nhìn lại.

Khúc Nhất Huyền xuống xe rửa mặt.

Cô lấy nước súc miệng đi qua bên cạnh hai người, từ trong cốp sau ôm bình nước khoáng, hết thảy giản lược.

Rửa mặt xong, cô không chịu ngồi yên, lại ôm thùng xăng dự bị thêm bình xăng.

Đội xe trong doanh địa còn ngủ say.

Cô nhìn thời gian, rốt cục nhịn không được hỏi hai người đàn ông bên kia: "Các người trò chuyện cái gì vậy, có thể mang hộ tôi một cái hay không?"

Cố Yến không trả lời.

Phó Tầm nói: "Tôi đang trưng cầu ý kiến quá trình phạm tội không thành."

"Phạm tội không thành?" Khúc Nhất Huyền buồn bực: "Thay ai trưng cầu ý kiến thế?"

Phó Tầm liếc nhìn cô một cái, giống như cười mà không phải cười: "Thay mình."

Sáng sớm đầu óc Khúc Nhất Huyền còn chưa quay lại, đang muốn thuận miệng tiếp lời hỏi, khóe mắt quét đến biểu lộ cười khổ của Cố Yến, còn có cái gì không hiểu, trong tay còn lại nửa bình nước khoáng không nói hai lời trực tiếp đập tới hướng Phó Tầm.

Lực tay của cô không nhỏ, một đập không lưu toàn lực này, dù là Phó Tầm đưa tay đỡ, hổ khẩu cũng bị chấn động đến run lên.

Anh thấp giọng cười lên, nhỏ giọng trầm thấp nặng nề, giống như giọng trầm khàn* lúc nửa đêm, gợi cảm lại chọc người.

**Nguyên văn tác giả để là giọng khói, giọng khói là giọng của những người hút thuốc, hơi khàn.*

Khúc Nhất Huyền lập tức tức không nổi, cô không quá tự tại sờ lên lỗ tai, quét mắt cảnh cáo anh: "Đứng đắn một chút."

Phó Tầm đổi giọng: "Tôi thay mình hỏi Bùi Vu Lượng, nơi nào không đứng đắn?"

Chơi chữ với cô?

Khúc Nhất Huyền câu câu môi, nửa phần không tha dỗi trở về: "Hiểu lầm thật là quá xin lỗi, ai bảo từ đầu đến chân anh không có một chỗ nào dáng dấp đứng đắn?"

Dẫn đội nào đó bị đánh thức, còn buồn ngủ hạ cửa sổ xe xuống: "Tiểu Khúc gia, sáng sớm cô đã sặc thuốc?"

"Không uống thuốc." sắc mặt Khúc Nhất Huyền so với nhiệt độ trong sa mạc còn lạnh hơn: "Tôi giẫm cứt chó."

Dẫn đội nào đó: "…" Trong sa mạc làm gì có chó?

** ** **

Buổi sáng lúc tám giờ, Khúc Nhất Huyền đánh thức tất cả người dẫn đội, phân phát tại chỗ.

Nhiệt độ ban ngày trên sa mạc quá cao, không thích hợp cho người ở lại, càng đừng đề cập đến việc lục soát cứu viện. Cỗ xe thừa dịp trước khi mặt trời mọc trước tiên trở về doanh trại tu bổ chỉnh lý, buổi chiều sau khi mặt trời lặn, nhiệt độ sa mạc giảm bớt, đợi lệnh của cô.

Khúc Nhất Huyền làm chuyện thứ hai là, tập trung vật tư.

Cô cùng Phó Tầm nhất trí ý kiến, Cruiser không rút lui, lưu tại sa mạc tiếp tục lục soát cứu viện. Vật tư của đội xe lưu lại một nửa, cung cấp cho Cruiser duy trì ba ngày sử dụng cùng những gì thiết yếu hàng ngày.

Cố Yến đại diện cho cảnh sát, Khúc Nhất Huyền không có quyền quyết định anh ta đi hay ở, nhưng cô cực lực khuyên lui, khiến Cố Yến phát triển thành lực lượng hỗ trợ sân sau.

An bài xong hết thảy, đội xe nhổ trại, Khúc Nhất Huyền lập tức lên đường.

Núi Minh Sa là khu vực quá độ của sa mạc Ba Đan Cát Lâm và sa mạc Tháp Khắc Lạp Mã, diện tích ước chừng hai trăm cây số, dải đất trung tâm có một chỗ có nguồn nước.

Khúc Nhất Huyền mặc dù chưa từng đi qua, nhưng đã từng đánh dấu tọa độ.

Cô cần trước khi nhiệt độ sa mạc tăng cao tiến lên, cùng Phó Tầm đuổi tới điểm tọa độ kia.

Trước khi đội xe đi, Khúc Nhất Huyền lưu thêm một chiếc xe, để phòng vô ý hãm xe, còn có thể tự cứu.

Lúc xuất phát Khúc Nhất Huyền dẫn đầu, Phó Tầm chạy theo phía sau.

Khi đi ngang qua sa mạc, cô buồn bực ngán ngẩm, dùng bộ đàm nói chuyện với Phó Tầm: "Tôi hối hận không cho anh mang Mercedes G vào sa mạc, nếu không lúc này tôi sẽ để cho anh chạy Cruiser, bốn bỏ lên năm, tôi tốt xấu cũng coi như làm tròn mộng tưởng chạy Mercedes G."

Phó Tầm từ chối cho ý kiến, cười nói: "Tôi nhớ xe dừng hai tháng ở tổng bộ Tinh Huy, tôi còn cố ý bàn giao cho Viên Dã, cô cần có thể tùy tiện lấy đi."

Khúc Nhất Huyền híp mắt, liếc qua kính chiếu hậu nhìn về sau: "Anh làm sao thích phá vậy?"

"Không thích phá." Phó Tầm nói: "Chỉ thích cô."

Khúc Nhất Huyền đặt bộ đàm xuống, suýt chút nữa trực tiếp ném ra ngoài cửa sổ.

Cô quay đầu bực mình trừng mắt nhìn xe phía sau, oán thầm: Để anh trêu chọc để anh trêu chọc, thật khiến tiểu gia động tâm, quãng đời còn lại anh tự chịu!

Khắp vùng cát vàng không bờ bến, khiến Khúc Nhất Huyền thấy buồn ngủ.

Phó Tầm không có cách nào nói chuyện trời đất cho tốt, cô đang suy nghĩ có phải là lúc nên gọi điện thoại cho Viên Dã hay không, tâm linh tương thông, điện thoại vệ tinh vang lên.

Tròng mắt Khúc Nhất Huyền nhìn nhìn, giật giật khóe môi, lưu loát tiếp điện: "Tiểu Viên Dã."

Viên Dã lắc toàn thân một cái, nổi da gà trong nháy mắt rớt đầy đất: "Cô là Khúc gia của tôi sao, hắn là yêu quái nào đó trong sa mạc biến ra hả."

"Đúng vậy, Khúc gia ở trên tay ta đấy, cậu lấy cái gì đến chuộc đây?"

Viên Dã cười bỉ ổi một tiếng: "Đương nhiên lấy Tầm ca của tôi ra, máy in tiền hình người, muốn cái gì có cái đó."

Khúc Nhất Huyền không nói hai lời, đặt điện thoại xuống.

Một phút sau, Viên Dã bồi tiếp cẩn thận, lại gọi điện thoại tới: "Alo?"

Khúc Nhất Huyền: "Alo cái gì mà alo, có rắm mau thả."

Viên Dã cảm thấy mình nhất định là M, nghe được Khúc gia cường điệu quen thuộc, thế mà toàn thân lại thấy thoải mái. Cậu ta hút sữa đậu nành, ngồi xổm ở góc hẻm phố Mạc gia, nói: "Tiểu Khúc gia, cô nói cái tiệm bán đồ cổ kia đã đóng cửa. Nghe nói, cửa hàng đều bị niêm."

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi cảm thấy nhũ danh Phó Tầm là Thốn Thốn còn có nguyên nhân khác, có thể là tương đối được một tấc lại muốn tiến một thước, được voi đòi tiên...

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 65: Chấn động tinh thần

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Khúc Nhất Huyền chấn động tinh thần, ý lười kia trong khoảnh khắc tan thành mây khói.

Cô thu hồi thần sắc hững hờ trên mặt, ngồi thẳng lại, nói: "Kỹ càng hơn."

"Nghe bà chủ quán đặc sản sát vách tiệm bán đồ cổ nói, đại khái ba ngày trước, có một người đàn ông tới tiệm đồ cổ. Lúc vào cửa vẫn là thanh thiên bạch nhật, xụ mặt, một bên đập đồ một bên thả cửa cuốn xuống. Không bao lâu liền nghe thấy tiếng kêu cứu của ông chủ tiệm bán đồ cổ, bà chủ cách gần nhất, đợi lúc bà ấy kêu đàn ông nhà mình đi xem tình huống. Cửa cuốn nửa mở, người đàn ông đi vào đã rời đi." Viên Dã lại tiếp tục múc một muỗng sữa chua, nói: "Tôi hỏi tướng mạo đặc thù, nghe miêu tả, giống như là Bùi Vu Lượng."

Ba ngày trước?

Khúc Nhất Huyền vặn mi.

Cái này cùng kịch bản mà cô và Phó Tầm suy tính không giống nhau lắm…

Cô không lên tiếng, chỉ cau mi tâm lại, chờ cậu ta tiếp tục.

"Tôi nghe ngóng từ bà chủ kia, thế nhưng phải mua không ít sữa viên." Viên Dã lầm bầm: "Bao giờ quay lại thanh lý cho tôi đấy."

"Rồi!" Khúc Nhất Huyền khẽ buông lỏng chân ga, tốc độ xe dần dần thả chậm: "Cậu có thể đừng nói nhảm, một hơi nói cho xong không?"

"Có thể, có thể, có thể." Thật sợ lão hổ sẽ chịu không nổi, Viên Dã rất thức thời nói: "Bà chủ nói, bọn họ lúc ấy muốn giúp ông chủ tiệm bán đồ cổ báo cảnh sát, nhưng chính ông ta ngăn lại. Cửa hàng bị niêm ông ta cũng không để ý, giống như chạy nạn, khóa cửa xong cùng ngày liền chạy mất."

Khúc Nhất Huyền hỏi: "Rời khỏi Tây Ninh rồi?"

"Cái này không biết." Viên Dã ngậm sữa chua, thanh âm hàm hồ nói: "Ông chủ này bình thường đều ở trong cửa hàng, cũng không hay đi ra ngoài, ngoại trừ đi Đôn Hoàng nhập hàng. Tôi nghe được quê quán của ông ta ở đâu, ông ta không phải người địa phương, cũng không có người nhà thân quyến. Cơ bản là độc lai độc vãng, phố Mạc gia ngoại trừ bán đặc sản thì là mỹ thực đặc sắc, cũng chỉ có một mình ông ta mở tiệm bán đồ cổ."

"Tôi thăm dò được con đường ông ta nhập hàng là từ thị trường bán buôn đồ cổ Đôn Hoàng, đồ trong cửa hàng bán phần lớn từ Đôn Hoàng tới, tất cả đều là để dụ du khách ngoại địa. Ông ta bình thường cũng không cùng hàng xóm qua lại nhiều, tính cách có chút quái gở."

Khúc Nhất Huyền nhíu mày: "Chỉ những thứ này?"

"Sao có thể chứ." Viên Dã liếc mắt: "Đây không phải là chưa nói đến tin tức có ích sao, cô đối với năng lực mật thám của tôi chỉ có ngần ấy tín nhiệm?"

"Tôi tra hỏi cẩn thận như thế, là người thì đều sẽ hoài nghi động cơ. Sáng nay tôi đã biên tập tốt, nói mình là người yêu thích Hán phục (*trang phục thời nhà Hán*), nhìn trúng mảnh đất phong thuỷ ở phố Mạc gia này, muốn thuê cửa hàng giá rẻ một chút để làm ăn. Nhìn tiệm này đóng cửa, mới hỏi thăm một chút có phải đang muốn cho thuê hay không, sau đó tôi liền từ chỗ bà chủ kia lấy được điện thoại của chủ thuê nhà."

"Đừng nhìn ông chủ tiệm bán đồ cổ này không làm ăn được, trong tay cũng có không ít tiền đâu, đoán chừng bắt được một kẻ coi tiền như rác là có thể ăn cảnăm. Trước khi xảy ra chuyện, cửa hàng này của ông ta vừa thuê tiếp ba năm, có lẽ chính ông ta cũng không ngờ tới sẽ có biến cố này. Chủ thuê nhà lắm mồm, tôi hỏi một chút liền nói hết với tôi."

"Ông chủ này cùng chủ thuê nhà có chút giao tình, trước khi đến Tây Ninh vẫn luôn ở Đôn Hoàng, nghe nói trước đó làm ăn vẫn còn lớn. Ông chủ cùng chủ thuê nhà nói ở Đôn Hoàng không lăn lộn nổi bởi vì thị trường đồ cổ Đôn Hoàng cạnh tranh quá khốc liệt, ông ta không chịu đựng nổi. Nhưng kỳ thật, là ông chủ này không bị kiềm chế, qua lại với gái, vợ hắn ly hôn với hắn, hắn chia tài sản, sống một mình. Hắn là từ nơi khác tới, hình như là vùng nào đó ở An Dương, sau khi ly hôn không có nơi nào để đi, tìm chủ thuê nhà thuê nhà ở lại làm nghề cũ."

Khúc Nhất Huyền nhíu mày.

Đoạn này tại sao nghe có chút quen tai vậy…

Có phải cô đã từng nghe ở đâu rồi không.

"Tôi còn nghe nói, kỳ thật ông chủ này từ mấy năm trước đã mua một căn nhà đất tiền ở Tây Ninh. Hiện tại căn phòng này đang trong lúc phân chia tài sản ly hôn phân cho vợ trước, ông ta không có tài sản cố định, phải đi ở trọ. Tôi liền tò mò, nói người nơi khác tới, nếu không phải ở Tây Ninh này dốc sức đánh liều kiếm sống thật lâu, sẽ không muốn định cư ở đây đâu."

"Chủ thuê nhà nói với tôi, ông chủ này trước kia ở tây bắc đào quặng. An Dương bên kia nghèo, ông ta lại là người từ trong làng ra. Sau khi tìm được việc ở tây bắc bên này, tương đương có bát cơm sống tạm. Nếu trở về An Dương, chưa chắc có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, về sau nhờ người giới thiệu lại cưới vợ ở địa phương, tâm liền định ở nơi này."

"Cơ hội chuyển mình là ở mấy năm trước, cổ mộ Đô Lan bị trộm, năm đó ông chủ này ở ngay kề bên đào quặng. Cũng là đột nhiên liền có tiền, tục xưng một đêm chợt giàu, sau đó mua phòng xa hoa tại Tây Ninh, an gia. Hỏi ông ta làm sao kiếm được tiền, người một nhà giữ chặt miệng. Chủ thuê nhà cũng là về sau mới biết được, năm đó ông ta dẫn đường cho bọn trộm mộ, ở trong mộ nhặt được giày của vương gia, bán sáu trăm vạn."

Viên Dã chậc chậc hai tiếng, nhả ra: "Cô nói những người này, không thương tiếc khảo cổ như thế, Tầm ca của tôi biết có phải muốn tức chết hay không?"

Khúc Nhất Huyền vốn đang không có đầu mối, đột nhiên nghe thấy cậu ta nhắc đến Phó Tầm. Đoạn bát quái quen tai này, đột nhiên liền có đầu mối.

Viên Dã nói không phải chính là bản đầy đủ của nơi giám định ở tây thành Đôn Hoàng sao?

Cô muốn đi chứng minh.

Trên nửa đường Cruiser lắc mạnh hai lần, dần dần chậm lại, đỗ vào ven đường.

Khúc Nhất Huyền hỏi Viên Dã: "Ngoại trừ những cái này, cậu có tận mắt thấy Bùi Vu Lượng hoặc là Quyền Khiếu xuất hiện ở phụ cận hay không?"

"Không có."

Viên Dã nói: "Tôi có thể nghe ngóng được những điều này đã là vượt xa bình thường phát huy, nửa đêm tôi mới đến Tây Ninh, lúc này mới là một buổi sáng sớm đấy."

Dứt lời, cậu ta lại bổ sung: "Hai ngày này tôi sẽ nhìn chằm chằm vào phố Mạc gia, cô cứ yên tâm."

Sau khi cúp điện thoại, Khúc Nhất Huyền hạ cửa sổ xe xuống, nhìn về phía Phó Tầm đã đuổi tới, ngoắc ngoắc tay: "Vào xe, có chuyện nói với anh."

Phó Tầm cảm thấy có chút mới mẻ.

Anh quen sống trong nhung lụa, từ trước đến nay đều là người khác vội vàng tới cửa xin được gặp anh, đây là lần đầu có người kiêu ngạo ngồi trong xe như vậy, hướng anh ngoắc ngoắc ngón tay, muốn anh vào trong xe nói chuyện.

Anh bật cười.

Động tác lại nghiêm túc, xuống xe vòng qua đuôi xe, ngồi lên ghế phụ chiếc Cruiser.

Khúc Nhất Huyền xử lý nội dung tin tức Viên Dã báo cho cô, trực tiếp đơn giản hoá sau đó thuật lại cho Phó Tầm: "Tôi hoài nghi ông chủ Viên Dã nói kia, chính là ông chủ cũ của nơi giám định ở tây thành Đôn Hoàng."

Nếu không sao có thể trùng hợp như vậy?

Nhân sinh trải qua đến chi tiết cũng đều đâm vào một chỗ.

Phó Tầm rất nhanh hiểu rõ ý tứ của cô, cô muốn hướng Phục Thái chứng thực xem ông chủ nơi giám định ở tây thành cùng ông chủ này có phải là cùng một người hay không.

Về phần mục đích, rất rõ ràng, nhưng — nếu như xác nhận là cùng một người, manh mối đi đến đường cụt sẽ lại có tiến triển mới.

Phục Thái tiếp điện thoại có chút ngoài ý muốn: "Sao đang yên đang lành lại hỏi đến ông chủ giám định tây thành?"

Dù ông hỏi nhưng cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, rất nhanh liền ném ra sau ót, hồi ức nói: "Ông chủ nơi giám định Tây thành vóc dáng không cao, người có chút gầy còm. Đích thật là từ nơi khác tới, thị trường đồ cổ Đôn Hoàng bản địa cạnh tranh rất kịch liệt, hắn là người ngoài tiến đến chịu không ít xa lánh. Làm sao phát tài tôi cũng không rõ ràng, nhưng việc tây thành thường xuyên thay bọn trộm mộ thủ tiêu tang vật, tôi đã từng nghe nói. Về sau bị Thẩm Chi Chi cùng Quyền Khiếu sắp đặt làm tiên nhân khiêu, tây thành liền thối lui ra khỏi thị trường Đôn Hoàng, về sau tôi không nghe nói tới người này nữa."

Từ Phục Thái tìm được chứng minh, Khúc Nhất Huyền sờ cằm, sau khi đối mặt mấy giây với Phó Tầm, nói: "Tôi cảm thấy khả năng tôi đã suy đoán ra toàn bộ chân tướng chuyện xảy ra."

Phó Tầm gật đầu, trong mắt của anh có ý cười, tựa hồ bắt đầu từ sáng nay tâm tình của anh vẫn luôn như thế.

Khúc Nhất Huyền cố gắng bỏ qua những chuyện phát sinh tối hôm qua, hắng giọng một cái, nói: "Tôi đoán Quyền Khiếu là nhớ ăn không nhớ đánh, lại nghĩ lừa gạt Thẩm Chi Chi đi tiên nhân khiêu Bùi Vu Lượng. Thẩm Chi Chi khả năng không thông minh, nhưng cô ta biết ngã một lần khôn hơn một chút, không tin Quyền Khiếu hoàn toàn, tự mình lưu lại một tay."

"Cô ta từ chỗ Bùi Vu Lượng trộm đi ngọc bội, tìm ông chủ kia bán qua tay. Thật không nghĩ đến Bùi Vu Lượng là kẻ cùng hung cực ác, hắn năm đó đã có thể nhẫn tâm phá vỡ cả nhà bạn gái hắn thành mảnh nhỏ, bây giờ chỉ là một Thẩm Chi Chi mà thôi. Sau khi hắn phát hiện là Thẩm Chi Chi trộm đi ngọc bội, bắt cô ta đi ý đồ ép hỏi hướng đi của ngọc bội. Theo Viên Dã nói, ba ngày trước Bùi Vu Lượng trở lại Tây Ninh, ra tay đánh ông chủ kia, vậy nói rõ trước khi Thẩm Chi Chi bị ngộ hại, đã nói cho Bùi Vu Lượng hướng đi của ngọc bội…"

Cô nói còn chưa dứt lời, chỗ cổ lại bắt đầu tê tê bốc lên ý lạnh ra ngoài.

Trong đầu bỗng nhiên vọt qua một khả năng khiến cô lạnh cả người, thậm chí sợ hãi thật sâu.

Khúc Nhất Huyền cảm giác trái tim bị một cái tay hung hăng giật một chút, nắm chặt đến đau nhức.

Cô không lên tiếng, ánh mắt xuyên thấu qua kính chắn gió không biết rơi vào nơi nào, chỉ có cái trán cùng chóp mũi mồ hôi lạnh đổ ra.

Chiếu theo suy luận của cô, Bùi Vu Lượng nhất định phải biết ngọc bội ở trong tay cô rồi, vậy hắn sẽ làm cái gì?

Tuyến thời gian phát sinh ở ba ngày trước, rất có thể, từ ba ngày trước Bùi Vu Lượng vẫn đang âm thầm nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của cô, thậm chí, đám trộm mộ kia là hắn xui khiến.

Chỉ có ngày ấy, Giang Doãn không ở ngay dưới mí mắt cô, mà là cùng Viên Dã lưu tại Đại Sài Đán.

Thế nhưng ở giữa đến cùng có khâu nào cô không biết, vậy mà lại để Giang Doãn cam tâm tình nguyện đi theo Bùi Vu Lượng rời đi, biến mất trong núi Minh Sa.

Nếu như Bùi Vu Lượng muốn mang đi Giang Doãn làm uy hiếp, buộc cô phải giao ra Câu Vân ngọc bội. Vậy Giang Doãn thì sao?

Cô ta đơn thuần xuất phát từ tâm tình muốn thay Giang Nguyên trả thù cô, cứ như vậy dồn chính mình không để ý sinh tử, cùng một gã đàn ông xa lạ không biết ngọn ngành rời đi?

Giang Doãn chán ghét là chuyện chán ghét.

Nhưng mà Khúc Nhất Huyền không tin, cô ta có thể làm ra chuyện không có đầu óc như thế.

Nhưng việc cấp bách, cũng không phải vấn đề cô tin Giang Doãn có đầu óc hay không, mà là Giang Doãn rơi vào tay Bùi Vu Lượng, tính mạng của cô ta an toàn.

Điểm này, cực kỳ quan trọng.

Phó Tầm cũng nghĩ giống cô, nhưng so với Khúc Nhất Huyền anh bình tĩnh hơn rất nhiều: "Giang Doãn là mất tích có kế hoạch, cô hồi tưởng cả đoạn lữ trình. Nếu không phải cô ta lộ ra sơ hở, thậm chí ở núi Minh Sa trực tiếp mất tích dẫn đến thân phận sớm bị lộ, có phải thẳng đến lúc cô ta rời khỏi đường vòng tây bắc, cô cũng đoán không ra thân phận cùng mục đích của cô ta hay không."

"Sau khi cô biết thân phận của cô ta, với ấn tượng ban đầu của tôi về cô ta xem ra lần du lịch này là để báo thù, tôi không bài trừ khả năng này." Phó Tầm nắm chặt cằm Khúc Nhất Huyền, chuyển mặt cô qua đối mặt với nhau: "Nhưng cô suy nghĩ kỹ một chút, ngoại trừ chuyện mất tích ở núi Minh Sa, cô ta đã từng làm chuyện nào nguy hiểm cho cô?"

Không có.

Giang Doãn ngoại trừ nói dối, dấu diếm, trước khi mất tích chưa từng làm ra bất luận chuyện gì tổn hại lợi ích thực tế của cô.

Lời nói này của Phó Tầm như thể gột rửa đầu óc cô, suy nghĩ gắng co của Khúc Nhất Huyền trong nháy mắt được mở ra, cô có chút mờ mịt, không dám tin tưởng: "Anh nói Giang Doãn chưa hẳn ôm tâm tình vì Giang Nguyên trả thù tôi mà rời đi cùng Bùi Vu Lượng?"

"Cô không phải cũng cho rằng như thế sao?" Phó Tầm buông tay, lời nói ra khỏi miệng không nhanh không chậm: "Giang Nguyên là khúc mắc của cô, ai đụng một cái đến nó cô liền đại loạn trong lòng."

Anh thấy rõ, cũng vạch trần không chút lưu tình nào: "Có mấy lời, tôi vốn là muốn chờ những chuyện này có kết quả lại nói."

Anh cúi người, từ áo lót bên trong áo jacket phía sau chỗ ngồi rút ra một tấm hình, đưa tới trước mắt cô: "Nhìn xem, nhìn quen mắt không?"

Trên tấm ảnh, là một chiếc Cruiser dính đầy bụi đất. Ống kính tập trung ở đuôi xe, nơi đó có một huy hiệu đã tróc ra hơn phân nửa — Tinh Huy.

Khúc Nhất Huyền nhớ rất rõ ràng.

Kia là trước một đêm tiến vào trong Khả Khả Tây, ở đêm nghỉ lại tại Cách Nhĩ Mộc đó, cô từ chỗ Bành Thâm lấy huy hiệu của đội xe.

Nơi đính huy hiệu là do Giang Nguyên chọn, hai người cùng nhau dính vào.

Mà chiếc Cruiser này theo Giang Nguyên mất tích cùng nhau biến mất không thấy đâu nữa, giờ phút này lại xuất hiện tại trong tấm ảnh, được Phó Tầm đưa tới trước mắt cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Hiện tại là vĩ thanh của quyển "Ngọc bội Câu Vân" kết hợp với chuyện Giang Doãn thúc đẩy cũng trên kịch bản Giang Nguyên mất tích, tôi đang cố gắng vòng tất cả manh mối lại. Văn chương đại khái trên dưới ba mươi vạn chữ sẽ kết thúc.

Tuyến tình cảm hậu kỳ sẽ gia tăng, nếu mọi người cảm thấy còn chưa đủ thì sẽ thêm phiên ngoại ~~~

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 66: Người đàn ông này, thật muốn mệnh

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Trong nháy mắt đó, Cô như cảm nhận được huyết dịch sôi trào khi mọi chuyện được phơi bày.

Con dã thú bị nhốt nơi đáy lòng liều mạng gào thét, ý đồ thoát khỏi lồng giam. Ánh mắt cô hơi bình tĩnh lại, sau vài giây ngưng thần, khóe môi mấp máy như muốn nói gì đó.

Lúc mở miệng giọng nói tựa như bị gió cát nuốt mất, không hề phát ra một tiếng nào. Cô mím môi, trong tim như có một lỗ hổng lớn, những cảnh thái bình giả tạo kia bỗng chốc bị tảng đá to đập vỡ, điên cuồng lao ra ngoài hứng gió.

Cô cứng tay nhận lấy tấm hình trong tay Phó Tầm. Bối cảnh lờ mờ, chỉ có ánh đèn ở đuôi xe Cruiser sáng lên, chiếc xe kia bị chóc sơn đến gần như không còn nhận ra được diện mạo nhưng vẫn óng ánh phản chiếu ánh sáng dưới chiết xạ của ngọn đèn.

Chỉ là ánh sáng trắng xóa như thủy triều kia từng tia từng tia chiếu vào hoàn toàn thay đổi mọi hồi ức trong cô.

Khúc Nhất Huyền hít một hơi thật sâu, cố đè xuống sóng to gió lớn trong nội tâm. Loại chuyện cố tự trấn định này cô đã từng làm vô số lần, sớm đã quen tay hay việc. Cô nâng mắt, ánh mắt trấn định, ngữ khí bình tĩnh: "Ảnh chụp ở đâu ra?"

"Tôi vốn là người yêu thích việt dã ngoài trời." Phó Tầm chăm chú nhìn cô, trong ánh mắt mang theo mấy phần quan sát, tìm tòi nghiên cứu cảm xúc của cô: "Lúc leo lên Himalaya không có dưỡng khí từng làm quen một vị bạn phượt. Tấm hình này là do anh ta vô tình chụp được lúc đi bộ trong Khả Khả Tây Lý năm nay."

Khúc Nhất Huyền không nói. Ánh mắt của cô giống như quay về thời gian đó, nhìn bối cảnh chụp và chiếc kia Cruiser bị vứt bỏ kia bồi hồi một lúc lâu.

"Đây là ở trong phòng?" Khúc Nhất Huyền hỏi. Thanh âm của cô vẫn còn có chút khàn khàn, ánh mắt lại trong trẻo, không nháy mắt nhìn anh.

"Cứ điểm quân sự đã bỏ hoang." Phó Tầm đưa tay, chỉ hướng thùng đựng dầu màu đen cách đầu xe Cruiser không xa: "Đây là hai ngàn tấn dầu áp môn, số màu đỏ là số thứ tự của thùng dầu."

Sâu trong Khả Khả Tây Lý có cứ điểm quân sự bị bỏ hoang?

Khúc Nhất Huyền vô ý thức nhăn mày: "Cứ điểm quân sự này bị bỏ hoang từ lúc nào?"

"Năm 1979." Phó Tầm nói: "Lần cuối cùng nhập dầu vào kho là tháng một năm 1979, sau đó không còn đổi mới bất kể ghi chép gì về việc nhập kho. Trước mắt cứ điểm quân sự còn chưa mở lại vẫn đang ẩn trong ngọn núi." Dứt lời, anh không đợi Khúc Nhất Huyền đặt câu hỏi, tự giác trả lời: "Tôi không nói cho cô vì còn có chút thủ tục đang làm theo quy trình. Huống hồ, tôi cũng không có cách xác định chiếc Cruiser này tại sao lại xuất hiện trong cứ điểm quân sự bị bỏ hoang."

Phó Tầm rút tấm hình trong tay cô ra cuộn lại rồi cất vào trong áo: "Sớm nói cho cô những thứ này là muốn cho cô biết chuyện Giang Nguyên mất tích có ẩn tình khác, cô không cần phải né tránh chuyện đó."

"Mà theo tôi suy đoán có lẽ Bùi Vu Lượng biết một chút gì đó, nếu không Giang Doãn sẽ không đi theo hắn."

Vết thương lúc trước như bị bóc vẩy khiến máu chảy đầm đìa, Khúc Nhất Huyền đau đến cơ hồ thở không ra hơi.

Cô dựa vào thành ghế nhìn núi cát vô biên vô tận ngoài cửa sổ xe, mãi lâu sau mới hỏi: "Như thế nào mới có thể tìm tới bọn họ?"

Phó Tầm: "So với Bùi Vu Lượng, Giang Doãn tín nhiệm cô hơn. Cho nên chúng ta theo kế hoạch đã vạch ra tiếp tục đi về phía trước tìm được nguồn nước trước. Bùi Vu Lượng ẩn núp ở Đôn Hoàng lâu như vậy chưa hẳn là không biết nguồn nước này, có khả năng đang chờ ở đó. Coi như không có, chậm nhất là đêm nay, Bùi Vu Lượng hoặc Giang Doãn sẽ tự liên hệ với cô."

Trên mặt Khúc Nhất Huyền lộ ra tia mệt mỏi, mặt mày uể oải như là chưa được nghỉ ngơi đủ, nhìn qua có vẻ sức cùng lực tận.

Đoạn nói chuyện của Phó Tầm cô cũng không buồn nghĩ, gật gật đầu, dáng vẻ không muốn nói thêm nữa, cuối cùng chốt lại: "Được, nghe anh."

** ** **

Cruiser tiếp tục lên đường, lần này cất bước, tốc độ xe so với trước đó rõ ràng chậm hơn rất nhiều.

Phó Tầm nhìn thời gian, tính toán lộ trình và thời gian.

Ngón tay cầm bộ đàm dừng lại trên nút call vài giây, anh tiện tay ném bộ đàm tới ghế phụ lái — quên đi, cho cô thêm chút thời gian.

Khúc Nhất Huyền một đường vừa đi vừa nghỉ, không ngừng sửa đổi phương hướng. Nửa đoạn trước vừa lái xe vừa ngẫm nghĩ mọi chuyện, tốc độ xe rớt xuống bốn mươi km/h cũng không phát hiện, chờ đến lúc mặt trời trong sa mạc càng ngày càng lên cao, nhiệt độ trong xe dù cho đã bật điều hòa không khí đến mức lớn nhất cũng không làm nên chuyện gì, cô rốt cục cũng nhận ra tốc độ của mình quá chậm.

Sau khi tăng tốc ở đoạn đường sau, lúc một giờ chiều, sa mạc đang ở thời điểm nóng nhất trong ngày, Khúc Nhất Huyền đến nội địa sa mạc.

Bão cát ngập trời trong hoang mạc, bên trên gò đất nhỏ phong hóa mở ra một miệng nhỏ hình dạng bất quy tắc, từ xa nhìn lại tựa như Diêm vương mở ra một khe nứt của địa ngục, trong khe đen như mực, cất giấu tất cả ngưu quỷ thần xà.

Lúc Khúc Nhất Huyền trông thấy gò đất nhỏ kia, cô thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Nội địa núi Minh Sa cô chưa tới bao giờ.

Mới vừa rồi lúc còn đi trên đường, mắt thấy càng ngày càng gần chỗ đánh dấu mà đất đai lại dần dần trở nên cằn cỗi, cô thậm chí hoài nghi có phải thật sự có một nguồn nước hay không.

Phía trước mô đất còn quấn một vòng lưu sa. *(Lưu sa là dòng cát)*

Cát sỏi xốp giòn tinh mịn như một dòng lưu sa trôi thành dòng sông, đang bơi theo gió.

Khúc Nhất Huyền dừng bước trước lưu sa, cô xuống xe, lấy thuổng sắt trong cốp sau ra, cầm cái chuôi xẻng dùng lực cổ tay ném nghiêng thuổng sắt vào trong lưu sa. Chuôi thuổng sắt thoáng cái như bị nuốt hết, trong khoảnh khắc chui nhanh vào lưu sa chỉ lộ ra một vòng chuôi nhỏ.

Biểu lộ của Khúc Nhất Huyền trong nháy mắt trở nên ngưng trọng.

Cô quay đầu nhìn Phó Tầm còn đợi trên xe chưa bước xuống, nói: "Chiều sâu và diện tích đường kính của lưu sa không quá hợp lí, nếu cưỡng ép Cruiser đi qua lưu sa có thể sẽ hãm xe."

Địa hình này có chút giống xác muối ở hồ nước mặn Sát Nhĩ Hãn, khác biệt duy nhất là ở Sát Nhĩ Hãn là muối xác, mặt đất bao trùm một tầng vảy muối bị phơi khô, dưới đáy là hang động sâu vô kể. Mà núi Minh Sa thì là mặt đất có lưu sa, dưới lưu sa là hố cát sâu không đáy. Cả hai đều có nguy hiểm hãm xe.

Phó Tầm nghe vậy, xuống xe xem xét. Khu vực lưu sa còn quấn quanh nguồn nước, diện tích bao phủ cực lớn, đi hết một vòng đại khái cần hơn nửa giờ.

Địa hình này là khu vực nguy hiểm mà những người yêu thích việt dã ngầm thừa nhận phải tránh đi, ai cũng không biết trong tình huống không có công cụ đo đạc chuyên nghiệp khu vực lưu sa và hố cát sâu bao nhiêu.

"Xe không vào được." Phó Tầm ngồi xổm người xuống, lắc cổ tay, vừa nắm chặt thuổng sắt vòng tròn nắm tay vừa dùng lực lấy thuổng sắt trong cát vàng ra.

Anh chỉ chỉ mô đất có vẻ rắn chắc: "Đường ranh giới rõ ràng như vậy, không hề chuyển tiếp."

Nguồn nước nhất định còn thừa một đầu nước ngầm, hoàn cảnh của mô đất này và nội địa sa mạc khô hanh không giống nhau, mà giống như vì bảo hộ nguồn nước mà người ta tạo nên tường vây này.

Chỉ là từng ngày bị bão cát ăn mòn tích lũy lại, tường bảo hộ này sớm đã không còn giữ được hình dáng lúc đầu mà biến thành một mô đất không được tu sửa, giống như — gió cát bào mòn khói lửa chiến trường trên di chỉ Hán trường thành.

"Tới gần nguồn nước, đất cát ở đây khác với tình trạng bị sa mạc hóa hoàn toàn, còn có đất sét có thể tạo hình." Anh hơi cúi người, khẽ xoay gáy Khúc Nhất Huyền chuyển phương hướng ra hiệu cô nhìn cây ngải trên mô đất và xương lạc đà: "Nước ngầm dồi dào làm cho thảm thực vật trên mảnh đất này cũng nhiều một cách khác thường, tầng đất ngoài nhìn như rắn chắc nhưng rất có thể là đất sét bị phơi khô không chịu được bao nhiêu trọng lượng."

Khúc Nhất Huyền nâng mắt nhìn anh: "Anh coi tôi là học trò để phổ cập khiến thức khoa học à?"

"Học trò thì không đến mức." Phó Tầm lườm cô, đứng thẳng người: "Không cảm thấy giống đối đãi với bạn gái hơn sao? Vừa kiên nhẫn vừa nghiêm túc."

Khúc Nhất Huyền 'xùy' một tiếng, quay người lên xe: "Nơi này vào không được, vậy thì tiếp tục tìm chỗ có thể đặt chân nghỉ ngơi. Chỗ này đã có nước ngầm, phụ cận nhất định còn có thể tìm được một nguồn nước nữa."

Cô ngồi lên ghế lái, vừa cài giây an toàn vừa huýt sáo với Phó Tầm: "Mau lên xe." Phó Tầm cầm thuổng sắt, cười nói: "Không muốn chạy xe."

Khúc Nhất Huyền nhấn cửa sổ xe xuống, thân thể lộ một nửa ra ngoài cửa xe, hỏi: "Thế nào? Mệt nhọc hay là bị cảm nắng rồi?"

Có phải cô đã đánh giá cao trình độ chịu đựng của tấm thân kiều thể quý của Phó Tầm hay không?

Không đợi Khúc Nhất Huyền nghĩ ra cách kéo xe khả thi trong sa mạc, Phó Tầm đã vịn đỉnh xe việt dã ngồi vào trong xe, anh hạ cửa sổ xe xuống một nửa, cách khoảng cách một xe, nói với Khúc Nhất Huyền: "Dẫn đường."

Khúc Nhất Huyền: "…" Đàn ông các người ai cũng giỏi thay đổi như thế sao?

Oán thầm thì oán thầm, động tác trên tay Khúc Nhất Huyền vẫn nhanh nhẹn, Cruiser chuyển hướng lui nửa thân xe sau đó rẽ ngang, dọc theo thảm thực vật phân bố lác đác trên sa mạc tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm nguồn nước.

Vừa đi vừa nghỉ nửa giờ, Khúc Nhất Huyền dừng xe ở một chân núi cát lớn, bất động.

Mấy giây sau, trong bộ đàm của Phó Tầm vang lên tiếng "Két" nhỏ sau đó truyền đến giọng nói có vẻ hơi trầm thấp của Khúc Nhất Huyền: "Tôi lại nhìn thấy vết bánh xe kia."

Anh nâng mắt. Cửa cạnh ghế lái của Cruiser bị đẩy ra, Khúc Nhất Huyền vịn trần xe đạp lốp xe mượn lực, hai ba phát trèo lên trần xe nhìn về núi cát ở nơi xa.

Tay cô cầm kính viễn vọng điều chỉnh tiêu cự, hai chân thon dài thẳng tắp, tỉ lệ thân eo càng là vừa khít.

Dưới ánh mặt trời chói mắt toàn thân cô thoáng như đang phát sáng, có ánh nắng xuyên qua khuỷu tay chiếu lên mặt cô rồi lọt vào trong mắt anh.

Phó Tầm cắn thuốc, bỗng nhiên bật cười.

Tự lái xe cũng rất tốt, ngồi ghế phụ xe cô làm sao có thể thấy được phong tình bậc này.

Nghĩ đến Khúc Nhất Huyền còn đang cai thuốc, Phó Tầm thuận tay lấy điếu thuốc bên môi kẹp ra sau tai. Anh cúi người, lấy bình nước khoáng trong túi, xuống xe đi tìm cô.

Lúc Khúc Nhất Huyền xuống đến mui xe, Phó Tầm dựa cửa xe đưa cho cô chai nước khoáng đã mở nắp: "Có phát hiện?"

"Không có." Khúc Nhất Huyền lắc đầu, miệng đắng lưỡi khô, mới nâng kính viễn vọng nhìn ra xa mấy phút mà đã bị ánh nắng phơi đến đầu óc choáng váng. Uống hết mấy ngụm nước, ngừng một lát mới thoát khỏi choáng váng trước mắt.

Cô híp híp mắt nói: "Vết bánh xe đi đến phía trước chân núi kia đã không thấy tăm hơi."

"Theo sau nhìn xem." Phó Tầm nhận lấy chai nước khoáng đóng nắp lại: "Mặt trời đã lặn về phía tây, hôm nay có thể tìm tới nguồn nước hay không đã không còn quan trọng, nước trên xe cũng đủ chống đỡ qua đêm nay."

Ý nghĩ của anh và Khúc Nhất Huyền không mưu mà hợp.

Tìm nguồn nước thứ nhất là vì tiếp tế nước, hai là vì tránh nóng. Điểm chết người nhất khi chạy trong sa mạc là nhiệt độ cao, không chỉ xe không chịu được mà người cũng không chịu được, tựa như lúc nào cũng ở trong một cái lồng hấp hoặc nhà tắm hơi có nhiệt độ cao, bị cảm nắng mất nước cơ hồ là chuyện chỉ trong vài phút.

Tầm mắt của cô rơi vào điểm cuối nơi sa mạc, trước khi lên xe không biết lại nghĩ tới cái gì, do dự mấy giây, đi đến bên cạnh xe gọi Phó Tầm: "Cám ơn anh."

Cô tự dưng nói cảm ơn không đầu không đuôi, Phó Tầm đang cầm tay nắm cửa xe nhất thời không hiểu.

Khúc Nhất Huyền giải thích: "Chuyện của Giang Nguyên, cám ơn anh đã nói cho tôi biết." Cũng cám ơn anh chăm sóc suốt dọc đường. Nửa câu nói sau cô không nói ra miệng.

Mãi lâu sau Phó Tầm mới nhàn nhạt gật đầu: "Tôi làm những việc này cũng không phải để nghe cô cám ơn tôi." Anh mở cửa xe, bão cát ù ù bay vào, anh nói từng chữ, nhấn từng chữ rõ ràng: "Cô cũng không cần phải cảm thấy nặng nề, là hợp tác, cũng là tôi cam tâm tình nguyện đi theo làm tùy tùng cho cô."

Tình cảm của anh vốn cực kì nhạt, ngoại trừ đêm đó kìm lòng không được, còn lại bên miệng cũng chỉ ngẫu nhiên chiếm chút tiện nghi của cô.

Những lời hờ hững trêu chọc đó và những quan tâm nhỏ nhặt tựa như là một loại thuốc rót vào trái tim Khúc Nhất Huyền, trong lúc không ai hay biết vô hình xâm chiếm trái tim cô từng chút từng chút.

Khúc Nhất Huyền cong cong khóe môi, sau khi lên xe, lặng lẽ liếc mắt nhìn kính chiếu hậu. Xác nhận anh không phát hiện được, mới chợt hít sâu một hơi.

Người đàn ông này, thật muốn mệnh.

** ** **

Có vết bánh xe dẫn đường, Khúc Nhất Huyền đi không ngừng. Bánh xe nghiền lên cát vàng phát ra tiếng xào xạc, hạt cát đánh vào miếng bảo hộ trong gầm xe tạo ra tiếng lạt xạt rõ ràng trong sa mạc yên tĩnh.

Khúc Nhất Huyền lưu ý nhìn chiếc xe việt dã theo sát phía sau, khóe môi hơi cong lên.

Lúc Cruiser vòng qua núi cát, tốc độ xe chậm dần.

Dưới lưng sườn núi cát có một cửa núi nhảy vào trong tầm mắt.

Cửa núi cát trên hẹp dưới rộng, cao chừng ba mét, ngược sáng, sơn động đen kịt như một cái miệng lớn sâu không thấy đáy, khí lạnh ào ạt chui ra bên ngoài.

Mà lúc này, ở cửa núi có một đầu xe Discovery.

Màu xe đen như mực bị bão cát phủ lên, thân xe bụi bẩn, chỉ có cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra người ngồi trên ghế lái.

Bùi Vu Lượng ánh mắt thâm trầm không nhúc nhích ngồi bên trên, nhìn Cruiser từ trên núi cát đáp xuống. Lúc Khúc Nhất Huyền kịp phản ứng gương mặt quen thuộc này là Bùi Vu Lượng thì cùng lúc đó hắn nhe hàm răng trắng hếu cười với cô một tiếng.

Lập tức, hắn lui về phía sau lộ ra Giang Doãn bị trói chặt hoàn toàn mất đi tự do hành động đang ngồi cạnh ghế lái.

Đầu Khúc Nhất Huyền gần như nổ tung, cơ hồ là cùng một thời gian, ở vị trí cửa núi tiếng động cơ mãnh liệt vang lên.

Hai chiếc việt dã, từ trên núi cát đáp xuống, lấy tư thế bao vây cực nhanh đánh về phía Cruiser.

Âm thanh trong bộ đàm không rõ ràng lắm, giọng Phó Tầm tinh táo lại xen lẫn tư thái mạnh mẽ: "Đi mau, rời khỏi nơi này trước."

"Không đi." Khúc Nhất Huyền cắn răng, trong đầu suy nghĩ đối sách cực nhanh: "Bùi Vu Lượng dẫn dụ tôi đến cửa núi là muốn bao vây hai xe. Hai chiếc xe mà thôi, đầu đuôi đều là khe hở, hắn chắc chắn đã tính toán một kích không trúng thì lập tức chuẩn bị rời đi."

"Tôi không để cho hắn như ý."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 67: Phó Tầm nâng mi, ánh mắt thâm trầm: quot;Cô làm mồi, người mắc câu sẽ là tôi."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Vị trí của toà núi cát này dễ đánh lạc hướng, lưng núi như một trục hoành nghiêng, đất đai bằng phẳng. Cửa núi có đến mấy tòa cồn cát vây kín phía dưới, chỉ có duy nhất một vùng đất bằng.

Vị trí của Cruiser nửa vời tựa như chim trong lồng, bị nhốt là điều đã định từ trước. Quay đầu xe vào lúc này là chuyện không thực tế.

Không kể đến đuôi xe Cruiser đã bị một xe việt dã chặn mà với sườn núi cát này xe sẽ rất khó phát lực trong khoảnh khắc rồi trở về theo đường cũ.

Đi xuống, thì cửa mở rộng.

Hai chiếc việt dã một trái một phải muốn vây kín Cruiser, góc độ xảo trá, bất kể Khúc Nhất Huyền tăng tốc hay giảm tốc đều không ngăn cản được cục diện bị hai xe kẹp chặt.

Tính toán kiểu này quả nhiên là giọt nước không lọt.

Càng là tình thế nguy hiểm, ý chí chiến đấu của Khúc Nhất Huyền càng dâng trào. Phản nghịch và hung ác trong con người cô hoàn toàn bị kích phát, dưới chân quyết tâm đạp chân ga tới cùng, trong tiếng động cơ đột khởi gầm gừ cô đạp côn, đổi chiều tay lái, lao xuống từ trên núi cát.

Tốc độ Cruiser theo quán tính xuống dốc vốn đã tăng nhanh, càng không nói đến Khúc Nhất Huyền còn đạp mạnh chân ga, động cơ của Cruiser đã được cải tiến khiến đầu xe lao nhanh như mũi tên rời cung, nhanh chóng trượt xuống núi cát.

Trên dốc đứng chập trùng sáng rõ lên hình ảnh thân xe lấp lánh, cô cầm tay lái, thỉnh thoảng giảm tốc hộp số duy trì tốc độ xe.

Má phanh bị cô dẫm đến nóng lên, cách đôn xe cô phảng phất có thể cảm nhận được sóng nhiệt đang cuộn lên từ gầm xe giống một đám pháo hoa sau khi nổ mạnh bay lên, lên tới nơi, bị đốt nóng như lửa.

Xe việt dã của Phó Tầm vẫn duy trì khoảng cách một thân xe an toàn với Cruiser, sau khi Cruiser tăng tốc anh bị vứt bỏ trên sườn núi xa xa. Nhìn theo góc độ từ trên cao xuống làm cho anh bất chợt chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Xe việt dã vây kín đã gần đến dốc thoải, Phó Tầm phỏng đoán, nếu theo kế hoạch lúc đầu, hai xe này muốn trong lúc Cruiser không cách nào thay đổi tình thế thoát đi mới bất ngờ đánh tới, một trái một phải bọc lẫn nhau trực tiếp khống chế Khúc Nhất Huyền.

Nhưng lúc này theo Cruiser tăng tốc, ba xe không còn ở tư thế tụ lại nữa mà là ở tư thế đồng quy vu tận sắp đụng vào nhau.

Kiểu lao xuống cậy mạnh như thế này, khó có thể khống chế tốc độ xe, nếu thắng gấp chắc chắn sẽ lật xe.

Nghiêm trọng hơn nữa là nếu ba xe đâm vào nhau sẽ là đả thương địch thủ một ngàn tự tổn hại tám trăm.

Mu bàn tay đang cầm tay lái của Phó Tầm nổi gân xanh, hận không thể ngồi bên ghế phụ lái của Cruise ngay lúc này, anh đè lên nút còi, trong tiếng còi vang tận mây xanh, Cruiser lại tăng tốc một lần nữa, giống như từ chối nghe lời cảnh cáo của anh.

Mắt thấy ba xe sắp đụng vào nhau, hai chiếc việt dã vây kín thấy tình thế không đúng, vội vã quay đầu xe, hiểm hiểm tránh khỏi Cruiser đang thuận đà sườn dốc lao xuống không thể ngăn được.

Thân xe trắng tinh ép xuống hạt cát, như tuấn mã lao nhanh, vạch ra một vệt cát vàng, tạo nên sương mù tràn ngập.

Tay Khúc Nhất Huyền gắt gao cầm tay lái rốt cục cũng hơi buông ra, cô thở nhẹ một hơi, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn chiếc việt dã xông theo cô xuống dốc, vừa phanh vừa giảm tốc.

Thắng gấp dưới tốc độ cực nhanh tương đương với lật xe.

Thêm nữa là đang xuống dốc, má phanh nóng hổi, cô nương theo tay ổn, liên tục sát mấy cái mới khó khăn giữ cho Cruiser lao xuống cồn cát, dừng ở đất bằng trước cửa núi.

Cơ hồ là cùng lúc cô dừng lại hai chiếc việt dã sau lưng lại đuổi theo, dần dần tới gần. Mục tiêu của bọn chúng rõ ràng là hướng về phía Khúc Nhất Huyền.

Bùi Vu Lượng hao tổn tâm cơ thuyết phục Giang Doãn phối hợp mất tích, dẫn cô ta vào sa mạc. Lại sắp xếp truy binh mai phục trong núi cát, ý đồ khống chế cô, hiển nhiên không đơn thuần là vì ngọc bội Câu Vân.

Nếu chỉ vì ngọc bội Câu Vân, hắn có thể trực tiếp làm giao dịch với cô là đủ.

Cô đã có thể vì Giang Doãn một mình xâm nhập vào đây, rõ ràng là vì Giang Doãn rất quan trọng đối với cô, chỉ là một viên ngọc bội đổi lấy một Giang Doãn, cô cớ gì không đồng ý?

Hắn cần gì phải quanh co lòng vòng để bắt cô.

Nhưng bất kể động cơ của Bùi Vu Lượng ra sao, muốn vây khốn cô trong sa mạc quả thực là người si nói mộng. (*si là ngốc*)

Một tay cô cầm hộp số, một tay cầm bộ đàm, liên lạc Phó Tầm: "Mục tiêu của Bùi Vu Lượng là tôi."

Sắc mặt Phó Tầm âm trầm, ngay tiếp theo ngữ khí cũng cực kỳ không vui: "Không phải đã bảo cô rời khỏi nơi này trước?"

Khúc Nhất Huyền khẽ giật mình, không hé răng. Bùi Vu Lượng đã có thể ẩn núp nhiều năm không lộ bóng dáng, đủ thấy được sự ẩn nhẫn và kiên nhẫn của hắn.

Cô uất ức một đường, từ Tây Ninh đến Đôn Hoàng luôn luôn bị hắn nắm mũi dẫn đi. Thật vất vả bắt được hành tung của hắn, hắn còn muốn đặt bẫy khống chế cô trong núi cát, cô làm sao có thể đáp ứng?

Rời đi đối với cô mà nói chỉ là hạ sách.

Cô không nguyện ý từ bỏ cơ hội khó có được này, cũng không nguyện ý lâm trận bỏ chạy.

Phó Tầm hiểu rõ cô, trong lòng cô đã có tính toán, sẽ không bởi vì dăm ba câu nói của anh mà thay đổi chủ ý.

Anh khẽ dừng lại, nói: "Mục tiêu của hắn là cô, tôi sẽ đi làm người trung gian thay cô đàm phán. Bùi Vu Lượng không quen thuộc địa hình sa mạc bằng cô, cũng không biết hắn có bao nhiêu át chủ bài. Lúc nên chịu thua cô phải linh hoạt, nhớ kỹ hành động tùy theo hoàn cảnh." Thanh âm của anh xuyên qua dòng điện, sàn sạt, tan vào trong tiếng động cơ ù ù, có chút không chân thực.

"Đàm phán cần phải mặt đối mặt, chưa nói đến việc chúng ta không biết Bùi Vu Lượng cần cái gì. Anh nghĩ chỉ dựa vào bản thân anh mà có thể nhốt ba chiếc xe trong cái cửa núi này á, còn đổi lấy Giang Doãn, không thực tế. Làm mạnh, đối phương cùng đường khó tránh khỏi sẽ phản công, chờ ăn phải lỗ vốn lại nghĩ cách cứu vãn thì đường lui cũng mất."

Phó Tầm đánh lửa, đốt điếu thuốc, híp mắt nhìn Cruiser ở nơi xa, thấp giọng nói: "Tôi không muốn lại nhìn cô mạo hiểm."

"Có thể tránh khỏi xung đột cùng nguy hiểm, cô cứ để tôi thử một chút."

Sợi dây nào đó trong lòng Khúc Nhất Huyền bị anh gẩy mạnh loạn rung như đàn tấu một khúc hành quân, dây cung lạnh lẽo thấu xương.

Cô hơi hé môi, muốn nói gì đó, lời nói đến bên miệng lại cảm thấy không thích hợp, sau khi suy nghĩ liên tục, Phó Tầm coi như cô ngầm thừa nhận, lái xe xuống dốc, một đường đi tới trước xe Discovery.

Lúc Cruiser đang bất động tại chỗ cùng hai chiếc xe việt dã bảo trì tình trạng giằng co, Bùi Vu Lượng đã phát hiện ý đồ của Phó Tầm.

Ý kiến của hai người đã đạt thành nhất trí, Bùi Vu Lượng cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Hắn cắn thuốc, khuỷu tay chống cửa sổ xe, không nói một lời nhìn Phó Tầm xuống xe, nhàn nhã đi về phía hắn.

Bùi Vu Lượng đi theo Thiết Diệp đã từng gặp Phó Tầm mấy lần, biết trình độ giám định bảo vật của anh, dưới tình cảnh như thế này, hắn đối với Phó Tầm coi như cũng cung kính: "Phó tiên sinh, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Phó Tầm hít một hơi thuốc lá, ném cái cái bật lửa cho hắn.

Chờ Bùi Vu Lượng tiếp nhận, anh giống như lơ đãng, ánh mắt rơi vào trong xe.

Giang Doãn ngồi trên ghế phụ xe, hai tay bị trói ra sau lưng, vẻ mặt cô ta trấn định, lúc nhìn thấy Phó Tầm trong ánh mắt lộ ra một tia kinh hỉ, hình như có lời muốn nói, lại ngại Bùi Vu Lượng còn ở bên người, trù trừ không biết nên mở miệng hay không. Phó Tầm mơ hồ liếc cô ta vài lần, xác nhận cô ta không bị tổn thương nên đoán Bùi Vu Lượng khá là lịch sự với cô ta.

Anh nhẹ phủi phủi khói bụi, cười như không cười nói: "Ai nói không có việc gì? Anh mời người của tôi đi, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng, có phải quá không nói đạo lý hay không?"

Anh đã đi thẳng vào vấn đề, Bùi Vu Lượng cười cười, trả bật lửa lại: "Nếu tôi nói trước với Phó tiên sinh chỉ sợ ngay cả gặp mặt cũng không được ấy chứ?"

Phó Tầm không muốn vòng vo với hắn, rủ mắt, ánh mắt hướng về cửa sổ xe đóng chặt phía sau, có chút chắc chắn, chợt không rõ cảm xúc thay đổi ánh mắt, nhìn về phía Cruiser ở xa xa: "Khoản tiền kia của anh ở Nam Giang cho đến nay tôi vẫn chưa tính toán rõ ràng, bây giờ trên người anh lại có mạng của Thẩm Chi Chi nữa, chỉ vì một viên ngọc bội Câu Vân cũng không đáng nhỉ?"

Bùi Vu Lượng khẽ cười một tiếng, cách làn khói, vết sẹo trên thái dương của hắn nhàn nhạt, hung tướng (*tướng mạo hung ác)* trên mặt mơ hồ như cách một tầng mặt nạ, ôn hòa hơn không ít: "Tôi cho ngài mượn tên tuổi sinh sự, ngài khiến tôi không lăn lộn được ở Nam Giang, tôi lấy ngọc bội của ngài, ngài lại khiến tôi nhiều năm như vậy không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Phó tiên sinh, bây giờ ngọc bội đang ở chỗ ngài, ngài còn có tổn thất gì?"

Hắn cắn điếu thuốc, gõ gõ tay lái, nói: "Ngọc bội Câu Vân giá trị ngàn vạn, tôi đã bị buộc đến đường cùng, bây giờ từ bỏ càng không đáng."

"Tôi xem ở mặt mũi của Phó tiên sinh cũng không làm khó tiểu Khúc gia. Chỉ cần cô ấy chắp tay nhường ngọc bội cho tôi, sau đó tìm đường sống giúp tôi…" Bùi Vu Lượng dừng lại, tay lại nhấc cổ áo Khương Doãn lên, không thương hương tiếc ngọc mà kéo cô ta từ ghế phụ xe hung hăng đập trên tay lái.

Giang Doãn bị đau, kịch liệt giãy dụa.

Bùi Vu Lượng thu lực tay lại, nhấn ót Giang Doãn lên tay lái, đánh cho đến khi vang lên hai tiếng rõ ràng hắn mới nới lỏng tay, cười tủm tỉm nói: "Người, ngài lĩnh đi. Đến lúc đó tôi còn hậu tạ."

Phó Tầm cười lạnh, lúc mở miệng thanh âm trầm thấp, hình như có khinh thường: "Ngọc bội có thể, cô ấy thì không được."

Bùi Vu Lượng trào phúng cười hai tiếng, con mắt nhắm lại, lạnh giọng nói: "Phó tiên sinh không cần phải gấp gáp cự tuyệt tôi, tôi nói hậu tạ là hậu tạ, anh sợ là không làm chủ được cho cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 68: [tiếp 67]

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Giang Doãn sợ Phó Tầm sẽ hiểu sai ý bỏ lỡ cơ hội tốt, cũng không đoái hoài tới đau đớn, há mồm nói: "Bùi Vu Lượng biết nội tình chuyện chị tôi mất tích, anh nói cho Khúc Nhất Huyền… A!"

Cô ta còn chưa dứt lời đã bị Bùi Vu Lượng bóp cổ quăng về chỗ ngồi: "Nào có chỗ cho cô nói chuyện? Còn lắm lời, ông đây lập tức xử cô."

Giang Doãn không dám nói tiếp nữa, cô ta kìm nén nước mắt, tội nghiệp nhìn về phía Phó Tầm, im ắng xin giúp đỡ. Phó Tầm chỉ coi như không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của cô ta, cúi đầu hít một hơi thuốc lá, hỏi: "Giao dịch như thế nào?"

Bùi Vu Lượng cười quái dị một tiếng, hình như có chút đắc ý: "Tôi phạm tội, không lăn lộn trong nước được. Muốn mời chị dâu nhỏ giúp một chút, dẫn tôi qua sa mạc, đi Tây Tạng, rời khỏi chỗ này."

"Chờ tôi an toàn rời đi sẽ lập tức thả người, nửa điểm không chậm trễ."

Phó Tầm không trả lời ngay.

Ngọn lửa đã cuốn đến đầu ngón tay, anh buông tay, đế giày đạp mạnh, dập tắt tàn thuốc.

Nửa ngày sau anh mới nâng mắt, mắt sắc thâm trầm nói: "Tôi không làm chủ được cái này, phải trở về thương lượng với cô ấy một chút." Cầm anh khẽ nâng, chỉ chỉ Cruiser đang duy trì cục diện giằng co với hai chiếc việt dã kia: "Nên rút lui thì rút lui, có việc nhờ người phải có dáng vẻ nhờ cậy người. Ngọc bội trong tay tôi, tôi không đáp ứng thì cũng không tổn thất tài sản, về phần Giang Doãn, tự cô ta mất tích trong núi Minh Sa, cứu hay không cứu tôi cũng không tổn thất danh dự…" Phó Tầm dừng lại, lúc lại mở miệng trong giọng nói ngậm mấy phần lạnh lùng, nặng nề như sương: "Giang Nguyên mất tích càng là bản án năm xưa, anh giam người ta đến chết, tôi biết chuyện không báo, những người biết bí mật này đều biến mất trong sa mạc, với tôi, càng không có uy hiếp."

Giang Doãn kinh ngạc mở to mắt, không dám tin nhìn Phó Tầm thấy chết không cứu như vậy.

Bùi Vu Lượng nghe vậy, trên mặt lúc xanh lúc trắng, một lát mới khôi phục như thường. Hắn dùng bộ đàm, gọi về hai chiếc việt dã đang vây quanh Cruiser không thả: "Nể mặt mũi của Phó tiên sinh, tôi cho, nhưng anh cũng không cần dùng lời ép tôi. Đối với tiểu Khúc gia Giang Doãn có tầm quan trọng như thế nào, trong lòng hai chúng ta đều rõ ràng, nói văn vẻ thật không có ý nghĩa…"

Hắn quẳng bộ đàm cầm tay đi, ngữ khí âm trầm: "Tôi ở đây hai ngày nên có chút không kiên nhẫn. Phó tiên sinh mau chóng làm xong công tác tư tưởng với tiểu Khúc gia, nửa giờ, trễ một phút tôi cũng sẽ không để cô ta yên."

** ** **

Khúc Nhất Huyền vẫn luôn để ý đến động tĩnh bên này của Phó Tầm. Lúc hai chiếc xe việt dã rút về cô biết đàm phán tiến triển thuận lợi, Phó Tầm chắc chắn đã bắt được chỗ đau của Bùi Vu Lượng, làm hắn không thể không thỏa hiệp.

Nhưng phán đoán này,vào lúc Phó Tầm lên xe, lại trở nên không xác định được.

Thấy sắc mặt anh không tốt, Khúc Nhất Huyền thức thời chờ anh mở miệng trước.

Thân xe Cruiser hơi rung, tiếng động cơ trong sự che giấu của bão cát lại giống như im ắng.

Cô gẩy gẩy máy điều hòa không khí, điều chỉnh hướng, dần dần tiếng gió nhẹ hòa với tiếng hạt cát nhẹ táp lên sàn xe, trong toa xe rèn ngập ánh sáng cổ xưa, giống một buổi chiều bình thường, sa mạc nổi bão cát.

Khúc Nhất Huyền bỗng nhiên hiểu được trầm mặc của Phó Tầm. Cô nói đông nói tây mở màn trước: "Tôi gửi tọa độ cho Cố Yến chờ anh ấy chi viện. Nhưng anh ấy cách quá xa, lập tức nhổ trại đến tọa độ tối thiểu cũng mất hai giờ."

Phó Tầm nắm vuốt mi tâm, thấp giọng nói: "Trong tay Bùi Vu Lượng có manh mối Giang Nguyên mất tích, Giang Doãn cũng là bởi vì cái này mới tự nguyện rời đi với hắn."

"Sau khi tôi xuống xe chỉ thấy Bùi Vu Lượng và Giang Doãn ngồi ở ghế phụ lái. Về phần chỗ ngồi phía sau, cửa sổ xe đóng chặt, không thấy rõ. Nhưng tôi nghi chỗ ngồi phía sau hắn là có người, nhân số không rõ.

"Bùi Vu Lượng ngoại trừ muốn lấy ngọc bội Câu Vân, còn chỉ định cô dẫn đường cho hắn, hắn muốn đi Tây Tạng rồi lén xuất ngoại. Đi qua đường biên giới, hắn sẽ lập tức thả người."

Ngữ khí của anh bình tĩnh, đối mắt với cô không lệch một chút nào: "Yêu cầu này không hợp lý, cô đáp ứng thì đồng nghĩa trong tay Bùi Vu Lượng có thêm một thẻ bài con tin, cục diện quá bị động."

Khúc Nhất Huyền tiêu hóa mấy giây, hỏi: "Ngoại trừ đáp ứng hắn, còn có biện pháp tốt hơn?"

Trong xe yên tĩnh.

Gió cuốn cát bay đi, trong bão cát đầy trời, Cruiser và Discovery tựa như trận doanh của hai phe, vẽ lên gianh giới Sở hà Hán giới giằng co với nhau.

"Giang Doãn hắn là chỉ biết Bùi Vu Lượng có tin tức Giang Nguyên mất tích nhưng không biết cụ thể?" Khúc Nhất Huyền đột nhiên hỏi. Phó Tầm hồi tưởng đến phản ứng của Giang Doãn, khẽ vuốt cằm: "Đây là thẻ bài lớn nhất của Bùi Vu Lượng, trước khi đạt được mục đích, hắn sẽ không dễ dàng mở miệng."

"Chưa hẳn." Khúc Nhất Huyền đè ép mi tâm, nói: "Giang Doãn không ngốc, Bùi Vu Lượng không cho cô ấy biết một chút chuyện cô ta sẽ không đi theo hắn. Nếu là trước kia, vì chút tin tức không biết thật giả, khả năng cái gì tôi cũng nguyện ý làm. Bây giờ không giống thế…"

Cô nhìn Phó Tầm, cong tay nắm chặt đầu ngón tay của anh: "Đừng nói tin tức này tôi không có ý định muốn, ngay cả ngọc bội tôi cũng không có ý định cho. Tôi đã đáp ứng bảo quản giúp anh, nào có đạo lý người khác đưa tay muốn tôi lại mang ra trao đổi."

Không phải cô sĩ diện đâu!

Cứu viện cần hai giờ, trong hai giờ có quá nhiều biến số, kéo dài thời gian là hạ sách, Bùi Vu Lượng không phải nhìn không thấu trò xiếc ấy, coi hắn là đồ đần đùa nghịch, hiệu quả khẳng định hoàn toàn ngược lại.

Cho nên, trước khi trời tối cô phải làm tan rã động lực của hai chiếc xe việt dã, bắt sống Bùi Vu Lượng.

Biện pháp duy nhất trước mắt là giả ý thuận theo, chờ lực lượng chi viện của Cố Yến.

"Vậy thì." Phó Tầm cong tay, đốt ngón tay gõ lên đài: "Tôi làm mồi, cô thu dây."

"Hai mươi phút sau, tôi có thể thay cô tiến thêm một bước đàm phán với Bùi Vu Lượng đề xuất yêu cầu của cô. Trong khoảng thời gian này, tôi sẽ đổi Giang Doãn ra…"

"Chờ chút." Khúc Nhất Huyền ngắt lời anh: "Mồi không nên là tôi sao?"

Mục tiêu của Bùi Vu Lượng là cô, cô mới thích hợp làm mồi câu dẫn hắn mắc câu chứ.

"Không thể là cô." Phó Tầm nâng mắt, màu mắt trầm trầm: "Cô làm mồi, người mắc câu sẽ chỉ là tôi."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 69: “Đừng lo lắng, tôi có thể bảo vệ cô.”

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Nói đến nguyên nhân, Phó Tầm hơi nghiêng người, sát lại gần Khúc Nhất Huyền. Gần đến mức cô chỉ cần nhấc mi đã có thể nhìn thấy màu sắc thâm trầm trong đôi mắt khi anh rủ mi. Giống mây đen ngưng tụ trên núi Côn Luân, vừa trầm thấp vừa liên miên.

Khúc Nhất Huyền vô ý thức sờ môi.

Lúc cô suy nghĩ theo thói quen sẽ kèm một ít động tác tay, không cố định, còn phải xem tâm tình và trường hợp.

Rõ ràng, lực sát thương trong câu nói này của Phó Tầm quá lớn.

Cô nhất thời không đáp lại được nửa câu.

“Vậy thì không làm mồi.” Bên tai Khúc Nhất Huyền hơi nóng, cô vô thức muốn dời mắt đi, nhưng ánh mắt của Phó Tầm tựa như là có lực hấp dẫn khiến cô khó mà dời mắt: “Chúng ta, đều không làm mồi.”

Cô cố ý tăng thêm hai chữ “chúng ta”, thấy anh cong môi cười, cô ngượng ngùng dời mắt, ho nhẹ một tiếng mới nói tiếp: “Cố Yến cần thời gian chi viện, thế cục bây giờ bất lợi cho chúng ta, tôi cảm thấy vẫn nên thuận theo yêu cầu của Bùi Vu Lượng.”

Khúc Nhất Huyền lật tờ bản đồ trong hộp để đồ, mở ra giải thích cho Phó Tầm nghe: “Bây giờ chúng ta đang ở nội địa núi Minh Sa, biên giới ở đây.”

Cô dùng GPS tính ra khoảng cách lộ trình và thời gian cần sử dụng, suy tính: “Nếu như trực tiếp để Cố Yến dẫn người đi mai phục ở biên giới sa mạc, không nói bắt sống Bùi Vu Lượng, cứu Giang Doãn cũng không thành vấn đề.”

Phó Tầm lắc đầu: “Bùi Vu Lượng chắc chắn sẽ cân nhắc đến tình huống này.”

Anh nâng mắt, ra hiệu Khúc Nhất Huyền quan sát địa thế xung quanh: “Vùng sa mạc này ngoại trừ điểm du lịch núi Minh Sa thì không có bất kỳ giá trị khai thác gì, chưa có người ở. Ngay cả cô cũng chỉ biết nội địa có nguồn nước, địa thế xung quanh và tình tình nguồn nước thì lại không biết, có thể thấy được Bùi Vu Lượng lựa chọn nơi này là hoàn toàn chắc chắn.”

“Bùi Vu Lượng là tội phạm IQ cao, khác hoàn toàn với loại người chỉ biết giở trò khôn vặt hại người không lợi mình như Quyền Khiếu. Hắn có kiên nhẫn, cũng có túc trí. Từ lúc bắt đầu chọn trúng cô, hắn đã thiết lập toàn cục.” Phó Tầm thấy cô không rõ, phân tích nói: “Hắn có thể mang Giang Doãn đi là dựa vào trong tay hắn có tin tức nội tình Giang Nguyên mất tích, có thể thấy được, không có Giang Doãn, hắn cũng sẽ dùng thủ đoạn y như vậy đến bắt cô đi.”

“Nhất Huyền.” Phó Tầm nâng mắt, trầm giọng nói: “Từ lúc vừa mới bắt đầu hắn đã chọn trúng cô”

Sắc mặt Khúc Nhất Huyền khẽ biến.

Bản đồ trong tay bị cô vô thức níu chặt, chỗ viền giấy nổi lên một chồng nếp uốn. Cô nhìn chằm chằm chiếc Discovery cách đó không xa, sau khi cảm xúc thay đổi mấy lần mới khàn giọng nói: “Nói cách khác, hắn là năm đó hắn có tham dự chuyện Giang Nguyên mất tích?”

“Không loại trừ khả năng này.” Phó Tầm thấp giọng nói: “Cho nên, ngay từ đầu tôi không có ý định để cô từ bỏ tin tức trong tay hắn.”

Tâm tư Khúc Nhất Huyền mau chóng quay ngược trở lại. Cô quá tự đại, cũng quá đánh giá thấp Bùi Vu Lượng.

Lời nói này của Phó Tầm vừa hay đánh thức cô. Trình độ quen thuộc địa hình của Bùi Vu Lượng đối với vùng sa mạc này kém hơn cô, hắn đã muốn rời đi nhất định đã chuẩn bị vẹn toàn.

Hắn đã có thể biết lí do Giang Doãn đến tây bắc trong mấy ngày ngắn ngủi, tự nhiên cũng có thể tốn rất nhiều thời gian nghiên cứu cô thật kỹ càng. Cho nên hắn biết uy hiếp của cô là Giang Nguyên, cũng biết có Giang Doãn trong tay, cô tất nhiên sẽ thỏa hiệp phục tùng bất kỳ yêu cầu nào của hắn.

Dù sao, cô cũng thực sự muốn để lộ nguyên nhân Giang Nguyên mất tích.

Sau phút thất thần ngắn ngủi, Khúc Nhất Huyền cong ngón tay gõ tay lái, nói: “Vậy cũng chớ lãng phí thời gian, nói loại phương án nào có lợi hơn với chúng ta đi.”

Phó Tầm hơi nghẹn họng, thấy cô suy nghĩ logic trước sau rõ ràng, cong cong môi hỏi: “Có phải không có tin tức xấu nào đủ để đả kích cô không?”

“Không phải.” Khúc Nhất Huyền ghé mắt nhìn anh, tiếp lời rất nhanh: “Chỉ là tôi còn chưa gặp được.”

Phó Tầm mỉm cười, không tiếp tục chủ đề không liên quan này. Anh nắm chặt bản đồ, cổ tay khẽ đảo, nhẹ vuốt phẳng ra rồi tìm bút mực đánh dấu tọa độ lúc này của bọn họ trên bản đồ trước: “Bây giờ chúng ta đang ở chỗ này, viện trợ bên ngoài ở chỗ này, giả thiết báo cảnh sát bố trí chướng ngại vật trên đường, trạm kiểm dịch xuất nhập của Đôn Hoàng bao quát trạm bảo hộ của Khả Khả Tây Lý đều có thể bố trí trạm chặn đường. Nhưng loại tình huống này khiến Giang Doãn vốn là con tin sẽ bị giết, cục diện không hề khoan nhượng.”

Phó Tầm nâng mắt nhìn Khúc Nhất Huyền một chút, thấy mi tâm cô khóa chặt nghe rất nghiêm túc, thấp giọng nói: “Đồng thời hao phí nhân lực cảnh lực quá lớn, Đôn Hoàng gần đây có đại hội, việc xảy ra án mạng ảnh hưởng không tốt đến thế cục Đôn Hoàng và xã hội, cho nên phương án này bị loại trừ.”

Anh đánh dấu một tọa độ khác, nói: “Muốn chiếm được cả hai, phương án duy nhất trước mắt là thuận theo Bùi Vu Lượng, rồi chờ cơ hội tìm kiếm viện trợ bên ngoài.”

Phó Tầm hạ bút vòng vòng trên tọa độ của Cố Yến: “Viện trợ ở đây.”

“Viện trợ cứ đi theo sau xe mãi thì không thực tế, cũng quá nguy hiểm, Bùi Vu Lượng chẳng mấy chốc sẽ phát hiện đằng sau có truy binh, nếu hắn có lương tâm thì cùng lắm là để cô vứt bỏ Cố Yến, nhẫn tâm một chút có thể uy hiếp cô đến diệt toàn quân.”

“Cô không có khả năng thỏa hiệp, đóng kịch cũng dễ dàng bị nhìn thấu, chờ sau khi đạt thành hợp tác với Bùi Vu Lượng, hắn sẽ ngắt hết thảy các thiết bị liên lạc của cô, sau đó mỗi một bước đều nguy hiểm đến cực điểm, phối hợp với Cố Yến chỉ có thể dựa vào trí thông minh và ăn ý của hai bên. Quá nguy hiểm, cũng quá dễ dàng lộ sơ hở.”

“Cho nên vẫn là làm theo phương án anh vừa mới nói. Thiết lập một tọa độ, sớm để Cố Yến mai phục.” Khúc Nhất Huyền nhịn không được chen vào nói: “Vậy vừa rồi anh lắc đầu cái gì?”

Phó Tầm: “Cô nói mai phục ở biên giới sa mạc, đây là vị trí cứu viện có lợi nhất đối với cảnh sát, Bùi Vu Lượng có thể cân nhắc đến không?”

Hành động lần này của cô báo cáo chuẩn bị đội cứu viện Tinh Huy và cảnh sát, một khi mất đi liên lạc, tự nhiên sẽ khiến phần lớn nhân lực cảnh lực triển khai nghĩ cách cứu viện. Vị trí ở biên giới sa mạc kia nhất định là điểm quan trọng nhất để cảnh sát bố trí mai phục, Bùi Vu Lượng có thể không cân nhắc đến sao?

Còn nữa, Bùi Vu Lượng hào phóng cho hai người ba mươi phút thời gian cân nhắc, tự nhiên cũng có thể nghĩ đến Khúc Nhất Huyền sẽ thừa cơ cầu viện cảnh sát.

Khúc Nhất Huyền muốn dẫn đường cho hắn, hắn chưa chắc sẽ đi theo lộ trình mà cô cung cấp.

Phó Tầm trầm ngâm mấy giây, nói: “Hắn tìm cô dẫn đường, cũng không phải là lộ trình không rõ ràng, mà là không quá nắm chắc địa hình. Địa hình tây bắc phức tạp, cách một ngọn núi đã là địa hình khác hoàn toàn…”

Câu nói kế tiếp anh không tiếp tục nói nữa, chỉ rũ mi, lẳng lặng đối mắt với cô.

Khúc Nhất Huyền gật đầu, biểu thị đã hiểu ý.

Suy đoán của cô và Phó Tầm không khác nhau nhiều lắm. Nhìn điệu bộ của Bùi Vu Lượng ngày hôm nay, hiển nhiên đã sớm bố trí tình hình. Hắn âm thầm chuẩn bị lâu như vậy, nhất định suy tính chu toàn hơn phương án bọn họ vội vàng nghĩ ra trong ba mươi phút này. Bao gồm lộ tuyến, khả năng hắn cũng có kế hoạch vẹn toàn.

Tìm cô dẫn đường, một là vì ngọc bội Câu Vân, hai là vì cô có nhược điểm có thể nắm, điểm thứ ba mới là bởi vì cần dẫn đường.

Cho nên nếu như cô muốn cùng đường phản kích, chỉ có một cơ hội.

Khúc Nhất Huyền nhăn mi, lần đầu tiên cảm thấy có việc khó giải quyết như thế.

Cô đồng ý hợp tác với Bùi Vu Lượng xong sẽ lập tức mất đi tự do thân thể. Cơ hội duy nhất để liên lạc với Cố Yếm là trong mười phút.

Giống như gỡ bom vậy, trong mấy vạn cây kíp nổ, cô cần chuẩn xác cắt đoạn kíp nổ duy nhất kia mới có thể cam đoan kết cục đại đoàn viên, nếu không chính là nhóm lửa tự thiêu, thịt nát xương tan.

Phó Tầm thấy cô nhíu mày, ngữ khí dừng một chút, nhạt giọng nói: "Cũng không phải không có cách."

"Hắn đã thiết kế lộ tuyến rút lui, nhưng từ sa mạc đến đường biên giới dài như vậy xa như vậy, trên đường không xảy ra chút biến cố là không thể nào."

Ngòi bút trong tay anh roi xuống tọa độ của Khả Khả Tây Lí: "Tháng mười, núi tuyết thành băng, đường bị ngăn lại, tình hình thời tiết dần dần xấu đi. Vừa hay chúng ta đi qua cứ điểm quân sự kia."

Mi tâm Khúc Nhất Huyền buông lỏng, cảm giác cấp bách trong nháy mắt tiêu tan hơn nửa.

Cái này có lý.

So với việc đi đoán lộ tuyến Bùi Vu Lượng thiết kế, đi đoán một phần trăm khả năng kia, không bằng tự mình nắm giữ quyền chủ động.

"Đi, cũng không có ai quen thuộc với địa hình Khả Khả Tây Lý hơn tôi đâu." Khúc Nhất Huyền cất bản đồ, lúc bỏ vào hộp để đồ có dừng một chút, hỏi: "Bùi Vu Lượng không đến mức muốn lục soát xe của tôi chứ?"

"Hẳn là sẽ." Phó Tầm điều chỉnh tư thế ngồi, hỏi: "Có phải cô đã quên mất trong toàn bộ kế hoạch còn có một người là tôi hả?"

Khúc Nhất Huyền: "…" Thật đúng là quên.

Cô mượn động tác cất đồ, dời ánh mắt: "Anh vừa nói anh làm mồi là có ý gì?"

Phó Tầm lười biếng nhìn về phía cát vàng bên ngoài kính chắn gió: "Nghĩa là dùng sức mạnh."

Dùng sức mạnh?

Khúc Nhất Huyền lần theo ánh mắt anh nhìn về phía Discovery dừng ở núi cát cách đó không xa, không dám tin nói: "Vừa rồi ai nói cứng rắn giữ ba chiếc xe là không thể nào?"

Người đàn ông này sao có thể nói một đằng làm một nẻo trái lương tâm như thế?

Phó Tầm cười nhạt: "Nếu không thử một chút?"

Anh vuốt vuốt cát bật lửa không biết mò ra từ chỗ nào, khẽ bật lên: "Kết quả xấu nhất cùng lắm là con tin Giang Doãn bị giết."

Khúc Nhất Huyền: "… Vẫn là thận trọng một chút đi."

Phó Tầm đã sớm xuống xe.

Anh vừa đi, Khúc Nhất Huyền lập tức liên lạc với Cố Yếm tóm tắt toàn bộ kế hoạch.

Phản ứng đầu tiên của Cố Yếm là phản đối: "Phó Tầm quen sống trong nhung lụa rồi, sợ là chưa từng tiếp xúc với những phần tử phạm tội chân chính vô cùng tàn bạo đó. Tôi không đồng ý."

Khúc Nhất Huyền trầm mặc mấy giây mới nói: "Nếu như tôi cự tuyệt, Giang Doãn sẽ bị thương tổn ngay lập tức. Anh gánh chịu được không?"

Tiếng hít thở của Cố Yếm trầm xuống, lập tức vừa vội vừa gấp: "Nhưng nếu cô đáp ứng Bùi Vu Lượng, ai cam đoan an toàn của cô?"

"Phó Tầm." Khúc Nhất Huyền thở phào nhẹ nhõm, sâu trong đáy lòng mơ hồ có nơi hẻo lánh truyền ra âm vang an tâm khó tả, cô cười lên, nói: "Anh ấy có biện pháp lưu lại."

Dù là anh không liệt bản thân mình vào đoạn kế hoạch này, Khúc Nhất Huyền cũng biết, anh sẽ không đi.

Thái dương Cố Yếm hung hăng giật mạnh, sau mấy phút trầm mặc ngắn ngủi, anh ta thở dài, thanh âm mơ hồ có mấy phần nghẹn đắng: "Vậy cô chú ý an toàn, tìm cơ hội liên hệ với tôi."

"Được." Khúc Nhất Huyền cúp điện thoại, do dự thật lâu mới gửi một tin nhắn ngắn cho Bành Thâm.

"Tôi mạnh khỏe, mất liên lạc mấy ngày, sự tình có cơ hội chuyển biến sẽ liên lạc với anh. Còn nữa, Giang Nguyên có đầu mối, chờ tin tức tốt của tôi."

Phó Tầm quay lại rất nhanh.

Anh lưu loát lên ghế phụ, ra hiệu cô đi tụ hợp với Bùi Vu Lượng: "Bàn xong. Cô dẫn đường, lái Cruiser. Tôi lót đằng sau làm bảo hộ."

"Cruiser phải tiếp nhận lục soát, Bùi Vu Lượng, Giang Doãn bao gồm người ngồi sau Discovery sẽ ngồi xe cô để phòng cô liên lạc với bên ngoài."

Những cái này đều nằm trong dự liệu, Khúc Nhất Huyền cũng không cảm giác ngoài ý muốn. Cô hiếu kì chính là người ngồi phía sau Discovery: "Chỗ ngồi phía sau đến cùng là ai?"

Phó Tầm thoạt đầu không nói chuyện, chuyển mắt nhìn cô nửa ngày, như có chút suy nghĩ: "Tôi không quá xác định."

"Đã muốn đổi xe, người ngồi phía sau nhất định sẽ xuống xe, đến lúc đó tự nhiên là biết."

Khúc Nhất Huyền dò xét anh một chút, vừa treo hộp số vừa cất bước lầm bầm: "Sao tôi có cảm giác trong lòng anh giống như nắm chắc nhỉ?"

Không đợi Phó Tầm trả lời, cô phối hợp tiếp thêm một câu: "Tôi quên thông báo Viên Dã, cũng không biết cậu ta có chút thông minh nào biết đi liên hệ với Cố Yếm hay không."

Cô tăng tốc, lại đổi số.

Chân ga vừa đạp xuống, mu bàn tay ấm áp, Phó Tầm che mu bàn tay cô lại trong lòng bàn tay mình, dùng sức nắm chặt. Yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng động cơ trong xe, giọng anh trầm thấp, nói khẽ: "Đừng lo lắng, tôi có thể bảo vệ cô."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 70: "Tôi nói với hắn" Phó Tầm dừng lại, hơi trầm ngâm: quot;Cô là bạn gái của tôi, tôi không thể khoanh tay đứng nh

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Hai xe cách nhau không xa, vượt qua ổ cát là như qua Sở hà Hán giới, thẳng thắn gặp nhau.

Ngay tại lúc Cruiser cách Discovery một mét, xe phanh lại tắt máy. Cách kính chắn gió, Khúc Nhất Huyền quan sát thế cục. Trước đó hai chiếc việt dã phụ trách vòng vây bây giờ đã ở hai bên Discovery, rất có tư thế lấy nhiều địch ít.

Cô lấy kính râm từ hộp để đồ trên trần xe, gác lên mũi: "Tôi nhìn hung ác hơn chút nào không?"

Phó Tầm nghe tiếng liếc mắt, không trả lời mà hỏi lại: "Muốn nghe lời nói thật hay là lời nói dối?"

Cặp mắt ở sau kính râm của Khúc Nhất Huyền nhìn anh nửa ngày, mỉm cười: "Nói thật."

Phó Tầm dừng một giây, nói: "Trong mắt tôi, không khác nhau."

Khúc Nhất Huyền bĩu môi một cái, dáng tươi cười dừng lại trong nháy mắt: "Ồ."

** ** **

Phó Tầm xuống xe trước, Khúc Nhất Huyền theo sát phía sau.

Phong cách làm việc của cô từ trước đến nay nhanh nhẹn, chưa từng uỗn ẹo. Đã bàn xong điều kiện gì thì là điều kiện đó, ngay cả nửa câu cò kè mặc cả cũng không có.

Lúc Bùi Vu Lượng mang theo Giang Doãn lên Cruiser kiểm tra, cô như người không có việc gì đứng ngay cạnh cửa xe, vừa soi gương vừa sửa sang lại kiểu tóc. Cát dưới chân cực nóng, giống dung nham sau khi núi lửa phun trào.

Cô uốn gối đứng đấy, thỉnh thoảng xuyên qua kính chiếu hậu liếc một chút hai người trong xe.

Ba phút sau, Bùi Vu Lượng lục soát xong xe tịch thu tất cả thiết bị truyền tin trong xe Khúc Nhất Huyền, ngay cả GPS cũng không để lại.

Khúc Nhất Huyền duy trì bình thản nhìn Cruiser như vừa bị bão quét cũng không tức giận, trêu ghẹo nói: "Ông chủ Bùi làm ăn chú trọng đến thế nhưng mà cũng phải có qua có lại. Anh lấy điện thoại vệ tinh của tôi, để tôi dẫn đường cho anh, so với hạn chế tự do của tôi thì có chỗ nào khác nhau? Nếu như anh chú trọng thành ý, có phải nên cho tôi chút ngon ngọt hay không?"

Bùi Vu Lượng biết cô là nhân vật hung ác, không dám phớt lờ: "Tiểu Khúc gia muốn ngon ngọt gì?"

Cầm Khúc Nhất Huyền khẽ nâng, chỉ chỉ GPS: "Đồ chơi kiếm cơm của tôi đều tịch thu, tôi làm sao dẫn đường?"

Bùi Vu Lượng cười lên: "Thì ra là cái này, trong xe tôi có, đợi lát nữa sẽ lấy đến cho cô."

Khúc Nhất Huyền không lập tức đáp lại, cô ngước mắt, không đổi sắc mặt đánh giá Bùi Vu Lượng: "Tôi không nói cái này." Ánh mắt của cô hướng về Giang Doãn bên cạnh hắn: "Anh đối xử với khách của tôi tốt xấu cũng nên khách khí một chút."

Thấy Bùi Vu Lượng thờ ơ, Khúc Nhất Huyền xốc cổ áo, ra hiệu: "Dù sao người ta cũng là con gái, anh đừng động tay động chân. Tay, trước hết buông ra cho tôi."

Trên mặt Bùi Vu Lượng nhìn không ra biểu tình gì, tay lại buông ra, khách khí cười cười với Khúc Nhất Huyền: "Cô xem được chưa?"

Hăng quá hoá dở. Khúc Nhất Huyền thấy tốt thì lui.

Cô mỉm cười gật đầu, ánh mắt hướng về Phó Tầm, sau khi liếc mắt với anh giống như lơ đãng nhắc nhở: "Có thể xuất phát chưa?"

"Chờ một lát." Bùi Vu Lượng quay đầu, phân phó người đi mở cốp sau của Discovery: "Tôi còn chuẩn bị phần lễ mọn cho Phó tiên sinh, nhận lễ này xong, chúng ta lại bắt đầu không muộn."

Khúc Nhất Huyền nhíu mày, ghé mắt nhìn về phía cốp sau Discovery.

Không bao lâu, chỉ thấy từ trên xe việt dã có hai người đi xuống, một trước một sau nâng bao tải, cổ tay ra sức, từ trong cốp sau lôi ra một bao tải hình người. Bao tải quá nặng, sau khi lôi ra khỏi cốp xe thì rơi xuống cát mịn phát ra tiếng vang trầm thấp. Khúc Nhất Huyền hơi đứng thẳng.

Cô vô thức chuyển mắt nhìn Phó Tầm.

Trên mặt Phó Tầm cũng không có biểu lộ gì, chỉ là sắc mặt hơi có chút khó coi, không chớp mắt nhìn chằm chằm bao tải, không nói một lời.

Khúc Nhất Huyền biết Phó Tầm lâu, nhiều ít có thể biết biểu tình gì của anh đại biểu có ý tứ gì, thấy anh giống như trong lòng hiểu rõ, cho là anh hẳn đã đoán được trong bao bố là cái gì, tâm mới hơi đặt xuống, chân thật đợi ở chỗ cũ.

Nhưng đợi mấy giây, thấy bao tải sau khi hạ xuống vẫn không nhúc nhích, bình tĩnh trên mặt cô dần dần có chút duy trì không nổi, đang muốn mở miệng, Phó Tầm giống như phát hiện ý đồ của cô, mở miệng trước một bước nói: "Nếu là lễ mọn để ứng phó tôi, nhấc lên xe đi."

Bùi Vu Lượng thích nhất là nhìn người thất thố, sau khi đạt được mục đích nhếch miệng cười một tiếng, điềm nhiên nói: "Khó mà làm được, người vẫn sống, vậy thì phải để dưới mí mắt, tôi mới có thể an tâm."

Dứt lời, hắn kêu hai người nhấc bao tải vào cốp sau Cruiser, lúc này mới vỗ vỗ ống tay áo, mây trôi nước chảy nói: "Mọi việc đã làm xong, tiểu Khúc gia, dẫn đường đi."

Khúc Nhất Huyền không lên tiếng.

Cô đứng tại chỗ, dựa ở cửa xe nửa ngày, híp mắt nói: "Từ Minh Sa đi Tây Tạng, lộ trình không gần, ít thì hơn mười ngày, nhiều thì hơn nửa tháng. Người bí thở trong túi ngạt chết, tính cho anh?"

Giọng cô lười biếng, ngữ khí lại lạnh lùng, rất có vài phần châm chọc, hàm ý nửa bước không nhường.

Bùi Vu Lượng thờ ơ cười cười, nói: "Buổi tối sẽ để cho hắn thông khí, tiểu Khúc gia yên tâm."

Có lẽ là sợ cô không phục, trên đường dễ dàng nháo ra chuyện, hắn nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: "Tôi đã giao hẹn với Phó tiên sinh cẩn thận, chuyến này chỉ đi đường, không nháo đến mạng người."

"Phần lớn là không phải, nhưng nếu gây bất lợi cho tôi, tôi cũng không nắm chắc."

** ** **

Trước khi lên đường, Khúc Nhất Huyền tìm một cơ hội gặp Phó Tầm. Cô còn chưa mở miệng, Phó Tầm đã đoán được động cơ cô tìm tới: "Trong bao là Quyền Khiếu."

Khúc Nhất Huyền run lên mấy giây, hỏi: "Anh thấy được?"

"Không cần nhìn." Phó Tầm kiểm tra lốp xe xong, nâng mắt đối mặt với cô: "Có thể cùng kết thù với cả tôi và Bùi Vu Lượng, cũng chỉ có hắn."

Đúng vậy.

Khúc Nhất Huyền quay đầu, mắt nhìn hai chiếc việt dã đang chờ xuất phát: "Hai chúng ta đối đầu với bốn người, còn muốn cứu một con tin, cái phần thắng này sao càng nhìn càng nhỏ thế?"

"Bốn người?" Phó Tầm nắm chặt ốc vít, cờ lê chống đỡ thân xe, nhạt giọng hỏi: "Đâu chỉ bốn người?"

Ngoại trừ Bùi Vu Lượng, trên hai chiếc việt dã khác, một xe một người, hai xe hai người, không phải bốn người sao? Khúc Nhất Huyền im lặng, nghĩ là anh tính cả Quyền Khiếu, có chút không hiểu: "Quyền Khiếu từng

thấy thủ đoạn của Bùi Vu Lượng, cũng từng bị chỉnh rồi, còn có thể đứng một đường với Bùi Vu Lượng sao?"

Phó Tầm nhẹ trào phúng một tiếng, không nói chuyện. Anh khinh thường nói xấu sau lưng, tự suy đoán người khác, Khúc Nhất Huyền thì không kiêng kỵ, cô tóm lại mọi chuyện gật gật đầu, đồng ý nói: "Cũng thế, đều là tiểu nhân, phản bội hợp tác đều là chuyện thường."

Phó Tầm cong môi: "Tôi nói bọn chúng đều là tiểu nhân?"

"Không nói." Khúc Nhất Huyền lắc đầu: "Nhưng không trở ngại tôi nghe thấy được."

** ** **

Sau khi lên đường, Khúc Nhất Huyền theo lộ trình Bùi Vu Lượng cung cấp cho, xuôi theo núi cát của Minh Sa đi thẳng về phía nam. Lúc trời tối, đội xe đến sa mạc Tháp Khắc Lạp Mã.

Trong quy hoạch lộ tuyến của Bùi Vu Lượng tất cả đều cách xa khu không người. Trước khi tình thế không rõ ràng Khúc Nhất Huyền cũng không muốn gây thêm nhiều chuyện, chọn nơi đóng quân dã ngoại ở gần nguồn nước, dưới chân một núi cát cản gió.

Bùi Vu Lượng vô cùng hài lòng đối với sự thức thời của Khúc Nhất Huyền, biết Khúc Nhất Huyền thiếu thốn vật tư, khách khí cho người đưa lều vải làm chỗ đặt chân cho cô và Phó Tầm.

Tình huống đặc thù, Khúc Nhất Huyền cũng lười giả vờ khách sáo, Bùi Vu Lượng cho cái gì thì lấy cái đó, không cho, cô cũng trườn mặt đi đòi.

Giang Doãn bị trói trong lều vải lớn nhất có ba xe tụ xung quanh, thấy Khúc Nhất Huyền đi hết chuyến này đến chuyến kia, không muốn ăn thì là muốn uống, đòi tiền cực kỳ tự nhiên, lập tức giận không kìm được, chửi ầm lên: "Khúc Nhất Huyền, cô không biết người sống phải có tự trọng sao, sao cô lại không cần mặt mũi đến như vậy."

Khúc Nhất Huyền vừa định lấy hai thùng mì tôm, nghe vậy, bước chân dừng lại, oán giận cô ta: "Cô cần mặt thì đêm nay chớ ăn."

Giang Doãn khó thở: "Cô!"

Khúc Nhất Huyền cũng không vội đi.

Mắt cô nhìn đến, quét từ đầu đến chân Giang Doãn một lần, nói: "Người sống phải có tự trọng, cô nhìn cô bây giờ xem, có thể diện không."

Giang Doãn cười lạnh hai tiếng, trách mắng: "Trước đây cô hại chết chị tôi, bây giờ còn muốn hại chết tôi sao?"

Khúc Nhất Huyền cảm thấy rất oan uổng: "Bây giờ chẳng lẽ tôi không phải đang cứu cô?"

"Nếu cô thành thành thật thật đi dạo điểm tham quan xong rồi về khách sạn, bây giờ tôi phải đòi tiền không? Tự mình làm ẩu còn có mặt mũi trách người khác."

Con mắt Giang Doãn nhìn về phía Khúc Nhất Huyền suýt nữa muốn phun ra lửa: "Nếu cô không mang chị tôi đến cái gì Khả Khả Tây Lý, bây giờ chị ấy đã sớm kết hôn sinh con, gia đình mỹ mãn, còn huyên náo nhà đi tôi cửa nát nhà tan sao?"

Khúc Nhất Huyền vốn là đơn thuần không quen nhìn Giang Doãn mới tìm cô ta chọc. Một kích này, kém chút nữa tự kích huyết áp của mình lên cao.

Sắc mặt cô phát lạnh, ánh mắt bất thiện: "Cô dám chịu trách nhiệm với lời nói cua cô sao?"

Giang Doãn bị cô chất vấn đến cứng lại, nhất thời không kịp phản ứng.

Khúc Nhất Huyền không có ý định buông tha cô ta, mì ăn liền trong tay bị cô tiện tay đặt lên nắp động cơ Discovery, cô cong tay, hoạt động các đốt ngón tay. "Trả lời đi, cô dám chịu trách nhiệm với lời nói của cô không?"

Khớp xương phát ra tiếng giòn tan phối hợp với tiếng nói như tu la của cô dọa Giang Doãn không dám nói tiếp.

Cô ta ngập ngừng môi dưới, không có khí phách nói: "Cô hung cái gì? Bạo lực không phải biện pháp giải quyết vấn đề."

"Bạo lực?" Khúc Nhất Huyền giống như nghe thấy chuyện cười, cười to vài tiếng: "Tôi còn chưa động thủ đâu… Để cho tôi nhìn xem, là trước tháo tay của cô thì tốt hay là cắt đầu lưỡi cô tốt hơn. Dù sao đều bớt việc cho ông chủ Bùi, Cô nói xem có đúng hay không?"

Dứt lời thấy môi Giang Doãn trắng bệch, Khúc Nhất Huyền tiến lên một bước, tới gần cô ta, tay chế trụ cằm hơi dùng sức, thấp giọng cảnh cáo: "Đường là chính cô chọn, đừng tự đi sai. Thật đến nguy hiểm, cô xem tôi là đảm bảo an toàn của mình trước hay là cứu cô trước."

Giang Doãn mạnh miệng: "Cô sẽ không mặc kệ tôi."

"Cũng là do tôi cho cô ảo giác đó để cô cảm thấy tôi sẽ không mặc kệ cô, cho nên tùy theo tính tình nha." Khúc Nhất Huyền buông tay ra, gằn từng chữ: "Cô nghe cho kỹ, chính cô muốn chết, tôi ngăn không được. Tôi đối với chị cô là hổ thẹn, nhưng đối với cô, không có."

"Cô là con tin quan trọng Bùi Vu Lượng sẽ không để tôi và cô gặp nhau. Nếu cô thông minh, thì thuận theo hắn, một ngày còn có tôi, nơi này không ai dám đối xử không tốt với cô. Nếu cô ngu xuẩn tự tìm đường chết, tôi cứu được cô một lần, không cứu được lần hai. Khu không người giết người chôn cái xác khả năng bị phát hiện quá nhỏ, cô không tin có thể thử một chút."

Nói xong, Khúc Nhất Huyền ôm lấy mì tôm quay người muốn đi.

Giang Doãn vội vàng gọi cô lại: "Chị Khúc."

Khúc Nhất Huyền quay đầu, ngay cả lời cũng chẳng muốn nói, chỉ nhíu mày lại, ra hiệu cô ta có chuyện mau nói, có rắm mau thả.

Giang Doãn đối với xưng hô mình vừa thốt ra ảo não không thôi, xanh cả mặt trừng mắt nhìn cô một hồi, từ trong hàm răng gạt ra một câu: "Không có gì."

Khúc Nhất Huyền quay đầu bước đi. Vừa cất bước, đã nghe Giang Doãn mắng: "Tôi tới đây là vì cảm thấy chuyện chị tôi mất tích kỳ quặc, bây giờ tôi có thể xác định, chính là đội xe của các cô có mờ ám…"

Lần này Khúc Nhất Huyền cũng không quay đầu lại, nện bước chân trở về lều vải. Phó Tầm đang ở trong lều vải treo đèn, phía ngoài cãi lộn lớn tiếng như vậy, dù anh không muốn nghe cũng nghe được đến bảy tám phần.

Thấy sắc mặt cô không tốt, anh đề điểm nói: "Giang Doãn là đang thử thăm dò cô cũng là đang nhắc nhở cô."

Khúc Nhất Huyền trút giận ném mì tôm lên đệm, nửa ngày mới nghẹn ra một câu: "Tôi biết, nếu không phải thì tôi đã sớm ra tay đánh cô ta."

Lúc tính tình cô bộc phát, người khác không dễ khuyên, cơ hồ toàn bộ đều nhờ tự lành.

Phó Tầm thăm dò cô một chút cũng không khuyên mấy lời vô vị, chỉ dời chủ đề, nói: "Không hiếu kỳ vì sao Bùi Vu Lượng đồng ý tôi đi theo đội xe?"

Quả nhiên.

Khúc Nhất Huyền bị dời đi lực chú ý: "Vì sao?"

"Tôi nói với hắn…" Phó Tầm dừng lại, hơi trầm ngâm: "Cô là bạn gái của tôi, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 71: Phó Tầm giống như cười, bờ môi khẽ cong: quot;Câu nói vừa rồi của tôi, cô phản ứng như vậy?”

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Khúc Nhất Huyền giật mình, sau đó “a” một tiếng cười khẽ: “Anh đừng nói với tôi, Bùi Vu Lượng là tinh mắt như vậy, anh dùng một câu nói là có thể lấp liếm cho qua nhé.”

Cô cắn đèn pin, một bên dựng bàn gấp lên, xé gói mì tôm một bên dò xét Bùi Vu Lượng ở ngoài lều dựng nồi hơi, cắn chữ hàm hồ nói: “Quyền Khiếu còn ở trong cốp sau, Bùi Vu Lượng đây là không có ý định quản hắn rồi?”

Dứt lời, thấy Phó Tầm không lên tiếng, cô nâng mắt, đối diện với ánh mắt mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu của anh.

Khúc Nhất Huyền gỡ đèn pin xuống, dùng lòng bàn tay phải lau khóe môi: “Chướng tai gai mắt?”

Hình môi của cô có đường vòng cung vừa bị ngón tay chà xát một cái, khóe môi lộ ra mấy phần đỏ tươi, cô còn không tự biết, cắn cắn môi dưới, mắt cũng không chớp cùng anh nhìn nhau: “Nói chuyện đi chứ.”

Phó Tầm giống như cười, bờ môi khẽ cong: “Câu nói vừa rồi của tôi, cô phản ứng như vậy?”

“Câu nào vừa rồi …” Lời còn chưa nói xong, Khúc Nhất Huyền trước phản ứng lại, cô đưa tay, vặn đèn pin, tiện tay đưa một bát mì tôm cho anh: “Không phải, anh hi vọng nhìn thấy phản ứng gì của tôi?”

Cô ước lượng chén mì tôm trong tay: “Đêm nay trước tạm chấp nhận, ngày mai tôi qua bên kia kết nhóm nấu cơm cho anh.”

“Có chút mất mát.” Phó Tầm lấy bình giữ ấm đổ nước vào cho cô: “Mặc dù điểm xuất phát của tôi là để thuận tiện cho chuyện về sau.”

Khúc Nhất Huyền đã sớm nghĩ tới.

Phó Tầm người này không làm việc vô dụng, anh đã nhắc đến, tất có dụng ý của mình.

Thân phận người yêu so với bạn bè bình thường còn thân cận hơn nhiều, đừng nói có thể đương nhiên quang minh chính đại ở một cái lều vải, chính là cô có việc muốn cùng Phó Tầm kề tai nói nhỏ cũng sẽ không lộ ra quá đột ngột.

Con người ấy mà, phải có chút hồ đồ.

Giống như cô nghĩ rõ ràng quá như vậy, đâu còn có cái gì gọi là tâm tư thiếu nữ nữa!

** ** **

Khúc Nhất Huyền khẽ cắn chặt cái nĩa, hướng bên ngoài lều liếc qua, xác nhận Bùi Vu Lượng còn đang hạ trại, thấp giọng, lén lút nói: “Cho nên đến cùng thì anh đã cho hắn chỗ tốt gì, để hắn mạo hiểm chấp nhận rủi ro lớn như thế mang theo anh.”

“Tiền cùng máy bay trực thăng.”

Sau khi Khúc Nhất Huyền trầm mặc vài giây, nhịn một chút, nhịn không được: “Tại sao ai anh cũng đưa máy bay trực thăng?”

Trong tiếng rót nước nóng, đôi mắt kia giấu sau sương mù lượn lờ dâng lên, yên lặng đưa mắt nhìn cô mấy giây: “Không phê chuẩn?”

Chờ chút!

Có phê chuẩn hay không phê chuẩn cái gì...

Khúc Nhất Huyền đang muốn nói tiếp, khóe mắt thoáng nhìn có người tới, ngừng nói, quay đầu nhìn lại.

Người tới là tay chân của Bùi Vu Lượng chuyên chân chạy truyền lời, gọi là Thượng Phong. Cậu ta đi đến cửa lều, vén màn vải lên, khom lưng thò vào trong: “Tiểu Khúc gia.”

“Bùi ca muốn tôi nhờ cô chịu khó đi một chuyến, để mở cốp sau chiếc Cruiser.”

Đuôi lông mày Khúc Nhất Huyền nhẹ gảy, cười rất là khách khí: “Cái này có cái gì mệt nhọc, tôi đi với cậu một chuyến.”

Cô đặt cái nĩa lại trên nắp hộp, đứng dậy đi ra khỏi lều vải.

Cô còn đang tò mò Bùi Vu Lượng sẽ thu xếp Quyền Khiếu như thế nào đấy, cái này lại tự đưa tới cửa.

Thượng Phong vung rèm vải lên, chờ Khúc Nhất Huyền đi ra lều vải. Lập tức lại quay đầu, cúi đầu khom lưng bắt chuyện qua với Phó Tầm, bước nhỏ theo sát mấy bước, theo sau Khúc Nhất Huyền cách xa khoảng cách hai bước, cùng đi với cô tới chỗ Cruiser thả người.

** ** **

Đến bên cạnh xe, Khúc Nhất Huyền nghiêng người tránh ra một bước, nhường vị trí cho Thượng Phong.

Chỉ có một mình Thượng Phong, nghĩ đến nhóm người của Bùi Vu Lượng đối với Quyền Khiếu sẽ không quá khách khí, cô dứt khoát liền phụ một tay thể diện bên ngoài đều miễn đi.

Lúc bao tải rơi xuống đất, cô càng thừa dịp bóng đêm che dấu, tranh thủ thời gian đá thêm hai cước cho hả giận.

Thượng Phong không lưu ý đến động tác nhỏ của Khúc Nhất Huyền, mở nút buộc bao tải đóng kín, một phát kéo bao tải xuống.

Trong ánh đèn sau xe Cruiser đỏ hồng, Quyền Khiếu mặt như màu đất trong nháy mắt bại lộ trước tầm mắt Khúc Nhất Huyền.

Hắn mím chặt môi, còng lưng, cẩn thận từng li từng tí đánh giá hai người đứng trước mặt. Lúc nhận ra Khúc Nhất Huyền, môi dưới hắn có chút run run, biểu lộ có một chút dao động.

Khúc Nhất Huyền mắt cũng không nâng, hỏi Thượng Phong: “Hắn đêm nay ngủ ở đâu?”

“Trong lều lớn.” Thượng Phong nhổ một ngụm nước bọt, trở tay mang theo dây gai cài chặt Quyền Khiếu, dùng sức nhấc hắn lên, kéo hắn từ trong bao bố đẩy ra ngoài: “Thằng nhãi này chạy thật nhanh, đến tự mình nhìn xem.”

Trong lòng Khúc Nhất Huyền cười lạnh.

Bùi Vu Lượng không phải cảm thấy Quyền Khiếu sẽ chạy sao, một ngày này xê dịch qua hai cái sa mạc, Quyền Khiếu là người làm ăn, một tay trói gà không chặt chuyên dựa vào đầu cơ trục lợi dám ở dưới tình huống không có chút kinh nghiệm ngoài trời nào lại không có bất kỳ trang bị sinh tồn nào, chạy trốn?

Cái này không gọi chạy trốn, gọi là tự sát.

Quyền Khiếu nếu là tiểu nhân, tự nhiên biết cái gì gọi là chết tử tế không bằng còn sống, việc tự tìm đường chết này, hắn không biết làm.

Bùi Vu Lượng lo lắng chính là cô cùng Phó Tầm sẽ có ý nghĩ, lý do cẩn thận, xách người đến dưới mí mắt tự mình nhìn xem mới ổn thỏa nhất.

Bất quá lời xã giao, nên nói vẫn là phải nói.

"Vậy đêm nay cậu đến gác đêm nhớ nhìn xem, có cần tôi thu xếp người bên này đổi ca trực với cậu không?" Khúc Nhất Huyền cười tủm tỉm, một bộ "Tôi một lòng nghĩ cho cậu".

"Lúc tôi dẫn đội đóng quân dã ngoại, đều có thói quen trực đêm, nếu mà cậu cần, tùy thời gọi tôi."

Thượng Phong gượng cười hai tiếng, từ chối nói: "Bùi gia mời cô tới là làm dẫn đường, sao có thể đại tài tiểu dụng (*câu này nghĩa tương đương với "Giết gà dùng dao mổ trâu"*) giúp tôi gác đêm được. Lại nói, cô dẫn đường cần chuẩn bị tốt tinh thần, tôi ban ngày có nhiều thời gian nghỉ ngơi, ngày bình thường lại làm quen việc nặng, đa tạ tiểu Khúc gia vì tôi suy nghĩ, không đảm đương nổi, không đảm đương nổi..."

Khúc Nhất Huyền vốn chỉ là khách khí, sau khi đóng cốp sau lại, ra hiệu hắn đi trước: "Vậy được, có việc gọi tôi."

Thượng Phong liên tục vâng dạ không ngừng, sợ cô lại nói cái gì, dẫn theo Quyền Khiếu bước nhanh trở về lều lớn.

Khúc Nhất Huyền đưa mắt nhìn hai người vào trong lều trại, hai tay đút túi, chậm rãi huýt sáo trở về nơi ở của chính mình.

** ** **

Trì hoãn một chút thời gian, mi đã nở hết.

Cô dùng cái nĩa ngoắc ngoắc, khoanh chân ngồi trên nệm chống ẩm, nói với Phó Tầm: "Tôi thấy Quyền Khiếu bị Thượng Phong xách vào trong lều lớn."

"Không nóng nảy." Phó Tầm thổi tan nhiệt khí, thấp giọng nói: "Ngày đầu tiên còn lạ mắt, mấy ngày nữa là tốt."

Khúc Nhất Huyền nghe cảm thấy thú vị: "Anh lại biết tôi muốn làm gì rồi?"

"Không phải cô nghĩ cạy miệng Thượng Phong, nghe ngóng chút tin tức?" Phó Tầm hỏi lại.

"Không khác biệt lắm…" Khúc Nhất Huyền nhếch miệng, có chút đắc ý nhỏ: "Ngoài sáng hỏi thăm không ra được cái gì, tôi cũng không muốn nghe những tin tức hắn cố ý tiết lộ cho tôi kia, tôi chờ hắn buông lỏng cảnh giác, nói lộ miệng."

Cho dù là tin tức chắp vá, đối với cô mà nói, cũng đã đủ trân quý.

"Đêm nay sẽ không có tình huống gì." Giọng Phó Tầm nhạt dần, ánh mắt từ khe hở rèm vải ở cửa lều nhìn ra ngoài, thấp giọng nói: "Hôm nay mới là buổi chiều đầu tiên, Bùi Vu Lượng sẽ không ngủ, hắn sẽ đề phòng doanh địa giống như thùng nước, một giọt nước cũng không để lọt ra."

Tình huống này, Khúc Nhất Huyền đã liệu đến.

Cô cũng không phải là nóng vội, nhưng là dần dần có chút không giữ được bình tĩnh, muốn chui ra một cái khe. Gió lùa, nước rỉ đều được, chỉ cần có khe hở.

** ** **

Giải quyết xong cơm tối, Khúc Nhất Huyền vòng đi qua cửa thông với lều lớn ở xa.

Bùi Vu Lượng đối với cô còn rất khách khí, thấy cô tới, sau khi hỏi han ân cần lại để cho Thượng Phong bưng ghế gấp cho cô.

Khúc Nhất Huyền cũng thức thời, lúc này từ nhã nhặn chối, ánh mắt lướt qua Giang Doãn bên trong lều vải lớn, xấu hổ cười nói: "Tôi đến xem cô ấy, dù sao cũng là cô gái nhỏ, nhiều thời điểm không tiện. Bây giờ thấy cũng yên tâm về nghỉ ngơi."

Giang Doãn không lên tiếng, chỉ có một đôi mắt, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm cô.

Khúc Nhất Huyền cũng lơ đễnh, đang muốn đi, nghe Bùi Vu Lượng gọi cô lại: "Tiểu Khúc gia, tới cũng không vội đi. Trong sa mạc không có mạng không có việc vui giải buồn, cứ xem như đi nghỉ ngơi cũng không cần nhất thời vội vã."

Khúc Nhất Huyền thân hình hơi cứng lại, đoán Bùi Vu Lượng là muốn từ lời nói khách sáo này dụ ra lời nói thật, tìm kiếm thực hư tầng quan hệ người yêu của cô và Phó Tầm.

Diễn trò phải làm nguyên bộ, họa nửa mặt tì bà lại họa nửa mặt cầm cốt (*ý chỉ nửa này nửa nọ*) ngược lại dễ làm cho người ta hoài nghi.

Một chốc một lát, cô cũng không vội đi, thấy Bùi Vu Lượng đặt một bộ bài trước bàn, cười cười, hỏi: "Vậy tôi chơi bài với anh giải buồn?"

Ánh mắt Bùi Vu Lượng óng ánh, nhìn cô một hồi, mới cười lên, ngoắc gọi Thượng Phong: "Đi, mời Phó tiên sinh tới, cùng nhau náo nhiệt một chút."

Thượng Phong khẽ giật mình, ngẫu nhiên "ôi" một tiếng, quay người ra lều vải.

Khúc Nhất Huyền trực tiếp ngồi xuống trước bàn, cầm bài, đầu ngón tay thon dài nhẹ gõ lên mặt bài, hỏi: "Ông chủ Bùi muốn chơi cái gì?"

"Đấu địa chủ đi." Hắn rủ mắt, nhìn Khúc Nhất Huyền xào bài, ý cười càng sâu: "Tôi nhớ Phó tiên sinh cũng biết chơi cái này, vừa vặn hai người là một đôi tình lữ, đấu với địa chủ tôi, thế nào?"

Khúc Nhất Huyền không lập tức lên tiếng, cô xào xong bài, đặt trên mặt bàn, lúc này mới nâng mắt, cười như không cười nói: "Ông chủ Bùi không cần vì tác hợp tôi và Phó Tầm mà làm oan chính mình. Tôi chia bài… Người đối diện từ trước đến nay không chiếm được chỗ tốt."

Cô vừa dứt lời, rèm vải ở cửa lều bị xốc lên.

Phó Tầm đi tới.

Anh nhìn thế cục trong lều, thấy Khúc Nhất Huyền vẫn bình thường ngồi trước mặt Bùi Vu Lượng, mặt không đổi sắc kéo ghế ngồi xuống chỗ trống duy nhất.

Bùi Vu Lượng thấy anh nể mặt, trên mặt chất đống cười giả tạo cũng sắp nhàu thành một bó hoa: "Đêm nay tiểu Khúc gia có hứng thú, nói muốn chơi bài giải buồn..."

Phó Tầm ngắt lời hắn: "Chơi bài gì? Tiền đặt cược thì sao?"

Phó Tầm là người biết chuyện, Bùi Vu Lượng nếu là thật sự muốn chơi bài giải buồn chọc cười, cũng không cần đến gọi anh tới. Anh vừa đến, ván bài này liền không chỉ đơn giản là một ván bài, không thêm chút tặng thưởng, đêm nay sợ là không dứt được.

"Lời này của Phó tiên sinh phải chăng có chút quá xa lạ rồi?" Bùi Vu Lượng hơi thu lại ý cười, sắc mặt dần dần cứng ngắc.

Khúc Nhất Huyền thấy thế, hòa hoãn nói: "Thắng vẫn là nên có phần thưởng, nếu không sao gọi là giải buồn."

Cô cong tay lại, dựng toàn bộ bộ bài trong tay lên, một lần nữa xào bài: "Như vậy đi…"

"Người khác chơi lời thật lòng hoặc đại mạo hiểm (*trò này rất phổ biến bên Trung, hoặc là nói thật lòng, hoặc là chọn mạo hiểm tức chịu phạt*) là rút thăm, chúng ta là người xã hội chơi phức tạp hơn chút, luận ván bài thắng thua quyết định. Trước khi chia bài, hai bên chỉ định đối phương nói lời thật lòng. Tỷ như, tôi muốn biết ông chủ Bùi cùng Quyền Khiếu kết thù oán gì…" Khúc Nhất Huyền dừng lại, thấy ánh mắt như điện của Bùi Vu Lượng nhìn tới, cười cười, không hề e sợ, nói: "Ông chủ Bùi lại muốn biết tôi cùng Phó Tầm có phải người yêu thật hay không…"

Sóng mắt cô hơi đổi, trong tay lá bài bị xào đến rung động: "Sau khi vấn đề định ra không được sửa đổi, hết hiệu lực vẫn là lật bài hay trả lời đều xem xem địa chủ thắng hay thua, cũng có thể nhìn xem ông chủ Bùi có thể xông qua đạo quỷ môn quan này của tôi, hay là tôi bị vây chết trong mười tám tầng địa ngục."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 72: Anh cong cong môi, lá bài trong tay đặt ở trên bàn, cong tay lại khẽ gõ mặt bàn hai lần: ﷺ”

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Nửa câu nói sau của Khúc Nhất Huyền khơi dậy ý chí chiến đấu của Bùi Vu Lượng, hắn nhìn chăm chú Khúc Nhất Huyền nửa ngày, cười như không cười nhẹ gật đầu: “Quỷ môn quan, mười tám tầng địa ngục… Tiểu Khúc gia ví von cái này thật có ý tứ.”

Cô ngụ ý rất rõ ràng.

Quỷ môn quan, ám chỉ Bùi Vu Lượng gặp gỡ cô là gặp phải Diêm vương, quá quan (*qua cửa*) như sinh tử.

Nhấn ngược lại cô, phía trước chính là sinh môn (*cửa sống*). Trái lại, bị cô quật ngã, chính là tử môn (*cửa chết*).

Mười tám tầng địa ngục ví von thì càng trực tiếp.

Khúc Nhất Huyền hàm ý lần dẫn đường này thân như ở mười tám tầng địa ngục, đã là cô không cam lòng làm, lại là chuyện khiến cô cảm thấy chịu đủ dày vò.

Khúc Nhất Huyền chỉ coi Bùi Vu Lượng là đang khen cô.

Cô rút ra ba tấm bài khác đặt ở trước bàn, lá bài đã xào kỹ đoan chính đặt ở trung tâm bàn, ra hiệu địa chủ ra đề mục trước.

Bùi Vu Lượng vuốt cằm lộ ra chút gốc râu do lâu chưa xử lý, sau một lúc lâu vuốt ve, trầm ngâm: “Ngọc bội Câu Vân ở chỗ cô?”

Khúc Nhất Huyền đến mí mắt cũng không nhảy một chút, cô đảo mắt, nhìn Phó Tầm: “Anh ra đề mục.”

Phó Tầm rủ mắt xuống, mặt không chút thay đổi nói: “Anh cùng Quyền Khiếu kết thù oán gì?”

Khúc Nhất Huyền không đổi sắc mặt, bắt đầu chia bài.

Ưu tiên địa chủ.

Cô bắt đầu chia bài từ Bùi Vu Lượng, vòng thứ nhất hai lá bài, đến vòng thứ hai mỗi lần chia ba lá, thẳng đến trong tay ba người số bài như nhau. Chờ địa chủ rút ra ba lá bài trước.

Nguyên bản còn có khâu — “Gọi địa chủ”, nhằm gia tăng lợi thế mỗi vòng, nhưng quy tắc trò chơi này hiển nhiên không thích hợp ở chỗ bọn họ.

Khúc Nhất Huyền chỉnh bài xong, một lần nữa thuận theo trình tự lá bài, để phòng Bùi Vu Lượng suy đoán ra quy luật kẹp bài của cô.

Lập tức, cô rủ mắt xuống, không đổi sắc mặt liếc nhìn Phó Tầm.

Người sau dù bận vẫn ung dung, giống như thật sự chỉ là đang tham dự một ván bài bình thường, không hiển sơn không lộ thủy, ngoại trừ thuật đọc tâm, sợ là không ai có thể dựa vào nét mặt, ánh mắt cùng động tác để đọc lên ý nghĩ của anh vào thời khắc này.

Cho nên, lời nói thật lòng này của Bùi Vu Lượng, đến cùng là đề tặng hay là đề mất mạng?

Trong nội tâm cô không chắc, chỉ có thể chờ xem Phó Tầm ra bài lại phân tích ý tứ anh.

Bùi Vu Lượng ra bài trước.

Vòng thứ nhất coi như bảo thủ, chiến thuật cũng có dấu vết để lại, lá bài đánh từ nhỏ đến lớn, đánh khá gò bó theo khuôn phép cũ.

Phó Tầm thả hắn mấy vòng, mắt thấy lá bài trong tay Bùi Vu Lượng càng ngày càng ít, cuối cùng lúc chỉ còn lại sáu lá, anh giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: “Trong quy tắc trò chơi Đấu địa chủ, có kiến giải lưu đạn tăng gấp đôi.” (*Bom ở đây có thể như kiểu chơi lợn, có 1 lá đặc biệt*)

Anh nâng mắt, ánh mắt nhìn thẳng về phía Bùi Vu Lượng, hỏi: “Không biết có tính hay không?”

Ngay từ đầu quy tắc trò chơi do Khúc Nhất Huyền chế định, anh không tiện nói chen vào, cho nên chỉ làm phối hợp. Mắt thấy địa chủ muốn xông ra bảo vệ tuyến, anh vừa đúng lúc vứt vấn đề cho Bùi Vu Lượng, không hề nghi ngờ là trận chiến tâm lý.

Mắt Bùi Vu Lượng vô ý thức nhìn số bài trong tay anh, lúc này mới phát hiện chẳng biết lúc nào Phó Tầm đã thu bài, dù bận vẫn ung dung nắm bài cùng hắn nhìn nhau mấy giây.

Lập tức, lại tựa như muốn nhục nhã, ở trước mặt hắn rải ra từng lá bài, nói: “Còn rất nhiều.”

Bùi Vu Lượng đối với Phó Tầm không tính quá hiểu biết, thấy mấy người Thượng Phong ở bên cạnh say sưa ngon lành nhìn xem, mặt mũi có chút không nhịn được, sắc mặt có chút xấu hổ: “Đương nhiên chắc chắn, một lựu đạn tăng gấp đôi, lựu đạn nổ mấy lần thì tăng theo từng đó.”

Phó Tầm nhàn nhạt gật đầu, làm động tác “Mời”, ra hiệu Bùi Vu Lượng tiếp tục ra bài.

Khúc Nhất Huyền lập tức lĩnh ngộ Phó Tầm tính toán.

Anh đang tính bài.

Bùi Vu Lượng không nói hai lời kéo anh tới chắn súng, Phó Tầm mang thù, cố ý ngáng chân hắn.

Nếu là cô đoán không sai, trong tay Phó Tầm khẳng định giữ lựu đạn, sẽ đợi sau khi thả Bùi Vu Lượng chạy mới lộ ra làm hắn tức chết.

Nói cách khác...

Việc ngọc bội Câu Vân ở trên người cô, nói cho Bùi Vu Lượng cũng không có vấn đề gì?

Không đợi cô suy nghĩ ra ý tứ của Phó Tầm.

Một tấm đại vương *(có lẽ là K)* của Bùi Vu Lượng chụp chết lá bài của Phó Tầm.

Ánh mắt Phó Tầm rơi vào tập bài trong tay hắn, sau khi có phỏng đoán nhất định, hỏi: “Còn lại ba lá?”

Có lẽ là vừa rồi lúc Phó Tầm hỏi quy tắc trò chơi nhắc đến lựu đạn, Bùi Vu Lượng cảm thấy không nắm chắc, biểu lộ cũng có vẻ hơi mất tự nhiên: “Đúng vậy, ba lá. Không nổ coi như thả tôi chạy.”

Phó Tầm vuốt ve mặt bài, liếc mắt nhìn Khúc Nhất Huyền.

Cô giống như đánh xì dầu, thả ra những lá nhỏ, đoán chừng là không trông cậy vào được.

Anh cong cong môi, lá bài trong tay đặt ở trên bàn, cong tay lại khẽ chọc mặt bàn hai lần: "Qua."

Ba lá bài cuối cùng Bùi Vu Lượng thả ra một lượt, đồng thời thở dài một hơi, ánh mắt của hắn như đuốc, không chút nào né tránh nhìn về phía lá bài trong tay Phó Tầm: "Phó tiên sinh, có thể lật bài không?"

"Tất nhiên." Phó Tầm buông tay, ném toàn bộ tập bài lên bàn: "Có một lá lựu đạn, nhưng bài lẻ quá nhiều…"

Ánh mắt Khúc Nhất Huyền rơi xuống trên lá số 2 anh ra cuối cùng, nhịn không được kéo ra khóe môi.

Cô vẫn nghĩ Phó Tầm quá thiện lương...

Bùi Vu Lượng không có lựu đạn, chỉ thắng ở thuận bài. Phó Tầm nếu là thật sự không thả thả hắn chạy, không hủy đi lá số 2 thì đã có hai lá lựu đạn, một bộ vui vẻ phá, một bộ giỏi giang đi.

Anh hết lần này tới lần khác lại muốn hủy đi lá số 2 cố ý buồn nôn Bùi Vu Lượng…

Cô giữ im lặng xếp bài, đang muốn xào bài, ánh mắt dò xét của Bùi Vu Lượng dừng ở Thượng Phong đứng một bên.

Người sau hiểu ý, lập tức tiến lên tiếp nhận: "Tiểu Khúc gia, tôi đến tôi đến, cô cũng đừng bị liên lụy."

Khúc Nhất Huyền cười không nói, tự nhiên buông tay ra, hỏi Bùi Vu Lượng: "Địa chủ muốn nghe ai nói lời thật lòng?"

Bùi Vu Lượng nhíu mày, do dự mấy giây sau, cười nói: "Tiểu Khúc gia đi."

Khúc Nhất Huyền nhíu mày, dứt khoát nói: "Ngọc bội Câu Vân ở trên người tôi."

Cô một bên lưu ý Thượng Phong xào bài, một bên tính toán thế cục tiếp theo: "Ông chủ Bùi, có thể ra đề mục mới."

Bùi Vu Lượng giống như ván trước, vuốt cằm, sau khi trầm ngâm một lúc lâu, nói: "Vấn đề này tôi thay cô gái kia hỏi một chút, đêm Giang Nguyên mất tích đó, tiểu Khúc gia đang làm cái gì?"

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai sẽ bổ sung một chương đại mập ~

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 73: Ta biết Phó tiên sinh lâu như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy Phó tiên sinh yêu đương

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Gió bên ngoài lều vải lớn chợt nổi lên, bão cát đâm đến khiến đèn treo tường bằng kim loại trong lều đỉnh đương rung động.

Một lát sau, ánh đèn chớp mắt tối sầm xuống.

Tiếng xào bài duy nhất trong lều dừng đột ngột, Thượng Phong nâng mắt nhìn đèn chiếu sáng treo trên đỉnh đầu một cái, nhỏ giọng thầm thì: "Đêm nay bão cát rất lớn."

Lúc dứt lời cúi đầu, khóe mắt liếc đến Khúc Nhất Huyền.

Vị trí của Khúc Nhất Huyền ở đầu gió lều vải, có gió từ khe hở rèm vải xuyên thấu vào, cuốn lên tóc mái trên trán cô. Mặt mày cô âm trầm, đáy mắt hình như có u quang, vừa thâm vừa trầm.

Thượng Phong sợ run cả người, cúi đầu xuống, không nói tiếng nào chuyên tâm tẩy bài.

Sau một lúc lâu, Khúc Nhất Huyền giống như rốt cục tiêu hóa ngữ điệu câu nói khiêu khích của Bùi Vu Lượng kia. Mười ngón tay cô giao nhau, chân dài hơi duỗi, trước kia còn mang biểu tình khách sáo lập tức hoàn toàn rút lui.

Đuôi lông mày cô chau lên, ba phần cười kẹp thêm mấy phần nhẹ trào phúng, nói: "Ông chủ Bùi thiện tâm chu đáo, tôi nên học tập một chút. Tôi thay Quyền Khiếu hỏi một chút đi, Thẩm Chi Chi chết trong tay ông chủ Bùi như thế nào?"

Soạt một tiếng.

Lá bài trong tay Thượng Phong đổ hết ra ngoài.

Bùi Vu Lượng không đổi sắc mặt dò xét anh ta một chút, biểu tình hình như có chán ghét, nhưng thật ra cũng nổi giận đến Thượng Phong vừa đụng vào họng súng, chỉ là điểm nghiền ngẫm trên mặt kia, càng phát ra nồng đậm.

Một lát sau, Thượng Phong chia bài.

Bùi Vu Lượng là người thắng, vòng thứ hai chia bài trình tự theo vòng thứ nhất, ưu tiên chia bài cho địa chủ trước.

Ván này, rất có ý chí chính thức chiến đấu chém giết lạnh thấu xương.

Tất cả mọi người nín thở tập trung, cũng không dám thở mạnh, hết sức chăm chú nhìn xem ba người lấy bài, chỉnh bài, bài binh bố trận.

Khúc Nhất Huyền cố ý muốn bắt lấy cục diện ván này để giành thắng lợi, từ sau khi mở bài liền triển khai toàn bộ khí tràng, đuổi sát Bùi Vu Lượng ép bài.

Năm phút sau.

Khúc Nhất Huyền ném lá bài cuối cùng xuống, cong ngón tay lại khẽ chọc mặt bàn, ra hiệu mình phòng thủ thành công.

Bùi Vu Lượng nắm vuốt lá bài cuối cùng, say khi sắc mặt thay đổi mấy lần, buông tay ném bài đi, nâng mắt nhìn về phía Khúc Nhất Huyền: "Thẩm Chi Chi bị Quyền Khiếu giấu ở quê, tôi thừa dịp lúc ban đêm trói cô ta lại, dẫn tới khu cổ mộ Đô Lan, ở trong một gian mộ trống không, chôn sống."

Ngữ khí của hắn tinh táo, ánh mắt lành lạnh, giống như là đang nói một chuyện không có quan hệ gì với hắn mây trôi nước chảy, không có bất kỳ cảm giác tội ác hay bứt rứt nào.

Khúc Nhất Huyền vẻn vẹn cùng hắn nhìn nhau mấy giây, cánh tay giống như lên nốt sởi, có chút phát lạnh, tóc gáy dựng đứng.

Cô mím môi, mượn cúi đầu thu bài tránh phải đối mặt với Bùi Vu Lượng, quay đầu nói với Thượng Phong: "Xào bài, mở ván mới."

Phó Tầm tựa như vô tình ngẩng đầu nhìn Bùi Vu Lượng một chút, chỉ một chút ánh mắt dời đi, ngược lại nắm lấy tay Khúc Nhất Huyền.

Lòng bàn tay của anh ấm áp, lúc thưởng thức ngón tay của cô, từ gốc ngón tay từng tấc từng tấc phủ đến đầu ngón tay, lúc đụng phải đốt ngón tay còn hơi dừng lại một cái chớp mắt, lúc nhẹ lúc nặng khẽ bóp một chút.

Khúc Nhất Huyền mới đầu cho là anh muốn đánh ám hiệu, tập trung lưu ý nửa ngày, từ cách nhào nặn ngón tay không có kết cấu gì của anh suy đoán ra — là cô suy nghĩ nhiều.

Cô cuộn ngón tay, đầu ngón tay hơi có vẻ bất mãn nhẹ cào một chút trong lòng bàn tay anh.

Động tác của Phó Tầm dừng lại, nâng mắt nhìn cô: "Sao vậy?"

Ngữ khí cùng ánh mắt của anh tự nhiên như thế, khiến đáy lòng Khúc Nhất Huyền tê rần, có chút mất tự nhiên dời mắt: "Anh nói làm sao vậy?"

Phó Tầm cong cong khóe môi: "Không phải bị dọa?"

Nhiều lắm là lạnh người mà thôi, nào có bị hù dọa như thể người chưa từng trải.

Bất quá, ngay trước mặt Bùi Vu Lượng, Khúc Nhất Huyền đương nhiên sẽ không ném mặt mũi Phó Tầm.

Cô rút tay về, gẩy gẩy tóc mai, vén sợi tóc rơi xuống ra sau tai. Cô không thể giả bộ nổi ngữ khí cùng thần thái của nữ sinh kiểu vừa nũng nịu vừa giận dỗi, dứt khoát lười diễn trò, chân dài dưới bàn xẹt qua khẽ đá anh một cước, giận dữ: "Ngậm miệng."

Quả nhiên Phó Tầm không nói nữa.

Anh nâng tay, lòng bàn tay vuốt nhẹ môi dưới miệng, khóe môi hơi câu ra mấy phần đường cong, khẽ cười nhìn cô.

Bề ngoài Phó Tầm khá tốt, ngũ quan góc cạnh rõ ràng. Lúc mím môi không nói, tự nhiên sẽ cho người ta một loại cảm giác khoảng cách khó mà tới gần. Cộng thêm anh đã có liên hệ lâu dài với các đại lão nghiên cứu học thuật của giới khảo cổ, trời sinh có loại khí tức làm người ta khó mà với tới.

Nhưng giờ phút này, mặt mày anh phiếm cười, tự nhiên toát ra cảm giác vui vẻ, nhu hóa ngũ quan anh, lại lộ ra mấy phần nho nhã, ôn hòa rất ít có thể nhìn thấy trên người anh.

Bùi Vu Lượng mặt không đổi sắc thu tầm mắt lại, từ trong hộp thuốc lá rút một điếu thuốc, cắn bên miệng.

Lúc bật lửa cọ sát tóe ra tia lửa, hắn bọc ngọn lửa, giống như lơ đãng hỏi: "Tôi biết Phó tiên sinh lâu như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy Phó tiên sinh yêu đương. Cũng không biết Phó tiên sinh cùng tiểu Khúc gia kết duyên như thế nào?"

Khúc Nhất Huyền không động vào thuốc đã lâu, khẽ ngửi đến mùi thuốc, yết hầu cũng có chút ngứa.

Cô quay đầu mắt nhìn Phó Tầm, khuỷu tay chống trên bàn, cười như không cười nói: "Ông chủ Bùi đoán chừng sớm đã tra xét tôi hết cả, hiện tại giả vờ không biết có phải hay không quá làm bộ làm tịch?"

Cô cong ngón tay, khẽ gõ mặt bàn: "Có thể mượn một điếu thuốc không? Không hút."

Nửa câu nói sau là Khúc Nhất Huyền nói cho Phó Tầm nghe.

Phó Tầm còn chưa có biểu thị gì, Bùi Vu Lượng đã nở nụ cười trước: "Tiểu Khúc gia không phải không ba số không hút?"

"Anh nghe ai nói?" Khúc Nhất Huyền tiếp được hộp thuốc lá hắn đẩy qua trên mặt bàn, rút ra một điếu cắn ở giữa răng, nhẹ lườm Bùi Vu Lượng một cái, nói: "Tôi nếu giống ông chủ Bùi mua được Trung Hoa, Nam Kinh, còn hút ba số?"

Dứt lời, cô cắn thuốc, nghiêng đầu dùng mắt ám hiệu Phó Tầm: "Hiện tại đến ba số cũng không cho hút."

Bùi Vu Lượng cười một tiếng. hắn giơ tay ngăn chặn bộ bài Thượng Phong vừa xào xong, tiện tay quăng qua một bên: "Chuyện ba số này, tôi đã nghe nói qua một phiên bản khác."

Khúc Nhất Huyền híp mắt, cảm thấy hứng thú hỏi: "Phiên bản gì?"

"Lúc Bành Thâm mới vừa ở tây bắc ra được chút tiếng tăm, hút cũng là ba số. Đội trưởng Khúc là hắn một tay mang ra, đến thuốc cũng hút cùng một loại." Bùi Vu Lượng gõ gõ tàn thuốc, cười như không cười nói: "Hôm nay tiểu Khúc gia bản nhân ngồi ở chỗ này, tôi ngược lại thật ra muốn hỏi một chút, phiên bản này có thật hay không?"

"Đội trưởng Bành trước kia hút ba số, nhưng anh ta hút khá kín đáo, chỉ chính mình hút, chưa từng mời thuốc." Việc này cô lấy ra giễu cợt Bành Thâm rất nhiều năm, "Lần đầu tiên anh ta đưa cho tôi hộp ba số, tôi hút một điếu liền nghiện."

Bùi Vu Lượng hiển nhiên biết điểm mờ ám ấy, tuyệt không kinh ngạc: "Bành Thâm năm đó chính thức thành lập đội xe, là vào bốn năm trước lúc bạn của cô vừa mất tích phải không?"

Giọng của hắn bỗng nhiên đè thấp: "Tôi so với cô biết hắn sớm rất nhiều, vẫn là do Phó tiên sinh giới thiệu." Nửa câu sau ngữ khí thần thần bí bí, mang theo mấy phần không có hảo ý cùng châm ngòi ly gián, Bùi Vu Lượng nói xong, chính mình nở nụ cười trước.

Khúc Nhất Huyền có chút ngoài ý muốn.

Cô quay đầu, nhìn về phía Phó Tầm, mơ hồ có tia không vui: "Anh không nói với tôi."

Phó Tầm không nói tiếp, mười ngón tay anh nhẹ chụp, trực tiếp hỏi Bùi Vu Lượng: "Chuyện khi nào?"

Bùi Vu Lượng nhớ lại một lát, nói: "Thời điểm tôi còn đi theo Thiết gia, Thiết gia cùng ông nhà anh có chút qua lại làm ăn, giao tình cùng Phó gia cũng không tệ. Tôi đi theo Thiết gia, cũng giúp anh làm một số chuyện, đều là một ít chuyện nhỏ, Phó tiên sinh không nhớ rõ cũng là bình thường."

"Lần leo núi kia?" Phó Tầm mơ hồ có tia ấn tượng.

"Phó tiên sinh còn có thể nhớ tới?" Bùi Vu Lượng phun ra hơi thuốc cuối cùng, ép tắt tàn thuốc: "Năm đó trong tay Thiết gia thu được hàng nhái, muốn mượn tay Phó tiên sinh xử lý, cho nên đủ kiểu nịnh nọt lấy lòng. Tuổi tác của tôi cùng Phó tiên sinh xấp xỉ, Thiết gia thấy tôi biết làm việc, lại có thể nói mấy câu cùng Phó tiên sinh, nên để tôi thường lui tới Phó gia."

"Phó tiên sinh trèo lên đỉnh Everest trở lại Nam Giang, là tôi đi đón máy bay. Bành Thâm đi thủ đô trung chuyển ở Nam Giang, máy móc máy bay trục trặc đến trễ, là tôi tiếp đãi."

Bùi Vu Lượng tinh thông tính toán, vui với kết giao.

Nếu không có nguyên nhân lần này kết bạn với Bành Thâm, cũng không có gì ngoài hảo ý.

Nhưng Phó Tầm có nghi hoặc hỏi: "Cho nên xong việc ngọc bội Câu Vân, anh đến tây bắc, có nguyên nhân ở Bành Thâm?"

Bùi Vu Lượng đợi đến Phó Tầm hỏi câu này, nghe vậy, cười quái dị một tiếng, chấp nhận.

Hàm nghĩa của cái này, không khác gì là nói cho Phó Tầm — anh bị Bành Thâm phản bội.

Nhưng mà cảm xúc khó xử, phẫn nộ trong ý tưởng đều chưa từng xuất hiện trên mặt Phó Tầm, anh tản mạn dựa về sau, ngữ khí bình thản nói: "Tôi cùng Bành Thâm vèn vẹn chỉ có quan hệ đầu tư đội cứu viện, chuyện ngọc bội Câu Vân, anh ta không biết rõ tình hình."

Bùi Vu Lượng nhìn chăm chú anh nửa ngày, lắc đầu bật cười, nhưng cũng không tiếp tục nói nữa.

Phó Tầm là người thông minh, hắn lúc ấy như chó nhà có tang vội vàng tìm nơi nương tựa ở chỗ Bành Thâm, coi như lúc ấy Bành Thâm không biết rõ tình hình, thì dù sao sau đó cũng nên biết.

Hắn có thể cân nhắc đến, Phó Tầm như thế nào lại không biết?

Chỉ là anh cảm thấy không quan trọng, Bành Thâm là biết chuyện không báo cũng tốt, là cố ý giấu diếm cũng được, anh đều không thèm để ý.

Đội cứu viện không có chỗ nào xảy ra sơ suất, quan hệ hợp tác của anh và Bành Thâm sẽ không kết thúc.

Đầu ngón tay Khúc Nhất Huyền cầm điếu thuốc thưởng thức nửa ngày, thấp giọng hỏi: "Anh đang ám chỉ cái gì?"

Cô nâng mắt, nhẹ ngửi ngửi mùi thuốc lá, chợt cười nhạt nói: "Ông chủ Bùi lượn quanh một vòng lớn như thế, dù thế nào cũng sẽ không phải chỉ vì làm thân thích chứ?"

Phó Tầm là phía đầu tư một tay thành lập đội cứu viện Tinh Huy, Bành Thâm cùng anh ngoại trừ quan hệ hợp tác, còn có tình nghĩa đồng hành lúc leo núi năm đó, sâu xa hơn nhiều so với Bùi Vu Lượng thông qua Phó Tầm mà quen biết.

Bành Thâm không có đạo lý lại muốn thay Bùi Vu Lượng lúc ấy đã hai bàn tay trắng còn bị Phó Tầm "truy nã" trong toàn bộ giới đồ cổ giấu diếm, thậm chí còn trợ giúp hắn ẩn giấu ở tây bắc nhiều năm như vậy.

Trừ phi, còn có ẩn tình khác.

Bùi Vu Lượng lại đốt điếu thuốc, thuận theo bão cát cuốn vào qua rèm vải tạt vào ngọn lửa trên bật lửa mơ hồ như mây khói.

Hắn cúi đầu, ngón tay hư khép, sau khi lấy lửa, nói: "Tiểu Khúc gia nguyện ý dẫn đường cho tôi, tôi cảm kích vạn phần. Tin tức này, coi như tiền đặt cọc, để tiểu Khúc gia an tâm."

Khúc Nhất Huyền không lập tức nói tiếp.

Thuốc lá ở đầu ngón tay chẳng biết lúc nào bị cô vặn thành hai đoạn, đầu ngón tay cô xoa xoa điếu thuốc rơi xuống trên bàn, nhẹ ép một chút xíu, nửa ngày sau mới nói: "Anh biết đội trưởng Bành trước tôi, biết anh ta trước kia hút bao ba số, vậy hắn là cũng biết ba số của anh ta là mua của ai. Anh muốn nói, có phải là chuyện này hay không?"

Bùi Vu Lượng híp híp mắt, không che đậy kinh ngạc: "Tiểu Khúc gia đã sớm có hoài nghi với Bành Thâm?"

"Tôi một mực tin tưởng không nghi ngờ đội trưởng Bành, dù cho hiện tại cũng giống vậy." Khúc Nhất Huyền không muốn nhiều lời, cong lại ngón tay khẽ gõ mặt bàn, ra hiệu hắn tiếp tục nói.

"Bành Thâm thích uống rượu, người cũng ngay thẳng trượng nghĩa, trước kia kết giao không ít bằng hữu. Bạn nhậu càng nhiều, thường xuyên mở tiệc. Một đám công tử ca có tiền nhàn rỗi không chuyện gì làm, chính sự mỗi ngày là khởi động việt dã trèo đèo lội suối du lịch núi sông. Bành Thâm gan lớn, dần dần quen thuộc tuyến đường. Nhưng năm đó có thể phân đến khối bánh ngọt đầu tiên ở tây bắc, còn nhờ vào chính sách nâng đỡ."

"Sau khi khai phát khách du lịch, hắn là nhóm đầu tiên cung cấp người phục vụ xe tải dẫn đường. Lúc tôi mới quen hắn, hắn thuê chiếc xe buýt du lịch, cùng tay chân gọi là Vương Khôn, tiếp nhận đổi mới. Một chuyến hành trình bảy ngày, đi Tây Ninh, về Tây Ninh. Tuyến đường kia lúc ấy là sớm nhất đường vòng tây bắc."

"Gia cảnh của Vương Khôn không tốt, Bành Thâm kết giao bằng hữu lợi lớn, nếu không phải trong tay Vương Khôn có con đường tiêu thụ hàng hóa, có thể giúp đám bạn nhậu kia của Bành Thâm tiêu thụ vận chuyển hàng hóa, quan hệ của bọn hắn cũng sẽ không thân thiết đến mức mặc chung một cái quần." Bùi Vu Lượng nhìn về phía Khúc Nhất Huyền, cách sương mù lượn lờ, châm chọc cười cười: "Về sau nghiêm trị, con đường kia của Vương Khôn vô dụng. Lúc ấy, lại gặp được tên nhóc Viên Dã kia trẻ tuổi nóng tính, ra tay hào phóng, Bành Thâm rất thích hắn, trực tiếp mang theo bên người bồi dưỡng như anh em."

Khúc Nhất Huyền chen vào nói hỏi: "Viên Dã biết anh?"

"Không biết." Bùi Vu Lượng bóp tắt thuốc, trong khói mù lượn lờ gay mũi, hắn lười biếng cười cười, nói: "Tôi biết Phó tiên sinh đang tìm tôi, nào dám ra mặt, toàn bộ nhờ ít vốn ban đầu trước đó cụp đuôi lại mà đối nhân xử thế."

Hắn nói vốn ban đầu là cái gì, Khúc Nhất Huyền tâm lý đã nắm chắc.

Cô mặc dù trơ trẽn, nhưng lúc này cũng không mở miệng đánh gãy, gật gật đầu, ra hiệu hắn tiếp tục.

"Cũng là lúc đó, việc săn trộm tàng linh dương diễn ra nghiêm trọng, không chỉ nghiêm trị bọn săn trộm, cũng mang theo nghiêm trị con đường cung cấp hàng hóa màu xám. Con đường của Vương Khôn không còn, đối với Bành Thâm cũng không còn tác dụng, con cờ này dần dần liền bị vứt bỏ."

"Tôi nghe nói, sau khi hắn xay ra một lần tai nạn xe cộ, liền trở về Đôn Hoàng mở siêu thị nhỏ sống tạm, những năm này, trôi qua rất thê thảm?" Bùi Vu Lượng thấy rõ ánh mắt nhìn về phía Khúc Nhất Huyền, cười như không cười nói: "Tôi đoán tiểu Khúc gia ghiện ba số là giả, chiếu cố việc làm ăn của Vương Khôn mới là thật. Tôi nói có phải hay không?"

Bành Thâm trước kia hút ba số nhập khẩu từ nước Anh, là bởi vì Vương Khôn có con đường cung cấp hàng hóa, hắn thích mới mẻ nên có mặt. Về sau cai cũng là bởi vì con đường cung cấp hàng hóa này của Vương Khôn không còn, lúc này mới đổi sang hút cái khác.

Về sau nhập khẩu buôn bán hàng hóa hợp pháp biến thành thủ tục quen thuộc, ba số không còn là thứ gì mới mẻ, với những người dẫn đầu trong đội xe mà nói cũng không phải so sánh giá cả cao thuốc lá, tự nhiên không ai mua. Cũng chỉ có Khúc Nhất Huyền, mỗi lần về Đôn Hoàng, vô luận lần trước mua ba số có hút xong hay không, đều sẽ đi chiếu cố việc làm ăn của Vương Khôn.

"Có phải hay không cũng không có quan hệ gì với ông chủ Bùi đi." Khúc Nhất Huyền cười lạnh một tiếng: "Chuyện hỏng bét kia của Vương Khôn, tôi biết đến rõ ràng, nếu như 'lễ nặng' của anh là một chút bát quái trong đội xe …"

Tiếng nói của cô chưa dứt, đã bị Bùi Vu Lượng ngắt lời.

Mỗi chữ mỗi câu của hắn, cắn chữ rõ ràng: "Tai nạn xe cộ của Vương Khôn không phải ngoài ý muốn."

Khúc Nhất Huyền yên tĩnh, run lên mấy giây.

Bùi Vu Lượng nghiêng khóe môi, cười đến không có ý tốt: "Tôi tìm người làm."

Trong liều vải triệt để đến yên tĩnh trở lại.

Thanh âm bão cát đập lên liều vải lớn dần, giống biển cát phun trào, sóng cát một tầng chồng lên một tầng.

Đột nhiên, ánh đèn treo trên đỉnh đầu tất cả mọi người nhoáng một cái.

Khúc Nhất Huyền một chân đá bay ghế gấp ra ngoài, lấy xuống đèn chiếu sáng trên đỉnh đầu, vững chắc ném về phía Bùi Vu Lượng.

Bùi Vu Lượng căn bản không ngờ tới cô nói ra tay liền ra tay, vội vàng không kịp chuẩn bị, ăn một quả bất ngờ, nửa gương mặt bị mảnh vỡ bén nhọn của chụp đèn vạch ra một vết thương dài chừng ba centimet.

Ánh đèn trong liều vải tối sầm lại, chỉ còn lại chỗ cạnh góc, ánh sáng mờ ảo như ngọn đèn dầu, sáng tối chập chờn.

Tất cả mọi người còn ở đây còn chưa tỉnh táo lại từ biến cố đột nhiên xuất hiện, Khúc Nhất Huyền đã xốc bàn lên, xách cổ áo Bùi Vu Lượng nhấn chết trên mặt đất, giơ tay liền đánh.

Khúc Nhất Huyền nhìn có vẻ cao cao gầy gò, dáng người cao gầy, cổ tay lại rất có lực.

Cô bình tĩnh ra quyền, chuyên dùng khớp xương cứng rắn chào hỏi trên mặt Bùi Vu Lượng, từng quyền đập lên thịt.

Bùi Vu Lượng miễn cưỡng ăn mấy đấm, đau đến kêu to: "Kéo cô ta ra, các người là người chết sao?"

Không đợi Thượng Phong kịp phản ứng đi can ngăn, Phó Tầm đã trước một bước, đè cổ tay Khúc Nhất Huyền xuống, ôm cô rời khỏi người Bùi Vu Lượng.

Khúc Nhất Huyền giận không kềm được: "Anh thả tôi ra!"

Đồng thời vang lên cùng thanh âm cuồng loạn của cô, là thanh âm Bùi Vu Lượng tỉnh táo đến gần như đáng sợ: "Bành Thâm chỉ điểm."

"Hắn bảo tôi nghĩ biện pháp vừa khiến Vương Khôn rời khỏi đội xe, lại giữ lại cho hắn một cái mạng, để Vương Khôn có thể mang ơn với hắn." Hắn lạnh lùng cười một tiếng, thanh âm ám câm: "Thế nào, 'Lễ' này của tôi, có nặng hay không?"

Khúc Nhất Huyền trong nháy mắt khàn giọng.

Dù cho vừa rồi có một cái chớp mắt đoán được như vậy, nhưng khi suy nghĩ đáng sợ này từ trong miệng Bùi Vu Lượng phun ra, cô lập tức run rẩy toàn thân: "Anh nói lại cho tôi nghe?"

Bùi Vu Lượng đương nhiên sẽ không ngu đến mức lại tự mình chuốc lấy cực khổ, hắn xoa xoa khóe môi tê dại, âm u nhìn thẳng Khúc Nhất Huyền.

Nửa ngày, hắn khẽ cười một tiếng, ngữ khí ngạ ngón: "Có lực. Tôi còn chưa từng gặp được phụ nữ tàn nhẫn như vậy."

Phó Tầm bỗng nhiên buông tay, anh cúi người, từ trên cao nhìn xuống Bùi Vu Lượng đang bị xách cổ áo, nhấn cổ của hắn trên góc bàn bị lật ngược, gằn từng chữ: "Anh nói chuyện tốt nhất chú ý một chút, nếu không lần tiếp theo không khách khí với anh, chính là tôi."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 74: Cô là quân cờ cơ động, hết sức quan trọng, đủ để một chiêu phân thắng thua

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Thượng Phong đưa hai người ra khỏi lều.

Cậu ta bật đèn pin, im lặng không lên tiếng đi ở phía trước, chờ đến trước lều, cậu ta cúi người vén rèm vải lên, quay đầu nhìn về phía Khúc Nhất Huyền ở ngay sau lưng cậu ta: "Tiểu Khúc gia cô sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai sáng sớm phải lên đường, rất cực khổ."

"Sáng sớm?" Khúc Nhất Huyền hỏi: "Muốn sớm thế nào?"

Cô đá rơi giày leo núi, đi chân trần vào trong lều vải.

Ánh mắt Thượng Phong từ đôi giày leo núi màu nâu chuyển đến trên chân Khúc Nhất Huyền, trong miệng câu "Hừng đông liền xuất phát" mới nói một nửa, cổ đau xót, ngay sau đó miệng bị chặn lại, không chịu khống chế mà ngã vào nệm lót ấm trong lều.

Không đợi cậu ta kịp phản ứng, trên lưng bỗng trầm xuống, một cái chân đặt lên trên, gắt gao ghìm cậu ta lại trên mặt đất.

Mũi dao găm Thụy Sĩ trong tay Khúc Nhất Huyền bắn ra, không nhẹ không nặng đặt trên động mạch cổ của hắn, cô hạ giọng, cảnh cáo hắn: "Tôi hỏi mấy câu, rồi sẽ để cậu đi."

Đáy mắt Thượng Phong có tia bi phẫn chợt lóe lên, nhưng mà thế cục bất lợi, đến tư cách đàm phán cậu ta cũng không có, chỉ có bó tay chịu trói.

Ánh mắt của hắn dời xuống, ám chỉ thanh dao găm Thụy Sĩ đặt trên cổ mình, sợ chính mình thỏa hiệp không đủ rõ ràng, một bên chớp mắt biểu thị đồng ý, một bên á á hai tiếng.

Vừa á xong, Phó Tầm vén rèm đi vào.

Anh mang theo giày leo núi Khúc Nhất Huyền cởi ra ở bên ngoài lều tiến vào, tựa như vô tình đứng yên tại cửa, chặn đường đi duy nhất của Thượng Phong.

"Tôi lấy giày vào cho cô."

"Bão cát lớn, thả bên ngoài một hồi, bên trong tất cả đều là cát."

Ánh mắt mới vừa sáng lên hi vọng của Thượng Phong, tại thời khắc này, trong nháy mắt dập tắt.

Hai người này là cá mè một lứa!

Cấu kết với nhau làm việc xấu, tiểu nhân âm hiểm!

"Tôi hỏi cậu," Khúc Nhất Huyền vặn cằm cậu ta qua, ngữ khí dữ tợn hỏi: "Cậu làm việc cho Bùi Vu Lượng từ bao giờ?"

Cổ của Thượng Phong bị cô vặn đến đau nhức, cậu ta mang vẻ mặt cầu xin, so Khúc Nhất Huyền còn sợ làm Bùi Vu Lượng phát hiện hơn: "Người ngồi trên ghế gấp trong lều lớn bên cạnh Quyền Khiếu tiểu Khúc gia có ấn tượng không? Đó mới là đầu của tôi."

Khúc Nhất Huyền còn đang hồi tưởng, Phó Tầm nhắc nhở: "Là tài xế xe Discovery đêm đó truy đuổi chúng ta ở Đại Sài Đán."

Người này Khúc Nhất Huyền có ấn tượng.

Cô thù mới hận cũ tích lũy tức giận một mạch toàn rơi trên người Thượng Phong, cổ chân cô lật một cái, ép xương bánh chè cậu ta rung động kẽo kẹt.

Thượng Phong đau đến nhíu màu khổ mặt, hít vào một ngụm khí lạnh, nói: "Tiểu Khúc gia, cô phải nói chuyện đạo nghĩa giang hồ..."

"Lão đại kia của cậu vì sao lại phản bội bán mạng cho Bùi Vu Lượng? Không biết trên lưng hắn gánh mạng người, đã cùng cùng đường bí lối rồi?"

"Sao tôi biết được chứ, cấp trên muốn giao dịch hợp tác, cũng sẽ không nói cho chúng tôi biết nguyên nhân."

Khúc Nhất Huyền lại hỏi: "Quyền Khiếu bị Bùi Vu Lượng bắt được như thế nào?"

"Ở Đô Lan." Thượng Phong nuốt nước miếng, nói: "Sau khi Bùi Vu Lượng chôn sống Thẩm Chi Chi, để chúng tôi hẹn Quyền Khiếu đến cổ mộ."

"Quyền Khiếu lại không ngốc, các người hẹn hắn liền đến sao?"

"Lão đại cùng Quyền Khiếu là quan hệ hợp tác nhiều năm, đồ vật trong mộ chuyển ra tất cả đều dựa vào Quyền Khiếu tìm con đường tiêu thụ. Quan hệ tốt đến mức có thể cùng mặc một cái quần, tự nhiên là tin tưởng. Chi tiết cụ thể thì thật là không biết, tôi chỉ là đi theo lão đại trước khi xuống mộ đều là dò đường trước, hắn có thể nói cho tôi cái gì chứ?"

Khúc Nhất Huyền kiên nhẫn mất dần: "Cái này cũng không rõ, cái kia cũng không rõ, vậy cậu biết cái gì?"

Thượng Phong cười gượng hai tiếng, bất đắc dĩ nói: "Đây không phải là lăn lộn không tốt sao, sao có thể trách tôi?"

Cậu ta cẩn thận dò xét Phó Tầm ngăn ở cửa, trực giác anh càng nguy hiểm hơn một chút: "Tôi biết tiểu Khúc gia nói chuyện quy củ, nói chuyện đạo lý, sẽ không thật làm gì tôi. Tôi có thể nói những cái này, cũng đã đủ nể mặt cô rồi."

Cậu ta ho khan hai tiếng, thử dò xét nói: "Cô trước buông tôi ra, nói chuyện như vậy thật mất mặt."

Dứt lời, cậu ta chờ mấy giây, thấy Khúc Nhất Huyền không dao động, sa sút tinh thần nói: "Được được được, tôi nói."

"Năm nay tình hình không tốt, cổ mộ bị người nhìn cực chặt, đầu chúng tôi tìm không ít cơ hội, đều không thể đắc thủ, tình hình kinh tế ngày càng căng thẳng. Sáu tháng cuối năm thật vất vả mở được một cái huyệt, không biết thế nào, mở được một nửa, tuần tra tới. Chúng tôi bị vây ở trong mộ vài ngày, suýt nữa giao mạng lại đó. Thật vất vả đánh động ra ngoài, sau khi nghe ngóng, là Quyền Khiếu sau lưng làm trò quỷ. Hắn vì đồ trong hãng của mình bán chạy, lấy cờ hiệu đào được cổ mộ Đô Lan tự mình giao dịch, nâng giá lên, suýt nữa hại chết đầu chúng tôi. Cũng là bắt đầu như vậy, đầu chúng tôi mới dần dần xa lạ với Quyền Khiếu."

Tên tiểu nhân Quyền Khiếu này diễn xuất, độ tà thực còn rất cao.

Khúc Nhất Huyền lại hỏi: "Đêm đó đuổi theo xe ở Đại Sài Đán, là chủ ý của Quyền Khiếu hay là Bùi Vu Lượng?"

"Quyền Khiếu." Thượng Phong liếc mắt nhìn sắc mặt Khúc Nhất Huyền, chỉ ngô đạo: "Hắn cùng lão đại của chúng tôi giao dịch, nói giúp hắn truy tìm lại ngọc bội Câu Vân, liền chia đôi với nhau, còn có thể thay hắn sắp xếp thân phận ở Đôn Hoàng, triệt để hủy bỏ án cũ."

"Lão đại của chúng tôi bình thường cũng giúp Quyền Khiếu làm chút việc không thể lộ ra ngoài, nghĩ đến có thể một lần chấm dứt rõ ràng, cũng liền đáp ứng. Vốn là muốn ngăn các người ở ngoài Đôn Hoàng, cầm ngọc bội liền giải tán, không nghĩ tới đuổi mấy trăm cây số cũng không đuổi được… Việc này sau khi thất bại, lão đại của chúng tôi liền hợp tác cùng Bùi Vu Lượng."

Khúc Nhất Huyền: "Lão đại của các người làm thế nào biết Bùi Vu Lượng?"

Thượng Phong nhớ lại một lát, nói: "Khá sớm, mấy năm trước liền quen biết. Mấy năm trước khai quật văn vật ở cổ mộ Đô Lan rất hot, xe tới lui trên đường mười chiếc có chín chiếc là đến làm tiền kiếm tiện nghi. Hắn là khi đó quen biết..."

Cậu ta nhăn cả khuôn mặt, nói: "Chúng tôi lần này đi theo Bùi ca, cũng là bởi đã cùng đường, nghĩ ra nước ngoài mưu sinh kiếm sống. Tiểu Khúc gia ngài cũng đừng khó xử tôi, biết đến tôi đều nói với cô, mặc kệ là lão đại tôi hay là Bùi ca biết, tôi cũng không thể còn sống ra khỏi sa mạc."

Khúc Nhất Huyền rốt cục buông lỏng tay.

Cô lấy lại dao găm Thụy Sĩ, ngồi trong lều vải, không đổi sắc mặt nhìn cậu ta nửa ngày, hỏi: "Tay của cậu đã từng dính máu?"

Thượng Phong khẽ giật mình, nửa ngày mới phản ứng được ý tứ của cô, mặt đỏ lên, liền vội vàng lắc đầu: "Tôi không dám, tội đến giết con gà đều không đành lòng, nào dám giết người. Nhưng tôi đi theo người ta lăn lộn, không phải hảo tụ hảo tán (*kết bạn hay chia tay đều thoải mái, sảng khoái*) đều không tính là lương thiện. Đi đến đâu, phiền phức cũng sẽ không thiếu. Ai muốn sống mà cứ phải run sợ trong lòng, tôi liền nghĩ mượn cơ hội này, ra ngoài ở một đoạn thời gian cũng tốt."

Cậu ta cẩn thận đứng lên, sửa sang lại cổ áo: "Tôi có thể đi được chưa? Ra quá lâu, tôi sợ không tìm được cớ trở về."

Khúc Nhất Huyền phất tay.

Thượng Phong vội vàng nhặt lên đèn pin rơi trên tấm lót phòng ẩm, lộn nhào vòng qua Phó Tầm chạy ra ngoài.

** ** **

Chờ người đi một hồi, Khúc Nhất Huyền mới hỏi: "Cậu ta nói, có mấy phần là thật?"

"Dĩ nhiên cũng là thật." Phó Tầm ngồi xếp bằng, người như pho tượng không nhúc nhích: "Sau khi Quyền Khiếu biết được ngọc bội Câu Vân ở trong tay Bùi Vu Lượng, yêu cầu hợp tác không có kết quả, liền đem chủ ý đánh tới trên người Thẩm Chi Chi, yêu cầu Thẩm Chi Chi phối hợp với hắn, trộm đi ngọc bội Câu Vân. Thẩm Chi Chi hắn là đáp ứng, nhưng xen vào trước đó Quyền Khiếu từng lừa cô ta một lần, xuất phát từ trả thù, cô ta lựa chọn sau khi trộm ngọc bội tự mình tiêu thụ bán cho cửa hàng đồ cổ ở phố Mạc gia."

"Tin tức ngọc bội Câu Vân bị bán qua tay bắt đầu truyền tới vào cuối tháng chín từ Quyền Khiếu, nhưng thời gian ngọc bội mất đi là trong trong khoảng thời gian tháng chín này."

"Tôi đoán hắn là sắp đến tổ chức đại hội Đôn Hoàng, trong thành phố nhân viên anh ninh sàng chọn ngày càng nghiêm ngặt, Bùi Vu Lượng sợ không giấu được, chuẩn bị tránh trước một đoạn thời gian. Thẩm Chi Chi chọn thời cơ động thủ hắn là ngay ở một ngày trước khi hắn rời đi Đôn Hoàng, chỉ có thời gian này, dù là Bùi Vu Lượng phát hiện ngọc bội bị mất, cũng không cách nào lập tức trở về Đôn Hoàng tìm cô ta gây phiền phức."

"Cửa hàng đồ cở ở phố Mạc gia kia cùng Thẩm Chi Chi vẫn còn có tình cảm ân khách (*khách làng chơi có ân giúp đỡ, quen thuộc đã lâu*), theo thời gian suy tính, lúc ấy tin tức ngọc bội Câu Vân còn chưa hoàn toàn lan truyền trong giới cổ vật. Thẩm Chi Chi không dám nói cho đối phương biết giá trị chân chính của ngọc bội Câu Vân, che giấu đi, chuẩn bị đợi tiếng gió qua đi thì dùng ít tiền chuộc về. Thời gian ngọc bội Câu Vân vào tay cô đúng lúc là thời gian ngọc bội Câu Vân xôn xao dư luận, ấn giá cả ông chủ cửa hàng đồ cổ bán cho cô tới xem, khả năng có hai loại, một là hắn không biết hàng, hai là lúc ấy hắn đã biết mình cầm trong tay chính là củ khoai lang nóng bỏng tay, hắn không có bản lãnh lớn như vậy có thể giấu được khối ngọc bội này, vội vã thủ tiêu tang vật, cho nên bán giá thấp cho cô, hao tài tiêu tai (*bỏ tiền để xóa tai họa*)."

Phó Tầm dừng lại, nhìn cô một cái, nói: "Về phần sau này cô mang ngọc bội này đi sống hay chết, hắn cũng không quan tâm."

"Bùi Vu Lượng coi trọng ngọc bội này như vậy, chẳng mấy chốc sẽ phát hiện không tìm thấy ngọc bội, làm sao bị mất hắn tự nhiên hiểu rõ. Sau khi hắn liên hệ Thẩm Chi Chi, Thẩm Chi Chi dưới cực độ sợ hãi chỉ có thể xin Quyền Khiếu giúp đỡ, Quyền Khiếu vì muốn biết ngọc bội ở đâu tất sẽ phải bảo vệ Thẩm Chi Chi."

Nói đến đây, Phó Tầm không khỏi lại phải về đến mở đầu.

"Quyền Khiếu bỏ công sức trên người Thẩm Chi Chi trước đó, ngay từ đầu là trực tiếp vòng qua đông gia đi tìm kiếm hợp tác cùng Bùi Vu Lượng. Nhưng hắn không biết, Bùi Vu Lượng cùng nhóm người Thượng Phong kia đã sớm quen biết, đối với tác phong làm việc của hắn sớm đã nghe thấy, đương nhiên sẽ không chắp tay để con buôn như Quyền Khiếu không dưng chiếm lợi của mình. Sau khi ngọc bội bị Thẩm Chi Chi bán qua tay, Thẩm Chi Chi vì bảo vệ tính mạng, tuyệt đối sẽ không nói cho Quyền Khiếu biết đã để ngọc bội ở đâu trước khi đảm bảo được an toàn. Quyền Khiếu làm việc không thích tuyệt đường đi, một bên cất giấu Thẩm Chi Chi, một bên chính mình suy nghĩ biện pháp. Biện pháp của hắn là truyền tin tức ngọc bội Câu Vân đã ra thị trường khắp giới đồ cổ, người có ý tự nhiên sẽ nghe ngóng xem ngọc bội đã rơi vào trong tay ai, hắn ngồi hưởng ngư ông đắc lợi là đủ. Căn cứ manh mối tra xuống, người có tiếp xúc trực tiếp nhất với Bùi Vu Lượng là cô."

"Một hòn đá ném hai chim."

"Hắn đã có thể dựa vào cái này ngăn chặn Bùi Vu Lượng, đảm bảo Thẩm Chi Chi bình an, lại có thể họa thủy đông dẫn, đem nồi chụp lên lưng cô. Chỉ là không ngờ tới, cô là khối xương cứng, không chỉ không làm gì được cô, còn để cô bắt tay điều tra chuyện về ngọc bội Câu Vân. Quyền Khiếu để phòng bại lộ chính mình, chỉ có thể ngăn cản cô đến Đôn Hoàng, lúc này mới có chuyện đuổi xe ở Đại Sài Đán."

"Sau khi vào Đôn Hoàng, Thượng Phong bọn hắn không lại đuổi theo, nói rõ Bùi Vu Lượng đã phát hiện Quyền Khiếu là kẻ đứng sau màn ra tay, tự nhiên cũng suy tính ra Thẩm Chi Chi ở đâu. Bùi Vu Lượng sau khi hợp tác với Thượng Phong, ép hỏi Thẩm Chi Chi biết ngọc bội Câu Vân ở đâu, Thẩm Chi Chi bị chôn sống, Quyền Khiếu theo sát thất bại tế ngã. Bùi Vu Lượng bắt đầu giám thị bố cục, thiết kế Giang Doãn, dụ cô xâm nhập núi Minh Sa, thay hắn mở đường."

Phó Tầm vặn chai nước, nhuận giọng.

Lúc lại mở miệng, thanh âm trầm thấp, giống như ngậm mưa gió: "Ngọc bội Câu Vân truy tra đến nay, sở hữu manh mối đều đã xâu chuỗi lên. Bây giờ vấn đề duy nhất là, cô có thể tỉnh táo hơn để đối mặt vấn đề tiếp theo hay không."

Khúc Nhất Huyền hơi chỉnh biểu tình, mím môi hỏi: "Anh ám chỉ đội trưởng Bành?"

"Không chỉ có vậy." Phó Tầm khoanh tay đặt bình nước sang một bên, "Tôi bây giờ nói, cô khả năng chưa chắc sẽ tin tưởng. Giang Doãn là vai phụ nhỏ ngoài kế hoạch của Bùi Vu Lượng, hắn ngay từ đầu là thiết kế cô, cho nên hắn đối với cô rõ như lòng bàn tay. Mà trong mỗi một bước kế hoạch của Bùi Vu Lượng, cô cũng là quân cờ cơ động kia, hết sức quan trọng, đủ để một chiêu phân thắng thua."

Tác giả có lời muốn nói:

Xemmmmm... Đọc hiểu sao, mưu đồ toàn cục tôi mượn miệng Thốn Thốn nói cho mọi người nghe một lần ~

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 75: Khả Khả Tây Lý - quot;Mặc dù chúng ta không thích hợp yêu đương, nhưng tôi cảm thấy làm bạn giường dường như cũn

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Khúc Nhất Huyền cảm thấy Phó Tầm nói chuyện còn thật khiêm tốn...

Đối với chuyện nhìn người, cô lý tính đến gần như cay nghiệt.

Chỉ bằng vào lý do thoái thác phiến diện của Bùi Vu Lượng cùng bằng chứng của Thượng Phong, muốn động dao vào tín nhiệm của cô đối với Bành Thâm, hoàn toàn không có khả năng.

Cô không chỉ không tin, thậm chí còn cảm thấy Bùi Vu Lượng là vì có thể làm cho cô cam tâm tình nguyện đưa hắn rời khỏi nơi này, trộn lẫn nửa thật nửa giả, bịa đặt.

Bành Thâm là người trong lúc cô ở trong thung lũng, một đường đưa cô ra ngoài.

Nhiều năm hợp tác cùng ở chung như vậy, Bành Thâm là dạng người gì, trong lòng cô hiểu rõ.

Mà Bùi Vu Lượng, là kẻ liều mạng tay dính máu tươi, không nói pháp luật, không nói đạo nghĩa.

Phó Tầm nói những lời này, cô đích xác khịt mũi coi thường, không muốn miệt mài theo đuổi, cũng không muốn tin tưởng.

Nhưng cũng không thể gây tổn thương hòa khí.

Khúc Nhất Huyền không phải người không nói lý, cô trầm ngâm nửa ngày, hỏi: "Anh kỳ thật đã gặp qua Vương Khôn, đầu tháng bảy đêm cứu viện Tuân Hải Siêu thất bại trở lại Đôn Hoàng, anh từ Trích Tinh lâu đuổi theo tối đến ngõ nhỏ đối diện khách sạn. Cửa hàng tạp hóa trong đó, anh còn hỏi tôi về anh ta, có ấn tượng không?"

Phó Tầm: "Nhớ rõ"

"Anh ta lúc ấy là bị tôi khai trừ, nguyên nhân là làm trái quy định đội xe, làm cho khách bị tàn phế. Chính anh ta cũng phải trả giá một cái chân, đến nay không lái xe được nữa. Sau khi chuyện xảy ra, Bành Thâm bỏ xuống hết thảy công việc vội vã trở về thay anh ta chu toàn, giải quyết tốt hậu quả. Vì tránh hiềm nghi, tất cả xử quyết Vương Khôn tại đội xe đều là tôi quyết định, anh ta căn bản chưa hề nhúng tay." Khúc Nhất Huyền xốc rèm vải lên một đường nhỏ, nhìn về hướng lều vải lớn kia.

Trong lều lớn một lần nữa sáng đèn, bóng người chiếu lên vải lều, lờ mờ, số người vừa vặn.

Cô buông rèm vải xuống, thu tầm mắt lại, ngữ khí chém đinh chặt sắt: "Chỉ là sự kiện ngẫu nhiên, Vương Khôn không may gặp phải mà thôi. Bùi Vu Lượng trước có tội lừa đảo phải vào tù, sau có tử tội giết người, so sánh với hắn, tôi càng tin tưởng anh em bạn bè hợp tác nhiều năm của tôi."

Ánh mắt Phó Tầm ngừng trên mặt cô, hơi có mấy phần suy nghĩ sâu xa: "Tôi không phải tranh luận với cô, đích xác có điểm đáng ngờ."

Anh dừng lại, sau khi châm chước vài giây, nói: "Kế hoạch của Bùi Vu Lượng hiển nhiên đã bắt đầu từ rất sớm, từ mưu đồ đến thực hiện, mỗi khâu đều đã nghĩ sâu tính kỹ. Tình cảnh hiện tại của hắn, giả thiết tin tức đêm nay hắn lộ ra là sự thật, nói rõ từ rất lâu trước đó giữa hắn và Bành Thâm đã sinh ra kẽ hở không thể thay đổi."

"Vậy nhất định có một việc, khiến cho hai bên ngăn cách, dẫn đến Bùi Vu Lượng không thể không phòng ngừa chu đáo."

Vẻ nhẹ nhõm trên mặt Khúc Nhất Huyền đã triệt để không còn, cô vặn mi, theo nửa câu sau của anh hỏi: "Ý của anh là, Bùi Vu Lượng, Bành Thâm cùng Vương Khôn đều có quan hệ với chuyện mất tích Giang Nguyên?"

Phó Tầm nhàn nhạt nói: "Bùi Vu Lượng hắn là không có quan hệ gì với chuyện này, ấn theo tuyến thời gian lúc đó suy tính, hắn vừa tới tìm nơi nương tựa từ Bành Thâm, đúng thời điểm trốn tránh tôi, nên sẽ không dễ dàng lộ diện."

Anh ngước mắt, ánh mắt sáng rực, ngữ khí đều mang theo mấy phần thần bí: "Tôi đoán có chuyện, cô nhất định không để ý đến."

Khúc Nhất Huyền nhìn vào đôi mắt anh.

Đôi mắt Phó Tầm luôn luôn rất đẹp, lúc đối mặt, đáy mắt anh hình như có vòng xoáy, vòng xoáy ngưng kết từ sâu trong đồng tử, từng chút một khuếch tán ra, giống biển sâu dưới vách núi, chỉ một cái liếc nhìn chấn động lòng người.

Cô nhìn chăm chú thật lâu, đột nhiên hỏi: "Chuyện anh thích tôi, có mấy phần nghiêm túc?"

Chủ đề của cô nhảy quá nhanh cũng quá ngoài dự liệu, Phó Tầm phải mất mấy giây để tiêu hóa: "Bây giờ nói vấn đề này?"

Khúc Nhất Huyền không trốn không né, đối mặt với anh: "Đúng, bây giờ."

Phó Tầm không trả lời ngay, đôi mắt anh bình tĩnh, sau vài giây trầm mặc, ngữ khí trầm thấp nói: "Tôi và em suy nghĩ khác nhau về thích, nói mấy phần đều có vẻ bất công, không thể hoàn toàn khái quát. Cả đời này, trước khi gặp em, tôi chưa từng động tâm vì ai. Nếu như em đồng ý, lúc này em gật đầu, tôi có thể lập tức mang em về Nam Giang kết hôn."

Khúc Nhất Huyền cười lên, biểu lộ hơi có vẻ chế nhạo: "Lập tức? Anh cưới ai không cần cha mẹ anh đồng ý?"

"Cha mẹ không can thiệp vào tự do hôn nhân của tôi." Nghĩ nghĩ, Phó Tầm bổ sung một câu: "Khả năng lời tôi nói đối với em có chút mạo phạm, nhưng ý của tôi vốn là muốn nói cho em thấy trình độ nghiêm túc của tôi đối với em. Kết hôn là đáp án thành ý nhất tôi có thể nghĩ tới."

"Còn..." Khúc Nhất Huyền nhíu mày, cố gắng tìm từ hình dung điều hoà: "Thật đặc biệt."

Cái này không khác lắm tính là cầu hôn đi?

Cô gãi gãi cằm, có chút hối hận nhắc tới đề tài này.

"Tôi là người rất cố chấp."

"Giang Nguyên mất tích, cha tôi cảm thấy tôi gây chuyện cho ông ấy, mất mặt. Sau khi xuống máy bay nhìn thấy tôi lần đầu tiên, liền cho tôi một bàn tay, không lưu tình chút nào." Khúc Nhất Huyền chỉ chỉ dưới chân: "Tôi bực ông ấy, oán ông ấy, đến nay vẫn chưa tha thứ cho ông ấy. Ở tây bắc bốn năm, về nhà một chuyến tôi cũng chưa từng trở về, nói quyết liệt liền quyết liệt, nhẫn tâm đến đường lui cũng không để lại cho chính mình."

"Cha tôi có hối hận cái tát kia không tôi không biết, Nam Giang tựa như là chuyện cũ trước kia của tôi, đã ném đi sẽ không lại trở về. Tôi chỉ muốn ở lại tây bắc, nơi này trời cao biển rộng, không có gì có thể ước thúc ta trói buộc tôi. Anh không giống vậy, cuộc sống của anh và tôi khác nhau một trời một vực, sẽ không quen được."

Phó Tầm không lập tức nói tiếp.

Trong lều vừa an tĩnh, tiếng bão cát bên ngoài bão cát lập tức lộ ra vô cùng rõ ràng.

Tiếng gió xoáy cùng tiếng hạt cát đập vào thân xe, giống như hai tiết tấu khác nhau hòa âm, chọt cao chọt thấp gõ nhịp.

Thật lâu, mới nghe Phó Tầm đè ép âm thanh, khàn giọng hỏi: "Em không thích Nam Giang, hay là không thích tôi?"

** ** **

Khúc Nhất Huyền có đôi khi cảm thấy Phó Tầm nhìn người, không đơn thuần là nhìn bề ngoài. Cặp mắt kia, càng có thể xuyên thấu, từng chút một nhìn vào lòng người.

Anh biết cô nhất không thể chống cự uy hiếp, cũng biết sự háo sắc của cô ở đâu. Cơ hồ không mất một binh một tốt, đã có thể đánh tan toàn bộ tự chủ của cô, khiến phòng tuyến của cô liên tục bại lui.

Cô vẫn cứng miệng: "Có khác nhau sao?"

"Có." Anh giống như cười mà không phải cười, ngữ khí từ biệt vẻ đứng đắn nghiêm túc vừa rồi, mang theo mấy phần đùa cợt: "Không thích Nam Giang dễ xử lý, chỉ là chuyện chuyển nhà. Không thích tôi thì khá là phiền

toái..."

Anh cúi người, như không có cảm giác khoảng cách tới gần cô: "Cuộc đời tôi thứ không biết nhất chính là khiến con gái vui vẻ, nhất là người như em."

Khúc Nhất Huyền hung hăng nhíu mày.

Chỉ bằng công phu dỗ con gái hiện tại, cũng thật không ngại nói mình không biết nhất là khiến con gái vui vẻ…

"Tôi cảm thấy thật không thích hợp." Khúc Nhất Huyền ý đồ nêu ví dụ: "Anh xem, hai ta tính cách không hợp. Tôi cùng anh đều là người thích ra quyết định, nói trắng ra là đều người cường thế. Cũng tỷ như nói, khi quan điểm khác biệt, hai ta đều chấp nhất không ai nhường ai, kết cục đơn giản là lưỡng bại câu thương *(hai bên cùng tổn hại)*, tra tấn cảm tình. Còn nữa, giàu nghèo chênh lệch quá lớn, tôi dễ có phức cảm tự ti..."

"Khúc Nhất Huyền." Phó Tầm bỗng nhiên ngắt lời cô: "Những cái này đều không phải vấn đề."

Anh đưa tay, vặn tắt ngọn đèn duy nhất trong lều.

Trước mắt Khúc Nhất Huyền tối sầm lại, hàm dưới bị ngón tay của anh khẽ bóp, một giây sau, hơi thở của anh rơi xuống chóp mũi cô, ấm áp, có thể đụng tay đến, giống hơi nước nóng hổi, chợt thổi quét đến.

"Không có đạo lý một mình em định đoạt." Anh cúi đầu, chóp mũi nhẹ chống lên cô: "Tôi cảm thấy chúng ta rất thích hợp, tính tình bổ sung cho nhau, làm việc ăn ý. Bên cạnh em thêm một người thay em chia sẻ vấn đề, thay em giải quyết phiền phức, có cái gì không tốt? Có đến nỗi để em như lão hổ đoạt thịt, nhào lên liền cắn tôi?"

Anh áp sát quá gần, Khúc Nhất Huyền toàn thân căng cứng.

Cô vô ý thức phủ nhận: "Ai cắn anh?"

Trong lều vải yên tĩnh.

Lập tức, là tiếng cười nhẹ của anh, trầm thấp nặng nề tựa như cát trên ngọn gió.

"Được, là tôi cắn em."

Một giây sau, anh cúi đầu xuống, bờ môi rơi vào trên môi cô, dường như tìm kiếm hồi lâu, lúc đụng vào mơ hồ còn nhẹ buông tiếng thở dài.

Khúc Nhất Huyền khẽ giật mình.

Xúc cảm trên môi ôn nhuận, tê tê dại dại.

Cô nhắm mắt lại, lương tâm vùng vẫy một lát.

Môi Phó Tầm môi đã mút lên, anh ngậm lấy môi dưới của cô khẽ liếm, mút vào.

Bàn tay vốn nắm vuốt hàm dưới của cô đã dọc theo cổ đỡ lấy sau đầu.

Lòng bàn tay khô ráo che ở sau tai cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lỗ tai của cô cực kì mẫn cảm, một chút trêu chọc cũng có thể dẫn tới vỡ đê ngàn dặm.

Khúc Nhất Huyền mở mắt ra, ánh sáng trong mắt cô ở trong lều vải không có bất luận ánh sáng gì giống như một con đường âm u.

Cô bỗng nhiên đưa tay, nắm lấy cổ anh.

Phó Tầm rõ ràng, hơi chậm chạp ngừng lại, cô rất biết nắm chắc cơ hội đảo khách thành chủ.

Môi Khúc Nhất Huyền khẽ nhếch, ngậm lấy môi anh, hàm răng mở ra, trêu chọc đầu lưỡi cùng hàm trên của anh. Giống như còn ngại thế này không đủ, cô nghiêng người, thuận theo lực ôm của Phó Tầm, thuận thế bị anh ôm ngồi vào trong ngực.

Chỉ một lát, hô hấp của cô đã hơi loạn, bên tai nóng đỏ.

Cô dạng chân ngồi trong ngực Phó Tầm, chóp mũi chống lên nhau, trong khi hô hấp nóng hổi giao nhau, cô không sợ chết hỏi một vấn đề: "Chúng ta thế này, ai trên ai dưới?"

Tay nắm hông cô của Phó Tầm chợt siết chặt lại, xoay người đặt cô trên nệm chống ẩm: "Em nói đi?"

Khúc Nhất Huyền nửa điểm không khẩn trương, cô nghe âm thanh xu thế bão cát bên ngoài lều khẽ kêu, vén lên một sợi tóc khẽ trêu chọc khóe môi anh: "Lần ở Diên An Hồ Khẩu kia còn nhớ chứ?"

"Giường trên dưới trong khách sạn, tôi hỏi anh, tôi bên trên anh bên dưới không có ý kiến gì chứ, lúc đó anh có thể gật đầu."

Đôi chân thon dài của cô leo lên eo anh, cực quấn người một câu, ý tưởng đột phát nói: "Mặc dù chúng ta không thích hợp yêu đương, nhưng tôi cảm thấy làm bạn giường cũng không tệ đâu?"

Cô vừa dứt lời, liền nghe thấy Phó Tầm nghiến răng nghiến lợi, từng chữ từng câu từ trong hàm răng gạt ra: "Em muốn chết?"

Tác giả có lời muốn nói:

Thẻ cảm tình hí thẻ hai ngày...

Tính cách này của Tiểu Khúc gia, cái gì mà thẹn thùng căn bản là không tồn tại, viết vô số bản, rốt cục hài lòng

*

Thật xin lỗi độc giả Ánh Sao, đề tài không dễ viết, mà lại nói lời nói thật, viết đến bây giờ đã cùng cố sự lúc đầu đặt bút nghĩ viết không giống nhau.

Tôi cho Ánh Sao móc nối được một dàn khung cố sự rất lớn, nhưng tôi cảm thấy năng lực còn chưa đủ. Cho nên phần cuối lúc sát nhập tất cả manh mối, có chút lực bất tòng tâm, bao quát tuyến tình cảm tôi cũng thể hiện có chút bất lực. Càng đến cuối, càng khó viết, cũng càng sợ nhìn thấy bình luận.

Tôi muốn nếm thử khiêu chiến đề tài khác biệt, lần này coi như là học tập đi. Ánh Sao tôi không muốn bị phá vỡ, cũng không muốn chém đứt đại cương, khả năng rời bỏ cố sự lúc trước thiết lập, có người cảm thấy Ánh Sao không giống phong cách trước đây của tôi cảm thấy tươi mới, cũng có độc giả cảm thấy không lưu loát khó hiểu không dễ nhìn.

Tôi cũng không làm được mỗi giai đoạn mỗi lựa chọn mỗi cố sự đều phù hợp khẩu vị mọi người, nhưng may mắn có thể kết bạn một đoạn đường, thật sự rất vui vẻ.

Cuối cùng chính là việc đăng bài là một vấn đề rất lớn, tôi tỉnh lại cũng sẽ cố gắng sửa lại. Trong khoảng thời gian này tự trách rất nhiều, chỉ là rất khó chính miệng thừa nhận sai lầm của mình.

Ánh Sao cách hoàn tất còn có một đoạn thời gian, nhưng bộ truyện mới đã trong kế hoạch chuẩn bị, sẽ là cái tiểu ngọt văn, cho mọi người thay đổi khẩu vị ~

Cảm tạ!

Editor: Coi như lần đầu cầu hôn nên đổi cho Tầm ca gọi Tiêu Khúc gia là "em" cho tình cảm hén =)))

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 76: “Quên đi.” Anh nhắm mắt, thanh âm có chút ám ách: quot;Có chút quan hệ dù sao cũng tốt hơn so với không có quan hệ.

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Khúc Nhất Huyền nghe xong cười không ngừng.

Cô nâng mắt, sau khi thích ứng với bóng tối hai mắt vừa sâu vừa sáng, giống như Bắc Đẩu treo trên dải ngân hà: “Rõ ràng để anh chiếm tiện nghi, anh còn không vui?” Cô dùng mắt cá chân nhẹ cọ xát dưới eo anh, lúc ngửa đầu, môi gần sát cằm anh nhẹ nhàng dây dưa: “Lời này tôi không thu về, anh phải nhớ kỹ để tự tới lấy đó.”

Phó Tầm tựa như cười cười, tiếng hít thở dần dần trầm hơn.

Lòng bàn tay anh nóng hổi, cách một lớp vải mỏng manh như một chiếc bàn ủi khiến Khúc Nhất Huyền bỗng dưng sinh ra cảm giác bi tráng như thiêu thân lao đầu vào lửa. Đầu ngón tay cô từ tai anh một đường dao động, dọc theo cằm dưới sờ đến khóe môi.

Đường cong viền môi của Phó Tầm sắc bén vừa phải, lộ ra đường cong dưới hàm như dùng dao khắc, lúc không nói lời nào khiến cho người ta sinh ra một loại cảm giác sắc bén.

Khúc Nhất Huyền thích, không phải đường cong bên môi anh, cũng không phải quai hàm tinh xảo của anh, mà là vòng xoáy bên khóe môi này, mềm mại, nhu hòa.

Hình dạng lúc hơi nhếch lên khiến đầu ngón tay cô ngứa ngáy vô cùng.

Cô lặp đi lặp lại vuốt ve, vuốt ve, yêu thích không buông tay.

Phó Tầm cứ như vậy rủ mi nhìn chằm chằm cô một hồi.

Thật lâu, giống như thỏa hiệp, anh buông bàn tay đang giữ trên lưng cô, dưới lòng bàn tay trượt, thuận theo sống lưng trượt xuống mông cô nhẹ vỗ một cái.

Khúc Nhất Huyền bị đánh cho sững sờ, tay cứng lại trên mặt anh, ánh mắt lom lom đối mắt với anh.

Phó Tầm cúi đầu, nắm chặt tay cô kéo đến bên môi nhẹ nhàng hôn một cái: “Những lời đêm nay, chuyển sang nơi khác đổi thời gian khác, em không chịu trách nhiệm với tôi thì không thể.”

“Em cho là tất cả đàn ông đều coi khinh trong sạch của mình không cần danh phận?” Anh xoay người, ôm Khúc Nhất Huyền nằm xuống đệm chống ẩm: “Không hỏi xem tôi thích điểm gì ở em?”

Khúc Nhất Huyền nói: “Tôi sợ anh ba ngày ba đêm cũng nói không hết.”

Phó Tầm lập tức có chút tức giận, anh nói: “Khúc Nhất Huyền, em không thể có chút nhận biết tỉnh táo nào đối với bản thân được à?”

“Không tỉnh táo ở chỗ nào?”

“Nếu anh nhìn toàn thân tôi đều là khuyết điểm, hoặc là khuyết điểm nhiều hơn ưu điểm, tôi cho anh biết, anh tuyệt đối không đủ thích tôi. Loại thích này không lâu dài được, tôi khuyên anh sớm từ bỏ đi, tránh khỏi về sau nói tôi chậm trễ anh.” Cô xoay người muốn đi.

Còn chưa kịp cử động, Phó Tầm phát hiện ý đồ của cô trước, tay nắm cả eo ếch của cô vây khốn lại, hoàn toàn ôm Khúc Nhất Huyền vào ngực: “Thành thật một chút.”

Khúc Nhất Huyền vùng mãi không thoát, dứt khoát tìm một tư thế thoải mái làm ổ: “Tôi từng nghe đội trưởng Bành nói đến chuyện trèo lên Everest.”

Phó Tầm kéo túi ngủ qua, ôm lấy cô: “Anh ta nói như thế nào?”

“Đội trưởng Bành nói trong cuộc đời anh ấy có hai lần từng trèo lên Everest, một lần vì danh, một lần trục lợi.”

“Trước mặt chúng tôi anh ấy luôn gọi tên thân mật của mình là khách giang hồ, mỗi lần uống say, đều muốn kể chuyện sau khi anh ấy thành niên nói mãi đến khi thành lập đội cứu viện mới thôi. Sau khi thành niên, anh ấy thi bằng lái hạng A, làm vận chuyển. Lái xe vận tải tiền lương cao, nhưng vất vả, anh ấy không chịu khổ được, lái được mấy năm thì muốn tự làm chút buôn bán.”

“Từ nhà hàng đến khách sạn, không có việc gì anh ấy chưa từng làm. Đáng tiếc trời sinh không có số làm ăn, lúc có vốn buôn bán anh ấy làm lần nào lỗ lần đó, tiền kiếm được lúc làm vận chuyển trước khi cưới chị dâu đã lỗ sạch sành sanh. Sau khi thành gia chi tiêu lớn, đội trưởng Bành tuổi đã cao cũng không tiện gặm hết vốn của chị dâu, dứt khoát trở về công ty vận chuyển. Lần này đổi sang lái xe khách, chuyên đi tuyến Xuyên Tàng.”

“Năm đó, leo Everest là hạng mục thương nghiệp cực hot, lúc ấy nhân dân cả nước đều bận rộn phát tài, du lịch vẫn là một chuyện xa xỉ. Tâm đội trưởng Bành nóng lên, thành lập đội đi leo núi.”

Khúc Nhất Huyền buồn ngủ, thanh âm trầm nhỏ: “Trèo được lên đỉnh Everest đặt ở hiện tại cũng coi như là một chuyện có thể hãnh diện cả đời, nếu không phải lúc ấy còn chưa có vòng bằng hữu hay Wechat này kia, Đội trưởng Bành chắc chắn có thể một bước phát trực tiếp quá trình leo núi. Anh ấy từ phía bắc Everest trèo lên núi, các tiền bối đi đường quá nhiều, anh ấy còn muốn tăng thêm độ khó leo núi, tốt nhất một trận thành danh. Kết quả trèo lên đến một nửa, tổ leo núi thành lập lâm thời của anh ấy có một nhóm người ngã. Anh ấy cùng tổ viên còn lại tiếp tục công phá đỉnh, nhưng rời khỏi doanh địa không bao xa, anh ấy lại quay trở lại, dừng bước ở độ cao hơn sáu ngàn mét so với mặt nước biển.”

“Mấy bước một cỗ thi thể, Everest chẳng khác gì một nghĩa địa lộ thiên, anh ấy nhìn thấy trong lòng sợ hãi đến hoảng. Cộng thêm thiếu dưỡng khí, áp lực thấp, cực lạnh, ngay lúc đó thiết bị leo núi gánh không được rủi ro trèo lên đỉnh, lại có đội viên thân thể khó chịu, cần hút dưỡng khí cấp bách. Nếu như để đội viên ở lại, tiếp tục trèo lên đỉnh, đi lên độ cao hơn hai ngàn mét, vừa đi vừa về bảy, tám tiếng, người này khẳng định sống không nổi. Anh ấy không cân nhắc quá lâu, rất dứt khoát mang đội viên xuống núi.”

Anh không đáp, Khúc Nhất Huyền cũng không biết anh có đang nghe hay không, đưa tay kéo cổ áo anh một cái, cường điệu: “Tôi ở đội cứu viện gặp quá nhiều tổ đội leo núi thám hiểm lâm thời. Thường xuyên xảy ra vấn đề cũng là những đội ngũ này, không phải người lĩnh đội tính chuyên nghiệp không đủ, quyết sách sai lầm. Thì là tổ viên rèn luyện thời gian quá dài, mâu thuẫn quá nhiều, dẫn đến toàn đội gặp nạn. Tôi phục Bành Thâm, không chỉ bởi vì anh ấy từng chăm sóc cho tôi, chỉ riêng ý thức đoàn đội của anh ấy cũng là hiếm thấy.”

“Lúc đầu đội cứu viện mới thành lập, đội trưởng Bành từng tự lĩnh đội mấy lần. Tính chuyên nghiệp của anh ấy không ai có thể so sánh, tôi chính là do anh ấy nắm tay dạy dỗ. Năng lực dự đoán, năng lực phân tích, năng lực tìm kiếm cứu viện và năng lực chỉ huy của anh ấy toàn đội tìm không ra người thứ hai.”

Phó Tầm bắt được tay cô cầm trong lòng bàn tay, hững hờ đổi chủ đề: “Còn lần leo núi thứ hai thì sao?”

“Anh không biết?” Khúc Nhất Huyền hỏi lại: “Lần thứ hai trèo lên Everest, hai người chẳng phải quen biết nhau sao?”

Phó Tầm nói: “Không nhớ rõ lắm.”

Khúc Nhất Huyền nhớ lại một lát, nói: “Lần thứ hai trèo lên Everest cách đây nhiều năm, chính anh ấy cũng không nhớ rõ. Có khi nói ba năm, có khi nói năm năm, còn phải xem tâm tình của anh ấy.”

“Lý do ngược lại là rất thống nhất, nghe nói là khoác lác, có người nhà của người trèo lên Everest gặp nạn tìm tới cửa nhờ anh ấy đi nhặt xác. Anh ấy không tiện cự tuyệt đành lập đội leo núi thám hiểm, lại trèo lên Everest. Cũng may người gặp nạn ở độ cao so với mặt biển không cao lắm, không kém bao nhiêu so với lúc anh ấy dừng bước trên Everest, chỉ là đường hiểm, thi thể không dễ vận chuyển. Anh ấy ở độ cao sáu ngàn mét so với mặt nước biển cắm rễ mất mấy ngày mới đưa thi thể xuống núi.”

“Truy danh, trục lợi, hai loại anh ấy toàn chiếm.”

“Anh ta không nhắc đến tôi?” Giọng Phó Tầm trong bóng đêm vừa thấp vừa trầm, lộ ra cảm giác việc không liên quan đến mình.

“Có nhắc.” Khúc Nhất Huyền dừng lại, nói: “Đội trưởng Bành rất ít khi nhắc đến anh, lần đầu tiên là lần tôi nghe anh ấy nhắc đến lai lịch phía đầu tư của Tinh Huy. Mỗi lần lặp lại đoạn huy hoàng này, chuyện liên quan tới anh, lật qua lật lại vẫn là mấy câu kia.”

Phó Tầm không lên tiếng, tay anh rơi xuống lưng cô nhẹ nhàng nắm, hơi cúi đầu nghe tiếng cô dần dần buồn ngủ.

"Anh ấy nói anh ấy đụng phải anh lúc đi dọc theo con đường này, là người leo núi nhà giàu mới nổi nhất, trang phục và thiết bị leo núi kia tất cả đều cực xịn. Đi một mình, cũng không thành đoàn, nhưng sau lưng tối thiểu có một đội lực lượng chi viện đi theo."

"Lúc đó anh ấy nhìn thấy anh, chỉ có một ý niệm trong đầu… Sự chênh lệch giữa người và người, rõ ràng là cùng một điểm xuất phát, đến cuối cùng thường là một người ở đỉnh núi, một người ở chân núi."

Khúc Nhất Huyền có chút hiếu kỳ: "Sao lúc đó anh lại quen biết đội trưởng Bành?"

"Bành Thâm chưa từng nhắc đến?"

Khúc Nhất Huyền đáp: "Một chút."

"Anh ấy nói ngày đó anh ấy vừa hạ trại xong, thừa dịp trạng thái tốt nên đi dò đường. Cũng không nói làm sao gặp được anh, chỉ nói dựng giúp qua một đoạn đường, chờ đến ngày thứ hai anh ấy đưa thi thể xuống lại nhìn thấy anh, anh trèo lên đỉnh thành công đang rút lui xuống dưới núi."

"Không khác lắm." giọng Phó Tầm thấp xuống một chút: "Tình cờ gặp trên đường, trò chuyện vui vẻ. Anh ta theo giúp tôi đi qua một đoạn đường, tôi cho anh ta lời khuyên và đề nghị. Anh ta nói tiếc nuối chưa thể một lần trèo lên đỉnh, lần thứ hai đến cũng có chuyện mang theo, đời này khả năng không có duyên trèo lên đỉnh, báo tôi sau khi leo lên đỉnh Everest thay anh ta nhìn cảnh sắc trên đỉnh núi nhiều hơn một chút."

"Lúc xuống núi, tôi rút lui theo đường cũ. Không có gì bất ngờ xảy ra nên đã gặp anh ta, kết bạn đồng hành." Phó Tầm nghe xu thế hít thở của cô dần dần chậm chạp bình ổn, thấp giọng nói: "Lúc liệm thi thể người gặp nạn ở bên ngoài có điều chú trọng, phải báo tin. Bành Thâm và Bùi Vu Lượng biết nhau cũng là bởi vì muốn đi báo tin cho người nhà của người gặp nạn…"

Nói còn chưa dứt lời, nghe cô hàm hồ 'ừ', anh cúi đầu, mượn ánh sáng dạ quang trên màn hình đồng hồ đeo tay nhìn cô một cái.

Cô đã ngủ.

"Quên đi." Anh nhắm mắt, thanh âm thật thấp: "Có chút quan hệ dù sao cũng tốt hơn so với không có quan hệ."

** ** **

Cả đêm yên bình.

Sáng sớm hôm sau, Thượng Phong đến đánh thức. Xốc rèm lều vải đi đến tìm tòi, chỉ thấy trong lều vải không có một ai, túi ngủ trên đệm chống ẩm xoay thành một đoàn, hành trang hành lý đều không có, nghiễm nhiên một bộ tư thế người đi nhà trống. Tim hắn đập mạnh một cái, lúc đang kinh nghi bất động (*kinh ngạc đến không cử động nổi*), bị người đạp một cước từ phía sau, cả người không khống chế nổi cân bằng nhào vào trong lều vải, khuỷu tay bị chà sát đau nhức.

Cậu ta quay đầu, đang muốn giận mắng, nâng mắt trông thấy Khúc Nhất Huyền đứng sau lưng hai tay vòng trước ngực, một bộ dạng nữ La Sát, tất cả lời lẽ thô tục đến bên miệng hoàn toàn thành thành thật thật nuốt trở vào.

Cậu ta gượng cười hai tiếng: "Tiểu Khúc gia dậy thật sớm."

"Tạm được." Cô cười tủm tỉm, ngữ khí khiến cho người ta không rét mà run: "Cái lều vải này là địa bàn của tôi và Phó Tầm, cậu biết hai chúng tôi có quan hệ thế nào không? Nếu như tôi còn chưa dậy cậu đã trực tiếp vén rèm bước vào, đôi mắt kia có còn muốn giữ hay không?"

Thượng Phong nói thầm trong lòng: Chính là muốn thừa dịp lúc các người không sẵn sàng nhìn trúng vài lần sao?

Nhưng mặc kệ trong lòng nghĩ đến chuyện đen tối nào, trên mặt lại chỉ có thể cần thận xin lỗi Khúc Nhất Huyền: "Tôi sai rồi tôi sai rồi, cô chớ so đo với tôi. Tôi đây không phải là sống cùng đám đàn ông quá lâu nên mới không có thói quen này sao..."

Khúc Nhất Huyền làm bộ muốn đánh, Thượng Phong vừa ôm đầu vừa nhanh nhẹn chạy vào trong lều vải, cầu xin tha thứ: "Không dám! Sau này trước khi tôi tới, cách ba bước nhất định báo cho cô!"

Cái này còn tạm được! Khúc Nhất Huyền thu tay lại, chờ Thượng Phong từ trong lều vải leo ra, hỏi: "Lúc nào nhổ trại thế?"

"Tôi đến gọi tiểu Khúc gia nhổ trại đây, sa mạc trời nóng, đến buổi trưa sẽ không thể đi đường nên đi sớm một chút." Cậu ta xoa xoa đôi bàn tay, mắt nhìn lều vải, ra hiệu: "Vậy thì tiểu Khúc gia, thu lều vải một chút, dọn dẹp một chút là có thể đi."

"Đã biết."

** ** **

Chờ Thượng Phong vừa đi, Khúc Nhất Huyền không vội vã thu lều vải.

Cô quay về xe, lật bản đồ ra nhìn. Cô và Phó Tầm dậy từ sáng sớm, là thừa dịp lúc tất cả mọi người còn ngủ, suy tính lộ tuyến của Bùi Vu Lượng.

Nếu đường chạy trốn của Bùi Vu Lượng chệch hướng quá xa với cứ điểm quân sự cô muốn đi còn phải kịp thời sửa đổi, để phòng cuối cùng không thể đến địa điểm mình mong muốn, dẫn đến kế hoạch bắt giữ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Phó Tầm đang kiểm kê vật tư.

Bùi Vu Lượng mời Khúc Nhất Huyền dẫn đường, mặc dù cũng khách khách khí khí, nhưng vật tư cũng không có thực sự chia sẻ.

Nói cách khác, một đường Cruiser tiêu hao xăng, bao gồm ba bữa cơm của Khúc Nhất Huyền và Phó Tầm tất cả đều là đang tiêu hao vật tư của mình.

"Còn có thể chống đỡ một ngày rưỡi." Phó Tầm suy tư một lát, nói: "Vừa vặn đến gần Khả Khả Tây Lý."

Khúc Nhất Huyền nhíu mày: "Gần Ngũ Đạo Lương?" Cửa núi Côn Luân nhiều xe nhân tạp, miệng núi lại hẹp vị trí rất dễ dàng bị ôm cây đợi thỏ, Bùi Vu Lượng chắc hẳn sẽ không mạo hiểm, vậy cũng chỉ có chọn tuyến đường đi Ngũ Đạo Lượng.

"Chưa hẳn." Phó Tầm hời hợt: "Ngũ Đạo Lương có trạm bảo hộ, tiếp giáp La Bố Bạc, Bùi Vu Lượng chuẩn bị đầy đủ, không nguyện ý mạo hiểm đi Ngũ Đạo Lương bổ sung vật tư. Hắn sẽ trừ ra một xe đi con đường khu không người, đi ngang qua La Bố Bạc."

Khúc Nhất Huyền phân tâm nhìn lều vải to, thấy không ai chú ý nơi này, hạ giọng nói: "Nhanh thì buổi chiều, chậm thì đêm nay, đội xe có thể đi ra khỏi sa mạc. Tình hình xe và đường xá đã hình thành thì không thể thay đổi, đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh, là thời điểm bỏ rơi một chiếc xe."

Phó Tầm rất đồng ý: "Tôi cũng cảm thấy, phải đặt em ở dưới mí mắt nhìn xem mới an tâm."

Khúc Nhất Huyền 'xùy' một tiếng, cười.

Cô nghiêng người, khuỷu tay chống tay lái nhìn anh một cái, trêu đùa nói: "Lời tối hôm qua tôi nói anh nghĩ thế nào?"

Phó Tầm vẫn chưa trả lời, bên trái cửa sổ xe bị gõ gõ. Khúc Nhất Huyền giật nảy mình, theo tiếng quay đầu, thấy là Thượng Phong, nhấn cửa sổ xe xuống tức giận nói: "Thế nào?"

Thượng Phong thò đầu ra nhìn vào trong xe, hỏi: "Bùi ca bảo tôi tới hỏi một chút, hai người đang làm gì…"

Khúc Nhất Huyền quay đầu nhìn lều vải lớn.

Bùi Vu Lượng chẳng biết đã đứng ở chỗ đất trống tối hôm qua hạ trại tự lúc nào, hút thuốc, nói chuyện với Giang Doãn. Nhưng hiển nhiên là không nghiêm túc, cặp mắt kia, âm trầm, một mực nhìn qua bên này.

Khúc Nhất Huyền còn nhớ chuyện không vui vẻ tối hôm qua với Bùi Vu Lượng, sắc mặt cực kém thu tầm mắt lại.

Thượng Phong còn đang thay Bùi Vu Lượng truyền lời, ngại Phó Tầm còn an vị trên ghế phụ xe, cậu ta nói lắp bắp một đoạn văn, có phần không khí thế: "… Lều vải lớn đều đã dỡ sạch chuẩn bị nhổ trại, lều vải của hai người còn không thu. Có phải hay không cảm thấy Bùi ca của tôi khách khách khí khí với các người, các người được đà lấn tới, không biết điều? Nếu là… Nếu là làm trễ nải thời gian nhổ trại, anh ấy không dám làm gì cô, nhưng không tiếc để Giang Doãn cô nương ăn chút đau khổ." Khúc Nhất Huyền cười một tiếng, ra hiệu cậu ta lui lại hai bước.

Cô đẩy cửa xe ra, tay đặt lên trần xe, đứng ở trước ngưỡng cửa, xa xa ngoắc ngón tay với Bùi Vu Lượng: "Anh có gan thì vác xác đến nói với tôi."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 77: Anh nói: quot;Khó kìm lòng nổi."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Có khúc nhạc dạo ngắn này, thời gian nhổ trại xong xuất phát ròng rã trễ nửa giờ. Theo lẽ thường thì Khúc Nhất Huyền lái xe, xe bảo hộ và các xe còn lại nối đuôi đi phía sau. Hai vị đầu lĩnh nói một là một náo loạn không thoải mái, tiểu đệ ở dưới phải nhìn sắc mặt mà làm việc, cũng là một đường buồn bực không lên tiếng.

Trên đường đi, Khúc Nhất Huyền không tìm Bùi Vu Lượng nói chuyện, Bùi Vu Lượng cũng thức thời không mở miệng.

Không khí trong buồng xe rầu rĩ nặng nề, như một quả khí cầu căng hơi, tùy thời có nguy hiểm bạo phá.

Mãi mới chờ đến buổi trưa dừng xe chỉnh đốn thời gian, Thượng Phong dựng lò nấu canh, Khúc Nhất Huyền cắn lương khô uống nước, ăn xong liền hét lớn lên đường, hoàn toàn mặc kệ Bùi Vu Lượng bên kia súp rau vừa nấu xong, đám người ngồi vây xung quanh bếp còn chưa kịp uống một ngụm.

Khúc Nhất Huyền chân trước vừa mở cửa xe chuẩn bị lên xe, chân sau một chủ xe việt dã khác đã quăng bát đũa, đứng dậy hét lên: "Cô ăn xong rồi, không nhìn thấy mấy người xe chúng tôi còn chưa ăn cơm à? Con mắt dán lên đỉnh đầu nhìn không thấy sao!"

Khúc Nhất Huyền dừng lại, vừa kéo cửa xe trở tay đóng lại, quay người nhìn: "Ở đây có phần cho cậu nói chuyện?"

"Ông chủ Bùi là mang các người đi chạy thoát thân, cậu cho rằng đây là đang du lịch mùa thu hay là cắm trại dã ngoại, vây lô dựng lò nấu súp uống, ngại mạng quá dài? Có biết hay không hiện tại có bao nhiêu người đang chờ bắt các người."

Người kia tức giận đến cười lạnh một tiếng, giận mắng: "Mấy con người cặn bã, bản lĩnh thì không có chỉ biết nhìn người khác đỏ mắt tâm nóng. Không phải là muốn kiếm một chén canh sao, quanh co lòng vòng ném sắc mặt cho ai nhìn."

Khúc Nhất Huyền chợt cảm thấy hiếm lạ.

Không nghĩ tới trong đống đàn ông này thế mà có thể vớt ra một tên mồm miệng lanh lợi như thế.

Cô cười cười, không đáp lời, cũng không tiếp tục thúc giục người đi. Chìa khóa xe trên đầu ngón tay chuyển hai vòng, vân đạm phong khinh lắc tay đi tìm Phó Tầm đợi ở đuôi xe.

Cô vừa đi, Bản Thốn vừa ra mặt tùy tiện cười một tiếng, thừa thắng xông lên lại châm chọc cô hai câu: "Tôi thấy tiểu Khúc gia này có bao nhiêu lợi hại đâu, không phải cũng là lấn yếu sợ mạnh. Bùi ca nhường nhịn cô ta, cô ta lại còn cho là mình không tầm thường, nhăn mặt khắp nơi. Một khi đã hung lên với cô ta, cậu nhìn xem cô có dám đáp lại hay không? Cũng chỉ là một con hổ giấy, hắt chậu nước lạnh là im ngay."

Thượng Phong dò xét anh ta một chút, chỉ cảm thấy chỗ sáng nay bị Khúc Nhất Huyền đạp còn ẩn ẩn đau.

Cậu ta chần chờ hai giây, nói: "Có thể là cô ấy khinh thường cãi nhau với anh, cảm thấy mất mặt..."

Bản Thốn cúi đầu liếc cậu ta, tức giận thấp giọng khiển trách: "Nhìn bộ dáng sợ hãi của cậu kìa, trách không được bị đàn bà bắt nạt."

Thượng Phong có khổ khó nói, cậu ta nhớ lại con dao găm Thụy Sĩ để trên động mạch cổ tối hôm qua, yên lặng rồi lại yên lặng, không lên tiếng.

Cậu ta thậm chí hoài nghi Bản Thốn quên mất chuyện tối hôm qua Khúc Nhất Huyền đánh nhau với Bùi ca, một người phụ nữ bình thường có thể ra tay hung ác như thế sao?

Còn hổ giấy… Từ trước đến nay ở trong đội Thượng Phong luôn không có quyền nói chuyện, thấy không thuyết phục được Bản Thốn, cũng lười khiến người ta chán ghét.

Chờ ra biên giới nước ngoài, trời đất bao la.

Cậu ta thông minh lanh lợi tự vệ một chút là được, quản Bản Thốn sẽ phải đụng tới cái đinh cứng hay không làm cái gì.

Bùi Vu Lượng nhìn hai người một chút, quay đầu thấy Khúc Nhất Huyền vào trong xe tìm Phó Tầm an ủi, làm như chưa có chuyện gì xảy ra, tiếp tục thu xếp cơm trưa.

** ** **

Khúc Nhất Huyền vừa lên xe, liền khóa cứng cửa xe.

Phó Tầm đang vẽ bản đồ địa hình, thấy cô tới, đặt lấy tay cô để trên đầu gối, anh cũng thuận theo chụp lên, hỏi: "Em chọc giận Bùi Vu Lượng làm gì?"

"Đây không phải là chưa chọc giận sao." Cô nghiêng thân nhìn qua, cũng hỏi: "Anh họa bản đồ địa hình làm gì?"

Phó Tầm không trả lời ngay, anh trầm mặc mấy giây, đổi loại phương thức: "Em muốn nổi lên tranh chấp với Bùi Vu Lượng để dễ dàng đề cập chuyện tiếp tế vật liệu?"

"Không kém bao nhiêu đâu." Khúc Nhất Huyền hào hứng: "Tôi nghĩ nếu trực tiếp đề cập tiếp tế vật tư Bùi Vu Lượng sợ là sẽ không đồng ý, thậm chí sẽ sinh ra phản cảm, càng phòng bị chúng ta kỹ hơn. Cho nên nghĩ quanh co chút, muốn chia sẻ với đoàn xe của hắn trước đã, chờ cả đội vật tư không đủ, còn sợ hắn không đi tiếp tế? Sợ là chính hắn sẽ tự chủ động mở miệng, lúc ấy đâu còn đến lượt tôi mở miệng?"

"Coi như con đường này không làm được, lấy mâu thuẫn trước làm nền tảng sẽ không sai. Anh nhìn tên Bản Thốn kia xem, tuổi cũng không nhỏ mà chẳng khác gì thanh niên đang trong thời kì phản nghịch, ánh mắt thiển cận còn dễ dàng xúc động. Bình thường không nói lời nào, kích một cái lại chẳng khác gì con sư tử ngao ngao kêu, bây giờ nói không chừng còn đang ở sau lưng đắc ý chế nhạo tôi đây..."

Phó Tầm cười: "Vật tư có hạn, Bùi Vu Lượng lại là tội phạm chạy trốn, tự tuyệt đường lui. Không chỉ phải cẩn thận tránh cảnh sát truy nã hắn, còn phải đề phòng em phản bội hãm hại, có thể quản chuyện ăn cơm của Giang Doãn đã rất nhân từ. Em không hiểu rõ hắn, tôi cũng không hiểu rõ, nhưng chúng ta đều phải nhớ kỹ bài học từ Thẩm Chi Chi, người phụ nữ từng sống với hắn mà hắn còn có thể tàn nhẫn như vậy, huống chi là chúng ta cản trở đường sống của hắn."

Khúc Nhất Huyền cong tay, nhẹ gãi gãi bắp đùi anh: "Anh muốn nói là việc chia sẻ vật tư không thực tế?"

"Không thực tế." Phó Tầm thuận tay đặt bản đồ địa hình sau kính chắn gió, không dấu vết nhẹ xoay cằm Khúc Nhất Huyền qua, ra hiệu cô nhìn bên cạnh cửa sổ xe trước: "Nhìn cái bóng trên kính."

Trên kính xe đen nhánh, Thượng Phong đang bưng cái bát vụng trộm nhìn phía bên này.

Khúc Nhất Huyền 'xùy' một tiếng: "Tên chân chó này."

Cô nhấc chân, vượt ngang qua bàn điều khiển, ngồi vào lòng Phó Tầm.

Ghế lái chật chội sau khi tăng thêm cô chen chúc đến không có một tia khe hở.

Phó Tầm lui về sau điều chỉnh chỗ ngồi, tiếp tục nói lời vừa rồi: "Bùi Vu Lượng rất rõ ràng tình cảnh trước mắt của mình, hắn tình nguyện bỏ qua cái cách nhanh gọn đó của em cũng không tiếc mạo hiểm đi vòng thêm đường xa để đến được đường biên giới. Ván cờ này hắn mưu đồ lâu như vậy, không đến nỗi ngay cả chuyện tiếp tế vật tư trọng yếu cũng không nghĩ tới. Trên con đường này, hắn nhất định bấm đốt ngón tay tính vị trí chứa đựng vật tư, em phí bao nhiêu tâm tư cũng vô dụng."

Anh nghiêng thân, mở tấm bản đồ địa hình kia đưa cho cô nhìn: "Tôi là xe đi cuối cùng, người nhìn tôi chằm chằm ít hơn chút. Mỗi lần đi ngang qua chỗ nào đó, tôi cũng lưu tâm nhớ đường và địa hình." Phó Tầm chỉ chỉ núi cát lớn trên núi Minh Sa: "Nơi này là điểm Bùi Vu Lượng bố trí mai phục, theo cách hắn bố trí bữa cơm ngẫu nhiên này, trên con đường này hắn là còn có mấy cái tọa độ đã chuẩn bị xong từ trước, hoặc bố trí bẫy rập, hoặc là chứa đựng vật tư. Em cảm thấy mình là đang gây mâu thuẫn, Bùi Vu Lượng có lẽ cũng vui vẻ nhìn em gây mâu thuẫn đấy."

"Vui vẻ?" Khúc Nhất Huyền không hiểu: "Hắn không phải là nên sợ đội xe bất hòa nhất à, đấu tranh nội bộ có thể có..." Kết quả gì tốt chứ.

Cô bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, kịp thời ngừng miệng.

Mấy người kia, tất cả đều là nửa đường kết nhóm hợp tác, sao có thể tính một tổ? Bàn Thốn và Thượng Phong cũng không hoàn toàn nghe hắn, bọn chúng trước kia vẫn luôn đi theo lão đại nhà mình nghe Quyền Khiếu. Trước đây Quyền Khiếu bội bạc, sau khi làm phản lão đại, lúc này bọn chúng mới đổi chủ theo, bị Bùi Vu Lượng sai sử. Nghĩ rõ ràng điểm ấy, Khúc Nhất Huyền cũng không bất ngờ khi thấy Phó Tầm có suy tính như vậy.

Đoạn đường này núi cao nước xa, Bùi Vu Lượng vốn là ốc không mang nổi mình ốc, tự thân còn khó bảo toàn làm sao lại nguyện ý mang theo nhiều người vướng víu liên lụy đến mình như vậy?

Càng đến gần đường biên giới, vật tư tiếp tế càng có hạn, hắn sợ là hận không thể khiến Khúc Nhất Huyền có thể nhảo ầm ĩ với Bàn Thốn và Thượng Phong, nhảo đến lưỡng bại câu thương.

Phó Tầm thấy cô kịp phản ứng, đôi mắt kia nổi lên ý cười càng trở nên đen bóng.

So sánh với nhau, Khúc Nhất Huyền lộ ra vẻ uể oải hơn nhiều: "Vậy nếu Bùi Vu Lượng hạ quyết tâm không nguyện ý tự nhiên đâm ngang, thừa dịp việc tiếp tế này báo tin cho Cố Yếm được không?"

Hiện tại xem ra ngay cả tiếp tế vật tư cũng không thể hi vọng xa vời, nói gì đến báo tin.

"Trước mắt việc chia sẻ vật tư không thực tế, Bùi Vu Lượng đoán chừng cũng sẽ không nguyện ý để chúng ta vào nội thành tiếp tế."

Khúc Nhất Huyền nhíu mày, hơi cảm thấy không quá lạc quan: "Cruiser đã hết xăng, chẳng lẽ phải lên xe Bùi Vu Lượng?" Vậy thì quá bị động. Đừng nói dẫn Bùi Vu Lượng đi cứ điểm quân sự, cô còn mất đi một bước tự do.

"Giữ nguyên kế hoạch." Phó Tầm chỉ điểm cô: "Trước ném một chiếc xe của bọn họ, giảm bớt số xe có thể dùng."

"Việc tiếp tế phải xem vận khí, xế chiều mai em lưu tâm chút, tìm xem trên xe Thượng Phong còn bao nhiêu vật tư có thể dùng. Nếu như vật tư không nhiều, nói rõ rằng chúng ta đang rất gần điểm tiếp tế kế tiếp của Bùi Vu Lượng."

"Em nghĩ trăm phương ngàn kế để hắn không đi đến điểm tiếp tế được. Đương nhiên, cũng đừng quá tận lực, Bùi Vu Lượng tinh thông tính toán, chưa hẳn không nhìn ra chút thủ đoạn nhỏ ấy. Chuyện em hai lòng hắn biết, cũng có một phạm vi dễ dàng tha thứ, vượt qua phạm vi coi như mất nhiều hơn được."

Chuyện chính nói đến đây cũng không xê xích gì nhiều. Phó Tầm nắm eo Khúc Nhất Huyền, khẽ nâng cằm, chỉ chỉ túi thuốc lá trong hộp để đồ: "Đốt điếu thuốc cho tôi."

Khúc Nhất Huyền rút một điếu thuốc trong hộp thuốc lá đưa đến bên môi anh, thấy anh cầm lấy cái bật lửa, vô cùng tự nhiên nghiêng về hướng tay lái ngăn cản Thượng Phong đang thăm dò.

Tấm bản đồ địa hình kia bị cô hai ba lần kéo xuống, cuốn lên một góc đặt lên trên ngọn lửa, lửa bùng lên.

Đợi đến lúc nó sắp thành tro tàn mới tiện tay ném vào trong một bình nước đầy bụi. Cô làm quá thông thạo, Phó Tầm nhìn xem, nhịn không được cười nhẹ: "Có thói quen hoá vàng mã?"

Khúc Nhất Huyền nhìn tấm bản đồ địa hình kia bị đốt sạch sẽ xong mới nói: "Anh nên hỏi tôi có thói quen ngồi lên đùi đàn ông hay không?"

Cô cười tủm tỉm lại ngồi tới gần hơn một chút, hỏi: "Có phải biểu hiện quá tận lực hay không?"

Cô đang hỏi đến biểu hiện tình nhân với anh trước mặt cơ sở ngầm của Bùi Vu Lượng.

Phó Tầm hơi nghiêng đầu, khe khẽ quấn quýt, thấp giọng nói bên tai cô: "Sẽ không, còn thiếu chút lửa."

Khúc Nhất Huyền rất phối hợp khiêm tốn thỉnh giáo: "Lửa gì?"

Phó Tầm ép giọng xuống thấp hơn, hơi thở ấm áp lướt qua lỗ tai mẫn cảm của cô, có chút ngứa ngáy khó mà khống chế.

Anh nói: "Khó kìm lòng nổi."

Khúc Nhất Huyền cười một tiếng, hơi nghiêng nghiêng đầu, kéo ra khoảng cách hơn một tấc. Đầu ngón tay cứ như vậy quấn lên ôm cổ áo anh, học theo anh đè thấp giọng, mập mờ nói: "Anh nghĩ hay lắm."

Cô nói ra từng chữ, tựa như cố ý trêu chọc, khi ngừng ngắt giữa mỗi chữ đều nâng cao âm cuối.

Lắng nghe kỹ hơn, mơ hồ có mấy phần như nũng nịu.

Chỉ là cái từ "nũng nịu" này đặt lên người Khúc Nhất Huyền thấy thế nào cũng không hài hòa.

Khúc Nhất Huyền vẫn đang chờ anh hồi chiêu đây, không ngờ bên hông bị xiết chặt, anh ôm đi lên, cúi đầu chôn trong cổ cô cười hai tiếng.

Tiếng cười kia trầm thấp nặng nề, hệt như kề tai nói nhỏ.

Cô cũng không tự giác cong khóe môi theo, ý cười tràn lên mắt.

** ** **

Thượng Phong tận mắt trông thấy, uống xong một ngụm súp rau cuối cùng, cậu ta gật gù đắc ý bưng lấy bát quay về, lúc gặp Bùi Vu Lượng, Bàn Thốn, thậm chí cả Giang Doãn đều một mặt mong đợi nhìn cậu ta, thầm nói: "Tôi đã nói với mọi người rồi, hai người này tụ cùng nhau có thể có chuyện gì, liếc mắt đưa tình, đổi phong bại tục..."

Bùi Vu Lượng cười gằn một tiếng, không thể nào tin được: "Cậu thấy rõ ràng hả?"

"Còn ngồi lên đùi nhau đấy.." Thượng Phong sợ nói sau lưng bị người ta nghe thấy, quay đầu nhìn thoáng qua. Lúc lại mở miệng, âm lượng thấp đi không ít: "Ôm ôm ấp ấp anh anh em em, nhìn hoàn toàn chính xác là đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt. Giang Doãn không phải đã nói lúc ở đường vành đai hai người còn ở cùng một phòng mập mờ không rõ sao, tôi thấy rõ ràng là như thế."

Nghe vậy, Bùi Vu Lượng không tiếp tục truy đến cùng.

Hắn dùng mũi chân đá đá giá gỗ dựng nồi hơi: "Việc này không cần gấp, cậu có rảnh thì tiếp tục nhìn chằm chằm. Thu đồ lại, chuẩn bị lên đường."

** ** **

Khúc Nhất Huyền áng chừng chỗ Bùi Vu Lượng cũng đã sắp ăn xong, sửa sang tóc tai bước xuống xe.

Lúc đến cạnh xe gặp Bàn Thốn đang cất nồi hơi và giá gỗ, dựa đầu xe thưởng thức một lát, nhẹ trào phúng: "Thu dọn đồ đạc tay chân nhanh nhẹn ghê nhỉ, xem ra ông chủ Bùi ủy thác không ít trách nhiệm cho anh đấy. Khó trách lớn giọng lòng dạ cao, Thượng Phong nhìn mà học theo người ta đây này." Cô nói xong, cũng không nhìn sắc mặt Bàn Thốn, hừ mũi trèo lên xe.

Lúc lên đường là sau hai giờ chiều.

Đổi lại bầu không khí ngột ngạt lúc sáng, Khúc Nhất Huyền hào hứng hơn nhiều, thỉnh thoảng hừ hai điệu hát dân gian, ngẫu nhiên đối mắt với Bùi Vu Lượng qua kính chiếu hậu ánh mắt cũng trở nên hiền hòa hiếm thấy. Lúc chạng vạng tối, đội xe ra khỏi sa mạc.

Đến trước khi trời tối, đội xe lại nhanh chóng rời khỏi biên giới hoang mạc.

Trong tầm mắt, không còn là cát vàng cùng cồn cát đã thành hình thì không thay đổi, dưới sắc trời chiều tà, dãy núi ở phía xa xa như một bức tranh sơn thủy vẽ bằng mực nhạt, mông lung tinh tế.

Càng khó hơn chính là, đêm nay ánh trăng bình tĩnh ôn nhu, ngay cả bầu trời cũng như có ngân hà rủ xuống, tinh quang sáng chói.

Bùi Vu Lượng chọn lộ tuyến tất cả đều là khu không người hoang tàn vắng vẻ. Không ra dáng đường nhựa không nói, ngay cả cái biển chỉ đường cũng thường xuyên không tìm ra được một cái.

Khúc Nhất Huyền vừa lưu ý địa hình xung quanh, vừa dùng bộ đàm nhắc nhở xe phía sau theo sát.

Thẳng đến cách dãy núi xa xa càng ngày càng gần, sau khi xe đi vào đường kênh rạch chật hẹp, trên mặt Khúc Nhất Huyền có gì đó quái lạ từ kính chiếu hậu nhìn Bùi Vu Lượng: "Ở đây là quần thể Hồng Nhai?"

Bùi Vu Lượng dựa vào chỗ ngồi sau lưng, cong môi cười cười: "Nói tiểu Khúc gia là quyển sách lật mãi không hết thật sự là nửa điểm không khoa trương."

Ý là cô đoán đúng. Từ trong miệng Bùi Vu Lượng nghe được loại khích lệ này, Khúc Nhất Huyền không hề cảm thấy cao hứng, sắc mặt cô ngưng lại, hỏi: "Ông chủ Bùi đã sớm khảo sát qua điểm đóng quân dã ngoại sao?"

Bùi Vu Lượng trả lời rất thẳng thắn: "Không có."

"Nếu không phải chưa quen thuộc đường xá, tôi cũng không dám mời tiểu Khúc gia đến dẫn đường."

Khúc Nhất Huyền khẽ trào phúng, nửa phần không nể mặt mũi: "Chỉ là đường xá chưa quen thuộc? Sợ là ngoại trừ biết nơi này là khu không người, cái gì khác cũng không biết đấy."

"Quần thể Hồng Nhai thời tiết kì lạ, trong quần thể Hồng Nhai trăm ngàn kilomet, tất cả đều là khe rãnh do nước mưa cọ rửa lưu lại. Ông chủ Bùi nói xem chỗ chúng ta đang đi có phải là đường không? Cái này gọi lòng sông."

Cô càng nói, thanh sắc càng nhanh, ngữ khí càng nghiêm: "Nơi này nói không chính xác lúc nào sẽ có gió thổi hay trời mưa, riêng là gió thổi thì không có gì. Một khi trời mưa, quần thể Hồng Nhai giống hệt như bãi đê, thủy thổ không biết ở đâu ra. Bùn cát vùi lấp xe vẫn là nhẹ, nếu là người xe vừa lúc ở hạ du thì tất cả đều chờ chết đi." Khúc Nhất Huyền có kinh nghiệm dẫn đường phong phú, toàn bộ tây bắc, từ Thanh Hải, đến Cam Túc, Tân Cương, Tây Tạng không có địa phương nào cô không thể đi.

Bùi Vu Lượng hiển nhiên là rõ ràng điểm này, biết cô sẽ không lấy chuyện này để hù dọa người, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hắn nhấn cửa sổ xe xuống, nhìn ra đường núi bên ngoài, ngữ khí có chút do dự bất định: "Thời tiết này tốt như vậy, ngay cả khối mây đen cũng không có... Sẽ có mưa?"

Khúc Nhất Huyền lười phí lời với hắn, Cruiser xoay bánh, trực tiếp ngừng lại ở nửa đường: "Giang Doãn tôi từ bỏ, anh mang theo người của anh tranh thủ thời gian xuống xe."

Kỳ thật cô cũng không chắc đêm nay quần thể Hồng Nhai có thể mưa hay không, nhưng dọa người ấy mà, nhất định phải diễn trọn kịch bản.

Cô gian tái mặt, thấp giọng nói: "Quần thể Hồng Nhai mười đêm có chín đêm mưa như thác đổ, vào quần thể Hồng Nhai…" Cô dừng lại, ngữ khí lạnh run: "Giống như Diêm vương đuổi theo phía sau vậy."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 78: Khúc Nhất Huyền cười tủm tỉm: Lúc nào ngủ với tôi không?"

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Vào quần thể Hồng Nhai, hai bên vách núi chật chội, đường núi chật hẹp khó đi, tầm mắt và hành động đều chịu ảnh hưởng của địa hình có hạn.

Thượng Phong đang phân tâm dò xét hai bên ngọn núi. Trong bóng tối, đường núi tựa như quỷ môn quan mở rộng.

Yêu ma quỷ quái trong cửa dùng vô số đôi mắt hung ác mà con người không thấy được lặng yên nhìn chằm chằm họ. Cậu ta là người xuống mộ lâu năm, đường xuống mộ tối thui, huyệt mộ âm trầm, quan tài quỷ mị… Loại nào mà cậu ta chưa từng chạm đến. Nhưng cái quần thể Hồng Nhai này thế mà cho cậu ta một loại cảm giác âm u lạnh lẽo kinh khủng.

Cậu ta vừa chăm chú đi theo Cruiser, vừa dùng bộ đàm nói chuyện với Bản Thốn: "Bản Thốn, anh hỏi lão đại một chút xem anh ấy có biết nơi này hay không. Sao tôi cứ cảm thấy nơi này tà môn thế nào ấy?"

Bản Thốn chế nhạo cười một tiếng, đáp: "Cậu nằm trong vách quan tài ngủ tròn một năm còn không nói quan tài quỷ quái, bây giờ chân đạp lên đất thực sự lại nói nơi này tà môn?"

Thượng Phong lắc đầu, đè ép hơi thở, nhỏ giọng nói: "Không giống nhau. Tôi cảm thấy cái xe này sau khi vào núi có chút không đi được, mới đầu tôi còn tưởng rằng là do lên dốc, kết quả sau khi dồn tốc độ xuống bốn bánh để phóng lên vẫn rất tốn sức, tựa như… Tựa như lốp xe trên mặt đất ép lấy xương người cùng thịt nát, anh nói xem có quái lạ hay không?"

Bản thốn đang muốn khiển trách cậu ta nói bậy, vừa mở miệng đã bị lão đại ngồi ghế cạnh tài xế đánh gãy: "Cậu dùng bộ đàm hỏi lão Bùi đây có phải là quần thể Hồng Nhai không." Bản thốn quay đầu thấy sắc mặt hắn không phải là giả, sắc mặt âm trầm, không dám chậm trễ, vừa điều chỉnh kênh giao lưu mà đội xe thống nhất dùng, vừa hỏi: "Lão đại, quần thể Hồng Nhai là chỗ nào?"

Hắn im lặng nhếch nhếch miệng, lúc mở miệng thanh âm tiêu tụy giống như gỗ chết mộc: "Một nơi quỷ kiến sầu." (*Quỷ kiến sầu, tức quỷ cũng phải khóc*)

Hắn vừa dứt lời, đèn đuôi xe trước sáng lên, chiếc việt dã của Thượng Phong thắng gấp giữa đại lộ một cái, trực tiếp tắt máy.

Bản Thốn vừa đưa xe đến gần, bất ngờ không đề phòng, suýt nữa đụng đầu vào. Anh ta theo sát thắng gấp một cái, tất cả đồ đạc không được đặt chắc chắn trong xe theo quán tính nhào tới trước một cái, lộp bộp loảng xoảng khắp xe, xe việt dã gắt gao ôm một vòng, khó khăn lắm mới kịp ngừng lại trước khi tông vào đuôi xe phía trước.

Anh ta chưa tỉnh hồn, chờ sau khi choáng váng vì thắng gấp qua đi, trầm mặt đẩy cửa xuống xe xem xét tình huống.

** ** **

Các xe phía trước đều dừng ở dốc lên cửa núi. Đầu xe Cruiser còn duy trì tư thế lúc leo lên cao, giờ phút này đèn sau đỏ rực.

Hai bên đèn xe chợt hiện lên trong bóng đêm giống như mắt ưng, một sáng một tối bánh xe giao thoa với đất.

Bản Thốn đứng cạnh xe, ngẩng nhìn hướng sườn núi. Đường núi dốc xuống dưới cũng không lún, một mảnh đường bằng phẳng.

Anh ta đứng mấy giây, gõ gõ cửa sổ xe cạnh ghế lái.

Không đợi Khúc Nhất Huyền hạ cửa sổ xe xuống, anh ta đè nén nộ khí, bất mãn phàn nàn: "Xe đi đầu đến cùng có biết lái xe hay không? Loại đường núi không người như thế này, ngay cả một chút dáng vẻ của đường bình thường cũng không có, còn có thể thắng gấp, con mẹ nó tôi cũng phục cô sát đất rồi đấy."

Khúc Nhất Huyền nhấn cửa sổ xe xuống, quay đầu đối mặt với anh ta: "Anh lặp lại lần nữa?"

Bản Thốn không chịu được một kích, nghe vậy 'a''một tiếng, cà lơ phất phơ liếc xéo Khúc Nhất Huyền: "Tôi nói con mẹ nó tôi phục cô…"

Lời còn chưa dứt, Khúc Nhất Huyền tắt máy, cầm tay lái, xách cổ áo anh ta hung hăng kéo vào trong xe. Có vẻ như ngại làm thế này còn chưa có đủ lực uy hiếp, cô nghiêng người, vung cái cờ lê từ chỗ ghế ngồi lên vỗ vỗ mặt anh ta: "Anh nói chuyện còn dám dùng một chữ thô tục, xem tiểu gia có đánh rụng hết răng anh xuống làm vòng đeo hay không?"

Bản Thốn mơ hồ trong chớp mắt, chờ đến lúc kịp phản ứng lại, cảm thấy cực kỳ mất mặt mũi, giận dữ: "Con mẹ nó tôi..."

"Xương cốt cứng rắn lắm đúng không?" Khúc Nhất Huyền buông cổ áo anh ta ra, trở tay dùng sức nắm cằm anh ta, cờ lê trực tiếp chui vào trong miệng, kẹp ở răng cửa của anh ta.

Trong nháy mắt, toàn bộ thế giới an tĩnh.

Thượng Phong nhô nửa người ra xem náo nhiệt trừng mắt nhìn, miệng còn chưa toét ra đã bị Khúc Nhất Huyền nhìn chằm chằm, yên lặng rụt đầu trở về.

Giằng co mấy giây.

Bản Thốn trung thực.

Khúc Nhất Huyền tất nhiên không có hứng thú với dây chuyền xâu từ răng, nói lòng cờ lê, quát khẽ: "Cút."

Bản Thốn sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, lúc Khúc Nhất Huyền dùng cờ lê kẹp ở răng, anh ta cảm nhận được rõ ràng vị tiểu gia này thật sự dám đánh rụng từng chiếc răng của anh ta xuống làm dây chuyền.

Bùi Vu Lượng an vị ở phía sau, đừng nói giáo huấn Khúc Nhất Huyền giúp anh ta, thậm chí ngay cả câu hát đệm cũng không có.

Bản Thốn không ngốc, anh ta biết so với mình Bùi Vu Lượng càng coi trọng Khúc Nhất Huyền hơn.

Bây giờ cô vẫn chỉ là muốn đánh rụng răng của anh ta làm dây chuyền, kể cả vị tiểu Khúc gia này ý tưởng đột phát muốn chặt ngón tay anh ta xuống nhắm rượu, hắn cũng sẽ không nói câu không được.

Bình thường anh ta cậy vào việc có cấp trên bảo bọc mình cho nên cam tâm tình nguyện làm chó săn, mắt thấy việc này bản thân không được đối xử công bằng, anh ta lập tức sợ.

Một từ 'cút' của Tiểu Khúc gia rơi vào tai anh ta tựa như tiếng trời.

Toàn thân anh ta lắc một cái, che răng chạy đi.

Ban đêm gió núi thổi lên từ phía đối diện, cổ Bản Thốn phát lạnh, đầu óc trong nháy mắt tỉnh táo lại — lão đại bảo anh ta tới là hỏi Bùi ca nơi này có phải là quần thể Hồng Nhai không.

Anh ta đứng tại chỗ một hồi, kiên trì quay trở lại bên cạnh xe, cúi đầu, trầm giọng hỏi Bùi Vu Lượng: "Bùi ca, lão đại sai tôi đến hỏi anh một tiếng chỗ này có phải là quần thể Hồng Nhai không?"

Bùi Vu Lượng làm người ngoài cuộc nhìn việc không liên quan đến mình nửa ngày, nghe vậy, tâm tư vừa động nói: "Tiểu Khúc gia lái xe từ trưa đoán chừng cũng mệt mỏi. Tôi thấy nên chỉnh đốn tại chỗ mười phút trước đã, tất cả mọi người nghỉ ngơi một chút, mười phút sau tôi nhất định đáp lời tiểu Khúc gia."

Khúc Nhất Huyền không lên tiếng.

Một tay cô nắm hờ tay lái, một tay quàng lên chỗ dựa phía sau ghế quay người nhìn Bùi Vu Lượng.

Ánh mắt kia, âm u, lạnh vù vù.

Thật lâu sau, cô gật đầu, ngữ khí bình thản: "Được, vậy thì theo lời ông chủ Bùi chỉnh đốn mười phút tại chỗ trước."

Dứt lời, cô đẩy cửa xuống xe, nghênh ngang rời đi.

** ** **

Phó Tầm tựa ở bên cạnh xe đợi cô một hồi, thấy cô tới cực kỳ tự nhiên đưa tay kéo cô vào trong ngực. Động tác này nhìn mập mờ, Phó Tầm làm cũng rất nghiêm chỉnh.

Kéo người vào trong lòng xong sợ cô không được tự nhiên dẫn đến phản cảm, cơ hồ là lập tức anh nhẹ buông tay, nắm hờ trên lưng cô.

Khúc Nhất Huyền liếc mắt nhìn, nghiêng người dựa vào trong ngực anh: "Giả đứng đắn cái gì?" Không phải đã nhớ nhung cô từ lâu rồi à?

Phó Tầm thình lình bị cô sặc một cái, tròng mắt hơi híp, ngữ khí lập tức trở nên nguy hiểm: "Em lặp lại lần nữa?"

"Tôi không dám." Cô nhìn về phía sườn núi thấy Bùi Vu Lượng xuống xe, giả vờ thận trọng, cố ý đứng thẳng nói chuyện với Phó Tầm: "Bùi Vu Lượng nói muốn chỉnh đốn tại chỗ nên tôi đến tìm anh."

Phó Tầm thuận theo ánh mắt cô nhìn về phía Bùi Vu Lượng, xúc cảm mềm mại trong lòng bàn tay còn chưa tiêu tán, anh thu tay nhét vào trong túi quần, lại tiếp tục cúi đầu nhìn cô: "Xảy ra chuyện gì?"

Hiểu biết của anh đối với địa hình tây bắc kém Khúc Nhất Huyền, khu không người vắng vẻ chút nếu như không chuẩn bị trước cũng hoàn toàn không biết.

Khu vực này đối với Phó Tầm mà nói, là khu không người hoàn toàn xa lạ.

"Gặp quần thể Hồng Nhai." Khúc Nhất Huyền dùng gót giày cọ xác bùn cát khô trên mặt đất, cho đến khi lại nghiền nát thành cát, mới chậm rãi nói: "Chỗ này là khu quá độ hoang mạc đến xác muối, trời tối không thấy rõ, ban ngày màu sắc của ngọn núi này rất xinh đẹp, tương tự như đốm lửa trên bề mặt trái đất. Ngọn núi chắc nịch nhưng đá lởm chởm, từng đống từng đống như rừng rậm, khe rãnh mọc thành cụm, nhìn xa nhìn gần cũng đều giống như những sườn đồi. Cộng thêm nó còn chiếm diện tích lớn, nên được gọi là quần thể Hồng Nhai."

Phó Tầm từng nghe nói đến quần thể Hồng Nhai. Anh vô thức ngẩng đầu nhìn sắc trời. Ánh trăng dịa dàng, ánh sao sáng chói, đừng nói sẽ có mưa, thời khắc này trên bầu trời ngay cả một cụm mây đen cũng không tìm ra được.

"Không mưa cũng không quan trọng?" Phó Tầm hỏi.

Khúc Nhất Huyền lắc đầu, lúc đối mắt với anh hơi có chút ý vị thâm trường: "Rất quan trọng."

Cô nói với Bùi Vu Lượng những lời kia, cũng không hoàn toàn là lừa gạt hắn.

Nơi này chỉ có mình cô là người quen thuộc địa hình tây bắc, ngoại trừ vị lão đại chưa từng xuất hiện của Thượng Phong, thời gian Bùi Vu Lượng ở tây bắc còn dài hơn cả cô.

Cô khoe khoang chút thông minh biên soạn ra chuyện có lẽ có, chẳng phải là đẩy mình và Phó Tầm vào hố lửa sao? Thế thì mất nhiều hơn được quá rồi.

Câu nói "Vào quần thể Hồng Nhai giống như bị Diêm vương đuổi sau lưng" không phải hù dọa Bùi Vu Lượng, mà là sự thật.

Lúc quần thể Hồng Nhai không mưa tìm một cái dốc thoải hoặc bãi đất bằng phẳng đóng quân dã ngoại thì không có bất cứ vấn đề gì. Nguy hiểm chính là, đụng phải thời tiết thay đổi.

"Nơi này có phần cổ quái, lúc trời mưa, không biết nước ở đâu ra, thanh thế to lớn. Ban ngày ở quần thể Hồng Nhai ánh sáng mặt trời lại mạnh, chất đất bị xốp giòn hóa. Anh nhìn thấy có vẻ rắn chắc, kỳ thật không chịu nổi một kích còn không bằng đài đất ở Nhã Đan. Quần thể Hồng Nhai vốn giống như mê cung, đi vào dễ dàng mất phương hướng, anh cho là mình đang ở chỗ cao, khả năng ngoặt một cái đã phát hiện mình đang ở hạ du. Khi nước bùn xông lên, người cùng xe đều bị rơi vào, không có bất cứ biện pháp nào có thể thoát được."

"Chờ sau khi trời sáng nước lại sẽ lập tức rút đi, giống như mở một cái cưa dưới mặt đất vậy, mọi thứ biến mất sạch sẽ." Khúc Nhất Huyền dừng lại, thấp giọng kề tai nói nhỏ với Phó Tầm: "Lúc ấy tôi mang đội địa chất đi khảo sát có qua quần thể Hồng Nhai. Nhưng không phải cùng một nơi, khu vực kia nhỏ hơn chỗ này nhiều. Chúng tôi ở bên ngoài quần thể Hồng Nhai hai ngày, đợi cho đến một đêm trời mưa to, nếu không phải biết mình đang ở trong hoang mạc tôi suýt thì coi là gặp phải đá lở."

Phó Tầm tìm thấy trong ý tứ của cô là muốn mượn lý do này làm ít chuyện, lòng bàn tay phất đến phía sau lưng cô ép vào trong ngực, giọng hàm hồ hỏi cô: "Vậy tối nay ở lại hay là đi?"

“Đều được.” Khúc Nhất Huyền cắn môi, cười đến ranh mãnh: “Không có chuyện gì tôi muốn làm mà không làm được.”

Nơi này không tiện nói chuyện, Phó Tầm cũng không hỏi nhiều. Nghĩ đến thời gian buổi tối gấp rút mà cô có thể đồng ý Bùi Vu Lượng chỉnh đốn mười phút, cũng là vì tìm cơ hội thông báo cho anh một tiếng, buổi tối có hành động.

Anh cúi đầu, chóp mũi chống lên chóp mũi cô nhẹ nhàng cọ xát: “Vạn sự phải cẩn thận.”

Giọng anh ép tới cực thấp, âm lượng nhiều nhất cũng chỉ có thể khiến cho cô nghe thấy, tựa như lời đi ra từ sâu trong lòng, còn hơi rung rung. Thứ Khúc Nhất Huyền không chịu đựng được nhất là nghe anh thấp giọng nói chuyện, thanh âm từ tính kia sẽ chui vào lỗ tai sau đó thẳng tắp chui vào tim cô khiến nó ngứa ngáy không ngừng. Đáy lòng cô mềm mại, chỉ cảm thấy toàn thân đều tê dại.

Cũng mãi cho đến hai ngày này, mượn lý do bố trí bẫy rập để chính đáng trộm thân mật, cô mới phát hiện ra thực sự có đàn ông tốt.

Khúc Nhất Huyền luôn luôn thấy nhạt nhẽo đối với tình cảm nam nữ, cô không cần giải quyết vấn đề sinh lý, cũng không thiếu tiền xài. Đàn ông đối với cô mà nói có cũng được mà không có cũng chẳng sao, có khi thậm chí còn cảm thấy phiền phức. Nhưng Phó Tầm không giống thế.

Về ngoài nhìn cảnh đẹp ý vui thì không nói, còn đặc biệt bớt lo.

Có mấy lời cô không cần phải nói, chỉ cần một ánh mắt, anh có thể hiểu ý ngay lập tức.

Có một số việc, cô không cần phải kể kỹ, chỉ cần một ám chỉ nho nhỏ, anh không chỉ có thể phối hợp còn có thể đánh yểm trợ cho cô.

Chỗ chết người nhất chính là… Cô khẽ dựa gần anh, xương cốt trở nên mềm oặt chỉ muốn quấn lấy anh, quấn anh đến chết mới thôi.

Khúc Nhất Huyền cảm thấy ý tưởng này của mình rất biến thái.

Cô gọi: “Phó Tầm.”

Phó Tầm khẽ ‘ừ’, cúi đầu nhìn cô.

“May mắn tôi là nữ.”

Gần đây chủ đề của cô hay nhảy vọt nhanh chóng, Phó Tầm cũng đã quen rồi: “Em muốn nói cái gì?”

Khúc Nhất Huyền cười tủm tỉm: “Lúc nào ngủ với tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 79: Đến… Diêm vương thật sự đuổi tới mông rồi

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Không đợi Phó Tầm trả lời, mười phút đã qua, Thượng Phong đứng trên sườn núi hò hét mọi người tập hợp.

Khúc Nhất Huyền vẫn chờ Bùi Vu Lượng đáp lời, không hề trì hoãn, cất bước đi ngay.

Thoáng chốc cô đã đi đến nơi, Bùi Vu Lượng dập điếu thuốc, khách khí nói: “Tôi đã thương lượng với lão Tổng, đêm nay thời tiết tốt như vậy, không đến mức nói trở trời là trở trời ngay được. Hai từ nghe đồn này từ trước đến nay đều là nghe nhầm đồn bậy, nói ngoa. Tiểu Khúc gia, vậy cô xem…?” Ngụ ý của hắn là, cứ đi theo kế hoạch lộ tuyến của hắn đi.

Điều nên nói Khúc Nhất Huyền đều đã nói lúc ở trên xe, luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại không có ý nghĩa, thậm chí còn có thể khiến người ta cảm thấy mình lắm điều.

Cô ra vẻ do dự.

Suy nghĩ mấy giây, Khúc Nhất Huyền ngẩng đầu nói: “Tôi vẫn đề nghị thừa dịp bây giờ chúng ta còn chưa xâm nhập vào nội địa quần thể Hồng Nhai thì nhanh chóng lui đến khu vực an toàn.”

Bùi Vu Lượng không tỏ thái độ ngay lập tức.

Lão Tổng và Khúc Nhất Huyền nói y hệt nhau— bây giờ cách biên giới quần thể Hồng Nhai không xa nên còn có chỗ trống rút lui.

Nếu vận khí thật sự không tốt, gặp phải thời tiết thay đổi thì cái gì cũng không còn kịp nữa.

Khúc Nhất Huyền thấy Bùi Vu Lượng đang nghiêm túc cân nhắc, cô rủ mi xuống, như có như không nhấn cái bật lửa.

Khi người ta đang đắm chìm trong suy nghĩ ghét nhất là có tạp âm quấy nhiễu. Cô giống như không hề cảm giác thấy gì, tay ấn lên điểm khép mở của bật lửa hết tắt đi lại bật lên.

Cạch, cạch, cạch…

Mắt thấy ấn đường Bùi Vu Lượng dần dần khóa chặt, Khúc Nhất Huyền mới thu cái bật lửa trong tay lại, đúng lúc gọi Bùi Vu Lượng một tiếng: “Ông chủ Bùi?”

Bùi Vu Lượng tựa như vừa lấy lại tinh thần, do dự vài giây, mắt đối mắt với lão Tổng, thấp giọng nói: “Tiểu Khúc gia đã nói như vậy thì tạm lui đến bên ngoài quần thể Hồng Nhai hạ trại một đêm, hừng đông lại lên đường.”

Hắn vừa dứt lời, chợt nghe thấy Bàn Thốn ở nơi xa cất giọng kêu thảm.

Âm sắc của phái nam phần lớn thuộc về giọng thấp, mạnh nhưng giương cao, mấy phần khàn khàn, mấy phần vụn vặt, vang lên giữa Hồng Nhai bốn bề vắng lặng càng có vẻ thê lương hơn bao giờ hết.

Mọi người đều theo tiếng kêu nhìn lại.

Sau phút ngắn ngủi tĩnh mịch, giọng Bàn Thốn lại vang lên.

Vì cách khá xa nên cũng không nghe rõ anh ta nói cái gì, chỉ có thể lờ mờ đoán là anh ta đang hùng hùng hổ hổ nguyền rủa cái gì đó.

Tai Khúc Nhất Huyền nhạy cảm, người khác còn chưa phát hiện đầu mối, cô đã nhăn ấn đường kéo Thượng Phong đến hỏi: “Một mình anh ta đi làm cái gì đấy?”

Thượng Phong bị cô kéo như thế một sửng sốt một chút mới trả lời: “Chôn mìn…” Chôn mìn là cách nói giang hồ, ý tứ là “đi WC”.

“Tôi định đi cùng anh ấy nhưng Bàn Thốn nói chỉ rẽ một cái, tìm góc chết che lại thôi, không đi xa. Tôi mới…”

Khúc Nhất Huyền ngắt lời cậu ta: “Cậu tranh thủ thời gian gọi anh ta về, anh ta mà đi quá hai ba mét thì không về được đâu.”

Thượng Phong bị cô hù mặt xanh lét.

Cậu ta đưa anh mắt cầu cứu nhìn lão Tổng, thấy hắn gật đầu ngầm đồng ý mới vừa bật đèn pin vừa cao giọng gọi tên Bàn Thốn.

Cách một ngọn núi hai người lớn giọng gào tên nhau như những người có tuổi thính lực không còn tinh nữa.

Khúc Nhất Huyền nghe một hồi, đột nhiên hỏi Bùi Vu Lượng: "Ông chủ Bùi cũng không hiểu rõ quần thể Hồng Nhai sao?"

Không đợi Bùi Vu Lượng trả lời, cô phối hợp tiếp tục nói câu: "Khi được chụp từ trên xuống, từng con đường trong quần thể Hồng Nhai như rễ cây giao vào nhau, phức tạp như mê cung. Dù không đến mức lạc đường, nhưng đi nhầm một con đường, thường thường phải tốn vài giờ để đi lại đường đúng."

"Hai năm trước tôi có đưa đội địa chất đến quần thể Hồng Nhai khảo sát, mắt nhìn tấm ảnh máy bay không người lái chụp giống như…" Cô thừa nước đục thả câu: "Anh đoán xem là giống như cái gì?"

"Bàn cờ?" Bùi Vu Lượng hỏi.

Khúc Nhất Huyền chuyển cái bật lửa, cười nói: "Giống bộ óc." Tựa như ngại mấy người đang nghe còn chưa đủ buồn nôn, cô lại bổ sung một câu: "Lúc ban ngày mưa to tựa như bộ não đang tự suy tư… Về phần buổi tối như cái gì, tôi cũng không biết."

** ** **

Bản Thốn được Thượng Phong đưa về, thành thành thật thật, không rên một tiếng, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng, toàn bộ hành trình luôn cắm cúi đi thẳng.

Bùi Vu Lượng thấy người cũng đã về, an ủi hai câu rồi hỏi: "Vừa rồi cậu trông thấy cái gì?"

Bản Thốn chần chừ một lúc, đáp: "Tôi không đi xa, cũng nhớ kỹ đường, ngoặt một cái… Lúc quay lại phát hiện không phân rõ được phương hướng. Tôi ở mặt núi phía sau có thể nghe thấy tiếng anh Bùi nói chuyện với tiểu Khúc gia, nghĩ chắc là cũng ở gần đây. Lúc đi vài bước về theo đường đến phát hiện căn bản tìm không thấy chỗ ngoặt trước đó. Tôi không dám đi về phía trước nữa, lui về mấy bước cũng phát hiện đó không phải là nơi tôi chôn mìn…Đất cũng giống hệt đầm lầy giẫm lên như nhũn ra, một chân của tôi giẫm sâu, tưởng như có người kéo lại mắt cá chân tôi, dọa cho…"

Sắc mặt Bùi Vu Lượng cổ quái: "Cậu đi không bao xa mà không phân rõ được phương hướng?"

Lời này nghe như đang chất vấn trí thông minh của Bản Thốn vậy.

Quả nhiên.

Bản thốn nghe thế, mặt lập tức đỏ lên: "Anh Bùi, tôi thật không nói càn. Đường chẳng khác gì…"

Khúc Nhất Huyền dựa lên cửa xe nghe việc không liên quan đến mình.

Bản Thốn thì đau đầu nhức óc, trong vòng một ngày bị liên tục mấy chuyện dập tắt oai phong, sợ là rốt cuộc cũng không vớt vát lại mặt mũi được.

Bật lửa trên đầu ngón tay Khúc Nhất Huyền chuyển động, lúc rơi vào lòng bàn tay, năm ngón tay của cô nắm chặt, nhấc chân khẽ đá Thượng Phong đứng bên cạnh làm nền: "Cậu lái xe lui ra ngoài nhìn một chút, xem còn có thể tìm được đường chúng ta vừa tới."

Dứt lời, cô quay đầu, hỏi lão Tổng: "Trên xe các người có thiết bị giống như máy bay không người lái có thể tìm đường hay không?"

Lão Tổng không đáp lời, chỉ nhìn Bùi Vu Lượng.

Người sau hắng giọng một cái, trả lời thay hắn: "Không có, xe lão Tổng mang theo mấy tên nhóc kiếm sống, loại đồ vật như máy bay không người lái hắn cũng không cần đến."

Khúc Nhất Huyền gật gật đầu, cũng không thèm để ý: "Tôi thấy dáng người Bản Thốn rất tốt, làm phiền anh ta leo cao một chút dẫn đường cho Thượng Phong đi."

Hai bên im lặng, không ai đáp lời. Khúc Nhất Huyền lườm Bùi Vu Lượng một chút, bỗng nhiên cười: "Sao thế, ông chủ Bùi còn không nỡ xuất người xuất lực? Anh cũng đừng trông cậy vào tôi nhé, tôi vai không thể vác tay không thể khiêng, nhiều lắm là nghĩ ra mấy kế quân sư quạt mo thôi, còn lại không có tác dụng gì. Đương nhiên, nếu anh có thể thuyết phục Phó Tầm làm thay thì cũng được."

Bùi Vu Lượng cảm thấy nửa câu nói sau của Khúc Nhất Huyền đơn thuần là châm chọc.

Phó Tầm dù cho gặp xui, hắn cũng không dám sai sử vị Diêm vương gia này đâu. Hắn nhíu mày, còn chưa nghĩ ra đối sách đã nghe Thượng Phong oán một câu: "Tiểu Khúc gia, ngài tốt xấu làm cứu viện, chút thiết bị ấy còn có thể không có sao?"

Khúc Nhất Huyền nghe xong cười một tiếng, gẩy gẩy tóc, thở dài một hơi: "Có thì cũng có."

Thượng Phong cũng cười theo: "Vậy thì hay quá rồi..."

Ý cười trên mặt Khúc Nhất Huyền lập tức phai nhạt, cô liếc mắt nhìn Bùi Vu Lượng nói: "Ở tổng bộ cứu viện đó."

Thượng Phong: "…" Giỡn chơi với cậu ta đấy à?

"Đội cứu viện cũng không phải của mình tôi, ông chủ Bùi đột nhiên bắt khách của tôi đi, tôi cũng không kịp chuẩn bị. Vội vàng chạy đến, tất cả vật tư và thiết bị đều không vừa tay, muốn mượn thiết bị, cũng được."

Cô ngừng lại, cười đến gian xảo: "Chỉ một cú điện thoại."

Bà cô nội này đã không hài lòng một cái thì ngay cả châm biếm cũng có gai, không có một câu là khách khí.

Bùi Vu Lượng không muốn tiếp tục nghe Khúc Nhất Huyền châm chọc, phất phất tay, không kiên nhẫn phái hai người đi làm theo lời cô nói.

** ** **

Xe Thượng Phong vừa đi, Khúc Nhất Huyền cũng không ở lại với Bùi Vu Lượng và lão Tổng. Cô quang minh chính đại cầm bản đồ trong xe đi tìm Phó Tầm. Trước mặt Bùi Vu Lượng, cô không vào trong xe Phó Tầm mà trải ngay trên động cơ xe, cô bật đèn pin lên nghiên cứu với Phó Tầm cách đi qua quần thể Hồng Nhai đỡ tốn thời gian công sức nhất.

Bùi Vu Lượng đồng ý rút về theo đường cũ, rời khỏi quần thể Hồng Nhai. Khúc Nhất Huyền muốn đi đường gấp rút vào ban đêm, tất nhiên sẽ bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để rút ngắn đường đi.

Không chỉ Bùi Vu Lượng vội vã đi đường mà cô cũng vội vã đưa Bùi Vu Lượng đi hết đoạn đường. Nếu không thể lấy lí do tiếp tế vật tư để bắt được liên lạc với Cố Yếm, vậy cô ắt phải đuổi kịp đến cứ điểm quân sự đã giao hẹn cẩn thận với Cố Yếm lúc trước mới có thể vừa hay đưa Bùi Vu Lượng bước vào thiên la địa võng, tiếp nhận xét xử.

Không chờ cô cùng Phó Tầm thảo luận ra kết quả, xe Thượng Phong đã quay lại, xa xa đứng dưới sườn núi.

Khúc Nhất Huyền thấy thế, kề sát Phó Tầm nhẹ huých anh: "Đi, cùng đi nghe một chút xem xảy ra chuyện gì."

Sắc mặt Thượng Phong đúng là không tốt lắm.

Thấy mấy người chủ trương chuyện chính đã đến đông đủ, cậu ta xoa xoa cái trán, lời ít mà ý nhiều nói: "Không có đường trở về."

Cậu ta quay đầu mắt nhìn sườn núi đen thui quỷ quái, thanh âm khẽ phát run: "Tôi chở Bản Thốn xuống sườn núi rồi cùng dẫn đường lui về theo đường cũ. Lúc chúng tôi tới có ngọn núi núi thiếu cửa núi, hình dáng nhìn chỉnh tề như mặt người. Nhưng… Tôi không tìm được ngọn núi kia, biển chỉ đường lúc vào núi hình như cũng mất. Bản Thốn muốn bò lên trên chỗ cao nhìn xem, nhưng những ngọn núi này dốc đứng như vách núi bò không được hai mét thì không lên được nữa..."

Giọng cậu ta càng nói càng thấp, đến cuối cùng nhẹ đến nhức không thể nghe thấy. Khúc Nhất Huyền liếc mắt với Phó Tầm. Khu vực quần thể Hồng Nhai này so với chỗ lúc trước cô gặp phải khó giải quyết hơn nhiều.

Lão Tổng không biết nghĩ tới điều gì, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Phó Tầm và Khúc Nhất Huyền, trầm giọng nói: "Lúc trước hai vị dựa vào địa hình nội địa Nam Bát Tiên tránh được một kiếp, vậy có cảm giác quần thể Hồng Nhai gặp phải đêm nay so với Nam Bát Tiên đêm đó rất tương tự hay không?"

Lão Tổng trầm mặc ít nói, rất ít nói chuyện. Phần lớn thời gian, đều là hung ác nham hiểm ngồi ở nơi hẻo lánh nhìn người, hiếm khi mở miệng nói nhiều lời như vậy. Cũng không biết có phải do không thường sử dụng hay không mà giọng nói của hắn già nua như ông lão, dây thanh giống như từng bị xé rách mang theo tiếng sàn sạt, khiến người nghe rất không thoải mái.

Khúc Nhất Huyền vẫn mãi ôm địch ý đề phòng hắn, nghe vậy, nhíu mày lại, trầm giọng hỏi: "Lão Tổng muốn gây sự?"

"Cô hiểu lầm." Hắn không kiêu ngạo không tự ti, ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Chẳng qua là cảm thấy tương tự, hai vị hẳn là sẽ có biện pháp giải quyết." Ngữ khí dù khách khí, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại hoàn toàn không phải ý tứ như vậy.

Khúc Nhất Huyền có chút tức giận: "Lão Tổng không cần gấp gáp phát hỏa như vậy, ông chủ Bùi nói là mời tôi dẫn đường, nhưng trên đường đi chưa từng nói lộ tuyến với tôi. Nói là dẫn đường, tôi cũng chỉ được phân công lái xe. Quần thể Hồng Nhai này là ông chủ Bùi dẫn tôi tiến vào, trời tối cũng thấy không rõ, tôi lái nửa giờ mới thăm dò ra nơi này là quần thể Hồng Nhai. Nếu lão tổng cảm thấy tôi có vấn đề sao lúc vừa vào Hồng Nhai lại không nói gì?"

Chụp mũ xấu ai mà không biết làm chứ? Người nào nói trước người đó có lý!

Cô cầm bản đồ hướng trên xe hất lên, rất có tư thế "Nếu đã ép, tiểu gia mặc kệ hết thảy": "Ông cũng rất là có ý tốt đề cập đến chuyện đêm đó ở Nam Bát Tiên, nếu đã lật cái nợ cũ này ra, có phải anh nên cho tôi một lời giải thích hay không?"

Mắt thấy hai người chuẩn bị có xu thế cãi nhau ầm ĩ, Bùi Vu Lượng níu chặt mi tâm: "Bây giờ không phải là lúc để đề cập đến những chuyện này, thời gian không còn sớm, bây giờ đường lui cũng mất, tiểu Khúc gia cảm thấy chúng ta tiếp tục đi đường vẫn là hạ trại ngay tại chỗ chấp nhận một đêm?"

Thượng Phong xen vào: "Nơi này nhìn rất tà môn, vẫn nên đi đường đi, sớm rời đi..."

Nói còn chưa dứt lời đã bị lão Tổng trừng một cái, lập tức giảm âm thanh. Nhất thời lặng im, không có ai nói chuyện.

Một lát sau, Thượng Phong yên lặng lại bổ sung một câu: "Tiểu Khúc gia giống như bản đồ sống luôn luôn có biện pháp đúng không?"

"Có đấy." Khúc Nhất Huyền uể oải cười một tiếng, kéo dài âm cuối nói: "Tây bắc còn chưa có nơi nào có thể vây khốn tôi, muốn tôi mang các người ra ngoài sao, cũng đơn giản thôi." Cô chỉ chỉ mấy chiếc xe sau lưng, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của: "Cho tôi một nửa vật tư của các người tôi sẽ dẫn các người rời đi."

Khúc Nhất Huyền căn bản không sợ đắc tội Bùi Vu Lượng với lão Tổng, dưới sắc mặt hung ác nham hiểm lạnh trầm của bọn chúng vẫn vô cùng giữ vững khí thế: "Không cần phải trừng mắt với tôi, cứ như là tôi có thâm cừu đại hận gì với mấy người không bằng." Cô đặt tay Phó Tầm, không hề e sợ nói: "Cũng là lão Tổng nhắc nhở tôi."

"Chuyện vừa xảy ra đã chụp mũ trốn tránh trách nhiệm, cộng thêm tôi còn phải chịu một nhục để các người sai xử? Nói trắng ra là, bây giờ tôi muốn tách khỏi mấy người ngay tại đây, các người có thể làm gì tôi? Lấy chút vật tư không phải hợp tình hợp lý sao?"

Cô nói xong, cười với Phó Tầm một tiếng, tựa như tranh công: "Tôi nói đúng hay không?"

Phó Tầm cong môi, trở tay dùng sức nắm chặt lòng bàn tay cô, ngước mắt nhìn về phía Bùi Vu Lượng.

Bùi Vu Lượng tự biết đuối lý, đang muốn tranh luận.

Chợt, màn đêm giống như là tê liệt, chợt tung ra một vệt sáng trắng. Tốc độ kia nhanh chóng, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng.

Ngay sau đó, tiếng sấm phá không trung mà đến, trong nháy mắt vang vọng đất trời.

Đến… Diêm vương thật đuổi đến mông rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 80: "Cũng nên có chiếc xe đi dò đường thử lỗi, Cruiser nhiều người, lực gánh chịu có hạn, tôi đi là được."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Sau tiếng sấm sét, tiếng gió trong vùng hoang vu lớn dần. Cát đất mơ hồ chập chờn giờ phút này cũng mượn gió thổi, quanh quẩn chạy đi, gõ vào cửa sổ xe vang lên một trận kít kít.

Khúc Nhất Huyền ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặt không đổi sắc nói: "Tốc độ thay đổi thời tiết của quần thể Hồng Nhai không vượt quá một giờ, về phần thay đổi thời tiết xong phải mất bao lâu thì khó mà nắm chắc được." Cô nâng cổ tay, mắt nhìn thời gian, ngón tay hơi cong, nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt kính đồng hồ, nhắc nhở: "Ông chủ Bùi, cũng không có bao nhiêu thời gian để anh do dự."

Chỗ quỷ dị của quần thể Hồng Nhai, Bùi Vu Lượng đã từng thấy.

Bản lĩnh của Khúc Nhất Huyền, hắn cũng coi như rõ ràng.

Điều duy nhất khiến hắn do dự là Khúc Nhất Huyền đưa tay muốn nửa xe vật tư. Trong khu không người ở tây bắc, vật tư đại biểu cái gì, không cần nói cũng biết. Nhất là sau khi vật tư thiếu thốn nghiêm trọng, trong tay người nào có xăng, nước cùng thực phẩm, người đó là đại gia!

Trước kia Bùi Vu Lượng còn định dùng vật tư để quản thúc Khúc Nhất Huyền, không ngờ là hắn còn chưa bắt đầu có ý đồ xấu, Khúc Nhất Huyền đã để mắt tới tiếp tế của hắn.

Hắn liếm liếm bờ môi, lộ ra biểu lộ khó xử: "Tiểu Khúc gia, cái này hơi không hợp lí."

Khúc Nhất Huyền nghe vậy, cũng dứt khoát. Cô tiến lên hai bước kéo cửa phía sau Cruiser: "Tôi cũng không làm khó anh, anh dẫn Giang Doãn và Quyền Khiếu đi, chúng tôi rút lui trước."

Biểu lộ của Bùi Vu Lượng hơi cứng lại, ánh mắt nhìn về phía Khúc Nhất Huyền cũng dần dần trở nên bất thiện: "Tiểu Khúc gia, cô có chút thừa dịp cháy nhà hôi của."

"Tôi làm thế đã là cái gì?" Khúc Nhất Huyền cười cười, lúc tiếp tục mở miệng dường như có ý riêng: "Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi dù sao cũng là số ít." Một trận chỉ trích của cô, âm thầm đắc tội Bùi Vu Lượng và lão Tổng một lượt.

Mắt thấy cục diện trở nên căng thẳng, Phó Tầm tức thời ra mặt cứu vãn: "Trước mắt rời khỏi quần thể Hồng Nhai là quang trọng nhất."

Bùi Vu Lượng đang muốn phụ họa, lại nghe Phó Tầm nói: "Không có cô ấy, đêm nay không chỉ vật tư, ngay cả người anh cũng phải để lại trong quần thể Hồng Nhai này."

Bùi Vu Lượng: Mẹ nó, may miệng chậm chạp chưa nói chen vào. Hắn nhíu mày, không che giấu vẻ không vui trên mặt: "Phó tiên sinh nói dễ dàng quá, không có vật tư so với ở lại Hồng Nhai có gì khác nhau?"

Khúc Nhất Huyền cười lạnh một tiếng, không hề khách khí: "Ông chủ Bùi, chúng ta là người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám. Một đoạn đường xa như vậy, anh nói với tôi trên đường không có tiếp tế vật tư, anh cảm thấy tôi sẽ tin sao?" Cô chỉ chỉ đội xe phía sau Cruise: "Ba chiếc xe, chỉ với chút vật tư hiện tại của anh… Đừng nói đường biên giới, ngay cả Khả Khả Tây Lý anh cũng không đến được."

Khúc Nhất Huyền là người trong nghề. Bao nhiêu xăng chạy bao nhiêu cây số, tiêu hao bao nhiêu, cô rõ ràng từng ly từng tấc. Muốn dùng cái này lừa bịp cô, không có cửa đâu.

Bùi Vu Lượng hiển nhiên cũng hiểu đạo lý này, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, đến cả biểu lộ cũng không che giấu nữa, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn về phía Khúc Nhất Huyền.

Khúc Nhất Huyền không tránh không né, thậm chí còn mỉm cười, nói: "Ông chủ Bùi không cần nhìn tôi như vậy, nếu anh cảm thấy không thoải mái, tôi phân tích cho anh nghe. Vật tư của tôi có hạn, anh không cho tôi chút vật tư, tôi không thể vững lòng được. Anh cho tôi vật tư, trong lòng tôi nắm chắc, cũng không cần vì chuyện tiếp tế lại mâu thuẫn với anh. Đội xe của chúng ta cảm tình còn mỏng hơn giấy, vạch một cái là nát, không vẫy vùng nổi."

"Tôi biết tính toán của anh đánh chủ ý lên vật tư, đổi vị trí mà nghĩ. Con đường Hồng Nhai này không phải là tôi dẫn đi, lão đại đây đã đẩy toàn bộ trách nhiệm cho tôi, vậy phía sau tôi không có vật tư, bị quản chế thì ông chủ Bùi còn bằng lòng khách khí đợi tôi như thế này không, trong lòng tôi cũng phải có suy tính chứ?" Cô trở tay đóng cửa xe lại, cúi người từ cửa sổ Cruiser rộng mở ấn phím mở cốp sau: "Mời đi."

** ** **

Khúc Nhất Huyền nửa bức nửa dụ dọn đi một nửa vật tư từ xe đối phương, đắc ý đến mức bất chấp.

Sau khi kiểm kê đồ đạc xong, mắt thấy trong màn đêm âm trầm, trời tựa như sắp đổ mưa, biết không thể chậm trễ thời gian hơn nữa, cô mau chóng lên đường xuất phát.

Phó Tầm điều khiển Discovery đuổi lên từ cuối hàng, theo sát Cruiser, xếp vị trí thứ hai, thuận tiện kịp thời thay thế vị trí dẫn đội của Cruiser.

Trên đường đi, cát bay đá chạy.

Càng xâm nhập sâu vào nội địa quần thể Hồng Nhai, gió thổi càng mạnh, tựa như là trời xé mở ra một đường gió, vù vù rót gió ra bên ngoài. Buổi tối tầm nhìn vốn kém, lại cộng thêm bão cát, cả quần thể Hồng Nhai giống như bỗng nhiên bị phong hóa thành sa mạc. Bụi mù di chuyển đầy đất, mù mịt như bão cát, trước mắt chỉ nhìn nhìn thấy ánh đèn trắng xoá, lại nhìn không thấu ánh đèn xuyên qua bão cát chiếu đến nơi nào.

Để phòng xe sau mất dấu, Khúc Nhất Huyền cách vài phút lại dùng bộ đàm liên lạc Thượng Phong và Bán Thốn. Cách chỉ huy của cô rõ ràng còn có trình tự, rất nhanh, đội xe rời khỏi khe núi, nhanh chóng rời khỏi nội địa quần thể Hồng Nhai, chạy về phía biên giới. Trong xe ngoại trừ tiếng bộ đàm chỉ có thanh âm xe việt dã vượt qua lưng núi, sa lương và dốc hoang phát ra kẹt kẹt.

Khúc Nhất Huyền bận điều khiển đội xe, còn rảnh rỗi chế nhạo: "Ông chủ Bùi có phải đang cảm thấy nửa xe vật tư cho tôi rất có lời hay không?"

Bùi Vu Lượng không đáp.

Khúc Nhất Huyền dò xét nhìn kính chiếu hậu, phối hợp nói thêm: "Trình độ cứu viện của tôi bây giờ hoàn toàn không thua đội cứu viện hạng nhất của nước ngoài. Nếu thu phí theo giờ thì một ngày chắc chắn thu nhập được một đấu vàng, một đêm phát tài." Vừa dứt lời, xe chợt nghiêng về một phía, tay lái trong tay Khúc Nhất Huyền chuyển động, nhất thời lại có chút không cầm chắc.

Khúc Nhất Huyền chưa kịp phản ứng là tình huống như thế nào, trong bộ đàm đã vang lên giọng Phó Tầm xuyên qua sóng điện,: "Đường núi ở chỗ này không bằng phẳng, trái cao phải thấp, dễ bị trượt."

"Xe của tôi đang nghiêng đúng không?" Khúc Nhất Huyền hỏi.

"Ừ." Phó Tầm nói: "Trời mưa, 'Địa môn' muốn mở."

"Mở Địa môn" là tên mà Khúc Nhất Huyền đặt cho hiện tượng quần thể Hồng Nhai tuôn nước ngầm.

Một khi mở Địa môn, địa hình quần thể Hồng Nhai sẽ trở nên nguy hiểm vô cùng, đã thấy không rõ đường xá, còn phải đề phòng nước ngầm mang theo bùn cát đổ xuống từ thượng du. Vả lại cát đất ở quần thể Hồng Nhai gặp nước thì trở nên mềm nhũn, mức độ hãm xe nguy hiểm không khác gặp phải dòng cát trong sa mạc.

Bùi Vu Lượng thật biết chọn chỗ!

Cô mím môi, chân ga khẽ buông lỏng, ngăn phanh giảm lại, tốc độ thấp bình ổn nhanh chóng xuyên qua đường hẻm núi. Cơ hồ là cùng lúc, có giọt mưa rơi xuống, nước dần dần tụ trên kính chắn gió, ánh đèn xuyên qua bão cát, rõ ràng trông thấy giọt mưa từ thưa thớt chuyển thành dày đặc, ùn ùn kéo đến.

Trong bộ đàm, tiếng Thượng Phong yếu ớt truyền đến: "Tiểu Khúc gia, trời mưa…"

"Tôi không mù." Khúc Nhất Huyền liếm liếm môi, tốc độ nói cực nhanh: "Sau khi trời mưa, cát bay chẳng mấy chốc sẽ chìm xuống, tầm nhìn cũng sẽ tăng lên. Mọi người duy trì ba phút báo tình hình một lần, đừng để lạc."

Thượng Phong 'vâng' hai tiếng, lại hỏi: "Tiểu Khúc gia, chúng ta còn bao lâu mới có thể ra khỏi quần thể Hồng Nhai?"

"Ra khỏi?" Khúc Nhất Huyền cười, rành mạch tỉnh táo nói cho cậu ta biết: "Không có khả năng ra được."

Thượng Phong lập tức gấp gáp: "Vậy bây giờ chúng ta đang làm gì? Lái lâu như vậy chẳng lẽ còn muốn hạ trại trong quần thể Hồng Nhai sao?"

Khúc Nhất Huyền còn không kịp trả lời, đầu xe Cruiser bởi vì địa thế lên cao chợt nghiêng sang ngọn núi bên cạnh. Lốp xe không biết ép phải cái gì, sàn xe cứng rắn đập vào một khối đá nhô ra.

Va chạm này bất ngờ không kịp chuẩn bị, Cruiser suýt nữa thì tắt máy.

Khúc Nhất Huyền tăng chân ga dò xét mức độ bị ngăn cản của lốp xe, sau khi cải tiến mã lực của Cruiser sung túc, cơ hồ không cần cô tốn sức, hướng bánh xe biến đổi, lập tức tự mượn động lực của xe lui ra khỏi hố bùn, trở lại quỹ đạo.

Mưa càng rơi càng lớn, tầm mắt vừa rõ ràng không lâu nhanh chóng bị màn mưa dày đặc mãnh liệt che đi.

Khúc Nhất Huyền nhìn GPS, tìm kiếm lối ra ở lân cận.

Khu vực bên ngoài quần thể Hồng Nhai không khác bãi sa mạc lắm, từng đài đất tách ra độc lập, có vô số cửa ra vào.

Kế hoạch vốn là đi hướng bắc, tìm kiếm cửa ra vào thích hợp để ngày mai đi vòng qua Hồng Nhai. Nhưng trước mắt, mưa lớn dần, tình huống gấp gáp, chính Khúc Nhất Huyền cũng không nắm chắc việc xâm nhập vào Hồng Nhai còn có thể đưa đội xe bình yên vô sự ra ngoài hay không.

Thừa dịp bây giờ Địa môn còn chưa mở, việc cấp bách là tìm lối ra ở lân cận, ai thèm quản cái cửa ra này là đi ra hướng nào, cho dù là thông ra hướng sông Vong Xuyên cũng phải kiên trì đi tiếp.

Cũng may, trong kế hoạch của Khúc Nhất Huyền từ trước đến nay luôn có chuẩn bị phương án dự phòng. Sau khi cô nhận rõ được hướng bắc, một lần nữa điều chỉnh tọa độ hướng dẫn, quay đầu chạy đi.

Phó Tầm nhanh chóng hiểu ý cô điều chỉnh phương án, trong bộ đàm thanh âm của anh trầm thấp tỉnh táo, mang theo trấn an tất cả lực lượng: "Phía trước vị trí cửa lớn, em báo tọa độ cho tôi, tôi lĩnh đội."

Khúc Nhất Huyền có chút ngoài ý muốn: "Anh lĩnh đội sao?"

"Cũng nên có chiếc xe đi dò đường thử lỗi, Cruiser nhiều người, lực gánh chịu có hạn, tôi đi là được."

Khúc Nhất Huyền trầm mặc vài giây. Cô nâng mắt, ánh mắt xuyên qua kính chiếu hậu quét mắt nhìn ba người ngồi phía sau, nửa ngày mới báo tọa độ mới: "Anh chú ý an toàn, tốc độ xe không nên quá nhanh, tôi đi theo sau xe anh bảo hộ."

Dứt lời, cô đưa tay mở chốt đèn pha trên trần xe. Toàn bộ sườn núi trong khoảnh khắc, bị đèn pha chiếu đến sáng rõ.

Cô điều chỉnh tốc độ, vừa quan sát động tĩnh của Discovery, vừa lưu ý hai chiếc việt dã theo sát phía sau.

Mười phút sau.

Bánh xe ép qua mặt đường núi, vũng bùn ướt trở nên lớn dần. Lốp xe tựa như có lực kéo lại, lực bám vào mặt đất càng ngày càng nhỏ, vòng chuyển động của tay lái cũng đồng thời thu nhỏ.

Mơ hồ, Khúc Nhất Huyền giống như nghe thấy được tiếng nước, từ xa đến gần. Lưng cô hơi run lên, từ lòng bàn chân chạy lên một cảm giác nguy hiểm cực kỳ bất an. Cô do dự mấy giây hỏi Phó Tầm: "Tôi nghe thấy tiếng nước, phía trước có đường sông sao?"

"Không có." Phó Tầm trả lời rất nhanh: "Từ đoạn đường này trước sau đều là lên dốc."

Discovery đã cách Cruiser một khoảng rất xa, xa tới đã nhìn không thấy xe, chỉ có thể dựa vào ánh đèn lờ mờ mới có thể phân biệt được phương hướng của Phó Tầm. Khúc Nhất Huyền tiêu hóa xong câu nói của anh, ánh mắt bỗng nhiên ngưng tại kính chiếu hậu ngoài xe.

Cơ hồ là cùng một lúc, Bàn Thốn ở sau dùng ngữ khí kinh hoảng: "Nước… Nước dâng lên!"

Thượng Phong buồn bực: "Nước ở đâu ra?"

"Không biết." Giọng Bàn Thốn đã trở nên khàn đặc: "Chính là đuổi theo phía sau chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 81: "Không có chuyện gì tôi không giải quyết được, em gấp cái gì?"

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Ánh mắt Khúc Nhất Huyền hướng về phía sau, từ kính chiếu hậu nhìn ra ngoài.

Trong quần thể Hồng Nhai không có ánh sáng, dòng nước đang đuổi theo xe từ khắp nơi dâng lên trong lúc mưa to tối trời giống một hồ nước bị quấy đảo.

Dưới ánh đèn đỏ lựng sau xe việt dã, mảnh hồ nước kia tựa như một bát máu loãng màu đỏ, từng vòng từng vòng gợn sóng hiện ra.

Ba chiếc xe lấy cô cầm đầu, vẫn ở trong chỗ trũng của quần thể Hồng Nhai.

Nước có thể dâng lên, chứng tỏ địa thế thấp.

Biện pháp duy nhất lúc này là theo sát xe Phó Tầm, lên dốc rời đi.

Cô đặt bộ đàm xuống, phanh lại buông lỏng, tốc độ xe vẫn luôn bảo thủ chợt tăng tốc vọt lên. Tiếng vang của động cơ đột nhiên tăng lớn, thanh âm của cô tỉnh táo, trầm ổn, mang theo giọng điệu mệnh lệnh không được thể chống lại: "Đừng quan tâm đến nước dâng lên đằng sau, nói lỏng phanh ra, tận lực đi dọc theo vết bánh xe Cruiser."

Thượng Phong nghe vậy, nuốt nước miếng, cưỡng ép đè xuống cảm giác sợ hãi.

Nếu không phải giờ phút này không có cái tay nào còn rảnh, cậu ta kỳ thật rất muốn cầm bộ đàm hỏi tiểu Khúc gia một chút… Cô nói phải đi dọc theo vết bánh xe Cruiser, nhưng trời mưa xuống, trên mặt đường toàn là nước, ở đâu ra vết bánh xe?

Ngoại trừ xe đi qua đẩy ra gợn sóng cùng vũng nước, chỉ có thể dùng cách so sánh khoảng cách xe Cruiser cậu ta mới miễn cưỡng có thể nghiền qua vết xe đằng trước vừa đi qua.

Đèn xe Cruiser khiến cả vùng sơn cốc tỏa sáng, núi đá lởm chởm, mưa rơi dày đặc, trong lúc những chiếc xe vùn vụt lao qua tiến về phía trước tất cả dần dần bị ném về phía sau.

Chạy qua một đoạn dốc thoải cuối cùng, Khúc Nhất Huyền nhắc nhở: "Phía trước đường không thể dự đoán trước, tốc độ xe không thể vượt quá ba mươi."

Đường trong quần thể Hồng Nhai hiểm trở, là đường hẻm chật hẹp.

Lại thêm bình thường không có dấu chân người, trên đường núi đều là đụn đất chưa được ép chặt, có vết tích tự nhiên nhất. Thình lình sẽ có cái hố hoặc đống đất nhô ra, tốc độ cao dễ dẫn đến xe bị mất khống chế đột ngột, vô cùng khảo nghiệm kỹ thuật lái xe.

Mắt thấy nước ngầm vừa bị quăng đến sau lưng lại lần nữa dần dần xông tới, trong trạng thái cả xe xóc nảy chập trùng, Bàn Thốn suýt nữa muốn chửi tục.

"Địa phương quỷ quái này, tốc độ nước dâng lên so với miệng ống nước bể bơi mở còn nhanh hơn..."

"Má phanh của tôi vẫn bị ngâm trong nước, hiện tại một đường dốc đứng đều đang phanh xe, má phanh sớm muộn sẽ bị thiêu hủy."

"Dưới đáy là nước bùn, hay là tay người? Giống như có cái gì quấn lấy bánh xe, đừng nói tốc độ tối đa là ba mươi, tôi muốn tăng tốc cũng khó khăn..."

"Tiểu Khúc gia, lối ra đâu? Lối ra ở đâu? Còn bao lâu?"

Âm thanh xuyên thấu bộ đàm giống như tiếng của thiết bị máy móc, vang động ong ong.

Trong khi mưa đang rơi nhỏ dần trong quần thể Hồng Nhai, thế nước lại dần dần tăng lên.

Khúc Nhất Huyền xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về phía sau, nước ngầm dâng lên khắp nơi đã che mất một phần ba lốp xe Cruiser, cứ lên dốc thế này, qua nửa giờ nữa ba chiếc xe đều sẽ bị kéo vào nước bùn trong lòng đất.

Cô nhìn biển báo giao thông, dưới tình huống không cách nào lại tăng tốc, liền đổi số giảm tốc độ, tận lực tránh đi cạm bẫy trong đường hẻm núi. Lúc lốp xe ép qua mặt đất ẩm ướt, phát ra tiếng vang ào ào, một tiếng tiếp một tiếng.

Cô mím môi không lên tiếng, theo sát chỉ có một bóng dáng đèn đuôi xe Discovery tiếp tục hướng về phía trước.

Mười phút sau, bộ đàm vang lên một tiếng "Két" nhỏ, trong kênh của Phó Tầm lại một lần nữa truyền đến âm thanh: "Một tin tức tốt và một tin tức xấu, muốn nghe cái nào trước?"

Anh cách quá xa, tiếng dòng điện làm âm thanh của anh trở nên mơ hồ, trong tiếng nước do bánh xe tạt ra bên ngoài, câu nói này của anh đứt quãng, giống như lúc nào cũng có thể rời khỏi phạm vi truyền tin.

Khúc Nhất Huyền đoán anh đã tìm tới lối ra của quần thể Hồng Nhai, nhưng cách một tầng bộ đàm, ngữ khí cùng cảm xúc của anh bị san bằng quá nhiều, cô nhất thời không phân rõ hàm nghĩa câu nói này của anh.

"Tin tức tốt thế nào?" Cô hỏi.

Phó Tầm nói: "Tôi đã tìm thấy lối ra của quần thể Hồng Nhai giao với biên giới hoang mạc."

"Tin tức xấu?"

Chắc cũng không đến mức là đường này không thông chứ?

Vậy liền không thể gọi là tin tức xấu, mà phải gọi là tin dữ.

Cô đánh lái sang một bên, tốc độ xe chậm dần dịch qua một vũng nước lớn có đường kính một mét.

Bánh xe vừa rời khỏi miệng vũng nước, lập tức tăng tốc.

Trong tiếng động thiết bị giảm xóc kẽo kẹt vang lên, ngữ khí Phó Tầm trầm thấp, tốc độ nói cực chậm: "Lối ra là lòng sông."

"Tôi đã đo đạc qua lượng nước sâu cạn, với lượng nước trước mắt, mấy chiếc xe việt dã lội nước đi qua không có bất cứ vấn đề gì."

Trước mắt?

Khúc Nhất Huyền nghe xong từ này, liền biết còn có vấn đề ở đằng sau.

Cô trầm ngâm vài giây, nói: "Tình huống của tôi bên này không tốt lắm, dưới mặt đất nước dâng lên quá nhanh. Xe Bản Thốn vẫn luôn ngâm trong nước, má phanh chẳng mấy chốc sẽ báo hỏng. Cho nên anh trực tiếp nói cho tôi tình huống tệ nhất bên kia, để trong lòng tôi còn có cái chuẩn bị."

Mấy cây số bên ngoài, Phó Tầm đang đội mưa đứng trước xe.

Đèn xe trắng lóa chiếu rọi chiếc áo jacket huỳnh quang trên thân anh đến mức chướng mắt, anh nửa ngồi xổm bên bờ sông, dưới lòng bàn tay là một thuổng sắt cắm thẳng vào giữa dòng nước.

Anh nhìn lượng nước dần dần dâng lên, nửa ngày mới nói: "Mười phút sau, cái lối ra này liền không có cách nào đi xe qua."

Khúc Nhất Huyền sững sờ.

Lập tức, trong xe chìm vào trầm mặc ngắn ngủi.

Theo xu thế nước dưới mặt đất dâng lên, cô nên cảnh giác từ lâu mới đúng, dưới tình huống mưa rơi không ngừng, nước ngầm bao phủ cả quần thể Hồng Nhai cũng là vô cùng có khả năng.

Bên ngoài quần thể Hồng Nhai tựa như một cái thùng sắt chứa nước vững chắc.

Lúc này mới dẫn đến mỗi khi gặp trời mưa, nước dưới mặt đất dâng lên, thế nước điên cuồng cọ qua sườn núi. Trên vách núi trong khe sâu kia, tất cả đều là vết tích do nước mưa tạo ra, đất núi nứt vỡ, khe rãnh mọc thành cụm, giống như có một chiếc búa cứng rắn từ giữa bổ ra một ngọn núi hoàn chỉnh, nhỏ vụn tan rã thành từng sườn đất nhỏ.

"Mười phút?" sắc mặt Bùi Vu Lượng biến đổi, hắn cúi người, nhìn ra phía ngoài qua màn mưa bao trùm kính chắn gió: "Chúng ta cách lối ra còn bao lâu nữa?"

Khúc Nhất Huyền ghé mắt nhìn hắn một cái, không có cảm xúc chập trùng gì trả lời: "Ấn theo tốc độ xe hiện tại, năm phút là đủ rồi."

Hai chiếc xe việt dã đằng sau mặc dù chậm chạp, nhưng chỉ cần theo sát cô, trong vòng mười phút toàn bộ đi qua cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Chỉ là...

Trong mắt cô chớp lên ánh sáng, không để lại dấu vết mượn động tác nhìn kính chiếu hậu che lấp ý nghĩ đột nhiên bốc lên trong lòng kia — muốn đội xe Bùi Vu Lượng có tổn thất, hiện tại là cơ hội cuối cùng.

Xe Bản Thốn trước mắt mặc dù còn chưa xuất hiện bất kỳ trục trặc gì, nhưng má phanh ngâm trong nước lâu như vậy, đường dốc đứng lại nhất định phải giẫm phanh mới có thể bảo vệ chiếc xe không mất khống chế… Sớm muộn, má phanh sẽ bị thiêu hủy.

Nếu như hiện tại cô ngáng chân Bản Thốn, hoặc là có thể dẫn đội xe đi vòng thêm một con đường…

Nhưng ý nghĩ này, ngay lúc cô trông thấy hai chiếc việt dã theo sát phía sau chiếc Cruiser, bỗng nhiên tan thành mây khói.

Điểm xuất phát của cô chỉ là vì hủy đi một chiếc xe, sát nhập tài nguyên có hạn, bất kể là vật tư hay là sức người. Nhưng là nếu ra tay, quần thể Hồng Nhai thời khắc này nguy hiểm như thế, toàn bộ kế hoạch chưa chắc đã thuận lợi như cô an bài được, một khi có chỗ sai lầm, cái giá sai lầm sẽ không chỉ là một chiếc xe.

Trong xe Bản Thốn có hai người, dù là hai người này tội ác tày trời.

Việc này, cô làm không được, cũng không thường làm thế.

Cô vừa an tĩnh, Bùi Vu Lượng cũng đi theo bình tĩnh lại.

Nhưng mà, hắn lại không trở lại chỗ ngồi phía sau, thân thể nghiêng về phía trước, cơ hồ là gấp gáp tập trung vào nhất cử nhất động của Khúc Nhất Huyền.

Khúc Nhất Huyền giống như không phát giác, hết thảy như bình thường.

Phần sau đoạn đường mặc dù không dễ đi lắm, nhưng so với đoạn đường dốc đứng vừa rồi kia thì tốt hơn quá nhiều. Sau khi cô tăng tốc thích hợp, nhắc nhở hai chiếc việt dã sau lưng Cruiser tương ứng tăng tốc.

Đèn pha trần xe Cruiser lại một lần nữa bắt kịp Discovery là vào bốn phút sau.

Phó Tầm đã lái Discovery qua bờ, đứng ở bờ sông đối diện.

Xe cách quá xa, cách màn mưa, anh đứng ở ngoài xe, dùng đứng tần số bộ đàm đối thoại cùng Khúc Nhất Huyền: "Lòng sông có nước bùn, dễ hãm xe, tất cả mọi người xuống xe, thừa dịp hiện tại nước cạn, đi bộ sang."

"Đi bộ?" Khúc Nhất Huyền vô ý thức nhìn Giang Doãn, thấy sắc mặt cô ta trắng bệch, nhíu mày: "Trời tối như vậy, tình huống dưới nước như thế nào cũng không biết…"

Phó Tầm bỗng nhiên gọi tên của cô: "Khúc Nhất Huyền."

Giọng nói kia, không cho kháng cự không được xen vào, cơ hồ không cho cả cơ hội cò kè mặc cả.

Khúc Nhất Huyền đột nhiên có chút hoài niệm thời gian chính mình lãnh đạo nói một không hai.

Cô cúi đầu, nhìn qua kính chiếu hậu trong xe về chỗ ngồi phía sau, thỏa hiệp nói: "Tôi đã biết, tôi sẽ nhanh sắp xếp." Dứt lời, Cruiser dừng lại bên bờ sông ở quần thể Hồng Nhai.

Cô dựa vào tay lái, mắt lại nhìn chỗ ngồi phía sau, nhíu mày nói: "Đều nghe thấy được chứ? Nếu có gì không hiểu, tôi có thể giải thích cho các ngươi, nhưng phải mau chóng… Chậm chạp sẽ cưỡng chế chấp hành."

Cô đợi Bùi Vu Lượng suy nghĩ, trước hạ lệnh cho Thượng Phong: "Trong xe cậu không có ai, cậu qua sông trước."

Không đợi Thượng Phong kịp phản ứng, cô lại bổ sung một câu: "Đừng nói nhảm, nếu cậu không qua, liền để Bản Thốn qua trước, chờ đến đúng lúc không kịp qua sông, cậu liền vây chết ở bên kia bờ sông đi."

Thượng Phong bị câu nói này của cô làm cho run rẩy, phanh cũng không giẫm, đầu xe đâm xuống dưới một cái đã đi xuống sông.

Cruiser đang đối diện bờ sông, tia sáng đèn pha sung túc, có thể thấy rõ lúc Thượng Phong qua sông, xe việt dã bổ ra dòng nước, toàn bộ thân xe thoáng như chìm xuống, cả bánh xe cũng sắp rơi vào trong lòng sông.

"Sau khi Cruiser cải tiến, khối lượng thân xe vốn là quá nặng, một xe ngồi đầy, tương đương lại tăng thêm mấy trăm cân. Các ngươi không nguyện ý xuống xe qua sông, vậy thì chờ Cruiser rơi vào trong lòng sông, trực tiếp báo hỏng đi." Cô nhẹ như mây bay nói xong lời này, ánh mắt liếc nhìn Bùi Vu Lượng, lại bổ sung một câu: "Cruiser là chiếc duy nhất trong bốn chiếc xe có năng lực cứu viện bảo hộ xe, nếu nó bị hỏng..."

Cô không nói đến tận cùng, lưu lại chút chỗ trống.

Nhưng ngụ ý, ai cũng có thể nghe được.

Hầu kết Bùi Vu Lượng lăn một vòng, nửa ngày, mới đẩy cửa xe ra, bình tĩnh nói với Giang Doãn: "Xuống xe."

Quyền Khiếu không có tự do hành động, cuối cùng cơ hồ là Bùi Vu Lượng nửa xách nửa đẩy kéo xuống xe.

Khúc Nhất Huyền không có nhàn tâm chú ý Bùi Vu Lượng dự định làm sao qua sông, cô chuẩn bị xong, sau khi dự đoán độ rộng đường sông, không nhiều do dự, trực tiếp lái xe xuống bờ sông.

Lúc Cruiser cải tiến đã nâng thân xe lên, dù cho giờ phút này dù lượng nước đang cuộn trào mãnh liệt dâng lên, cũng chỉ che mất phần bánh xe.

Đèn xe chiếu lên làm mặt nước tỏa sáng, cô phân tâm nhìn xe việt dã phía trước cách đó không xa.

Việt dã mang theo đầy mình nước bùn đang đi lên bờ sông, tiếng mưa rơi đan xen với tiếng động cơ, rung động ầm ầm.

Mà xe việt dã sau lưng, là bánh xe đào lên bùn đất dưới đáy sông nổi lên vẩn đục, bọn chúng đang vô thanh vô tức thuận hướng dòng nước dần dần đùn lại, lắng đọng, lại bị khoét ra.

Cruiser qua sông rất nhẹ nhàng, lúc leo lên trên bờ sông, Bùi Vu Lượng cùng lão tổng đã mỗi người mang theo một người, cũng từ bờ sông đi qua.

Chỉ để lại xe Bản Thốn, vừa mới xuống sông.

Khúc Nhất Huyền vừa nhẹ nhàng thở ra, bộ đàm vang lên một tiếng nhỏ, thanh âm cách sóng điện Bản Thốn có chút hoảng loạn, đứt quãng: "Tiểu Khúc gia, tôi cái này... Má phanh... Đốt... Trong xe toàn mùi khét."

"Không quan trọng." Người Khúc Nhất Huyền vừa thả lỏng, ngữ điệu cũng nhàn nhã không ít: "Má phanh nhiều lắm là phanh lại mất linh, tốc độ của anh bây giờ cũng không đến 5 km/h, muốn phanh lại cái gì?"

Cô trước đó lo lắng má phanh hư hao là lo đường xá không tốt, hiện tại cũng đã qua sông, má phanh hỏng… Cái kia đơn giản, lên bờ lại sửa thôi.

"Tôi lo lắng phanh lại xảy ra vấn đề…" Bản Thốn dừng lại, thanh âm run rẩy: "Nước đang dâng lên, xe căn bản không động đậy được."

Khúc Nhất Huyền nhịn không được trách mắng: "Anh giẫm chân ga đi chứ."

Giọng của Bản Thốn như sắp khóc: "Tôi giẫm rồi, xe bất động."

Cô tập trung nhìn vào, xe việt dã nguyên bản giống người già cả đang từng tấc từng tấc sờ lần qua sông quả nhiên đang bị vây ở trong sông, không tiến ngược lại thụt lùi.

Mắt thấy chiếc xe ẩn ẩn có xu thế bị dòng nước thuận hướng kéo lại, cô đẩy cửa xe ra nhảy xuống, hai ba bước đi đến bờ sông đưa mắt nhìn nơi cắm thuổng sắt đo mực nước.

Ban đầu mực nước chưa qua một nửa thuổng sắt giờ phút này đang từng chút từng chút lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được đi lên.

Da đầu cô như nứt ra, cơ hồ là lập tức quát: "Bỏ xe, lập tức bỏ xe!"

Bản Thốn càng run, anh ta bất lực nhìn về phía Bùi Vu Lượng và lão Tổng đứng sau lưng Khúc Nhất Huyền: "Tôi không được, xe là lão đại…"

Tính tình táo bạo của Khúc Nhất Huyền lập tức liền phát tác, cô cầm bộ đàm quay người, tiếp cận Bùi Vu Lượng cùng lão Tổng: "Làm sao, anh đến mạng cũng phải do bọn họ làm chủ?"

"Mực nước đã sắp quá một nửa thân xe, tốc độ xe chìm xuống sẽ càng lúc càng nhanh. Lấy trình độ chiếc xe này ngâm nước dù cho anh liều mạng lái xe về cũng vô ích, căn bản không cứu lại được." Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của cô càng nhanh, sắc mặt càng trở nên ác liệt.

Phó Tầm đứng ngoài quan sát một lát, mắt thấy gặp kiên nhẫn của Khúc Nhất Huyền khô kiệt, sắp muốn ra tay. Anh giơ tay, nhẹ nắm cổ tay cô kéo người vào trong ngực.

Anh đã ngâm mưa thật lâu, áo jacket trên người sớm đã bị nước mưa ngâm lạnh buốt.

Khúc Nhất Huyền bị anh vừa dắt vừa nắm, trong lòng bàn tay ướt sũng tất cả đều là nước mưa lạnh lẽo.

"Sốt ruột cái gì?" Thanh âm của anh lạnh lùng nặng nề, không chút để ý nói: "Cùng lắm thì bọn họ luyến tiếc chiếc xe này, tôi không cho máy bay trực thăng nữa là được."

Anh kéo áo jacket khoác ngoài ra, mi tâm cũng không nhíu một cái, cầm hai tay của cô bỏ vào áo lót giữ ấm dán trên người mình.

Tròng mắt anh, từ ánh mắt kinh ngạc của cô rơi xuống môi cô, hầu kết lăn một vòng, dùng thanh âm vẻn vẹn chỉ hai người có thể nghe được thấp giọng nói: "Không có chuyện gì tôi không giải quyết được, em gấp cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 82: "Anh muốn tôi thế này, đã nghĩ bao lâu rồi?"

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Khúc Nhất Huyền yên tĩnh.

Cảm thấy... Là đạo lý này.

Trong cả đội xe, người đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn không phải là Phó Tầm sao?

Cô đã quen bất cứ chuyện gì cũng tự mình giải quyết, vừa đấm vừa xoa cũng tốt, thủ đoạn giang hồ cũng được, mới đầu là không ai giúp cô, về sau là người có thể giúp cô còn không bằng chính cô.

Cô từ từ, cũng liền thói quen.

Đây là lần đầu tiên, có người nói với cô "Không có chuyện tôi không giải quyết được".

Cô cắn môi, có chút muốn cười, lại khắc chế, chỉ cong cong môi: "Được, tôi không vội."

Biểu tình này của cô rơi vào trong mắt Phó Tầm, khó được khiến hàn ý trong mắt anh tan ra.

Anh ngước mắt, ánh mắt lạnh lẽo uy nghiêm đáng sợ, trong mắt hình như có tầng tầng đè nặng, hiện lên cảm giác áp bách che trời lấp đất.

Trong khoảnh khắc, bầu không khí thay đổi.

Có một cái chớp mắt, Khúc Nhất Huyền giống như chạm đến giao giới giữa trắng và đen ngưng tụ trên người Phó Tầm. Trong đầu cô lướt qua dáng vẻ thân sĩ của anh đứng bên cạnh bục giảng tập trung lắng nghe, lại nhìn người trước mắt, ánh mắt Phó Tầm hắc trầm giống như là của Diêm vương, tiếng lòng khẽ run lên, hình như có cục đá rơi xuống, dẫn tới huyền âm rung động không ngừng.

Thật lâu sau, Bùi Vu Lượng thỏa hiệp.

Hai con người hắn hơi hợp lại, ra hiệu lão Tổng gọi Bản Thốn lại.

Có lẽ là đau lòng vật tư theo xe việt dã cùng lưu lại trong sông, hắn chuyển mắt nhìn về phía một chiếc xe việt dã khác bên bờ sông hơn phân nửa là nước bùn, mới từ trong nước ướt đẫm bò ra, nhanh chân lên xe rời đi.

** ** **

Sau khi Bản Thốn lên bờ, bờ môi cóng đến phát xanh, toàn thân giống kẻ ngốc run rẩy không ngừng.

Anh ta cảm kích nhìn về phía Khúc Nhất Huyền, khóe môi động động mấy cái, giống như muốn nói gì.

Khúc Nhất Huyền nhất không có kiên nhẫn nghe cái này, phất phất tay, ra hiệu anh ta nhanh đi tìm Thượng Phong: "Anh bây giờ cũng đừng tới chỗ lão Tổng kia tìm rủi ro, nhanh đi thay quần áo khác."

Dứt lời, cô giống như nhớ tới cái gì, quay người nhìn về phía Giang Doãn đứng ở sau xe, dựa vào Cruiser xoa bắp chân đầy nước bùn.

Lúc qua sông cô ta hẳn đã ngã một phát, từ ngực trở xuống toàn bộ ướt đẫm, đầu gối cùng mắt cá chân tất cả đều là nước bùn dày đặc.

Bùi Vu Lượng này lại đang đau lòng vật tư ngâm nước, sợ là không có tâm tình quan tâm đến cô ta; lão Tổng là kẻ mặc kệ mọi sự, trông cậy vào hắn có thể chăm sóc đến con tin Giang Doãn này, quả thực là kẻ ngốc nằm mơ; Thượng Phong lại muốn giúp Bản Thốn, không dứt ra được… Trước mắt có thể có lòng từ bi chăm sóc Giang Doãn, cũng chỉ có cô.

Khúc Nhất Huyền thở dài: Cô kiếp trước nhất định là thiếu tên mắc dịch Giang Doãn này tám trăm vạn không trả đã đầu thai!

Cô vẫy tay, kéo ra cửa xe chỗ ngồi phía sau Cruiser ra hiệu Giang Doãn lên xe: "Lên xe thay quần áo."

Giang Doãn không lên tiếng, cô ta mím môi nhìn Khúc Nhất Huyền nửa ngày, không nói tiếng nào lên chỗ ngồi phía sau.

Vừa qua khỏi chỗ nguy hiểm, cả đoàn xe người ngã ngựa đổ vội vàng giải quyết tốt hậu quả.

Giang Doãn nắm chặt váy ẩm ướt, nhìn Khúc Nhất Huyền đang vặn mi tìm kiếm, thấp giọng nói: "Tôi cố ý ngã một cái ở trong sông."

Thanh âm này ôn hòa thanh thuần, nghe mềm mại lại vô hại.

Khúc Nhất Huyền phản ứng một hồi mới phát hiện người nói chuyện là Khương Doãn.

Động tác trên tay cô dừng lại, đánh giá cô ta nửa ngày, cười: "Tìm cho cô bộ quần áo thôi mà đã cảm động rồi?" Cô cúi đầu, tiếp tục tìm quần áo để Khương Doãn có thể thay nhanh.

Giang Doãn lắc đầu: "Đêm đó ở Đại Sài Đán, sau khi chị và Phó tiên sinh bị người của lão Tổng bức rời khỏi khách sạn. Viên Dã lập tức mang tôi đổi khách sạn, tôi lúc ấy trốn ở bên ngoài phòng Viên Dã muốn nghe trộm anh ấy gọi điện thoại, Bùi Vu Lượng là lúc ấy tới tìm tôi."

"Hắn nói với tôi, hắn biết tôi đang điều tra vụ án chị tôi mất tích, hắn từng làm việc cho Bành Thâm, cho nên biết chút ít nội tình." Giang Doãn thấy tốc độ tay Khúc Nhất Huyền chậm lại, biết cô đang nghiêm túc nghe, cực nhanh liếc mắt ngoài cửa sổ xe, tăng tốc độ nói: "Tôi lúc đầu đích thật là không có ý tốt, tôi muốn bắt chước Hồng tiền bối nằm vùng nhà máy đen đến nằm vùng trong đội xe, ý đồ tìm ra chứng cứ vi phạm quy định của đội xe các người. Cho nên bắt đầu từ nửa năm trước, tôi đã lên kế hoạch lần du lịch tây bắc này."

"Đội xe?" mi tâm Khúc Nhất Huyền nhăn lại, nhìn chằm chằm vào mắt của cô ta: "Cô không phải đến tìm đầu mối mất tích của Giang Nguyên?"

"Tôi không có ngây thơ như vậy." Cô ta che miệng ho nhẹ hai tiếng, có lẽ là có chút lạnh, hai tay cô ta vòng lấy vai, thanh âm run run nói: "Chị tôi đã mất tích bốn năm, một người Nam Giang không biết gì như tôi muốn tìm manh mối chị tôi mất tích ở tây bắc, khó như lên trời. Tôi chỉ là muốn gặp chị một lần, muốn đào chút tài liệu có thể phá đổ đội xe, về phần có thể tìm thấy manh mối hay không…"

Mắt cô ta nhìn Khúc Nhất Huyền, bị tức giận mấp máy môi: "Coi như những cái này đều không thể thực hiện, tôi cũng đã nghĩ tốt, đến cuối cùng trước khi đi, nói cho chị tôi là em gái Giang Nguyên. Nhưng mà… Những cái này đều chỉ là ý nghĩ ban đầu của tôi."

Ngoài cửa sổ xe đêm tối mênh mông, giống như vực sâu bên vách núi vô biên vô tận.

Cô ta quay đầu, nhìn dưới đèn xe Cruiser nước sông cuồn cuộn chảy xiết, có chút mệt mỏi gối lên cánh tay: "Trước khi đến, tôi đích xác hoài nghi việc chị tôi mất tích có ẩn tình khác. Nhưng sau khi thấy chị, những cái hận cắn răng cùng chán ghét kia cũng mất đi, trực giác nói cho tôi chị không phải người tiếp tay việc chị tôi mất tích."

Khúc Nhất Huyền đưa quần áo cho cô: "Vậy cô còn đi cùng Bùi Vu Lượng?" Cô lúc trước cùng Phó Tầm phỏng đoán, Giang Doãn sẽ nghe lời thuận theo phối hợp với Bùi Vu Lượng mất tích tại núi Minh Sa, mục đích lớn nhất hắn là trao đổi tin tức.

Nếu như không phải tin tức về Giang Nguyên, Khúc Nhất Huyền không tin còn có tin tức gì khác có lực hấp dẫn lớn như thế để cho Giang Doãn cam nguyện đi làm con tin trong tay Bùi Vu Lượng.

"Hắn nói hắn theo dõi chị đã lâu, mấy năm này chị vẫn luôn điều tra manh mối mất tích của chị tôi, nhưng chậm chạp không có đầu mối." Giang Doãn tiếp nhận quần áo, mở ra, vuốt lên: "Bùi Vu Lượng nói, đó là bởi vì chị tìm nhầm phương hướng."

"Hắn hẹn tôi ngày đó gặp mặt ở núi Minh Sa, sẽ đi được xa hơn một chút, chỉ cần tôi có thể dẫn chị tiến vào sa mạc, hắn sẽ nói cho tôi nguyên nhân. Nếu như tôi không nguyện ý hoặc là báo cảnh sát, mật báo với chị, hắn nhất định sẽ tới Nam Giang thắp nén hương cho chị tôi, cũng nhất định sẽ tới tìm tôi tính sổ."

Cô ta cởi quần áo ướt, bởi vì lạnh, vai hơi co lại, cuộn tròn người, thanh âm nhỏ mà run rẩy: "Tôi cảm thấy cái này chưa hẳn không phải biện pháp, biết đâu trong tay hắn thật sự có manh mối mất tích của chị tôi, cho nên tôi liền đi cùng hắn."

Khúc Nhất Huyền nhịn xuống xúc động mà chửi thề, hít vào một hơi thật sâu: "Hắn uy hiếp cô?"

Cô dừng lại, lại hít sâu, lấy hơi, ngữ khí tận lực bình thản nói: "Vậy hắn về sau nói với cô cái gì?"

Giang Doãn lắc đầu: "Hắn nói cho tôi biết, cũng giống như chị nghe được ở trong lều lớn cùng ngày đó. Hắn nói Bành Thâm là u ác tính bên trong đội cứu viện, là tiểu nhân mang mặt nạ."

Cô ta hợp góc áo lại, đối quần: "Tôi biết chị sẽ không ngồi chờ chết, thật sự đưa hắn ra ngoài biên giới. Cho nên mấy ngày nay, tôi toàn làm bộ ngủ, vụng trộm nghe bọn hắn nói chuyện. Bọn hắn đề phòng tôi, xưa nay không nói chuyện quan trọng, cho nên tôi cố ý biểu hiện địch ý với chị…"

Cô ta hít sâu một hơi, lúc lại mở miệng trong giọng nói rốt cục có chút ấm áp: "Tôi biết tọa độ hắn cất vật tư ở đâu."

Cô ta đưa tay, vượt qua mu bàn tay Khúc Nhất Huyền, dùng đầu ngón tay lạnh buốt viết một chuỗi số tọa độ trong lòng bàn tay của cô.

"Đây là lúc sau nửa đêm tỉnh lại hút thuốc hắn cùng lão Tổng nói, hẳn là có thể tin."

Biểu lộ của Khúc Nhất Huyền có chút vi diệu.

Giang Doãn lấy lòng, cô không phải không cảm giác được. Đêm đó ngày đầu tiên xuất phát, cô ta ở bên ngoài lều lớn đã từng vô tình hay cố ý nhắc nhở cô, cô ta tới nơi này là hướng về phía chuyện Giang Nguyên mất tích có kỳ quặc, đội xe Tinh Huy cũng càng có mờ ám.

Chỉ là lúc ấy cô không thể lý giải, cũng không cách nào hiểu thấu đáo dụng ý của Giang Doãn.

Có thể cho tới giờ khắc này, trong tay còn có xúc cảm đầu ngón tay lạnh buốt của cô ta xẹt qua, chuỗi tọa độ vị trí này càng giống như khắc ở đáy lòng, vô cùng rõ ràng.

Giang Doãn thay xong quần áo, cười với cô, nói: "Bùi Vu Lượng cùng Bành Thâm liên hệ rất sâu, tôi nghe hắn nói qua muốn rời khỏi tây bắc là bởi vì lo lắng Bành Thâm đối xử với hắn như lúc trước đối với Vương Khôn."

"Tôi rất cảm kích chị những năm này còn ghi nhớ chị của tôi, mặc dù có thể chị sẽ có phương thức tốt hơn đi điều tra manh mối mất tích của chị tôi. Nhưng tôi nhịn không được, cũng muốn vì chị ấy làm chút chuyện, muốn biết lúc ấy đến cùng chị ấy đã gặp cái gì."

Trước khi đẩy cửa xe ra, cô ta nhìn chằm chằm cô một chút, cho đến lúc xuống xe, cũng không nói thêm gì nữa.

** ** ** **

Giang Doãn vừa đi, Khúc Nhất Huyền ngồi một mình ở chỗ ngồi phía sau tiêu hóa suy nghĩ.

Lần gặp mặt cùng Giang Doãn đêm nay có chút nằm ngoài dự liệu của cô, nhưng là tình tế tưởng tượng, lại cảm thấy… Hợp tình hợp lý.

Cô có gắng chỉnh lý những manh mối phân loạn kia, đang tâm loạn như ma, cửa sổ xe bị nhẹ nhàng gõ vang, Bản Thốn bung dù đứng ở ngoài xe, chờ nói chuyện với cô.

Khúc Nhất Huyền thu thập xong cảm xúc, nhấn cửa sổ xe xuống, dựa chỗ ngồi lười biếng nhìn về phía anh ta: "Đến nói lời cảm ơn?"

Bản Thốn cúi đầu, có chút xấu hổ, càng đừng đề cập đến khí thế cáo mượn oai hùm lúc trước, anh ta hắng giọng một cái, vẫn không dám ngẩng đầu đối mặt với cô: "Bùi ca muốn tôi tới hỏi một chút, đêm nay sắp xếp thế

nào?"

"Trời cũng sắp sáng, còn có thể sắp xếp thế nào." Khúc Nhất Huyền chỉ chỉ tại chỗ: "Cứ như vậy đợi, chờ sau khi trời sáng lại lên kế hoạch."

Nói xong, cũng không đợi Bản Thốn có lời nói sau, kéo cửa sổ xe lên, tư thái lười nhác phản ứng lại.

Bản Thốn trù trừ thật lâu, lời cám ơn đến bên miệng lại lần nữa nuốt trở về, xám xịt rời đi.

Anh ta chân trước vừa đi, chân sau Phó Tầm liền chỉnh lý xong vật tư trả xe.

Bùi Vu Lượng đau mất một chiếc việt dã, xe trước mặt tự nhiên muốn phân phối một lần nữa.

Discovery Phó Tầm lái vốn chính là xe của lão Tổng, trả lại cho Bùi Vu Lượng một lần nữa phân phối cơ hồ là chuyện rất được Khúc Nhất Huyền hoan nghênh, còn kém quang minh chính đại thả pháo lớn chúc mừng giai đoạn thứ nhất chiến thắng trong gian nguy.

Phó Tầm vừa đến, cô lập tức có người có thể nói chuyện.

"Discovery để lại cho lão Tổng?"

"Trả rồi." Phó Tầm tìm ra chăn lông từ cốp sau Discovery đưa cho cô: "Đêm nay ở ghế sau chấp nhận một đêm."

Khúc Nhất Huyền thuận tay tiếp nhận, vừa muốn tâm sự thật tốt với anh, thình lình phát hiện anh căn bản không có ý tứ buông chăn lông ra. Cô kéo một cái không động, lúc lại dùng lực, bị anh dựa thế xoay người, đặt ở dưới thân.

Chỗ ngồi phía sau cũng không rộng rãi, hai người đều không thấp vừa chen, cơ hồ không dư thừa chút không gian hoạt động nào nữa.

Cô không nhúc nhích, giãy dụa cũng không có, nhu hòa bị nhốt tại giữa cánh tay và lồng ngực của anh.

Khoảng cách như vậy cô không xa lạ gì, thậm chí sát lại càng gần càng có xúc động.

Cô khẽ nâng cằm, bờ môi nhẹ nhàng đụng đụng cằm của anh.

Cô vừa chủ động, tự chủ của Phó Tầm lập tức toàn bộ sụp đổ. Anh cúi đầu, làm chuyện mà anh đã suy nghĩ thật lâu — hung hăng hôn môi của cô.

Môi của anh hơi lạnh, hô hấp rất nhẹ.

Một chút ý lạnh kia, sau vài giây đồng hồ hơi thở giao hòa liền vô thanh vô tức bị thiêu đốt thành một ngọn lửa vô hình, tia lửa tung tóe. Giống như cây gỗ khô bị dính lửa, đốt ra nồng đậm thấm hương.

"Giang Doãn nói với em cái gì?" Anh phân tâm hỏi.

Khúc Nhất Huyền ôm lấy gáy anh, khẽ cắn môi dưới của anh: "Nói rất nhiều, anh nói câu nào?"

Anh cười khẽ, lòng bàn tay vuốt ve eo cô, dần dần đi lên: "Tổng kết một chút?"

"Cô ta cho tôi một tọa độ, nói là nơi Bùi Vu Lượng giấu vật tư." Đầu ngón tay của cô vây quanh sau lưng anh, cách một tầng vải áo sơ mi thật mỏng, viết một chuỗi số.

Phó Tầm có chút ngoài ý muốn, đến đầu ngón tay cũng chỉ dừng lại ở cạnh nội y của cô, không tiếp tục tiến vào bên trong: "Cô ta nhớ rõ ràng như vậy?"

Khúc Nhất Huyền ngửa đầu, bờ môi rơi vào bên trên vành tai anh, nhẹ nhàng khẽ cắn.

Cô rõ ràng cảm giác được Phó Tầm run lên, giống như phát hiện đại lục mới, dùng răng nhọn khẽ trêu vành tai của anh: "Anh nói, cô ta là quy hàng, hay là nội ứng?"

Cô vô sự tự thông, năng lực học tập cực nhanh.

Phó Tầm bị cô cắn đến ngứa cả lỗ tai, tránh một chút, cúi đầu đi hôn cổ cùng xương quai xanh của cô: "Tôi đã từng nói, so với Bùi Vu Lượng cô ta tín nhiệm em hơn."

Đúng... Anh đã từng nói.

Nhưng lúc đó cô vào lỗ tai trái ra lỗ tai phải, căn bản không nghĩ nhiều.

Khúc Nhất Huyền nhắm mắt lại, chỉ bằng xúc cảm vuốt ve thân thể của anh. Từ phần gáy, cánh tay, đến phía sau.

Anh ép tới gấp, trọng lượng thuộc về đàn ông khiến cô an tâm lại có cảm giác vô cùng an toàn.

Cô nhấc eo, như yêu tinh ngẩng lên chân quấn lấy eo của anh, thấp giọng ở bên tai anh hỏi: "Anh muốn tôi thế này, đã nghĩ bao lâu rồi?"

Phó Tầm giả bộ như nghe không hiểu, thanh tuyến trầm thấp nặng nề, còn mang một tia gợi cảm khàn khàn: "Em thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 83: "Anh nhìn chiếc xe kia có giống chiếc Cruiser Giang Nguyên lái đi lúc ấy hay không?"

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Khúc Nhất Huyền khẽ nâng cằm, ánh mắt đi tìm anh: "Thế nào? Anh nhất định muốn tôi nói rõ?"

Giọng nói của cô khiêu khích, cực không chịu thua.

Nhưng Phó Tầm từ trong lời nói của cô nghe được một tia đắc ý nhỏ mà chính cô cũng chưa từng lưu ý, anh lặng lẽ cong môi, mặt chôn cạnh cổ cô, khẽ cắn xương quai xanh của cô: "Nghĩ rất lâu."

Tiếng nói của anh trầm thấp, lúc nói chuyện, toàn bộ hơi thở rơi vào trên xương quai xanh của cô, ấm áp, khô ráo, giống như hormone nhảy nhót.

Khúc Nhất Huyền không nhận lời nói.

Cô nhắm mắt lại, bên tai nóng lên, giống như có một năm ngủ ở bên cạnh nồi hơi, cảm giác có ánh lửa thiêu đốt.

Môi của anh lưu luyến ở cổ, sau tai của cô, nụ hôn vừa khô ráo lại vừa ẩm ướt. Loại thân mật xa lạ này cô cũng không bài xích, thậm chí có chút thích.

Trong thùng xe kín mít là tiếng hít thở nặng nề.

Trên cửa sổ xe, chênh lệch nhiệt độ nóng lạnh trong ngày giao tiếp, ngưng kết một tầng sương trắng thật mỏng. Từ chỗ ngồi phía sau đến kính chắn gió, giống như núi tuyết dần dần băng phong, cách một tầng sương trắng cùng tuyết ngưng kết.

Phó Tầm không làm tiếp.

Hô hấp của anh từng chút một rơi trên da cô, giống như bị bỏng sắt.

Lắng lại một lát sau, anh cúi đầu, hôn môi của cô: "Bùi Vu Lượng thiếu một chiếc xe, vật tư tuy không đủ, nhưng tiết kiệm một chút còn có thể kiên trì đến nơi tiếp tế."

Khúc Nhất Huyền uể oải, không quá có hứng thú hàn huyên chuyện chính.

Đầu ngón tay cô xoay một vòng trên bộ ngực anh, nói: "Anh còn rất có thể nhẫn?"

Phó Tầm cười khổ.

Cặp mắt kia trong bóng đêm sáng lên giống sao trời, có chút lấp lóe.

Không chờ cô chuyển chủ đề, tay anh chống ở bên mặt Khúc Nhất Huyền dọc theo eo cô về sau, hơi nâng sau lưng cô một chút. Anh không đổi sắc mặt hơi động thân, va nhẹ cô một chút.

Lực lượng thuộc về đàn ông, rõ ràng lại trực tiếp.

Khúc Nhất Huyền lập tức im lặng.

Cô vừa yên tĩnh, Phó Tầm lại chống lên đến, kín kẽ cùng cô dính chặt vào nhau.

Cách một tầng vải áo, dạng thân mật tiếp xúc này mịt mờ lại tư mật. Anh lại không e dè, thấp giọng hỏi cô: "Thích như thế này?"

Cái gì gọi là dẫn lửa tự thiêu... Đại khái chính là như vậy.

Khúc Nhất Huyền hắng giọng một cái, nghiêm túc nói: "Nơi này mặc dù còn thuộc về quần thể Hồng Nhai nhưng vị trí đã chếch đi, Bùi Vu Lượng muốn đúng hạn tiếp tế vật tư, cũng không phải dễ dàng như vậy."

Phó Tầm cười khẽ một tiếng, dùng lòng bàn tay nhéo nhéo cằm cô: "Cái miệng này của em, không có thời điểm đàng hoàng."

Khúc Nhất Huyền giải thích: "Tôi lại không thành thật chỗ nào?"

"Thời điểm tôi cùng em nói chuyện chính sự, em không nói." Anh cúi đầu, chóp mũi chống lấy cô, thanh âm nhẹ đến vờn vẹn chỉ cô có thể nghe thấy: "Tôi muốn nói chuyện tình cảm, em lại cùng tôi nói chính sự, hả?"

Khúc Nhất Huyền tự biết đuối lý, không lên tiếng.

Tay Phó Tầm đè eo cô dọc theo eo hướng xuống, cầm lên chăn lông chẳng biết lúc nào đã bị cô đá sang một bên, kéo lên bọc lấy cô.

"Tôi không phải có thể nhẫn, " Anh nói, "Tôi chỉ là không muốn em chịu thiệt."

Ngữ khí của anh ẩn nhẫn, rất có ý tứ oán hận cô lấy oán trả ơn.

Khúc Nhất Huyền thật muốn nói có cái gì mà thiệt thòi... Làm chuyện thích làm, đó là anh tình tôi nguyện, là chuyện cả hai đều vui vẻ.

Nhưng nghĩ đến xúc cảm lúc anh cúi người đụng vào vừa rồi, lập tức ngậm miệng.

Phó Tầm mượn đèn ngoài xe việt dã của Thượng Phong đánh giá cô một chút.

Sắc mặt cô ửng đỏ, ngũ quan mặt mày đều giống như một trận mưa xuân, đáy mắt ẩn chứa ánh sáng.

Có lẽ là phát giác được anh nhìn chăm chú, Khúc Nhất Huyền ghé mắt, đối đầu ánh mắt anh, sau mấy giây do dự, hỏi: "Nói chính sự?"

Phó Tầm ôm cô ngồi dậy, không buông tay, để cô tựa vào trong ngực: "Em lại có ý đồ xấu gì?"

"Ý đồ xấu?" Khúc Nhất Huyền bất mãn: "Cái này gọi là sách lược."

Cô tìm một tư thế thoải mái làm ổ trong ngực anh, lúc đang cảm giác thể xác tinh thần thư sướng, đột nhiên có một suy nghĩ không đúng lúc từ trong đầu v*t qua — cô cảm thấy Phó Tầm làm bạn giường, rất là nhân tài không được trọng dụng...

Nhưng mà lời này cô không dám nói, nhất là còn ngay trước mặt Phó Tầm.

Cô ho nhẹ một tiếng, che giấu chính mình thất thần: "Giang Doãn không phải cung cấp tọa độ kế tiếp Bùi Vu Lượng bổ cấp vật tư sao, ngày mai sau khi trời sáng, lấy cớ cứu vật tư. Trong chiếc xe kia của Bản Thốn có lượng lớn xăng và nước uống dự trữ, dùng để kéo dài thời gian đầy đủ."

"Về phần lộ tuyến..." Khúc Nhất Huyền dừng lại, có chút không quá xác định: "Bùi Vu Lượng đa nghi, cảnh giác nặng, chưa chắc sẽ giao đội xe cho tôi dẫn đoàn, chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh. Một khi xuất hiện vật tư dự trữ tiêu hao quá nhanh, chèo chống không đến trạm tiếp tế Bùi Vu Lượng cần đến, vật tư tiếp tế sẽ là chuyện lửa sém lông mày, không phải do hắn làm chủ."

Cách đó không xa, có tiếng cửa xe đóng lại.

Khúc Nhất Huyền phân tâm nhìn ra phía ngoài, dưới đáy cửa sổ xe bị Phó Tầm lau khô một góc, đối diện ứng với phạm vi tầm mắt của cô.

Cô cúi đầu nhìn ra ngoài.

Là Bản Thốn được sắp xếp gác đêm, đang từ xe của Bùi Vu Lượng và lão Tống đổi sang ghế lái chiếc việt dã của Thượng Phong. Theo cửa xe lại một lần nữa bị đóng, ánh đèn xe tối sầm lại, toàn bộ ngoài quần thể Hồng Nhai an tĩnh chỉ còn lại tiếng mưa rơi tí tách tí tách ngoài cửa sổ.

** ** **

Trời rất nhanh liền sáng.

Khúc Nhất Huyền không dám ngủ sâu, sắc trời vừa sáng lên, cô liền tỉnh lại.

Lúc gần bình minh, mưa tạnh.

Toàn bộ hoang dã yên tĩnh chỉ có tiếng nước chảy trong lòng sông nơi xa.

Âm thanh kia, từ bình minh đến tảng sáng, cũng không biết khi nào triệt để yên lặng, không còn tiếng thở nữa.

Khúc Nhất Huyền từ cốp sau xe lấy bàn chải đánh răng xuống xe rửa mặt.

Hôm qua mới từ xe Bùi Vu Lượng phân nửa xe vật tư, cô khó được xa xỉ, mở bình nước khoáng đánh răng.

Người bận bịu đã quen tổng không chịu ngồi yên.

Khúc Nhất Huyền cầm cốc đánh răng, một bên đánh răng một bên tản bộ, đi đến bên bờ sông mới phát hiện có người còn dậy sớm hơn cô.

Cô khách khí cùng cậu ta chào hỏi: "Thượng Phong, sao dậy sớm như thế?"

Quay đầu lại chính là Bàn Thốn.

Anh ta hướng Khúc Nhất Huyền cười cười, đứng lên: "Tiểu Khúc gia."

Khúc Nhất Huyền cũng không xấu hổ, cười tủm tỉm ngậm lấy nước súc miệng súc, hàm hồ nói: "Anh mặc quần áo Thượng Phong, lại cúi đầu, tôi không nhận ra được."

Tối hôm qua sau chuyện đó, cả người Bàn Thốn nhu hòa rất nhiều, thái độ đối với Khúc Nhất Huyền càng là dịu dàng ngoan ngoãn cung kính: "Không sao."

Khúc Nhất Huyền còn thật không quen, cô nhiều đánh giá Bàn Thốn, sau khi nhổ ra miếng nước súc miệng, hỏi: "Anh ở đây nhìn cái gì đấy?"

Bàn Thốn quay đầu mắt nhìn đường sông khô cạn: "Tối hôm qua tôi gác đêm, dù sao ngủ không được liền muốn ra nhìn xem."

Khúc Nhất Huyền cũng là vừa lưu ý đến lòng sông tối hôm qua nước sông tăng vọt giờ phút này khô cạn đến nỗi ngay cả hố nước nhỏ cũng không nhìn thấy. Cô đến gần hai bước, nhìn xem nước bùn trên lòng sông ẩm ướt cùng xe việt dã như ẩn như hiện lồng trong sương mù dày đặc giữa lòng sông.

"Có trông thấy cái gì không?" Cô hỏi.

Bàn Thốn biểu lộ có chút lạ: "Trông thấy sau khi mưa tạnh, trong sông xuất hiện vòng xoáy, bốn phía nước toàn bộ rút hết về hướng trong vòng xoáy này. Tiểu Khúc gia, đây chính là lối ra?"

Khúc Nhất Huyền không đáp lời.

Cô liếc mắt nhìn sương mù dày đặc phía trên lòng sông: "Từ khi nào có sương mù?"

"Có vòng xoáy liền có sương lên." Bàn Thốn nói.

Khúc Nhất Huyền từng gặp thuỷ triều xuống ở quần thể Hồng Nhai một lần.

Dòng nước giống như lúc đến, trong khoảnh khắc rút lui không còn một giọt. Lúc ấy cũng lên sương mù, chỉ là sương mù kia nhạt, trong phạm vi mười mét đều có thể nhìn thấy được. Không giống lần này, mật độ sương mù dày đặc cơ hồ che khuất bầu trời, bao phủ toàn bộ quần thể Hồng Nhai trong đó.

"Không quan trọng." Khúc Nhất Huyền ngẩng đầu, mắt nhìn hướng đường chân trời: "Sau khi mặt trời mọc, sương mù sẽ tan đi."

** ** **

Nhưng tình huống tiếp theo, cũng không thuận lợi như Khúc Nhất Huyền dự đoán.

Trời trong, không gió.

Mật độ sương mù dày đặc đến mức ánh nắng cũng không cách nào xua tan, toàn bộ quần thể Hồng Nhai giống như tiên đảo, mây núi mưa bụi lượn lờ quẩn quanh đứng lặng bên kia bờ sông.

Khúc Nhất Huyền có chút phát sầu.

Một sầu có sương mù, bất lợi cho việc trở lại trong lòng sông cứu vật tư; hai vẫn là sầu có sương mù, không dễ đi đường.

Sau khi ăn xong điểm tâm, Bùi Vu Lượng đến thỉnh giáo cô, loại tình huống này nên làm cái gì.

Khúc Nhất Huyền đang ăn mì ăn liền lấy từ chỗ Bùi Vu Lượng, không ngẩng đầu: "Từ từ đi, để nhìn lại tình huống."

Bùi Vu Lượng hiển nhiên không nghĩ lại lãng phí thời gian ở quần thể Hồng Nhai: "Tôi cùng lão Tống đã từng nghiên cứu vùng này, có con đường có thể vòng qua quần thể Hồng Nhai, chỉ là xa một chút."

Khúc Nhất Huyền cắn đứt mì, sau hai ba lần nuốt xuống, nói: "Chờ một chút đi, đường còn xa như thế, vật tư trên xe Bàn Thốn đủ cho hai chiếc xe của các người có thể chống đỡ thêm một ngày. Tôi cũng không muốn đến lúc đó, dầu không đủ dùng, ông chủ Bùi còn muốn đến chỗ tôi tống tiền."

Không cho Bùi Vu Lượng cơ hội nói chuyện, cô lại bổ sung một câu: "Đương nhiên, nếu như nơi ông chủ Bùi tiếp tế vật tư cách quần thể Hồng Nhai rất gần, vậy tôi nghe ông chủ Bùi, bây giờ nhổ trại."

Tới điểm tiếp tế vật tư còn cần một ngày rưỡi lộ trình, Bùi Vu Lượng đương nhiên sẽ không lộ ra, chỉ có thể xám xịt về lại xe tiếp tục chờ.

** ** **

Sau một giờ, quần thể Hồng Nhai nổi gió.

Mũi chân Khúc Nhất Huyền khều lên giá đỡ lung lay, lười biếng lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Lại sau một giờ, Bùi Vu Lượng phái Thượng Phong đến mời.

Khúc Nhất Huyền vừa ngủ một giấc ngủ trưa no đủ, ngay sau đó nhìn Thượng Phong cũng thuận mắt không ít, mặt mũi hiền lành ngầm lái xe đi theo.

Sương mù dày đặc trong quần thể Hồng Nhai đã thổi tan hơn phân nửa, nước bùn trên lòng sông cũng khô cạn giống như lên xác muối, từng mảnh từng mảnh giống vảy cá khô ráo, trải rộng dưới đáy lòng sông.

Tối hôm qua xe việt dã bị vây chết trong nước bùn giữa lòng sông rốt cục cũng lộ ra giá đỡ xe, toàn bộ độ cao từ thân xe đến động cơ, tất cả đều là bùn sau khi khô cứng, màu nước bùn nâu đỏ giống dung nham núi lửa, luyện cục cả xe.

Khúc Nhất Huyền nhận lấy thuổng sắt trong tay Thượng Phong, đâm đi đâm lại nền đất hai lần.

Mặt đất lòng sông rắn chắc, hơi nước bốc hơi đến một giọt cũng không còn, thuổng sắt sắc bén lại dễ dàng cắt đứt cả khối xuống như cắt bùn. Nhưng thật muốn cắm vào trong lòng sông, lại không nhúc nhích tí nào, kín không kẽ hở.

Cô sờ lên cằm suy nghĩ nửa ngày, chỉ kém nước bảo Thượng Phong đi gọi Phó Tầm tới.

Khúc Nhất Huyền cố ý kéo dài thời gian, một chuyến lại một chuyến sai Thượng Phong làm chân chạy, thẳng đến khi sương mù ở quần thể Hồng Nhai tan hết, không còn lý do chờ đợi. Cô rốt cục buông lời: "Thượng Phong, anh cùng Bàn Thốn đi xuống xem một chút, trong xe còn có thứ đáng giá hay không."

Thượng Phong ai một tiếng, chờ đến khi chống gậy gỗ đi từ bờ sông tới lòng sông, mới nhớ tới hỏi: "Tiểu Khúc gia, xe không cần lái về?"

"Còn lái cái gì mà lái?" Vẻ mặt Khúc Nhất Huyền như nhìn kẻ ngu xuẩn: "Cái xe này ngâm trong nước một ngày, bị bùn đổ bê tông thành cái dạng này còn lái được?"

Thượng Phong sờ mũi à một tiếng, đang muốn đi, lại bị Khúc Nhất Huyền gọi lại.

Cô ném chuôi thuổng sắt trong tay qua, nói với Thượng Phong: "Cửa xe khẳng định giống như bị hàn chết, mở không ra, cậu trước tiên xúc bùn đi." Dứt lời, cô lại bổ sung một câu: "Nếu là bùn không xúc đi được, cậu liền dùng thuổng sắt đập cửa sổ xe đi."

Thượng Phong thoạt đầu còn gật đầu như giã tỏi, chờ sau khi nghe được nửa câu, biểu lộ kinh ngạc: "Tiểu Khúc gia cô nói đùa cái gì, bùn này còn không thể dùng xẻng được sao?"

Khúc Nhất Huyền cười một tiếng, cười đến rất là không có ý tốt: "Cậu không tin thì thử một chút."

Thượng Phong nửa tin nửa ngờ.

Chờ đi đến bên cạnh xe việt dã dùng sức dùng thuổng sắt một xẻng, không chỉ không tước được một xẻng bùn ra, thậm chí đến hổ khẩu cũng bị chấn động đến ẩn ẩn phát đau, cậu ta sợ đến ngây người.

Đệt, cái này mẹ nó là xi măng à?

Mắt thấy Thượng Phong giống như không tin một xẻng lại một xẻng hướng xuống đào, nụ cười trên mặt Khúc Nhất Huyền càng lúc càng mờ nhạt.

Cô híp mắt nhìn chiếc xe việt dã bị bùn bọc lấy toàn bộ thân xe ở giữa lòng sông kia, thấp giọng nói với Phó Tầm: "Anh nhìn chiếc xe kia, có giống chiếc Cruiser lúc ấy Giang Nguyên lái đi hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 84: Thật "tô" đến muốn mạng già của cô

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

(Tô có thể hiểu theo 2 nghĩa, 1 là như chết đi sống lại, 2 là bài hoải, bủn rủn – ở đây có ý trêu trọc)

Sau khi lời ra khỏi miệng, sợ Phó Tầm không hiểu, cô quay đầu nhìn về Bùi Vu Lượng cùng lão Tổng đứng bên cạnh xe hút thuốc ở nơi xa, giơ tay lên, dùng đầu ngón tay chọc nhẹ ngực anh một cái — vị trí túi trong áo jacket đóng kín.

"Cruiser bên trong tấm hình này, cũng là thân xe hiện đầy bụi đất. Biển số xe cũng phải chà xát một chút, mới có thể thấy rõ bảng số xe cùng huy hiệu của đoàn xe Tinh Huy." Yết hầu cô có chút ngứa, cực kỳ muốn hút thuốc, loại nôn nóng này lên đến trên mặt, khiến sắc mặt cô lộ ra càng thêm khó coi.

Bùi Vu Lượng chú ý tới động tĩnh bên này, ném tàn thuốc xuống dưới chân dập tắt, cất bước đi tới.

"Phó tiên sinh, tiểu Khúc gia." Hắn dừng lại lúc còn cách Khúc Nhất Huyền khoảng hai bước, đưa điếu thuốc cho Phó Tầm: "Cô muốn Thượng Phong làm gì đó?"

Lời là nói với Khúc Nhất Huyền.

Khúc Nhất Huyền quay đầu, mắt nhìn Thượng Phong còn đang xúc bùn, cười: "Tôi muốn cậu ta đập cửa sổ xe, xem bên trong xe có cái gì còn có thể lấy ra ngoài… Kết quả cậu ta không nghe, nhất định phải so đo với bùn đất dính chặt trên xe."

Bùi Vu Lượng thật không có ý tứ so đo, Khúc Nhất Huyền có ý đồ gì, hắn không phải không đoán được. Một buổi sáng đều mất tiêu rồi, cũng không vội nhất thời nửa khắc ở cái này.

Hắn vừa đốt thuốc cho Phó Tầm, vừa hỏi: "Tôi cũng đang hiếu kì bùn này, không phải chỉ là nước bùn sao, làm sao mà hai người đàn ông trưởng thành đều không nạy ra nổi?"

Khúc Nhất Huyền nhíu mày: "Anh hỏi tôi tôi hỏi ai? Tôi cũng không phải đội khảo sát địa chất."

Lời này của cô nửa sống nửa chín lại có gai, bảy chữ "Tiểu gia đây tâm tình không tốt" giống như sáng loáng khắc trên mặt. Bùi Vu Lượng cười một tiếng, mắt dò xét Phó Tầm đứng bên cạnh hút thuốc không nói lời nào, bát quái hỏi: "Làm sao, cãi nhau với Phó tiên sinh?"

Cãi nhau với Phó Tầm?

Khúc Nhất Huyền ghé mắt nhìn Phó Tầm, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của anh, cô không chính diện trả lời Bùi Vu Lượng, lúc quay đầu như thật như giả tới một câu: "Ai muốn cãi nhau với anh ta?"

Bùi Vu Lượng cười đến càng bỉ ổi.

Hắn đoán đúng là Khúc Nhất Huyền cãi nhau với Phó Tầm, cho nên tính tình kém tâm tình kém, cũng không đến mức không thức thời ở giữa hai người làm chướng mắt, liền đi bộ xuống lòng sông giám sát.

Hắn vừa đi, thuốc lá bị Phó Tầm ném đi, nói: "Không giống nhau."

"Trong Khả Khả Tây Lý không có chất đất giống như quần thể Hồng Nhai này."

"Tôi không nói chất đất." Chất đất có phải giống nhau hay không, mặc dù cô không rõ ràng nhưng cũng không có nghĩa là không biết phân biệt.

Một chân Khúc Nhất Huyền đạp lên tàn thuốc còn chưa ép tắt, nói: "Xe Bản Thốn bị dìm nước ở trước mắt chúng ta, bị nước bùn dưới đáy sông quấn lên. Xe Giang Nguyên cũng là gần đất xa trời, lúc vớt lên tất cả đều là bụi đất."

Phó Tầm đã hiểu.

Cô nói là hai chiếc xe gặp phải cảnh ngộ giống nhau.

Xe Bản Thốn rơi vào trong nước bùn đây là tận mắt nhìn thấy không thể nghi ngờ, Cruiser Giang Nguyên lái đi đêm đó, một nửa thân xe đều là bụi đất sau khi hong khô, nếu không phải từng rơi vào trong vũng bùn, không thể đạt được hiệu quả như trong tấm ảnh kia.

Thấy anh hiểu rõ, Khúc Nhất Huyền gật gật đầu, nói: "Anh sớm từng nói với tôi, Giang Nguyên mất tích có ẩn tình khác. Tôi vẫn luôn không đoán ra có nguyên nhân gì, khiến cô ấy không nói một tiếng liền lái xe đi…"

Cô dừng lại, nghĩ đến Giang Nguyên khả năng gặp phải tình huống nguy hiểm, lòng buồn bực đến có chút thở không nổi.

** ** **

Mà đầu kia lòng sông, sau một tiếng "Loảng xoảng" vang thật lớn, nguyên tấm kính chắn gió bị thuổng sắt xuyên thấu đập nát.

Thượng Phong đem hỏa khí đào bùn không được toàn rơi xuống trên pha lê, một bên một cước đá văng pha lê vẫn còn dính trên cửa sổ xe, một bên bám lấy thuổng sắt cúi người tiến vào trong xe.

Mới vừa đi vào, cậu ta kêu một tiếng quái dị, hùng hùng hổ hổ nói: "Tôi đã nói nơi này rất quái dị mà, trong xe tất cả đều là bùn." Đang khi nói chuyện, cậu ta từ trong xe ném ra một gói thuốc lá. Rất nhanh, lại ném ra một cái đèn pin.

Cuối cùng dù chỉ linh linh vụn vặt, vẫn để cậu ta cứu ra không ít công cụ cùng thiết bị.

Chỉ tiếc vật tư có thể dọn ra ngoài có hạn, ngoại trừ hai thùng xăng, còn lại thức ăn cùng nước uống toàn bộ đều ngâm trong nước bùn.

Khúc Nhất Huyền cũng không quan tâm trong chiếc xe kia Bản Thốn cứu ra được bao nhiêu vật tư, đối với cô mà nói, vật tư của Bùi Vu Lượng càng ít thì tình cảnh của cô và Phó Tầm càng có lợi. Lập tức, sau khi cho Thượng Phong và Bản Thốn thời gian kiểm kê tập hợp vật tự, trực tiếp lên xe, nghiên cứu bản đồ.

** ** **

Nửa giờ sau, đội xe nhổ trại.

Người điều khiển Cruiser vẫn là Khúc Nhất Huyền, phụ xe là Phó Tầm. Người ngồi phía sau đã giảm bớt, ngoại trừ Bùi Vu Lượng, còn có một vị hoàn toàn không có cảm giác tồn tại, Quyền Khiếu.

Giang Doãn bị phân phối đến cùng xe việt dã với Thượng Phong.

Discovery vốn là của lão Tổng, sau khi xe Bản Thốn lưu lại quần thể Hồng Nhai, tự nhiên thu về chỉnh lý lại, vẫn do anh ta cùng lão Tổng một xe.

Đoạn đường này, so với tuyến đường trước đó càng dài dằng dặc buồn tẻ, đội xe chỉ vòng qua quần thể Hồng Nhai đã xài mất ròng rã một buổi chiều.

Trước mắt là những ngọn núi sắc đỏ khiến người ta cảm thấy kinh hách, vô biên vô hạn.

Thậm chí trước lúc trời tối, vẫn chưa nhìn thấy địa hình chung quanh có bất kỳ biến hóa nào.

Sau khi trời tối, đường khu không người càng thêm khó đi.

Ngoại trừ mấy lần tiếp tế xăng trên đường, cơ hồ không hề dừng lại nghỉ ngơi.

Thượng Phong sau lần thứ "n" phàn nàn chính mình lái xe mệt nhọc, Khúc Nhất Huyền nổi lòng từ bi, để đội xe chỉnh đốn tại chỗ.

Cô xuống xe, kiểm kê lượng xăng tiêu hao trên đường.

Ba chiếc xe, toàn không phải loại việt dã tiết kiệm năng lượng, trèo đèo lội suối cả ngày, lượng xăng tiêu hao khả quan mười phần.

Khúc Nhất Huyền kiểm kê xong, nhịn không được nhảy cẫng nhướng mày. Chờ quay người lại, vừa nhíu mày, vừa mím môi, vẻ mặt khổ đại cừu thâm (*mối thù sâu nặng)* đi tìm Bùi Vu Lượng báo cáo tình huống.

Bùi Vu Lượng đang cùng lão Tổng nhìn địa đồ, thấy Khúc Nhất Huyền tới, đoán cũng có thể đoán được cô muốn nói gì.

Hắn buông bản đồ xuống, hỏi: "Xăng còn lại có thể kiên trì bao lâu?"

"Bốn trăm cây số." Khúc Nhất Huyền tính một cái: "Theo tốc độ của chúng ta bây giờ, đại khái sau bảy giờ, xăng sẽ hao hết."

Bảy giờ, có chút khó giải quyết.

Bùi Vu Lượng nhíu mày: "Tính đến xăng trong bình trên xe rồi?"

"Tính đến." Khúc Nhất Huyền nói xong lại chậm rãi bổ sung một câu: "Chiếc xe kia của Thượng Phong khả năng còn cần kiểm tra tu sửa, hình như là má phanh xảy ra chút vấn đề, sợ ảnh hưởng đến phanh lại."

Khúc Nhất Huyền tính qua, dựa theo số cây số còn lại cùng trình độ lượng dầu tiêu hao này, không có khả năng thuận lợi đến điểm tiếp viện vật tư của Bùi Vu Lượng, cưỡng ép cũng không cưỡng ép được.

Quả nhiên, Bùi Vu Lượng trầm tư một lát, hỏi: "Tiểu Khúc gia cảm thấy nên làm gì bây giờ?"

Vấn đề này vứt cho Khúc Nhất Huyền, là cạm bẫy cũng là thăm dò.

Nhưng mà, Khúc Nhất Huyền cũng không tính tiếp chiêu.

Bùi Vu Lượng đối với cô vốn cũng không phải là hoàn toàn tín nhiệm, hỏi đáp bất luận cách làm nào hắn đều có thể tìm lý do hoài nghi, như thế còn không bằng trực tiếp luôn.

"Ngũ Đạo Lương có một trấn nhỏ, cửa hàng sửa xe, trạm xăng dầu bao gồm cả siêu thị nhỏ tất cả đều có." Cô chỉ chỉ vị trí Ngũ Đạo Lương trên địa đồ: "Đây là khu vực thị trấn gần chúng ta nhất, theo tuyến đường hành trình ông chủ Bùi quy hoạch, ngoại trừ Ngũ Đạo Lương không còn khu vực nào khác có thể tiếp viện."

"Đương nhiên." Khúc Nhất Huyền tiếng nói vừa chuyển: "Nếu như ông chủ Bùi có kế hoạch khác, những lời này coi như tôi chưa từng nói."

Cô gõ gõ cửa sổ xe, ra hiệu: "Ông chủ Bùi có thể suy nghĩ thật kỹ, cách điểm hạ trại đêm nay còn bốn mươi cây số lộ trình. Chờ trời vừa sáng, đội xe tiếp tục nhổ trại, nhưng là không còn cơ hội sửa lỗi."

Lời nói đến điểm là dừng.

Khúc Nhất Huyền cũng không dây dưa nhiều, xoay người rời đi.

** ** **

Lần nữa lên đường, đã là mười giờ tối.

Ban đêm sau khi hạ nhiệt độ, trên đường kết băng kết sương, đường xá mười phần hỏng bét. Chờ đến nơi hạ trại đêm nay, đã là một tiếng rưỡi sau.

Mọi người đều mỏi mệt không chịu nổi.

Hạ trại xong, giải quyết ấm no, khi đang chờ chìm vào giấc ngủ, Thượng Phong đến truyền lời thay Bùi Vu Lượng: "Tiểu Khúc gia, Bùi ca muốn cô liệt kê danh sách vật tư cần bổ sung một chút."

Khúc Nhất Huyền liền giật mình: "Bây giờ?"

Thượng Phong gật đầu: "Bây giờ."

Sau khi Khúc Nhất Huyền trầm mặc vài giây, hỏi: "Cậu biết bổng đánh uyên ương (*ý chỉ phá vỡ chuyện tình yêu tốt đẹp của hai người*) là thất đức không?"

Thượng Phong: "..."

Cậu ta bó tay, rồi sau một cái chớp mắt, cúi đầu, ánh mắt đối diện với Phó Tầm trong lều vải, nịnh nọt cười một tiếng: "Phó tiên sinh, chậm trễ một chút thời gian của anh và tiểu Khúc gia, thật sự là Bùi ca thúc giục gấp. Anh ấy cần phải nhìn qua trước, mới có thể biết cần thanh toán bao nhiêu tiền."

Khúc Nhất Huyền nghe vậy, trêu ghẹo nói: "Vậy cậu đi hỏi một chút, nếu như là Phó Tầm trả tiền, có phải cũng không cần thấy đơn hay không?"

Thượng Phong bị nghẹn trở về, có chút xấu hổ: "Tiểu Khúc gia, cô cũng đừng làm tôi khó xử..."

Cậu ta là người làm việc dưới đáy cùng, một không nhân quyền hai không nhân quyền ba vẫn không nhân quyền, vốn là làm chuyện tốn công mà không có kết quả, tội gì làm khó cậu ta đâu!

"Được, đợi lát nữa mời cậu chuyển đạt chi tiết câu nói này — "

Khúc Nhất Huyền ấp ủ mấy giây: "Tôi nhổ vào, không thiếu mấy đồng tiền bẩn của các ngươi… Nói xong."

Thượng Phong sắp khóc: "Tiểu Khúc gia..."

Khúc Nhất Huyền ngang lên nửa điểm cũng không thỏa hiệp: "Cậu không nói tôi không liệt kê, tôi lại không vội gì. Việc tiếp viện vật tư này cũng không phải chuyện riêng của tôi, là đội xe không có dầu không có củi không có gạo, Bùi Vu Lượng bày cái diễn xuất kia cho ai xem?"

Chiêu này của Thượng Phong vừa không thành công lại còn phải nhận lại củ khoai nóng phỏng tay, cậu ta hết lời cứng họng một lát, rưng rưng gật đầu: "Được được được, tôi nói. Cùng lắm thì để Bùi ca đạp chết tôi là xong hết mọi chuyện."

** ** **

Đuổi đi Thượng Phong, Khúc Nhất Huyền dán lên rèm lều vải một hồi lâu, không nghe thấy trong lều vải lớn truyền đến tiếng gầm gừ phẫn nộ, cô còn mất mát một hồi.

“Bùi Vu Lượng không tức giận? Có thể nhịn được như thế?”

Phó Tầm tay gối lên sau đầu, vỗ vỗ cái đệm bên cạnh: “Tới đây.”

Khúc Nhất Huyền theo lời nằm sang, nằm giữ khuôn phép, không vượt lôi trì.

Phó Tầm thấy cô nằm ngay ngắn, nhịn không được đùa giỡn: “Sợ tôi như vậy?”

Khúc Nhất Huyền nhất không chịu được kích, nghe vậy, mắt vừa mở, lạnh lùng chế giễu: “Sợ anh? Tại sao phải sợ anh?”

Phó Tầm suy nghĩ, ý vị không rõ đáp một câu: “Nơi này màn trời chiếu đất,cũng không tính là thiệt thòi cho em?”

Khúc Nhất Huyền nhớ tới câu nói của anh trên xe tối hôm qua gần như là dung túng nhẹ than – *“Tôi chỉ là không muốn em chịu thiệt”*.

Thật...

“Tô” đến muốn mạng già của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 85: Khúc Nhất Huyền cảm thấy… có thể cô sẽ bại

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Chiếm tiện nghi ngoài miệng không có ý tứ mấy, Khúc Nhất Huyền vẫn là thích chiếm được chút gì đó thực tế.

Cô chỉ nghĩ đến có một ngày, Phó Tầm sẽ bị cô đặt ở dưới thân, tùy ý cô muốn lấy thì cứ lấy… Liền không nhịn được có chút phát hỏa.

Tựa như ngọn lửa nhỏ bốc lên từ cây gỗ khô, đám lửa kia cứ mãi thiêu đốt, cho đến khi khiến tâm can của cô nóng bỏng lại nhiệt tình.

Cô chủ động ngưng chiến, cuốn túi ngủ cùng chăn lông chuẩn bị đi ngủ.

Cũng đã cực kỳ mệt mỏi, Khúc Nhất Huyền nhắm mắt lại không bao lâu đã nặng nề ngủ thiếp đi.

Có lẽ là ngày nghĩ gì đêm liền mơ thấy cái đấy, cô mơ thấy Phó Tầm, anh đứng trong nhà bảo tàng trước bảo vật trong phòng triển lãm – một chiếc Lưu Ly Tháp bằng sứ men xanh mạ vàng.

Trong quầy chỉ có một chùm đèn, ánh sáng dịu nhẹ, chiếu trên người anh.

Khúc Nhất Huyền trông thấy chính mình đứng ở cửa chính của phòng triển lãm, chờ anh phát hiện ra mình. Nhưng mà, một nhóm giáo sư học giả tràn vào, vây quanh anh ríu rít bàn về lịch sử điển cố của Lưu Ly Tháp bằng sứ men xanh mạ vàng.

Anh đứng ở trong đám người, từ trên cao nhìn xuống cô một cái, giống như căn bản không quen biết cô, cong ngón tay đẩy mắt kính không gọng tơ vàng gác trên sống mũi, rất nhanh lại theo dòng người rời đi.

Một câu “Tên khốn kiếp” của cô còn chưa mắng ra khỏi miệng, gạch men sứ màu nâu xanh dưới chân đột nhiên chia năm xẻ bảy. Phòng triển lãm trước mắt giống như đang trải qua một trận địa chấn, bức họa trên vách tường bị chấn động tróc ra, tường xám đổ rào rào rơi xuống đất.

Trong bụi mù đầy đất, dưới chân cô rung động, vèn vẹn một cái chớp mắt, trời đất quay cuồng.

Chờ Khúc Nhất Huyền thoát khỏi trận choáng váng kia, lúc mở mắt tỉnh lại, cô phát hiện chính mình vẫn bị vây trong mộng.

Ánh mắt chiếu tới là căn phòng trong khách sạn bảy sao Đôn Hoàng, trong phòng tắm có tiếng nước tí tách vang lên không ngừng. Cô hất áo choàng tắm lên đứng dậy, lúc đẩy cửa vào, hình ảnh một người đàn ông lõa thể thình lình nhảy vào trong mắt.

Anh đưa lưng về phía cô, đang tắm gội.

Hơi nước bốc lên trong phòng tắm, cặp mắt hắc trầm quen thuộc kia xuyên thấu qua hơi nước, rõ ràng bắt giữ lấy ánh mắt của cô.

Cô trông thấy chính mình đứng dựa cửa, giống như đùa giỡn “phụ nam” nhà lành huýt sáo.

Ngay sau đó, trực tiếp kéo ra cửa kính gian tắm vòi sen, cởi áo choàng tắm đi vào.

Trong hơi nước mờ mịt bốc lên, Phó Tầm ôm hôn cô tựa như củi khô bốc lửa, vừa chạm vào liền cháy.

Cô cắn bờ vai, xương quai xanh, ngực của anh, chất vấn: “Ở phòng triển lãm vì sao giả bộ như không biết tôi?”

Anh không rảnh phân tâm, hôn lấy ổ tai của cô.

Tiếng hít thở nặng nề bên tai cô giống như thuốc kích tình mãnh liệt nhất, cô từ từ nhắm hai mắt, phối hợp ngước cổ lên, cảm thụ cái hôn của anh mang theo hơi nước vừa ấm áp vừa ướt át từ vành tai một đường rơi đến ngực, cuối cùng cắn một cái trước ngực của cô.

Thanh âm của anh trầm thấp lại mập mờ, hòa với tiếng nước, thấp giọng nói: “Muốn giấu em đi.”

Anh nâng mắt, cặp mắt kia vừa thâm sâu vừa rực sáng, dục vọng nơi đáy mắt như dây leo, từng tia từng sợi cuốn lấy cô: “Ngoại trừ tôi, ai cũng không thể chiếm hữu em.”

Khúc Nhất Huyền giật mình một cái, bỗng nhiên bừng tỉnh.

Trái tim tê tê dại dại, đập kịch liệt.

Cô mở mắt, mờ mịt nhìn chằm chằm đỉnh lều vải xuất thần một hồi, quay đầu đi nhìn Phó Tầm – vị trí người bên cạnh đã trống không, túi ngủ được gấp chỉnh tề, giống như là đã rời đi được một lúc.

Bên ngoài lều, Thượng Phong thường ngày chân chó đang vội vàng vuốt mông ngựa* Bùi Vu Lượng.

**vuốt mông ngựa: nịnh nọt*

Khúc Nhất Huyền nghe được, bên tai nóng đến mức khiến cảm giác nôn nóng trong người dần dần tiêu tán.

Hai tay cô đệm ở sau đầu, ngẫm nghĩ: Thượng Phong rất có văn hóa, vuốt mông ngựa đều có thể không nhắc lại thành ngữ giống nhau. Mấu chốt, mỗi ngày mức độ thổi phồng còn không giống nhau, hôm trước khen nhan giá trị (*nhan trong nhan sắc*), hôm qua thì khen khí độ, hôm nay trực tiếp thổi đến quyết sách anh minh thần võ.

Chờ chút.

Cô bỗng dưng xoay người ngồi dậy.

Chuyện đi Ngũ Đạo Lương bổ sung vật tư đã định?

** ** **

Lúc Khúc Nhất Huyền cầm bàn chải đánh răng ra ngoài tản bộ, Thượng Phong đang vây quanh liều vải của cô đảo quanh bốn phía. Thời khắc trông thấy cô vén rèm ra, ánh mắt sáng lên, bận bịu theo sau: "Tiểu Khúc gia cô đã tỉnh rồi?"

Khúc Nhất Huyền liếc cậu ta một cái, ánh mắt bất thiện.

Đây không phải nói nhảm sao? Nếu không tỉnh có thể đứng đây?

Thượng Phong gượng cười hai tiếng che giấu xấu hổ: "Tiểu Khúc gia, là như vậy. Xe của tôi không phải bị trục trặc sao, Bùi ca để cho tôi đi chung với cô đến Ngũ Đạo Lương, tiếp tế xong vật tư tiện đường kiểm tra tu sửa, tránh cho hành trình về sau lại xuất hiện vấn đề, chậm trễ hành trình của mọi người."

Khúc Nhất Huyền liếc mắt nhìn cậu ta, hỏi: "Tiện đường kiểm tra tu sửa? Chẳng lẽ không phải giám thị?" Ngậm bọt kem đánh răng, thanh âm của cô mơ hồ không rõ, nghe được cũng không rõ ràng.

Thượng Phong mò mẫm một lúc, mới miễn cưỡng lĩnh ngộ.

Cậu ta giỏi nhìn mặt nói chuyện, mấy ngày nay ở chung, không nói mò được tính nết tiểu Khúc gia, nhưng ba phần tóm lại cũng có.

Cậu ta cẩn thận đánh giá hai mắt Khúc Nhất Huyền, thấy mặt cô không có biểu lộ gì, không phân biệt hỉ nộ, suy nghĩ mấy giây, lấy lòng nói: "Sao có thể chứ… Việc xe có trục trặc là thực sự, tối hôm qua cô cũng nhìn thấy, đồng hồ đo trục trặc đèn sáng không ngừng, mà trong đội cũng không có người hiểu biết sửa chữa ô tô, không có cách nào chuẩn xác loại trừ trục trặc. Còn nữa, tôi là nghĩ đến tiếp tế vật tư không phải là việc tốn thể lực sao, việc nặng như thế cũng không thể để cô đi làm, tôi là chủ động xin đi, không quan hệ gì tới Bùi ca. Lại nói..."

Khúc Nhất Huyền "phì" một tiếng, phun bọt kem đánh răng ra.

Thượng Phong biết cô đang không cao hứng, lập tức ngậm miệng.

Khúc Nhất Huyền thật hài lòng cậu ta thức thời, chậm rãi đánh răng xong, cũng không làm khó: "Ngoại trừ cậu ra, Bàn Thốn không đi?"

Thượng Phong tranh thủ thời gian lắc đầu: "Chỉ một mình tôi."

Khúc Nhất Huyền nói: "Thật sao? Nếu không phải biết cậu là chó săn của Bùi Vu Lượng, tôi còn cho là cậu tìm tôi đến nhận lời mời làm việc đấy."

Lời này thật không khách khí.

Thượng Phong gượng cười hai tiếng, cẩn thận quan sát biểu tình của cô, thấy vẫn còn chỗ thương lượng, nghiêm mặt nói: "Phó tiên sinh không phải cũng đi sao? Hai vị đều là khách quý của Bùi ca, tôi thật cũng không dám để cho hai người tự mình làm việc nặng."

Khúc Nhất Huyền liếc cậu ta một chút, cười: "Cậu nói chuyện càng ngày càng dễ nghe đấy."

Thượng Phong thấy cô muốn lên xe, theo hai bước: "Tiểu Khúc gia, cô đừng chê cười tôi, nếu cô đã chuẩn bị xong rồi, tôi liền báo cáo với Bùi ca một tiếng, chúng ta lên đường trước. Việc tiếp tế này, còn tốn không ít thời gian để đi đến trấn trên, rất chậm trễ thời gian."

Tay Khúc Nhất Huyền cầm khăn lông dừng lại, cô quay đầu hỏi Thượng Phong: "Chờ chút, cậu nói cái gì? Chúng ta lên đường trước?"

"Đúng vậy." Thượng Phong vô tội trợn tròn hai mắt, hỏi: "Nơi nào không ổn sao?"

Khúc Nhất Huyền hỏi: "Chúng ta là những ai?"

Thượng Phong: "Phó tiên sinh, tiểu Khúc gia, còn có tôi á." Cậu ta quay người, chỉ chỉ chiếc việt dã độc nhất dừng ở giao lộ cách đó không xa: "Chỉ chúng ta ba người, đi chiếc xe kia của tôi. Đi đến trấn trên tiếp tế xong, lại tiện đường đi kiểm tra tu sửa."

Khúc Nhất Huyền đặt khăn mặt xuống, sắc mặt từng chút một từ trời trong chuyển thành nhiều mây.

Thượng Phong lập tức thở cũng không dám thở ra, sợ Khúc Nhất Huyền muốn bắt cậu ta trút giận.

Cậu ta nín hơi chờ đợi mấy giây, dùng ánh mắt còn lại dò xét mắt sắc mặt của cô, cẩn thận bổ sung một câu: "Tiểu Khúc gia nếu cô cảm thấy không thích hợp, tôi mời Bùi ca tới tự mình nói với cô?"

"Không cần." Ngữ khí Khúc Nhất Huyền lãnh đạm, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn cậu ta một cái, chỉ ném lại một câu: "Mười phút sau xuất phát, cậu trở về nói với Bùi Vu Lượng một tiếng, để hắn đừng làm hỏng việc."

** ** **

Thượng Phong chân trước vừa đi, Khúc Nhất Huyền chân sau liền đi tìm Phó Tầm.

Phó Tầm đang ở dưới gầm xe Cruiser kiểm tra tu sửa, hôm qua trên đường xóc nảy, giá đỡ có ốc vít bị nới lỏng, anh đang ở trong gầm xe vặn lại.

Mắt thấy Khúc Nhất Huyền loạn chuyển khắp nơi, giống như là đang tìm mình, anh cầm cờ lê chui ra từ dưới gầm xe, gọi cô lại.

Bất thình lình xuất hiện làm Khúc Nhất Huyền giật nảy mình.

Cô quay đầu nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý tới nơi này, giảm âm thanh thấp xuống hỏi: "Thượng Phong mới vừa rồi nói với tôi, anh cũng nghe thấy được?"

"Nghe thấy được." Anh thả tay giật bao tay xuống, ném vào trong hộp công cụ, một câu chấn định tinh thần cô: "Nên làm cái gì, thì bây giờ làm cái đó."

Bùi Vu Lượng sẽ tìm người đi theo theo dõi là chuyện trong dự liệu, tách ra làm việc cũng là chuyện trong dự liệu, Ngũ Đạo Lương không thể so với khu không người, đội xe lui tới, xe vận chuyển cùng cư dân trên trấn, bất kể là phía nào cũng có thể xảy ra sự cố.

Bùi Vu Lượng sẽ phòng bị, sẽ tính toán, mới hợp tình hợp lí.

Phó Tầm đè cốp sau xe xuống, đột nhiên hỏi: "Tối hôm qua gặp ác mộng?"

Chủ đề của anh nhảy quá nhanh, Khúc Nhất Huyền nhất thời không kịp phản ứng: "Ác mộng cái gì?"

Phó Tầm nâng mắt, cười như không cười nhìn cô một cái.

Ánh mắt kia, giống như đúc từng xuất hiện trong giấc mộng của cô, vừa thâm vừa trầm, giống thâm cốc sâu thẳm, không thể nhìn thấy phần cuối.

Những đoạn ngắn của tàn mộng vỡ vụn trong nháy mắt một mạch tràn vào trong đầu cô, hương diễm, rõ ràng, dục cự còn nghênh… (*dục cự còn nghênh ý là làm điệu bộ, muốn mà tỏ vẻ không muốn*)

Lồng ngực của cô bỗng nhiên dâng lên cảm xúc không nói rõ được cũng không tả rõ được, tê tê dại dại, giống như dòng điện chạy qua, đầy trong đầu là ý niệm khinh bạc.

Khúc Nhất Huyền cảm thấy... có thể cô sẽ bại.

** ** **

Mười phút sau, lấy xe việt dã do Khúc Nhất Huyền cầm đầu xuất phát trước, tiến về Ngũ Đạo Lương.

Gần vào khu nội thành, rốt cục không còn là đường hố cát sỏi khó đi, từ trên đường cao tốc tỉnh lộ, sau một giờ chiếc xe thông qua trạm thu phí cao tốc tiến lên đường vào Ngũ Đạo Lương.

Ngay sau đó, dọc theo đường nhựa lại chạy mười lăm phút, từ rất xa đã có thể thấy được hình dáng một thành thị nhỏ sôi động nổi lên. Những căn nhà một tầng sắp hàng chỉnh tề, con đường chạy ngang. Dưới ánh nắng phản xạ, tựa như ảo ảnh trên sa mạc, hư ảo mơ hồ.

Khúc Nhất Huyền từ trong kính chiếu hậu liếc mắt nhìn Thượng Phong ngồi nghiêm chỉnh ở chỗ ngồi phía sau, trêu ghẹo nói: "Bao lâu rồi chưa vào thành phố?"

Thượng Phong nhếch miệng cười một tiếng: "Rất lâu…" Cậu ta còn muốn nói cái gì, ánh mắt chợt dừng lại nơi nào đó đằng trước xe, sắc mặt biến đổi: "Tiểu Khúc gia, đằng trước là cái gì?"

Khúc Nhất Huyền theo tiếng kêu nhìn lại.

Dưới biển chỉ đường Ngũ Đạo Lương là chướng ngại vật được xếp đặt trên đường, có cảnh sát kiểm tra xe ngay tại giao lộ.

Sắc mặt cô vi diệu cùng Phó Tầm liếc nhau, mây trôi nước chảy nói: "Ngũ Đạo Lương có trạm kiểm dịch động vật hoang dã, cái này không phải là kiểm tra bình thường sao? Có cái gì mà ngạc nhiên."

Thượng Phong hồ nghi.

Cậu ta hạ cửa sổ xe xuống, nằm sấp ra ngoài ngắm nhìn.

Khúc Nhất Huyền không đổi sắc mặt nhìn về ghế sau, chờ lúc trông thấy điện thoại vệ tinh Thượng Phong nắm thật chặt trong tay, ánh mắt ngưng tụ, rất nhanh lại dời đi.

Mắt thấy cách chướng ngại vật trên đường càng ngày càng gần, Thượng Phong càng thêm đứng ngồi không yên.

Dù là Khúc Nhất Huyền tận lực tránh đi đối diện ánh mắt của cậu ta, cũng có thể cảm giác được ánh mắt của cậu ta mấy lần rơi trên người cô, giống như đang làm quyết định gian nan gì.

Khúc Nhất Huyền giảm tốc, lúc sắp dừng xe, chợt nghe thanh âm Phó Tầm tựa như đè ở lồng ngực, tràn ngập áp bách uy hiếp nói: "Tôi đề nghị cậu thu dao lại, bằng không bây giờ tôi lập tức ném cậu xuống xe, chết hay sống mặc kệ."

Khúc Nhất Huyền vô ý thức nâng mắt.

Sắc mặt Thượng Phong ở chỗ ngồi phía sau tái nhợt, đầu đổ đầy mồ hôi, vật trong tay cầm không được, rơi xuống trên đệm.

Âm thanh thanh dao rơi xuống thanh thúy lại sắc bén.

Tay Khúc Nhất Huyền nắm chặt tay lái dừng lại, đang muốn quay đầu, Phó Tầm giơ tay che lấy mu bàn tay cô, thấp giọng nhắc nhở: "Nhìn phía trước."

Trước khi tay anh thu hồi, dùng sức nắm chặt tay cô.

Khúc Nhất Huyền chấn định, giảm tốc, nhấn ga, hoàn toàn dừng lại trước chướng ngại vật trên đường.

Cô hạ cửa sổ xe xuống, mặt không đổi sắc nhìn về phía Cố Yến ở nơi giao lộ phong tỏa đang đề ra nghi vấn với những chiếc xe vào thị trấn.

Trong khoảng khắc ánh mắt hai bên đối diện, cô nghe thấy Phó Tầm có phần không vui "hừ" một tiếng.

Tác giả có lời muốn nói:

Mấy chương gần đây liên quan tới phương diện lộ tuyến bởi vì kịch bản cần nên chưa mấy trải qua cân nhắc và nghiên cứu ~

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 86: "Chít Chít Chít!"

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Cố Yến đi tới, bước chân dừng lại trước cửa xe.

Anh ta đè nhẹ vành nón, nới lỏng mũ cảnh sát, ánh mắt dò xét không che không cản trực tiếp xuyên qua cửa sổ xe rộng mở của Khúc Nhất Huyền nhìn vào bên trong. Lúc ánh mắt chạm đến Phó Tầm ngồi ở ghế phụ xe, ánh mắt Cố Yến hơi ngưng lại nhưng nhanh chóng lướt qua, cực kỳ tự nhiên nhìn Thượng Phong ngồi ở ghế sau.

Anh ta chỉ nhìn thoáng qua một cái rồi thu tầm mắt lại, theo thông lệ mời Khúc Nhất Huyền xuất trình giấy đăng kí xe và bằng lái.

Khúc Nhất Huyền vô thức muốn lấy thẻ đặt ở trong áo jacket, tay vừa rời tay lái, chỉ nháy mắt trong đầu sáng lên, cơ hồ là ngắn ngủi trong mấy giây cô đã đạt thành ăn ý nào đó với Cố Yến.

Cô ung dung đặt tay lên cửa sổ, quay người hỏi Thượng Phong ngồi ở phía sau: "Giấy đăng kí lái xe đâu?"

Thượng Phong giống như là vừa lấy lại tinh thần, môi cậu ta trắng bệch, dùng sức mấp máy mới có chút huyết sắc: "Ở ở ở phía trước… Phía trước phụ xe."

Cậu ta nhéo chóp mũi đang toát mồ hôi lạnh, cà lăm mà nói: "Hộp, hộp để đồ... phía trước phụ, phụ xe."

Khúc Nhất Huyền làm theo chỉ thị của cậu ta, nghiêng người đi lật. "Bên trong, có một túi nhựa bịt kín… Trong suốt, đúng, chính là nó."

Trong một đống đồ linh tinh bừa bộn, Khúc Nhất Huyền lật ra cái túi trong suốt nhăn nhăn nhúm nhúm được bao kín.

Cô mở túi lấy giấy đăng kí đưa tới. Cố Yến lật ra nhìn, lúc mở miệng, ngữ khí tỉnh táo lạnh nhạt: "Ba người là đi làm gì đấy?"

Khúc Nhất Huyền trả lời: "Du lịch, tự lái xe đi du lịch."

"Du lịch?" Cố Yến cười khẽ một tiếng, lại hỏi: "Đi từ đâu đến?"

"Tây Ninh."

Cố Yến khép giấy đăng kí lái xe lại, ngữ khí trở nên nặng nề: "Bằng lái đâu?"

Khúc Nhất Huyền: "..."

Cô giả vờ cười khan hai tiếng, nói: "Không mang."

Cố Yến nhíu mày, lại hỏi: "Chứng minh nhân dân đâu?"

Khúc Nhất Huyền mặt không đỏ thở không gấp nói dối: "Để cùng giấy lái xe đó..." Cô đưa tay chỉ chỉ chỗ ngồi phía sau Thượng Phong: "Chúng tôi đi du lịch, xe là của người bạn ngồi sau kia, dùng giấy phép lái xe của cậu ta được không?"

Cố Yến nhăn mày, hình như hơi phiền: "Cô lái xe, lại đưa giấy lái xe của cậu ta cho tôi?"

Khúc Nhất Huyền bị kháy cũng không giận, lúc đang tìm từ lại nghe Cố Yến hỏi: "Vị ngồi phía sau bị sao vậy?" Anh ta hơi nghiêng người, liếc mắt nhìn Thượng Phong ngồi ở phía sau, mi tâm nhíu lại, có mấy phần dò xét nói: "Cậu xuống xe để kiểm tra đi."

Sắc mặt Thượng Phong vốn đã trắng bệch nay càng trắng hơn.

Khúc Nhất Huyền sợ diễn quá hóa dở, vội nói: "Người bạn này của tôi thân thể khó chịu, có chút phản ứng cao nguyên. Chúng tôi đi doanh địa xa xôi, tất cả đều là khu không người. Ngoại trừ chiếc xe này còn có một xe bảo hộ đang chỉnh đốn tại chỗ. Tôi cùng bạn tôi dẫn cậu ta đến phòng khám bệnh Ngũ Đạo Lương truyền nước, làm dịu phản ứng cao nguyên."

Cố Yến mím môi, cặp mắt ở dưới vành nón kia yên lặng nhìn cô mấy giây: "Vậy thì đừng chậm trễ thời gian," Anh ta nắm vuốt tờ đăng kí lái xe kia, trước khi quay người để lại một câu: "Xuống xe theo tôi xử lý chút tình huống trừ điểm." *(Mấy chương trước có nhắc đến việc vi phạm giao thông sẽ bị trừ điểm)*

Khúc Nhất Huyền ngượng ngùng cười hai tiếng, mắt thấy Cố Yến đi xa. Quay người, ánh mắt hung ác trừng Thượng Phong ngồi ghế sau lòng vẫn còn sợ hãi, ép giọng trách mắng: "Thành thật một chút, không thì đến Thiên vương lão tử cũng không cứu được cậu."

Dứt lời, cũng không đợi Thượng Phong đáp lại. Cô liếc mắt trao đổi ánh mắt ngầm hiểu lẫn nhau với Phó Tầm, xách túi tiền lẻ xuống xe.

** ** **

Cố Yến một đường vượt qua chướng ngại vật trên đường đi đến trước xe cảnh sát giao thông mới dừng lại, thấy Khúc Nhất Huyền cũng đến anh ta lấy thiết bị dò số trên giấy đăng kí lái xe của Thượng Phong. Lúc anh ta không mở miệng, Khúc Nhất Huyền cũng yên tĩnh đứng thẳng, không dám lên tiếng.

Lúc trước khi cô lâm thời quyết định kế hoạch này, Cố Yến duy trì thái độ phản đối, anh ta cảm thấy kế hoạch này ẩu tả, mạo hiểm, có sự không chắc chắn và tính nguy hiểm cực cao. Nhưng lúc ấy thời gian có hạn, lực lượng có thể chi viện đến chậm, cũng chưa kịp lại tham khảo ý kiến đã phải vội vàng định kế hoạch.

Cô còn đang xuất thần, Cố Yến không ngẩng đầu, thấp giọng hỏi: "Số căn cước."

Khúc Nhất Huyền khẽ giật mình, buồn bực nói: "Anh làm thật à?"

Động tác trên tay Cố Yến dừng lại, nâng mắt nhìn cô.

Lúc anh ta im lặng trầm mặc nhìn chăm chú luôn khiến Khúc Nhất Huyền có cảm giác không rét mà run, cô xoa xoa đôi bàn tay, lúc ánh mắt rơi xuống chiếc xe cảnh sát giao thông ở bên trái, thuận miệng giật một câu: "Xe của anh còn rất đầy đủ."

Cố Yến cất thiết bị trên tay, nhìn cô một cái, mặt không chút thay đổi nói: "Lúc đó cô chỉ cho tôi một kế hoạch đại khái và tọa độ làm nhiệm vụ, nói mất liên lạc là mất liên lạc. Tôi có thể làm sao?"

"Chuyện Giang Doãn mất tích ở núi Minh Sa đều được cảnh khu Đôn Hoàng và cục công an cực coi trọng. Kết quả chưa kịp triển khai, vừa có chút manh mối có tính đột phá, ngay tiếp theo lại mất tích hai người, đồng thời thành vụ án bắt cóc."

Khúc Nhất Huyền tự biết đuối lý, không rên một tiếng nghe anh ta giáo huấn.

"Vì phối hợp hành động của cô, bên này tôi báo cáo lên lãnh đạo cục cảnh sát, điều động hơn phân nửa lực lượng cảnh sát, bố trí cạm bẫy dọc đường đi. Mỗi thành thị tiếp tế đều an bài tối thiểu một cảnh sát quen biết cô, hai mươi bốn giờ phòng thủ, tùy thời nắm giữ động tĩnh của cô."

Anh ta cúi người, cầm bao thuốc trong xe, ngón tay vừa chạm vào hộp thuốc lá, nhớ tới thân phận bây giờ là cảnh sát giao thông, còn đang trong phiên trực, lại buông tay ném hộp thuốc lá trở về, tay không đóng cửa xe.

"Ở cứ điểm quân sự đã sắp xếp một bộ phận lực lượng cảnh sát, không nhiều, chỉ có mấy người, tất cả đều là người trong đội của tôi." Anh ta híp mắt, thấp giọng nói: "Đều quen biết cô, cũng thuận tiện phối hợp."

Khúc Nhất Huyền 'ừ' một tiếng, không yên lòng cười cười: "Tôi cũng là bất đắc dĩ, lúc ấy tình huống kia, tôi không đi được... Cũng không thể mặc kệ Giang Doãn đúng không? Những người của Bùi Vu Lượng kia đều là kẻ liều mạng, Giang Doãn rơi vào trong tay bọn họ..." Cô dừng lại, chợt nhớ đến một chuyện, "Người nhà Giang Doãn đâu? Đều sắp xếp cẩn thận rồi?"

"Ở Đôn Hoàng." Cố Yến giật giật khóe môi, nói: "Bên này không cần cô quan tâm."

Khúc Nhất Huyền đoán ý tứ của anh ta, hẳn là người nhà Giang Doãn bên kia không dễ trấn an lắm. Ngẫm lại cũng đúng, hai cô gái trong nhà liên tiếp dính dáng tới cô, không phải mất tích thì là bị bắt cóc, ai chịu nổi...

Cô gật gật đầu, thức thời không hỏi tới, ngược lại đổi chủ đề: "Ở cứ điểm quân sự anh nhìn thấy chiếc xe tôi nói đến chưa?"

"Nhìn thấy." Cố Yến biểu lộ có chút lạnh lẽo, giống như không muốn nói về chuyện này: "Vì không muốn đánh rắn động cỏ, ngoại trừ để người trong đội thu thập chứng cứ trước thì không có sắp xếp khác."

Khúc Nhất Huyền khẽ vuốt cằm, không đáp lời.

Qua mấy giây.

Cố Yến hỏi: "Bên chỗ cô thì sao?"

"Tình hình của Bùi Vu Lượng có ổn định chưa?"

"Trước mắt còn trong khống chế." Khúc Nhất Huyền nhăn mày, châm chước nói: "Lòng nghi ngờ của hắn nặng, tâm đề phòng cũng mạnh, không tốn chút tâm lực thì không ngoan ngoãn được. Điểm lạc quan duy nhất là đội xe của hắn lòng người không đồng đều, tương đối dễ công phá."

Cố Yến ngoắc ngoắc môi, nói: "Cô có thể lộ diện ở đây, đoán tình huống là còn có thể không chế."

Khúc Nhất Huyền cười cười, mượn kính chiếu hậu liếc nhìn chiếc việt dã đậu ở ven đường kia: "Không khác lắm, nếu anh không có lời gì nhắn nhủ thì tôi về đây. Người phía sau kia là Bùi Vu Lượng kêu tới để theo dõi, bị hắn nhìn ra gì đó sẽ không tốt."

"Còn có chuyện." Cố Yến nói: "Viên Dã cũng ở Ngũ Đạo Lương, muốn tôi sắp xếp cho hai người gặp mặt một lần không?"

Khúc Nhất Huyền cúi đầu rút tờ tiền đỏ trong bọc tiền lẻ đưa cho anh ta, thấy anh ta nhíu mày đành giải thích: "Diễn trò phải làm cho giống."

"Có đạo lý." Cố Yến thả lỏng mi tâm, như cười mà không phải cười: "Tôi đợi cô mời tôi ăn cơm đã đợi hết hai năm, tờ này tính là tiền đặt cọc."

...

Còn đánh chú ý này nữa!

Khúc Nhất Huyền ngoài cười nhưng trong không cười ha ha hai tiếng: "Chúng tôi sẽ đi trạm phục vụ của đội xe An Tấn, xung quanh trạm phục vụ tương đối đầy đủ, tôi nhớ phụ cận có một xưởng sửa đồ cơ khí, Viên Dã có người quen, anh để cậu ta đến chỗ kia chờ tôi, tôi sẽ đi tìm cậu ta."

Cố Yến giật tờ đơn xử lý người phạm luật đưa cho cô, khẽ 'ừ': "Được rồi, đã biết, tôi sẽ chuyển lời cho cậu ta."

Khúc Nhất Huyền nhận đơn, kẹp ở đầu ngón tay phất lên: "Vậy tôi về nhé."

Cố Yến đưa hai bước, cảm thấy ánh mắt của người trong xe việt dã kia tựa như âm hồn bất tán nhìn chằm chằm vào anh ta, cười khổ một tiếng, dừng bước trước chướng ngại vật trên đường, đưa mắt nhìn cô đầu cũng không quay lại lên xe rời đi.

** ** **

Vào Ngũ Đạo Lương, lúc đến trạm phục vụ của đội xe An Tấn cũng gần tới giờ cơm trưa. Trên làn đường duy nhất xe vận chuyển đi tới đi lui, cuốn lên bụi mù khắp đường, chướng khí mù mịt.

Từ trạm phục vụ lái vào trạm xăng dầu chỉ có mấy chục mét ngắn ngủi, kính chắn gió của xe việt dã với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy góp nhặt được một tầng bụi đất.

Khúc Nhất Huyền dừng lại trước trạm xăng dầu số 95, xuống xe đổ thêm xăng. Ngoại trừ xăng mà xe cần, cốp phía sau còn có mấy thùng xăng trống không, toàn bộ rót đầy để dự trữ. Lộ trình đến cứ điểm quân sự không xa, ba chiếc việt dã mỗi chiếc xe nhiều lắm là dùng hết một thùng xăng.

Cô mải tính toán lượng xăng sẽ tiêu hao, hoàn toàn không chú ý đến Thượng Phong đã xuống xe.

Chờ đến lúc trông thấy cậu ta, cậu ta lấp bấp đứng cách cô ba bước, cẩn thận từng li từng tí nhìn cô: "Tiểu Khúc gia cần tôi hỗ trợ không?"

Khúc Nhất Huyền lười phí lời với cậu ta, đưa tay chỉ chỉ mấy thùng dầu không trong cốp sau, ra hiệu cậu ta đổ đầy.

Thượng Phong 'vâng' một tiếng, nhanh nhẹn mang thùng đi đổ thêm xăng.

Cậu ta chân trước vừa đi, Khúc Nhất Huyền đặt đầu vòi vào bình xăng, vòng qua phụ xe gõ gõ cửa sổ xe. Phó Tầm nhấn cửa sổ xe xuống, ngữ khí hơi có chút lãnh đạm: "Làm sao?"

Khúc Nhất Huyền từ trước đến nay cẩu thả, cũng không có cảm thấy có chỗ nào không đúng, chỉ chỉ cửa sảnh rách nát của trạm phục vụ đội xe An Tấn ở phía đối diện trạm xăng dầu: "Đến chỗ rồi, anh không xuống đi một chút?"

Phó Tầm lần theo hướng ngón tay cô nhìn qua.

Ba gian xi măng với cấu tạo thấp một tầng, bên ngoài gạch men sứ vỡ vụn không ít, thưa thớt.

Trên cửa cuốn tích đầy tro bụi ven đường trong thời gian dài, đen nhem nhẻm không còn nhìn ra được màu sắc ban đầu. Chỉ có giá đỡ của bảng số phòng trên nóc nhà giống như là vừa được đổi mới, trên chất lượng trắng, nền trắng chữ màu đỏ viết "Trạm phục vụ đội xe An Tấn".

Hai bên trạm phục vụ bổ sung thêm một gian nhà gỗ rất nhỏ, một gian dùng sơn quét mấy chữ "Nhà vệ sinh", một gian quét "Nước nóng", đơn sơ không chịu nổi.

"Trạm phục vụ này là trạm tiếp tế của Tinh Huy ở Ngũ Đạo Lương." Khúc Nhất Huyền giải thích: "Đội xe An Tấn chủ yếu kinh doanh xe vận chuyển, tổng trạm không ở đây, nơi này cũng chỉ là một trạm nhỏ, phục vụ tài xế lái xe vận chuyển. Đội trưởng Bành có quan hệ tốt với người sáng lập đội xe An Tấn, nhờ đó Tinh Huy cũng được nhờ, điểm tiếp tế, cứu viện vật tư, điểm dự trữ đều đặt ở đây."

Phó Tầm cảm thấy Khúc Nhất Huyền học này nọ rất nhanh. Một chiêu "chiến thuật quanh co" này, anh đã từng dùng mấy lần với Khúc Nhất Huyền, hiệu quả rõ rệt. Anh vẫn ngồi trên xe: "Em mang Thượng Phong tới trạm này không sợ cậu ta nhìn ra cái gì?"

Khúc Nhất Huyền không nói. Khuỷu tay cô bám lấy góc cửa sổ, mỉm cười nhìn anh: "Sợ cái gì, không phải cậu ta dám cầm dao uy hiếp tôi sao, cùng lắm thì giam cậu ta ở đây, cũng hả giận." Cô 'à' một tiếng, đè thấp giọng, tới gần anh: "Lúc cậu ta cầm dao đi ra anh trông thấy rồi? Cậu ta cầm như thế nào? Mũi đao hướng vào đâu?"

Ánh mắt Phó Tầm rơi vào đôi môi đang không ngừng đóng mở của cô, hầu kết nhẹ nhàng lăn một vòng, dời ánh mắt: "Tôi thấy phản ứng của cậu ta không đúng lắm nên mới một mực để ý." Anh dừng lại, nghĩ một lát mới mở miệng, thanh âm tựa như thấm rượu, vừa trầm thấp vừa thuần hậu: "Mũi đao hướng vào em, hẳn là muốn để lên eo em cảnh cáo em không nên nói lung tung."

Khúc Nhất Huyền gật gật đầu, bất giác nghĩ mà sợ, cũng có chút khen ngợi: "Không nhìn ra cậu ta còn có chút can đảm."

Chỉ là dùng nhầm chỗ.

Cô chống cằm, ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu Phó Tầm tới gần: "Anh qua đây."

Phó Tầm liếc mắt nhìn cô, không nhúc nhích. Lúc anh không nói lời nào tự sinh ra khí thức che trời lấp đất.

Mới đầu, Khúc Nhất Huyền bị khí thế của anh làm cho sợ hãi, nhưng bây giờ cảm thấy dáng vẻ anh không vui luôn lộ ra vẻ quyến rũ của đàn ông.

Cô dứt khoát kiễng chân lên, tay chống cửa sổ xe, xích lại gần anh. Cũng không làm gì khác, ánh mắt gắn chặt vào chỗ hầu kết bỗng nhiên trượt lên của anh, dừng lại mấy giây, lập tức hơi nghiêng đầu hôn lên.

Xúc cảm của cậu nhỏ trượt lên trượt xuống này không quá thú vị như trong tưởng tượng của cô, Khúc Nhất Huyền vẫn chưa đã, ngẩng đầu, há mồm cắn cằm anh.

Cô cảm thấy mình cắn không mạnh, nhưng vẫn nghe Phó Tầm "xít" một tiếng đau đớn khó nhịn.

Cô chần chờ, lập tức nới lỏng miệng, cũng hoàn toàn không biết dáng vẻ vô tội của mình nhìn qua càng trêu chọc người khác, sau khi đối mặt mấy giây với Phó Tầm mới hỏi: "Cắn đau?"

Phó Tầm không đáp.

Anh khẽ mím mím môi, có chút ngo ngoe muốn động.

Khúc Nhất Huyền không hề hay biết, cô buông tay ra, đứng ở cửa xe nhìn thẳng ra ngoài trạm: "Cùng lắm thì hai ngày nữa để anh cắn lại."

Cô còn muốn nói thêm gì đó, tiếng nhắc nhở bình xăng đã đầy vang lên, cô liếc mắt nhìn lại, cắn môi dưới tựa như mèo ăn vụng thịt, chắp tay sau lưng đi treo vòi.

** ** **

Thêm xăng xong, Khúc Nhất Huyền dẫn Phó Tầm cùng Thượng Phong đến nhà hàng sát vách trạm phục vụ ăn cơm trưa.

Trạm phục vụ của đội xe An Tấn mặc dù nhìn bề ngoài lụp xụp nhưng môi trường của nhà hàng lại rất sạch sẽ. Khúc Nhất Huyền quen cửa quen nẻo đi nhận số bàn, gọi mì thịt bò và nước hạnh bì, chờ Phó Tầm và Thượng Phong cũng ghi món ăn xong, cô đi đến một cái cửa gỗ ngăn cách với quầy bán quà vặt dạo một vòng, trực tiếp kêu ông chủ dời năm thùng nước khoáng ra.

Thanh toán xong, cô ngồi xuống ăn cơm. Lúc bưng mì lên cô gắp một đũa, lúc chuẩn bị gắp tiếp, cô ngẩng đầu: "Có chuyện vừa nghĩ ra muốn hỏi..." Cô liếc Thượng Phong, cười tủm tỉm: "Lúc nãy cậu ở trong xe muốn làm gì với tôi?"

Thượng Phong thấp thỏm mãi cho tới trưa mặt vẫn nhịn không được tái mét. Đây không phải là vừa nghĩ ra mới hỏi, rõ ràng là nhớ kỹ trong lòng để tính toán nợ nần với cậu ta, để cho cậu ta nuốt không trôi!

Cậu ta đau khổ, tỏ ra thê thảm đau thương cùng cực: "Một xe chỉ có tôi là trộm. Nhìn thấy cảnh sát, tất nhiên là sợ đến run rẩy. Tôi không có ý muốn làm hại cô, đây cũng là Bùi ca dạy tôi... Nếu như gặp phải chuyện gì, bắt giữ ngài là xong việc." Không nhìn ra, trong thời điểm then chốt này mồm mép Thượng Phong còn rất lưu loát.

Khúc Nhất Huyền gạt đi, hỏi: "Tôi nhìn giống người thích bị áp chế à?"

Thượng Phong lấp bấp nửa ngày, lắc đầu: "Nếu Khúc gia tức không nhịn nổi hay là đánh tôi một trận?"

Khúc Nhất Huyền còn chưa kịp nói tiếp, ghế trống bên cạnh bị kéo ra, có người vung đao vung rìu đặt mông ngồi xuống, "Ư" một tiếng, hỏi: "Đầu năm nay còn có người xin bị đánh? Thật là làm cho tôi mở rộng tầm mắt."

Cậu ta vừa dứt lời, Phó Tầm nhẹ huýt một tiếng.

Một bóng tuyết trắng hùng hùng hổ hổ giẫm lên mặt bàn chạy thẳng, trận thế kia, rất có khí thế thiên quân vạn mã lao nhanh mà đến.

Khúc Nhất Huyền vô thức che mặt bát, đợi cô ngưng thần nhìn lại —— quả cầu trắng bay nhảy với đôi chân ngắn kia đã nhún một cái, chuẩn xác nhào vào trong ngực Phó Tầm: "Chít chít chít!"

Tác giả có lời muốn nói: Chồn muội trở về!

Riêu: Tự dưng cảm thấy Viên Dã ngầu lòi, chắc có lẽ do lâu quá không gặp nên quên mất con người chân chó nào đó =(((

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 87: Vật nhỏ này thật vất vả mới được trở lại bên người Phó Tầm nên cực kỳ dính người

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Khúc Nhất Huyền quay đầu.

Quả nhiên đối mặt với gương mặt to đùng đang cười toe toét của Viên Dã.

Có lẽ là một thời gian dài rồi cậu ta chưa cạo râu, cằm lún phún râu xanh đen, trông cực kỳ lôi thôi lếch thếch. Da mặt vàng như nến, quầng thâm dưới mắt cũng có vẻ hơi nặng, trông không khác gì người gặp phải biến cố lớn, cực kỳ thiếu nghị lực sống.

Nhưng giờ phút này, điều Khúc Nhất Huyền quan tâm nhất không phải là Viên Dã gặp phải cái gì, mà là vô thức liếc mắt nhìn Thượng Phong đang đứng một bên nghẹn họng nhìn trân trối. Nếu như cô nhớ không lầm, đêm ở Đại Sài Đán ấy Thượng Phong cũng là một thành viên trong đó. Có lẽ cậu ta không biết con chồn kia nhưng nhất định sẽ nhận ra Viên Dã.

Sự thật chứng minh, suy đoán của cô đúng.

Sau phút kinh ngạc ngắn ngủi, Thượng Phong gần như lâm vào cảm giác khủng hoảng và sợ hãi khi "chui đầu vào ổ trộm cướp" ngay lập tức. Cậu ta đứng dậy, bởi vì quá mức vội vàng, không để ý dưới chân nên không chỉ đẩy ngã ghế còn khiến bản thân bị vấp ngã trán đụng vào góc bàn.

Phen động tĩnh kinh thiên động địa này khiến tất cả tài xế đang đỗ xe đều liếc mắt nhìn sang.

Sắc mặt Khúc Nhất Huyền hơi trầm xuống, hạ đũa đặt lên bát, không hề có ý muốn chừa chỗ thương lượng quát lớn: "Dựng ghế lên, ngồi xuống."

Thượng Phong bưng lấy cái trán bị đụng đau, lòng còn sợ hãi. Chỉ còn mấy centimet nữa thì chỗ bị đụng không phải là trán mà là đôi mắt rồi. Cậu ta không nghe rõ Khúc Nhất Huyền nói cái gì, run run rẩy rẩy đứng lên, ánh mắt đảo quanh giữa Khúc Nhất Huyền và Viên Dã, tay run run chỉ chỉ hai người: "Các người quả nhiên là có mưu tính..."

Khúc Nhất Huyền kiên nhẫn, vững vàng nói: "Cậu ngồi xuống trước."

Lúc này Thượng Phong đã mất hơn phân nửa lý trí, trong lòng trong mắt tất cả đều là cảm giác khủng hoảng khi bị Khúc Nhất Huyền phản bội giao hẹn. Cậu ta mắt nhìn bốn phía, vừa tìm được lối ra, còn chưa kịp co cẳng, đã bị Khúc Nhất Huyền vẫn luôn đề phòng đứng bên cạnh hung hăng giữ lại bả vai. Cậu ta tránh mãi không được, cuống cuồng nói: "Xin Khúc gia thương xót, tôi cũng không quay về báo tin, cô để cho tôi đi thôi."

Khúc Nhất Huyền cười cười, nói: "Không vội, chúng ta nói chuyện trước đã." Cô đè tay cậu ta lại, buộc cậu ta đi theo mình bước vào gian phòng vệ sinh dùng một tấm gỗ ngăn duy nhất của nhà hàng.

Viên Dã trợn tròn mắt quay mòng mòng hai vòng, thấy mi tâm Phó Tầm cau lại, hình như có chút không vui, vô cùng thức thời đứng dậy: "Em đi phụ một tay, anh Tầm cứ ăn trước đi nhé."

Dứt lời, cậu ta cũng như chạy trốn đuổi theo hỗ trợ.

** ** **

Sau khi Khúc Nhất Huyền kéo Thượng Phong vào phòng vệ sinh thì đi vào trước nhìn một vòng xem trong phòng vệ sinh có người hay không, thấy tất cả các gian phòng đều trống không mới trở tay đóng cửa lại, ngăn ở trước cửa. Viên Dã ở ngoài cửa loảng xoảng gõ hai lần: "Khúc gia cần tôi hỗ trợ không?"

Khúc Nhất Huyền không quay đầu lại, nói: "Giúp tôi trông cửa đừng để người khác vào đây."

Ngoài cửa yên tĩnh vài giây, Viên Dã tâm không cam tình không nguyện: "… Ừ."

Thượng Phong nghe xong lời này, càng run rẩy lợi hại hơn: "Tiểu Khúc gia…"

Khúc Nhất Huyền ngắt lời cậu ta: "Tôi hỏi một lần nữa, giết người phóng hỏa hoặc làm điều phi pháp, cậu làm mấy thứ rồi?"

Thượng Phong vội vàng lắc đầu: "Tôi chưa từng làm gì cả, chỉ theo lão tTng đào mộ, làm chút buôn bán nhỏ đầu cơ trục lợi thôi." Nghĩ nghĩ, cậu ta bổ sung thêm một câu: "Cùng lắm là từng chơi gái, đó cũng là…" Cậu ta nâng mắt nhìn về phía Khúc Nhất Huyền, ấp a ấp úng nói: "Yêu cầu xã giao."

...

Khúc Nhất Huyền suýt thì cười ra tiếng, đây là lần đầu cô nghe có người nói chơi gái là yêu cầu xã giao. Thế nhưng bây giờ cũng không phải là lúc để trêu chọc, cô đưa tay gẩy gẩy tóc, hỏi: "Vậy cậu chạy cái gì? Bùi Vu Lượng muốn chạy trốn, một là đắc tội người khác nên không thể tiếp tục lăn lộn trong xã hội được nữa, hai là giết người phạm pháp, cậu cho là cảnh sát giao thông ở lối vào Ngũ Đạo Lương thật sự là kiểm tra theo thông lệ à? Đấy là đang bao vây đường bố trí cạm bẫy chờ bắt hắn đó." Dứt lời, ngữ khí của cô hòa hoãn hơn, lại nói: "Cậu đi theo Bùi Vu Lượng thì sẽ thành tòng phạm, phải chịu phạt. Bây giờ chỉ cần cậu bước ra ngoài là tự chui đầu vào lưới."

Thượng Phong không nói.

Mặc dù cậu ta vẫn luôn biết Khúc Nhất Huyền không phải chân tâm thật ý giúp Bùi Vu Lượng, nhưng cho tới giờ khắc này hai người dùng phương thức đối chọi để nói chuyện cậu ta mới nhận ra tính tàn khốc của sự việc.

Cậu ta khẽ nhấp môi mấy cái, hỏi: "Vậy cảnh sát đứng ở lối vào Ngũ Đạo lương lúc nãy đến để bắt Bùi ca sao? Vậy anh ta có biết hay không..."

"Anh ta không biết. Cảnh sát giao thông ngoại trừ xử lý vi phạm luật lệ có thể biết cái gì?" Giọng điệu của Khúc Nhất Huyền khinh miệt, ánh mắt hơi trào phúng: "Cậu yên tâm, bây giờ tôi còn chưa định báo cảnh sát. Cho dù cậu nghe thấy hai vị cấp trên kia bát quái cũng nên nghe cho hết, Giang Doãn tôi là nhất định phải mang về, trong tay Bùi Vu Lượng còn có manh mối Giang Nguyên mất tích, đều thứ tôi muốn."

"Cho nên cậu không cần lo lắng tôi sẽ bán đứng cậu, bán đứng Bùi Vu Lượng ngay bây giờ. Chỉ là..." Cô hơi dừng lại, có ý ngừng lời đánh giá cậu ta: "Nếu cậu ngu xuẩn gây thêm phiền phức tôi không ngại xử lý cậu trước."

Đã nói đến đây cho dù Thượng Phong có ngu ngốc đến mấy cũng nghe hiểu. Khúc Nhất Huyền ngại cậu ta phiền phức, cũng lười nói nhiều cho đỡ rước thêm phiền. Lo cậu ta làm hỏng việc cho nên mới tiết lộ ngọn nguồn cho cậu ta, để trong lòng cậu ta có thể tự tính toán, tự cân bằng cả hai bên.

Cậu ta liếm môi, miệng đắng lưỡi khô đến có chút không biết như thế nào cho phải. "Tôi chỉ nói đến đây thôi, nếu cậu không hỏi gì, hoặc là vẫn khư khư cố chấp, vậy thì xem ai có thể chiếm thượng phong đi."

Câu này chính là uy hiếp trắng trợn. Thượng Phong ừng ực nuốt nước miếng, nội tâm vùng vẫy một lát, cẩn thận thử dò xét nói: "Vậy còn vị ngoài cửa kia… Tôi nhớ được anh ta là phụ tá của cô."

Cái này thì Khúc Nhất Huyền lại dễ nói chuyện hơn: "Cậu hỏi thay Bùi Vu Lượng hỏi hay là hỏi thay mình?"

Thượng Phong trầm mặc không nói.

Khúc Nhất Huyền không kiên nhẫn chờ đợi, quay người muốn đi. Tay vừa chạm đến chốt cửa, Thượng Phong gọi cô lại: "Tiểu Khúc gia, tôi là hỏi thay mình."

Khúc Nhất Huyền đưa lưng về phía cậu ta cong cong khóe môi.

Cá đã quá đói rồi mà trước mặt lại chỉ có mồi câu trên lưỡi câu, nói xem nó có tự cắn câu không?

Cô cười: "Tôi chờ đợi trong khu không người bao lâu thì cũng mất liên lạc với bên ngoài bấy lâu, muốn nói là trùng hợp gặp được, đoán chừng cậu cũng không tin. Nhìn thấy con chồn kia chứ? Cái đồ chơi này là Phó Tầm nuôi, năng lực tìm chủ mạnh, có lẽ là do nó đuổi theo vị kia đến đây." Dứt lời, cô cũng không ngừng lại, mở cửa đi ra ngoài.

Cái lý do thoái thác này nếu có ai đó nói với Khúc Nhất Huyền, cô thà tin là trùng hợp gặp nhau còn hơn. Nhưng đối với Thượng Phong, cô nắm chắc chừng mực, lại nói ba phần mềm, từng chữ từng chữ hoàn toàn đánh vào trong tâm khảm của cậu ta.

** ** **

Sau khi cô ra cửa, nâng mắt liếc xéo Viên Dã.

Người sau toét miệng cười, hiển nhiên là biết mình gây họa không dám không biết xấu hổ cầu xin tha thứ chỉ có thể ưỡn mặt lấy lòng nhìn cô.

Trước đây, Viên Dã một tấc cũng không rời khỏi cô, uống rượu ăn cơm dẫn đội, cơ hồ là chưa từng không rên một tiếng đã biến mất lâu như vậy.

Lòng cô mềm nhũn, lời trách cứ đến bên miệng lại nuốt trở vào, cô vẫy tay, ra hiệu cậu ta đuổi theo. Đến bên cạnh bàn, Khúc Nhất Huyền ngồi xuống xong thì nhìn Điêu Thuyền trước tiên.

Vật nhỏ này thật vất vả mới được trở lại bên người Phó Tầm nên dính người cực kỳ.

Đôi móng vuốt gắt gao bấu vào ngực Phó Tầm, nói cái gì cũng không buông ra. Phó Tầm bất đắc dĩ, tay trái nâng bờ mông mềm mềm của nó lên, ôm nó ăn cơm.

Viên Dã thấy thế vội vàng lấy đồ hộp mang theo người ra đẩy qua chỗ Phó Tầm, lại từ trong túi móc ra bảy tám loại đồ chơi đồ ăn vặt nhỏ, một mạch đặt toàn bộ lên mặt bàn: "Tôi đi Tây Ninh về liền nhận nuôi Điêu Thuyền ở chỗ chú Phục, lúc đầu nó không muốn đợi ở trong phòng, cứ tinh ngủ hay vừa rảnh thì lại chạy tới cạnh cửa cào, muốn ra ngoài tìm người." Cậu ta cười ngây ngô hai tiếng, trong mắt chan chứa yêu thương: "Tôi nhìn thấy thương, đành mang nó đi cùng..." tên Cố Yếm vừa lượn đến đầu lưỡi, cậu ta cẩn thận quay đầu nhìn khe cửa phòng vệ sinh, giảm thấp âm lượng: "Nên mỗi ngày dẫn nó đi theo Cố Yếm trăn trọc, một đường đến Ngũ Đạo Lương. Vật nhỏ này hiểu tính người, biết là tôi dẫn nó ra ngoài tìm hai người nên ngoan vô cùng, cho cái gì ăn cái đó, suốt dọc đường tôi vừa đi vừa nghỉ vơ vét cho nó không ít đồ ăn đồ chơi..."

Viên Dã phát hiện mình nói lạc đề, dừng lời, vội vàng đổi chủ đề: "Vừa rồi tôi cũng là vì đợi ở tiệm sửa mãi không thấy ai, sợ cô bị chuyện gì đó ngăn cản, mới muốn đến thử thời vận. Không ngờ là, con chồn này lần theo mùi của anh Tầm, trực tiếp trượt khỏi vai tôi, không khác gì con khỉ…" Cậu ta lúng túng nhìn Khúc Nhất Huyền, nỗ lực cầu xin cô tha thứ: "Tôi thật không phải cố ý gây chuyện."

"Không trách cậu." Khúc Nhất Huyền gắp mì, vừa ăn vừa hỏi: "Cậu liên hệ với Cố Yếm từ lúc nào?"

"Ngày đó tôi không liên lạc được với cô, tôi đoán chỗ cô xảy ra chuyện. Mà động tĩnh của núi Minh Sa lớn như vậy, nhưng muốn nghe ngóng được chuyện của cô còn không đơn giản, chỗ Tây Ninh tôi đổi người trông coi, tranh thủ thời gian về Đôn Hoàng." Viên Dã nói, một bộ lòng vẫn còn sợ hãi: "Mới đầu tôi đợi ở Đôn Hoàng hai ngày, nhưng cũng vẫn không có động tĩnh. Tôi chờ không được, nghĩ nếu người cuối cùng cô liên hệ là Cố Yếm, vậy tôi đi cùng Cố Yếm chắc chắn không sai được." Vậy mà đi theo đúng người. Nói xong, khóe mắt thoáng thấy cửa phòng vệ sinh mở, ý cười trên mặt cậu ta hơi thu lại, hỏi: "Tôi có thể giúp gì không?" Ngón tay cái của cậu ta gẩy gẩy chỉ hướngThượng Phong: "Cậu ta ra."

Phó Tầm thật có chuyện cần cậu ta làm: "Chiếc xe việt dã ngoài cửa kia, trong cốp sau tất cả đều là xăng vừa thêm đầy, cậu đổ một phần ba đi, trộn dầu diesel vào."

Viên Dã trừng mắt: "Dầu diesel?"

Phó Tầm khép hờ mắt, ngầm thừa nhận.

Khúc Nhất Huyền nghe vậy, đuôi lông mày gảy nhẹ một chút, miệng có lời muốn nói, nhưng phiền Viên Dã còn ở đây nên không lập tức mở miệng. Chờ Viên Dã vừa đi, Thượng Phong tới, cô càng không thể nhắc đến.

Cứ như vậy tốn công nhẫn nhịn một bữa cơm, thừa dịp Thượng Phong lái xe vào nhà máy sửa chữa, cô dùng chân đá đá Phó Tầm ở dưới bàn: "Trước khi vào tiệm cơm anh dắt tay tôi chính là vì không cho tôi khóa cửa xe, để Viên Dã đi đánh tráo?"

Phó Tầm phủ nhận: "Tôi không biết Viên Dã ở đây."

Cũng đúng, sau khi nhận được tin tức từ chỗ Cố Yếm cô còn chưa nói cho anh biết. Cô đang muốn hỏi lại, ngẫm lại lời giải thích của anh, đột nhiên tỉnh táo… Anh phủ nhận là không biết Viên Dã ở đây, cũng không phải là không biết cô muốn khóa cửa xe.

Nghĩ như vậy, Khúc Nhất Huyền lập tức mất cả hứng, thú vui tính sổ cũng bị mất, đá văng ghế đi ra ngoài.

** ** **

Tiệm sửa xe gần trạm phục vụ, chỉ cách một cửa hàng, ước chừng trăm mét. Khúc Nhất Huyền đi ra ngoài chưa được mấy bước, đã nhìn thấy Viên Dã ngồi ở cửa tiệm phơi nắng. Trước mặt cậu ta là Thượng Phong vừa lái xe việt dã qua kiểm tra tu sửa. Hai người giống như đang cãi lộn gì đó, thợ sửa vừa vặn chặt ốc vít vừa quay đầu nhìn quanh, một bộ tư thế giương cung bạt kiếm.

Chờ đến gần nghe xong.

Viên Dã gân họng quát: "Tôi nhìn cậu không vừa mắt đấy thì sao, cậu xem mà bồi thường giày thế nào cho phải đi, cảm thấy tôi ra giá cao thì tự cậu đi mua, tôi còn thèm thuồng chút tiền ấy của cậu à?"

Khúc Nhất Huyền thoáng nhìn phía dưới, mắt nhìn giày Viên Dã. Mặt trên đôi giày thể thao màu trắng kia bị giội một mảng nước bẩn, bắn tung tóe thành một vùng nhỏ, nhìn xem cũng không giống là cố ý, giống như là bị tóe lên.

Mắt cô thoáng nhìn cạnh xe, quả nhiên dưới bánh xe thấy được một vũng nước rửa xe bẩn bẩn. Thấy cô tới, hai người đồng thời ngừng cãi lộn, ghé mắt nhìn cô.

Rất có… ý tứ để cô chủ trì công đạo.

Với mấy cái tình huống nhỏ như thế này, cô am hiểu nhất là bốn lạng địch ngàn cân. Khúc Nhất Huyền lấy tờ tiền lẻ ra đưa cho Thượng Phong, khẽ nâng cằm chỉ chỉ một tiệm nhỏ treo tấm biển gỗ 'siêu thị' ở chếch đối diện, nói: "Đi mua bao thuốc cho tôi."

Viên Dã không lên tiếng, âm u mà nhìn chằm chằm vào Thượng Phong rời đi, ngay cả xê dịch một chút cũng chẳng buồn, chỉ đá đá chân ghế, ra hiệu bên cạnh cậu ta còn có chỗ trống.

"Cậu tức giận với cậu ta cái gì?" Khúc Nhất Huyền ngồi xuống. Lâu rồi không được phơi nắng đơn thuần như vậy, cô thả lỏng vai, cả người trầm tĩnh lại.

Viên Dã quay đầu nhìn cô một hồi, hỏi: "Anh Tầm đâu, sao không đi với cô?"

Khúc Nhất Huyền hừ một tiếng: "Anh ta đang bận nâng niu tiểu súc sinh kia rồi."

"Đừng gọi Điêu Thuyền là tiểu súc sinh, người ta có tên họ, hơn nữa còn đặc biệt hiểu tính người, cô mắng nó nó đều có thể nghe hiểu."

Khúc Nhất Huyền lặng lẽ mở mắt, chẳng hề để ý: "Nói như vậy mỗi ngày hai mươi bốn giờ tôi đều nghĩ hầm nó nó cũng nghe thấy rồi?"

Viên Dã bị bị nghẹn họng, từ bỏ. Được rồi, ân oán của tiểu Khúc gia nhà cậu ta với Điêu Thuyền cũng không phải một ngày hai ngày, từ từ sẽ đến đi...

"Đổi dầu xong rồi?" Khúc Nhất Huyền hỏi.

"Đổi xong." Viên Dã chần chờ một chút, nói: "Xăng trộn dầu diesel nếu thêm vào bình xăng sợ là rất tổn thương xe."

Khúc Nhất Huyền ít nhiều đoán được chút nguyên nhân. Ngũ Đạo Lương cách cứ điểm quân sự bị bỏ hoang không xa, trước khi bọn họ đến được nơi tiếp tế, vì để chứa được càng nhiều xăng hơn, mỗi chiếc xe đều ở trạng thái đầy xăng. Tính theo lượng dầu tiêu hao thông thường đủ chèo chống một ngày.

Trước khi đến cứ điểm quân sự tất sẽ tăng thêm một lần xăng, hỗn hợp dầu diesel và xăng sẽ có trình độ tổn thương nhất định tới ô tô. Chỉ cần có một chiếc xe xuất hiện trục trặc, thì có thể thuận lý thành chương buộc dừng xe.

Chỉ là những lời này, không cần phải nói với Viên Dã.

Viên Dã thấy cô không đáp, đoán là cô tự có sắp xếp nên cũng không tiếp tục nhiều chuyện: "Còn có một chuyện."

Khúc Nhất Huyền lười biếng quay mặt về phía cậu ta.

Viên Dã nói: " Đội trưởng Bành rất coi trọng việc này, đích thân tới, anh ấy ở trong nhà khách trên trấn. Cô có muốn đi gặp không?"

Vẻ lười biếng của Khúc Nhất Huyền lập tức tan thành mây khói. Cô mở mắt, ngồi thẳng, hỏi: "Đội trưởng Bành tới? Đi cùng cậu?"

"Không có…" Viên Dã gãi đầu một cái, có chút không rõ phản ứng của tiểu Khúc gia vì sao lại lớn như thế: "Cố Yến chỉ bàn bạc việc bố trí sắp xếp với đội trưởng Bành, cũng không nói cho tôi, nói là cơ mật. Ít đi một người biết, cô sẽ an toàn hơn một phần. Cho nên đội trưởng Bành tới Ngũ Đạo Lương trước tôi, lực lượng cứu viện Tinh Huy do anh ấy trực tiếp phân công, ngay cả tôi cũng không có phần tham dự."

Khúc Nhất Huyền khóa chặt mi tâm, yên tĩnh trong chớp mắt. "Không để cậu tham dự là có ý gì?" Cô hỏi.

Viên Dã cảm thấy vấn đề này của Khúc Nhất Huyền là lạ, cậu ta nghĩ nghĩ, trả lời: "Tôi ngoại trừ biết có bao nhiêu đội xe được điều tới chờ lệnh, cụ thể sắp xếp như thế nào, sắp xếp ở đâu, chấp hành nhiệm vụ gì, tôi hoàn toàn không biết."

"Trong đội không ai cảm thấy kỳ quái?"

"Chắc là không…" Viên Dã cũng không quá chắc chắn: "Sau khi cô mất liên lạc, trong đội giống như rắn mất đầu, lúc này đội trưởng Bành mới đứng ra lãnh đạo mọi người sắp xếp nhiệm vụ, lại là vì nghĩ cách cứu viện cô, cảm giác đội cứu viện lập tức đặc biệt đoàn kết."

Khúc Nhất Huyền ẩn ẩn cảm thấy có chỗ nào không đúng: "Anh ấy ở đâu?"

"Duyệt Lai Tân quán."

"Cậu thì sao?"

"Tôi với Cố Yến ngủ chung trong xe, mấy ngày nay tôi…" Viên Dã còn muốn nói mình những ngày này màn trời chiếu đất phải chịu bao nhiêu đắng, bị một ánh mắt của Khúc Nhất Huyền đánh gãy, lập tức yên tĩnh như gà.

"Vậy lần cuối cùng cậu gặp đội trưởng Bành là lúc nào?"

Viên Dã dù là ngu ngốc đến mấy, cũng thấy không thích hợp. Cậu ta sờ sờ mảng râu lún phún dưới cằm, híp mắt dò xét Khúc Nhất Huyền: "Tiểu Khúc gia, có phải cô lại có chuyện gì giấu diếm tôi đúng không?"

Khúc Nhất Huyền không thèm sợ cái kiểu thăm dò không có trình độ này của cậu ta, nói thẳng: "Chuyện tôi giấu diếm cậu nhiều lắm, cậu muốn nghe cái nào?"

Viên Dã bị cô chặn họng, cứng cổ so kè với cô: "Vậy cô tùy tiện nói một chuyện xem tôi có từng nghe chưa!"

Khúc Nhất Huyền cười lạnh một tiếng, nói: "Ta ngủ với Phó Tầm cậu từng nghe chưa?"

Viên Dã 'mẹ nó' một tiếng, đứng bật dậy.

Cái ghế phía sau cậu ta bị vạt áo quật tới, trực tiếp ngã ngửa trên mặt đất. Cậu ta giẫm lên đôi giày thể thao dính nước bẩn kia đạp đến đạp đi, liên tiếp chửi tục 'mẹ nó' mấy lần mới quay đầu, không thể nào tiếp thu được hỏi lại: "Thật?"

Khúc Nhất Huyền liếc mắt.

Giả đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 88: Khúc Nhất Huyền buồn bực, cô với Phó Tầm từng có lúc lắng đọng sao?

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Lời đã nói như bát nước đổ đi.

Khúc Nhất Huyền cũng không có ý muốn thu lại lời nói, cô híp mắt, đánh giá Viên Dã đang bùng nổ: "Hỏi cậu đấy, lần cuối cùng cậu gặp đội trưởng Bành là lúc nào?"

Viên Dã đâu còn có tâm tư trả lời cô. Cậu ta xoa xoa tay, đi tới đi lui, hai mắt bừng bừng như bó đuốc sáng, trông còn hưng phấn hơn cả người trong cuộc: "Tiểu Khúc gia, vậy quan hệ giữa Tầm ca của tôi… với cô có tính là tiến lên một bước thăng hoa không?"

Thăng hoa? Khúc Nhất Huyền buồn bực, cô với Phó Tầm từng có lúc lắng đọng sao?

Không đợi cô trả lời, Viên Dã quay đầu lại, dựng cái ghế lên ngồi xuống, toét miệng cười ngây ngô không ngừng: "Tôi đã luôn cảm thấy cô với Tầm ca vô cùng hợp nhau mà, một người là bá chủ tây bắc, một người là đại lão giới khảo cổ… Chậc chậc." Cậu ta nhấp miệng, nói: "Có tính là kết thông gia vượt lĩnh vực không?"

Khúc Nhất Huyền: "…"

Rất hối hận. Đã sớm biết Viên Dã là một bao thuốc nổ không ổn định, kíp nổ co lại là có thể bạo nổ ngay lập tức mà cô còn tiện miệng cái gì chứ. Thân thể cô dán vào lưng ghế thuận đường trượt xuống, cổ áo jacket vừa hay chặn hai lỗ tai của cô lại. Sau khi tạp âm giảm xuống, cô nhắm mắt lại, dưới ánh mặt trời ấm áp, trong mắt cô toàn là màu quýt nhàn nhạt do bị ánh nắng chiếu vào, nhẹ nhàng phát sáng. Lưng vừa buông lỏng, cô dứt khoát duỗi thẳng đôi chân thon dài, lập tức khẽ nghiêng người, tìm tư thế thoải mái nhất, làm ổ trong ghế, không nhúc nhích nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên tai, vẫn là tiếng hỏi thăm hưng phấn không ngừng của Viên Dã —

"Sao tôi vẫn cảm thấy độ chân thực của tin tức này còn đáng ngờ nhỉ?"

"Cô có thể nói cho tôi nghe một chút không, quan hệ của cô với Tầm ca tốt hơn từ lúc nào thế?"

"Lúc trước tôi nói về quan hệ của cô với Tầm ca thì sao hả, cô còn đâm chọc tôi, nhìn bây giờ xem, có phải là tự vả mặt hay không?"

"Sao cô lại lạnh nhạt như vậy? Chẳng lẽ bây giờ tôi đang lo lắng cho người ngoài sao."

Sao không có ai tới ngăn cái miệng của cậu ta lại đi!

Khúc Nhất Huyền nghiêng người, tiếp tục không để ý.

Viên dã tiếp tục nói dông dài nhưng chỉ chốc lát sau đã tự cảm thấy không thú vị, cả người cũng yên tĩnh hơn một chút, bắt đầu tự hỏi tự trả lời: "Hẳn là trước khi tôi đi đã có đầu mối, nhất định là tôi cẩu thả bỏ qua manh mối quan trọng... Nếu không sao có thể tiến triển nhanh như vậy?"

Cậu ta chậc chậc hai tiếng, lại cảm khái: "Tiết tấu sinh hoạt của giới trẻ bây giờ thật là nhanh."

“Tôi coi như được mở mang đầu óc, sau này kiên quyết không thể tin lời của phụ nữ... Trên mạng không phải có nói sao, lời phụ nữ nói phải nghe ngược lại, quả nhiên là nhận thức chính xác từ thực tiễn.” Dứt lời, cậu ta thở thật dài: “Đáng thương cho chồn muội của tôi, tuổi còn nhỏ mà đã có mẹ kế.”

Khúc Nhất Huyền chợt mở mắt ra, ngữ khí bất thiện: “Cậu nói lại cho tôi nghe?”

Cô bất thình lình mở miệng giống như xác chết vùng dậy, mạnh mẽ dọa Viên Dã nhảy dựng lên, cậu ta che miệng lại, giọng điệu kiên định: “Không nói.”

Không quan tâm muốn cậu ta lặp lại câu nào, có đánh chết cậu ta cũng không nói.

Khúc Nhất Huyền hừ lạnh một tiếng, bốn chữ “Coi như cậu thức thời” đến bên miệng, khóe mắt thoáng nhìn thấy Phó Tầm đang xuống đường, nhanh chóng đá Viên Dã một cước: “Thấy Phó Tầm thì đừng nói cái gì, ngậm chặt miệng lại cho tôi.”

Viên Dã ‘oh’ một tiếng, nén cười. “Tôi nhịn không được thì làm sao bây giờ?”

Khúc Nhất Huyền hung tợn uy hiếp nói: “Vậy tôi sẽ tự vá miệng cậu.”

** ** **

Sau một giờ, trục trặc của xe việt dã được loại bỏ, kiểm tra tu sửa hoàn tất.

Thời gian cũng không sớm, Khúc Nhất Huyền lái thử xong thì tính tiền chuẩn bị lên đường. Cô còn đứng trước quầy chờ Viên Dã trả tiền thừa, ban đầu nhân viên thu ngân xuất ra tờ hóa đơn sửa chữa, không phân bua gì đã giữ chặt Thượng Phong kể lể chi tiết tình huống kiểm tra tu sửa.

Khúc Nhất Huyền nghiêng tai nghe ngóng, đoán là Viên Dã cố ý đẩy Thượng Phong ra, dù không biết cậu ta muốn làm gì, nhưng vẫn nhẫn nại đợi một hồi.

‘Xoạt xoạt xoạt’ tiếng thu ngân đóng dấu chứng từ vang lên, Viên Dã rút ra một cái bút mực đen từ ống đựng bút, ghi nhanh tên khách sạn và số phòng lên tờ hóa đơn mỏng. Cùng lúc cậu ta dừng bút, thu ngân cũng đóng dấu chứng từ xong, Viên Dã kéo xuống hóa đơn cùng tiền lẻ đưa cho cô: “Cất kỹ.”

Khúc Nhất Huyền thoáng động, cô nâng mắt, đối mắt với Viên Dã.

Cậu ta cũng không nói thêm gì, nhưng tia sáng chớp tối chớp sáng trong mắt, giống như đèn pha trong vô số đêm ở núi cát hoang mạc, bị gió thổi đến lắc lư nhưng không bao giờ tắt.

Khúc Nhất Huyền rủ mắt, nhận tiền, trực tiếp gập lại nhét vào trong túi quần. Trước khi đi, cô khẽ chọc gõ mặt bàn, sau đó không ngừng lại quay người rời đi.

Viên Dã đưa mắt nhìn cô lên xe rời đi, mới nói thầm một tiếng: “Biết.”

Khẽ chọc mặt bàn là mật hiệu giữa cậu ta và Khúc Nhất Huyền, một gõ đại biểu “Giải quyết”, hai gõ đại biểu “An toàn”, ba gõ biểu thị “Vấn đề rất khó giải quyết”. Mà vừa rồi, cô khẽ gõ hai lần.

Khúc Nhất Huyền nói cho cậu ta biết.

— Bây giờ tôi rất an toàn.

— Đã biết.

** ** **

Sau khi Khúc Nhất Huyền rời đi, không trực tiếp về doanh địa hội họp với Bùi Vu Lượng. Cô rẽ sang đường nhỏ đi đường tắt về phía nam, dừng lại trước cửa một khách sạn. Hôm nay Thượng Phong bị Khúc Nhất Huyền trừng trị một phen, vô cùng thành thật, rụt đầu rụt cổ cuộn ở ghế sau như chim cút, cũng không lắm miệng, chỉ có đôi mắt chuyển động nhanh như chớp, vẫn duy trì cảnh giác.

Khúc Nhất Huyền dừng ở ven đường một lát. Mới đầu vẫn chỉ im lặng quan sát nhà khách, về sau ánh mắt chuyển khắp nơi, ngừng lại ở một tiệm hoa quả ở sát vách khách sạn. Cô đã nghĩ xong cách dò xét Bành Thâm, đồng thời cô cũng biết một khi bước một bước này, tình chiến hữu tin tưởng lẫn nhau giữa cô và Bành Thâm một đi không trở lại. Tầng tín nhiệm này mỏng như giấy, cho dù chỉ hở ra một khe, chỉ cần rách ra thì khó mà sửa được.

Mắt cô âm trầm, một chốc thì trời trong, một lúc lại trời u ám, giống như đang do dự, giằy dụa, chậm chạp không hạ được quyết tâm.

Phó Tầm kiên nhẫn chờ giây lát, mất thấy thời gian không còn sớm, về trễ sẽ chọc cho Bùi Vu Lượng hoài nghi, ánh mắt từ cửa nhà khách xoay sang tiệm trái cây sát vách, hỏi Khúc Nhất Huyền: “Muốn ăn hoa quả?”

Khúc Nhất Huyền không đáp, chỉ nghiêng mắt, nhìn nhau với anh mấy giây: “Tôi có nên ăn hay không?”

Phó Tầm làm bộ không hiểu hiểu lời bóng gió của cô. Lần trước nhắc đến Bành Thâm, cô đã mất hứng thật lâu. Cái đinh này, anh không cần cứng rắn đụng vào.

Anh uyển chuyển đề điểm nói: “Qua tiệm trái cây, đi một đoạn nữa là khu không người. Cô muốn ăn cũng không ăn được.”

Thượng Phong ngồi ở phía sau nghe không hiểu ra sao, cậu ta sâu kín nhìn ra phía ngoài, trực giác cảm thấy hai người ý ở ngoài lời. Cậu ta giả bộ như không nghe thấy, chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Khúc Nhất Huyền ngẫm nghĩ cũng thấy đúng. Do do dự dự không quyết không phù hợp với tính cách của cô. Không phải chỉ là mua một cân hoa quả sao, cần gì phải đắn đo không quyết, châm chước liên tục như thế? Không cho mình cơ hội đổi ý, cô mở dây an toàn, đẩy cửa xuống xe, nói: “Hai người chờ ở trong xe đi, tôi đi mua hoa quả ướp lạnh.”

Thượng Phong nghe tiếng đóng cửa lại rướn cổ lên nhìn, Khúc Nhất Huyền đã xuyên qua đường cái, đến tiệm trái cây phía đối diện.

** ** **

Tiệm trái cây quá nhỏ, giống như là phòng được khách sạn phân ra từ hành lang, chật chội nhỏ hẹp. Khúc Nhất Huyền chưa đi đến cửa hàng đã liếc mắt nhìn chất lượng hoa quả, quả thực giống hoa quả bán buôn chồng thành từng đống.

Lúc chờ ông chủ cắt dưa, cô vừa chọn một miếng ăn, vừa nói: “Làm phiền ông chủ chuyện này. Tôi còn phải ra ngoài làm việc, ông giúp tôi đưa một phần dưa Hami xắt nhỏ đến phòng 3607, tìm Bành Thâm.”

“3607 đúng không? Được rồi.” Ông chủ ghi số phòng lên giấy, lại nghe Khúc Nhất Huyền dặn dò: “Nếu trong phòng không có ai ông mang về giúp tôi.”

“Được.” Khúc Nhất Huyền ôm hoa quả chờ ông chủ vào nhà khách, cũng quay về xe. Dưa Hami cuối vụ đã không còn quá ngọt, thịt quả lành lạnh, một ngụm thơm ngát, cắn ngụm thứ hai lại có mùi vị khác.

Khúc Nhất Huyền chậm rãi ăn, mắt không phải nhìn chằm chằm dưa Hami thì là nhìn chằm chằm khách sạn.

Thượng Phong không được chia dưa, trông mong nhìn xem. Cho đến khi ông chủ kia lại xuất hiện ở cửa khách sạn, sắc mặt tiểu Khúc gia lập tức trầm xuống. Không đợi Thượng Phong tập trung nhìn kỹ, nĩa nhựa trong tay cô bị quăng đi, quay người đưa một nửa quả đã cắt trong tay cho hắn: “Ăn hết đi, lãng phí một miếng tôi cắt một tấc lưỡi.”

Thượng Phong nâng quả trong tay suýt nữa không cầm chắc, cậu ta vội vàng dùng hai cánh tay nâng đáy hộp, buồn buồn ‘vâng’ một tiếng.

Trước khi động cơ khởi động, Thượng Phong cắn miếng dưa đầu tiên quay đầu nhìn lại. Trên giao lộ, ông chủ tiệm trái cây bưng hộp hoa quả nhìn bốn phía, giống như là đang tìm ai đó.

Cậu ta thu tầm mắt lại, lúc cúi mặt, trong mắt có ánh sáng sắc bén như dao, chợt lóe lên.

** ** **

Trên đường về doanh địa, Khúc Nhất Huyền không nói một lời. Nửa đường lúc Thượng Phong sửa lại tọa độ đến cô cũng chỉ là lạnh lùng liếc mắt, bất ngờ không so đo, cũng không lên tiếng trào phúng.

Cô bình tĩnh như vậy lại khiến Thượng Phong lo sợ bất an, nệm lót dưới mông như có kim châm, lắc lư theo tiết tấu xe đâm vào mông cậu ta. Nhọn, đâm đâm, chẳng biết lúc nào sẽ đâm vào trong da thịt, bất an và sợ hãi

mỗi giờ mỗi khắc giày vò lấy cậu ta. Cho nên khi đi tới khu không người cuối cùng sắp tới gần doanh địa, Khúc Nhất Huyền dừng xe, muốn nghỉ ngơi tại chỗ, dây cung căng thẳng trong lòng Thượng Phong khẽ giãn ra.

Tiểu Khúc gia nói là nghỉ ngơi tại chỗ nhưng kì thực là dự định gõ cậu ta một cái.

Thượng Phong không ngốc, trong lòng cậu ta có so đo có suy đoán, cơ hồ là chủ động đề cập nói: "Bùi ca chỉ cho một thanh đao nhỏ phòng thân và điện thoại vệ tinh, ngoại trừ bảo tôi đi đường nhìn chằm chằm rồi trở về báo cáo cũng không còn nhiệm vụ gì khác."

Khúc Nhất Huyền rất hài lòng sự thức thời của cậu ta, cô gõ tay lái, hỏi: "Vậy trở về cậu báo cáo như thế nào?"

Thượng Phong nhấp môi dưới, mắt liếc Phó Tầm: "Tôi không nói nhưng, nhưng con chồn kia..." Con chồn kia là vật sống, lại là một con mập như vậy, muốn mang về đội xe còn che giấu Bùi Vu Lượng cơ hồ là chuyện không thể nào. Cho dù cậu ta nguyện ý không nói, có con chồn này ở đây cũng đồng nghĩa với việc hôm nay đã xảy ra chuyện không tầm thường. Đến lúc đó, cậu ta sẽ mang tội thông đồng với giặc tạo phản nghiêm trọng.

"Chồn cậu không cần quan tâm đến." Phó Tầm nhìn hắn một cái, ngữ khí có phần nhạt: "Nó sẽ không để cho Bùi Vu Lượng phát hiện."

Thượng Phong vẫn còn có chút hồ nghi, cậu ta không nói ngoài miệng, trong lòng lại cất giữ thái độ. Nhưng trước mắt, cậu ta cũng không muốn đắc tội Khúc Nhất Huyền. Cậu ta bình tĩnh, ồm ồm 'ừ' một tiếng, giống như cực kỳ uể oải, tủi thân lùi về góc hẻo lánh ở ghế sau.

** ** **

Trở lại doanh địa là ba giờ chiều. Nơi Bùi Vu Lượng dừng lại là một tòa di tích cổ còn in dấu khói lửa chiến tranh, gạch vuông bị gió cát ăn mòn, sập hơn phân nửa. Loại di tích cổ bị phơi dưới ánh nắng còn không được đơn vị bảo hộ coi trọng như thế này từ trước đến nay đều chạy không khỏi kết quả cuối cùng là bị phong hoá.

Cô dừng xe ở sau xe Cruiser, trước khi xuống xe không đổi sắc mặt liếc Thượng Phong.

Người sau chạm đến ánh mắt của cô, vô thức dời đi, không dám đối mặt.

Nửa giờ trước Bùi Vu Lượng đã nhận được tin báo của Thượng Phong, chờ xuất phát. Thấy Khúc Nhất Huyền xuống xe, đầu tiên là liếc mắt nhìn Thượng Phong, thấy sắc mặt cậu ta hơi mất tự nhiên, trong lòng khẽ động, ý vị thâm trường quan tâm hỏi: "Lần này đi đường bình an chứ?"

Khúc Nhất Huyền cười không nói, chỉ nhấc chân đá đầu gối Thượng Phong, lần này vì không kịp đề phòng, Thượng Phong bị đá đầu gối khẽ cong, suýt nữa ngã nhào xuống đất. Cũng may cậu ta phản ứng nhanh, trước khi mất trọng tâm đã kịp thời dùng tay chống một chút, mới lảo đảo mấy bước, gian nan đứng vững.

Bùi Vu Lượng lại bị cử động tràn ngập tức giận này của Khúc Nhất Huyền nới lỏng tiếng lòng, gương mặt kéo căng cũng khẽ thả lỏng, lộ ra mấy phần tươi cười: "Ui chao, thằng ranh con này thế nào lại đắc tội tiểu Khúc gia rồi?"

Khúc Nhất Huyền không kiên nhẫn ứng phó hắn, sợ nói nhiều rồi lộ ra sơ hở, dựa vào Cruiser không bước về phía trước: "Chìa khóa xe đâu?"

"Thời gian còn sớm, muốn tiếp tục đi đường cũng đừng lề mề." Bùi Vu Lượng đưa chìa khóa xe cho cô, kín đáo tìm tòi nghiên cứu dò xét cô vài lần, "Tiểu Khúc gia hôm nay hỏa khí không nhỏ nha, làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?" Nửa câu nói sau, hắn chuyển hướng Thượng Phong, ngữ khí hơi nặng.

Thượng Phong hiểu Khúc Nhất Huyền làm thế là đang trải đường cho cậu ta, bị ánh mắt âm trầm của Bùi Vu Lượng nhìn cũng cố ý giả dáng vẻ lắp bắp nói không ra lời: "Cũng không có... Chuyện gì, rất bình an." Thấy Bùi Vu Lượng không tiếp lời. Thượng Phong lặng lẽ dùng ánh mắt còn lại liếc nhìn Khúc Nhất Huyền, thấp giọng nói: "Chỉ là con dao anh Bùi đưa cho em..."

Bùi Vu Lượng bỗng nhiên đưa tay dùng sức vỗ xuống bờ vai cậu ta, giận dữ mắng mỏ: "Tôi thấy cậu càng ngày càng không hiểu chuyện."

"Đợi lát nữa lại tính sổ với cậu." Dứt lời, hắn phái Bàn Thốn sang xe Thượng Phong chuyển vật tư, đang muốn bồi tội với Khúc Nhất Huyền, lại thăm dò nhìn sang hướng khác. Khóe mắt thoáng nhìn Phó Tầm đang chăm chú nhìn chằm chằm vào vết bánh xe trên đất, cảm thấy lộp bộp một tiếng, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường: "Phó tiên sinh đang nhìn cái gì mà nghiêm túc như vậy?"

Phó Tầm nâng mắt, không hứng thú nói: "Xem ra nơi này thật náo nhiệt."

** ** **

Thanh toán vật tư xong, thừa dịp sắc trời còn sớm, đoàn xe tiếp tục đi đường. Bùi Vu Lượng vẫn mang theo Giang Doãn ngồi Cruiser, mới đầu còn lo lắng câu nói thật thật giả giả kia của Phó Tầm, không chủ động đáp lời.

Chờ xe vòng qua một ngọn núi, trong tầm mắt là vùng đất bằng phẳng không che không cản, hắn buông lỏng hơn chút, hỏi Khúc Nhất Huyền đi Ngũ Đạo Lương có thu hoạch gì không. Khúc Nhất Huyền vừa điều chỉnh tốc độ xe vừa đáp: "Giao lộ ở Ngũ Đạo Lương bố trí trạm kiểm soát, kiểm tra giấy phép lái xe với bằng lái xe."

Tim Bùi Vu Lượng vừa thả lỏng lại nhấc lên, lực nắm vuốt xương bả vai của Giang Doãn mạnh hơn, cho đến khi nghe thấy Giang Doãn kêu lên một tiếng đau đớn, mới phát hiện phản ứng của mình quá lớn, lập tức buông lỏng tay, lui về sau dựa vào thành ghế, không đổi sắc mặt truy vấn: "Vậy cô cũng bị tra xét?"

"Tra xét." Khúc Nhất Huyền liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, đối mắt với Bùi Vu Lượng tựa như cười dưới, nói: "Không mang bằng lái bị phạt một trăm, còn bị mắng một trận." Không đợi Bùi Vu Lượng hỏi lại, Khúc Nhất Huyền còn nói: "Tôi dẫn đoàn nhiều năm như vậy, chưa từng phạm sai lầm cấp thấp như thế, về sau cũng không thể nào nói với bên ngoài là không vi phạm luật lệ nữa rồi."

Bùi Vu Lượng để ý biểu lộ của cô, từ mi tâm đến ánh mắt, lại đến khóe môi cô, cẩn thận phân biệt biểu lộ của cô có gì khác bình thường cho dù là nhỏ bé hay không. Nhưng ngoài ý muốn là, phản ứng lúc cô nói chuyện không khác gì bình thường. Hắn rủ mắt, rút một điếu thuốc trong hộp thuốc lá cắn vào miệng, ngậm khói, thanh âm của hắn mập mờ, có chút khó mà bắt bẻ: "Sau khi vào thành không gặp phải chuyện gì?"

"Sau khi vào thành thì không có, ngược lại là lúc vào thành..." Cô cố ý dừng lại, cắn chữ, chậm rãi nói: "Xảy ra chút chuyện ngoài dự liệu."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 89: Anh nâng mắt, không hề che giấu tất cả cảm xúc trong mắt, toàn bộ đều bày ra cho cô xem: ❀Tôi ghen."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Bùi Vu Lượng nghe vậy, khóe môi lại cười, nhưng nụ cười kia nhàn nhạt, ngoài cười nhưng trong không cười: "Ồ? Xảy ra chuyện gì thế?"

Khúc Nhất Huyền liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, ánh mắt vừa vặn chạm vào ánh mắt lạnh dần của hắn: "Ông chủ Bùi không biết sao?" Cô cũng lười giả vờ kinh ngạc, ngữ khí bình thản không có gì lạ, chỉ hàm chứa tia trào phúng, lạnh giọng nói: "Lúc vào thành gặp phải trạm kiểm soát, không phải là anh sai Thượng Phong cầm dao đe dọa tôi à?"

"Nếu đổi lại là một người tố chất tâm lý kém một chút, làm lộ trước mặt cảnh sát giao thông thì làm thế nào cho phải đây? Tôi thất tín là việc nhỏ, nếu cứ như vậy làm bại lộ hành tung của ông chủ Bùi có lẽ là sai lầm lớn lắm." Cô cười một tiếng, mặt mày sáng lạn, ngay cả ngữ khí trào phúng trong lời nói khiến người nghe khó chịu cũng giảm bớt không ít.

Bùi Vu Lượng ra vẻ không biết: "Có chuyện như vậy?"

Khúc Nhất Huyền không đáp lời. Loại chuyện mà trong lòng ai cũng rõ như gương thế này không phải dựa vào kỹ năng diễn kịch tốt của hắn là có thể bỏ qua. Hiển nhiên, Bùi Vu Lượng cũng biết đạo lý này. Chờ một lát không thấy Khúc Nhất Huyền lên tiếng, biết cô định so đo đến cùng, đành lên tiếng: "Tiểu Khúc gia không nói, tôi cũng thật sự không biết có đoạn nhạc đệm này. Tự trước đến nay Thượng Phong làm việc cẩn thận, nếu không phải cậu ta làm người ổn trọng có quy củ, lần này đi Ngũ Đạo Lương tiếp tế tôi cũng sẽ không để cậu ta đi theo cô. Nếu thật sự có tình huống mà tiểu Khúc gia nói đến, tôi đoán cũng là bởi vì lúc ấy tình thế khẩn trương mới khiến con thỏ nhỏ chết bầm này sợ hãi."

"Trước khi xuất phát tôi đã khuyên cậu ta, bảo cậu ta mọi thứ phải lấy ngươi làm trọng trước, không phải vạn bất đắc dĩ, đừng tuỳ tiện lấy dao. Tôi nào biết được cậu ta hiểu nhầm rồi, đồ cầm để phòng thân lại lấy ra xuất

thủ với tiểu Khúc gia." Bùi Vu Lượng này trà trộn lâu năm ở tầng dưới chót nơi âm u nhất, lời nói chẳng khác gì lừa gạt quỷ, há mồm là ba hoa.

Hắn rõ ràng muốn chống chế, không nguyện ý thừa nhận, Khúc Nhất Huyền cũng không có đạo lý cùng bản lĩnh nhấn đầu hắn xuống bắt hắn cúi đầu nhận sai, nhưng bảo cô trơ mắt chịu thua ngầm với Bùi Vu Lượng ngay bây giờ thì cô quả là không phục: "Vậy sao..." Ngữ điệu của cô hơi đổi, ngữ khí hòa hoãn: "Tôi còn cho là Thượng Phong làm theo ý của ông chủ Bùi đấy, lúc ấy vì có chuyện quan trọng sợ chậm trễ chuyện chính nên không so đo với cậu ta. Ông chủ Bùi nên hiểu con người tôi như thế nào, có thù tất báo, chờ đêm nay cắm trại, anh bảo Thượng Phong đến lều tôi một chuyến, tôi sẽ giảng đạo lý thật kỹ càng với cậu ta." Cô âm thầm uy hiếp một trận hoàn toàn không nể mặt Bùi Vu Lượng.

Nhưng thái độ này làm cho Bùi Vu Lượng bỏ đi không ít lo nghĩ cùng suy đoán với cô, hắn cười cười, lại có chút chịu thua: "Tiểu Khúc gia so đo với Thượng Phong làm gì." Không cho Khúc Nhất Huyền cơ hội nói tiếp, hắn lập tức đổi chủ đề: "Tiểu Khúc gia mới vừa nói đến cửa khẩu Ngũ Đạo Lương bố trí trạm kiểm soát, thế có hỏi xem là đã xảy ra chuyện gì không?"

"Hỏi." Khúc Nhất Huyền thu tầm mắt lại, chuyên tâm nhìn đường phía trước. Sắc trời dần dần tối đen, mặt trời ở đằng xa đang lặn như sắp chìm vào hoang mạc, mặt đường được ánh sáng còn sót lại nơi chân trời ủ ấm, tựa một cái lò lửa lớn. Đáy mắt cô phản chiếu tia sáng đan xen vào nhau, khẽ khàng tỏa sáng.

"Ngũ Đạo Lương nhiều xe vận chuyển qua lại, phần lớn đều bố trí cảnh sát giao thông để tra xét. Quy mô kỹ càng lại kiểm tra nghiêm khắc nhất là người đi từ cửa núi Côn Luân và Khả Khả Tây Lý, có một dịch trạm lớn, nếu lái xe là người địa phương thẩm tra đối chiếu thân phận là đủ. Hành khách sẽ nghiêm tra, có lúc là phân biệt vân tay, có lúc là phân biệt gương mặt, nếu mang nhiều hành lý, phải mở hành lý ra để kiểm tra cũng là chuyện thường xảy ra. Nhưng trạm kiểm soát ở Ngũ Đạo Lương này lại tra xe."

"Xe?" Bùi Vu Lượng không hiểu. Ven đường bố trí kiểm tra, cần hao phí không ít lực lượng cảnh sát, cũng chỉ vì tra mấy chiếc xe? Hắn nhất thời hồ nghi. Theo lý thuyết, Giang Doãn mất tích, Khúc Nhất Huyền và Phó Tầm liên tiếp mất liên lạc, cảnh sát bên này khẳng định là phải dùng không ít công sức truy tìm đầu mối. Mấy ngày nay đi đường, tuy nói đều chọn khu không người, nhưng phía sau một chiếc xe đuổi theo cũng không có làm hắn cực kỳ bất an. Bây giờ nghe Khúc Nhất Huyền nói như thế này, hắn càng sinh ra khả nghi, cảm thấy mọi chuyện quá quỷ dị.

Khúc Nhất Huyền không đổi sắc mặt quan sát phản ứng của hắn, giải thích: "Giống như là đang tra biển số xe giả."

Bùi Vu Lượng không nói. Cái này cũng hợp lý. Trước đó đội xe toàn dùng biển số xe giả, không xe nào dùng biển số xe của mình. Cảnh sát không biết nhân số, quy mô và đặc điểm của người bị tình nghi, tra biển số xe giả dọc theo đường đi đúng thật là biện pháp đơn giản trực tiếp nhất.

** ** **

Lại đi về phía trước, sắc trời theo tốc độ xe từng chút từng chút lặn xuống vực sâu, kéo xuống một màn đêm đen trên con đường phía trước, xe như lái vào biển sao vô biên vô tận. Đêm nay bất luận là bầu trời hay là ánh trăng đều tỏa sáng rựa rỡ, tựa như dải ngân hà treo ngược nơi chân trời, sao trời lưu chuyển, ánh sao rạng rỡ.

Khúc Nhất Huyền vội vã đi đường, nhưng không muốn thể hiện quá rõ ràng. Trong lúc đó còn cố ý đổi vị trí với Phó Tầm một lần, ngồi kế bên ghế lái hưởng phúc.

Lúc đi ngang qua một vùng cỏ, Bùi Vu Lượng bỗng nhiên kêu dừng xe, nói muốn xuống xe giải quyết vấn đề sinh lý.

Khúc Nhất Huyền nhìn bản đồ, cách nơi đóng quân dã ngoại đêm nay còn gần một trăm cây số, nên bảo Phó Tầm ngừng xe bên lề đường, thả mấy người đi tiểu tiện.

Trước khi Bùi Vu Lượng xuống xe cố ý mang Giang Doãn đi. Giang Doãn được đãi ngộ mặc dù không tốt, nhưng so với Quyền Khiếu bị trói nằm phía sau suốt dọc đường thật tốt hơn nhiều. Cộng thêm mấy ngày này cô ta phối hợp nghe lời, thái độ tựa như tính cách vốn sắc sảo đã bị mài mòn hết chấp nhận cam chịu khám khổ, dù là Bùi Vu Lượng không biết thương hương tiếc ngọc cũng quan tâm cô ta mấy phần. Kiên trì duy nhất là tuyệt không để Giang Doãn có cơ hội trực tiếp tiếp xúc với Khúc Nhất Huyền. Chỉ có lần ngoại lệ duy nhất là lúc ở quần thể Hồng Nhai, Giang Doãn bị ngã xuống nước, toàn thân ẩm ướt, nếu không thay quần áo đêm đó khả năng sẽ bị bệnh.

** ** **

Trong xe không còn ai, Khúc Nhất Huyền cũng yên tĩnh. Những lời đã tính toán định nói với Phó Tầm nhất thời quên sạch sẽ, ngay cả một sợi cũng không nghĩ ra. Cô quay đầu nhìn Bùi Vu Lượng đứng cách đó không xa đang nói chuyện với Thượng Phong, chợt nghĩ tới một chuyện: "Lúc buổi chiều về doanh địa anh thấy cái gì đó?" Lúc ấy cô không để ý, chỉ nghe thấy Phó Tầm nói chuyện với Bùi Vu Lượng. Muốn hỏi lại không tìm thấy cơ hội, đứng ngồi không yên cả ngày.

Phó Tầm không trả lời mà hỏi lại: "Bành Thâm không ở trong khách sạn à?"

Khúc Nhất Huyền chậm chạp lắc đầu: "Không." Cô bảo ông lão kia đưa hoa quả lên, cũng căn dặn nếu như trong phòng không có ai thì mang về.

Cách một con đường, cô thấy rất rõ ràng, Bành Thâm không ở trong khách sạn. "Trong doanh địa nhiều vết bánh xe, hoa văn trên lốp giống hoa văn của Cruiser trước khi cải tiến." Phó Tầm nhịn không được nhíu nhíu mày, hỏi: "Bình thường Bành Thâm lái xe gì?"

Khúc Nhất Huyền ngẫm nghĩ một lát: "Là chiếc xe công tác, xe bán tải, nhưng cũng không thường xuyên lái."

"Phần lớn thời gian đều đặt trong ga ra của đội cứu viện, dùng làm xe cứu viện." Khúc Nhất Huyền hỏi: "Còn nhớ rõ hoa văn đó không? Đợi lát nữa vẽ lại cho tôi xem."

Phó Tầm hơi gật đầu, ánh mắt rơi vào kính chiếu hậu, lông mày hơi nhíu một chút: "Tìm cơ hội hỏi Giang Doãn, buổi chiều cô ta ở doanh địa, hỏi xem cô ta trông thấy cái gì nghe thấy cái gì không."

Khúc Nhất Huyền cũng có ý định này, so với thăm dò, đoán mò, có người kiểm chứng thuận tiện hơn nhiều. Cô còn muốn nói nhiều cái gì, cửa sổ xe bị gõ gõ, Bùi Vu Lượng đứng ở ngoài xe, ra hiệu cô xuống xe nói chuyện. Khúc Nhất Huyền tắt máy, mở cửa sổ xe: "Thế nào?"

"Đêm nay hạ trại ở đây đi." Bùi Vu Lượng quay đầu, khẽ nâng cằm, ra hiệu Khúc Nhất Huyền nhìn đằng sau: "Ai cũng mệt mỏi rồi, đi đường cũng không vội trong chốc lát được, tiểu Khúc gia xuống nhìn xem phụ cận có chỗ thích hợp hạ trại hay không, đêm nay nghỉ ngơi trước."

Khúc Nhất Huyền không đáp lại ngay. Cô kịp phản ứng, Bùi Vu Lượng là đang cố ý kéo dài thời gian đi đường. Câu nói "Chỉ một trăm cây số nữa là có thể tới nơi đóng quân dã ngoại chúng ta đã định từ trước" vừa đến bên miệng trực tiếp bị cô nuốt trở vào, cô đáp 'được', mở cửa xuống xe.

** ** **

Bãi cỏ ở ngoại ô địa thế vuông vức, cách đó không xa có dòng nước nhỏ chảy xuống từ núi tuyết, chỉ rộng bằng ngón út của Khúc Nhất Huyền, nếu không phải bị cô dẫm trúng nước tung tóe đầy chân, trong đêm hôm khuya khoắt tối như bưng này thật đúng là không phát hiện được.

Chọn chỗ hạ trại xong, giải quyết bữa cơm chiều, ai về lều của người nấy nghỉ ngơi. Khúc Nhất Huyền lái xe một ngày, lúc ở trên xe không thấy mệt mỏi, đến khi nằm xuống, gân cốt buông lỏng, tinh thần kéo căng như dây cung cũng giảm bớt, chợt cảm thấy toàn thân đau nhức. Điêu Thuyền núp một ngày không biết chui ra từ chỗ nào, cái đầu hé ra từ túi ngủ, chỉ lộ ra một đôi mắt xanh bé như hạt đậu, cái mũi phấn hồng nhíu lại nhìn chằm chằm Khúc Nhất Huyền.

Ánh mắt kia... Nhìn đến mức Khúc Nhất Huyền tê cả da đầu, rốt cuộc cô nằm không được, xoay người ngồi dậy, nhích lại gần Phó Tầm: "Anh mặc kệ không quản con chuột bự của nhà anh à? Nhìn xem, nó đây là muốn tìm tôi trả thù hay là muốn ăn tôi?" Phó Tầm đang vẽ hoa văn lốp xe, bị cô quấy rầy một cái, buông mắt nhìn lại, nhưng không phải nhìn Điêu Thuyền mà là nhìn cô: "Nó cũng rất muốn để tôi quản em thật tốt."

"Quản tôi?" Khúc Nhất Huyền hung hăng trừng nó: "Tôi biết ngay là nó ghi hận mà." Phó Tầm cầm bút, xoay trên đầu ngón tay, nắp bút nhẹ nhàng đánh trán cô một cái: "Em nói chuyện vẫn nên khách khí một chút, nó có thể nghe hiểu."

Khúc Nhất Huyền: "…" Cô trầm mặc mấy giây, hỏi: "Nó ăn một bản từ điển Tân Hoa vào bụng sao?"

Phó Tầm nhịn không được cười to, anh đặt giấy bút sang một bên, ra hiệu cô ngồi lại gần chút: "Cố Yến nói với em cái gì rồi?"Anh hỏi một chút, Khúc Nhất Huyền mới nhớ tới mình còn chưa nói chuyện chính, phòng bị bị người nghe góc tường, cô dời qua, giảm thấp âm lượng nói: "Anh ấy nói nhìn thấy chiếc Cruiser mà Giang Nguyên lái đi ở cứ điểm quân sự." Chuyện này cũng không ngoài ý muốn. Phó Tầm nắm lấy eo cô, vòng tay ôm một cái, trực tiếp ôm cô ngồi vào trong ngực: "Còn gì nữa?"

Không có diễn kịch không có tán tỉnh, anh đột nhiên đến như vậy, dù là Khúc Nhất Huyền da mặt vốn dày cũng có chút không chịu đựng nổi.

Tai cô nóng lên, nhất thời cũng không biết là nên tiếp tục nghiêm túc nói chuyện chính hay là phân chút tâm tư làm gì đó…

Không chờ cô nghĩ quá lâu, một cặp móng trèo lên gối, con chuột trắng kia chống lên đùi cô nhảy một cái, cả cái cầu trắng chui vào trong ngực cô, dựng thẳng lỗ tai tham gia náo nhiệt…

Cảm giác giống như có bé con làm bóng đèn ở bên cạnh, cực kỳ sát phong tình. Cô ho nhẹ một tiếng, vứt bỏ những suy nghĩ loạn thất bát tao nói: "Anh ấy nói đã bố trí theo yêu cầu của tôi rồi, anh ấy sẽ phụ trách tiếp

ứng."

Phó Tầm 'ừ' một tiếng, cũng không biết nghe lọt được chữ nào không, hơi cúi đầu, chống lên trán cô: "Không nói mấy lời như bảo em cẩn thận hay gì đó?"

"Có nói."

Phó Tầm lại 'ừ', hỏi: "Anh ta thích em?" Câu hỏi bất ngờ này khiến trái tim nhỏ của Khúc Nhất Huyền run lên.

Cô run lên, lắc đầu.

Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy phản ứng này của mình cũng không biết là chột dạ cái gì, đổi giọng: "Anh ấy là chiến hữu, có thể kề vai chiến đấu, chiến hữu cùng tiến cùng lùi." Không biết Phó Tầm tin hay là không tin, vẫn không lên tiếng.

Khúc Nhất Huyền cảm thấy lời thoại này trong tình cảnh này có chút là lạ, cô hắng giọng một cái, muốn ngồi thẳng, kéo ra một khoảng cách an toàn. Vừa mới động, anh cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái, nói: "Viên Dã nói cậu ta biết đi theo anh ta là có thể tìm tới em."

Anh nâng mắt, không hề che giấu tất cả cảm xúc trong mắt, toàn bộ đều bày ra cho cô xem: "Tôi ghen."

** Tác giả có lời muốn nói: Dấm dấm.*

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 90: "Anh đừng động thủ động cước, tôi mà kích động lên là không để ý địa điểm hay tình cảnh gì đâu."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Loại lời nói ghen tuông này từ miệng Phó Tầm nói ra thiếu đi phần đáng tin cậy, nhưng lại khiến người ta hết sức rung động. Khúc Nhất Huyền bị anh dỗ đến tim cũng muốn nở hoa, trên mặt lại không biểu lộ cái gì, chỉ nhướn mày nhìn anh, ra vẻ nghiêm trang nói: "Anh không nghe cậu ta nói sao? Cố Yến là người cuối cùng liên hệ được với tôi. Nếu anh là Viên Dã, anh cũng sẽ dùng Cố Yến để tìm đến tôi."

"Sẽ không." Phó Tầm nói: "Tôi không chờ được, tôi sẽ tự tới tìm em." Anh nói anh đợi không được, sẽ tự tìm đến cô. Lòng Khúc Nhất Huyền mềm nhũn, nơi nào đó mềm mại sâu trong nội tâm không hề có điềm báo trước bị đánh tan toàn bộ, mắt cô cũng không chớp mà nhìn anh, hỏi: "Tôi có quan trọng đến như vậy không?"

"Rất quan trọng." Anh ép giọng, có hơi sạn, có chút khàn, nặng nề, cảm nhận rõ ràng từng cảm xúc, rất là êm tai.

Khúc Nhất Huyền nhất thời thất thần. Mặc dù cô rất có tự tin với mị lực của mình, người toàn vẹn như Phó Tầm, muốn tìm tướng mạo xinh đẹp, dung mạo khuynh thành, khí chất ưu việt lại đa tài đa nghệ, hay ôn nhu động lòng người, cho dù là loại nào đối với anh mà nói đều quá dễ dàng.

Chỉ cần là phụ nữ, sẽ thật lòng thật dạ yêu thương anh. Nhưng anh lại khăng khăng phải thích cô.

Cô một không ôn nhu hiểu lòng người, hai không lương thiện dịu dàng, thậm chí toàn thân có gai, tràn đầy mùi vị khách giang hồ.

Thật lòng mà nói... Khúc Nhất Huyền cảm thấy mình ngoại trừ gương mặt xinh đẹp, tư thái tốt, nghiệp vụ xuất chúng, dễ nuôi ra thì không tìm ra được ưu điểm nào khác. Có lẽ... Phó Tầm là loại người thích khiêu chiến độ khó cao?

Cô vừa xuất thần, Phó Tầm đã phát hiện. Anh hơi buông lỏng tay, thấp giọng hỏi: "Em đang lo lắng ngày mai?" Dựa theo lộ trình trước mắt để xem xét, chậm nhất tối ngày mai là có thể đến trạm cuối cùng của hành trình này — cứ điểm quân sự bị bỏ hoang.

Khúc Nhất Huyền hoàn hồn. Cô đưa tay, cầm lấy tấm sơ đồ phác thảo vết xe trên đất. Sơ đồ phác thảo này là bán thành phẩm, từ viền đến tâm hoa văn, như lưu thủy ngư lân *(hình nước chảy là vẩy cá)*.

Cô tập trung nhìn một lát, nói: "Không phải chiếc bán tải kia." Hoa văn lốp xe bán tải cô nhớ rất rõ ràng, là loại lốp địa hình bánh răng lớn, hoa văn đơn giản hơn cái này. "Nhìn không giống lốp xe cải tiến." Cô giơ sơ đồ phác thảo lên, để gần ánh đèn để nhìn rõ hơn: "Anh còn nhớ độ sâu của hoa văn không?"

"Không sâu, không giống xe việt dã chuyên nghiệp." Anh chỉ chỉ hoa văn đối xứng hai bên: "Giống kiểu dáng săm lốp SUV phổ thông, không xác định là Wrangler hay là Toyota."

Khúc Nhất Huyền tỉ mỉ tìm tòi trong đầu một lát, vẫn không thể nghĩ ra là xe gì: "So sánh cũng không giống, có lẽ anh ta không lái xe của mình tới. Tôi nghe Viên Dã nói, hành động lần này đội trưởng Bành cùng phụ trách với Cố Yến, Cố Yến phụ trách bố trí lực lượng cảnh sát một mẻ hốt gọn, đội trưởng Bành phụ trách đội cứu viện chi viện."

"Viên Dã cũng được coi là lực lượng cứu viện cấp cao của đội cứu viện, năng lực chỉ huy điều động hiện trường và thực chiến so với đội trưởng Bành đã lui về vị trí hậu màn lâu năm còn mạnh hơn nhiều, nhưng hành động lần này anh ta không cho tham dự, thậm chí ngay cả đội cứu viện sắp xếp như thế nào cậu ta cũng hoàn toàn không biết gì cả."

Nhiều điều kỳ quặc như vậy, cơ hồ toàn bộ manh mối hiện đều tập trung trên người Bành Thâm. Trong tiềm thức của cô vẫn không muốn thừa nhận Bành Thâm có liên quan đến chuyện Giang Nguyên, càng không muốn tin Bành Thâm sẽ đứng cùng đội với Bùi Vu Lượng. Nhưng nhiều chuyện trùng hợp liên tiếp, thí dụ như: Bùi Vu Lượng có giao tình lâu năm với Bành Thâm cô lại mơ mơ màng màng hoàn toàn không biết gì cả, Bành Thâm bí mật trợ giúp Bùi Vu Lượng trốn ở Đôn Hoàng, che giấu Phó Tầm, thái độ khác thường của Bành Thâm tự dẫn đội lại không cho Viên Dã tham dự; ông chủ tiệm trái cây không giao được hộp hoa quả tươi; vết bánh xe trong doanh địa không thuộc về bất cứ một xe việt dã nào...

Từng chuyện từng manh mối đều chỉ hướng Bành Thâm. Khúc Nhất Huyền đau đầu đến không chịu được, cô xoa mi tâm hòa hoãn một hồi, mới hỏi: "Có thể là sách lược của đội trưởng Bành và Cố Yến không?" Bành Thâm cùng Cố Yến chủ yếu phụ trách nghĩ cách cứu viện, cái hợp đồng tác chiến kia cũng không kỳ quái. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Khúc Nhất Huyền đã tự bóp tắt.

Không thực tế.

Đầu tiên, giả thiết Bùi Vu Lượng nói có quan hệ với Bành Thâm bảo anh ta làm hộ những chuyện kia nếu là thật, Bành Thâm sẽ không chủ động tiết lộ với cảnh sát về quan hệ giữa anh ta và Bùi Vu Lượng. Coi như anh ta có lý do hợp lý giải thích quan hệ giữa mình và Bùi Vu Lượng, liên lạc với hắn, đồng thời đề xuất gặp mặt, vậy thì không có khả năng chỉ đơn thuần để Bành Thâm vội vàng tới gặp mặt rồi rời khỏi doanh địa ngay.

Việc này nếu nói nghiêm trọng hơn, có ảnh hưởng rất lớn tới toàn bộ kế hoạch của cô. Một bước này không đi đúng, một chiêu gậy ông đập lưng ông sẽ dẫn tới kết cục hoàn toàn thất bại, không chỉ có làm trái với những gì Cố Yến vất vả chuẩn bị trong mấy ngày này, còn đi ngược lại với mục đích ban đầu.

Bành Thâm không có lý do bại lộ quan hệ của mình với Bùi Vu Lượng. Cho dù là hành động cứu viện, bố trí quan trọng như vậy, Cố Yến cũng sẽ không thể không nhắc một lời nào với cô. Vậy đã nói rõ — nếu như buổi chiều người đến doanh địa là Bành Thâm thì hành động của Bành Thâm là tự ý, mục đích của anh ta còn chưa thể suy đoán ra, giờ phút này Khúc Nhất Huyền gặp phải tình cảnh tiến thoái lưỡng nan trước nay chưa từng có.

Khúc Nhất Huyền đặt sơ đồ phác thảo ở trên nệm chống ẩm, nâng mắt, đối mặt với Phó Tầm. Chỉ vừa đối mắt, ngay cả lời cũng không cần nói rõ, Phó Tầm lập tức đoán được cô đang suy nghĩ gì. Anh hạ giọng, nói: "Chúng ta phải chuẩn bị cả hai bên." Anh lật bản đồ ra, nhấn ngòi bút, dùng ngòi bút vẽ trọng điểm lên tọa độ: "Mục đích vẫn là nơi này không thay đổi, bất kể hành động lần này của Bành Thâm là làm gì, mục đích của tất cả mọi người cũng sẽ là cứ điểm quân sự này."

Sợ cô không hiểu, Phó Tầm giải thích: "Bành Thâm đến doanh địa đơn giản vì hai chuyện, một là vì thuyết phục thay cảnh sát, hai là nhắc nhở Bùi Vu Lượng, hành động này giấu diếm em, hiển nhiên là không muốn em biết, vậy khả năng thứ hai lớn hơn."

Khúc Nhất Huyền buông mắt, ra hiệu: "Anh tiếp tục."

"Theo phỏng đoán thứ hai, Bành Thâm đến doanh địa nhất định là được Bùi Vu Lượng ngầm thừa nhận, cho phép, bằng không anh ta không thể tìm được hành tung của Bùi Vu Lượng. Hai là thời gian anh ta đến doanh địa

vừa hay lệch với thời gian của em, nói rõ việc Bành Thâm muốn tới đây vào sáng hôm nay Bùi Vu Lượng biết trước ít nhất một ngày, rất có thể khi em nhổ trại xuất phát, Bành Thâm đã hẹn địa điểm với Bùi Vu Lượng rồi, chỉ còn chờ Bùi Vu Lượng đến gặp mặt."

Phó Tầm cong tay, đốt ngón tay nhẹ nhàng gõ lên sơ đồ phác thảo: "Tính Bùi Vu Lượng vốn đa nghi, bây giờ hắn bốn bề thụ địch, chắc hẳn làm việc còn cẩn thận hơn chúng ta. Mục đích của Bành Thâm không rõ..." Anh dừng lại, ánh mắt dần dần sắc bén, cảm xúc trong mắt rõ ràng ngay thẳng, không cho cô cự tuyệt đến mức lộ ra mấy phần gấp gáp cùng ám chỉ: "Cũng có thể là không phải không biết, mà là em không muốn nghĩ sâu."

Khúc Nhất Huyền khẽ giật mình, mím môi không nói. Nửa ngày sau cô mới tỏ thái độ: "Có chút khó." Cô lại liếm môi, nói: "Anh tín nhiệm tôi, cũng là từng chút từng chút, từ phá bỏ thành kiến đến chậm rãi tín nhiệm..."

"Tôi và anh ta không giống nhau." Phó Tầm ngắt lời cô: "Tôi đối với em chưa từng có mục đích gì ngoại trừ tình yêu nam nữ."

Khúc Nhất Huyền nắm chặt trọng điểm: "Cho tới bây giờ?"

Phó Tầm trầm mặc mấy giây, hỏi lại: "Có nghi vấn ở chỗ nào?" Không đợi Khúc Nhất Huyền trả lời, anh nêu ví dụ: "Mời em uống rượu ởTây An là bởi vì coi trọng em rồi; những năm này luôn để ý manh mối của Giang Nguyên giúp em cũng là muốn thừa dịp theo đuổi em, không phải là bởi vì thích, tôi làm nhiều chuyện như vậy làm cái gì?"

"Hả?" Nghe có vẻ khiến người ta rất là cảm động… Nhưng có phải có chỗ nào không đúng hay không?

Không đợi Khúc Nhất Huyền hỏi đến cùng, Phó Tầm cong tay lại, nhẹ vuốt chóp mũi cô một cái, thở dài thật sâu: "Muốn nghe em nói một tiếng thích, làm sao lại khó đến như vậy?"

Có phải là có chút... Phạm quy rồi? Chóp mũi còn sót lại xúc cảm khi ngón tay anh chạm đến, ấm áp, xúc cảm không quá rõ ràng. Khúc Nhất Huyền vô ý thức sờ lên chóp mũi, có chút xấu hổ, có chút nóng nảy, nhưng so với thẹn thùng, hình như cảm giác tim đập không ngừng rõ ràng hơn một chút.

Cô mím môi, nhẹ giọng nhắc nhở: "Anh đừng động thủ động cước, tôi mà kích động lên là không thèm để ý đến địa điểm hay tình cảnh đâu đấy."

Phó Tầm cười.

Đêm nay anh mang đến cho người ta cảm giác rất nhu hòa, từ ánh mắt, dáng tươi cười đến cả tư thái.

Ánh đèn hắt bóng anh lên lều, trong đêm tối mênh mông, anh ngồi dưới ngọn đèn, dáng tươi cười giống như là tự phát ra ánh sáng vậy, thu hút toàn bộ sự chú ý của cô.

Anh hỏi: "Em không để ý thì như thế nào?"

** ** **

Trong một lều vải khác. Bùi Vu Lượng nửa tựa ở trên nệm, nghe Thượng Phong báo cáo tình hình đi Ngũ Đạo Lương. "Cậu nói các cậu vừa tới cửa Ngũ Đạo Lương đã bị cản lại?"

Thượng Phong gật đầu: "Đúng vậy, giao lộ có cảnh sát giao thông kiểm tra giấy phép lái xe với bằng lái xe." Bùi Vu Lượng nhếch môi, toàn thân uể oải: "Cảnh sát giao thông kia trông như thế nào còn nhớ rõ chứ?"

Thượng Phong có chút khó khăn: "Tôi nhớ kỹ, cũng không biết hình dung cho anh như thế nào, chút trình độ kia của tôi cũng chỉ là tốt nghiệp tiểu học. Vẽ tướng mạo chỉ biết dùng mặt chữ điền hoặc mặt trứng vịt, mày rậm má hồng..." Cậu ta có chút e lệ, sờ lên ót, lấy lòng bưng lên cà phê đã có người đưa cho hắn: "Bùi ca uống đi, đã hết nóng rồi."

Bùi Vu Lượng cười, nhìn chằm chằm Thượng Phong nửa ngày, mới nhận lấy cốc giấy: "Cậu cũng rất có ý tứ, Khúc gia vừa rồi ở trên xe thế nhưng là cáo trạng với tôi, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe nói tôi quản lí người dưới không nghiêm, cậu không giữ được bình tĩnh, cầm dao uy hiếp cô ta. Cô ta cũng không nhìn tình cảnh của mình..." Hắn thổi hơi nóng, ánh mắt liếc nhìn Giang Doãn ngồi trong nơi hẻo lánh không nói một lời, cười đến có ý riêng: "Nếu tôi không cho cô ta chút mặt mũi, cô ta có khác gì tù nhân?"

Thượng Phong ngượng ngùng cười theo.

"Có chuyện gì khác không?" Bùi Vu Lượng cúi đầu, uống một ngụm cà phê, lúc lại nâng mắt, ánh sáng trong mắt nửa khép, giống như thợ săn núp trong bóng tối, ngo ngoe muốn động.

****

Khúc Nhất Huyền biết rõ đây là phép khích tướng của Phó Tầm, tất nhiên sẽ không mắc mưu.

Cô giơ sơ đồ phác thảo lên: "Chính sự còn chưa nói xong, theo suy đoán của anh, Bùi Vu Lượng mặc dù ngầm đồng ý đội trưởng Bành đến doanh địa gặp mặt với hắn, nhưng cũng không bỏ qua phòng bị. Điều này nói rõ, Bùi Vu Lượng không có nói sai, lời hắn nói cho chúng ta ít nhất có một nửa là thật."

Phó Tầm biết nghe lời phải: "Một nửa nào?"

"Có giao tình là thật, giao tình không ít cũng là thật, Bùi Vu Lượng nói đội trưởng Bành sai sử hắn đi hãm hại Vương Khôn cũng là thật, nếu như Bùi Vu Lượng không nghe được tiếng gió gì, đã mất đi Bành Thâm che chở, hắn cũng không biến thành không tiếp tục chờ đợi ở tây bắc được nữa mà muốn lựa chọn loại phương thức cực đoan như thế này để đi biên giới."

Không nói đến trên đường có thuận lợi hay không, ở đường biên giới, lực lượng tuần tra ở đó cũng cho hắn ăn đủ, nào có người phạm pháp, phạm tội, còn muốn tuỳ tiện thoát thân?

"Đúng vậy." Phó Tầm gật đầu, tán thưởng nói: "Bùi Vu Lượng đã nguyện ý tự gặp mặt Bành Thâm, nói rõ trong tay Bành Thâm có thứ hắn cảm thấy hứng thú, bây giờ có thể khiến Bùi Vu Lượng như chim sợ cành cong không tiếc bất chấp nguy cơ bị bại lộ cũng muốn gặp mặt, ngoại trừ tin tức có liên quan đến hắn thì không còn gì khác."

Khúc Nhất Huyền ngồi thẳng không nhúc nhích. Cô và Phó Tầm đều là người cực kỳ lý trí tỉnh táo. Bằng không với cục diện chật vật vạn phần hung hiểm như thế cũng không đi được ổn định đến như vậy.

Cô biết sau đó Phó Tầm muốn nói gì. Trong tay Bành Thâm có thể có tin tức khiến cho Bùi Vu Lượng cảm thấy hứng thú, ngoại trừ tin tức hành động trong nội bộ, không có khả năng khác.

Nói cách khác, Bành Thâm rất có thể đã bán cô và Cố Yến, tiết lộ kế hoạch hành động cụ thể cho Bùi Vu Lượng. Bùi Vu Lượng vì kiểm nghiệm thật giả, cam tâm tình nguyện đi một chuyến. Nếu không cô chính là một quả bom cột vào trái tim của hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ. So với lo lắng hãi hùng trên đường đi, lúc nào cũng phải phòng bị cô bày cạm bẫy không bằng giải quyết một lần cho xong. Huống chi, Bành Thâm muốn giao dịch với hắn, ngoại trừ tin tức tất nhiên cũng có hứa hẹn khác, Bùi Vu Lượng chưa hẳn không có đường rút lui an toàn. Nguyên nhân Bành Thâm làm như rất đơn giản. Anh ta sợ Bùi Vu Lượng bị cảnh sát bắt, sẽ chó cắn chó, khai ra một đống chuyện ghê tởm liên quan đến anh ta. Bành Thâm nặng thanh danh nhất, anh ta sẽ không cho phép thanh danh của mình dựa vào đội cứu viện bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, cũng không nỡ từ bỏ bằng khen mà chính phủ trao tặng cho anh ta và sự ngưỡng mộ của quần chúng không biết nội bộ ra sao.

Hoặc có lẽ là. Anh ta còn sợ bởi vì chuyện này mà lộ ra chuyện — Giang Nguyên. Nghĩ đến cái này, Khúc Nhất Huyền giật mình, toàn thân lạnh như rơi vào hầm băng, từng đợt từng đợt lạnh lẽo.

Cô đè tầm mắt xuống, che khuất toàn bộ cảm xúc trong mắt, những cảm xúc kia cuồn cuộn, hủy diệt, lắng đọng, toàn bộ như kéo tơ, từng sợi tràn ngập trong đáy mắt, tựa như chìm vào trong hồ đá vụn, dần dần mất phương hướng. Nửa ngày sau cô mới khàn giọng mở miệng nói: "Nếu thật giống như chúng ta nghĩ, thế cục này phá giải như thế nào?"

** ** **

Mi tâm Thượng Phong nhăn nhúm, cậu ta làm vô cùng có sức đứng mực, cái nhăn kia lộ ra cảm giác càng che càng lộ cơ hồ khiến Bùi Vu Lượng cho là mình bắt trúng tim đen của cậu ta. Hắn trầm giọng, mỗi chữ mỗi câu, gần như dụ dỗ: "Thế nào? Có chuyện gì không thể nói cho tôi biết?"

Thượng Phong mím môi. Nửa ngày sau cậu ta giống như giãy dụa sức cùng lực kiệt, sa sút tinh thần khổ sở nói: "Tiểu Khúc gia có uy hiếp dụ dỗ, để cho tôi..." Cậu ta dừng một chút, giống như khó mà mở miệng: "Để tôi giữ bí mật cho cô ấy một chuyện."

Giang Doãn ngồi trong nơi hẻo lánh, vô ý thức lắc một cái, cô ta ép đầu chôn ở đầu gối, chỉ lộ một đôi tai, tập trung tinh thần nghe.

Trong yên tĩnh ngăn ngủi, tiếng Bùi Vu Lượng uống cà phê vừa trực tiếp vừa thô kệch, mang theo vẻ thô ráp không chú trọng.

Thượng Phong nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Cô ấy gặp lính đội lần trước chúng ta đã từng thấy."

"Trước khi đi, còn cố ý đi một khách sạn mua hoa quả ở cửa... Hình như là mượn việc mua hoa quả, tìm tiệm ông chủ tiệm trái cây giúp cô ấy tìm người."

Bùi Vu Lượng yên tĩnh, ngồi thẳng hơn: "Nói chi tiết một chút."

"Há?" Thượng Phong mê mang: "Chuyện khác thì không có, sau khi vào Ngũ Đạo Lương, ngoại trừ hai chuyện này, tất cả đều bình thường."

Thượng Phong bình thường đã vụng về, chỉ cần một động tác chỉ thị, Bùi Vu Lượng không nghi ngờ gì, chỉ cười lạnh nói: "Vị kia xưa nay có thủ đoạn, đã có thể để cậu phát hiện, cô ta ắt có niềm tin có thể để cậu thủ khẩu như bình. Cậu có thể trở về nói cho tôi, xem như trung thành."

Hắn thổi hơi cà phê, chậm rãi nói: "Nhà khách kia có phải gọi là Duyệt Lai?"

Thượng Phong nhớ lại một lát, lập tức sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng, trán phát nóng. Cậu ta ngẩng đầu, cà lăm mà nói: "Vâng, đúng đúng Duyệt Lai Tân quán."

"Đó là địa bàn của Bành Thâm." Bùi Vu Lượng cười, lúc lại nhìn Thượng Phong, đáy mắt hắn phản chiếu ra biểu lộ sống sót sau tai nạn của Thượng Phong, cười đến càng vui sướng hơn: "Xem ra vị tiểu Khúc gia này rốt cục vẫn tin tưởng Bành Thâm không phải phải chim tốt rồi, chuyện tốt, là chuyện tốt!"

"Chờ xem." móng tay hắn cạo nhẹ chén giấy, mỗi chữ mỗi câu âm trầm nói: "Ngày mai có kịch hay."

** Tác giả có lời muốn nói: Có thể đừng nói tôi không?*

** Editor: Khả năng tán gái của anh Tâm thật là ... (y)*

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 91: "Anh muốn nghe cái gì, nói với tôi, tôi nói cho anh nghe."

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Khúc Nhất Huyền cho là đêm nay mình sẽ ngủ không ngon, dù sao cũng là đêm trước đại chiến, đã không biết rõ át chủ bài của quân địch, bên ta lại có nội ứng của quân địch, tự tin cùng lòng tin nắm chắc thắng lợi trong tay trước đó trong vòng một đêm hoàn toàn tan hết.

Nhưng kết quả là… Cô vẫn ngủ được rất tốt.

Không chỉ ngủ ngon, đến mộng cũng không mơ một cái.

Trước kia việc liên quan đến Giang Nguyên, bất kể tốt xấu, chỉ cần nhắc đến trước khi ngủ, Giang Nguyên sẽ đi vào giấc mộng.

Lần này, tựa như cô ấy cũng biết Khúc Nhất Huyền cần nghỉ ngơi đầy đủ, không đến quấy rầy.

Nhưng loại cảm giác thoải mái dễ chịu này, chỉ trong giây lát lúc nghe thấy tiếng Thượng Phong lớn giọng gào to, đã về tới hiện thực.

Cô ngồi trong lều vải, dùng ngón tay đẻ xuống một khe nhỏ.

Tới gần thảo nguyên, núi hoang đều khoác lên màu tuyết bạc, giống như hòa vào trong cuộn tranh núi tuyết, những tảng đá xám, từ xa xa, cất giấu cảm giác thần bí không thể nhìn thấu.

Góc độ của cô bị hạn chế, không nhìn thấy cái gì hay ho hiếm lạ, đành phải mở miệng hỏi: "Sáng sớm, nhìn thấy gấu bắc cực sao?"

Thượng Phong chỉ coi như không nghe thấy sự trào phúng và chế nhạo trong lời nói của cô, tốt tính nói: "Nhìn thấy lừa hoang."

Khúc Nhất Huyền nhịn không được, 'xùy' một tiếng.

Nếu là thường ngày, Thượng Phong nhất định không dám cãi lại, cười một cái liền bận bịu chuyện của mình. Hôm nay lại có chút khác biệt, lúc cậu ta quay đầu, khóe mắt hơi nhíu, tư thái bề trên từ trên nhìn xuống, mặt vô cảm nhìn cô một cái.

Giống như là không muốn phản ứng, nhưng xuất phát từ lễ phép, đáp lễ một câu: "Tiểu Khúc gia hàng năm dẫn đoàn, khẳng định nhìn quen rồi. Tôi là lần đầu tiên trông thấy nhiều động vật hoang dã như vậy."

Khúc Nhất Huyền cảm thấy Thượng Phong dậy sớm, ngữ khí có chút lạ.

Lúc tập trung nhìn kỹ, cậu ta lại là dáng vẻ nói cười yến yến, thần sắc có mấy phần lấy lòng, cũng không nghĩ nhiều.

Cô buông tay, đang muốn trở về nằm lại một hồi, khóa lều vải vừa kéo đến đầu, cô nhìn bóng lưng Thượng Phong dần dần biến mất ở trước mắt, đột nhiên rùng mình.

Ngữ khí cùng thần thái lời nói vừa rồi của Thượng Phong, giống như biến thành người khác, không còn nhìn thấy dáng vẻ bình thường khúm núm sợ đi nhầm bước bị "Thượng cấp" giáo dục phê bình, nhìn tự tin mười phần, coi chính mình chân chính là người đứng xem.

Cô càng nghĩ càng thấy không đúng.

Thượng Phong bán đứng cô?

Nếu không làm sao lại có tư thế như lập được công, công huân hiển hách, thăng quan phát tài?

** ** **

Khúc Nhất Huyền một lần nữa nằm trở lại, chờ trời hoàn toàn sáng lên mới đánh thức Phó Tầm, rời giường ăn cơm sáng.

Hôm qua lúc tiếp viện vật tư, cô đã lấy không ít nguyên liệu nấu ăn.

Chờ rửa mặt xong, cô dựng nồi hơi trước xe Cruiser, chậm rãi ninh cháo uống.

Mùi nước gạo có thể gợi lên cảm giác muốn ăn nhất, Thượng Phong ngửi mùi, bưng mì ăn liền từ trong lều vải lớn ra quan sát. Liếc mắt một cái nhìn thấy Khúc Nhất Huyền ngồi trên ghế gấp lớn, cầm thìa quấy cháo trong nồi, mùi hương kia cùng khí nóng tất cả đều là từ đó truyền tới.

Cậu ta trông mong nhìn qua trong chốc lát, bưng lấy bát mì ăn liền, lại quay người trở về.

Khúc Nhất Huyền không câu được con sâu thèm ăn, thậm chí trước khi nhổ trại cũng không tìm được cơ hội gặp Giang Doãn.

Trong lều vải lớn cất giấu bí mật, chặt chẽ bao lấy nhau, vây chặt như thùng sắt, đừng nói gió thổi không vào, Khúc Nhất Huyền thấy, ngay cả ánh sáng cũng không lọt vào nổi, tất cả đều là bóng tối cất giấu trong tâm can, không thể chiếu sáng.

** ** **

Tuyến đường theo thường lệ do Bùi Vu Lượng định ra.

Sau khi đi ngang qua cánh đồng hoang vu, Khúc Nhất Huyền theo tuyến đường, xuyên qua đường tỉnh bỏ hoang đến Khả Khả Tây Lý.

Nói là Khả Khả Tây Lý, nhưng nhìn trên bản đồ, vẫn chỉ là khu vực giáp ranh của Khả Khả Tây Lý, cách núi, cách đường cát đá, cách xác muối, từ một đầu đường tinh hoang vu chưa từng có người hỏi thăm ở hướng bắc đi tới.

Mấy năm trước, vì bảo vệ hoàn cảnh sinh thái và động vật hoang dã trong Khả Khả Tây Lý, Khả Khả Tây Lý đã đình chỉ mở ra với bên ngoài. Khúc Nhất Huyền là bởi vì nguyên nhân đội địa chất, được bảo lưu quyền hạn tự do ra vào.

Hàng năm cô đều phải đến Khả Khả Tây Lý mấy chuyến, từ tuyến tây, tuyến bắc, tuyến nam lại đến tuyến đông, cơ hồ vượt ngang toàn bộ phạm vi vùng đất Khả Khả Tây Lý, như thám hiểm chiều sâu xuyên qua Khả Khả Tây Lý.

Cô biết nơi đóng quân của đội tuần núi ở đâu, biết làm thế nào tránh khỏi mãnh thú trong núi sâu, cũng biết giờ phút này đang có người ở bên trong tháp quan sát, nhìn chằm chằm nơi này.

Cô không nhanh không chậm, từ đường cát đá đi ngang qua đến đường xác muối.

Đường xác muối so với đường cát đá càng khó đi, tổn hại săm lốp chỉ là việc nhỏ, sợ nhất là không biết xác muối có rắn chắc hay không, một chân đạp sai, chìm vào trong động muối thì thần tiên cũng khó cứu.

Dù Khúc Nhất Huyền là tài xế lão luyện, cũng khó tránh khỏi cần Phó Tầm hỗ trợ, cơ hồ là người mù qua sông, sờ soạng tuyến đường có thể để cho xe an toàn vượt qua.

Bản Thốn ở quần thể Hồng Nhai đã sinh ra bóng ma tâm lý, chỉ cần cùng xe xuyên qua tuyến đường nguy hiểm liền không nhịn được khẩn trương.

Tiếng xác muối bị nghiền nát tựa như sông băng vỡ vụn, trước mắt phía dưới bánh xe là xác muối tuyết trắng tựa như mặt sông thật mỏng kết băng, anh ta hít vào một hơi, một bước không dám đạp sai, theo sát xe phía trước.

Dù là cẩn thận như vậy, đuôi xe ở cuối đội vẫn bị rơi vào trong động muối, toàn bộ bánh xe kẹt chết do bản thân trọng lượng thân xe ngăn chặn lỗ khảm trong động, không thể động đậy.

Lúc Thượng Phong phát ra tín hiệu xin giúp đỡ, Khúc Nhất Huyền đến dự định cứu viện cũng không có, dứt khoát nói: "Bỏ xe đi."

Trong radio, ngữ khí Thượng Phong mờ mịt lại bất mãn: "Tiểu Khúc gia, cô không thể thấy chết không cứu."

Khúc Nhất Huyền dừng xe tắt máy, ngữ khí lành lạnh: "Để cậu bỏ xe, lại không bảo cậu tiếp tục chờ chết, ở đâu ra thấy chết không cứu?"

Tâm tình cô không tốt, lười nhác hòa nhã với cậu ta, dứt khoát nói thẳng: "Dù sao hai chiếc xe có thể ngồi đủ, cậu sang xe Bản Thốn chen chúc một chút, vừa tiết kiệm được vật tư còn có đi thêm được một đoạn đường."

Bùi Vu Lượng nhìn ra Khúc Nhất Huyền là không muốn hỗ trợ, sau khi ngắt lời Thượng Phong, nói: "Mọi người cũng mệt mỏi, tại chỗ chỉnh đốn, bổ sung thể lực."

Hắn thì khách khách khí khí, giống như bình thường cái gì cũng không phát sinh, mời Khúc Nhất Huyền xuống xe đi xem chiếc việt dã kia của Thượng Phong: "Nếu không kéo được xe chỉ có thể đặt lại đây tôi có đau lòng cũng không thể nói được gì, nhưng nếu còn có khả năng đẩy ra ngoài được thì còn phải làm phiền tiểu Khúc gia một chuyến, đoạn đường này, xe không chịu được hư hại."

Nói đến đây, nếu cô vẫn còn kiên trì ý mình, không khỏi quá không nể mặt Bùi Vu Lượng.

Cô mím môi, hai tay vòng trước ngực nhìn hắn nửa ngày, mới khẽ vuốt cằm, cất bước đi xem tình huống hãm xe.

** ** **

Chiếc việt dã này của Thượng Phong, một nửa bánh xe bên trái rơi vào trong đất xác muối vỡ vụn, ngoài động muối là một vòng nước trong, theo gió quét qua, mặt nước từ từ xao động.

Nhìn kiểu sự cố, chính là xui xẻo đập vụn xác muối yếu ớt làm bánh xe rơi vào.

Cũng không phải không thể cứu.

Khúc Nhất Huyền vẫy tay, ra hiệu Bản Thốn tới: "Trong xe của anh có dây thừng kéo xe phải không?"

Bản Thốn gật đầu: "Có."

"Ừ." Cô khẽ nâng cằm, chỉ chỉ Thượng Phong: "Anh giúp cậu ta đẩy xe ra ngoài đi."

Bản Thốn có chút sững sờ: "Tôi sao?"

"Đuôi xe của anh có móc nối, bây giờ không dùng thì lúc nào dùng? Sau khi thắt xong dây thừng, anh hướng về phía trước đi một đoạn, sau khi cảm nhận được dây thừng bị kéo căng, hai người một chỗ dùng sức. Sau khi bánh xe từ trong động muối ra ngoài, đánh lái sang phải, tránh khỏi mảnh xác muối này đi tới khu vực an toàn trước mặt."

Đằng sau câu nói kia, là Khúc Nhất Huyền nói với Thượng Phong.

Nói đến đơn giản, nhưng đến khi bắt đầu thực hành, khó càng thêm khó.

Bản Thốn có bóng ma Thượng Phong hãm xe phía trước, không dám quá dùng sức, chân ga giẫm không xuống, dây thừng liền không căng nổi. Mất thấy bánh xe nghiền động muối ra phấn sắp thoát khỏi động muối, chân ga xe đằng trước buông lỏng, bánh xe kẹt lại trên xác muối lăn một vòng, động lực không đủ, lại bị hãm lại lần nữa.

Khúc Nhất Huyền khoanh tay đứng nhìn một lát, chỉ điểm: "Lại như thế mấy lần, cả khối xác muối đều có thể bị Thượng Phong nhà anh đập vụn."

Dưới đáy xác muối là một mảnh hồ nước mặn, nếu xác muối bị nghiền nát, xe coi như thật sẽ phải ngâm hồ chứa nước làm muối.

Nhưng dù có nói nhiều, cô cũng không nguyện ý tự tay hỗ trợ.

Bùi Vu Lượng vòng vo hỏi cô lý do, Khúc Nhất Huyền càng là trực tiếp: "Tôi với Thượng Phong kết thù, chuyện của cậu ta tại sao tôi muốn quản? Tôi không thừa dịp cậu ta hãm tay lái ném cậu ta lại khu không người này đã là đại phát thiện tâm."

Lúc này tính tình thật lên, Bùi Vu Lượng rất nhức đầu: "Tiểu Khúc gia cô phát chút thiện tâm đi, giúp tên oắt con này một chút, đợi lát nữa tôi bắt cậu ta tới bồi tội với cô. Dù có thù có oán, cũng không thể so với trực tiếp giáo huấn có thể hết giận hơn phải không?"

"Đừng đừng." Khúc Nhất Huyền cười đến uể oải: "Tiêu thụ không nổi."

Cô lười phải chu toàn với loại lão hồ ly vạn năm như Bùi Vu Lượng, nâng cổ tay mắt nhìn đồng hồ, nói: "Nửa giờ nữa, xe kéo không ra tôi sẽ đi."

"Khả Khả Tây Lý không thể so với cánh đồng hoang tối hôm qua ngủ ngoài trời đâu, sau khi vào đêm, cũng không quá bình yên." Cô cười cười, đứng dậy, đi tìm Phó Tầm.

Phó Tầm nửa ngồi ở bên cạnh xe, đang kiểm tra săm lốp Cruiser.

Xác muối tổn hại xe, chờ ra khỏi mảnh đất xác muối này, rất nhanh liền đi qua đồng cỏ, một khi bãi cỏ ẩm ướt có nước, tính ăn mòn của xác muối đối với xe cơ hồ có thể thăng lên gấp mấy lần.

Khúc Nhất Huyền ngồi xổm ở bên cạnh anh, cùng anh kiểm tra.

Trước kia loại chuyện kiểm tra xe này đều là chính cô làm, chỉ là mỗi ngày kiểm tra, bảo dưỡng xe đều cần cô tiêu tốn nửa giờ, luôn trong trạng thái thiếu thời gian.

Nhưng từ khi Phó Tầm tới về sau, công việc kiểm tra thông lệ này được anh làm thay, cô đột nhiên sinh ra mấy phần rảnh rỗi, trêu chọc nói: "Đây gọi là cái gì, dự chi trước?"

Không đầu không đuôi một câu, Phó Tầm phản ứng mấy giây mới nghe rõ. Anh kiểm tra xong lốp xe, quay mặt lại nhìn cô: "Trong miệng em không nhả ra được lời tử tế nào sao?"

"Anh muốn nghe cái gì, nói với tôi, tôi nói cho anh nghe."

Phó Tầm liếc cô: "Lời này phải chính em nghĩ trong lòng, mới gọi là lời từ tế." Anh không có ý định xoắn xuýt vấn đề này quá lâu, quay đầu nhìn Thượng Phong cùng Bản Thốn cách đó không xa còn đang kéo xe, hỏi: "Tình huống thế nào?"

"Kỹ thuật quá kém." Khúc Nhất Huyền đứng dựa cửa xe, ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ sau xe nhìn về phía Giang Doãn bên trong: "Nếu là tôi và anh phối hợp, một lần liền làm xong, cần gì phải trì hoãn lâu như vậy?"

Bùi Vu Lượng không mang cô ta xuống xe, lúc này đây, Giang Doãn vẫn đợi ở trong xe.

Phó Tầm: "Chiếu theo thời gian này, buổi tối không đến được cứ điểm quân sự."

Khúc Nhất Huyền quay đầu, cô vô ý thức dùng đầu ngón tay điểm một cái trên môi, nói: "Không quan trọng, coi như tôi mong muốn mang người vào cứ điểm quân sự, cũng chưa chắc thật có thể một mẻ hốt gọn."

Có Bành Thâm làm nội ứng, cô chính là con thuyền cô độc tứ cố vô thân, tùy tiện làm việc ngược lại sẽ gây bất lợi cho các cô.

Ánh mắt của cô phóng xa, thấy Bùi Vu Lượng không lưu ý bên này, vòng qua đằng sau đuôi xe mở cốp xe.

Giang Doãn quay đầu, trái tim bỗng nhiên lỡ một nhịp, nhảy có chút hoảng loạn.

Cô ta xuyên qua cửa sổ nhìn Bùi Vu Lượng đang hướng phía này trông lại, thấp giọng, tốc độ cực nhanh nói: "Chị không cần mở miệng, tôi biết chị muốn hỏi cái gì."

Khúc Nhất Huyền cúi đầu, giả bộ như đang lựa chọn công cụ, không lên một tiếng.

Giang Doãn không dám có cử động quá lớn, ánh mắt nhìn chằm chằm Bùi Vu Lượng, để phòng bỗng nhiên hắn quay trở lại: "Chiều hôm qua có một người đàn ông lạ tới, gọi là Bành Thâm. Hắn vừa đến, Bản Thốn liền mời hắn vào lều vải lớn nói chuyện. Ngoại trừ lão Tống, tôi cùng Bản Thốn đều bị đuổi ra ngoài, Bùi Vu Lượng để Bản Thốn nhìn chằm chằm tôi, cho nên tôi cũng không nghe thấy tin tức hữu dụng gì."

"Ngược lại là tối hôm qua." Mắt thấy Bùi Vu Lượng muốn quay người trở lại, Giang Doãn sốt ruột, tốc độ nói càng nhanh: "Thượng Phong ở trước mặt Bùi Vu Lượng, nói chị cùng Viên Dã gặp mặt. Trước khi đi, còn tới Duyệt Lai Tân Quán, nhờ người tìm Bành Thâm gì đó…"

Khúc Nhất Huyền nâng mắt, giống như không quá tin tưởng: "Trừ đó ra, Thượng Phong còn nói cái gì?"

"Không có." Giang Doãn lắc đầu: "Thượng Phong không thể tin, hắn là đồ cỏ đầu tường (*ý chỉ kẻ gió chiều nào theo chiều nấy*) hai mặt, ai có bản lĩnh hắn liền dựa vào người đó."

Khúc Nhất Huyền lúc đầu cũng không trông cậy vào Thượng Phong sẽ thay cô giữ kín miệng, chỉ là không ngờ tới, miệng của cậu ta lại lỏng lẻo như thế, Bùi Vu Lượng không cần dùng sức nạy, tự cậu ta đã mở ra rồi.

Bất quá chính là, cậu ta lại không khai ra em gái chồn.

Có lẽ là cảm thấy một con rõ ràng là chuột, không có gì để cung khai?

Cô ước lượng cờ lê, lại hỏi: "Vậy cô biết Bùi Vu Lượng cùng Bành Thâm hàn huyên bao lâu không?"

"Buổi sáng sau khi cô cùng Phó tiên sinh, Thượng Phong rời đi, Bùi Vu Lượng tiếp tục đi về phía trước, đến doanh địa tạm thời. Cũng không lâu lắm, Bành Thâm liền đến, bọn hắn ở trong lều vải lớn hàn huyên tối thiểu hai giờ. Trong lúc đó Bùi Vu Lượng từng đi ra một lần, để Bản Thốn chuẩn bị chút đồ ăn đưa vào." Giang Doãn nghĩ nghĩ, lại bổ sung: "Trước khi Bành Thâm đi, cố ý tới gặp tôi."

Khúc Nhất Huyền hỏi: "Không nói gì?"

"Không nói." Chi nghiêm túc nhìn một lúc, ánh mắt kia cho tới giờ khắc này cô ta hồi tưởng lại còn cảm thấy rét căm căm, sởn tóc gáy.

"Vậy tối hôm qua, sau khi Bùi Vu Lượng nghe xong Thượng Phong báo cáo, có gọi điện thoại cho Bành Thâm không?"

"Không." Giang Doãn nói: "Sau khi Thượng Phong nói xong, liền tắt đèn nghỉ ngơi."

Cô ta không tiếp tục nói tiếp, giống như là radio đột nhiên khàn giọng, sau một tiếng vang nhỏ trong cổ họng, cô ta nghiêng đầu, ánh mắt ẩn hàm mấy phần cảnh cáo, lăng lặng nhìn cô một chút.

Khúc Nhất Huyền lần theo ánh mắt của cô ta nhìn lại, chỉ thấy Bùi Vu Lượng chẳng biết lúc nào đã đi tới, đang dừng ở bên cạnh người Phó Tầm. Cặp mắt kia, âm trầm, ngược sáng, giống như không có tròng mắt, đen tối mênh mông cách cửa sổ xe trông lại.

Khúc Nhất Huyền ứng phó tự nhiên, nghiêng đầu nói với Phó Tầm: "Tôi không tìm được."

Phó Tầm nâng mắt, dù cho trước đó không thông cung, động đến chuyện cũng vô cùng mây trôi nước chảy: "Thu thiết bị thai ép lại."

Khúc Nhất Huyền nhận lấy, giống như là mới nhìn thấy Bùi Vu Lượng, cười như không cười nói: "Làm gì? Đã đến nửa giờ rồi?"

Bùi Vu Lượng cũng đi theo cười: "Đến mời tiểu Khúc gia hỗ trợ."

Lúc này Khúc Nhất Huyền không tiếp tục làm ra vẻ.

Cô dùng khăn ướt lau tay, nói: "Được, lại đi qua nhìn xem."

** ** **

Sau khi lôi xe ra khỏi động muối, rất nhanh lại tiếp tục lên đường.

Khúc Nhất Huyền vẫn luôn nghiền ngẫm tin tức đạt được từ Giang Doãn.

Thời gian Bành Thâm đến doanh địa, hiển nhiên không giống như là hành trình tạm thời quyết định.

Bùi Vu Lượng nói chuyện với anh ta hai tiếng, trong lúc đó còn để Bản Thốn chuẩn bị cơm trưa, điều này nói rõ trò chuyện vui vẻ. Nội dung trò chuyện, cơ hồ không làm hắn phải suy nghĩ.

Nhưng khi Thượng Phong nói cho Bùi Vu Lượng, trước khi cô rời khỏi Ngũ Đạo Lương, đã từng gặp Viên Dã, lại dưới tình huống cố ý thăm dò Bành Thâm, Bùi Vu Lượng cũng không điện thoại báo cho Bành Thâm biết anh ta đã bị hoài nghi… Đây là ý gì?

Hành động như vậy quá có tính mê hoặc, căn bản phỏng đoán không ra hai người chỉ là mặt ngoài hòa khí hay là đã chân chính đạt thành hợp tác.

** ** **

Cứ điểm quân sự.

Vừa sáng Cố Yến đã tới nơi này, tuần tra bố trí.

Viên Dã giống như cái đuôi nhỏ, theo sát anh ta, anh ta đi đến đâu cậu ta liền theo tới đó. Sau khi lượn một vòng, Cố Yến khuyên nhủ: "Cậu cũng nhìn thấy, nơi này tình thế phức tạp, không thích hợp cho cậu đợi."

Viên Dã lắc đầu: "Tiểu Khúc gia không nhìn thấy tôi sẽ không yên tâm."

Cố Yến đang muốn tiến vào trong xe, nghe vậy, trở tay đóng cửa xe, quay người nhìn cậu ta: "Vậy cậu đi theo tôi làm cái gì?"

Viên Dã chớp chớp mắt.

Một người đàn ông cao lớn thô lỗ ngang tàng còn cố ý bán manh (*bán manh ý chỉ tỏ ra ngây thơ, đáng yêu, đáng thương*), trường hợp kia muốn có bao nhiêu chấn động tinh thần liền có bấy nhiêu chấn động tinh thần.

Cố Yến nhịn không được, nhẹ giọng khiển trách: "Nói chuyện tử tế."

"Tôi muốn biết anh sắp xếp kỹ càng bên này, không chỉ của anh, còn có…" Cậu ta dừng một chút, có chút chần chờ, nhưng chỉ một cái chớp mắt, thái độ lại lần nữa kiên định: "Còn có thể làm viện binh."

Cố Yến quay đầu nhìn lại, vẫy tay: "Lên xe nói."

Viên Dã cho rằng đây là anh ta đồng ý, vội không ngừng theo tiếng lên xe.

Sau khi lên xe, Cố Yến từ trong hộp thuốc lá rút ra điếu thuốc đưa cho cậu ta: "Là cô ấy bày mưu đặt kế?"

"Cô ấy" ở đây là chỉ ai, không cần nói cũng biết.

Viên Dã nhận lấy điếu thuốc, cắn vào trong miệng, chờ Cố Yến đốt lửa thay mình, cậu ta hút mạnh một ngụm, nói: "Tiểu Khúc gia chưa kịp nói cái gì, bên cạnh cô ấy đi theo chó săn của Bùi Vu Lượng, làm chuyện cẩn thận. Tôi là tự mình đoán mò, tôi luôn cảm thấy lần này không làm chắc chắn, sẽ xảy ra chuyện."

Cậu ta hạ cửa sổ xe xuống, mở ra một khe hở nhỏ làm bụi thuốc bay ngược ra.

"Thoạt đầu tôi cho rằng kế hoạch quá cơ mật, cho dù là tôi cũng không có quyền hạn biết." Cậu ta điểm một cái tàn thuốc, làm rơi tro tàn: "Nhưng sau một lần cùng tiểu Khúc gia gặp mặt, tôi lại phát hiện cũng không phải, cô ấy căn bản không biết là đội trưởng Bành toàn quyền phụ trách."

"Cố Yến, tôi không gạt anh, tôi cảm thấy tiểu Khúc gia biết chuyện gì đó nhưng không nói với tôi… Dù sao tối hôm qua cả đêm tôi ngủ không ngon giấc, trong mộng tất cả đều là dáng vẻ tiểu Khúc gia cứ như đang muốn nói lại thôi." Cậu ta ép tắt đầu thuốc lá, khói mù lượn lờ trong thùng xe, mắt mang khẩn cầu, thấp giọng nói: "Tôi không cần biết toàn bộ kế hoạch, chỉ cần nói cho tôi sắp xếp đội cứu viện là đủ. Tôi thề, trước khi hành động kết thúc, tôi sẽ không đi đâu."

"Tôi thật… Có chút sợ hãi, sợ Khúc gia xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sợ Tinh Huy… Vạn kiếp bất phục." (*Trong Kinh Phạm Võng có nói: "Nhất thất nhân thân, vạn kiếp bất phục", nghĩa là "Một phen mất thân người, vạn kiếp khó có lại được"*)

** Tác giả có lời muốn nói: Cũng nhanh kết thúc, tình tiết lớn cuối cùng. Chương siêu mập.*

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 92: Khu không người còn nhiều, rất nhiều những vùng đất cằn sỏi đá chưa ai từng tiến vào, hiện đầy bụi gai cùng nguy

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Chuyện xe sụt xuống động muối, mang tới chấn động vào không nhỏ cho đội xe. Sau khi tiếp tục lên đường, sĩ khí toàn đội mê mang, một đường trầm mặc.

Khúc Nhất Huyền ngại trong xe buồn, vặn điện đài ra nghe tiếng dòng điện xì xì nửa ngày.

Lúc trời sắp tối, bộ đàm vang lên một tiếng "Két" nhỏ, Thượng Phong báo cáo: "Tiểu Khúc gia, xe của tôi hết xăng."

"Tôi dừng lại thêm thùng xăng, một lát sẽ đuổi theo."

Khúc Nhất Huyền cầm tay lái, liếc mắt nhìn về sau qua kính chiếu hậu.

Chiếc việt dã Thượng Phong điều khiển đã rời khỏi đội xe, láo vào ven đường ngừng lại.

Trên thảo nguyên tối đen mênh mông, hai luồng đèn xe giống như cột sáng thẳng tắp, xuyên thấu qua hoàng hôn khiến không gian tối tăm như lúc mờ sáng.

Khúc Nhất Huyền dời ánh mắt, liếc mắt nhìn GPS bên trên bản đồ.

Hôm nay Bùi Vu Lượng cung cấp bản đồ, từ lúc mới bắt đầu đã chỉ hướng mục đích đến cứ điểm quân sự bỏ hoang, chưa hề chếch đi.

Thăm dò cũng tốt, kế phản gián cũng được, tên đã trên dây, không thể không bắn.

Cô rũ mắt, lòng bàn tay roi vào bên trên tay lái kéo một phát nhấc lên, trực tiếp dừng xe tắt máy.

Cruiser dừng lại, xe việt dã đi cuối cũng theo sát ngừng lại. Tiếng Bản Thốn xuyên qua bộ đàm, vang lên rõ ràng: "Khúc gia, sao lại dừng lại?"

Khúc Nhất Huyền trả lời: "Chờ Thượng Phong một chút đi, nếu ở lại nơi này sẽ không dễ tìm thấy phương hướng."

Người trước "a" một tiếng cười, đang muốn nói "Nơi này mênh mông vô bờ, tầm mắt không che không cản, còn có thể lạc", lời còn chưa nói ra mới ngẩng đầu lên, anh ta nhìn thấy đường chân trời ở nơi xa, hướng bầu trời hoàng hôn tối sầm xuống, mông lung, giống như phủ lên một tầng sương mù.

Trên thảo nguyên vốn bởi vì mặt trời xuống núi mà chìm vào đêm tối, cộng thêm sương mù này, viễn cảnh mông lung, sương mù ngày càng dày hơn, sợ là sắc trời lại tối thêm chút nữa, tầm nhìn sẽ giảm xuống.

Bản Thốn yên lặng đem lời muốn nói nuốt trở về, đổi một câu: "Vậy tôi cũng thêm xăng."

Khúc Nhất Huyền biết rõ trong thùng xăng dự trữ của mỗi chiếc xe đều là hỗn hợp dầu diesel và xăng, ô tô ăn một lần loại xăng này, đêm nay cũng đừng nghĩ chạy được bao xa nữa.

Nếu là mỗi chiếc xe của Thượng Phong không chạy nổi, việc cô động tay chân còn không tính quá rõ ràng. Nếu đến cả xe Bản Thốn cũng dừng lại ở nửa đường, đừng nói có thể chống đến cứ điểm quân sự, sợ là nửa đường sẽ nổi lên xung đột.

Cô cong ngón tay lại gãi gãi tay lái, đang suy nghĩ làm sao ngăn cản Bản Thốn.

Phó Tầm nắm chặt bộ đàm, thấp giọng nói: "Ngoại trừ Thượng Phong, tất cả mọi người tận lực đừng xuống xe."

Giọng của anh ép tới cực thấp, hư thực khó dò xét, trong bóng đêm hoàng hôn lạnh lẽo này, lúc bỗng nhiên vang lên, khiến gáy người ta ứa ra mồ hôi lạnh.

Bản Thốn cũng đã đẩy cửa xe ra, một chân còn chưa đạp xuống, nghe vậy, chỉ cảm thấy thảo nguyên tối tăm rậm rạp trước mắt tràn đầy ánh sáng màu lục của thú săn, đang dùng tư thế săn bắn, dần dần tới gần. Mặt đất trước mắt thành vách núi vực sâu, lưng anh ta mát lạnh, tranh thủ thời gian rụt người về đóng cửa xe.

Thậm chí cảm thấy đóng cửa xe còn chưa đủ để ngăn cản hàn ý trong Khả Khả Tây Lý, anh ta lại run rẩy khóa cửa xe, lúc này mới đánh bạo hỏi: "Sao vậy? Đất này chẳng lẽ cũng có tà dị?"

Phó Tầm không chút để ý cười cười, nói: "Chỉ là ngại nhiều người xuống xe, lãng phí thời gian."

Bản Thốn: "…"

Dứt lời, Phó Tầm gác lại bộ đàm, mắt nhìn bản đồ.

Đưa đoàn dẫn đường là việc cực kì khô khan, không chỉ phải lặp đi lặp lại xác nhận tính khả thi của bản đồ, còn phải xác nhận tuyến đường trong bản đồ có an toàn hay không.

Khu không người còn nhiều, rất nhiều những vùng đất cằn sỏi đá chưa ai từng tiến vào, hiện đầy bụi gai cùng nguy hiểm.

Tinh chuyên nghiệp của Khúc Nhất Huyền, trong toàn bộ đội xe không ai hơn được cô.

Này đây, ngay cả Phó Tầm cũng hiếm khi tham dự quyết định liên quan tới tuyến đường và doanh địa của cô và Bùi Vu Lượng.

Mục đích tối nay, Phó Tầm biết.

Thời gian thực tồn tại biến số, anh cũng biết.

So với Khúc Nhất Huyền nghĩ sâu tính kỹ lại chú ý cẩn thận, lúc anh đối mặt Bùi Vu Lượng, thiếu đi mấy phần băn khoăn: "Anh xác định đêm nay muốn hạ trại ở chỗ này?"

Bùi Vu Lượng đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe vậy, mở mắt ra, hỏi: "Nơi này thế nào?"

Phó Tầm ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua kính chiếu hậu cùng Bùi Vu Lượng ở chỗ ngồi phía sau xa xa gặp nhau, anh nói: "Lúc đi bộ việt dã tôi đã từng tới đây, nơi này có một cứ điểm quân sự bỏ hoang. Gần cứ điểm này có một trạm bảo hộ, là trạm bảo hộ tự nhiên Tác Nam Đạt Kiệt, từ trên đài quan sát của trạm bảo hộ, có thể nhìn thấy ngọn núi làm công sự che chắn này." (*công sự ở đây có thể hiểu như bức tường thành tự nhiên làm rào chắn*)

Bùi Vu Lượng không nói lời nào, tựa như đang châm chước thật giả trong lời nói của anh.

Ánh mắt Phó Tầm lui về phía sau, liếc mắt ngoài xe — Thượng Phong đang nhìn chung quanh, mơ hồ có tiếng huýt sáo bay vào trong xe, đứt quãng, nghe không rõ ràng.

Anh cong ngón tay khẽ gõ lên đài, hỏi: "Địa điểm này ai định?"

Bùi Vu Lượng quét mắt nhìn Khúc Nhất Huyền ở ghế lái, nói tiếp: "Tôi cùng tiểu Khúc gia cùng nhau thương lượng định ra."

Hắn cùng Khúc Nhất Huyền mỗi đêm đều có thời gian gần nửa giờ "Hội đàm", hoặc thương lượng định ra lộ tuyến, hoặc hắn đơn phương hỏi thăm nguy hiểm lúc đi đường cần lẩn tránh.

Ngày thường, nếu không chọc vào Khúc Nhất Huyền cũng sẽ cố ý gây chuyện tìm hắn gây phiền phức, tối hôm qua vẫn là khó được từng người trong lòng có quỹ đạt thành mục tiêu nhất trí, cơ hồ không cần phí quá nhiều lời xã giao, liền ăn ý lựa chọn cùng một địa điểm dự đoán.

Địa điểm dự đoán là điểm cuối cùng của tuyến đường cùng ngày. Chủ yếu dùng để tham khảo.

Xuyên qua khu không người, kiểu gì cũng sẽ gặp phải vấn đề dạng này, không có khả năng mỗi lần đi đường đều thuận buồm xuôi gió, có thể đảm bảo đúng lúc đúng chỗ vừa vặn đuổi tới địa điểm mục tiêu. Thông thường ngoại trừ điểm dự đoán cuối cùng còn sẽ chọn một điểm dự phòng, cũng chính là phương án dự bị.

Chỗ Khúc Nhất Huyền chọn dự phòng là một khe núi cách cứ điểm quân sự hơn mười cây số, không có giá trị gì.

Nghĩ đến cái này, hắn liếm liếm răng, có chút không có ý tốt: "Tối hôm qua lúc định ra tuyến đường, tiểu Khúc gia cũng không nói với tôi những thứ này."

"Cô ấy không biết." Thanh âm Phó Tầm đặt trong cổ họng ép quá lâu, mở miệng thường có chút trầm thấp: "Tôi từng làm tình nguyện viên ở trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt, chỉ có tôi biết."

Khúc Nhất Huyền nâng mắt nhìn anh, cặp mắt kia đen bóng, giống khảm ánh sao, có chút tỏa sáng.

Phó Tầm biết cô đang suy nghĩ gì.

Chuyện này đêm nay là lần đầu tiên anh nói, trước lúc này, anh chưa từng nói cho Khúc Nhất Huyền.

Khúc Nhất Huyền phản ứng khiến Bùi Vu Lượng phát giác manh mối, hắn ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc lên: "Cứ điểm quân sự này là không thể đi?"

"Chưa hẳn." Phó Tầm nghiêng mặt qua, nhìn về phía Bùi Vu Lượng: "Phòng quan sát cũng không phải là hai mươi tư giờ có người phòng thủ, kính viễn vọng cùng giám sát cũng chỉ có thể nhìn thấy ngọn núi. Khi cắm trại dã ngoại, ở cứ điểm quân sự sẽ an toàn hơn nhiều, nơi đó bị phong tỏa sau chiến tranh, vẫn luôn ở vào trạng thái bị cách ly với bên ngoài, sẽ không có ai đi qua."

Bùi Vu Lượng trầm mặc. Hiển nhiên, những lời này của Phó Tầm đã làm nhiễu loạn phán đoán của hắn.

Tình cảnh của hắn cùng Khúc Nhất Huyền trước mắt có cùng vị trí, đồng thời có thêm một biến số.

Biến số của Khúc Nhất Huyền là Bành Thâm, cô không chắc Bành Thâm đến cùng hiểu biết bao nhiêu, lại đạt thành loại trình độ giao dịch nào với Bùi Vu Lượng.

Mà biến số của Bùi Vu Lượng là Phó Tầm, Phó Tầm sẽ không nói dối, cho nên phân lượng câu nói của anh, có thể nghĩ.

Ngay lúc Bùi Vu Lượng đắn đo không ngừng, thanh âm Thượng Phong từ trong bộ đàm đúng lúc cắt ngang: "Tiểu Khúc gia, tôi thêm xăng xong rồi, có thể tiếp tục lên đường."

Khúc Nhất Huyền không nhúc nhích.

Cô quay đầu, không nói một lời nhìn về phía Bùi Vu Lượng, chờ hắn quyết định.

Sau hồi lâu trầm mặc, dù là lão Tổng cũng phát giác tình thế không đúng, phái Bản Thốn đến xem tình huống.

Sau khi đuổi Bản Thốn đi, Bùi Vu Lượng hỏi: "Tiểu Khúc gia biết cứ điểm quân sự kia sao?"

"Biết." Khúc Nhất Huyền mắt nhìn Phó Tầm, nhìn thấy ánh mắt ám chỉ của anh, ăn ý đánh phối hợp nói: "Tôi biết nơi này hay là bởi vì đội trưởng Bành…" Cô dừng lại, xoay mặt nhìn Bùi Vu Lượng: "Nói rất dài dòng, anh nhất định phải nghe bây giờ?"

Bùi Vu Lượng sau khi cùng cô đối mặt vài giây, nói: "Tiểu Khúc gia chẳng lẽ còn có cái gì không tiện nói?"

"Là rất không tiện." Khúc Nhất Huyền khởi động động cơ, tiếp tục lên đường: "Cái này muốn nói về Giang Nguyên."

Quả nhiên.

Cô nhắc đến Giang Nguyên, Giang Doãn liền giống như phản xạ có điều kiện, nhìn sang.

Khúc Nhất Huyền cười cười, nói: "Đêm Giang Nguyên mất tích, tôi đã gọi điện thoại cho trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt cầu viện, nhưng sau đó cũng không nhận được viện trợ của trạm bảo hộ. Sau khi tôi quyết định lưu lại tây bắc, đã nhờ đội trưởng Bành giúp tôi điều tra nhóm người tình nguyện ở lại trực đêm đó. Đội trưởng Bành coi trọng tôi, việc này không mượn tay người khác, lúc ấy đội cứu viện vừa thành lập không lâu, trong đội có nhiều việc, anh ta thường xuyên đi tới đi lui giữa Khả Khả Tây Lý và Cách Nhĩ Mộc, trên đường ngẫu nhiên gặp được cứ điểm quân sự bỏ hoang này, từng trở về nói với tôi."

Cô nửa thật nửa giả biên soạn, độ tin cậy không có mười phần cũng có bảy phần.

Bùi Vu Lượng hẳn là tin, biểu lộ có chút biến hóa vi diệu: "Chỉ ba người biết cứ điểm quân sự này?"

Khúc Nhất Huyền hừ cười một tiếng, hỏi lại: "Cứ điểm quân sự dù là bỏ phế cũng là cứ điểm quân sự, ai không rảnh đi dây vào nó chứ. Ông chủ Bùi, nếu anh sợ hãi, chúng ta liền đổi địa điểm. Cùng lắm thì đêm nay đi thêm một đoạn đường, trực tiếp vòng qua cứ điểm quân sự đi tới địa điểm khác. Chỉ là sương mù này…"

Cô hướng ngoài cửa sổ xe liếc mắt, ra hiệu chính Bùi Vu Lượng đi xem.

Sắc trời càng sâu, sương mù càng dày đặc.

Mới đầu vẫn chỉ là cuối đường chân trời có một tầng sương mù, che đậy ánh sáng, giống đèn lồng lúc đêm khuya, vầng sáng mông lung lại mơ hồ. Thời gian dần trôi qua, sương mù dày một mảnh, nhạt một mảnh, giống như sương trắng tinh mịn tràn từ trong núi ra, tầng tầng lớp lớp.

Khúc Nhất Huyền nhìn thoáng qua, thu tầm mắt lại: "Sương mù lớn như thế, đêm nay không biết còn có thể đi bao xa."

Nói dối quá nhiều dễ quá đà, cô dừng câu chuyện, chuyên tâm lái xe. Chỉ tính toán trong lòng, xe kia của Thượng Phong, còn có thể chống chịu bao lâu.

** ** ** **

Sau khi tiến vào phạm vi ngọn núi của cứ điểm quân sự, Khúc Nhất Huyền lưu tâm nhìn vùng bỏ hoang một chút.

Cố Yến nói người đã mai phục tốt, ngoại trừ trong cứ điểm quân sự có người trong đội của anh ta cung cấp cho cô, bên ngoài cứ điểm quân sự cũng có mai phục, để phòng bên trong không bắt được người, bên ngoài cũng có thể thu lưới.

Cô không tham dự cụ thể chỉ huy cùng bố trí, cũng không biết hậu viện (*quân hỗ trợ đằng sau*) cụ thể bố trí ở vị trí nào, đoạn đường này đi lúc ban đêm liền vô cùng cẩn thận.

Xa xa, đã có thể nhìn thấy cửa sắt lớn che đậy dưới ngọn núi, hàng rào sắt dãi nắng dầm mưa lại thiếu tu sửa lâu năm, từ xa nhìn lại giống ống thép mục nát màu đồng đen, từng cột đứng lặng im.

Tấm biển chữ trên đỉnh không biết là bị hủy đi hay là thời gian quá lâu biến mất, trống rỗng đến chỉ còn lại một cái khung sắt.

Khúc Nhất Huyền chỉ nhìn thoáng qua, đã cảm thấy khắp người sinh lạnh.

Bốn phía quá yên tĩnh, tiếng động cơ lộ ra có vẻ đặc biệt đột ngột.

Khúc Nhất Huyền ngừng xe, không tắt máy, chân hạ xuống phanh, tùy thời có thể cất bước.

Cô giữ tay lái, quay người nhìn Bùi Vu Lượng, hỏi: "Tối nay tính toán thế nào, nếu ở lại thì để Thượng Phong đi qua mở cửa, cho xe tiến vào đi. Không ở đây thì chúng ta đi nhanh lên, đừng lãng phí thời gian."

Bùi Vu Lượng còn chưa kịp trả lời.

Giang Doãn không biết nhìn thấy cái gì, mặt hướng Khúc Nhất Huyền, mắt lộ ra hoảng sợ, cơ hồ là cùng thời điểm Khúc Nhất Huyền phát giác không đúng, cô ta nghẹn ngào gào lên, cả người cuộn thành một đoàn, hoảng sợ chỉ về vị trí phía sau lưng cô: "Ngoài cửa sổ có người."

Khúc Nhất Huyền lần theo hướng ngón tay cô ta quay đầu.

Ngoài cửa sổ xe, trong vùng bỏ hoang tối đen mênh mông.

Có một đám bóng đen dày nặng chồng lên trên cửa sổ xe, hơi rung nhẹ một chút.

Khúc Nhất Huyền còn chưa thấy rõ, bóng đen kia nhoáng một cái, lại một chút không thấy đâu nữa.

Giang Doãn hoảng sợ đến cơ hồ nghẹn ngào: "Hắn ngồi xuống, ngồi xổm xuống…"

Cô ta vừa dứt lời, bóng đen kia lại xuất hiện ở ngoài cửa sổ xe, lần này gần thêm chút, cặp mắt u xanh kia vẻn vẹn cách cửa sổ xe, cơ hồ dán vào trước mắt Khúc Nhất Huyền.

** Tác giả có lời muốn nói: Bốn chữ "Ngoài cửa sổ có người", khiến chính tôi bị dọa…*

Editor: Edit lúc nửa đêm cũng làm tớ bị dọa không dám nhìn ra sau lưng vì sau lưng chính là cửa sổ T.T

Riêu: Tôi beta lúc chưa nửa đêm mà cũng sợ hú vía.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 93: Con sen, thịt ức gà cá tầm khô của trẫm đâu!

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Tất cả cửa xe đều khóa tự động, buổi chiều sương mù lớn, cũng không ai dám mở cửa sổ.

Bên trong thùng xe nhất thời rầu rĩ nặng nề, tất cả đều là tiếng hít thở đè nén.

Nhịp tim Khúc Nhất Huyền đập thật nhanh, muốn phân biệt thứ ngoài cửa sổ là cái gì — con mắt màu xanh lục tuyệt đối không phải là người. Ở nơi này, sợ không phải gặp người, mà là gặp gấu ngựa hoang dã.

Cruiser trầm mặc cùng giằng co, rất nhanh khiến hai xe đằng sau phát hiện ra không thích hợp.

Bộ đàm vang lên, thanh âm Bàn Thốn xuất hiện trước: "Tiểu Khúc gia, sao xe không đi tiếp?"

Cách mấy giây, Thượng Phong cũng hỏi: "Tiểu Khúc gia, ai trong mọi người xuống xe? Sao lại đứng ở cửa xe?"

Đuôi lông mày Khúc Nhất Huyền khẽ động, giờ phút này lại có chút muốn cười.

Cũng không biết lão Tổng bình thường huấn luyện tiểu đệ như thế nào, một người hai người đều ngây thơ đến không có chút ý thức nguy cơ nào. Hay là phải nói, trộm mộ chính là cần vừa ngu ngốc vừa lớn mật như vậy?

Cô thở dài một cái, sợ quấy rầy thứ ở bên ngoài: "Tôi bật đèn tốt hơn, hay là nhấn còi tốt hơn?" Lời này là hỏi Phó Tầm.

Không đợi Phó Tầm đáp, Khúc Nhất Huyền lại bổ sung một câu: "Tôi đoán bên ngoài là gấu ngựa hoang dã đơn độc hành động, nếu không thì là dê rừng đi lạc hoặc lừa hoang. Xem anh có muốn nhìn xem là cái gì hay không."

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, mang theo mấy phần biếu tình đùa cợt tạo thành chênh lệch rõ ràng với Giang Doãn sợ mất mật ở chỗ ngồi phía sau.

Bùi Vu Lượng vô ý thức nhẹ nhàng thở ra, hỏi: "Thật sự là động vật?"

"Không thì sao?" Khúc Nhất Huyền gõ gõ cửa sổ xe.

Cặp mắt xanh lục dán chặt lấy cửa sổ xe kia tối sầm lại, ẩn ẩn có ánh đỏ chuyển tối, thứ ngoài cửa sổ giống như cảm thấy kinh hãi, vèo một cái rất nhanh biến mất.

Bóng dáng tới lui như gió này khiến Khúc Nhất Huyền có chút ngoài ý muốn, cô huýt sáo, cười như không cười nói: "Gan nhỏ như vậy, cũng không biết sao dám lại gần."

Cô quay người, nhìn mặt Giang Doãn ở chỗ ngồi phía sau đã không còn chút máu, trong ánh mắt biểu đạt tất cả đều là chế nhạo "Sao mà dễ bị dọa như thế".

Lúc quay đầu, cô mở cần gạt nước.

Tiếng máy móc của cần gạt nước giống âm thanh lẹt kẹt do máy dệt lúc đẩy tay phát ra, quét đi hết sạch sương mù che bên trên kính chắn gió, Khúc Nhất Huyền nói lỏng chân ga, tiếp tục hướng về phía trước.

** ** **

Mắt thấy sắp vòng qua cửa chính cứ điểm quân sự, xuyên qua núi.

Xe phía sau dừng lại, ánh đèn lóe hai lần.

Không đợi Khúc Nhất Huyền quay đầu nhìn lại, trong bộ đàm tiếng Thượng Phong cấp bách lại hoảng loạn vang lên: "Xe của tôi không động đậy được."

"Xe rung dữ dội hơn."

"Bốc khói trắng… Có phải động cơ bị cháy rồi?"

Khúc Nhất Huyền hạ cửa sổ xe xuống, nửa người nhô ra ngoài nhìn về sau.

Xe Thượng Phong đã tắt máy, từ trong nắp động cơ đóng chặt toát ra khói trắng nồng đậm, cơ hồ hòa cùng màu sương mù làm một thể.

Anh ta đẩy cửa xuống xe, mở nắp động cơ xem xét trước.

Anh ta không hiểu xe, mơ hồ cảm thấy là động cơ bị trục trặc, cũng không dám tự tiện ra tay. Quay đầu nhìn đèn sau xe Cruiser lóe lên, luôn cảm thấy vùng đất bỏ hoang này lạnh căm căm, làm cho phần gáy người ta phát lạnh.

Anh ta mang theo đèn pin, một đường chạy chậm đến bên cửa sổ xe Khúc Nhất Huyền.

Lắp bắp hai tiếng, mới thuận lợi mở miệng: "Khúc gia, Bùi ca, động cơ chiếc xe kia của tôi xảy ra vấn đề, không đi được…"

Khúc Nhất Huyền ra vẻ không biết hỏi: "Tình huống gì?"

"Không phải vừa rồi dừng xe sao, tôi liền tắt máy đợi một chút. Chờ khởi động lại, tiếng động cơ rất vang, xe run dữ dội hơn… Tôi còn tưởng rằng là để số sai. Lại sau đó, đầu xe vang lên một tiếng trầm đục, giống như là có thứ gì phát nổ, xe liền hoàn toàn bất động." Anh ta quay đầu lại nhìn đầu xe còn đang bốc khói trắng, lòng còn sợ hãi: "Cái xe này có thể nổ hay không?"

Khúc Nhất Huyền nghe anh ta miêu tả đã biết là xăng lẫn dầu diesel, làm hư hại động cơ. Cái này vốn là trong dự liệu, chỉ không nghĩ tới trùng hợp như vậy, liền bị phá hủy ở cửa cứ điểm quân sự.

Cô phất tay, ra hiệu Thượng Phong đừng cản đường.

Chờ người vừa lui ra, cô mở cửa xuống xe: "Tôi cùng anh đi qua nhìn một chút."

Kỳ thật không có gì đẹp mắt, Phó Tầm động tay chân, cô còn có thể không biết là chuyện gì xảy ra? Nhưng động tay chân là một chuyện, để người khác nhìn ra sơ hở lại là một chuyện khác.

Xảy ra chuyện mà không chiếm lý trước, sẽ dễ ăn thiệt thòi.

Mắt cô nhìn trục trặc, tỏ vẻ nghiêm túc khám xét một phen, bao tay đều dính đầy xăng, lúc này mới quay trở lại.

Cũng không lên xe, chỉ đứng ở ngoài cửa sổ, không có biểu cảm gì nói: "Động cơ xe Thượng Phong trục trặc, nếu không đại tu thì không có cách nào khởi động được."

Cô trái phải đánh giá mu bàn tay, thấy không dính vào xăng, nhẹ nhàng thở ra, nâng mắt nhìn Bùi Vu Lượng: "Anh cảm thấy là ở lại đây một đêm, để cho tôi thử một chút, hay là tiếp tục lên đường?"

Bùi Vu Lượng nhìn cô nửa ngày, cười: "Tiểu Khúc gia cảm thấy tôi còn có cơ hội lựa chọn?"

Khúc Nhất Huyền không thích nghe lời này nhất.

Lúc cô bức người đến đường cùng, có bố trí, có thiết kế, có cạm bẫy, vậy đối phương cũng phải tự mình dẫm lên từng vòng một cô mới có thể có thực hiện được. Loại lời nói có ý riêng châm chọc, cô nghe xong lạp tức phát cáu: "Thế nào lại thành lỗi của tôi rồi?"

"Trong quần thể Hồng Nhai, ông chủ Bùi tự mình dẫn đường. Kết quả trong vách núi thời tiết thay đổi, đều đến trách tôi ra ám chiêu. Thế nào, tôi có thể hô mưa gọi gió?"

"Đêm nay động cơ xe Thượng Phong trục trặc, lại công khai ám chỉ tôi thọc đao sau lưng, lúc này muốn chỉ trích tôi cái gì? Xe vừa không phải là tôi lái, cũng không phải tôi làm hỏng. Trời nổi sương mù tôi cũng không dự đoán được." Cô một câu không ngừng, mang theo mũi nhọn: "Ông chủ Bùi, con đường tiếp theo so với phía trước khó đi hơn nhiều, nếu anh còn muốn nhờ vào tôi, tốt nhất là đừng cho tôi xem sắc mặt, tính tình tôi đây vừa nổi lên, đừng nói phá hủy hết xe, đến người tôi cũng dám hủy đấy."

Khúc Nhất Huyền cứng, cơ hồ là nổi danh trong giới, không ai dám đối diện với mũi nhọn này.

Đầu năm nay, phụ nữ ở bên ngoài lái xe dẫn đội, còn gây ra nhiều tranh cãi.

Nhất là Khúc Nhất Huyền dung mạo xinh đẹp, lại được Bành Thâm trọng dụng. Đội xe nhà mình không ai bát quái, lại không phòng được đội xe khác có nam nữ dẫn đội không quen nhìn, muốn chiếm lợi ngoài miệng với cô.

Không phải nói cô cùng Bành Thâm có quan hệ mập mờ, chính là nói sinh hoạt cá nhân của cô không bị kiềm chế, nếu không nữ thanh niên đang ở tuổi thanh xuân tiền đồ tốt đẹp làm cái gì chạy đến đường vòng tây bắc đi dẫn đoàn?

Khúc Nhất Huyền mới đầu không đáp lại, cô làm việc thích chính diện cứng đối cứng, có một nói một, có hai nói hai, bất kể thắng hay bại, cũng sẽ không để cho người ta lại xuyên tạc.

Lúc Viên Dã thay cô bênh vực kẻ yếu, cô giống như người không có việc gì, căn bản không đem những chuyện này để ở trong lòng.

Loại dung túng này, sẽ để cho người ta cho rằng cô mềm yếu có thể bắt nạt. Thẳng đến có một lần, những người kia cố ý ở trước mặt cô dùng lời châm chọc, Khúc Nhất Huyền đi ra cửa bãi đỗ xe, lái Cruiser đâm hỏng khung xe việt dã của bọn họ.

Cô thản nhiên nhảy từ trên xe xuống, cũng không biện giải, dáng vẻ dễ thương lượng, mây trôi nước chảy nói: "Nếu không xin lỗi, vậy phá xe tôi đi, nếu không hôm nay việc này không xong được."

Nhưng khi thực sự có người đến phá xe của cô, cô ước lượng ghế dựa khoa tay hai lần trước kính chắn gió của đối phương, hỏi: "Không bằng, so xem ai phá nhanh hơn?"

Từ đó về sau, danh hào tiểu Khúc gia của Khúc Nhất Huyền hoàn toàn được chứng thực, lại không còn người dám dùng miệng lưỡi sau lưng cô, nói cô không phải.

Đối nghịch với Khúc Nhất Huyền, tuyệt đối không có kết cục tốt.

Bùi Vu Lượng biết rõ điểm này.

Hắn trầm mặt, có lửa khó phát, sau khi xuống xe liền một trận đấm đá đối với Thượng Phong: "Đồ khốn, cái xe này hôm nay không phải vừa kiểm tra tu sửa sao, động cơ làm sao lại trục trặc?"

Thượng Phong không dám đánh trả, ôm đầu ngồi xổm ở bên cạnh xe, đến hừ cũng không hừ một tiếng.

Khúc Nhất Huyền vẫn luôn xem thường loại cỏ mọc đầu tường (*nghĩa là cỏ mọc đầu tường, ý chỉ người gió chiều nào theo chiều đó*), mục đích đạt được, cũng lười đứng ở đây xem kịch, lên xe khởi động Cruiser, một ngựa đi đầu, vào cứ điểm quân sư trước.

Cứ điểm quân sự chiếm cứ cả đỉnh núi, ngoại trừ công sự tự nhiên che chắn ngọn núi, trên đất bằng chỗ sâu trong cứ điểm còn có một hai tòa nhà mái bằng đã bỏ phế.

Khúc Nhất Huyền xuống xe, bật đèn pin cùng Phó Tầm đi vào xem xét.

Khi bộ đội rút lui, đồ đạc bị tổn hại, bao gồm một ít bàn ghế đồ dùng trong nhà linh kiện không mang đi được đều bị hủy thành vụn gỗ, tất cả chồng chất ở trong góc hẻo lánh.

"Đây hẳn là sở chỉ huy." Phó Tầm bật đèn pin, soi sáng bức tường, trên tường còn có một hai chữ cái bằng sơn, tích sương xám mông lung, có chút tổn hại, chỉ có hai chữ "Chỉ huy" miễn cưỡng có thể phân biệt.

Có người cùng theo vào.

Khúc Nhất Huyền quay đầu nhìn, Bùi Vu Lượng khoanh tay đứng ở cửa, cũng đang qua loa đánh giá nơi này.

Cô thu tầm mắt lại, tay đang nắm Phó Tầm, không đổi sắc mặt nhẹ nhàng nắm chặt lại tay anh.

Bàn tay của anh dày rộng hữu lực, ngón tay thon dài, lúc nắm tay, đều khiến Khúc Nhất Huyền có loại cảm giác an toàn như được bảo hộ toàn bộ.

"Chỗ này rất lớn." Anh thấp giọng nói: "Sở chỉ huy ở đây, đằng sau tòa nhà hai tầng kia hẳn là phòng ngủ, nhà ăn lúc đó. Dấu trong ngọn núi chính là kho vũ khí, mảnh nhà ở này diện tích lớn như thế, lúc ấy cứ điểm quân sự này hẳn là có không ít quân nhân đóng giữ. Còn muốn đi nhìn sao?"

"Chờ ăn cơm trước đã." Khúc Nhất Huyền liếm môi một cái: "Đợi lát nữa còn muốn giúp Thượng Phong nhìn xem có thể sửa xe hay không."

Phó Tầm gật đầu.

Lúc quay người, thấy Bùi Vu Lượng còn đứng ở cửa, anh nắm tay Khúc Nhất Huyền cùng hắn nhìn thoáng qua, trực tiếp tìm nơi hạ trại, chuẩn bị ngủ lại.

** ** **

Khúc Nhất Huyền tận lực tìm nơi cách xa lều vải lớn hạ trại, thuận tiện cùng người của Cố Yến liên lạc, làm nội ứng ngoại hợp.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, Bùi Vu Lượng tựa hồ cũng có ý muốn giữ một khoảng cách với bọn họ, không dựng lều lớn, giữ nguyên quần áo lên đường tiện hành động, chỉ chuyển túi ngủ ra dự định chịu đựng một đêm.

Khúc Nhất Huyền mở ghế gấp nằm ra, vừa gác ở một bên lều vải, vừa nhìn lửa lưu ý mỗi người.

Cháo đun không bao lâu đã bay ra mùi hương, cô rửa tay, cầm dao găm Thụy Sĩ trong lòng bàn tay cắt lạp xưởng hun khói, bỏ vào trong nồi cháo.

Lúc mở nồi cháo, Phó Tầm múc cháo, cô bưng bát. Đêm khuya trong Khả Khả Tây Lý đã dần dần bắt đầu hạ nhiệt độ.

Bên đống lửa ấm áp giống như nồi hơi mùa đông làm ấm tay, ấm áp dễ chịu. Chỉ có mặt hướng về phía nó là ấm áp, còn mặt quay lưng lại nó, lạnh đến tận xương.

Khúc Nhất Huyền bưng chén cháo, lặng lẽ đụng đụng đầu Phó Tầm: "Bùi Vu Lượng sửa xe một đêm, hẳn là định kiểm tra một lần tất cả vấn đề của xe?"

Phó Tầm nâng mắt, ra vẻ lơ đãng quét mắt nhìn Bùi Vu Lượng ở ngoài cửa kiểm tra xe Bán Thốn một chút, nói: "Bùi Vu Lượng hẳn là từ Bành Thâm biết không ít chuyện, đêm nay phải cẩn thận biến cố."

Trong lòng Khúc Nhất Huyền hiểu rõ.

Mặc kệ là Bùi Vu Lượng hay là Khúc Nhất Huyền, trong lòng hai người biết rõ, đều cất giấu chút ít tính toán. Nhưng một bên không xuyên thủng, một bên khác vẫn như cũ duy trì mặt ngoài hòa khí tiếp tục diễn trò, đoán chừng ai cũng nhìn ai như nhìn khỉ làm xiếc, chỉ xem bên nào không giữ được bình tĩnh trước hoặc là lộ ra dấu vết trước.

Anh nhấp một hớp cháo, buông thõng tầm mắt, thấp giọng nói: "Không nghi hoặc phòng quan sát trạm bảo hộ có thể nhìn thấy cứ điểm quân sự, tôi lại không nói cho em?"

Khúc Nhất Huyền làm việc đều tự có suy nghĩ của chính mình.

Lúc đó trên xe, cô nghĩ ra mấy loại khả năng, duy chỉ không cảm thấy Phó Tầm là cố ý giấu diếm cô. Nhất là giờ phút này, anh chủ động đề ra, cô càng cảm thấy không cần so đo.

"Là không xác định? Hoặc là không cần thiết?" Cô hỏi.

Phó Tầm im lặng cười một tiếng, đưa tay véo nhẹ phần gáy cô: "Là không xác định."

"Còn nhớ những lời đêm đó trong ngõ nhỏ gần siêu thị mini của Vương Khôn tôi nói với em không?"

Đương nhiên nhớ kỹ.

Anh nói: *"Bốn năm, coi như người đã chết… Mưa rơi, gió quét, thi cốt cũng nên lại thấy ánh mặt trời."*

"Cô có biết vì sao cô tìm nhiều năm như vậy đều không có manh mối gì?"

Còn nói.

"Cô tìm nhầm hướng rồi."

"Tôi đã từng nghiên cứu lộ tuyến cứu viện của cô."

"Ở chỗ tôi, có lẽ có thứ cô muốn."

Về sau, anh cho cô nhìn một tấm ảnh chụp Cruiser lúc Giang Nguyên mất tích lái đi, dừng ở trong căn cứ quân sự bỏ hoang này.

Chỗ của anh, đích xác có thứ cô muốn.

Thấy cô nhớ tới, Phó Tầm nắm chặt tay của cô, thưởng thức từng ngón tay một: "Tôi đối với chuyện Giang Nguyên mất tích sinh nghi, là bởi vì tôi đã từng nhìn thấy Vương Khôn xuất hiện ở gần đây."

Ngón tay của cô tinh tế, móng tay oánh nhuận, vô luận về ngoài hay là xúc cảm, đều phù hợp với yêu thích của anh.

Anh cúi đầu, môi nhẹ nhàng hôn một cái trên mu bàn tay cô, nói: "Ở trên khán đài, tôi từng nhìn thấy hắn."

Điêu Thuyền giấu ở trong tay áo anh, trừng mắt đậu xanh mờ mịt nhìn một hồi, ngửi ngửi mùi thịt, lén đâm đâm thò đầu ra, gặm Khúc Nhất Huyền một ngụm.

Con sen*, thịt ức gà cá tầm khô của trẫm đâu!

** Nguyên văn là 'xèng phân' nghĩa là dọn shit đó mọi người =)))))))) – bây giờ là thế giới người đều là sen của pet hết rồi:(((*

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 94: Môi của anh ở ngay bên tai cô, thanh tuyến thấp đến bụi bặm, lại mười

phần có lực: ﷽Tránh đằng sau tôi.”

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Khúc Nhất Huyền đột nhiên bị cắn một ngụm, mu bàn tay tê rần, phản xạ có điều kiện rút tay về, trừng nó.

Con chồn kia bị Phó Tầm căn rặn phải giấu mình cho kỹ, sau khi đạt được mục đích sớm rút về trong tay áo Phó Tầm, đừng nói chồn, đến một cái lông chồn cũng không thể trừng đến.

Thế là, cô hung tợn mắng nhỏ một câu: “Chờ đấy, sớm muộn có ngày cho mày vào nồi.”

Phó Tầm bật cười.

Anh vỗ vỗ Điêu Thuyền trong tay áo đang xao động bất an, nói với Khúc Nhất Huyền: “Tôi đi trước cho nó ăn chút gì.”

Khúc Nhất Huyền gật gật đầu, đưa mắt nhìn Phó Tầm đi, lại lấy cho mình một chén cháo, vừa thổi hơi nóng vừa đút vào miệng.

** ** **

Cháo uống đến một nửa, cô đột nhiên cảm giác được không thích hợp.

Cô nâng mắt, ánh mắt quét về phía doanh địa Bùi Vu Lượng đặt chân kia — nơi đó trước kia là văn phòng chỉ huy của cứ điểm quân sự, cách chỗ lều vải của cô vẻn vẹn một cánh cửa sổ có giá đỡ đã bị hủy.

Bản Thốn đang quét dọn vệ sinh.

Mặt đất bằng xi măng tích bụi đã lâu, lại thêm lúc rút lui còn sót lại phế phẩm, muốn thu thập ra một chỗ sạch sẽ có thể an ổn nằm một đêm, công trình còn rất lớn.

Thượng Phong đang chuẩn bị bữa tối.

Nói là bữa tối, bất quá là một chút thực phẩm miễn cưỡng lấp đầy bụng, tỷ như: Lương khô, lạp xưởng hun khói, thịt khô, hoa quả khô. Không so được với Khúc Nhất Huyền đêm nay phong phú, xa xỉ.

Lão Tống đang điều chỉnh thử đèn trên đầu xe.

Đêm đó ở quần thể Hồng Nhai sau khi đầu bóng đèn gặp nước bị trục trặc, cơ hồ mỗi đêm đều có thể thấy hắn đang loay hoay đèn trên đầu xe.

Quyền Khiếu…

Khúc Nhất Huyền giật mình, rốt cuộc biết là lạ ở chỗ nào.

Bản Thốn từ trong Discovery chuyển xuống hết thảy có năm cái túi ngủ, chuyện đương nhiên Khúc Nhất Huyền tính nhân số là năm người, cũng không lưu ý người trong doanh địa Bùi Vu Lượng đã đến đông đủ hay chưa.

Cô cảm thấy có chỗ không đúng, chính là nhân số không khớp.

Quyền Khiếu không ở trong doanh địa. Thường ngày Quyền Khiếu giống như cái bao tải bị Bản Thốn cùng Thượng Phong xách đến dọn đi, không phải chồng chất trong nơi hẻo lánh thì là nhét vào bên cạnh chân ghế, dù không có cảm giác tồn tại gì, nhưng tốt xấu còn có một chỗ cắm dùi.

Đêm nay, đừng nói trong góc không có hắn, chỉ là bóng dáng Quyền Khiếu, Khúc Nhất Huyền cũng không thấy được.

Cô bưng bát đứng dậy, tản bộ đến bên cửa sổ nhìn ra phía ngoài.

Bùi Vu Lượng ban đầu đang lắc lư bên cạnh xe Bản Thốn kiểm tra tu sửa không biết đã đi đâu, xe lẻ loi trơ trọi dừng ở cửa.

Suy nghĩ trong lòng cô xoay chuyển trăm lần, thân thể có hành động trước ý thức, vòng đi doanh địa Bùi Vu Lượng.

Bản Thốn trông thấy cô trước, cúi đầu kêu một tiếng “Khúc gia”, mang theo thuổng sắt rụt lại muốn chen đi ra từ góc tường.

Khúc Nhất Huyền thấy thế, chân dài một bước, không nghiêng không lệch ngăn trở đường đi của anh ta.

Bản Thốn khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn cô: “Tiểu Khúc gia?”

Khúc Nhất Huyền cười cười, phá lệ hữu hảo: “Tôi có nấu cháo, có muốn đi qua uống chút không?”

Bản Thốn hồ nghi.

Anh ta hiểu rõ Khúc Nhất Huyền là ác nhân tính toán chi li, đừng nói húp cháo, không được cô đồng ý, đến nhặt một hạt gạo từ trong túi cô rơi ra ngoài, cô cũng có thể buộc ngươi trả lại hai hạt gạo, làm sao lại tốt tính mời anh ta húp cháo như vậy?

Nghĩ như vậy, Bản Thốn không ngừng lắc đầu cự tuyệt: “Tiểu Khúc gia nấu cháo, tôi nào dám uống chứ, sợ giảm thọ.” Một câu, thực tình thành ý, không có chút ý châm chọc nào.

Khúc Nhất Huyền nghe cảm thấy rất êm tai, cũng lười thừa nước đục thả câu với anh ta, hỏi: “Anh không uống à, vậy tôi mời ông chủ Bùi đi uống hai hớp. Vậy ông chủ Bùi của các anh đâu?”

Bản Thốn vô ý thức chỉ hướng ngoài cửa: “Không phải ở kia… Người đâu?”

Anh ta vò đầu: “Vừa rồi còn ở trên xe, kiểm tra tu sửa mà.”

“Xe Thượng Phong từ hôm qua cho tới hôm nay đều hỏng đến mấy lần, không phải cái này trục trặc thì là cái kia trục trặc, hôm nay dứt khoát không đi được rồi… Bùi ca cũng phải đến tự mình nhìn xem.”

Xem ra Bùi Vu Lượng căn bản không có ý định mang theo tổ ba người trộm mộ này chơi cùng.

Khúc Nhất Huyền ước lượng bát sứ trong tay, sau khi dạo qua một vòng trong lòng bàn tay, lại hỏi: “Quyền Khiếu đâu? Sao hôm nay không thấy hắn xuống xe?”

“A, trong xe nghỉ ngơi.” Bản Thốn liếm liếm môi, nói: “Bùi ca nói hắn không thoải mái, đêm nay lưu lại trên xe.”

Thìa Khúc Nhất Huyền quấy cháo trong chén dừng lại: ” Bùi ca của anh nói anh ta không thoải mái? Quyền Khiếu không phải ở trong xe anh sao?”

Bản Thốn hướng phía sau cô liếc nhìn, sắc mặt có chút mất tự nhiên: “Tôi đây nào biết được chứ… Cô đi hỏi Bùi ca.”

Khúc Nhất Huyền mặt đối mặt với anh, mỗi tiếng nói cử động của Bản Thốn đều không rơi toàn bộ in dấu trong đáy mắt cô. Cô vừa cảm giác được hành vi của Bản Thốn có chút tương phản với bình thường, chợt mắt cá chân tê dại một trận, báo động nguy cơ của thân thể không hề có điềm báo trước mà sáng lên đèn đỏ.

Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, cô kề sát về hướng chân tường.

Nhưng vẫn chậm.

Chẳng biết khi nào Bùi Vu Lượng đã xuất hiện ở phía sau, cô vừa tránh một cái, hắn ôm không khí, tay duỗi giữa không trung muốn bắt yết hầu cô phản ứng cực nhanh lại lần nữa khóa đến, vặn chặt vai trái Khúc Nhất Huyền.

Lực tay đàn ông rất lớn, lại dùng toàn lực, đột nhiên không kịp phòng ngừa bị bóp một cái, dùng sức cơ hồ bóp nát xương bả vai cô.

Cô kêu lên một tiếng đau đớn, cong khuỷu tay chống đỡ, Bùi Vu Lượng giống như sớm đoán được cô sẽ có chiêu này, tay trái trống không nắm chặt khớp nối thuận theo lực của cô từ sau đưa tới, trực tiếp phá chiêu của cô từ nửa đường.

Bùi Vu Lượng khóa cô trong ngực, khuỷu tay kiên cố khóa chặt chế trụ cổ cô, hơi dùng lực một chút, khiến cho cằm cô nâng lên nhìn mình.

Cặp mắt âm trầm kia rơi xuống, lúc bốn mắt nhìn nhau, hắn nhếch miệng cười một tiếng, hỏi: "Cô đang tìm tôi?"

Vết sẹo ở thái dương theo hắn cười lên, bẻ cong thành một đường, dữ tợn lại rạn nứt.

Khúc Nhất Huyền bị hắn khóa đến thở không ra hơi, cười lạnh một tiếng, vò đã mẻ không sợ vỡ, chiếc bát sứ trong tay kia chợt bị đập mạnh lên trên vách tường, vỡ thành hai nửa hình trăng lưỡi liềm sắc bén.

Cô cầm mảnh sứ vỡ, mắt không chớp đâm tới khuỷu tay Bùi Vu Lượng đang khóa tay cô, chiêu thức hung ác, căn bản không quan tâm mảnh vỡ này đâm xuống sẽ gây ra hậu quả thế nào.

Bùi Vu Lượng không phòng bị chiêu này, cánh tay đau xót, áo jacket phòng ẩm chống nước trực tiếp bị Khúc Nhất Huyền vạch phá một vết rách, mảnh sứ vỡ xâm nhập máu thịt, cắt ra một vết thương, máu tươi chảy ròng.

Dưới cảm giác kinh sợ, cảm xúc phẫn nộ của hắn che trời lấp đất, hắn phát tính hung ác, mắt thấy Khúc Nhất Huyền muốn nhân thể thoát thân, hắn đưa tay chộp một cái, xách ở cổ áo gáy cô, dùng góc độ xảo quyệt vây cô ở giữa góc chết vách tường.

Cái tay bị thương kia, ngả về sau lưng, từ sau lưng rút ra khẩu súng, hung ác đến cực điểm dí lên đỉnh mi tâm của cô: "Lại động một cái cho ông đây xem!"

Xu thế này, bất ngờ.

Thân thể Khúc Nhất Huyền cứng đờ chống tường, nâng mắt nhìn hắn.

Ánh mắt của cô vừa hung vừa ác, mảnh sứ vỡ trong tay đổ máu, ngay tiếp theo con mắt cũng giống như bị huyết sắc nhuộm đỏ, ửng đỏ tiếp cận hắn. Dù người bị quản chế, lại không thấy nửa phần túng quẫn hay chật vật.

Biến cố phát sinh quá đột ngột, trong tiếng hừ nhỏ bỗng nhiên im bặt, toàn bộ khu hoang phế lâm vào một mảnh hoàn toàn yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

Bản Thốn cách gần nhất, ánh mắt của anh ta từ trên mặt Khúc Nhất Huyền rơi xuống chuôi súng đang chống lên ấn đường của cô lại dời đến trên mặt Bùi Vu Lượng đêm nay giống như là đổi thành một người hoàn toàn khác, cảm giác sợ hãi thật sâu làm hai chân anh ta run lên, cơ hồ đã mất đi năng lực hành động.

Anh ta liếm liếm môi, nuốt nước bọt xuống một tiếng, ý đồ hoà giải: "Bùi… Bùi ca, anh chớ chấp nhặt với phụ nữ. Tiểu Khúc gia chỉ là… chỉ là…" Chỉ là cái gì, anh ta cũng không biết.

Anh ta chỉ biết là, lúc Khúc Nhất Huyền hướng về phía mình nghe ngóng Quyền Khiếu, Bùi Vu Lượng từ gian phòng ra, ám chỉ anh ta không được nhắc nhở tiểu Khúc gia.

Hết thảy phát sinh tiếp đó đều làm anh ta trở tay không kịp, thậm chí còn không biết hai người này tại sao trong nháy mắt liền không để ý mặt mũi, giương cung bạt kiếm.

Bùi Vu Lượng quét Bản Thốn liếc mắt một cái, họng súng chống ở ấn đường Khúc Nhất Huyền hơi dùng lực, khiến gáy cô đập lên tường, sau đầu run lên từng trận.

Khúc Nhất Huyền bị đánh một cái, buồn bực không lên tiếng nắm chặt mảnh sứ vỡ trong tay, vận sức chờ phát động.

Bùi Vu Lượng quét mắt đầu ngón tay cô bóp ra máu, cười một tiếng trào phúng: "Đừng uổng phí sức lực."

Thanh âm của hắn vừa trầm lại chậm, giống như tiếng ma sát thô ráp phát ra lúc răng cưa cưa đầu gỗ, hắn vặn chốt an toàn, giống như là cố ý cho Khúc Nhất Huyền nghe, cái linh kiện nhỏ xíu kia nhẹ vang lên phóng đại vô hạn bên tai cô, giống một thước phim quay chậm, từng tấm từng tấm nhảy lên.

"Cô tốt nhất đừng lộn xộn." Hắn hạ giọng, cắn cười: "Ngón tay của tôi đặt ngay trên cò súng, cực kỳ căng thẳng."

"Đến nói một chút, người của cảnh sát bên kia, đều giấu ở đâu."

Khúc Nhất Huyền hơi nghiêng nghiêng đầu, cười: "Ở đâu ra người?"

Bùi Vu Lượng hừ cười một tiếng: "Bành Thâm đều nói với tôi rồi, nói cô cùng một cảnh sát gọi là Cố Yến mai phục ở bên trong cứ điểm quân sự, chờ một mẻ hốt gọn." Hắn híp mắt, mắt nhìn Bản Thốn vừa rồi có ý đồ cầu tình cho Khúc Nhất Huyền, tiếng cười trào phúng: "Còn muốn thay cô ta nói chuyện sao?"

Bản Thốn trắng cả mặt, không lên tiếng.

Trong đồng tử đen nhánh của Khúc Nhất Huyền hiện ra biểu lộ hơi có điểm càn rỡ của Bùi Vu Lượng, cô giật giật khóe môi, nói: "Tôi thật không biết người ở đâu, anh bị Bành Thâm lừa, anh ta…"

Họng súng ở ấn đường trầm xuống, cô lập tức ngậm miệng.

Tấm lưng dán vào tường bị mồ hôi lạnh thẩm thấu, cô không đổi sắc mặt khẽ thở ra một cái, dùng ánh mắt còn lại tìm kiếm bóng dáng Phó Tầm.

Bùi Vu Lượng từ trên cao nhìn xuống Khúc Nhất Huyền, nói: "Hai người các cô ai tôi cũng không tin, đêm nay nếu cô không nói cho tôi chỗ bọn họ mai phục, tôi không ngại trên tay lại nhiều thêm một mạng người đâu."

Khúc Nhất Huyền đứng thẳng bất động, trên ấn đường là xúc cảm lạnh buốt của họng súng, cô nuốt một ngụm nước miếng, thấp giọng nói: "Tôi không có thiết bị thông tin, anh biết. Tôi không có cơ hội liên lạc…"

"Khúc Nhất Huyền." Bùi Vu Lượng ngắt lời cô, thanh âm hắn lạnh lẽo, giống như từ trong hàm răng rặn ra, kẹp theo ý lạnh âm u: "Cảnh sát giao thông ngăn cô lại muốn cô đưa giấy lái xe ra là Cố Yến?"

Khúc Nhất Huyền nhếch môi, không lên tiếng.

Lời nói này của Bùi Vu Lượng cơ hồ khiến cô lâm vào hoàn cảnh tứ cố vô thân, nơi này chỉ có cô là ngoại địch, lập trường của cô bị phân chia rõ ràng, sẽ không có người nào giúp cô.

Lòng cô trầm xuống, nâng mắt nhìn về phía Bùi Vu Lượng.

Bản Thốn cùng Thượng Phong đối với cô mà nói, đều không phải uy hiếp.

Trong tay lão Tổng phải chăng cũng có súng giống như Bùi Vu Lượng, cô không biết được, nhưng tình trạng trước mắt, nếu cô không đoạt được khẩu súng trong tay Bùi Vu Lượng này, cũng chỉ có thể chịu đựng yếu thế, mặc hắn nắn bóp.

Khóe mắt cô tìm kiếm bốn phía tất cả những nơi ở có thể giấu mình, ẩn nấp, nhưng trong phòng chỉ huy trống trải, ngoại trừ khung cửa rách nát thì không có gì cả.

Mắt thấy lâm vào tuyệt cảnh như vậy.

Ngoài cửa, trong góc chết tất cả mọi người đều nhìn không thấy, có một cái bóng trắng lén lén lút lút, dọc theo bệ cửa sổ nhanh chóng trốn tránh chạy tới.

Tim Khúc Nhất Huyền nhảy lên một cái, không để lại dấu vết dùng ánh mắt đi tìm vị trí Phó Tầm.

Trong lòng bàn tay cô đổ mồ hôi, máu khắp người sôi trào, trái tim nhảy gần như mất kiểm chế.

Cô liếm liếm bờ môi khô khốc, giọng nói khàn khàn: "Anh nghe tôi nói, tôi thật không biết người ở nơi nào. Anh cũng nhìn thấy, từ sau khi tôi vào đây, ngoại trừ phòng chỉ huy này, không hề đi qua những nơi khác…"

Ánh mắt của cô rốt cục bắt được thân ảnh Phó Tầm, trong lòng cô hơi trấn định lại, nhẹ thở phào, đang muốn lại tranh thủ chút thời gian.

Bùi Vu Lượng hoàn toàn không có kiên nhẫn, một tay hắn bóp chặt cổ cô, chậm rãi dùng sức, ngữ khí gần như dữ tợn nói: "Vậy Phó Tầm đâu?"

Cổ Khúc Nhất Huyền căng lên, cảm giác ngạt thở do không có không khí làm cho lồng ngực cô khó chịu, trong đầu hình như có một đội trống đang vừa nện bước vừa đánh gây gõ trống, bỗng gáy cô một trận choáng váng, khóe mắt khóa lại cái bóng trắng kia giống như trèo đèo lội suối, lặng yên không một tiếng động tới gần, hô hấp khó khăn nói: "Anh hỏi lần nữa?"

Mảnh sứ vỡ trong tay cô cuộn tròn cắt vào trong lòng bàn tay.

Mắt thấy Điêu Thuyền càng ngày càng gần, cô cong khóe môi lên cười một tiếng.

Tiếng cười kia khàn khàn, nghe khiến người ta không rét mà run.

Bùi Vu Lượng biết cô khó xơi, nhưng không biết xương cốt cô cứng như vậy, dưới tức giận hắn phát hung ác, dùng sức gần như bóp nát xương cốt của cô: "Tôi hỏi lại lần nữa, Phó Tầm đâu!"

"Anh ấy à…" Khóe mắt của cô tan rã chuyển đến phía sau hắn.

Vị trí Phó Tầm bất lợi, cơ hồ vừa xuất hiện liền sẽ bị phát hiện, dù cho không phải Bùi Vu Lượng, cũng sẽ có lão Tổng, Thượng Phong hoặc là Bản Thốn…

Cô rũ mắt, trong cổ họng có tiếng thở dốc: "Anh ấy… ở ngay sau lưng anh đấy."

Cô vừa dứt lời, ấn đường Bùi Vu Lượng giật mạnh, họng súng chống lên cô dùng sức, khấu chặt ở tay cầm, mắt thấy muốn đập một phát nữa, một tiếng vút nhẹ, trầm thấp tựa như tiếng đàn, gấp gáp lại mạnh mẽ, phá không (*phá, vọt qua không khí với tốc độ cực nhanh*) vang lên.

Bóng trắng trên bệ cửa sổ kia, nhảy lên một cái, móng vuốt bám lấy Khúc Nhất Huyền hai ba cái đã nhảy vọt đến đầu vai cô, lập tức bổ nhào về phía trước, móng vuốt sắc bén dày đặc, cào thẳng hướng mắt Bùi Vu Lượng.

Một kích không kịp phòng ngừa này, khiến trận địa của Bùi Vu Lượng bị mất, hắn ngửa mặt về sau, ý đồ tránh đi cái cào của Điêu Thuyền.

Cùng lúc đó, Khúc Nhất Huyền cũng bắt lấy sơ hở này. Cô cắn môi, đưa tay, hai tay còn run rẩy, lại không chút do dự dùng sức nắm chặt cổ tay Bùi Vu Lượng đang cầm súng vận sức vặn họng súng của hắn khẽ đảo ra bên ngoài.

Cùng một thời gian, Bùi Vu Lượng lấy lại tinh thần, mắng to một tiếng "chết tiệt", lập tức bóp cò súng.

Âm thanh đạn ra khỏi nòng gần ngay bên tai, sóng âm chói tai, khiến Khúc Nhất Huyền có ngắn ngủi mất đi thính lực, tiếng "ông ông" trong đầu quanh quẩn ở bên tai, cô vô ý thức, đưa tay ôm lấy Điêu Thuyền vào trong ngực, thay nó tránh đi báng súng lúc Bùi Vu Lượng nổi giận nện xuống, cứng rắn dùng vai trái đi đỡ.

Không ngờ, kịch liệt đau nhức trong dự đoán cũng không giáng xuống.

Ánh sáng trước mắt cô tối sầm lại, bị kéo vào trong một lồng ngực quen thuộc.

Anh cúi đầu, chăm chú bảo hộ cô trong ngực, như muốn khảm vào trong tính mạng mình, dùng sức đến mức toàn thân cô đều cảm thấy đau nhức.

Môi của anh ở ngay bên tai cô, thanh tuyến thấp đến bụi bặm, lại mười phần có lực: "Tránh ra đằng sau tôi."

** Tác giả có lời muốn nói: Chồn muội lập công lớn, tôi đoán một chút tiểu yêu tinh lần này sẽ tranh công muốn ăn cái gì… Cá tầm khô khẳng định không thỏa mãn được… Đoán chừng phải đi gặp Phó Chinh muốn thịt cá mập khô mới có thể thỏa mãn…*

Riêu: Mất nửa tiếng đồng hồ để tìm raw tra xem Phó Chinh là ai, kết quả vẫn không biết =((((Tạm cho là một anh nào đó giàu mứt đố đổ vách giàu hơn cả Chuyên gia giám định đồ cổ hàng đầu của chúng ta vậy, thấy họ Phó là biết giàu rồi ó.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 95: "Muốn đi?"

Editor: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Tiếng súng đột ngột quấy nhiễu khắp nơi, hình như có tiếng vang, chấn động không dứt ở nơi xa.

Nếu tập trung, dường như có thể nghe được tiếng động vật trong thảo nguyên, trên núi tuyết, hoảng loạn chạy trốn.

Ấn đường Cố Yến khóa chặt, quay đầu nhìn về phía cứ điểm quân sự lồng trong đêm tối.

Anh ta không nói lời nào, đội viên lại nhịn không được: "Đội trưởng Cố, nổ súng. Bây giờ chúng ta sẽ đi vào chi viện sao?"

"Tiếng súng không phải ám hiệu." Cố Yến chậm rãi lắc đầu, tựa như đang phân biệt vị trí tiếng súng, mấy giây sau, giống như chợt nhớ tới cái gì, anh ta dùng bộ đàm liên hệ tiểu đội bốn người mai phục trong cứ điểm quân sự.

** ** **

Trời vẫn tối đen, sương mù nồng đậm không tiêu tan. Duy nhất một chiếc đèn chiếu sáng công suất lớn trong doanh địa bị sương mù che đậy, phát ra cảm giác mờ nhạt cổ xưa.

Trong phòng chỉ huy là thế trận của giằng co của hai phe.

Phó Tầm cùng Khúc Nhất Huyền thế đơn lực bạc, đưa lưng về phía lối ra, giằng co với Bùi Vu Lượng cầm đầu ba người.

Không một người nói chuyện, đến tiếng hô hấp cũng là đè nén, giống như thở không ra hơi, trầm thấp liên miên.

Sau một hồi lâu, vẫn là Bùi Vu Lượng kiêng kị chung quanh có mai phục, đè ép thanh âm, nói: "Đêm nay xem như thử lỗi, yêu cầu của tôi cũng không quá đáng, cô nói cho tôi người của bọn họ đang ở đâu, tôi sẽ thả các ngươi đi, gồm cả Giang Doãn."

Khúc Nhất Huyền lành lạnh cười một tiếng: "Nói cho anh người ở đâu?"

Đừng nói cô không biết, dù biết cô cũng sẽ không nói.

Bùi Vu Lượng cũng không có chiêu gì mới, nhiều lắm thì nghĩ một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, cướp một người cảnh sát, có thể đảm bảo đoạn đường này của hắn đều bình an, còn không cần đề phòng Khúc Nhất Huyền lại ra ám chiêu.

Cô khịt mũi coi thường Bùi Vu Lượng vùng vẫy giãy chết, nhưng trước mắt, đợi Cố Yến đến chi viện mới là chuyện đứng đắn.

Cô nhẫn nại tính tình, giải thích: "Đoạn đường này tôi đều đi cùng anh, biết đến còn chưa hẳn nhiều hơn anh."

Bùi Vu Lượng biết cô đang trì hoãn thời gian, thời gian càng trôi qua, tính tình của hắn càng táo bạo: "Tôi muốn nghe không phải những cái này, nếu như cô dứt khoát một chút, sổ sách giữa chúng ta liền thanh toán xong, tôi thả các ngươi cùng Giang Doãn đi. Chậm thêm chút nữa, cũng không phải là điều kiện này."

Thanh toán xong?

Ánh mắt Khúc Nhất Huyền vượt qua đầu vai Phó Tầm nhìn về phía Bùi Vu Lượng, cực kì châm chọc cười một tiếng: "Vừa rồi anh cầm súng dí lên trán tôi, anh nghĩ là thanh toán xong?"

"Thời điểm anh nổ súng, có nghĩ đến đổi điều kiện với tôi, thả Giang Doãn cùng hai người bọn tôi sao?"

Cô không đổi sắc mặt viết trên lưng Phó Tầm chữ "Tháo".

Người ngăn trước người cô, hơi hơi ghé mắt, góc cạnh cằm dưới ánh sáng khắc sâu như là búa khắc.

Mặt mày Phó Tầm bất động, cằm hơi thu, mi mắt nhẹ hợp lại, lặng yên không một tiếng động hạ khóe mắt xuống, ánh mắt dừng lại trên cây súng Bùi Vu Lượng đang cầm trên tay.

Khoảng cách giữa anh và Bùi Vu Lượng bất quá chỉ một cánh tay, đột nhiên xông lên tháo súng hắn xuống, không thành vấn đề.

Vấn đề, là lão Tổng phía sau hắn nhìn như tản mạn nhưng kì thực đang cảnh giác phòng bị.

Khoảng cách giữa hắn và Phó Tầm giống nhau, góc độ đứng cũng xảo trá, một khi Phó Tầm có hành động, hắn có thể phát giác và hành động ngay trước tiên.

Khốn cục trước mắt này, lão Tổng sẽ hướng về ai, không cần nói cũng biết.

Phó Tầm nâng mắt, giống như là lơ đãng, thuận miệng hỏi: "Giang Doãn đâu?"

Anh thuận miệng một câu, lập tức xé mở một khe hở.

Đèn chiếu sáng ngây ngốc ở cửa bị gió thổi vào phòng chỉ huy khiến cho rung động đung đưa, ánh sáng trước mắt lúc sáng lúc tối, lắc lư, giống như chiếc đu dây qua lại, kẽo kẹt kẽo kẹt, giống như lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Ánh mắt Khúc Nhất Huyền lệch về một bên, rơi vào trên túi ngủ dưới đèn — năm cái túi ngủ, không có Giang Doãn.

Không chỉ Quyền Khiếu, Giang Doãn đêm nay cũng không hề xuất hiện.

Bùi Vu Lượng đã từ chỗ Bành Thâm biết cứ điểm quân sự có mai phục, hắn muốn gây ông đập lưng ông một mẻ hốt gọn, thì cần gì phải lại tự mình đi chuyến này? Nếu như đơn thuần chỉ là thử cô, cũng không phải là chỉ có biện pháp này.

Bùi Vu Lượng chỉ cần tùy tiện tìm một cơ hội trên đường trói cô lại đề ra nghi vấn đều ổn thỏa hơn so với "Lấy thân mạo hiểm".

Tính tình của hắn cũng không phải sẽ cam chịu, đến cũng đã đến rồi, khẳng định cũng đã làm phòng bị tương ứng, cho chính mình lưu lại một tay.

Vậy sau cái chuẩn bị này là cái gì?

Giang Doãn không đến mức sẽ phản bội cô, cô ta không có động cơ này, cũng sẽ không lỗ mãng như thế, dồn chính mình vào chỗ chết cũng nằm ngoài suy xét.

Đó chính là Quyền Khiếu?

Tâm tư cô thay đổi thật nhanh, nhưng chậm chạp không cách nào đoán định trong tay Bùi Vu Lượng đến cùng nắm bao nhiêu cân lượng.

Chính thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Cruiser bên ngoài phòng chỉ huy chợt phát ra một tiếng loa kéo dài, ngay sau đó là tiếng kêu to của Giang Doãn cơ hồ đã dùng hết toàn lực: "Bùi Vu Lượng đáp ứng Bành Thâm… ô ô ô."

Cơ hồ là đồng thời, Phó Tầm lao lên.

Khúc Nhất Huyền thậm chí còn không thấy rõ động tác của anh, chỉ thấy anh chụp lấy cổ tay Bùi Vu Lượng khẽ đảo một cái, cây súng này, tự động tuột tay, rơi vào trong tay Phó Tầm.

Không chờ cô thế Phó Tầm quát một tiếng làm màu, ánh đèn trên đỉnh đầu nhoáng một cái, lộ ra lão Tổng phía sau Bùi Vu Lượng. Hắn nghiêm mặt, lặng yên không một tiếng động giơ súng, họng súng nhắm ngay vào Phó Tầm.

Khúc Nhất Huyền lập tức hãi hùng khiếp vía, tiếng "Phó Tầm" kia còn chưa bật thốt lên, ý thức đã trước một bước khống chế thân thể của cô, giơ tay đi đoạt lấy.

Lão Tổng sớm dự liệu được chuyện cô sẽ lao ra quấy nhiễu, họng súng lệch ra, không nghiêng không lệch nhắm ngay ấn đường của cô: "Cô đừng nhúc nhích."

Thanh âm của hắn thô rát, giống như ngậm cát: "Các ngươi ai động, tôi đều nổ súng."

** ** **

Trước họng súng đen ngòm, Khúc Nhất Huyền ào ào cười một tiếng, bỗng nhiên nghiêng đầu, huýt sáo.

Điêu Thuyền ngồi xổm ở đầu vai cô nghiêng tai nghe ngóng, kêu khanh khách hai tiếng, nhảy cẫng giẫm lên bả vai Khúc Nhất Huyền, nóng lòng muốn thử.

Sắc mặt Lão Tổng lập tức biến đổi.

Vừa rồi hắn trơ mắt nhìn thứ đồ chơi nhỏ này nhào lên cắn Bùi Vu Lượng, cơ hồ như làm đại địch lệch họng súng ra, chỉ hướng con chồn lúc nào cũng có thể sẽ từ trên vai cô nhảy ra.

Khúc Nhất Huyền chờ chính là giờ khắc này, cô cong khuỷu tay, đỉnh khuỷu tay dùng sức hướng về phần bụng lão Tổng.

Vừa phá được thế tấn công của hắn, cô rèn sắt khi còn nóng, lập tức vươn tay đoạt súng.

Lần này lão Tổng có phòng bị, cắn răng gầm thét: "Còn đứng đấy làm gì?"

Câu nói này hiển nhiên không phải nói với Khúc Nhất Huyền, cơ hồ là lúc hắn vừa dứt lời, đồng thời có tiếng gió từ sau đầu cô đánh úp lại.

Phía sau Khúc Nhất Huyền không có mắt, chỉ lờ mờ xác định vị trí, lúc quay người, đầu gối khụy xuống một cái, gót chân giẫm thẳng lên đầu mũi chân lão Tổng, hung hăng đập mạnh xuống.

Lão Tổng ăn đau, tay cầm súng chán nản rủ xuống, mệt mỏi phòng bị.

Lúc này Khúc Nhất Huyền mới rút lui, quay người nhìn lại.

Bản Thốn giơ thuổng sắt, vẻ mặt xanh mét mím môi nhìn cô.

Cô nóng vội đi cứu Giang Doãn, một cước đá tới, đá rơi thuổng sắt trong tay anh ta, lại nhanh chóng uốn gối, quét ngang một cái, dùng lưng bàn chân đá về eo Bản Thốn.

Khúc Nhất Huyền chưa từng học quyền cước đứng đắn, nhưng làm cứu viện bốn năm, thường xuyên gặp phải chuyện khiêng kéo thiết bị, dần dà, khí lực lớn không ít. Lại học một chiêu nửa thức phòng sói, ứng phó chơi đùa thôi nhưng lại được cô lăn lộn ra hình ra dáng.

Cô biết chính mình đối đầu với lão Tổng cùng Bản Thốn, sớm muộn cũng sẽ rơi vào thế yếu, dứt khoát không trì hoãn. Toàn lực phát tiết ra ngoài, từng quyền nhập thịt đánh cho Bản Thốn không hề có lực đánh trả.

"Bạch nhãn lang." (*Sói mắt trắng – chỉ kẻ phản bội*)

Cô ấn đầu Bản Thốn xuống mặt đất trên nền xi măng, đang muốn lại bổ một cái cổ tay chặt xuống, hung hăng đập anh ta thật đau.

Không ngờ, Bản Thốn lúc đầu không hề có lực đánh trả giống như là đột nhiên bạo phát, chọt nhảy lên, lúc tránh khỏi cô dùng sức quá mạnh, khiến Khúc Nhất Huyền phải lui lại hai bước.

Cô chưa kịp đứng vững, sau lưng chợt tuôn ra một tiếng gầm thét: "Chết tiệt, dám đụng đến người Viên Dã tao bao bọc, tao thấy mày chán sống rồi!"

Khúc Nhất Huyền định thần nhìn lại, chẳng biết lúc nào Viên Dã đã xuất hiện, khom lưng cầm lên một khối gỗ dày nặng, bước đi mạnh mẽ sinh uy vọt thẳng tới, đón đầu đập hướng Bản Thốn.

Khổ nỗi, vật liệu gỗ này là đồ dùng trong nhà bị hủy đi, cũng không biết đã bị ăn mòn bao lâu, giòn đến bóp một cái là vỡ, căn bản không chịu nổi một kích.

Viên Dã cầm một tay gỗ vụn, nghẹn họng nhìn trân trối, càng thêm nổi giận: "Đám con cháu này, dám đánh cả phụ nữ, tiểu gia hôm nay phải dạy dỗ chúng mày, cho chúng mày biết tại sao không thể chọc vào tiểu Khúc gia!"

Loại thời điểm này, khó được Khúc Nhất Huyền còn cười được.

Không biết nơi nào trên mặt bị trầy da, cười một tiếng kéo cho da mặt đau nhức.

Cô đứng đấy thở dốc một hơi, tim nóng lên, tận dụng thời gian hỏi Viên Dã: "Sao cậu lại tới đây?"

Phó Tầm thấy cô phân tâm, kiềm chế lại Bùi Vu Lượng, đồng thời còn nhìn chằm chằm bên người cô có nguy hiểm hay không.

Mắt thấy Viên Dã giống như trâu liều lĩnh xông về phía trước, anh cong người che chở, ngăn tại trước mặt cô, ra hiệu rút lui ra ngoài.

Khúc Nhất Huyền cũng không ngốc.

Viên Dã có thể xuất hiện ở đây, nói rõ phụ cận tất có viện quân, vây ở phòng chỉ huy sẽ chỉ tứ cố vô thân.

Cô có thể nghĩ cẩn thận, Bùi Vu Lượng tự nhiên cũng có thể.

Hắn mắt thấy Viên Dã đấu đá lung tung bị Bản Thốn kiềm chế, thế nhưng từ bỏ đoạt lại súng bị Phó Tầm dỡ xuống, đỡ lão Tổng dậy, lập tức chuyển hướng Cruiser rút lui.

** ** **

Trong khoảnh khắc như tia chớp, những mảnh mối bị Khúc Nhất Huyền xem nhẹ từng cái rõ ràng nổi lên mặt nước.

Giang Doãn ở trong xe, là bị Bùi Vu Lượng lưu lại dùng làm con tin, bất kể là dùng để giao dịch với cô hay là để áp chế cô, cũng sẽ không có người nào so với Giang Doãn tốt hơn.

Giang Doãn chưa nói xong, là do bị Quyền Khiếu che miệng lại kéo về trong xe.

Bùi Vu Lượng chuẩn bị đằng sau là Quyền Khiếu!

Hắn lưu lại Quyền Khiếu làm nội ứng!

"Mau mau!" Khúc Nhất Huyền quát: "Hắn muốn đi!"

Phó Tầm cơ hồ là lập tức đưa tay đi bắt, nhưng chậm.

Bùi Vu Lượng giống như ngờ tới anh sẽ phản công, bả vai vặn một cái, khó khăn sát qua đầu ngón tay Phó Tầm tránh đi.

Bóng đèn trên bệ cửa lại lung lay.

Khúc Nhất Huyền ngửa đầu, ánh mắt rơi vào bóng đèn lay động bên trên, lập tức quay đầu, nhìn về phía Bùi Vu Lượng cùng lão Tổng sắp ra khỏi phòng chỉ huy.

Cô đưa tay từ túi sau lưng lấy dao găm Thụy Sĩ ra, bật lưỡi dao ra, giữa không trung khoa tay múa chân, có lẽ là cảm thấy lưỡi dao có thể chuẩn xác cắt đứt dây điện có độ khó quá lớn, cô dứt khoát cầm cả cán dao quân dụng, sau khi nhắm chuẩn lập tức ném ra.

Loảng xoảng một tiếng vang giòn, tia sáng cực tốc rơi xuống.

Rất nhanh, sau khi lồng thủy tinh rơi xuống vỡ ra, toàn bộ căn cứ lập tức lâm vào bóng tối đưa tay không thấy được năm ngón.

Phó Tầm lao lên trong khoảnh khắc.

Khi ánh đèn chỉ còn một tia cuối cùng, anh nhắm ngay phương hướng Bùi Vu Lượng, lúc này tăng tốc bổ nhào về phía trước, bám lấy đầu vai Bùi Vu Lượng, nhấn một phát xuống mặt đất.

Sau khi kêu đau một tiếng, Phó Tầm cũng bị Bùi Vu Lượng trở tay quăng ngã xuống đất.

Giống như thú hoang đánh nhau, không chết không thôi, từng chiêu từng thức đều tàn nhẫn.

Trong bóng tối, không phân rõ được đầu đuôi chỉ toàn ra tay bằng ngũ giác nhạy cảm.

Khúc Nhất Huyền không giúp được gì, đang muốn nhảy cửa sổ vào trong xe Cruiser, chỉ nghe một tiếng khoá chốt an toàn vang lên.

Thanh âm kia, tựa như là có đồ vật bén nhọn xẹt qua bức tường, phát ra tạp âm chói tai, cô lập tức tê cả da đầu, rùng mình.

Động tác của cô cứng đờ, chỉ tới lúc kịp quay người nhìn lại, tiếng súng đã vang lên, tiếng rên rỉ của Phó Tầm giống một dấu ấn in sâu vào sâu trong óc, hô hấp của cô cứng lại, một nhảy mắt như gặp phải phản ứng cao nguyên, hô hấp khó khăn, đầu váng mắt hoa.

Bóng tối trước mặt ở trước mắt cô như trời đất quay cuồng, dưới chân như đạp hụt, không có cảm giảm thực tại.

Huyết dịch khắp người cô như kết băng, ngưng kết thành một khối. Sắc mặt cô phát lạnh, cặp mắt kia, trong đêm tối lại ẩn ẩn tỏa sáng, lộ ra sát ý lạnh lẽo.

Hai mắt Bùi Vu Lượng miễn cưỡng thích ứng bóng tối vừa lúc đối mắt với cô, cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân trào lên.

Cô bước từng bước một, bước chân trầm ổn lại bình tĩnh.

"Muốn đi?"

"Trước tiên trả hết thua thiệt của Phó Tầm cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 96: "Sau này đừng liều mạng như thế, em đi theo anh."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Ngữ khí của cô tàn nhẫn, dù không nhìn thấy biểu lộ nhưng sát khí trong giọng nói kia nghe không giống giả bộ.

Bùi Vu Lượng cứng đờ tại chỗ, bất động.

Hắn bất động, Khúc Nhất Huyền cũng không hành động thiếu suy nghĩ. Cô cất bước, đi đến bên cạnh Phó Tầm, sau đó tập trung lắng nghe hô hấp của anh trước. Chắc là bị thương nặng nên hô hấp của anh vừa trầm vừa nặng, một tiếng lại một tiếng tựa như bị nhốt trong thùng giấy thở không ra hơi.

Cô thấp giọng, gọi: "Phó Tầm?"

Người nằm trên đất khẽ rên đáp lại một tiếng.

"Bị thương chỗ nào?" Cô hỏi.

"Eo." Giọng Phó Tầm trầm trầm, âm cuối còn cuốn theo hơi thở nặng nề, nghe có chút tốn sức: "Trầy da, không phải xuyên thủng."

Vậy là tốt rồi.

Cô cất giọng gọi: "Viên Dã."

Viên Dã ngây người như phỗng rốt cục lấy lại tinh thần, cậu ta buông Bàn Thốn bị mình đặt ở trên mặt đất ma sát đến không thành hình dạng ra, lộn nhào vượt qua khung cửa đặt mông ngồi cạnh Phó Tầm.

"Tầm, Tầm ca… Vết thương của anh thế nào rồi?"

Phó Tầm không nói chuyện, anh 'hừ' nhẹ một tiếng, lòng bàn tay nhẹ nắm ở mắt cá chân cô, không nhẹ không nặng nhéo nhéo. Lòng bàn tay của anh ấm áp, còn hơi ươn ướt, nhưng bụng tay vẫn khô ráo nhẹ vuốt ve mắt cá chân của cô, nhẹ nhàng như tình nhân thì thầm, rà rích liên miên.

Tim Khúc Nhất Huyền khẽ xiết chặt. Cô nắm quyền, móng tay cơ hồ đâm vào lòng bàn tay, ép ra từng đợt đau nhức: "Người nào nổ súng." Thanh âm khàn khàn đâm vào khiến da đầu run lên.

Còi báo động trong lòng Bùi Vu Lượng khẽ kêu, cảm giác nguy cơ từ lòng bàn chân chạy lên đến đỉnh đầu mỗi giờ mỗi khắc không ngừng nhắc nhở hắn nơi này nguy hiểm cỡ nào. Hắn không muốn tốn thêm thời gian, mắt thấy Cruiser cách mình chỉ mấy bước chân, hắn nghiêng người khóe mắt đảo nhẹ, quét đến ghế phụ xe, nhếch môi không lên tiếng.

Khúc Nhất Huyền đề phòng hai người này lại đột nhiên gây rối loạn, bước từng bước đến gần.

Mắt thấy cô sắp đến gần, Bùi Vu Lượng dùng ngón tay khẽ đụng mu bàn tay đang cầm súng của lão Tống. Trong bóng tối, tầm mắt của lão Tống lóe lên, ngón tay cầm súng nắm chặt. Ở nơi xa, mơ hồ có tiếng bước chân truyền đến.

Bùi Vu Lượng nghiêng tai nghe ngóng, sau khi xác nhận không phải nghe nhầm, lưng lạnh lẽo, biết không thể cứu vãn được nữa. Hô hấp của hắn hơi trầm xuống, giảm thấp âm thanh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nổ súng đi!"

Cùng một lúc, Khúc Nhất Huyền bước lên, vai phải mượn sức dùng lực, một quyền đánh ra, vung thẳng lên mặt lão Tống.

Cô xuống tay độc ác, một quyền này năm ngón tay khép lại, nắm đấm bóp chặt, xương ngón vút một cái bay thẳng lên mặt lão Tống, hung hăng đánh một quyền.

Bùi Vu Lượng cơ hồ là lập tức, rút súng trong tay lão Tống, xoay người chạy. Biến cố xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Lão Tống ăn thua thiệt, chỗ bị đấm trên mặt đau nhức. Mắt thấy Bùi Vu Lượng quay người, biết đã hết hy vọng, gầm thét một tiếng, trở tay đi bắt. Không ngờ bắt hụt, lại muốn chạy thì đã không kịp.

Khúc Nhất Huyền đá ngang, đầu gối của hắn khẽ cong xuống, không thể nào phản kháng mà mềm nhũn gối quỳ xuống. Cô thừa thắng xông lên, kéo tay lão Tống bắt chéo ra sau lưng, đầu gối đè lên lưng hắn dùng sức, triệt để ép chặt người trên mặt đất.

Lần này Viên Dã cơ trí hơn. Cậu ta đuổi theo Bùi Vu Lượng thấy không đuổi kịp, cong người quay lại chặn lão Tống thay Khúc Nhất Huyền.

Khúc Nhất Huyền không chậm trễ, nhanh chóng cất bước đuổi theo.

** ** **

Phương án dự phòng của Bùi Vu Lượng là Quyền Khiếu. Mắt thấy tiểu tổ cảnh sát náu mình tại kho vũ khí nhanh chóng bọc đánh đến, Quyền Khiếu mở động cơ, lên số, động cơ của Cruiser ầm ầm vang lên, hắn điều khiển xe tại chỗ, chỉ còn chờ Bùi Vu Lượng thoát thân lên xe.

Trong thân xe lay động, Quyền Khiếu quay đầu nhìn Giang Doãn bị trói ném ở chỗ ngồi phía sau khóc đến không dừng được, 'phì' một tiếng, hung hăng xoa xoa mu bàn tay bị cô ta cắn đến máu thịt be bét.

** ** **

Chỉ mấy giây sau.

Bùi Vu Lượng sải bước mở cửa, lên xe. Cả người hắn lạnh lẽo, hòa vào nhau như lệ khí ở quỷ môn quan, đóng mạnh cửa xe: "Mau lái xe."

Đèn xe sáng rõ trong nháy mắt. Quyền Khiếu trầm hai mắt, nhìn về phía Khúc Nhất Huyền đuổi theo chậm một bước, tà tà giật khóe môi cười một tiếng, đảo tay lái, đèn xe đâm thẳng hướng tiểu tổ cảnh sát đang muốn đánh bọc đến.

Lập tức, đèn xe tối sầm lại, tiếng động cơ tựa tiếng quạt gió bỗng nhiên tăng lớn. Khúc Nhất Huyền mắt thấy đầu xe Cruiser hơi dựng ngược lên, giống như dã thú nhào về phía con mồi, trong nháy mắt tăng tốc.

Sắc mặt cô trầm xuống, chưa từ bỏ ý định đuổi theo hai bước, trơ mắt nhìn đèn sau Cruiser càng ngày càng xa, còn chưa kịp trút giận, động cơ của Discovery trong doanh địa cũng vang lên, ngay sau đó quay đầu chạy đến trước mặt cô.

Cửa sổ xe cạnh ghế lái hạ xuống, gò má căng thẳng của Phó Tầm xuất hiện sau cửa sổ. Anh nhìn chằm chằm Cruiser sắp biến mất, cắn răng nói: "Lên xe, tôi dẫn em đuổi theo."

Khúc Nhất Huyền khẽ giật mình, cô quay đầu mắt nhìn Cruiser sắp biến mất trong tầm mắt, kéo cửa xe cạnh ghế lái không thương lượng nói: "Anh xuống xe."

Phó Tầm càng kiên trì hơn cô: "Đi lên."

Khúc Nhất Huyền hung hăng cắn môi dưới, thấy mặt mày anh vẫn bất động, đôi mắt kia trầm đến độ sắp nhỏ nước, khẽ cắn môi, vịn giá để hành lý trên nóc xe trực tiếp chui vào chỗ ngồi phía sau.

Không đợi cô ngồi vững, cửa xe cạnh ghế lái chạm mạnh, Discovery như mũi tên, cực nhanh đuổi theo.

Khúc Nhất Huyền không ngồi vững, lưng mạnh mẽ đụng vào chỗ ngồi phía sau, đụng đến mức xương cốt của cô suýt thì rớt ra, không chờ cô tỉnh táo lại, Điêu Thuyền không nắm vững trực tiếp trượt xuống khỏi vai cô, từ trước ngực cô lăn xuống, mông đâm vào đùi cô. Nếu không phải cô lanh tay lẹ mắt, đưa tay ôm lấy thì không biết còn tiếp tục lăn đến đâu.

Cô ôm chồn, từ chỗ ngồi phía sau vượt đến ghế phụ xe. Không chờ ngồi vững, mở đèn xe trên trần xe xem thương thế của anh trước. Vết thương ở bên trái, chảy không ít máu. Áo jacket màu tối bị máu thấm ra một vòng gợn sóng, còn chưa tới gần, đã có thể ngửi được mùi máu tươi.

Phó Tầm đuổi theo Cruiser, không rảnh phân tâm, nghe cô khàn giọng như muốn phát cáu, tay cầm tay lái duy nhất hơi nới lỏng, nhẹ bóp gáy cô: "Tay trái trật khớp, vết thương đạn bắn không sao."

"Không sao?" Khúc Nhất Huyền đè ép lửa giận, thấp giọng khiển trách: "Choáng một lúc lâu mà anh nói với em không sao?" Cô đè Điêu Thuyền đang xao động bất an trong ngực, không hề thương lượng kéo khóa áo jacket của anh xuống để cầm máu.

Phó Tầm không cản, sắc môi của anh dưới ánh đèn có vẻ hơi nhợt nhạt, cứ như vậy cúi đầu, khẽ hôn lên tóc cô: "Đạn chỉ là trầy da, choáng mấy giây là do bị đánh trúng đầu, thật sự không sao."

Khúc Nhất Huyền mím môi không nói, cau mày xốc góc áo lên xem. Phó Tầm không lừa cô. Đạn đích thật chỉ làm trầy da, vết đạn làm cho da thịt bỏng đến đen lại, hòa với màu máu nhìn thấy mà giật mình. Cô chỉ nhìn một chút, bình tĩnh nhịn lại nhịn, đến cùng nhịn không được, cực kỳ kiềm chế mắng một câu: "Chết tiệt."

Cô buông tay, lại từ ghế phụ xe vượt đến chỗ ngồi phía sau tìm hòm thuốc chữa bệnh. Lúc cô vơ vét vật tư của Bùi Vu Lượng đã từng thấy trên xe Bản Thốn có chuẩn bị hòm thuốc chữa bệnh.

Ở chỗ nào? Cô lục tung, càng vội càng không tìm được đồ, đến cuối cùng toàn bộ chỗ ngồi phía sau bị cô lật đến rối tinh rối mù cũng không thể tìm được hòm thuốc chữa bệnh kia. Phó Tầm mượn kính chiếu hậu trong xe nhìn cô một cái, thấy cô đỏ mắt, dáng vẻ đằng đằng sát khí, sau khi trầm mặc vài giây, gọi cô: "Tới ngồi ghế phụ xe." Khúc Nhất Huyền nâng mắt, tóc mai phía trước tán loạn. Ánh mắt của anh từ kính chiếu hậu đối mắt với cô, ôn hòa nhưng không mất trấn định: "Tôi có kinh nghiệm xử lý vết thương, em nghe lời ngồi lên đây."

Một câu của anh đốt đến lửa giận trong tim Khúc Nhất Huyền bùng phát vì hận không thể đánh Bùi Vu Lượng một trận tơi bời tiêu tan trong nháy mắt. Cô mềm lòng, hốc mắt nóng lên, còn cảm thấy tủi thân hơn cả anh.

Khúc Nhất Huyền không nói tiếng nào dụi dụi mắt, thuận tay ném đồ đạc linh tinh về phía sau, một lần nữa ngồi trở lại ghế phụ xe.

Điêu Thuyền nằm bên chân cô, lúc đứng lên, móng vuốt cào cào lên đầu gối của cô, thấy cô đưa tay ôm, đôi chân ngắn nhún một cái thuận lực nhảy vào trong ngực cô, không nhúc nhích im lặng nằm sấp. Lúc Phó Tầm quay đầu nhìn qua, nó trông mong ngẩng đầu, cất móng vuốt, cẩn thận từng li từng tí nhìn anh.

"Xăng sắp hết, nhiều lắm là có thể chống đỡ mười cây số." Anh nhìn về phía trước từ đầu tới cuối luôn duy trì khoảng cách nhất định với Cruiser, thấp giọng, bình tĩnh nói: "Lượng xăng của Cruiser không khác Discovery là bao, em tìm xem trên xe có thiết bị thông tin có thể liên hệ với Cố Yến không."

"Không có." ngữ khí của Khúc Nhất Huyền kiềm chế: "Bộ đàm của Discovery đã bị phá hỏng, Bùi Vu Lượng đã chuẩn bị lái Cruiser sẽ không để lại thiết bị cho Discovery…" Mi tâm của cô vặn một cái, trong lòng như bị cột chặt, thình thịch rạo rực. Cô nâng mắt, mắt nhìn hướng tay lái Phó Tầm đang cầm, thái dương đập mạnh hai lần: "Bùi Vu Lượng sớm biết… Hắn đã sớm quyết định như thế này…" Khúc Nhất Huyền nhớ lại nửa giờ cô nấu cháo, Bùi Vu Lượng vẫn luôn bám lấy chiếc xe kiểm tra tu sửa, cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt: "Nhất định không chỉ phá hủy thiết bị, hắn nhất định còn động tay chân ở chỗ khác."

Lời của cô vừa dứt, sắc mặt của Phó Tầm cũng biến đổi theo: "Là phanh." mi tâm của anh nhíu chặt, tựa như không quá xác định: "Dây phanh bị cắt."

"Không phanh được?" Khúc Nhất Huyền xác nhận.

"Ừ."

Khúc Nhất Huyền cơ hồ là lập tức quyết định: "Không đuổi nữa, thả lỏng chân ga, để tốc độ xe tự chậm lại." Nơi này là khu không người, không cần lo lắng sẽ có xe đi ở phía trước, chỉ cần tốc độ xe ngừng lại, một lát nữa Viên Dã có thể đuổi tới.

Vết bánh xe còn mới, nhiều lắm là lúc thăm dò sẽ tốn chút sức, không đến mức không được, có lẽ không cần chờ quá lâu cứu viện sẽ tới.

Cô bắt đầu lo lắng, ép buộc bản thân không nghĩ đến Giang Doãn, không nghĩ đến Bùi Vu Lượng. Đợi tốc độ xe chậm lại, cô nhìn bản đồ, chỉ huy Phó Tầm xông lên một dốc thoải ven đường. Lực lên dốc ngăn lực xe Discovery lại trong nháy mắt, Phó Tầm kéo phanh xe, tắt lửa. Ánh đèn trong xe tắt ngúm, anh nghiêng người đưa tay vòng gáy cô kéo đến trước mặt, cúi đầu xuống hung hăng hôn cô.

Môi anh khô ráo mềm mại, chưa bao giờ nóng như lửa đốt như lúc này.

Khúc Nhất Huyền từ lúc mới bắt đầu kinh ngạc đến tiếp nhận, giống như được ngâm trong nước ấm, từng sợi thần kinh căng cứng chợt thả lỏng. Phó Tầm ép lên môi cô, bàn tay ôm lấy gáy cô lại dịu dàng đến không thể tưởng tượng nổi, tựa như ôm mèo, ngón tay mềm mại, như có như không xoa cổ cô.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại, thuận theo, tiếp nhận anh từ gặm cắn, liếm láp đến mút vào.

Môi khẽ tê dại, trong lòng mềm mại, sâu trong đáy lòng khẽ rung động khiến cho phòng tuyến vốn lung lay sắp đổ của cô triệt để vỡ nát.

"Bồi thường Phó Tầm cho em, hả?" Anh chống lên trán cô, ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn.

Trong toa xe tối đen yên tĩnh, kỳ thật cũng thấy không rõ nét mặt của anh, nhưng không khó để cảm nhận được ba phần vui vẻ, bảy phần mừng rỡ trong giọng nói của anh, tựa như là nhặt được cái lợi gì không bằng.

Cô vẫn không dám nghĩ đến tiếng súng kia, cảm giác tê dại từ da đầu đến tận xương làm cho tim cô giờ phút này còn cảm thấy phát lạnh, toàn thân mềm nhũn.

Khúc Nhất Huyền đưa tay, ôm cổ anh. Cô cúi đầu, chóp mũi chống lên chóp mũi anh. Lúc mở miệng, giọng hơi khàn, dùng thanh âm nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn nữa gần như rỉ tai nói: "Sau này đừng liều mạng như thế." Cô thở dốc một hơi, ôm cổ anh ra hiệu anh nhìn cô: "Em đi theo anh."

** Tác giả có lời muốn nói: Cuối cùng nếu còn nói đọckhông hiểu là tôi thả chồn muội cắn đó nha ~*

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 97: "Không liều mạng." Anh thấp giọng, che ở bên tai cô, nói: Phải giữ lại mạng để tặng cho em."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Nói ra câu nói này thực ra không hề gian nan như trong dự đoán của Khúc Nhất Huyền. Giống như là nước chảy thành sông, cũng giống như thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Cô nói xong, chờ xem phản ứng của Phó Tầm.

Đêm khuya trong Khả Khả Tây Lý, bằng cảm giác thông thường cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ đang dần dần hạ xuống. Sau khi tắt động cơ bên cửa sổ xe dần dần hiện lên sương mù, sương mù ngoài xe hòa cùng sương mù trong xe, hòa hợp, ngưng kết, hoàn toàn bọc kín toàn bộ buồng xe.

Trong xe yên tĩnh một lúc lâu. Khúc Nhất Huyền nghe tiếng hít thở của anh từ nông đến sâu, dần dần có chút không giữ được bình tĩnh. So với tưởng tượng của cô, phản ứng của Phó Tầm… Không giống nhau lắm.

Cô buông mắt, tay đặt ở phía sau cổ Phó Tầm vừa mới động, anh vô thức buộc chặt cánh tay phải ôm toàn bộ cơ thể cô vào trong ngực.

"Anh nghe thấy được." Anh tựa như cười một tiếng, lồng ngực khẽ chấn động: "Anh cho là em còn cần một đoạn thời gian…" Anh cúi đầu đặt một nụ hôn thật sâu lên mi tâm đang khóa chặt của Khúc Nhất Huyền.

Giữa hai người cách một cái bàn điều khiển cảm giác ôm không thật lắm. Khúc Nhất Huyền ngại bàn điều khiển vướng bận, đứng dậy bước sang ghế lái, ngồi lên trên bàn điều khiển: "Những lời này nói sau, em đi tìm hòm thuốc chữa bệnh băng bó cầm máu cho anh." Dứt lời, cô cúi người, cẩn thận tránh miệng vết thương ôm lấy anh.

Trên người Phó Tầm luôn có một mùi hương nhàn nhạt, rất đặc biệt, sau khi trộn lẫn với mùi máu tanh mùi hương thoang thoảng kia bị giấu đi, chỉ còn lại từng tia yếu ớt, phải rất cố gắng mới có thể ngửi thấy, tựa như một sợi khói nhỏ trên ngọn lửa, yếu ớt dễ diệt.

Cô nhắm mắt, dùng sức cọ xát trên cổ anh, bỗng nhiên có chút không nỡ buông anh ra: "Có đau không?"

"Trong phạm vi có thể chịu đựng." Lòng bàn tay anh hơi hơi ấm, di chuyển từ gáy chuyển qua vành tai cô, vuốt ve, yêu thích không buông tay: "Sợ sao?" Anh là hỏi lúc lão Tổng nổ súng, mặc dù không nói rõ nhưng Khúc Nhất Huyền vẫn biết anh đang chỉ cái gì.

Cô ồm ồm 'ừ': "Tim như bị va vào một phát, biết anh nhất định có thể tránh thoát nhưng sợ anh cách quá gần tránh cũng không thể tránh, lúc đó ngay cả ý nghĩ muốn giết người cũng có." Khúc Nhất Huyền nâng mắt, ánh mắt từ dọc theo cằm rồi mũi anh đi lên tìm đến ánh mắt: "Đời em cái gì cũng không sợ, chỉ sợ cảm giác bất lực."

Người chạy, cô có thể đi bắt trở về. Kết thù, cô có thể đi trả thù, còn người không biết tính nợ sao?

Chỉ sợ gặp phải chuyện khiến cô bất lực.

Bốn năm trước, trơ mắt nhìn Giang Nguyên lái xe biến mất khỏi thế giới của mình là một lần. Đêm nay, nghe tiếng súng kia vang lên cũng là một lần.

Cảm giác này tựa như là treo tim trên bàn đu dây, thể nghiệm cảm giác mất trọng lượng ở trên không trung cách mặt đất mười ngàn mét, từng chút từng chút, tựa như có người dùng dây đánh vào tim chậm rãi móc sạch.

"Không liều mạng." Anh thấp giọng, che ở bên tai cô, nói: "Phải giữ lại mạng để tặng cho em."

Khúc Nhất Huyền ngửa đầu. Lúc mi tâm sượt qua cằm anh, gốc râu lún phún đâm vào da cô ngưa ngứa. Đến lúc này cô mới cười: "Giữ lại cho em?"

"Ừ." Phó Tầm thấp giọng đáp, lòng bàn tay ở sau tai cô nhẹ nhàng lướt qua vòng xuống xoa gáy cô tựa như xoa mèo: "Phải đi theo em lên núi cát chơi cồn đao phong; lên núi tuyết, xuống hồ băng. Lúc cần thiết có lẽ còn cần lên trời xuống đất, nếu không có chín cái mạng thì thật không xứng để em đi theo anh." Giọng anh dần dần rời rạc, môi áp xuống, như có như không thử hôn khóe môi của cô.

Anh thích đi tìm đường cong nhỏ bên khóe môi cô nhất, hơi nhếch lên, một đường cong cực kỳ có sức sống, so với hôn sâu còn thân mật hơn.

Khúc Nhất Huyền rốt cục phát hiện ra tình trạng của anh có chút không ổn. Chóp mũi cô khẽ cọ xát, thấp giọng dỗ anh: "Buồn ngủ sao? Anh đừng ngủ. Em đi tìm hộp cấp cứu, Viên Dã nhìn thấy anh đuổi theo em chẳng mấy chốc sẽ đi tìm tới, nhé?"

Anh vẫn thấp giọng, tay trượt đến cổ tay cô, cầm lấy: "Ngoại trừ tay, còn chỗ nào bị thương nữa?"

"Mặt." Khúc Nhất Huyền cầm tay anh chạm lên chỗ da bị trầy xước bên khóe môi: "Chỗ này."

Lòng bàn tay Phó Tầm sờ đến. Khúc Nhất Huyền nhân thể áp vào lòng bàn tay cọ xát, sau đó lập tức đẩy cửa xe ra, từ ghế lái chen ra ngoài. Xuống xe, cô vặn đèn pin cắm ở sau lưng ra, nghiêng người cắn lên bên miệng, mở cốp sau tìm hòm thuốc chữa bệnh một lần nữa. Lần này không tốn bao nhiêu sức. Cô ôm rương đi băng bó cho Phó Tầm, trong các kỹ năng cơ bản của đội cứu viện có kỹ năng sơ cứu miệng vết thương, cô làm đâu vào đấy, từ khử trùng vết thương đến băng bó, một quá trình hoàn thành nhuần nhuyễn.

Cánh tay trái bị trật khớp cô không dám tự tiện xử lý, mấy cái liên quan đến xương có nhiều chỗ kiêng kỵ còn phải chờ bác sĩ tới xử lý mới được.

Khúc Nhất Huyền buồn bực không lên tiếng băng bó cho Phó Tầm xong, lại tiện thể rửa sạch vết thương trong lòng bàn tay của mình. Mành sứ vỡ vạch ra vết thương vừa nhỏ vừa sâu, lúc không nhìn thấy chỉ cảm thấy đau nhức như đau răng, dây thần kinh tinh tế dày đặc trên tay co rút từng đợt. Nhưng lúc nhìn thấy lòng bàn tay da tróc thịt bong cô cảm thấy đầu đau như sắp nổ, thái dương nhảy thình thịch.

Phó Tầm dùng một tay giúp cô làm khử trùng băng bó, vì sợ làm đau cô nên băng gạc cuốn có hơi lỏng lẻo. Cô nhìn một hồi, bỗng nhiên giương mắt, hỏi: "Anh đang nghĩ gì thế?"

"Sợ em đau." Anh kéo băng y tế dán dán sát vào băng gạc, nhìn cô thu dọn hộp cấp cứu lại bổ sung thêm một câu: "Người khác đau còn có thể khóc vài tiếng phát tiết làm dịu cơn đau, anh đang nghĩ em đau thì sẽ làm thế nào?"

Động tác trên tay Khúc Nhất Huyền dừng lại, thấy Phó Tầm chăm chú nhìn mình, thẳng tay ném băng gạc băng dính và bông gòn vào hộp cấp cứu bên trong, thả xuống chỗ ngồi phía sau.

"Tạm được, nhưng cơ hội để em đau không nhiều." Đóng kỹ cửa xe, cô điều chỉnh chỗ ngồi xong, nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy tay lái có chút vướng bận, tìm tòi hai lần, vẫn là Phó Tầm chỉ huy cô tháo tay lái.

Sau khi không gian ghế lái rộng rãi hơn, rốt cục cô cũng thoải mái gác chân lên chân Phó Tầm, ngồi cuộn tròn trên mặt thảm chỗ điều khiển. Sau khi ngồi xuống, vẫn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó, ánh mắt cô quét qua, nhìn chằm chằm Điêu Thuyền ngáy o o trên ghế phụ lái, thuận tay ôm lên.

Tiểu gia hỏa bị giật mình, mở mắt ra, ngẩng đầu quan sát. Lúc liếc mắt thấy Khúc Nhất Huyền tiến đến trước mặt, nó vô ý thức há mồm, nghiến nghiến răng.

Mắt thấy nó vừa lại gần đã muốn mở miệng, Khúc Nhất Huyền đang định rút tay về, thì thấy nó vươn đầu lưỡi béo mập ra, nhẹ nhàng liếm liếm lên lòng bàn tay của cô. Một chút không đủ, lại liếm thêm một chút. Liếm mãi cho đến khi thấy lòng bàn tay cô ướt nhẹp, nó mới thỏa mãn vẫy đuôi, tìm một vị trí thoải mái cuộn tròn tiếp tục mê man.

Khúc Nhất Huyền cứng nhắc không dám động, con ngươi đảo một vòng, nhìn về phía Phó Tầm, nói: "Nó liếm em."

Phó Tầm 'ừ': "Nó thích em."

Thế á. Chuyện này cũng thật là kỳ quái. Cô duỗi đầu ngón tay ra gẩy gẩy sợi râu của Điêu Thuyền. Thấy vẫn không có động tĩnh lại chọc chọc cái mông đầy thịt của nó, lúc đang muốn duỗi ma trảo ra bóp chân của nó, Phó Tầm nắm chặt tay cô, nhẹ thở dài một tiếng: "Anh không ngủ, em không cần vì giúp anh duy trì tỉnh táo mà đùa nghịch."

Dưới ánh đèn yếu ớt trong xe, vẻ mặt anh mệt mỏi, chỉ một đôi mắt lộ ra chút ánh sáng đang chăm chú nhìn cô.

Khúc Nhất Huyền không lên tiếng.

Đoạn đường này, từ lúc lên đường ở núi Minh Sa đến đêm nay kết thúc, mỗi ngày đều phải gấp rút lên đường, mỗi đêm đều phải đề phòng, không có một khắc nào có thể hoàn toàn trầm tĩnh giống như bây giờ.

Cô biết, mọi chuyện vẫn chưa xong. Thứ đang chờ cô, là một cục diện rối rắm khó mà thu dọn. Nhưng giờ phút này, đêm dài sương mù dày, ủ rũ trong lòng dễ như trở bàn tay bị móc ra, hình như đã rất lâu cô chưa từng được thả lỏng tinh thần để nghỉ ngơi. Cô nghiêng mặt sang gối lên chân Phó Tầm. Có lòng bàn tay ấm áp che mắt cô lại, giọng anh vừa thấp vừa trầm, như gió thổi qua núi tuyết làm nổi lên hạt tuyết li ti: "Anh trông em."

** ** **

Lúc Khúc Nhất Huyền mở mắt nghe thấy tiếng động cơ. Cô ngủ không sâu, cách một hồi lại ép buộc mình tỉnh lại nhìn xem tình huống của Phó Tầm. Mỗi lần anh cũng rất phối hợp, không sợ phiền phức để cô đò xét nhiệt độ, kiểm tra vết thương. Một lúc lâu không nói lời nào, lúc cô mở miệng tiếng nói hơi khàn: "Có xe tới."

Phó Tầm nâng cổ tay nhìn thời gian: "Đã qua hai giờ, cũng nên tới." Anh vừa dứt lời, ánh đèn xe xuất hiện ở nơi xa đang đi về phía Discovery, từ xa đến gần.

Khúc Nhất Huyền đứng dậy, từ toa xe trước nhảy qua chỗ ngồi phía sau, cẩn thận phản biện: "Chưa hẳn, ai biết là người hay quỷ tới."

Cô quơ lấy côn sắt, ước lượng. Lập tức cúi người, dán sát vào cửa xe. Tiếng xe càng ngày càng gần, có tiếng kèn bíp bíp ba tiếng muốn chào hỏi.

Rất nhanh, có xe ngừng lại ở phụ cận. Bãi cỏ ngoại ô giấu đi tiếng bước chân, Khúc Nhất Huyền ngừng thở, cầm côn sắt vừa chặt vừa gấp, hóp lưng lại như mèo, chế trụ cửa xe tùy thời chuẩn bị tập kích.

Không bao lâu, cửa sổ xe loảng xoảng vang lên hai tiếng, cái đầu to của Viên Dã chống đỡ lên cửa sổ xe dùng sức nhìn: "Khúc gia? Tầm ca? Hai người có ở trong xe không?"

Khúc Nhất Huyền đang căng cứng như dây cung rốt cuộc cũng buông lỏng, ngẩng đầu nhìn lại.

Viên Dã bấu vào cửa sổ xe, cái mũi dồn thành một đống, thế nhưng màu của cửa sổ xe quá sâu, ánh mắt căn bản không xuyên qua được.

Cậu ta ủ rũ, đưa tay kéo cửa xe. Tay vừa đụng đến tay nắm, khóa cửa ở chỗ ngồi phía sau nhẹ nhàng vang lên, Khúc Nhất Huyền vịn trần xe nhô người ra từ cửa xe rộng mở, cây côn sắt trong tay hướng phía về phía Viên Dã chào hỏi: "Sao bây giờ cậu mới đến?"

Viên Dã vô ý thức muốn tránh, tay vừa che mặt, cái côn sắt kia thuận theo lực vung của cô trực tiếp ném lên tận trần xe.

Khúc Nhất Huyền quay người, mắt nhìn đội xe sau lưng cậu ta, hỏi: "Mang bác sĩ đến không? Tầm ca của cậu bị thương."

"Mang theo mang theo." Viên Dã quay đầu gọi, vội vàng xách một bác sĩ trong đội ra: "Ở căn cứ quân sự, cô chân trước vừa đuổi theo Bùi Vu Lượng, Tầm ca nhà tôi chân sau vội chống người ngồi dậy, lấy chìa khóa xe từ chỗ tên khốn Bàn Thốn kia rồi đuổi theo, tôi cản không được." Cậu ta nhường đường cho bác sĩ vào kiểm tra cho Phó Tầm: "Thế nào? Tầm ca của tôi bị thương có nặng không?"

Kỳ thật trong lòng Viên Dã đã nắm chắc rồi. Phó Tầm không phải kiểu trẻ trâu thích khoe khoang nghĩa khí, cho nên tình trạng cơ thể chắc cũng không nhiều vấn đề cho lắm. Chưa kể còn có Khúc Nhất Huyền ở đây, nếu thật sự bị thương nặng, tiểu Khúc gia đã ném người ra khỏi xe ngay từ đầu rồi.

Nhưng lúc đến nhìn vết thương của Phó Tầm, Viên Dã vẫn hít một ngụm khí lạnh, biểu lộ như sắp chết đến nơi. Cậu ta vô thức nhìn về phía Khúc Nhất Huyền ý bảo cô đưa ra chủ định.

"Rút lui đi." Khúc Nhất Huyền rút hộp thuốc lá trong túi Viên Dã lấy điếu thuốc cắn vào trong miệng: "Bật lửa đâu? Để tôi hút một điếu."

Viên Dã lắc đầu: "Không mang."

Khúc Nhất Huyền nhíu mày lại, 'hừm' một tiếng: "Thật không mang?"

Viên Dã trộm liếc nhìn Phó Tầm đầu lắc như trống bỏi: "Thật sự không mang."

Khúc Nhất Huyền sao có thể không thấy được ánh mắt của Viên Dã, cô lần theo ánh mắt của cậu ta nhìn về phía Phó Tầm, đậy nắp hộp thuốc lá ném về cho Viên Dã, xem như thỏa hiệp. Không hút thì không hút, cô còn thèm cái điếu thuốc đấy à?

"Bùi Vu Lượng lái xe đi về phía núi tuyết, cậu tự mình dẫn người đi tìm theo hướng này. Cruiser không có nhiều xăng, miễn cưỡng có thể đi đến dưới chân núi tuyết, những thùng xăng tiếp tế phía sau toàn bộ đều bị trộn lẫn với dầu diesel, khởi động một chút sẽ hỏng động cơ, không lái được." Đầu ngón tay cô vuốt vuốt điếu thuốc, bổ sung thêm: "Tìm không thấy cũng không sao, dẫn đội xe về chờ tôi chỉnh đốn một ngày, tôi tự lĩnh đội đi làm thịt tên khốn kiếp kia."

Ba chữ "Tên khốn kiếp" cô ép tới vừa thấp vừa nhẹ, như là cắn răng gạt ra, Viên Dã nghe xong lòng tơ dựng lên, ngay sau đó lập tức như điên cuồng, toàn thân nhiệt huyết sôi trào: "Khúc gia yên tâm, nếu tôi thấy người, nhất định sẽ bắt về giúp cô."

Khúc Nhất Huyền cắn điếu thuốc cười một tiếng, tiện tay vỗ vỗ vai cậu ta: "Có chí khí là chuyện tốt."

Viên Dã: "…" Sao cậu ta lại không thích nghe lời này đến thế nhỉ. Cậu ta cầm thuốc lá thăm dò nhét vào túi, mắt nhìn Phó Tầm, thấp mi cười cười: "Tầm ca chú ý giữ gìn sức khỏe, vậy bây giờ tôi đuổi theo nhìn xem, cô cầm điện thoại vệ tinh, nếu tôi phát hiện cái gì cũng có thể tùy thời liên hệ với cô." Nửa câu nói sau Viên Dã nói với Khúc Nhất Huyền, cậu ta đưa điện thoại vệ tinh đã chuẩn bị xong cho cô, đợi tay cô đặt xuống, khuỷu tay huých nhẹ tay cô: "Lúc này đừng mất liên lạc, chuyện gì cũng bắt tôi quyết định, cảm giác quá nguy hiểm."

Cậu ta không nói Khúc Nhất Huyền còn không nhớ tới.

"Sao cậu lại ở cứ điểm quân sự, chưa kể đội trưởng Bành với Cố Yến còn không nói kế hoạch hành động cho cậu?"

"Còn không phải tôi cảm thấy cô có việc giấu diếm tôi, viết giấy cam đoan mới khiến Cố Yến nhả ra chút nội dung kế hoạch cho tôi." Cậu ta cảnh giác nhìn bốn phía, thấy không ai chú ý đến chỗ này, mặt mày nghiêm một chút, nghiêm chỉnh nói: "Chờ tôi trở lại, cô nói mọi chuyện cho tôi nghe một chút đi, đừng để tôi đoán mò. Phí tế bào não là chuyện nhỏ, nếu tôi đứng sai đội làm hỏng chuyện của cô thì nguy lắm." Ngữ khí của Viên Dã rõ ràng là đã nhận ra cái gì.

Khúc Nhất Huyền buông thõng tầm mắt, không đối mặt với cậu ta, cũng không lên tiếng, chỉ cắn điếu thuốc, gật gật đầu: "Đi đi, cẩn thận mọi thứ, chuyện khác cũng chờ cậu trở lại rồi nói. Bùi Vu Lượng giảo hoạt đa nghi, nếu là nửa đường phát hiện hành tung của hắn, lặng lẽ đi theo báo cho tôi, đừng gây xung đột. Không xe hắn không đi xa được, bây giờ Bùi Vu Lượng là nó mạnh hết đà, hắn cầm ai uy hiếp cậu, cậu cũng không cần để ý."

Viên Dã gật đầu. Cậu ta quay người đi hai bước, không biết là nhớ tới cái gì lại quay trở lại, đè ép bờ vai của cô dùng sức nắm chặt lại: "Tiểu Khúc gia. " Cậu ta khẽ nâng cằm chỉ hướng Phó Tầm: "Chăm sóc cho Tầm ca của tôi thật tốt nhé."

Khúc Nhất Huyền "Phì" một tiếng phun điếu thuốc, nắm chặt tay Viên Dã hất đi, gằn từng chữ, chậm rãi nói: "Người đàn ông của tôi còn cần cậu phải nhắc nhở sao?"

** Tác giả có lời muốn nói: Mọi người không nên quá hâm mộ, tôi giống như tiểu Khúc gia vậy, đều là người được chồn muội liếm. –Nâng mặt đắc ý–.*

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 98: "Hiếm có người có thể khiến anh muốn hết lòng hết dạ."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Sau khi lên đường Viên Dã vẫn đang suy nghĩ câu "Người đàn ông của tôi" mà tiểu Khúc gia đáp lại, cậu ta cảm thấy ngữ khí và trạng thái của Khúc Nhất Huyền lúc nói câu này không giống với Khúc Nhất Huyền mà cậu ta nhìn thấy khi trước cho lắm, nhưng cụ thể là không giống ở chỗ nào thì cậu ta lại không nói ra được. Cảm thấy Khúc gia nhà cậu ta, trong vẻ phong trần và mạnh mẽ còn trộn lẫn một chút mùi vị đàn bà, phong tình đến khác lạ.

Cậu ta nghĩ đi nghĩ lại cười rộ lên, nhấc chân gác lên bàn điều khiển, tán mạn bắt chéo vào nhau. Người lái xe là lính đội Thẩm Thanh Hải, nam đội viên nhỏ tuổi nhất trong đội cứu viện. Trận cứu viện Tuân Hải Siêu lúc giữa năm làm là do cậu ta làm tiên phong, là người phát hiện Tuân Hải Siêu sớm nhất chính là cậu ta. Cậu ta điều chỉnh độ sáng của đồng hồ đo cho tối đi, thấy Viên Dã tự ngồi một mình buồn bực cười ngây ngô, nhìn mãi một lúc, nhịn không được hỏi: "Đội trưởng Viên đang cười gì vậy? Tiểu Khúc gia đội mình không phải không đuổi kịp tên lưu manh kia sao, còn…" bị thương.

"Cậu không hiểu." Viên Dã rút hai điếu thuốc trong hộp thuốc lá, một cây cắn vào miệng, một cây đưa cho Thẩm Thanh Hải: "Cậu từng có bạn gái chưa?"

Thẩm Thanh Hải khách khí từ chối, thấy Viên Dã kiên trì đành nhận lấy điếu thuốc kẹp ra sau, cười nói: "Còn chưa kịp có."

Viên Dã cắn điếu thuốc, nhìn cậu ta: "Cho nên tôi có nói cậu cũng không hiểu, nhóc con chưa từng yêu đương thì không nên quan tâm đến chuyện của người lớn."

Thẩm Thanh Hải bị một câu qua loa tắc trách của cậu ta làm cho khó hiểu, nắm tóc, thử dò xét nói: "Anh Viên chỉ điểm một chút?"

Viên Dã nghe Thẩm Thanh Hải vì tò mò mà xưng hô cũng đổi từ "Đội trưởng Viên" thành "anh Viên", cậu ta nhả một ngụm khói, nhiệt tình cười đến híp cả mắt: "Biết Tầm ca chứ?"

Thẩm Thanh Hải một mặt mê mang.

Viên Dã quay đầu thấy cậu ta cau chặt mày, 'chậc' một tiếng, nhắc nhở: "Chính là Phó tiên sinh."

Thẩm Thanh Hải lập tức gật đầu: "Biết một chút, lúc cứu viện ở Ngọc Môn Sa Lương hồi tháng bảy là do Phó tiên sinh với tiểu Khúc gia cùng nhau lĩnh đội."

"Đúng." Viên Dã nghiêng tàn thuốc, giảm âm lượng bát quái nói: "Đối tượng của Tiểu Khúc gia nhà chúng ta là anh ấy."

Thẩm Thanh Hải khẽ giật mình, lập tức nghẹn họng nhìn trân trối, đôi lông mày kia giương lên vẩy một cái, đuôi lông mày run run với biên độ làm cho Viên Dã nhìn xong cảm thấy thư thái khó nói thành lời.

"Tiểu, tiểu Khúc gia… đối tượng sao?" Thẩm Thanh Hải cà lăm mà nói: "Trước đó, trước đó không phải nói…"

Viên Dã "Xuyt" một tiếng, nhẹ nhàng rít thuốc lá: "Trước đó nói là không hợp."

Lại nói, ở đường vành đai tây bắc chỉ cần là người biết đến danh tiếng của cô ấy, có ai dám theo đuổi cô ấy đâu chứ? Chơi cổn đao phong không giỏi bằng cô ấy, năng lực nghiệp vụ không mạnh bằng cô ấy, người ta còn là lãnh đạo, cô ấy có thể coi trọng cái gì ở đối phương cơ chứ?

Viên Dã cũng khá thân thiết với các lính đội khác trong đội xe, biết những tên nam lính đội độc thân trong đội xe bí mật đánh giá Khúc Nhất Huyền như thế nào. Từng người không phải đối đãi với cô như nữ thần thì là coi cô như thần tượng mà sùng bái, phàm là gặp phải người không thống nhất ý kiến, mỗi người một chén rượu, uống đến khi hắn chịu phục mới thôi.

Cậu ta gõ gõ tàn thuốc, nói: "Nhưng bây giờ còn giống lúc trước không? Tiểu Khúc gia ở cùng Tầm ca nhà tôi, tôi cảm thấy cực kỳ hợp nhau, từ mắt đến tâm đều cảm thấy hợp."

Lốp xe ép lên hòn đá làm xe khẽ xóc nảy. Có đá vụn đập vào bệ phát ra tiếng 'lộp bộp' trầm trầm. Viên Dã phun ra ngụm khói cuối cùng rồi dập thuốc xuống gạt tàn, hừ mũi nhắc nhở Thẩm Thanh Hải: "Chuyên tâm chút, nhìn đường."

** ** **

Thương thế nghiêm trọng nhất của Phó Tầm vẫn là chỗ eo bị đạn làm trầy, bác sĩ chỉnh lại phần cánh tay bị trật khớp của Phó Tầm rồi uyển chuyển biểu thị với Khúc Nhất Huyền: "Bước xử lý vết thương khẩn cấp rất ổn thỏa, ngoại trừ vết thương ở phần eo tương đối nghiêm trọng thì Phó tiên sinh không còn vấn đề gì quá lớn. Nhưng vật tư và thiết bị chúng ta mang theo chủ yếu là để ứng phó với các ngoại thương bình thường, với tình huống của Phó tiên sinh như thế này tốt nhất vẫn nên về trạm y tế để kiểm tra xử lý."

Khúc Nhất Huyền còn chưa trả lời, đội viên đi theo đội cứu viện đứng bên cạnh đã nói tiếp: "Khúc gia, bây giờ đội trưởng Cố đội và đội trưởng Bành cũng ở cứ điểm quân sự, hay là chúng ta rút lui trước rồi thương lượng sau?"

Khúc Nhất Huyền liếc mắt nhìn cậu ta, phất phất tay: "Giúp tôi đỡ người lên xe đã."

"Ghế phụ xe." Cô bổ sung: "Điều chỉnh ghế thấp xuống để anh ấy nằm thoải mái chút. Xe tôi lái, có gì thì nói trên đường đi."

Lĩnh đội đáp một tiếng đỡ Phó Tầm lên xe. Khúc Nhất Huyền quay trở lại Discovery, quét mắt nhìn trong trong ngoài một lần, sau khi nhớ kỹ tọa độ xe mới quay người lái xe rời đi.

** ** **

Lúc Viên Dã đến có ba chiếc xe, cậu ta với Thẩm Thanh Hải đi một chiếc nên lúc về liền còn lại hai chiếc xe. Theo lệ thường vẫn là Khúc Nhất Huyền dẫn đường. Cô đi qua khu không người, tìm quốc lộ gần nhất, trực tiếp rút lui về Ngũ Đạo Lương. Sau khi lái xe lên đường nhựa, cô thấp mắt nhìn kính chiếu hậu, hỏi: "Cậu vừa nói đội trưởng Bành và Cố Yến đều ở cứ điểm quân sự?"

"Đúng vậy." Lĩnh đội trả lời: "Đêm nay đội cứu viện hành động cùng cảnh sát, hạ trại ở gần cứ điểm quân sự từ đêm trước."

Khúc Nhất Huyền nhíu mày: "Cậu nói kỹ càng xem nào."

Lĩnh đội ngơ ngác một hồi, hơi ngượng ngùng thấp giọng hỏi: "Tiểu Khúc gia là muốn nói?"

Khúc Nhất Huyền trầm mặc mấy giây, nói: "Từ đầu đến cuối cậu biết những gì, nói tỉ mỉ một lượt cho tôi nghe."

Lĩnh đội miệng vội vàng đáp, suy nghĩ một lúc mới quyết định bắt đầu nói từ đoạn Giang Doãn mất tích ở núi Minh Sa: "Sau khi chúng ta nhận được thông báo, ngoại trừ những người tiên phong đã đi theo cô vào núi Minh Sa tham dự cứu viện thì tất cả đội viên còn lại đều tập hợp ở tổng bộ để họp. Đội trưởng Bành tự chủ trì hội nghị, mà thật ra cuộc họp cũng không có gì, anh ấy chỉ nhấn mạnh tính nghiêm trọng của sự việc cho mọi người nghe, cổ vũ sĩ khí, rồi chỉnh đốn một đêm, sáng sớm hôm sau tập hợp xuất phát."

"Bất quá buổi sáng hôm đó không đi được, lúc đội cứu viện tập hợp đợi xuất phát, đội trưởng Bành nhận được điện thoại, nói là cô giải tán đội cứu viện, tự xâm nhập núi cát…" Lĩnh đội dừng lại, dò xét nhìn thần sắc của Khúc Nhất, thấy mặt cô không có biểu lộ gì, cậu ta liếm liếm môi, tiếp tục nói: "Đội trưởng Bành đội tạm thời điều chỉnh kế hoạch, phối hợp với chỉ thị của cô dự định buổi tối lại vào sa mạc."

"Về sau có biến cố bất ngờ, đầu tiên là có lĩnh đội phát hiện đã mất liên lạc với cô, sau là Tiểu Viên Soái* cũng không trấn giữ ở tổng bộ, lúc ấy lời đồn gì cũng có, đội cứu viện như rắn mất đầu. Về sau đội trưởng Bành tự kiểm tra, điều đội viên hai đội tham dự cứu viện. Hai đội này trực tiếp nghe theo sắp xếp và chỉ huy của đội trưởng Cố, một đội phối hợp đội cảnh sát đi các nơi phụ cận bố trí chướng ngại vật trên đường, một đội đi Ngũ Đạo Lương với đội trưởng Cố, tôi ở nhóm đội sau."

'Soái' trong 'nguyên soái', ý nói bọn họ coi Viên Dã như một tướng trong đội cứu viện. =)))) biệt danh cute thía

Khúc Nhất Huyền nghe thật tỉ mỉ, chờ cậu ta dừng lại mới xác nhận: "Tất cả đều do Cố Yến chỉ huy và sắp xếp?"

"Đúng vậy." Lĩnh đội nói đến đây, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt: "Đội trưởng Bành đối với chuyện của cô thật là vô cùng chú trọng, sau khi bắt đầu hành động, anh ấy tham dự toàn bộ hành trình. Vừa có chút manh mối, rạng sáng đã muốn bắt đầu họp với đội trưởng Cố, lập kế hoạch thật chi tiết. Chúng tôi phụ trách tuân theo mệnh lệnh điều động, biết những chuyện bên lề còn nội dung cụ thể tôi cũng không biết."

Khúc Nhất Huyền gật đầu, ra hiệu cậu ta tiếp tục nói.

"Đêm nay tôi với đội trưởng Bành phụ trách canh gác bên ngoài, phòng ngừa bắt ba ba trong hũ còn có ba ba lén chạy trốn. Trước khi tôi với Tiểu Viên Soái đến, đội trưởng Bành còn bị thương do đuổi theo một tên trộm bỏ trốn." Lĩnh đội thở dài thật sâu, cảm khái: "Những người này lòng dạ đen tối, không có chút nhân tính nào cả, cũng không biết đội trưởng Bành bị thương như thế nào…"

Khúc Nhất Huyền vừa cầm tay lái vừa nhìn kính chiếu hậu: "Không phải cậu với đội trưởng Bành cùng nhau phụ trách canh gác bên ngoài sao, làm sao lại không biết anh ấy bị thương thế nào?"

Lĩnh đội giống như bị hỏi khó, nói: "Lúc ấy có tiếng súng vang lên, còn không chỉ là một tiếng. Nhưng chúng tôi không nhận được chỉ thị hành động, không biết nên làm gì trong tình huống này, cũng không biết tình hình bên trong như thế nào nên mới để đội trưởng Bành đi hỏi một chút. Về sau, toàn bộ kế hoạch bị loạn, đội trưởng Bành không trở về nơi tập hợp, tôi canh giữ ở bên ngoài cũng không dám tự ý rời vị trí. Sau đó, toàn bộ cứ điểm quân sự đèn đuốc sáng trưng, nói là bắt được người…" Nói quá nhiều khiến lĩnh đội có hơi khát, tiện tay ôm hai bình nước từ túi để đồ phía sau, một bình đưa cho Phó Tầm, một bình vặn ra tự uống mấy ngụm mới tiếp tục nói: "Tôi nghe tin đã bắt được người nên cũng đi tham gia náo nhiệt. Không nhìn thấy đội trưởng Bành, ngược lại nhìn thấy Tiểu Viên Soái với đội trưởng Cố áp giải hai người lên xe cảnh sát."

Khúc Nhất Huyền liếc mắt với Phó Tầm, thuận tay rút chai nước từ lòng bàn tay anh, ném trở về chỗ ngồi phía sau: "Mở cho anh ấy đi, tay vừa nắn về vị trí cũ làm sao dùng sức được?"

Lĩnh đội bị ném đến mơ màng, cái việc vặn nắp bình này không phải chỉ dùng một tay cũng làm được sao…

Nghĩ thì nghĩ, trên mặt cậu ta vẫn bày ra biểu lộ rất hổ thẹn "Tôi suy nghĩ không chu toàn, tôi có tội", sau khi vặn nắp bình, cười nịnh nọt đưa nước lên phía trước.

Phó Tầm cong môi, nói tiếng cám ơn: "Do cô ấy chuyện bé xé to."

Lĩnh đội lặng lẽ liếc mắt nhìn Khúc Nhất Huyền, vội tiếp lời nói nói: "Đâu có, là do tôi thô tục đã quen nên suy nghĩ không chu toàn."

Cậu ta vừa dứt lời, Khúc Nhất Huyền lại nói: "Em chuyện bé xé to?" Cô liếc mắt, ánh mắt từ cánh tay của anh rơi xuống phần quần áo bị thấm một mảng máu lớn, dò xét đi dò xét lại hai lần, có lẽ là không có tìm được chỗ có thể hạ thủ, khẽ hừ một tiếng coi như thôi.

Lĩnh đội cười ngượng ngùng, luôn cảm giác mình bị kẹp ở giữa như cái bóng đèn sáng trưng…

Nếu không tiểu Khúc gia nhìn cậu ta qua kính chiếu hậu làm gì? Cậu ta bỗng nhiên kịp thời phản ứng, đứng thẳng lưng sống lưng, khuôn mặt nghiêm một chút, tiếp tục nói: "Mới nói đến đoạn trông thấy Tiểu Viên Soái cùng đội trưởng Cố áp giải hai người lên xe cảnh sát…"

Khúc Nhất Huyền lười biếng 'ừ' một tiếng.

Xe phi nhanh trên đường quốc lộ, mũi xe xé toạc cơn gió trong vùng hoang vu, gào thét vụt đi.

Lĩnh đội hắng giọng một cái, tiếp tục nói: "Lúc ấy Tiểu Viên Soái trông thấy tôi bảo tôi đi chuẩn bị xe, gọi thêm bác sĩ đi cùng cậu ấy. Nói là còn chưa bắt được tên kia, hắn lái xe trốn đi rồi. Cô với Phó tiên sinh đã đuổi theo nhưng hai người còn đang bị thương, cậu ấy sợ xảy ra chuyện. Tôi nghe xong, vì chuyện quá gấp gáp nên mới tự làm chủ đi điều binh khiển tướng. Cũng may bình thường nhân duyên của tôi không tệ lắm, đội viên đều nghe theo sắp xếp…" Cậu ta cười ha ha hai tiếng, có lẽ là cảm thấy mình giống như Vương bà bán dưa, lại còn khoe khoang trước mặt đại lĩnh đội, cậu ta ngượng ngùng tranh thủ thời gian quay lại đề tài cũ: "Phần lớn đội viên trong đội cứu viện của chúng ta đều phụ trách canh phòng ở bên ngoài, thứ nhất là do đội trưởng Cố cảm thấy tất cả mọi người chưa được huấn luyện chuyên nghiệp sợ sẽ xảy ra nguy hiểm, hai là nhóm tinh anh của bên đội trưởng Cố có nhiều kinh nghiệm cũng không cần đến chúng tôi xông pha chiến đấu, mỗi người tự làm tốt chức vụ của mình thì càng phát huy được nhiều tác dụng hơn. Cho nên tôi cũng không tốn bao nhiêu sức lực, vừa tập hợp xe xong cũng vội theo Tiểu Viên Soái đuổi theo cô."

Khúc Nhất Huyền nghi hoặc: "Theo lời cậu nói thì có vẻ như cứ điểm quân sự cách chỗ tôi vừa dừng xe cũng không xa, sao mất nhiều thời gian như vậy mới tìm tới được?"

Lĩnh đội nghe vậy, lập tức tố khổ: "Lúc ấy tôi đi gọi người, đội trưởng Bành đưa tin cần chi viện, nói là bắt được một tên tội phạm bỏ trốn. Các vết bánh xe trên đường thì vừa nhiều vừa loạn, chúng tôi phải chạy không ít đường vòng. Mà chúng tôi còn phân ra ba đội tìm kiếm rồi đấy, không thì cũng không biết là còn phải mất bao lâu nữa."

Phụ cận cứ điểm quân sự là một vùng đất bằng phẳng, ngoại trừ chính bản thân nó xem như là một ngọn núi phòng thủ thì căn bản xung quanh không có chỗ nào có thể che chắn cho nó.

Bọn họ phụ trách canh gác ở bên ngoài cơ hồ là cách cứ điểm đến một hai cây số, lúc ấy tình huống hỗn loạn, vết bánh xe trên đất ngang dọc lẫn lộn sao có thể lập tức phân biệt ra được cái nào là chính xác? Toàn bộ phải nhờ các tổ lĩnh đội thử từng đường một.

Khúc Nhất Huyền vặn mi, lại hỏi: "Cậu nói trong cứ điểm quân sự là người của Cố Yếm mai phục vậy sao lúc ấy không có ai vào chi viện?"

"Tôi không rõ lắm." Lĩnh đội sờ lên sợi râu bên mép, nói: "Đội trưởng Cố mang theo một đội mai phục ở trên núi không ở cùng một chỗ với chúng tôi. Huống hồ hành động của đội cứu viện và đội cảnh sát đều do các lĩnh đội tự định đoạt, đội cảnh sát bên kia xảy ra chuyện gì chúng tôi không thể biết nội tình."

Cái này thì dễ hiểu. Trước kia lúc cô hợp tác với Cố Yếm cũng là đội của mình thì mình dẫn. Tư tưởng hành động chung không dùng được thì dùng sách lược nhỏ tùy thời ứng biến.

Chỉ là cô vẫn còn nghi vấn: "Trong lúc chuẩn bị, Viên Dã không hề tham dự?"

"Không có, cũng do hôm nay tôi trông thấy Tiểu Viên Soái mới biết hai ngày nay cậu ấy đều ở Ngũ Đạo Lương. Trước đó cũng từng có đội viên nhìn thấy cậu ấy đi cùng đội trưởng Cố nhưng cơ bản không thấy người nên không tin. Chúng tôi đều cho là cậu ấy còn ở bên ngoài chưa tới."

Khúc Nhất Huyền gật gật đầu, biểu thị mình biết rồi.

Cô không hỏi tiếp, chỉ có đôi mắt kia lóe lên tia sáng u ám, phản chiếu hình bóng chiếc đồng hồ đo tựa như có một ngọn lửa xanh trắng đang thiêu đốt.

Thế lửa không vượng, nhưng cũng sinh sôi không ngừng.

** ** **

Lúc gần bình minh xe đến trạm y tế của Ngũ Đạo Lương. Bác sĩ đi theo đội đã sớm nói chuyện với người của trạm ý tế cho nên lúc đội xe đến, ngoài trạm y tế đã có người ra đón ngay lập tức, sau đó đưa Phó Tầm vào trong.

Khúc Nhất Huyền muốn tránh đi, cô ngồi trên ghế dành cho người nhà nghỉ ngơi chờ. Cô im lặng, dựa tường, từ từ nhắm hai mắt, giống như là đã ngủ thiếp đi.

Thỉnh thoảng mí mắt sẽ khẽ run run theo tiếng đồng hồ tíc tắc trên tường.

Lĩnh đội có chút ngồi không yên, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn vào trong theo khe cửa. Phòng khám kéo rèm cách ly, cậu ta không nhìn thấy bất cứ cái gì trong lòng cứ bất an không thôi, cuối cùng dứt khoát đứng lên, đi dạo lòng vòng ở cửa ra vào. Chốc chốc lại liếc nhìn Khúc Nhất Huyền, thấy cô không nói tiếng nào ngồi chờ, cậu ta chỉ có thể kìm nén tâm trạng đi đi lại lại trong hành lang rộng lớn.

"Trạm y tế này vẫn còn quá đơn sơ, một phòng bệnh chỉ có hai cái giường…"

"Cái này hành lang cũng thế, đồ đạc thượng vàng hạ cám gì cũng chất đống hết ra đây…" Lĩnh đội nói, cũng cảm thấy mình nói chuyện có hơi quá chút nhưng thấy Khúc Nhất Huyền vẫn không để ý, cậu ta thấp giọng oán trách một câu: "Tiểu Khúc gia đừng trách tôi nói chuyện không chú ý, tôi thật sự cảm thấy cái trạm y tế này điều kiện có hạn. Không bằng để tôi đưa Phó tiên sinh về Đôn Hoàng khám, vết thương do đạn như thế này thì có bao nhiêu bác sĩ có thể khám chứ? Không có kinh nghiệm!" Cậu ta nói lắm đến mức khiến Khúc Nhất Huyền tâm phiền ý loạn, cô vốn đã không dám ngủ thật lúc này bèn dứt khoát đứng dậy, xốc rèm đi ra bên ngoài chờ.

Lúc tờ mờ sáng nhiệt độ khắp nơi vừa bị gió lớn kèm theo sương mù của cả một đêm làm cho xuống thấp đến mức đóng băng, cô mặc phong phanh, khí lạnh giống như chui lên từ trong lòng đất nhảy tót vào lòng bàn chân cô. Khúc Nhất Huyền thực sự bị lạnh từ trong ra ngoài đến nỗi đông cả máu, lạnh buốt tận xương.

Cô cúi đầu, vùi nửa gương mặt vào trong cổ áo.

Dậm chân.

Lĩnh đội phát hiện động tĩnh ở bên ngoài, cậu ta nhô đầu ra khỏi chiếc rèm, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Khúc gia đứng bên ngoài không lạnh sao?"

Lạnh.

Cô lạnh không nói thành lời, quay đầu nhìn cậu ta một cái, dùng ánh mắt im lặng hỏi thăm: "Cậu có việc gì?"

Lĩnh đội tiếp thu được ánh mắt của cô, vội vàng lắc đầu: "Không có việc gì, không có việc gì."

Dứt lời, cậu ta nhanh nhẹn chui trở về. Nhưng không quá mấy giây cậu ta lại nhô đầu ra, bị lạnh đến mức răng va lập cập vào nhau, run rẩy nói: "Cái đó… Khúc gia, Phó tiên sinh kiểm tra xong rồi."

Khúc Nhất Huyền giương mắt, không nói hai lời, vén rèm tiến vào.

** ** **

Vết thương của Phó Tầm được xử lý kịp thời nên cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần đêm nay quan sát một chút, không có triệu chứng phát sốt hay nhiễm trùng thì chỉ cần đổi lại hai lần thuốc là được.

Lĩnh đội cực kỳ tinh mắt theo sát bác sĩ đi ra quầy bán lấy thuốc, để lại Khúc Nhất Huyền ngồi với Phó Tầm trên ghế dài.

Quan hệ của hai người chuyển biến còn chưa quá hai mươi tư giờ, thậm chí ngay cả mười hai giờ cũng không. Khúc Nhất Huyền vốn không có một chút cảm giác tình yêu cuồng nhiệt nào ngồi cạnh Phó Tầm lại cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Cô xoay mặt nhìn Phó Tầm. Chính bản thân cô cũng không biết mình có thói quen nói thành lời. Thế là sau khi nhìn Phó Tầm chăm chú ba giây cô trực tiếp hỏi: "Em có thể làm gì cho anh?"

Phó Tầm khẽ giật mình, bật cười. Anh đưa tay, cong lại nhẹ nhàng vuốt chóp mũi cô: "Không cần em làm cho anh cái gì, em cứ ở trong tầm mắt anh là được."

Khúc Nhất Huyền nghiền ngẫm ý tứ trong lời của anh, hỏi: "Theo cách nói của anh, vậy đợi lát nữa trở về phòng nghỉ ngơi em phải ở cùng phòng với anh?"

Phó Tầm cúi đầu tới gần cô: "Không dám?"

Phép khích tướng này… Dùng thật không thành tâm, ngay cả đáp lại cô cũng chẳng buồn, hất cằm cắn nhẹ lên cằm anh: "Vậy anh phải chờ lấy, trước khi em nghỉ ngơi với anh, còn có chút chuyện cần bàn giao."

Phó Tầm đoán được.

Nửa đoạn sau, lúc cô không hé răng nửa lời, Phó Tầm đã đoán được.

Cô nhất định sẽ nghĩ cách phản kích, tính nợ thế nào, xử lý mọi chuyện ra sao.

Quyết sách của cô, Phó Tầm luôn luôn rất ít can thiệp, huống hồ là việc liên quan đến đội cứu viện, việc liên quan đến Giang Nguyên, việc liên quan đến Bành Thâm, tất cả đều là điểm mấu chốt của cô.

Phó Tầm rũ mi, ánh mắt rơi xuống đôi môi hơi khô ráo vì thiếu nước của cô. Anh lật tay, lòng bàn tay nhẹ xoa khóe môi cô, cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo khô ráo, hỏi: "Muốn uống nước không?"

Khúc Nhất Huyền không đáp. Cô chăm chú nhìn anh, mấy phần mập mờ, mấy phần dò xét. Phó Tầm chờ một lúc, chờ mãi không thấy cô mở miệng, dứt khoát tự mở miệng hỏi: "Muốn nói cái gì?"

"Không nghĩ cái gì, chỉ là tò mò." Khúc Nhất Huyền nắm cằm anh, nhìn trái phải một chút, nói: "Tò mò sao anh có thể xử lý lập trường cùng thái độ đối với mỗi một chuyện đều vừa vặn như vậy."

"Tận tâm mà thôi." Phó Tầm nhìn đồng hồ trên tường: "Hiếm có người có thể khiến anh muốn hết lòng hết dạ."

Trước đây thứ Khúc Nhất Huyền không thích nghe nhất chính là lời yêu thương của đám đàn ông, cảm thấy vừa đối trá vừa không có nội hàm. Chờ người này đổi thành Phó Tầm, tiêu chuẩn của cô không hề có tiết tháo mà thay đổi theo anh. Cô hào hứng dạt dào truy vấn: "Ngoại trừ em thì sao?"

Phó Tầm tựa như cười rộ lên, anh cười một tiếng, vẻ lạnh lẽo cứng rắn và xa cách trên mặt đều biến mất, chỉ còn lại vẻ lười biếng: "Không có ngoại trừ." Ngữ khí của anh cực kỳ nghiêm túc, không giống đùa cợt: "Chỉ có anh và em."

Khúc Nhất Huyền cảm thấy lời này rất dễ nghe.

Nên thưởng.

Ánh mắt cô phân tán, từ mắt chuyển xuống môi Phó Tầm, lại đến xương quai xanh lộ ra sau hàng cúc áo hé mở, ánh mắt cuối cùng chính xác rơi vào trên eo anh, lúc này mới nhớ tới, từ khi anh đi ra đến bây giờ, người làm bạn gái là cô đây hình như còn chưa quan tâm tới anh.

Thế là, cô hòa ái hiền lành hỏi: "Anh bị thương thành thế này rồi? Có được không?"

Lĩnh đội vừa đi nhận thuốc về nhìn thấy tiểu Khúc gia một mặt hàm chứa ý xuân mà sờ eo Phó Tầm, cả người cậu ta như bị Chung Vô Diễm khiêng đại chùy nện cho hóa đá, cậu ta gắt gao ổn định tại chỗ.

Bà nó… Bây giờ cậu ta xoay người còn kịp không?

**Tác giả có lời muốn nói: Biểu thị tôi có thể phá lệ cho sắp xếp cho Thốn Thốn một cơ hội chứng minh bản thân.*

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 99: Bành Thâm nghe từ đầu đến cuối, ánh mắt nặng nề nhìn cô nửa ngày, nói: ﷺ

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Hình như là không còn kịp rồi… Lĩnh đội vừa nhón chân muốn bỏ đi, khóe mắt Khúc Nhất Huyền quét qua, hỏi: "Thuốc cầm đủ?"

Cậu ta lập tức thành thành thật thật đứng vững, cũng không dám trực tiếp nhìn Khúc Nhất Huyền mà chỉ dám nhìn chằm chằm túi thuốc cầm trong tay, ha ha đáp: "Đủ đủ, quần áo với đồ đạc đều cầm đủ."

Lúc này Khúc Nhất Huyền mới thu cánh tay đang khoác trên eo Phó Tầm rồi dìu anh đứng dậy: "Vậy thì đừng đứng mãi ở đó, đi về nghỉ ngơi đi."

Lĩnh đội "vâng" một tiếng, rảo bước chạy đến, kịp vượt bước vén rèm lên cho hai người ân cần chu đáo đưa bọn họ đi ra ngoài.

Sau khi Phó Tầm lên xe, Khúc Nhất Huyền đang định vòng lên ghế lái lái xe, vừa mở cửa xe thì điện thoại vệ tinh Viên Dã kín đáo đưa cho cô trước khi đi vang lên, cô liếc mắt nhìn kí hiệu có cuộc gọi đến sao đó nâng mắt, liếc mắt với Phó Tầm, nói: "Là Viên Dã, chắc là có tin tức." Cô chỉ chỉ vỉa hè, nói: "Em đi nhận cú điện thoại trước."

Dứt lời, cô trở tay đóng cửa xe, đi về phía đèn đường rồi dừng lại nhận điện thoại.

"Alo?"

"Tôi, Viên Dã." Khúc Nhất Huyền xoa xoa đôi bàn tay, khẽ 'ừ': "Tôi biết."

Viên Dã hỏi: "Tình huống của Tầm ca nhà tôi thế nào rồi?"

"Chúng tôi vừa rút về Ngũ Đạo Lương." Khúc Nhất Huyền quay đầu mắt nhìn xe việt dã dừng ở trong bóng đêm, thấp giọng nói: "Còn chưa rời khỏi trạm y tế."

"Bác sĩ nói thế nào?"

"Không có gì đáng ngại, quan sát hai ngày, không có triệu chứng phát sốt hoặc vết thương bị nhiễm trùng thì cơ bản không có vấn đề gì."

Viên Dã nhẹ nhàng thở ra: "Vậy là tốt rồi, lòng tôi cũng có thể thả lỏng."

Khúc Nhất Huyền đá đá tảng đá ven đường, hỏi: "Vậy cậu có phát hiện gì không?"

"Có." Nói đến chuyện chính, Viên Dã lập tức hăng hái: "Tôi đuổi theo hướng cô nói phát hiện vết bánh xe ở ngoài hai cây số. Tôi dò theo vết bánh xe đuổi theo, quả nhiên thấy được Cruiser ở dưới chân núi tuyết."

"Sau đó thì sao?"

"Bên ngoài nhiệt độ không khí thấp, tôi lo lắng đám Bùi Vu Lượng trốn ở trong xe, quan sát một hồi, mới đi gõ cửa xe. Kết quả cửa xe khóa rồi, bên trong không có một ai."

Khúc Nhất Huyền nghe đến đây mơ hồ nổi lên dự cảm bất tường.

Quả nhiên.

Câu tiếp theo của Viên Dã là: "Bởi vì phá án cần tôi đập cửa sổ xe rồi. Nhưng tiểu Khúc gia yên tâm, tôi bảo Thanh Hải đập chỗ rẻ nhất, chờ xe kéo về Ngũ Đạo Lương tôi sẽ tự móc tiền túi đền cho cô."

Khúc Nhất Huyền yêu xe như mạng, lần trước đưa khách đi thủy thượng Nhã Đan khiến xe bám một đống bụi đen xám cô đã đau lòng không thôi, vừa nghe cửa thủy tinh bị đập, huyết áp lập tức tăng cao: "Cậu đập chỗ nào?"

"Rẻ nhất là… Cửa thủy tinh gần ghế phụ xe…" Viên Dã chột dạ nói quanh co xong, lầm bầm: "Tôi sẽ đến cho cô, nhất định sẽ đền, thật sự sẽ đền cho cô."

Khúc Nhất Huyền biết bây giờ không phải lúc để so đo cửa sổ xe, hít sâu một hơi, cố tự bình tĩnh: "Cậu tiếp tục."

"Trong xe không có ai, tất cả vật tư trên xe ngoại trừ thùng xăng đều đã bị dọn đi. Tôi thử xe một chút, không khởi động được, đoán chừng là không khác bao nhiêu so với dự đoán của cô. Lúc Cruiser đến dưới chân núi tuyết thì hết xăng, Bùi Vu Lượng bỏ thêm xăng trộn lẫn dầu diesel, xe đi chưa được một trăm mét đã ngừng rồi." Viên Dã hít ngụm khí lạnh, tiếp tục nói: "Tôi khám xét xong, đoán là Bùi Vu Lượng đã lên núi, cho nên bò lên một đoạn theo dấu chân."

"Cũng không đi bao xa, đám nhóc con Bùi Vu Lượng kia ý thức đề phòng mạnh, hắn phát hiện phía sau có người đi theo, thả súng bắn lén. Tôi với Thanh Hải thế đơn lực bạc, đối đầu trực tiếp có lẽ không chiếm được chỗ tốt gì bèn đánh dấu lại, rút về xe theo đường cũ." Nghĩ nghĩ, Viên Dã lại bổ sung một câu: "Không chỉ vì nguyên nhân đó mà còn một nhân tố khách quan là thiết bị không đầy đủ, chúng tôi chỉ mang theo một bó dây thừng và đèn pin lên núi. Trên núi nhiệt độ k hông khí thấp chỉ với cái áo jacket này chúng tôi căn bản không đủ chống lạnh."

Khúc Nhất Huyền khó có được nụ cười: "Lấy cớ cái gì, cậu rút lui tôi cũng sẽ không mắng cậu. Tòa núi tuyết kia là một trong mười khu núi cấm lớn trong khu không người, hai mặt vách núi dốc thẳng, một mặt liền với dãy núi Côn Lôn, dốc đứng hiểm trở, căn bản không phải đường mà con người có thể đi. Không thì cậu cho rằng vì sao tôi yên tâm rút về Ngũ Đạo Lương chỉnh đốn như vậy? Quan sát ngọn núi kia từ trên máy bay, địa hình của nó giống như chiếc túi, chỉ có một cửa ra vào. Cậu chỉ cần bảo Thẩm Thanh Hải bó chặt miệng túi, Bùi Vu Lượng mọc cánh cũng khó thoát."

Viên Dã yên tĩnh.

Sau đó là một trận hít khí lạnh liên tục thán phục: "Tiểu Khúc gia, cô nói xem ở tây bắc có chỗ nào là cô không biết không. Tại sao chỉ tùy tiện một ngọn núi cô cũng có thể nói ra tên tuổi? Có phải cô đã sớm trù tính xong?"

Khúc Nhất Huyền không phủ nhận: "Nếu không… thì sao? Bùi Vu Lượng là ai, hắn còn có thể làm việc thuận theo tâm ý của cậu hay sao?"

Viên Dã lúc này triệt để bội phục: "Cô mau nói cho tôi nghe một chút đi, sao cô làm được? Chỗ này cũng cách cứ điểm quân sự mười mấy cây số đấy, trên đường đi tùy tiện sai mấy cây số thì cũng không phải là vào cái núi tuyết này nữa đâu."

Mũi chân Khúc Nhất Huyền cóng đến cứng ngắc, cô dậm chân, chịu đựng cơn tê dại truyền lên từ lòng bàn chân, mới thở phì phò nói: "Nói cho cậu cũng được, Viên Dã, cậu giúp tôi làm một chuyện."

“Được được.” Cách điện thoại, Viên Dã cười một tiếng, tiếng cười trầm thấp lại êm tai: “Chuyện cô bảo tôi làm, tôi có làm chuyện nào không tốt chưa?”

Lời này thật đúng là không có khuếch đại. Mặc dù có chút chuyện làm còn chưa hoàn mỹ, nhưng cũng được tám chín phần mười, vững vững vàng vàng. Nhưng phàm là chuyện Khúc Nhất Huyền căn dặn cậu ta nhất định sẽ làm hết sức mình.

Nhưng bây giờ trong lúc mấu chốt này, cậu ta còn có thể không chút do dự mà đáp ứng, thật là khiến Khúc Nhất Huyền có mấy phần cảm động.

“Tôi muốn cậu thay tôi chạy một chuyến đến Đôn Hoàng, chỉ có cậu đi tôi mới có thể yên tâm.” Cô thuận theo ánh đèn đường nhìn về phía cuối con đường, lúc mở miệng ngữ khí nhiều hơn mấy phần u trầm: “Cậu về Đôn Hoàng tìm Vương Khôn, tìm được người rồi tôi sẽ nói cho cậu biết tôi muốn làm gì.”

Viên Dã trầm mặc mấy giây, hỏi: “Khúc gia, cô cho tôi câu lời chắc chắn, việc này có phải có liên quan đến đội trưởng Bành hay không?”

“Ừ.” Khúc Nhất Huyền thừa nhận: “Cho nên việc này, chỉ có cậu có thể làm.”

Viên Dã không lên tiếng.

Cậu ta không nói lời nào, Khúc Nhất Huyền cũng kiên nhẫn chờ. Ngón tay đã cóng đến không còn tri giác, áo jacket chỉ có thể ngăn cản gió lạnh có hạn, trước tờ mờ sáng khí lạnh như thấm vào từng đoạn xương, toàn thân cô lạnh đến phát đau. Cô nắm chặt tay, nhìn đường chân trời chậm rãi nổi lên tia sáng thâm thúy, phảng phất như tia sáng bị giấu trong đèn quỷ, tia sáng là màu trắng ấm áp, hướng mặt trời mọc hé ra ra một khe hở nhỏ dài như màn đêm thông ra một lỗ lớn, có ánh sáng thời gian dần lọt ra.

Thật lâu sau.

Tiếng hít thở ở đầu bên kia nặng nề hơn, giọng Viên Dã vừa trầm vừa khàn: “Khúc gia biết đội trưởng Bành đối với tôi mà nói giống như cha mẹ tái sinh. Lúc tôi đốn mạt nhất là anh ấy mang tôi đi làm việc kiếm tiền bằng con đường đứng đắn, lúc tôi làm sai cũng là anh ấy không để ý hiềm khích lúc trước mang tôi theo bên người dốc lòng dạy bảo. Tôi đã thề, muốn bán mạng cho anh ấy cả một đời.”

Khúc Nhất Huyền nghe hết, không kêu một tiếng.

“Nếu để tôi chọn một trong hai người cô và đội trưởng Bành, tôi làm không được. Dù là hiện tại lập tức xử bắn tôi, tôi cũng không thể phản bội bất cứ ai trong chúng ta.” Thanh âm cậu ta nghẹn ngào, giống như khó mà tiếp tục nói nữa, lại an tĩnh một lát mới vang lên tiếng hô hấp đứt quãng của cậu ta, từng tiếng từng tiếng như là chỉ thở thôi cũng phải bỏ ra một cái giá khổng lồ.

“Tiểu Khúc gia, cô với đội trưởng Bành không thể ngồi xuống nói chuyện sao? Có phải có chỗ nào hiểu lầm…”

“Viên Dã.” Khúc Nhất Huyền ngắt lời cậu ta. Cô đút một tay vào túi nhìn “Lòng trắng trứng” ở nơi xa phía trước, tựa như một khắc sau sẽ có ánh nắng từ trong cái khe này tung ra, cô nhìn không rời mắt: “Cậu hiểu lầm.”

“Tôi để cậu đi Đôn Hoàng tìm Vương Khôn không phải là vì đối phó đội trưởng Bành, mà là yêu cầu xác nhận một sự kiện. Như cậu nói, có quá nhiều chuyện cậu không biết, cho nên cậu không thể nào suy xét tính chính xác của những chuyện mà tôi đây quyết định. Lúc Bùi Vu Lượng bắt cóc Giang Doãn làm con tin, bức hiếp tôi thay hắn dẫn đường nói với tôi, tai nạn xảy ra lúc Vương Khôn mang khách là hắn tìm người sắp xếp.”

Viên Dã mơ màng: “Chờ chút? Tai nạn xe cộ? Chính là lần khiến anh ta bị đội xe khai trừ, nghề nghiệp kiếm sống bị hủy hết… Còn táng gia bại sản, bị tàn tật?”

“Ừ.”

“Bùi Vu Lượng nói là hắn sắp xếp? Hắn có mặt mũi lớn đến vậy sao!” Viên Dã giận dữ, rống xong lại cảm thấy phản ứng của mình quá quá khích, sờ lên ót ép buộc bản thân tỉnh táo lại: “Cô nói tiếp đi.”

“Trạm bảo hộ Tác Nam Đạt Kiệt ở Khả Khả Tây Lý có một phòng quan sát, trong phòng quan sát có thể trông thấy cửa chính của cứ điểm quân sự. Phó Tầm ở trên khán đài từng nhìn thấy Vương Khôn xuất hiện gần cứ điểm quân sự. Trọng điểm là, đêm Giang Nguyên mất tích đã lái chiếc xe kia đi, chiếc xe kia biến mất cùng cô ấy, Cruiser vốn không thấy tăm hơi lại dừng trong kho đầu của cứ điểm quân sự.”

Tiếng hít thở của Viên Dã trở nên yên tĩnh, đầu bên kia điện thoại triệt để an tĩnh. Một lát sau, cậu ta khàn giọng giống như cực kỳ gian nan đưa ra quyết định: “Tôi đi thay cô một chuyến.”

“Được.” Khúc Nhất Huyền quay người, rảo bước đi vào xe: “Chuyện này không thể để cho đội trưởng Bành biết.”

“Anh ta biết bên cạnh tôi người có thể dùng được chỉ có cậu, nhất định sẽ tìm cơ hội thăm dò cậu. Cậu muốn để anh ta tin tưởng thì canh giữ ở cửa ra vào núi tuyết, không rời nửa bước.”

Viên Dã ‘ừ’, cả người như bị sương mù vây đến không còn sức lực: “Tôi biết, Thẩm Thanh Hải là có thể tin, trước khi tôi đi sẽ dặn dò cậu ta. Chỗ đội trưởng Bành, tôi tận lực…”

Khúc Nhất Huyền mở cửa xe, thấy lính đội chân tay luống cuống ngồi ở phía sau trọn to mắt nhìn cô, mi tâm không khỏi nhíu một cái: “Cậu ngồi phía sau làm gì?” Cô nghiêng đầu nhìn Phó Tầm tựa ở chỗ ngồi phía sau, khẽ nâng cằm ra hiệu lính đội xuống xe: “Cậu lái xe đi.”

Lính đội có nỗi khổ không nói được. Trước đó không phải tiểu Khúc gia đuổi cậu ta xuống chỗ ngồi phía sau à… Sao cô nói mất trí nhớ là mất trí nhớ thế?

Cậu ta oan ức nghiêng người đi ra ngoài từ chỗ kế bên Khúc Nhất Huyền, mắt thấy sau khi cô lên xe cả người toàn hơi lạnh nhào vào Phó Tầm trong ngực. Cậu ta đứng ở ngoài xe, bị gió đêm trước tờ mờ sáng của Ngũ Đạo Lương thổi khắp toàn thân như bị nước đá dội, không ngăn được bản thân liên tục rùng mình hai cái.

** ** **

Toàn thân Khúc Nhất Huyền như khối băng, từ trong ra ngoài đều tỏa ra khí lạnh. Phó Tầm ôm cô vào trong ngực, nhét vào trong áo khoác, nắm chặt hai tay cô dán lên vị trí tim, khe khẽ xoa nắn sưởi ấm cho cô.

Khúc Nhất Huyền được một tấc lại muốn tiến một thước, dứt khoát đặt toàn bộ chân lên đùi anh. Viên Dã nghe động tĩnh ở đầu kia, thở phào một cái, cố ý hòa hoãn không khí: “Chuyện tôi cũng đã đồng ý với cô, cô có thể nói cho tôi nghe một chút cô định tính toán Bùi Vu Lượng thế nào đi?”

“Ừ.” Chóp mũi lạnh buốt của Khúc Nhất Huyền chôn trong cổ Phó Tầm, chờ toàn thân ấm áp lên cô mới ngẩng đầu, gối lên bả vai anh, chậm rãi nói: “Tôi và Tầm ca của cậu sau khi trở về từ Ngũ Đạo Lương phát hiện doanh địa có người đến, xem chừng là có người mật báo cho Bùi Vu Lượng. Tầm ca của cậu cảm thấy đặt toàn bộ mai phục ở cứ điểm quân sự không an toàn, đêm đó thương lượng kế hoạch dự bị với tôi.”

Đương nhiên, cái kế hoạch dự bị này không khớp hoàn toàn với chuyện xảy ra đêm nay được. Cũng may không xảy ra sơ suất lớn nào, từng bước mà Bùi Vu Lượng đi vừa hay trùng hợp với kế hoạch dự định của bọn họ.

“Chúng tôi thương lượng nếu như cứ điểm quân sự xảy ra vấn đề nhất định phải đuổi Bùi Vu Lượng vào một cái bình nhỏ, để hắn vào được không ra được. Đương nhiên, cũng không thể cứng rắn đuổi, quá cố ý dễ khiến người ta sinh nghi, ngược lại cái được không bù được cho mất.”

Xe khởi động, dọc theo quốc lộ chạy về phố chính của Ngũ Đạo Lương. Đèn đường ngoài cửa sổ toàn bộ lui lại phía sau, như một dải đèn liên miên chập trùng xếp thành đèn sông. Tia sáng trắng nơi đường chân quả nhiên càng ngày càng sáng, mơ hồ đến lộ ra mấy tia nắng sớm.

Cô hơi híp hai mắt, ngay tiếng nói cũng trầm xuống: “Trên đường tôi cố ý nhắc đến núi tuyết, kể cho hắn nghe chuyện xưa. Chuyện xưa là nói bừa, nói mấy trăm năm trước có người dân tộc Tạng leo núi phát hiện một long huyệt trên núi tuyết, long huyệt gần đỉnh núi, đống đá vụn trước cửa hang cực kì khuất. Lúc người dân tộc Tạng chăn thả đi qua long huyệt, hôm đó đúng lúc là ngày gió bắt đầu thổi. Trong long huyệt có tiếng rống ngâm, người dân Tạng nhất thời hiếu kì chui vào động xem là có cái gì.”

“Trong huyệt động mùi hôi thối nồng đậm, khung xương động vật chất đầy. Càng đi vào trong, càng khô ráo. Không chỉ nhìn thấy một dòng nước tuyết chảy xuống từ trên đỉnh núi, trong động bảy cong tám quẩn, càng chạy càng ấm áp. Chờ người dân tộc Tạng ra khỏi cửa hang nhìn thấy một mảnh thảo nguyên lớn, cảm thấy là chân thần chúc phúc, thế là tụng kinh cầu phúc, cầu nguyện thượng thiên.”

“Nhưng kỳ thật, nào có long huyệt hay chốn đào nguyên, tất cả đều là tôi nói những nói cuội.” Dựa vào tính cách của Bùi Vu Lượng, lời nói vô tâm của cô ngược lại sẽ làm hắn buông lỏng cảnh giác, cộng thêm Phó Tầm hát bè cùng cô, cái này hiệu quả bảo đảm thật, đủ để khiến hắn khắc sâu ấn tượng.

Đương nhiên, chuyện xưa này cũng không phải nói những nói cuội hoàn toàn. Trong long huyệt có tiếng rống ngâm, đi vào chỗ sâu có thể gặp một mảnh thảo nguyên, tất cả đều có ám chỉ.

Một là nói rõ huyệt động này hai đầu thông gió, hai là nói rõ trên núi khí hậu ướt át ôn hòa, thích hợp cỏ cây sinh trưởng.

“Trong huyệt động mùi hôi thối nồng đậm, khung xương động vật chất đầy đất”, “Càng đi đi vào trong càng khô ráo ấm áp” và “Chỗ sâu trong hang động còn có dòng nước tuyết” càng nói rõ hang động này thích hợp để cư trú, có dã thú làm tổ định cư.

Có nguồn nước, có con mồi, khí hậu thích hợp — Bùi Vu Lượng không còn đường lui tất nhiên sẽ nghĩ đến nơi này để tìm đường sống trong tuyệt cảnh.

** ** **

Cúp điện thoại, xe cũng đến bãi đỗ xe của Duyệt Lai Tân quán. Một nơi như Ngũ Đạo Lương, từ thành tây đến thành đông, đi ngang qua cả một cái trấn cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Sau khi Khúc Nhất Huyền xuống xe, dặn dò lính đội tìm một cô gái trong bộ phận hậu cần của đội cứu viện đến, cô muốn liệt kê một danh sách thiết bị cứu viện. Mấy ngày nay cô ngủ không ngon, vừa nằm là không đánh thức được, dù sớm cũng phải hơn hai giờ chiều. Đợi cô tỉnh ngủ, cơ hồ lãng phí thời gian cả một ngày, có một số việc thừa dịp bây giờ còn tỉnh, tranh thủ thời gian bàn giao trước.

Cô vừa đi vừa dặn dò: "Hôm nay Cố Yến nhất định sẽ tới, chờ anh ấy tới, nếu như tôi còn đang nghỉ ngơi thì cậu cứ nói với anh ấy giờ cơm tối tôi sẽ ra ngoài gặp. Anh ấy muốn hiểu rõ cái gì, cậu trực tiếp nói cho anh ấy biết, nếu có chuyện khẩn cấp thì đánh thức tôi."

"Tin tức tôi tới Duyệt Lai không cần giấu diếm, trong đội có người nào muốn xác nhận, cậu cũng đi xác minh xác nhận. Có tôi ở đây, hết thảy lấy lệnh của tôi làm chuẩn, đừng để ai cũng có thể ra lệnh, điều động đội cứu viện…"

Nói còn chưa dứt lời, Khúc Nhất Huyền dừng lời, ánh mắt nhìn thẳng Bành Thâm dựa vào quầy tiếp tân như đang chờ ai đó, bước chân dừng lại, đứng lại tại chỗ.

Bành Thâm nghe từ đầu đến cuối, ánh mắt nặng nề nhìn cô nửa ngày, nói: "Cô đã đến, tôi đang chờ cô."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 100: "Tôi trông thấy Cruiser ở đó." Giọng cô nghe không ra cảm xúc, bình tĩnh không gợn sóng: ﷿Chính là chiếc Giang Nguyên

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Đèn hành lang trong khách sạn sáng rực, tia sáng trong nháy mắt chuyển tối. Khúc Nhất Huyền đứng dưới ánh đèn u ám, cả người như bị che trong chiếc lồng tách biệt với ánh sáng, quanh thân dát lên một tầng bóng đen. Cô cũng không bất ngờ khi thấy Bành Thâm ở đây, chỉ là không ngờ sẽ nhanh như vậy, trong thời gian như thế này, trong tình cảnh cô chưa kịp tô son trát phấn để ngụy trang như thế này, không hề có điềm báo trước đã chạm mặt.

Lính đội đứng bên cạnh trong đầu vẫn là câu nói đầy khí phách của Khúc Nhất Huyền "Đừng để ai cũng có thể ra lệnh điều động đội cứu viện", nghĩ đến đội trưởng Bành đã đứng ở đây không biết bao lâu, sợ là đã nghe thấy được cả câu, cậu ta chợt cảm thấy bầu không khí vừa xấu hổ vừa quái dị.

Cậu ta giống như lương thần* vô tội bị cuốn vào tiết mục tranh quyền của hai vua, vừa vô tội vừa uất ức.

** Lương trong lương thiện.*

Đừng nói lên tiếng, ngay cả thở mạnh cậu ta cũng không dám, nín thở khẽ khàng chuyển bước ra sau lưng Phó Tầm, cố gắng tìm thứ gì đó có tác dụng che chắn, giảm bớt cảm giác tồn tại.

Không ngờ, phản ứng đầu tiên của Bành Thâm không phải là so đo với Khúc Nhất Huyền. Anh ta liếc mắt, ánh mắt nghiêng sang nhìn Phó Tầm đang đứng dưới ánh đèn, giống như đánh giá hai giây, cất bước tiến lên: "Tôi nghe Viên Dã nói anh bị đạn bắn, có nặng lắm không?"

"Không sao" Trên mặt Phó Tầm tìm không thấy vẻ khác lạ, vẫn bình tĩnh thong dong như thường ngày: "Bị thương ngoài da."

"Không sao thì tốt, anh là khách quý, xảy ra chuyện trên địa bàn của tôi, tôi biết ăn nói thế nào với cậu đây." Anh ta dứt lời, mí mắt nhấc lên nhìn về phía Khúc Nhất Huyền: "Cô thì sao?"

Bành Thâm chỉ chỉ vết trầy da bên má cô: "Làm con gái cũng không biết trốn ra phía sau, nếu không có Phó tiên sinh che chở cho cô, tôi xem xem cô thành thế nào rồi."

Khúc Nhất Huyền vô ý thức sờ sờ mặt, chạm đến vết thương cảm thấy đau rát, mới cười một tiếng, nói: "Dưỡng hai ngày là khỏi, anh lên lầu nghỉ ngơi trước đi, em nói với đội trưởng Bành hai câu sẽ lên." Nửa câu nói sau, Khúc Nhất Huyền nói với Phó Tầm. Chuyện nội bộ của đội xe, chuyện giữa Khúc Nhất Huyền với Bành Thâm, Phó Tầm đều không muốn lẫn vào, mà cũng lẫn vào không được.

Khúc Nhất Huyền trải bậc thang cho anh bước xuống, anh tất nhiên sẽ cảm kích bước xuống.

Phó Tầm cùng lính đội vừa đi, vẻ thái bình giả tạo trên mặt Bành Thâm cũng hoàn toàn dỡ xuống. Vẻ mặt anh ta mỏi mệt, như là mệt đến cực hạn, vành mắt phát xanh, trong đôi mắt chất chứa nồng đậm ủ rũ đối mắt với cô: "Mấy ngày nay cô không dễ chịu hơn tôi, tôi cũng không giữ cô lại, chờ cô nghỉ ngơi đủ chúng ta lại nói chuyện."

Khúc Nhất Huyền đi về phía đầu cầu thang dựa người lên máy bán đồ uống, nói: "Sau khi tôi đuổi theo còn chưa kịp trò chuyện với Cố Yến, tình huống hiện trường thế nào?" Dù thái độ của cô không khác bình thường, đối với anh ta cũng coi như cung kính, nhưng lại lược bỏ xưng hô nên vẫn lộ ra mấy phần xa lạ.

Bành Thâm không ngờ.

Chỉ là trong giờ phút mấu chốt này hai người vốn đã không đoàn kết, Anh ta không muốn mâu thuẫn càng sâu hơn, dừng một chút, nói: "Cái tên gọi là… Thượng Phong, thừa dịp loạn mà trộm trốn rồi, vừa vặn trốn trong tay tôi. Ngoại trừ hắn, hai người trong phòng chỉ huy không chạy thoát đều bị Cố Yến giải đi, nghe nói là tòng phạm, liên quan đến án mạng ở quần thể cổ mộ Đô Lan trước đó không lâu."

Khúc Nhất Huyền gật đầu, lập tức giống như lơ đãng nhắc đến: "Tôi tự tiện chủ trương việc này anh không có ý định so đo?"

Cô đang nói đến chuyện sau khi Giang Doãn sau khi mất tích ở núi Minh Sa, chuyện cô tự tiện điều động đội cứu viện, xâm nhập núi cát.

Bành Thâm nghe hiểu.

Anh ta nhíu mày, hình như có chút không hiểu cô, ánh mắt hơi lấp lóe, nửa ngày sau mới khàn giọng đáp: "Tôi biết, chuyện của Bùi Vu Lượng cô xa cách với tôi không ít. Cô quên lúc trước tôi dạy cô thế nào rồi à? Muốn giải quyết mọi chuyện thì không thể hành động theo cảm tính, làm việc nếu chỉ dựa vào yêu thích của bản thân…" Lời còn chưa dứt, anh ta cứng nhắc ngừng câu chuyện, hơi có chút đau lòng phất phất tay: "Quên đi "

Khúc Nhất Huyền bất động. Cô lẳng lặng nhìn Bành Thâm. Cô nhìn thật kỹ từ nếp nhăn bên khóe mắt đến cái cằm lún phún râu, từ ánh mắt của anh ta đến dáng vẻ của anh ta, từ con ngươi sâu thẳm đến độ cong bên khóe môi của anh ta, không chừa một chỗ nào.

"Tôi nhìn thấy Cruiser ở chỗ đó." Giọng cô nghe không ra cảm xúc, bình tĩnh không gợn sóng: "Chính là chiếc Giang Nguyên lái đi vào đêm mất tích đó."

Bành Thâm khẽ giật mình, lập tức gật gật đầu: "Cô biết…"

"Tôi còn đang suy nghĩ nên nói cho anh biết thế nào." Khúc Nhất Huyền giương mắt, im lặng đối mắt với anh ta.

Bành Thâm nói: "Cố Yến chậm chạp không hạ lệnh, tôi làm đại biểu hành động cùng tiểu tổ xem xét tình huống. Đã thấy được chiếc Cruiser trong kho dầu, lặp đi lặp lại xem xét, cho đến khi nhìn thấy huy hiệu của Tinh Huy ở đuôi xe mới dám xác nhận thật là chiếc Cruiser Giang Nguyên lái đi bốn năm trước."

Khúc Nhất Huyền nhẹ chế giễu mà giật giật khóe môi, giống như không tin lắm: "Đêm nay phát hiện?"

Bành Thâm gật đầu: "Đêm nay."

Khúc Nhất Huyền lại hỏi: "Quân sự cứ điểm thì sao, biết đến từ lúc nào?"

Bành Thâm do dự trong chớp mắt, anh ta lấy ra điếu thuốc cắn vào trong miệng thanh âm hàm hồ nói: "Rất sớm, từ trước khi tôi chơi xe, chỗ kia vẫn là Khôn ca của cô nói cho tôi biết. Trước kia lúc anh ta làm buôn lậu, hàng toàn cất trong đấy. Về sau quốc gia quản lý nghiêm tôi cũng cảm thấy anh ta làm nghề này không lâu dài, hại người không lợi mình, nên để anh ta vào đội xe để ngừng làm nghề nghiệp đó." Anh ta hút thuốc, khẽ híp mắt, ngữ khí trầm thấp, tỏ ra khá là phiền muộn: "Đây dù sao cũng không phải chuyện vẻ vang gì, Vương Khôn bây giờ cũng thành như thế rồi, tôi mới không nói cho cô biết. Không chỉ cô, Viên Dã theo tôi nhiều năm như vậy cũng không rõ ràng nội tình."

"Trước kia thời thế hỗn loạn, vì kiếm ăn, chuyện gì mà chưa từng luồn cúi? Tôi biết những năm này cô âm thầm giúp Vương Khôn không ít, cũng là không muốn việc này sẽ ảnh hưởng tới cảm tình giữa hai người."

Khúc Nhất Huyền tránh khói, xin tiếp tâm một tờ giấy một cây bút, viết ra thiết bị cần thiết để ngày mai vào núi tuyết. Cô buông thõng mắt, thanh âm như đang tung bay trên đầu khói hư vô: "Tôi cũng không muốn giữa chúng ta thành thế này, Bùi Vu Lượng đã từng giết người, trong tay dính máu, cũng chỉ có quan hệ lợi ích với tôi. Những lời hắn nói kia, mới đầu tôi không tin, một chữ cũng không tin."

Ngòi bút của cô dừng lại, nâng mắt nhìn Bành Thâm: "Nhưng về sau mỗi chuyện hắn nói có suy luận rõ ràng, tất cả đều là chuyện anh chưa từng nói cho tôi nghe…" Cô giống như là nói không được nữa, lắc đầu, lại nâng bút, tiếp tục liệt kê danh sách.

Bành Thâm không đáp lời. Anh ta dựa vào quầy hàng, cúi đầu hút mạnh một hơi thuốc, lập tức phiền muộn dập tắt điếu thuốc trong cái gạt tàn thuốc tiếp tân cố ý đưa lên.

"Chuyện của Giang Doãn tôi biết từ chỗ Cố Yến." Bành Thâm nhéo nhéo mi tâm, "Lúc nào lên núi, tôi sẽ đi chung với cô. Coi như liều cái mạng này của tôi, tôi cũng sẽ đổi Giang Doãn về giúp cô, để cô cho nhà họ Giang một lời giải thích."

Khúc Nhất Huyền dừng ngòi bút lại, ánh mắt rơi vào tờ giấy ghi một nửa, thật lâu, cô mới vòng ngòi bút, tiếp tục viết nốt.

"Nhiều người thì nhiều tai mắt không tiện nói chuyện, hết thảy cũng chờ cứu Giang Doãn về rồi lại nói. Tôi đã thiếu nhà họ Giang một Giang Nguyên, không thể lại thiếu một Giang Doãn. Bất kể là Giang Nguyên hay là Bùi Vu Lượng…" Cô dừng lại lời nói, chăm chú nhìn Bành Thâm, gằn từng chữ: "Sớm muộn sẽ được phơi bày."

Cô chồng danh sách đã liệt kê tên các thiết bị lên, lại giấy bút còn thừa cho tiếp tân, "Đội trưởng Bành, lần cứu viện này liên quan đến tiền đồ và phát triển trong tương lai của Tinh Huy. Cho dù có khó khăn thế nào, chúng ta cũng phải vứt bỏ tạp niệm, nghĩ cách cứu viện Giang Doãn trước. Chuyện sau này thì sau này hãy nói, luôn có biện pháp giải quyết."

Bành Thâm gật đầu khen ngợi: "Tám giờ sau bữa cơm tối, tập hợp ở phòng họp trên tầng ba Duyệt Lai Tân quán, chúng ta lập kế hoạch cứu viện."

Khúc Nhất Huyền không có dị nghị, mặt cô lộ vẻ mệt mỏi nhìn thang lầu một chút, đi hai bước giống như nhớ tới cái gì, lại quay người, nói: "Viên Dã nói với anh chưa? Tôi phái cậu ta theo dõi cửa ra vào của núi tuyết để phòng Bùi Vu Lượng phát hiện núi tuyết là cạm bẫy không đường lui, chạy về theo đường cũ."

"Cố Yến hẳn là cũng phái người qua rồi." giọng Khúc Nhất Huyền vừa chậm vừa trầm: "Vừa hay có Viên Dã nhìn chằm chằm tôi cũng có thể yên tâm chút. Với biểu hiện của bọn họ ở cứ điểm quân sự tối qua, tôi thực sự rất hoài nghi năng lực chấp hành của bọn họ." Trước câu nói này, giao phong giữa hai người là kín đáo, mịt mờ. Cao thủ so chiêu không cần câu nào cũng đâm trúng điểm yếu, làm đối phương máu me đầm đìa. Thăm dò của cô, tiến lui giấu trong từng câu chữ, vẫn để lại chỗ trống cho thể diện.

Nhưng sau câu nói này, cô không che giấu ý đồ muốn ngăn cản Bành Thâm gọi Viên Dã về, trắng trợn, giống như là xé mở hết thảy ra trước mặt anh ta, không nể mặt mũi.

Bành Thâm trì trệ, cầm thái độ cam chịu, khẽ vuốt cằm.

Thấy ý kiến đã đạt thành nhất trí, Khúc Nhất Huyền không còn lưu lại, cất bước lên lầu. Đi chưa được mấy bước, Bành Thâm gọi cô lại: "Nhất Huyền, hai ngày trước đưa hoa quả cho tôi, có phải cô không?"

Khúc Nhất Huyền quay người.

Bành Thâm lại đốt một điếu thuốc, anh ta cầm điếu thuốc, hơi híp mắt lại, cười với cô: "Cô quên, tôi ăn dưa Hami sẽ tiêu chảy."

Dứt lời, anh ta không nói thêm nữa, phất phất tay, ra hiệu cô mau lên lầu. Anh ta cũng quay người, dần dần nhạt đi trong tầm mắt của cô.

** ** **

Lính đội đợi cô ở đầu cầu thang lầu hai, thấy cô đi lên, cậu ta ân cần đẩy đủ dẫn cô đến gian phòng vừa mở ở lầu bốn.

"Phó tiên sinh đã nghỉ ngơi, tôi sợ cô không tìm thấy phòng lại phải đi vòng thêm đường, vẫn đứng chờ ở tầng hai." Cậu ta đi sau Khúc Nhất Huyền hai bước, chờ cô chuyển bước sang chỗ ngoặt trên cầu thang, lại nhỏ giọng phàn nàn: "Duyệt Lại này tổng cộng có bốn tầng, cũng không lắp đặt cái thang máy, mỗi lần đều phải leo cầu thang, cũng không sợ khách hàng mệt mỏi… Chậc!"

Cậu ta đưa thẻ phòng cho Khúc Nhất Huyền, không nói gì cười cười. Mắt thấy Khúc Nhất Huyền nhận thẻ phòng, quét thẻ vào phòng, cậu ta mới nói: "Vậy tiểu Khúc gia nghỉ ngơi thật tốt, tôi ở ngay cửa đối diện, có việc gì cứ gọi tôi."

Khúc Nhất Huyền chợt đến nhớ đến một chuyện, quay đầu gọi cậu ta lại, đưa danh sách: "Ngày mai trước khi lên núi, chuẩn bị đầy đủ."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 101: Cô chạm vào vết thương quấn băng bạc của anh, hỏi: Nếu không… anh ở dưới em ở trên?"

Edit: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Lúc Khúc Nhất Huyền vào nhà, trong phòng tắm có tiếng nước chảy.

Cô cắm thẻ vào khe thẻ điện để bật đèn, nhìn quanh phòng một vòng, sau khi xác nhận Phó Tầm đang tắm liền quay trở lại, gõ cửa một cái.

Tiếng nước trong phòng tắm dừng lại, giọng nói khàn khàn trầm thấp của Phó Tầm cách một tầng hơi nước vang lên: "Nhất Huyền?"

Khúc Nhất Huyền dựa cửa, hỏi: "Vết thương vừa mới băng bó, tắm cái gì mà tắm?"

Bên trong yên tĩnh một cái chớp mắt, cũng không có tiếng đáp lại, nhưng tiếng nước không vang lên nữa.

Khúc Nhất Huyền đứng một hồi ở cửa, nghe động tĩnh bên trong đoán hẳn là anh đang lau người chuẩn bị đi ra, cũng không làm như kẻ biến thái đứng sau cửa nghe lén, thấy quyển sổ ở trước bàn liền xé một trang giấy liệt kê danh sách thiết bị một lần nữa.

Lần này liệt kê, là danh sách cá nhân.

Từ gậy leo núi, lều vải hai người cho doanh địa trên núi cao, kính râm, đèn pin, bình nước ấm, dao găm Thụy Sĩ đến số lượng lớn kem chống nắng, son môi, bật lửa thông khí, diêm chống nước, bộ bát dùng trên núi… Nghĩ nghĩ, cô lại thêm ở bên trên bạch dược Vân Nam, thiết bị phun sương.

Lúc Phó Tầm đứng ở sau lưng cô, cô vừa viết xong một nét cuối cùng, đóng bút lại.

Anh đưa tay rút tờ danh sách từ lòng bàn tay Khúc Nhất Huyền nhìn lướt qua: "Chỉ những thứ này?"

"Chỉ những thứ này." Cô đứng dậy, quay lưng về phía cửa sổ kéo khóa áo jacket, cởi áo khoác xuống: "Em còn chuẩn bị một phần, giao cho người dẫn đội. Tờ danh sách kia có áo jacket thông khí, quần áo lông, quần áo trong thoát nhiệt tốt cùng túi ngủ lót lông, còn có mũ, bao tay, tất lông, giày leo núi chất lượng cao. Những thứ như drone, máy phát điện và thiết bị cứu viện, trong đội khẳng định mang theo không ít, em liệt ra toàn bộ trên tờ đơn kia."

Phó Tầm ép danh sách lại trên bàn, dựa về sau vào bàn đọc sách, để cô tránh đi đề tài này.

Phòng khách sạn không lớn, phạm vi hoạt động càng trở nên chật chội. Hai người chỉ đứng ở mép giường, gian phòng đã trở lên chen chúc giống như không còn chỗ nào chứa thêm được người nữa, lộ ra vẻ nhỏ hẹp hết sức.

Khúc Nhất Huyền tiện tay che áo khoác lên trên chụp đèn đầu giường, quay người ôm lấy anh.

Nửa người trên của anh để trần, trên cánh tay có giọt nước chưa lau khô, một tay ướt át. Cô không để ý chút nào, tay từ bên cạnh eo của anh vòng qua, mười ngón đan xen sau thắt lưng, ngửa đầu nhìn anh.

"Em lo cho Giang Doãn."

"Bùi Vu Lượng tổn thất nặng nề, oán khí nhất định sẽ trút hết lên người cô ấy."

Phó Tầm không tiếp lời.

Anh hơi cúi người, ôm lại cô, lòng bàn tay bóp nhẹ ở phần gáy cô, im ắng trấn an.

Khúc Nhất Huyền so với ai khác đều sống rất hiện thực, cô không tin đến tình cảnh như thế này, Bùi Vu Lượng còn có thể đối xử tốt với Giang Doãn, còn có thể lộ ra vẻ mặt ôn hoà với cô ấy. Tên chết tiệt kia, bị buộc lên núi tuyết, chờ hắn phát hiện chính mình bị lừa, khi đi đến tuyệt cảnh, đoán chừng cái gì cũng có thể làm được.

Phó Tầm cúi đầu, cằm tựa trên xoáy tóc ở đỉnh đầu cô nhẹ nhàng vuốt ve: "Hắn không dám quá phận."

"Giang Doãn là con tin, cũng là điều kiện đàm phán duy nhất của hắn, an toàn không phải là vấn đề." Tay của anh dừng ở phần gáy Khúc Nhất Huyền dọc theo cổ bóp nhẹ trên vành tai cô: "Trước ngủ một giấc dưỡng thần, đợi ngày mai sau khi lên núi, sẽ không có thời gian nghỉ ngơi."

Trước mắt, điều duy nhất cô có thể làm dưỡng như cũng chỉ có dưỡng đủ tinh thần.

Chỗ núi tuyết kia, không làm đủ chuẩn bị, đội cứu viện căn bản không có cách nào đợi quá lâu ở trên núi, càng đừng đề cập đến trong phạm vi lớn như vậy lục soát cứu ra ba người sống.

Lớp băng tuyết đọng khó đi, nhiệt độ trên núi rất thấp, thiếu dưỡng khí, bất kể là cái nào cũng đều có thể trở thành giới hạn của đội cứu viện.

"Tinh Huy không phải chưa từng làm cứu viện trên núi cao, Núi A Nhĩ Kim ở khu vực Tân Cương cùng khu vực dãy núi trong Khả Khả Tây cũng từng làm qua cả." Một câu của cô, lộ ra tâm sự nặng nề.

Phó Tầm đổi vị trí suy nghĩ, nếu anh ở vị trí của Khúc Nhất Huyền này, sợ là lo nghĩ và áp lực cũng không ít hơn so với cô.

Anh đưa tay ra sau thắt lưng, tách ra mười ngón tay cô đan xen, nắm tay cô ngồi xuống mép giường.

"Cứu viện trong khu vực núi cao A Nhĩ Kim và Khả Khả Tây anh có ấn tượng." Anh cúi người, thay cô nới lỏng dây giày, cởi tất, "Hình như cũng là vi phạm quy định đi lại? Không lấy được giấy cho phép leo núi, tự mình đi vòng đường xa."

Khúc Nhất Huyền tự giác nằm nghiêng về giữa giường, "Đúng vậy, sau ba ngày mất liên lạc, bạn bè gọi cứu viện. Bình thường loại gặp nạn do không đi theo hành trình này, đều là uổng phí lực lượng cứu viện."

Sau khi Phó Tầm kéo màn cửa vào, cũng nằm lên theo.

Phòng nhỏ vẫn có chỗ tốt của phòng nhỏ, hơi ấm đầy đủ, tính toán không gian không kém chút nào.

Anh kéo Khúc Nhất Huyền qua ôm vào trong ngực, hỏi: "Lần cứu viện kia tốn bao lâu?"

"Ba lượt lục soát cứu viện đều thất bại, đến thi thể người gặp nạn cũng không tìm được." Cô cẩn thận tránh đi vết thương trên lưng anh, nhích lại gần ngực Phó Tầm: "Lúc ấy nhận được điện thoại, sau khi nghe xong miêu tả tình huống, cơ hồ không có bất cứ hi vọng nào đối với việc cứu viện thành công."

Nhưng đánh giá kết quả sẽ không ảnh hưởng đến hành động cứu viện.

Bất kể hi vọng có xa vời bao nhiêu, chỉ cần có sinh mệnh yêu cầu, đội cứu viện phải tập kết tài nguyên lực lượng lên núi lục soát cứu viện.

Phó Tầm nhẹ nắm bờ vai của cô, thấp giọng nói: "Anh biết."

"Tình huống lần này không giống thế." Anh hơi cúi đầu.

Bùi Vu Lượng có kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại, vật tư cả xe Cruiser cũng đủ để ba người chèo chống ba ngày, chờ Bùi Vu Lượng phát hiện núi tuyết mới là âm mưu gậy ông đập lưng ông bọn hắn, hắn sẽ bảo tồn thể lực chuẩn bị sắp xếp sau cùng.

** ** **

Màn cửa che mất ánh sáng, bên ngoài mặt trời mọc hay lặn dường như cũng không có quan hệ gì với căn phòng này, trong phòng âm u, giống như chìm vào đêm tối, chỉ từ khe hở màn cửa rò rỉ ra vài tia nắng mới mọc sáng nay, lấp lánh, giống như ánh đèn khảm trong đường hầm, khiến ánh sáng trong cả gian phòng như chìm vào ranh giới của biển sâu.

Khúc Nhất Huyền không lại tiếp tục chủ đề cứu viện, bất kể là nhắc lại cứu viện ở núi A Nhĩ Kim hay là thảo luận lục soát cứu viện núi tuyết lần này đều không có chút ý nghĩa nào.

Chuyện có thể làm cô đã làm — liệt kê danh sách, chuẩn bị thiết bị cứu viện.

Tiếp theo liền chờ nhân viên đầy đủ, mở họp quyết định kế hoạch cứu viện.

Cô nhắm mắt lại, đầu ngón tay đánh một vòng trước ngực anh: "Không hỏi em cùng Bành Thâm hàn huyên cái gì?"

Phó Tầm nắm chặt cái tay không an phận của cô đè trước ngực, khàn giọng hỏi: "Trò chuyện cái gì? Ngoại trừ thăm dò lẫn nhau, còn có gì mới mẻ?"

Khúc Nhất Huyền ngoắc ngoắc khóe môi, im lặng cười.

Cô thích đàn ông thông minh, bắt đầu giao lưu không uổng phí đầu óc, càng không uổng phí miệng lưỡi.

"Thật là có một đoạn." Cảm giác ù rũ dần dâng lên, thanh tuyến của cô cũng bắt đầu lười biếng: "Anh ta nói với em câu nói sau cùng là, 'Cô quên, tôi ăn dưa Hami sẽ bị tiêu chảy'."

Cô dừng một chút, nói: "Em đích xác quên, anh ta không ăn dưa Hami. Bảy tám tháng trước, lúc dẫn đoàn đi qua Qua Châu, bên cạnh cao tốc, quốc lộ đều có lán bán dưa dựng lên tạm thời, bán cầu kỷ dại với hoa quả khô đặc sản, cho tới bây giờ anh ta cũng không động vào, chỉ cùng ông chủ nhặt chút cầu kỷ đen lấy uống trà."

Cách mấy giây Phó Tầm mới nói tiếp: "Em cảm thấy mình hoài nghi nhầm người?"

"Ừm." Cô nhíu nhíu mày, giải thích: "Anh ta biện bạch, bán thảm (*tỏ vẻ đáng thương*), giải thích đều không trong sạch được bằng những lời này."

Phó Tầm mở mắt.

Tay ôm trên eo cô hơi dùng lực một chút, nhấc cô lên trên người mình, mặt đối mặt.

Anh nhìn vào mắt cô.

Ánh sáng quá mờ, anh không thấy rõ cảm xúc trong mắt cô, chỉ có thể nhìn thấy một chùm sáng trong mắt cô đang tỏa sáng.

Anh đưa tay, cánh tay kìm chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, ôm cô hướng về trước người mình, một cái tay khác nâng cằm cô lên, cơ hồ chóp mũi chạm chóp mũi nhìn nhau: "Vậy em chuẩn bị hai phần danh sách là phòng bị ai?"

Khúc Nhất Huyền cảm thấy ngoài ý muốn anh lại lưu ý đến dụng ý cô chuẩn bị hai phần danh sách, nhìn anh chằm chằm mấy giây, chợt cười lên: "Các anh giám định khảo cổ, có phải ánh mắt đều đặc biệt độc hay không, nghĩ đến cũng nhiều hơn so với người khác?"

"Các anh?" Phó Tầm im lặng nhắc lại lời cô, hỏi: "Ngoại trừ tôi ra, em còn biết ai làm giám định khảo cổ?"

Khúc Nhất Huyền sợ đè lên vết thương của anh, tách hai chân ra, đầu gối chạm đất, phân ra đặt ở hai bên eo anh.

Cô cúi đầu, tìm được môi anh, cọ xát miệng anh: "Nói cho em nghe một chút đi bình thường anh làm sao giám định bảo vật?"

"Giám định bảo vật?" Ánh mắt của anh sáng lên, giống như là bị cô câu dẫn đốt lên ánh lửa: "Nói đơn giản nhưng cũng phức tạp, là một công việc tinh tế."

Anh càng nói như vậy, Khúc Nhất Huyền hào hứng càng dày đặc: "Lấy ngọc bội Câu Vân làm thí dụ, anh đơn cử cho em nghe một chút xem."

Phó Tầm giống như cười, lại như không cười, cô không thấy rõ, chỉ thấy ánh mắt anh nhấp nháy, ẩn ẩn lộ ra tia nguy hiểm.

"Giám định bảo vật, đều phải nhìn trước." Thanh âm của anh trầm thấp, không nhanh không chậm: "Vật gì cũng có trình tự như vậy, trước nhìn lớp bọc bên ngoài, lại nhìn tạo hình vẻ ngoài, hình dáng sắc thái hoa văn trang trí."

"Giám định ngọc khí chủ yếu phải nhìn bề ngoài của ngọc khí, ngọc bội sau khi khai quật lên được người ta lau mài đi thưởng thức, có thể cảm nhận được một tầng dầu ở mặt ngoài và có cảm giác trơn bóng. Đồ vật có niên đại, tự có cảm giác trơn bóng cổ xưa, có sự khác nhau nhất định với bọn trộm cổ ý làm cũ. Chỉ một bước cơ bản này, liền có thể cơ bản phán định đồ cổ là thật hay giả. Sau đó nhìn chi tiết, cũng chính là tạo hình vẻ ngoài của ngọc khí, hình dáng sắc thái hoa văn trang trí. Ngọc bội Câu Vân có đặc thù rất rõ ràng là tinh phẩm từ thời kỳ văn hóa Hồng Sơn."

Khúc Nhất Huyền nghe rất nghiêm túc, thậm chí còn lặng lẽ làm bút ký trong lòng, không may may phát giác ánh mắt người "Giảng bài" từ nhạt chuyển thâm, dần dần nồng đậm.

"Còn có một loại bảo bối, phương thức giám định không giống bình thường." thanh âm Phó Tầm chợt thấp, ôm lấy eo cô dán sát vào phần eo bụng trần trụi của anh, quay người đặt cô dưới thân.

"Bước đầu tiên cũng là nhìn." Anh cúi đầu, môi rơi vào trên môi cô, nhẹ nhàng hôn một cái: "Bước thứ hai là sờ."

Lòng bàn tay anh ấm áp rơi vào ngang hông cô, mang theo độ ấm, dán sát tuyến eo, từ dưới lên trên. Lòng bàn tay lại xoay một vòng ở xương quai xanh, ở chỗ mềm mại sau tai cô, hết sức kiên nhẫn.

Cô bị mê hoặc, trái tim cũng theo động tác của anh lên lên xuống xuống.

Chỗ sâu nhất dưới đáy lòng, có nơi nào đó như không bị khống chế, một lúc trống không, một lúc lại tràn đầy. Đáy lòng lại giống như bị ai gặm cắn, từng chút từng chút, tê dại đến mức khiến cả người cô run rẩy.

Anh không nói thêm gì nữa, lòng bàn tay hướng lên trên, đẩy ra tầng trở ngại kia, nắm chặt lấy cô. Giống như từng chút một siết chặt trái tim của cô, nhịp tim của cô cũng đi theo cứng lại, hô hấp cũng trở nên khẩn trương hơn.

Chút lực khống chế nhỏ nhoi kia, theo từng bước một công thành chiếm đất của anh, bị phá hủy hầu như không còn.

Hốc mắt hơi nóng, gần sát anh, dựa vào anh, từng chút khát vọng dưới đáy lòng bị câu dẫn dụ dỗ, sinh ra mấy phần ham muốn đối với anh.

Khúc Nhất Huyền từ trước đến nay không chơi xấu, sau khi rõ ràng mình muốn cái gì, cô mở mắt, ánh mắt mang theo vài phần kiều diễm bị anh thấm vào, cứ như vậy nhìn thẳng vào anh, hỏi: "Bước thứ ba thì sao?"

Tiếng nói của cô ám ách, chỉ hai người có thể nghe thấy, nhưng chính loại ái muội nhỏ nhẹ này có thể gợi lên cảm giác chinh phục cùng khoái cảm bí ẩn nhất.

Phó Tầm cúi người thấp xuống, eo bụng dán sát da thịt cô. Anh sát lại rất gần, dựa vào cũng rất gần. Đầu ngón tay chạm đến sống lưng cô, châm lửa khắp nơi, vuốt ve xoa nắn.

Dưới màn cửa lộ ra một chút ánh sáng, dưới khách sạn cũng dần dần có tiếng người, tiếng xe.

Khúc Nhất Huyền có chút phân tâm trong một khoảng khắc, anh lập tức nắm chặt eo cô, hơi nhấc cô lên, không cho cô có một giây lát thất thần.

"Bước thứ ba… Trau chuốt." Anh cúi đầu hôn lên môi cô, miêu tả vành môi, hết ức kiên nhẫn trêu chọc sự hứng thú của cô. Khi hứng khởi hay không kiên nhẫn, anh thỉnh thoảng sẽ dùng răng nhọn khẽ cắn, hoặc là mút vào môi dưới cùng đầu lưỡi của cô.

Hô hấp của anh nóng, môi nóng, thân thể cũng nóng.

Loại nóng bỏng này, giống như mời gọi, khiến cho một chút do dự lo lắng cuối cùng của cô toàn bộ sụp đổ.

Hoan hảo một lần thì thế nào, cũng chỉ là nhân chi thường tình. (*Nhân chi thường tình – chuyện bình thường của con người*)

Cô chủ động vòng chân bám lấy eo anh.

Thân thể phụ nữ mềm mại, cô chiếm hết cái lợi của sự mềm mại đó, dán sát, ôm ấp, tới gần, không chút nào ngượng ngùng.

Nơi cô thích, nơi cô muốn chiếm hữu, cô sẽ dùng đầu ngón tay miêu tả từng tấc lại từng tấc.

Giống như lưng, xương cụt, đường nhân ngư của anh, giống như độ cong nơi khóe môi của cô mà anh thích, Khúc Nhất Huyền cũng cảm thấy những đường cung này có lực hấp dẫn trí mạng đến dụ hoặc.

Bóng tối, thường là hoàn cảnh này sinh mập mờ tốt nhất.

Toàn bộ cảm quan dường như đều tập trung ở xúc cảm, chưa lúc nào Khúc Nhất Huyền ý thức rõ ràng đến như vậy, cô thích bị chiếm hữu, được quý trọng, được cần đến.

Anh giống như đang khai hoang mở rộng bờ cõi, vô cùng kiên nhẫn từng bước một đánh cờ. Lại giống như đang thăm dò, tìm kiếm điểm mẫn cảm của cô. Nhất nhất ghi nhớ tất cả mọi vị trí, phản ứng khi cô khom lưng hoặc run rẩy, cô tránh né hoặc đón ý nói hùa.

Món đồ ngăn trở duy nhất trên người cô bị ngón tay của anh móc lấy, từng tấc từng tấc kéo xuống mắt cá chân.

Khúc Nhất Huyền khó nhịn, hơi nâng eo quấn lấy anh.

Cô vừa tới gần, tự chủ của Phó Tầm chỉ trong khoảnh khắc liền tan rã, tiếng hít thở của anh dần dần nặng nề hơn, thổ lộ trên làn môi tinh tế của cô. Giống như trấn an, lại như dụ dỗ, từng chút hôn môi cô.

Cô vùi mình trên ga giường mềm mại, bao bọc quanh cô là cánh tay của anh, lực lượng kiên cố, giống như có thể ôm lấy tất cả của cô. Lưng thấm ra chút mồ hôi, có chút oi bức. Cô giật giật, đầu gối vừa nhấc, đã cọ đến chỗ băng gạc ở eo anh, một chút hỗn loạn kia khiến cho đầu óc bị làm cho hôn mê của cô rốt cuộc có một sợi tỉnh táo lại.

Cô mở mắt, mũi chân quấn trên lưng anh hơi cong, dùng chính mình cọ cọ anh, lập tức hơi thở hổn hển, nhẹ giọng thương lượng với anh: "Anh thế này… dễ bị thương."

Tiếng nói của cô hơi ám ách, lộ ra cảm giác loạn tình gợi cảm.

Phó Tầm chỉ nghe thôi đã căng cả cổ họng, hầu kết của anh lăn lộn một vòng trên dưới, lúc mở miệng, thanh âm so với cô còn ám ách hơn: "Không có gì đáng ngại."

Khúc Nhất Huyền lo lắng. Vết thương trên eo anh không phải cô không nhìn thấy, máu thịt be bét, trước khi băng bó cầm máu rất là kinh khủng.

Rõ ràng đêm nay còn muốn cẩn thận quan sát liệu anh có phát sốt không, vết thương có nhiễm trùng không, nhưng là sau khi lên giường… Hết thảy đều không thể khống chế. Làm sao phát sinh cô cũng không nhớ rõ, lưng đổ mồ hôi, trên thân tất cả đều là ấn ký cùng xúc cảm mà anh lưu lại, đến nay vẫn không lắng lại được.

Cô nuốt nuốt một ngụm nước bọt, nhìn anh: "Em vẫn sợ."

Nhưng nếu đã không thể dừng được…

Cô chạm vào vết thương quấn băng gạc của anh, hỏi: "Nếu không… anh ở dưới em ở trên?"

Editor: Ahihi, Ahihi, lần đầu edit chuyện ấy …. =)))))))

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 102: Cô bây giờ, lòng tràn đầy vui vẻ, vô vị sinh tử

Edit: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Phó Tầm ôm lấy eo cô, ép vào trong ngực mình.

Cằm của anh chống lên cổ cô, tiếng cười rầu rĩ nặng nề, có loại mị lực chỉ thuộc về đàn ông thành thục.

Trái tim Khúc Nhất Huyền rung động, giống cỏ lau bên hồ, bị gió đè nặng trên thân, làm cho từng sợi lông nhỏ gãi vào đáy lòng cô, gãi đến mức ngực cô run rẩy.

Thân thể của cô mềm mại, tựa sát vào nhau, có chút yếu thế dựa vào Phó Tầm.

Thanh âm của cô cũng mềm mại, chỉ là trong sự mềm mại này trộn lẫn tiếng nói có chút khàn khàn của cô, sẽ không lộ ra quá mức yểu điệu quyến rũ, ngược lại có loại khí chất mị hoặc, hết lần này tới lần khác lại đúng là khẩu vị của anh.

Mặt mày anh lười biếng, nhàn nhạt quét cô một cái, hỏi: "Anh ở trong lòng em, đến cùng là hình tượng gì? Để cho em cảm thấy anh làm bằng sứ, nặn từ bùn, phải nhẹ cầm lên, nhẹ đặt xuống?"

Ngữ khí của anh có chút tủi thân, lại có mấy phần đắc ý nho nhỏ do được cô để ý được đặt ở trong lòng, đàn ông thành thục lại ngây thơ luôn luôn có thể đúng lúc đánh trúng tâm khảm của phụ nữ, một kích tức trúng.

Khúc Nhất Huyền cười cười, răng nhọn khẽ cắn vai phải của anh.

Phó Tầm vô ý thức kéo căng cơ bắp đối kháng với cô, nhưng loại phản ứng bản năng này không kéo dài đến một giây, anh lập tức thả lỏng người, để tùy cô cắn càng sâu.

Lòng bàn tay anh lót sau cổ của cô, nâng cô lên, không nhẹ không nặng "Hử?" một tiếng.

Khúc Nhất Huyền nhả ra, khẽ nhếch cằm, nhìn anh, sau khi suy nghĩ mấy giây, cô nghiêm túc nói: "Hình tượng không thể thay thế được."

"Sẽ không có ai tốt hơn anh, cũng không thể khiến em thích được như anh." Cô muốn ngồi lên, lại sợ thật làm tổn thương lòng tự trọng đàn ông của anh, đành ôm eo anh, ngửa đầu nhìn: "Câu trả lời này hài lòng không?"

Phó Tầm cười nhẹ một tiếng, cắn cằm cô, hàm hồ hỏi: "Nói thật?"

Khúc Nhất Huyền nhíu mày: "Anh không tin em?"

Cô khó được nguyện ý mở miệng nói một câu xinh đẹp dễ nghe, anh dám không tin?

Điểm tính tình bướng bỉnh kia của cô còn chưa kịp ấp ủ có thành tựu, lại một lần nữa bị anh áp xuống, anh nắm chặt bắp đùi của cô, đè nặng xuống: "Tin."

"Nghe em nói một câu thích rất khó khăn," anh thở nhẹ, cọ xát, đã tra tấn cô cũng là tra tấn chính mình, "Từ tối hôm qua đến bây giờ, anh vẫn cảm thấy không chân thực."

Anh không cần nghe được hứa hẹn gì từ Khúc Nhất Huyền, chỉ cần được cái miệng đó của cô dỗ dành, máu chảy đầu rơi cũng cam tâm tình nguyện.

Anh cúi đầu, hôn cô.

Từng cái từng cái một, giống như là đánh dấu lãnh địa của chính mình, không sợ phiền hà.

Khúc Nhất Huyền bị anh nắm chặt eo, toàn thân đều căng thẳng như dây cung. Trên người những nơi da thịt chạm vào nhau đều là nhiệt ý nóng bỏng, giống như có một chùm lửa, rơi rụng, tia lửa văng tung tóe, dính phải chất đốt liền bùng lên.

Cô đưa tay vòng lấy gáy anh, cũng không quên tránh miệng vết thương của anh: "Anh đừng nhúc nhích."

Cô nắm tay trái của anh, nắm chặt một chút xíu, trước khi cơn sóng triều tan rã, cô nghĩ nghĩ, thật sự lại hỏi một lần: "Không cần thay đổi tư thế?"

Phó Tầm không đáp.

Anh khẽ cắn vành tai của cô, hơi thở ấm áp, tất cả đều rơi vào trên vành tai cô.

Cô vô ý thức co lại, chưa trốn được xa hơn, đã bị anh nắm eo bắt trở lại, lần này không hề khách khí, như là cố ý khiến cô rơi vào trạng thái không có chút phòng bị nào từ bỏ tất cả bị anh lấp đầy, tiến vào vào nơi sâu nhất, ẩn núp.

Cô hừ một tiếng, từ thân đến tâm đều tràn đầy.

Cũng không dám động, cằm cô dán vào môi anh hơi ngửa lên, có chút đáng thương thở thật sâu hổn hển một tiếng.

Phó Tầm mở mắt ra, giống như còn ngại không đủ, đâm đến mức khiến cô hơi hơi cong người lên. Tay từ vòng khe hở giữa eo cô và ga giường luồn vào, lót đằng sau thắt lưng cô, trở tay nắm chặt, nhấn xuống một cái, chặt đến mức không còn khe hở.

Lần này muốn mệnh.

Toàn thân cô đều mềm xuống, tay ôm lấy phần gáy anh mất lực, mũi chân đều cuộn tròn. Liều mạng muốn chạy trốn, lại tham lam muốn tới gần một chút.

Phó Tầm thong thả luật động, dường như cố ý muốn báo thù vừa rồi của bị cô khinh thị, lúc cô cầu anh, anh thiếu ba phần lấp đầy; lúc cô không muốn, anh nhất định phải vào hết mười phần.

Tiếng người ồn ào náo động bên ngoài dần dần tán loạn, cách đầu bậc thang càng gần, lên lầu xuống lầu, tiếng đóng cửa mở cửa càng giống như là chui vào trong lỗ tai, rõ ràng có thể nghe thấy từng tiếng.

"Cách âm không tốt." Anh cố ý, cắn môi cô, nghe cô nhỏ giọng hừ: "Em phải nhịn một chút."

Khúc Nhất Huyền mở mắt nhìn anh, trước mắt có chút mông lung, ngũ quan khuôn mặt anh lại hết sức rõ ràng, ẩn nhẫn, khắc chế, lại vui sướng tràn trề.

Cô cắn môi dưới, tay treo ở bả vai anh càng nắm càng chặt.

Vốn còn muốn nói gì đó, nhưng là lời còn chưa tới bên môi, đã bị va nát. Câu nói kia tựa như là báo trước khai mạc, cho đến khi cô bị cảm giác khoái cảm đánh sâu vào gột rửa tận đỉnh, cô mới biết được, đây mới thật sự

là bắt đầu.

** ** **

Không biết qua bao lâu, chờ đến lúc Phó Tầm rốt cục thả cô đi ngủ, cô đã mệt cực kỳ.

Giữa lúc ý thức mông lung mơ hồ, trong đầu cô hiện lên hình ảnh từng màn vừa rồi dõng dạc nói muốn "Anh ở dưới em ở trên", giống như ảnh động đang không ngừng phát lại, lặp đi lặp lại, vô cùng vô tận "nhục nhã" cô.

Rốt cuộc hình ảnh cũng đến điểm cuối, dừng lại ở lúc cô đã tỉnh bì lực tẫn, trên tấm hình cô quấn lấy anh cầu xin anh nhanh lên. Loại cảm giác ngập đầu tê dại, giống bị điện giật còn sót lại trong thân thể kia, thỉnh thoảng lại nảy lên hai lần như muốn thể hiện cảm giác tồn tại rõ ràng.

Phó Tầm đợi cô ngủ an ổn, mới kéo cả người cô ôm vào trong ngực.

Những sợi tóc giữa tóc mai bị thấm ướt, dán ở bên môi.

Anh đưa tay thay cô đẩy ra, môi từ ấn đường của cô, rơi xuống chóp mũi, cuối cùng nhẹ nhàng hôn một cái trên môi, cũng đi theo nhắm mắt nghỉ ngơi.

** ** **

Giấc ngủ này, từ hừng đông ngủ đến lúc hoàng hôn ngã về tây.

Từ khe hở màn cửa lộ ra ánh sáng đều mang theo màu vàng ấm, mờ nhạt như nạm viền vàng, dừng ở trên sàn nhà.

Ngoài cửa, là tiếng đập cửa nhẹ mà khắc chế, đầu tiên là ba tiếng, thấy bên trong không có động tĩnh, lại tiếp tục vang lên một trận.

Phó Tầm tỉnh trước, mở mắt thấy cô nhíu mày không vui, cẩn thận rút tay từ dưới cổ cô ra, mặc áo vào đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa chính là người dẫn đội, thấy mở cửa là Phó Tầm, ngẩn ra, thấp giọng hỏi: "Phó tiên sinh, tiểu Khúc gia có phải còn chưa tỉnh ngủ không?"

Trong hành lang rất yên tĩnh, an tĩnh như là vạn sự đều có một kết thúc yên tĩnh.

Anh nắm chốt cửa, không trực tiếp trả lời mà hỏi ngược lại: "Tìm cô ấy có chuyện gì?"

"Là như thế này." Người dẫn đội tự dưng cảm thấy cảm giác áp bách quanh thân dần dần nặng hơn, anh ta liếm liếm môi, nói ngắn gọn: "Đội trưởng Cố tới, nói là bên núi tuyết có tình huống khẩn cấp, muốn mấy vị lĩnh đội tập hợp triển khai cuộc họp."

Dứt lời, anh ta đã chờ một hồi, thấy Phó Tầm không tiếp lời, lại bổ sung: "Đội trưởng Cố, đội trưởng Bành đều đã chờ trong phòng họp."

"Tôi đã biết." Phó Tầm nói: "Đánh thức cô ấy khả năng tốn chút thời gian, nhờ anh đi nói một tiếng, để hai vị ấy chờ một chút."

Người dẫn đội đầy miệng đáp ứng, nhìn cánh cửa đóng lại trước mắt, anh ta quay người, bỗng nhiên dừng lại bước chân.

Chờ chút…

Lời này muốn nói làm sao???

** ** **

Khúc Nhất Huyền là tự mình tỉnh.

Tiếng đập cửa vang lên cô liền tỉnh, chỉ là ý thức còn chưa trở lại, đôi mắt như bị dính chặt không mở ra được.

Những lời người dẫn đội và Phó Tầm nói cô đều nghe thấy được, lỗ tai giống như trời sinh biết bắt giữ từ ngữ mấu chốt, vừa nghe đến "Tình huống khẩn cấp", dây cung đang lỏng lẻo cũng lập tức căng lên.

Cô mở mắt, đắp chăn ngồi dậy.

Trên thân còn có chút lười nhác, mệt mỏi, cô dựa vào đầu giường phát ngốc một hồi lâu, thẳng đến khi cửa khép lại, Phó Tầm trở về, cô mới giống như hoàn toàn tỉnh táo lại, tiếng nói ám ách hỏi: "Dẫn đội nói cái gì? Núi tuyết bên kia phát sinh tình huống khẩn cấp gì rồi?"

"Không rõ ràng, Bành Thâm cùng Cố Yến chờ em ở phòng họp, hẳn là muốn thừa dịp người đến đông đủ lại nói." Phó Tầm nhấn chốt mở đèn tường chiếu sáng, cúi người ôm cô: "Đi tắm rửa trước? Anh đi lấy quần áo cho em thay."

Cũng tốt.

Cằm cô đặt trên vai anh nhẹ nhàng gật một cái: "Ôm em đi."

** ** **

Trạng thái chuẩn bị chiến đấu, thời gian tắm rửa đều là bóp nặn.

Khúc Nhất Huyền không lãng phí quá nhiều thời gian trên mặt cá nhân, thu thập chỉnh tề xong cùng Phó Tầm một trước một sau đẩy ra cửa lớn phòng họp lầu ba.

Trong phòng họp ngoại trừ Bành Thâm cùng Cố Yến, còn có bao nhiêu người dẫn đội phụ trách các lĩnh vực khác biệt. Hẳn là đã đợi cô một hồi, trên bàn nước trà đã hết một nửa, mặt lộ vẻ nóng nảy xao động.

Cô vừa đến, tiếng trò chuyện trong phòng họp đột ngột dừng lại, cả căn phòng ăn ý yên tĩnh, tất cả mọi người đứng dậy đón chào.

Khúc Nhất Huyền cũng không bởi vì địa vị của mình hết sức quan trọng liền tỏ thái độ khinh mạn, thành khẩn xin lỗi một tiếng, cùng Phó Tầm ngồi xuống phía dưới vị trí của Bành Thâm.

Ánh mắt Cố Yến dừng lại trên thân hai người một cái chớp mắt, mở miệng nói trước: "Nghe nói hai người đều bị thương, không thăm hỏi trước, là tôi sơ sót."

Khúc Nhất Huyền liếc mắt nhìn anh ta, không quá khách khí phá đám nói: "Chúng ta quen biết lâu như vậy, không cần đến những lời xã giao này. Chuyện bị thương này, không trách anh."

Cố Yến cười một tiếng, dường như đã quen với phương thức nói chuyện của cô, nói: "Nếu không phải quen biết lâu như vậy, biết tính tình cô thế nào, cô nói lời này tôi thật muốn hiểu lầm." Dứt lời, ánh mắt anh ta lệch sang một bên, rơi xuống người Phó Tầm: "Vết thương không sao chứ? Cũng trách tôi chỉ lệnh hành động không rõ ràng, làm chậm trễ thời gian bắt giữ tốt nhất. Không chỉ lọt lưới hai con cá, còn làm hai người bị thương."

Phó Tầm ý vị thâm trường nhìn Khúc Nhất Huyền bên cạnh đang có chút đứng ngồi không yên, cười cười, nói: "Làm phiền anh bận tâm. Bị thương ngoài da dưỡng hai ngày là tốt, không có gì đáng ngại."

Khúc Nhất Huyền bị ánh mắt của anh nhìn đến ngứa ngứa sau tai, luôn có chút không được tự nhiên, chỉ coi như không nhìn thấy, hắng giọng một cái, tiếp lời: "Vào chủ đề chính đi, núi tuyết bên kia xảy ra chuyện gì?"

Lúc vừa rồi đi vào cô đã quét một vòng, lần chi viện này, mấy vị dẫn đoàn chịu trách nhiệm chính của đội cứu viện Tinh Huy toàn bộ đều đến đông đủ. Tư thế triệu tập khẩn cấp này, nhìn như là muốn lập tức xuất phát.

Cố Yến đáp: "Tối hôm qua cùng đội ngũ của Viên Dã phân công đi ra ngoài còn có hai tiểu đội của tôi, một đội áp người trở về, một đội khác đuổi theo Bùi Vu Lượng. Thời điểm trời sắp sáng, Viên Dã phát tọa độ cho tôi, nói đã tìm được điểm đám người Bùi Vu Lượng bỏ xe, để tôi điều tiểu đội kia đi tụ hợp."

"Đến lúc đó, tình trạng thời tiết núi tuyết bên kia đã rất tệ. Đến xế chiều, trên núi có bão tuyết, tình trạng thời tiết ác liệt. Khả năng… Đến làm phiền các vị lĩnh đội mạo hiểm gió tuyết sớm lên núi."

Bão tuyết?

Khúc Nhất Huyền nhíu mày.

Này rất khó giải quyết.

Bão tuyết mang tới không chỉ là nhiệt độ hạ thấp, mà tầm nhìn trên núi cũng theo đó giảm xuống, hoàn cảnh ác liệt, nếu xảy ra bất trắc, đám người Bùi Vu Lượng lúc nào cũng có thể có nguy hiểm sinh mệnh.

Cô nâng mắt, ánh mắt nhìn về phía người dẫn đội: "Buổi sáng tôi đưa cho anh danh sách thiết bị, anh đã chuẩn bị xong?"

Người dẫn đội gật đầu: "Đều chuẩn bị xong, mượn khách sạn một gian lều cỏ, gửi tạm thời."

Khúc Nhất Huyền gật đầu, ngược lại nhìn về phía Bành Thâm: "Tôi cảm thấy lên núi cứu viện không có vấn đề."

Bành Thâm không nói, ánh mắt rơi xuống trên người mấy vị lính đội bên dưới, chờ bọn họ mở miệng.

Thiết bị cứu viện lần trước vào lúc phục kích cứ điểm quân sự đã chuẩn bị đầy đủ hết, đội viên đội cứu viện cũng toàn bộ tại chỗ chờ lệnh, lại thêm vật tư đầy đủ, lần chuẩn bị cứu viện này cơ hồ đạt đến trình độ phân phối tối cao, không có bất kỳ một vị lính đội nào chần chờ do dự.

"Hoàn toàn có thể sớm lên núi."

Trong mắt Bành Thâm lộ ra ý khen ngợi, thỏa mãn gật gật đầu, "Nếu toàn thể đội viên đã thông qua, tiếp theo là phân phối cụ thể vật tư và nhân viên, cùng chế định lộ tuyến cứu viện."

Anh ta nhìn về phía Khúc Nhất Huyền, ánh mắt mỉm cười: "Tôi lui về vị trí hàng hai quá lâu rồi, hội nghị vẫn là do cô chủ trì đi."

Khúc Nhất Huyền không giả ý khiêm tốn khách sáo, cô cầm bút ký hiệu, đứng dậy đến trước bảng trắng vẽ lên bản đồ địa hình núi tuyết.

"Núi tuyết là một nhánh của dãy núi A Nhĩ Kim, trước đây chúng ta đã từng làm cứu viện ở núi A Nhĩ Kim, có hiểu biết đại khái đối với địa hình. Từ trên nhìn xuống núi tuyết, hình dạng ngọn núi giống dây vải bó chặt, cũng giống như cái bình nằm ngang. Nơi này…"

Cô vòng tròn điểm Bùi Vu Lượng bỏ xe: "Là cửa ra vào duy nhất."

"Còn lại hai bên núi tuyết đều là vách núi cheo leo, cắt ngang vắt dọc, căn bản không có đường có thể đi. Hướng duy nhất thông tới mạch chính của dãy núi A Nhĩ Kim, đã từng có đội ngũ thăm dò khai thác mỏ địa chất hạ trại, cầu nối duy nhất ở giữa hai ngọn núi đã bị chặt đứt, hình thành tử lộ. Bùi Vu Lượng muốn xuống núi, nhất định phải rút về đường cũ."

"Ấn theo cước trình của Bùi Vu Lượng cùng tình huống trên núi trước mắt…" Cô dừng lại, muốn nhìn thời gian, lúc nâng cổ tay mới nhớ tới đồng hồ đeo tay đã lấy xuống khi tắm, chỉ sợ còn lưu lại trong phòng tắm.

Ánh mắt Phó Tầm từ đầu đến cuối không rời khỏi cô, thấy thế, vô cùng tự nhiên nâng lên cánh tay đeo đồng hồ đưa tới trước mắt cô.

Khúc Nhất Huyền nắm chặt tay anh, cúi đầu nhìn thời gian, ngay trước mặt nhiều người như vậy, không nhẹ không nặng bóp lòng bàn tay của anh một cái, lúc này mới buông ra, tiếp tục nói: "Bùi Vu Lượng hẳn là từ một giờ trước đã thuận lợi trèo lên đỉnh núi, cũng khẳng định ý thức được hắn đã chui vào trong bẫy do chúng ta thiết kế tốt. Đỉnh núi không có nơi che chắn, hắn mang theo lều vải cũng không có chỗ hạ trại, dưới bão tuyết bức bách mang tới áp lực sinh tồn, hắn nhất định sẽ rút lui xuống núi."

Cô nâng cổ tay, dùng bút ký hiệu tại đánh dấu hai con đường trên đường núi: "Tôi nhớ rõ, khi khai thác mỏ địa chất trên núi tuyết có làm một con đường vận chuyển vật liệu cùng như yếu phẩm sinh hoạt. Con đường này kéo dài từ cửa núi cho đến đỉnh núi, có thể chứa hai chiếc xe đi ngược chiều. Nói cách khác, con đường này có thể giảm bớt một nửa áp lực lục soát cứu viện của đội viên đội cứu viện chúng ta, nhưng cũng không thể quá lạc quan. Đội khai thác mỏ địa chất rút lui bao lâu, thì con đường này cũng đã hoang phế bấy lâu. Lâu năm thiếu tu sửa thêm nữa hoàn cảnh núi tuyết vẫn luôn rất ác liệt, chỉ lớp băng bị phá vỡ, đoạn đường này cũng không được bảo tồn hoàn hảo đến mức nào."

Nghĩ nghĩ, Khúc Nhất Huyền lại tăng thêm một câu: "Đồng thời, địa chất núi tuyết phức tạp. Thời tiết bão tuyết tầm nhìn lại thấp, xe cứu viện chưa hẳn chịu được khảo nghiệm nhiệt độ thấp tuyết đọng. Khả năng đến trên sườn núi, tất cả đội viên sẽ phải bỏ xe, khiêng đồ tiến lên."

"Tôi đề nghị." Khúc Nhất Huyền phân biệt đánh dấu hai điểm bên trên hai con đường: "Phân biệt hạ trại, giữ lại một nửa lực lượng cứu viện, cam đoan sinh mệnh đội viên an toàn."

Trong hoạt động cứu viện trên núi cao, cao nguyên thiếu dưỡng khí, nhiệt độ thấp mất độ ẩm đều là khảo nghiệm sinh tồn rất nghiêm trọng. Huống chi, tất cả đội viên còn gánh vác trách nhiệm lục soát cứu viện, này không thua gì cõng một ngọn núi bò lên đỉnh núi.

"Hai tuyến?" Bành Thâm hỏi: "Nếu Bùi Vu Lượng đã bị vây chết trong một góc khác của núi tuyết, vì sao không bện thành một sợi dây thừng, lục soát theo cách thức dải thảm?"

Anh ta châm chước dùng từ, lại bổ sung: "Tôi rất đồng ý kế hoạch hạ trại, bảo tồn một nửa lực lượng cứu viện. Độ cao sườn núi tuyết, đội viên chúng ta phần lớn đều có thể tiếp nhận, tựa như là cơ trạm, có thể liên tục không ngừng vận chuyển lực lượng cứu viện tiến hành cứu hộ, còn có thể giảm khả năng đội viên cứu viện bên ta xảy ra bất trắc."

Cố Yếm phản đối trước: "Hiệu suất quá thấp."

"Núi tuyết mặc dù như cái túi bị bó chặt lối ra, nhưng diện tích đất bằng chỉ có thể dùng bước chân để đo đạc…" Cố Yếm lắc đầu, hiển nhiên không đồng ý ý nghĩ của Bành Thâm.

Khúc Nhất Huyền nhất thời không nói chuyện.

Nguyên bản, kế hoạch của cô là dùng drone thay thế một bộ phận nhân lực, sớm dò đường, có thể giảm bớt hao tổn đội viên không cần thiết. Nhưng trước mắt, bão tuyết trên núi không chút lưu tình phá vỡ kế hoạch này của cô.

"Hai đội là đủ rồi." Phó Tầm vốn không lên tiếng bỗng nhiên mở miệng, "Người luôn luôn có xu hướng tìm cái lợi cho mình, Bùi Vu Lượng không phải một mình chạy trốn, vì lưu lại đường lui, hắn còn mang theo con tin vào thời khắc tất yếu có lẽ có thể cứu hắn một mạng đồng thời không thể nào phối hợp."

"Bão tuyết cùng nhiệt độ thấp, thiếu dưỡng khí không chỉ là nan đề đội cứu viện gặp phải, cũng là hắn gặp phải. Hắn thậm chí không thể đi bộ thay xe, toàn bộ dựa vào sức của hai bàn chân. Sau khi Bùi Vu Lượng biết chính mình tiến vào tuyệt cảnh, hắn sẽ theo bản năng giữ lại lực lượng của chính mình, chuẩn bị đánh cược lần cuối." Phó Tầm cong ngón tay lại, khẽ gõ mặt bàn, nói: "Hắn không có đầy đủ thiết bị chống lạnh như vậy, nhất định phải hạ trại, dựa vào lều vải thông khí tuyết. Núi đá kia lởm chởm, không có đường, không có nơi thích hợp hạ trại, chúng ta đều có thể bài trừ. Cô ấy định hai điểm này, là địa điểm hạ trại hợp lý nhất."

** ** **

Sau khi định ra điểm hạ trại, lại xác nhận lộ tuyến lục soát cứu viện, tiếp theo phân phối vật tư cùng nhân lực, còn lại liền khá là đơn giản.

Khúc Nhất Huyền trước tiên tới lều cỏ xác nhận vật tư thiết bị, cô để người dẫn đội chuẩn bị chính là toàn bộ quần áo giữ ấm đội viên đội cứu viện vừa phân phối, ngoại trừ kiểm kê số lượng, còn muốn phân phát từng cái, công trình to lớn.

Trừ cái đó ra, mặt khác cô còn chuẩn bị một phần danh sách thiết bị cũng cần người đi chọn mua chuẩn bị, cô không đi được, liền chọn một đội viên trong đội nhìn quen mắt đi trạm tiếp tế mua sắm, đơn độc đưa tới cho cô sau.

Làm xong hết thảy công tác chuẩn bị, cô trở về phòng họp.

Phân phối nhân viên đã do Cố Yếm dùng bút ký hiệu viết trên bảng trắng, cô trông thấy tên của mình cùng Phó Tầm liệt ra cùng nhau, phân làm một tổ dẫn đầu. Bành Thâm cùng Cố Yếm, dẫn đầu tổ 2, đi lộ tuyến số hai.

Trong những tiếng thảo luận khe khẽ chói tai của cả phòng, không ai chú ý tới cô trở về.

Chỉ có Phó Tầm đưa lưng về phía cửa, như là cảm ứng được sự tồn tại của cô, không hề có điềm báo trước, xoay người nhìn lại.

Ngay cả Khúc Nhất Huyền cũng không lưu ý đến, lúc bốn mắt nhìn nhau, cô cong môi lên, khóe mắt đuôi lông mày, đều là ý cười.

Sau cùng chuẩn bị chiến tranh lại như thế nào?

Đại chiến hết sức căng thẳng lại như thế nào?

Cô bây giờ, lòng tràn đầy vui vẻ, vô vị sinh tử. (*có thể hiểu là không quan tâm đến sống chết, để mọi sự thuận theo tự nhiên)*

** Tác giả có lời muốn nói: emmmm… Tôi mặc dù có không sợ tu văn khi thế, nhưng rất sợ tu văn tâm.*

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 103: Cô cười cười, gật đầu: ﷺ, ở cùng một chỗ.”

Edit: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Sau khi định ra tám giờ tối xuất phát, tất cả lính đội mỗi người quản lí chức vụ của mình, trở về phòng chỉnh đốn.

Khúc Nhất Huyền cố ý đứng dậy chậm hơn, rơi vào cuối cùng.

Cố Yến nguyên bản đang cùng Bành Thâm nói chuyện, thấy thế, đoán là cô có chuyện muốn tự mình hỏi thăm, vừa vặn đối thoại cùng Bành Thâm cũng đã qua một đoạn thời gian, anh ta không có tị huý, vỗ vỗ bả vai Bành Thâm, đứng ở tại chỗ đợi cô.

Khúc Nhất Huyền đói bụng một ngày, bụng dạ bị thiêu đốt đến hoảng, trái phải bên cạnh tất cả lại đều là người trong đội đang bôn ba bận rộn, không tính là thời điểm dễ nói chuyện. Cô nghĩ nghĩ, hỏi Cố Yến: “Tôi đang định ra ngoài ăn cơm nồi đất, có rảnh không?”

** ** **

Khu trạm Ngũ Đạo Lương khá nhỏ, chỉ có một con đường lớn, tạo thành hình chữ thập (┼).

Coi đây là trung tâm, khuếch tán ra bên ngoài, người xe thưa thớt, trên đường phố ít có người đi lại.

Thịt dê nấu bằng nồi đất không tính xa, cách Duyệt Lai Tân quán thẳng tắp chỉ khoảng ba trăm mét.

Sợ chậm trễ công việc, trước khi khởi hành Khúc Nhất Huyền đã nhờ người dẫn đội gọi điện thoại đặt thức ăn. Đợi lúc đến tiệm, trên bàn ăn sắp sẵn đã pha trà ngon, hơi nóng bốc lên.

Sau khi ngồi xuống, câu nói đầu tiên của Khúc Nhất Huyền là: “Viên Dã nói với anh như thế nào?”

Viên Dã đi làm cái gì, lòng cô biết rõ.

Trong buổi họp Cố Yến cố ý nhắc đến Viên Dã cung cấp manh mối chờ tiểu tổ của anh ta tới núi tuyết tụ hợp, cái khác không nhắc tới một lời, hiển nhiên là trước khi đi Viên Dã đã thông báo cho anh ta.

“Cậu ta nói đi làm ít chuyện.” Cố Yến nhấp một ngụm trà, nói: “Muốn tôi không cho bất cứ ai biết, coi như cậu ta vẫn luôn trông coi ở cửa núi.”

Canh nóng bưng lên, nhân viên phục vụ phân ra đựng trong ba chén nhỏ đưa tới tầm tay của ba người.

Khúc Nhất Huyền múc một thìa canh, trêu ghẹo nói: “Vậy tôi hỏi một cái, anh liền nói với tôi?”

Cố Yến cười một tiếng, tiếng nói lạnh lẽo nặng nề: “Nội bộ đội xe các cô xảy ra chuyện, lãnh đạo thượng tầng toàn bộ ly tâm, nghĩ tôi không nhìn ra?”

Anh ta nâng chén rượu chứa nước trà lên hướng Phó Tầm, thấp giọng hỏi: “Hai người ở cùng một chỗ?”

Tay Khúc Nhất Huyền lột đậu phộng dừng lại, muốn nói “Chuyện hai người chúng tôi ở cùng một chỗ, tôi biểu hiện còn chưa đủ rõ ràng?”, nhưng lời đến khóe miệng, đối đầu với ánh mắt của Cố Yến chuyên chú nhìn cô đến có chút cố chấp, cô cười cười, gật đầu: “Đúng vậy, ở cùng một chỗ.”

Cố Yến vô ý thức đi nhìn Phó Tầm.

Người sau mặt mày nhạt nhẽo, chỉ nhàn nhạt nhìn thẳng anh ta một cái.

Anh ta cảm thấy như có gai nhọn trong lòng, nước trà vào miệng có vị giống như là lên men đã lâu giấu ở trong một góc, đắng, chan chát, còn lộ ra mùi nấm mốc, tựa như hương vị của thịt thối hong khô quá lâu.

Trong lòng Cố Yến chua xót, trên mặt lại không hiện, khóe môi nâng lên, dẫn ra một vòng tươi cười: “Vậy chúc mừng.”

Khúc Nhất Huyền không tiếp lời.

Cô rủ mắt xuống bóc hạt đậu phộng, từ xác ngoài đến áo trong, từng chút từng chút, cực điểm kiên nhẫn.

Vẫn là Cố Yến cảm thấy mình rẽ ngang, chệch khỏi chủ đề ban đầu, sau khi trầm tĩnh uống mấy ngụm trà, ho nhẹ một tiếng, kéo về chủ đề chính: “Cô tìm tôi, là muốn hỏi chuyện cứ điểm quân sự?”

Khúc Nhất Huyền ừm một tiếng, ấn đường nhíu lại: “Chúng ta chạm mặt ở Ngũ Đạo Lương ngày ấy, có người thừa cơ hội này đi doanh địa gặp mặt Bùi Vu Lượng. Kế hoạch phục kích cứ điểm quân sự, Bùi Vu Lượng vẫn luôn biết, miệng hắn nói là Bành Thâm nói cho hắn biết, cho nên hắn đã sớm có chuẩn bị tâm lý.”

Cố Yến nhíu mày: “Bành Thâm?”

Lập tức, anh ta lại lắc đầu: “Hôm đó Bành Thâm khó chịu, ở trong nhà khách nghỉ ngơi. Đại khái là giờ cơm, chúng tôi còn nói chuyện điện thoại một lần, điện thoại là từ máy điện thoại riêng trong phòng gọi tới, tôi xác nhận anh ta ở trong nhà khách.”

Cố Yến do dự một chút, hỏi: “Trong chuyện này, có phải có gì hiểu lầm hay không?”

“Ở trong nhà khách?” Khúc Nhất Huyền chợt có chút bực bội, vốn là vì câu chứng minh Bành Thâm ở đây kia dao động, hoài nghi của cô giờ phút này lung lay sắp đổ.

Phó Tầm nhẹ nắm tay cô một chút, ngắt lời hai người nói chuyện: “Ăn cơm trước.”

“Bành Thâm có ở nhà khách hay không rất dễ chứng minh, nhìn màn hình giám sát một cái liền biết. Nhưng trước mắt thời gian khẩn trương, điều tra máy giám sát khó tránh khỏi phải huy động nhân lực.” Anh lại đưa một bát canh nóng vào tay Khúc Nhất Huyền, nhìn cô uống xong mới nói: “Trước khi đi anh có để ý cạnh khách sạn có tiệm trái cây, lúc trở về có thể mua chút hoa quả trên đường giải khát.”

Khúc Nhất Huyền nghĩ nghĩ, cũng đúng.

Thay vì bây giờ suy nghĩ lung tung, không bằng cô chỉnh lý lại mọi sự trong đầu, liệt kê danh sách, giải quyết từng cái.

Cô nhấc đũa lên, vừa ăn vừa hỏi: “Vậy cứ điểm quân sự kia tình huống như thế nào?”

Tiểu đội của Cố Yến chi viện trễ, hiển nhiên là xảy ra vấn đề.

“Dụng cụ không nhạy, tín hiệu bị che chắn.” Cố Yến nhíu nhíu mày lại, nói: “Trước và sau khi tiếng súng vang lên, tôi cùng tiểu tổ mai phục trong kho dầu cơ hồ là ở vào trạng thái mất liên lạc. Đầu kia tôi lưu lại người, còn đang điều tra nguyên nhân, hai ngày này hẳn là có thể có kết quả rồi.”

Chuyện bên đầu Cố Yến, Khúc Nhất Huyền không xen vào được, cũng không nói nên lời.

Cũng như chuyện bên đầu Khúc Nhất Huyền này, Cố Yến dù là biết thượng tầng nội bộ đội xe xảy ra vấn đề, nhưng phàm là không liên quan đến anh ta, đó chính là chuyện của nhà người ta, anh ta cũng không có lý do dò hỏi tới cùng.

Cho nên Khúc Nhất Huyền cuối cùng cũng chỉ là gật gật đầu, không nói một lời.

** ** **

Cơm nước xong xuôi, ba người dẹp đường hồi phủ.

Sắc trời đã tối.

Trên mặt đường từng chiếc đèn một sáng lên, trước cửa Duyệt Lai Tân quán, đội cứu viện dùng xe bán tải, mấy chiếc việt dã chờ xuất phát đang hướng trên cửa xe dán huy hiệu "Tinh Huy" bằng huỳnh quang.

Đây là thói quen của đội cứu viện trước mỗi chuyến tàu đêm, giống một loại nghi thức trước khi chiến đấu, tràn đầy cảm giác trang trọng.

Cách thời gian xuất phát còn nửa giờ cuối cùng.

Tất cả vật tư cứu viện đang từng chuyến một chuyển vào các xe cứu viện.

Đường trên núi tuyết tron trượt khó đi, sau khi đi qua giữa sườn núi, khu vực có lớp băng sợ là nhiều vô số kể. Chuyến này đội cứu viện ra xe, ngoại trừ công cụ cứu viện bình thường, còn tự chuẩn bị công cụ xúc tuyết. Trong cốp sau xe bán tải tất cả đều là muối viên dùng để hóa tuyết (*làm tan tuyết*) và dây xích phòng trượt.

Khúc Nhất Huyền dò xét một vòng, ánh mắt bỗng nhiên hướng về ông chủ tiệm trái cây đã dời ghế ngồi ở cửa ra vào đang nhìn say sưa ngon lành.

Cô dạo bước đi đến, bước chân dừng ở trước sạp trái cây, cúi người cầm lên một túm nho: "Ông chủ?"

Ông chủ đang xem náo nhiệt quay đầu nhìn lại, thấy Khúc Nhất Huyền nhìn quen mắt, nhịn không được nhiều đánh giá hai mắt: "Cô gái là người của đội cứu viện?"

Khúc Nhất Huyền vô tâm với chuyện lựa hoa quả, nhìn thấy mới mẻ, thuận mắt, liền trực tiếp mang theo túm nho bỏ lên cân điện tử của cửa tiệm, hỏi: "Là đội cứu viện có thể giảm giá?"

"Làm sao không thể?" Lão bản ra thế tay "Năm", híp mắt cười: "Cho cô chiết khấu, cô thấy thế nào?"

Khúc Nhất Huyền khẽ nâng cằm, ra hiệu ông chủ cho vào túi.

Động tác này giống như khơi gợi lên một ít ký ức của ông chủ, ông ta một bên đứng cân một bên giương mắt, liên tiếp dò xét cô, không cần chính Khúc Nhất Huyền mở miệng, ông chủ đã vỗ đùi nhớ lại trước: "Là cô à. Lần trước cô ở chỗ tôi mua hoa quả, gọt hoa quả tươi, để tôi đưa lên lầu cho người dẫn đội các cô ăn."

Ông chủ ai nha một tiếng, hơi có chút mừng rỡ vì rốt cục tìm được người: "Sau khi tôi đưa lên, dẫn đội của các cô cũng không mở cửa, chỉ mở ra cái khe nhỏ, đứng trong khe cửa nói chuyện với tôi. Tôi liền nâng hộp hoa quả lên cho cậu ta nhìn, nói là một cô gái đặc biệt xinh đẹp trẻ tuổi muốn tôi đưa lên. Người dẫn đội của các cô hẳn là thân thể không thoải mái, nói chuyện ồm ồm nghe quái dọa người…" Ông chủ tê một tiếng, nhớ lại nguyên câu nói, thuật lại một lần cho cô: "Tôi không biết cô gái trẻ tuổi nào, ông trả lại cho cô ta."

"Kết quả chờ tôi xuống tới tìm cô, cô đã đi rồi. Hoa qua kia vừa cắt lại là tươi mới, ném đi quá đáng tiếc. Tôi đặt trong tủ lạnh để tới lúc chạng vạng tối, người dẫn đội kia của cô xuống tới nói với tôi, nói rằng buổi trưa thân thể không thoải mái, nói chuyện có chút không suy nghĩ. Lúc này ngược lại hiền lành rất nhiều, cùng tôi giải thích xin lỗi xong, còn giải thích nguyên nhân, nói là ăn dưa Hami sẽ tiêu chảy không thể ăn, người ở bên cạnh cậu ta đều biết, cho nên mới nói không biết cô gái trẻ tuổi nào. Về sau lại hỏi tôi, cô trông như thế nào. Có thể là đã nhớ ra, nói với tôi, đây là cô gái dẫn đội trẻ tuổi nhất lợi hại nhất trong đội."

Ông chủ đưa túi nho đã bọc gọn tới, cười đến hai mắt đầy nếp nhăn: "Tuổi trẻ tài cao."

Khúc Nhất Huyền hơi động lòng, quay đầu mắt nhìn đội viên đội cứu viện đang vội vàng chuyển đồ lên xe kiểm kê vật liệu, hỏi: "Người dẫn đội kia là vị nào ông còn nhớ không?"

Cô hỏi vấn đề này có chút kỳ quái, ông chủ nhìn nhiều cô hai mắt, ngược lại đi xem đội cứu viện bận rộn: "Không ở đây… Ra rồi, là người đứng ở cửa trên bậc thang kia."

Khúc Nhất Huyền theo tiếng nhìn lại.

Bành Thâm như đang tuần sát giang sơn lãnh thổ của mình, chắp tay đứng ở trước cửa xoay khách sạn.

** ** **

Tám giờ tối.

Đội cứu viện đúng giờ xuất phát.

Đội xe mới lái ra khỏi cửa khẩu Ngũ Đạo Lương không lâu, sắc trời liền chậm rãi thay đổi.

Gió lôi cuốn lấy đá vụn nhào vào cửa sổ xe, mắt thấy, một trận bão tố muốn nổi lên.

Ngũ Đạo Lương cách núi tuyết khá xa, một đường trèo đèo lội suối, sườn núi dốc thoải gấp, gió thổi qua cát cuốn lên. Lúc gần núi tuyết, trên con đường nhựa duy nhất kia đã tích một tầng tuyết thật mỏng, gió gào thét mà qua, mang theo hạt tuyết cào đến đầu xe lệch về một bên, khó có thể khống chế phương hướng.

Khúc Nhất Huyền là xe dẫn đoàn, thấy thế, chuyển bộ đàm đến kênh trò chuyện trong đội xe: "Chuẩn bị lên núi, chú ý gió ngang."

Gió ngang Đại tây bắc có khi tà đến hung ác.

Cơn gió kia có thể từ dưới gầm xe của người ta bất chợt xốc lên, giống như mãnh thú ẩn giấu dưới gầm xe, con quái thú kia đứng dậy xốc lên gầm xe, khiến phương hướng bất ổn, nếu bỏ lỡ thời cơ tốt nhất hồi ổn, xe bị xốc đến ven đường đụng vào lan can hay đụng vào rào chắn hư hao một chút chi là việc nhỏ. Sợ nhất là trên cầu cao vạn trượng, gió ngang xốc lên kéo một cái, xe có thể trực tiếp từ trên cầu lật xuống, xe hư người chết.

Khúc Nhất Huyền ở Nam Giang chưa bao giờ gặp phải gió ngang bá đạo như vậy.

Duy nhất một lần cảm thấy mình cầm không được tay lái, vẫn là trời bão, đi qua cầu lớn vượt biển, gió gào thét xô đẩy, đẩy xe đến lung lay sắp đổ, giống như là một giây sau sẽ mất khống chế.

Nhưng dù là như thế, cũng không lớn bằng gió ngang ở tây bắc mang đến ám ảnh trong lòng cô.

** ** **

Lúc đến cửa khẩu núi tuyết, đêm đã về khuya rạng sáng.

Trên làn đường ngừng mấy chiếc xe, sắp hàng đem toàn bộ làn xe chật như nêm cối.

Đèn xe Khúc Nhất Huyền lóe lên hai lần.

Chiếc Fotuner dừng ở giữa đường giống như chướng ngại vật kia theo sát đáp lại, cũng lóe đèn xe lên hai lần. Lập tức, cửa xe mở ra, Thẩm Thanh Hải từ trên xe bước xuống, một bên xoa xoa tay một bên chạy chậm đến, mặt mũi tràn đầy hưng phấn đến trước xe Khúc Nhất Huyền.

Khúc Nhất Huyền mở cửa sổ, chọt một cái bóng trắng nhảy qua đồng hồ đo, không biết Điêu Thuyền giấu ở cái góc nào trong xe túm lấy cửa sổ xe, tò mò nhô cái đầu ra.

Cô hừ một tiếng, không thương lượng xách gáy nó ném lên người Phó Tầm, hỏi: "Tình huống bên cậu thế nào?"

Cô dừng lại, tất cả xe việt dã sau lưng đều chậm rãi sáng lên đèn xe, có thứ tự dừng sát trên đường.

Trên đường núi tuyết một màu đen kịt, ánh đèn xe trắng ấm cùng vàng sáng đan xen, chiếu rọi đến mức toàn bộ làn xe sáng như ban ngày.

Thẩm Thanh Hải mới đứng một hồi, liền cóng đến chóp mũi đỏ lên, ánh mắt cậu ta lấp lóe, mắt nhìn Khúc Nhất Huyền, nói: "Viên ca muốn tôi trông thấy chị đến thì đuổi theo báo cáo trước, tôi trông coi lối ra, không thấy có người xuống tới. Mảnh rừng cây này bằng phẳng lại thấp lùn, cũng có tiểu đội của đội trưởng Cố định thời gian tuần tra trông giữ, vây như thùng sắt, tuyệt đối sẽ không để cho một đầu cá lọt lưới."

Mặt Khúc Nhất Huyền lộ vẻ khen ngợi, cười cười với cậu ta: "Vậy cậu muốn cùng đội xe lên núi lục soát cứu hộ, hay là tiếp tục canh giữ ở dưới núi?"

Thẩm Thanh Hải do dự một cái chớp mắt, nói: "Tôi trông coi đi, đội xe có nhiều người lên núi như vậy, tôi ở dưới chân núi còn có thể đưa tin tức cho chị."

Khúc Nhất Huyền cảm thấy thằng nhóc này còn rất biết điều.

Ánh mắt cô lệch về phía sau, mắt nhìn đội xe sau lưng, giảm âm thanh xuống thấp, nói: "Đại khái sau một tiếng nữa sẽ có một chiếc xe tiếp tế lên núi, cậu không cần ngăn cản, trực tiếp để anh ta đến doanh địa tổ một tìm tôi."

Thẩm Thanh Hải run lên, lập tức dùng sức gật gật đầu. Thấy cô giao phó xong, tránh về sau ra mấy bước, đưa mắt nhìn Khúc Nhất Huyền lái xe lên núi.

** ** **

Đến giao lộ mở rộng chi nhánh, theo kế hoạch, tổ một tổ hai tách ra hành động.

Khúc Nhất Huyền dẫn theo đội hướng trên núi đi, Bành Thâm cùng Cố Yến đi sơn cốc phía dốc thoải.

Tất cả bộ đàm đều điều đến kênh trò chuyện trong đội xe, cách mỗi ba phút báo bình an một lần.

Trời tối người yên, trên đường núi đã tích một tầng tuyết mỏng, giống hạt tuyết rải lên kem tươi, lốp xe ép lên còn trượt chút ít.

Có lẽ là chạy xe đường dài khiến tất cả lĩnh đội đều có chút rã rời, trong xe yên lặng, chỉ ngẫu nhiên có tiếng dòng điện rè rè chảy xuôi.

Lúc này nếu là có drone quan sát từ trên không, nhất định có thể chụp được trên đường núi uốn lượn, đội xe ép tuyết tiến lên. Những chiếc xe theo thứ tự vẫn duy trì khoảng cách, ánh đèn vàng sáng chiếu vào đất tuyết, chiếu vào ngọn núi, giống những ngọn đuốc được thắp sáng chậm chạp tiến về phía trước trên núi tuyết.

Sắc trời sắp sáng nhập nhèm, núi tuyết bị bao phủ dưới sắc trời âm trầm như chưa tỉnh ngủ, chỉ có mấy bó đèn xe, vài tiếng người nói chuyện, mơ hồ chồng lên nhau, hướng về núi sâu không biết bước đi.

Đi ước chừng nửa giờ sau, thanh âm trong không khí dần dần đứt quãng, giống tiếng của hộp băng trong máy ghi âm, nửa ngày không nhả ra được một chữ.

Khúc Nhất Huyền đánh giá khoảng cách giữa hai tổ, nắm bộ đàm chuyển sang kênh tiểu tổ: "Điểm danh."

** ** **

Lúc đi tới sườn núi, đường núi đã càng ngày càng khó đi, lên dốc liên tục không ngừng, đường cái bị tổn hại nghiêm trọng, cùng với đó là tuyết lún trên núi rơi vào đá vụn giữa đường.

Sau hai lần ngừng xe thanh lý trên đường núi, rốt cục sau đó nửa giờ đã tới nơi hạ trại trong kế hoạch.

Doanh địa thường chọn ở nơi có địa thế bằng phẳng khoáng đạt, cũng đủ dựng lên một cái lều vải lớn, bày biện dụng cụ thiết bị.

Khúc Nhất Huyền xuống xe xem xét.

Nhiệt độ không khí ở sườn núi đã thấp đến âm độ, cô mặc ba tầng trong ba tầng ngoài áo giữ ấm mới khó khăn lắm ngăn trở được nhiệt độ thấp cùng bão tuyết xâm nhập.

Phó Tầm xuống xe theo.

Anh nắm bộ đàm, đi ở bên cạnh người Khúc Nhất Huyền, chỗ cằm trên cổ áo jacket chưa kéo lại nhô ra cái đầu lông mượt mà, run lẩy bẩy bám lấy cổ áo nhìn ra phía ngoài.

Khúc Nhất Huyền quay đầu thấy Điêu Thuyền lạnh đến run lên, nhịn không được nâng nâng cằm lên, hỏi Phó Tầm: "Nó lạnh anh để nó đợi ở trong xe tốt hơn."

"Ở trong xe quá lãng phí." Anh dùng cằm cọ xát đầu vật nhỏ này, giơ tay dắt cô: "Đi theo anh."

Hai người đều mang theo bao tay thật dày phòng đóng băng, một động tác "dắt tay" này trong loại hoàn cảnh núi cao nhiệt độ thấp càng lộ ra xa xỉ.

Nhưng Phó Tầm vẫn dùng sức nắm chặt tay mang theo bao tay của cô, đi trước cô hai bước, dò đường ở phía trước.

Hai bên vách núi dù đá lởm chởm, lại không có cỏ cây. Đất trống vuông vức giống như cố ý tô son trát phấn, dù là tích một tầng tuyết thật dày, vẫn có thể cảm nhận được vết tích nhân công ở nơi này.

Phó Tầm chỉ nhìn hai mắt, liền khẳng định: "Nơi này hẳn là khoảng đất trống do đội tham trắc mỏ địa chất nổ ra trước đó, khả năng dùng để hạ trại thiết lập cứ điểm, cũng có khả năng chỉ là một trong những trạm trung chuyển kết nối trên dưới núi. Doanh địa thiết lập ở nơi này, rất thuận tiện."

Khúc Nhất Huyền cũng cảm thấy như vậy.

Cô quơ quơ đèn pin, cảm thấy thời tiết này không có cách nào sử dụng drone thật là đáng tiếc: "Nếu có drone, ở trên đầu làm một vòng liền biết có tình hình gì."

Phó Tầm dò xét đường một lần, trong lòng đã nắm chắc, nắm tay cô đi trở về: "Sao có thể chỗ tốt nào cũng để em chiếm?"

Vừa dứt lời, Điêu Thuyền đang bám cổ áo anh bỗng nhiên "Khanh khách" kêu hai tiếng, thanh âm kia cảnh giác đề phòng, trong núi sâu trống trải không người lộ ra càng rùng mình.

Bước chân Khúc Nhất Huyền dừng lại, đi theo Phó Tầm ngừng tại chỗ.

Vật nhỏ trong ngực thuận theo tiếng huýt sáo chỉ thị của anh, từ trong cổ áo chui ra ngoài, hai ba cái nhảy lên đầu vai Phó Tầm, ngửa đầu về hướng bên phải trên núi, giống như là hít hà, lại giống như đang tìm đường.

Nửa ngày, nó lại kêu khanh khách hai tiếng, cái mặt lông xù cọ xát lỗ tai Phó Tầm, lại như một làn khói từ cổ áo chui trở về.

Phó Tầm nhướng mày, đèn pin hướng về phương hướng nó chỉ.

Nơi ánh đèn chiếu tới, từ khe hở trong núi đá thấp lùn nhìn đến mấy cái nóc nhà be bé.

Khúc Nhất Huyền cùng Phó Tầm liếc nhau, không tùy tiện hành động, theo đường cũ quay trở lại điểm đội xe đỗ xe tạm thời, phân công một bộ phận hạ trại, lại chọn thêm hai người lĩnh đội cùng nhau lên núi đi điều tra mấy căn nhà lùn kia.

Lối vào những căn nhà lùn phải theo đường núi chật hẹp tiếp tục đi lên, xuyên qua đá vụn bản "Đường núi", mới có thể tìm đến.

Phó Tầm cẩn thận, một mình vòng quanh dãy nhà lùn một vòng: "Không có dấu chân, cũng không có vết tích thanh lý."

Điều này nói rõ… Trong phòng không có người ẩn thân.

Anh dẫn đầu mở đường, dùng gậy leo núi xuyên qua con đường nhỏ, đợi sau khi đứng vững lại xoay người đỡ Khúc Nhất Huyền. Đợi khi tất cả đã lên sườn núi, ánh đèn pin của anh nhoáng một cái, chiếu vào biển hiệu trên cửa nhà trước mắt.

Một dãy nhà thấp bé trong núi, chiếm diện tích còn không bằng một cái nhà vệ sinh công cộng.

Biển nhà tự nhiên cũng không có gì có thể viết, bên trên cửa gỗ ngược lại treo bảng số phòng, một bên ốc vít tróc ra, chỉ có tấm bảng nghiêng, khắc mấy chữ.

Khúc Nhất Huyền đến gần xem xét.

Chữ tiền tố đã bị gì, trong vết rỉ loang lổ không phân rõ được kiểu chữ, chỉ mơ hồ có thể nhìn ra ba chữ "Bệnh xá" phía sau, hẳn là đội thăm dò mỏ địa chất lúc ấy trú đóng ở trên núi tuyết lưu lại.

Biết đây là nơi nào, cảm giác thần bí không biết cũng biến mất.

Phó Tầm đẩy cửa ra, dẫn đầu vào phòng.

Bên trong cũng không khác biệt lắm với cứ điểm quân sự bỏ hoang, tất cả vật tư đều bị dời đi, chỉ lưu lại cái tủ cái giá đỡ, chiếc tủ màu trắng dưới ánh đèn pin phiếm vàng, giống như phim nhựa có một tầng kính lọc, lộ ra cảm giác lịch sử cổ xưa tràn ngập.

Khúc Nhất Huyền giẫm lên báo chí vứt đầy đất đi lòng vòng, khom lưng lôi kéo ngăn tủ.

Ngăn kéo lôi một cái mở ra, ngược lại làm cô có chút ngoài ý muốn.

Trong ngăn tủ có dây điện bỏ đi, đè lên hoa quả khô cùng một đống tấm kim loại nhìn không ra nguyên dạng.

Cô dùng đèn pin gẩy gẩy, lật ra một quyển sổ màu đen.

Hai vị lính đội nguyên bản ở sau lưng cô đã tự do hành động, bước chân giẫm trên ván giường bị dỡ xuống phát ra tiếng đi lại "Đăng đăng".

Khúc Nhất Huyền liếc mắt, vừa thoáng nhìn cô lại quay đầu tập trung nhìn kỹ một chút.

Bên trong căn phòng nhỏ dưới ván giường sập một nửa, lộ ra một đôi chân trần trụi.

Đôi chân kia, ngay dưới mí mắt của cô, phí công hướng dưới ván giường, rụt rụt.

Khúc Nhất Huyền vô ý thức đè lại quyển sổ đen đang muốn lật ra này, dựng thẳng sống lưng, cất bước muốn đi đến hướng ván giường.

Cô vừa mới động, liền bị Phó Tầm kiềm cổ tay lại.

Anh lặng yên không tiếng động đè lại sống lưng cô, giống như trấn an một con báo nhỏ kinh động đang xù lông, lòng bàn tay bóp nhẹ phía sau cổ cô, thấp giọng hỏi: "Trong sổ viết cái gì?"

Khúc Nhất Huyền không đáp.

Cô ngước mắt, lúc bốn mắt nhìn nhau, anh đưa tay nắm cằm Khúc Nhất Huyền nhẹ nhàng chuyển một cái, không đổi sắc mặt làm cô dời ánh mắt đi.

Lòng bàn tay của anh tùy theo rơi xuống, nắm chặt cổ tay của cô, không nhanh không chậm nắm một cái, ra hiệu cô án binh bất động trước.

Khúc Nhất Huyền hiểu ý.

Cô lật sổ ra.

Phía ngoài quyển sổ bọc bằng da, vẫn giữ lại hoàn chỉnh, nội dung bên trong lại thiếu hụt không ít. Hoặc là tàn trang, hoặc là dính vết mực, chỉ có hàng chữ ít ỏi có thể thấy rõ.

"Là nhật ký làm việc của bệnh xá."

Khúc Nhất Huyền lật hai trang, nói: "Hẳn là gặp phải thời tiết cực đoan nên rút lui khẩn cấp."

Cô còn đang nói, Phó Tầm đã không đổi sắc mặt, chậm rãi… Chậm rãi, tới gần ván giường.

** Tác giả có lời muốn nói: Hoàn tất… Đếm ngược ~!*

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 104: Cô hung hăng nhướng mày một cái, cùng Phó Tầm liếc nhau

Edit: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Tất cả chuyện tiếp theo đều nằm trong dự kiến của Khúc Nhất Huyền.

Từ tiếp cận đến lôi người đang trốn ở dưới ván giường trong phòng ra ngoài, toàn bộ quá trình Phó Tầm sử dụng thời gian không quá mười giây.

Khúc Nhất Huyền đang muốn khép lại công việc bút ký, lúc ánh mắt rũ xuống, tựa như liếc thấy một cái tên quen mắt. Cô ngẩn ra, không lo nhìn trước xem người bị Phó Tầm bắt tới là ai, một lần nữa lật quyển sổ ra tập trung nhìn kỹ.

Trên trang giấy cũ ố vàng, ngòi bút máy xanh lam đã choáng nhiễm mơ hồ, lộ ra cảm giác gợn sóng như bị nước thấm vào.

Ánh mắt Khúc Nhất Huyền rơi vào trên hai chữ "Vương Khôn" kia, thái dương nhảy thình thịch một cái, chợt nhớ tới một số việc.

Lúc Bành Thâm ở nhà khách, đã từng thừa nhận.

Anh ta đã sớm biết cứ điểm quân sự bị bỏ hoang tồn tại, đó là nơi trước kia Vương Khôn độn hàng.

Điểm này, anh ta không cần thiết nói dối.

Vậy đội thăm dò mỏ địa chất trên núi tuyết và cứ điểm quân sự bỏ hoang có liên quan hay không?

"Vương Khôn" này có phải Vương Khôn mà cô quen biết hay không?

Nếu như đúng, những giả tưởng trước đó lại một lần nữa bị lật đổ.

Suy nghĩ của cô hỗn loạn, đang cố gắng chải vuốt rõ ràng một hai, đột nhiên nghe được thanh âm Phó Tầm trầm thấp lại ngoài ý muốn ở cách mấy bước vang lên: "Quyền Khiếu?"

Khúc Nhất Huyền quay đầu nhìn lại.

Khuôn mặt Quyền Khiếu bị đông cứng đến trắng xanh, giờ phút này ánh mắt thảm đạm, dáng vẻ đại thế đã mất sa sút tinh thần. Hắn ấp úng nhìn Phó Tầm, lại nhìn nhìn Khúc Nhất Huyền một cái, há miệng run rẩy lộ ra vẻ mặt cười khổ.

Cô hung hăng nhướng mày một cái, cùng Phó Tầm liếc nhau.

Ánh mắt Phó Tầm thâm trầm sâu thẳm, giờ phút này ngậm ba phần ý cười, giống như ánh đèn thắp sáng, lộ ra tia sôi nổi.

Cô đi theo mấp máy môi, nói: "Trở về nói."

** ** **

Lúc đi xuống đường núi, lều vải đã sắp dựng xong. Đội viên đang bận rộn, chuyển thiết bị vật tư vào trong lều vải.

Khúc Nhất Huyền đi ra ngoài một chuyến lại mang về một người đàn ông, việc này quá mức hiếm lạ, không ít đội viên ngừng công việc trong tay, ngẩng đầu dò xét.

Cô không muốn giải thích, cũng không muốn quá làm người khác chú ý, sau khi vén rèm tiến vào lều trại, phân phó người mang một đôi giày leo núi dự bị tới. Dưới hoàn cảnh nhiệt độ thấp này, đi chân trần đứng trong đống tuyết, không được bao lâu hai chân đã có thể hoại tử.

Cô ngồi lên trên ghế, gạt Quyền Khiếu sang một bên, đi xem chỗ bị thương ở eo Phó Tầm trước.

Lúc anh cúi người xách Quyền Khiếu đẩy ra ngoài, hắn là đã xé rách miệng vết thương.

Quả nhiên, băng gạc thấm máu, sợ là phải băng bó cầm máu một lần nữa.

Cô tự mình đi trong xe lấy hộp y tế, chờ khi trở về, Quyền Khiếu đã xỏ giày tất vào, giống như học sinh tiểu học phạm sai lầm cúi đầu đứng ở trước bàn.

Khúc Nhất Huyền không để ý tới hắn, phơi ở một bên, sau khi thay Phó Tầm xử lý vết thương một lần nữa, mới quay người ngồi xuống trước bàn gấp gian dị.

Cô nhấp một hớp nước nóng, tới lúc Quyền Khiếu nhịn không được muốn gây chú ý, mới khẽ nâng cằm, chỉ chỉ giày tất hắn vừa thay, hỏi: "Giày đi đâu rồi?"

Hắn nhưng thực ra cũng trả lời, chỉ là có chút không cam lòng: "Bị xỏ đi rồi."

Khúc Nhất Huyền gật đầu, lại hỏi: "Bùi Vu Lượng để anh cởi ra cho Giang Doãn đi à?" Không đợi Quyền Khiếu trả lời, cô chỉ chỉ ghế bên chân, ra hiệu hắn ngồi xuống nói chuyện.

"Chúng tôi lên núi làm cái gì, không cần phải nói anh cũng biết. Anh đã bị Bùi Vu Lượng từ bỏ, cũng không cần thiết giúp hắn che giấu, tôi hỏi anh đáp, chúng ta tiết kiệm thời gian cho nhau, anh cảm thấy thế nào?" Khúc Nhất Huyền dứt lời, không thấy Quyền Khiếu đáp lại, cô lập tức bổ sung: "Nếu anh muốn dùng cái này bàn điều kiện với tôi thì tôi khuyên anh vẫn là đừng suy nghĩ, tôi nhiều lắm là có thể cung cấp cho anh chút canh nóng nước ấm, một túp lều vải có thể an gối nghỉ ngơi. Nếu những cái này anh cũng không muốn, tôi cũng có thể giúp anh liên hệ Cố Yến, tính là anh tự thú."

Nói đến tự thú, Khúc Nhất Huyền nhớ tới một từ, còn nói: "Người làm chứng biết không?"

Quyền Khiếu như cũ không nói lời nào, cặp mắt kia âm u quan sát, rất có tư thế muốn chờ đến thiên hoang địa lão.

Phó Tầm lật vài trang sổ, vừa rồi tiến vào lều vải, anh đã lưu ý đến, lúc Khúc Nhất Huyền xuống núi trong tay còn nắm quyển sổ. Anh qua loa lật hết quyển sổ, trong lòng hình như có tính toán trước, bỗng nhiên mở miệng nói: "Anh là người thông minh, anh thật cảm thấy bọn hắn mang theo Giang Doãn đi lấy vật tư sẽ còn trở về?"

Khúc Nhất Huyền quay đầu, nhìn Phó Tầm liếc mắt một cái.

Anh đưa tay, nắm chặt ngón tay Khúc Nhất Huyền vuốt vuốt đầu ngón tay cô, không chút để ý nói: "Đổi vị trí tự hỏi, nếu anh là Bùi Vu Lượng, anh bỏ được lúc này lại nhiều thêm một người chia vật tư với anh? Còn bị vây ở trong núi tuyền này bao lâu nữa cũng không biết, anh có hào phóng như vậy, cho một kẻ bạch nhãn lang không biết lúc nào sẽ phản chiến ăn no mặc ấm?"

Quyền Khiếu bị câu nói này của Phó Tầm kích thích đến, sắc mặt biến đổi, nhưng vẫn có chút do dự không định.

Phó Tầm thấy hắn dao động, nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: "Nếu anh còn tin Bùi Vu Lượng có đường lui, không bằng tới nhìn xem địa hình núi tuyết cùng kế hoạch lục soát cứu hộ của đội cứu viện. Núi tuyết chỉ có một đường rời núi, núi dù sâu, nhưng muốn tìm một người, trừ phi hắn ngã xuống sườn núi chết, nếu không chỉ là vấn đề thời gian. Huống hồ, anh đã rơi vào tay chúng tôi, còn muốn lật tung trời chạy?"

Anh nghiêng thân, nhấc lên một góc rèm vải, ra hiệu Quyền Khiếu nhìn ra phía ngoài: "Nơi này đều là người, phân hai người hai mươi bốn giờ nhìn chằm chằm anh căn bản không phải vấn đề."

Lời nói này của Phó Tầm so với Khúc Nhất Huyền nói trúng tim đen hơn nhiều.

Quả nhiên, sau khi sắc mặt Quyền Khiếu biến đổi mấy lần, chán nản cười một tiếng, thỏa hiệp: "Các người muốn biết cái gì?"

Vấn đề thứ nhất của Phó Tầm là: "Người tiếp ứng của các người ở trên núi là ai?"

"Không biết." Quyền Khiếu nhíu nhíu mày: "Tôi không biết người này."

Da đầu Khúc Nhất Huyền tê rần, toàn thân run lên, khí lạnh giống như từ lòng bàn chân nhảy lên, ngưng tụ thành từng tia chui vào trong xương cốt cô.

Trên núi có người tiếp ứng.

Nói rõ trong đội có người nội ứng ngoại hợp, âm thầm trợ giúp Bùi Vu Lượng.

Vậy Bùi Vu Lượng đi về hướng núi tuyết, căn bản không có mấy quan hệ với việc cô cố ý dẫn dụ. Mà là, đã sớm quyết định rồi.

Khó trách lúc hắn biết cứ điểm quân sự có mai phục, dám một mình xâm nhập, hắn đêm đó… Muốn biết người mai phục ở đâu là giả, muốn cô cùng Phó Tầm chết mới là thật.

Chỉ cần hai cái chướng ngại vật không biết lúc nào sẽ nổ tung là bọn họ biến mất, dưới sự trợ giúp của tay trong trong đội cứu viện hắn có thể dễ như trở bàn tay bỏ rơi cảnh sát truy đuổi, một đường bằng phẳng.

Cho nên –

kế hoạch phục kích cứ điểm quân sự thất bại không chỉ là kế hoạch của cô thất bại, đồng thời cũng là kế hoạch của Bùi Vu Lượng thất bại.

Nhưng hắn lui đến núi tuyết, đến cùng có biết địa hình núi tuyết này, là chỉ có vào không có ra hay không?

Hoặc là nói, kẻ chủ mưu gây ông đập lưng ông nhưng thật ra là Bùi Vu Lượng?

Phó Tầm cong ngón tay lại bắn nhẹ một cái lên ấn đường của cô, nhắc nhở: "Hãm sâu trong thế cục, khó tránh khỏi sẽ nhìn không ra thế cục, trước hết nghe Quyền Khiếu nói như nào đã."

Dứt lời, anh hỏi Quyền Khiếu: "Chuyện phát sinh sau khi ra khỏi cứ điểm quân sự, anh nói cho tôi một lần."

Quyền Khiếu giống như nghĩ nghĩ, đáp: "Chuyện tôi một đường bị ném ở cốp sau hai vị cũng biết, mấy ngày trước đây, các người đi Ngũ Đạo Lương tiếp tế vật tư, trong doanh địa có một người tới. Là ai tôi không rõ lắm, nhưng chờ sau khi người kia đi, Bùi Vu Lượng liền giúp tôi thả lỏng dây trói, để tôi hợp tác cùng hắn. Chỉ cần tôi giúp hắn làm việc, sổ sách giữa tôi và hắn sẽ xóa bỏ toàn bộ, sau khi xong chuyện sẽ thả tôi trở về."

"Nhưng cụ thể làm cái gì hắn không lập tức nói cho tôi, chỉ tới đêm đó ở cứ điểm quân sự, hắn bảo tôi trộm Cruiser, thay hắn lái xe. Chuyện phát sinh về sau các người cũng biết, sau khi tôi lái xe ra ngoài, rất nhanh phát hiện Cruiser bị hết xăng. Lúc ấy các người cắn cực kỳ chặt, tôi cũng không dám dừng lại thêm xăng, chỉ có thể theo hắn chỉ đường, chạy về hướng núi tuyết."

"Lại về sau xe hoàn toàn hết xăng, tôi thấy phía sau không có xe đuổi theo, liền xuống đi thêm xăng. Ai biết thêm xăng rồi, xe căn bản không có cách nào chạy nữa… Có tiền lệ phía trước, đồ dần cũng biết là xăng có vấn đề. Lại sau đó, liền là công vật tư lên núi, từ trời tối đi đến hừng đông, đến gian phòng trên núi kia."

Quyền Khiếu dừng một chút, lại bổ sung: "Đoạn đường này hắn cực ít giao lưu với tôi, xem ra hắn là có người chỉ đường, không phí sức lực gì đã đến được gian nhà trên núi kia. Lúc trời tối, có người gõ cửa, Bùi Vu Lượng tự mình đi mở cửa. Người đàn ông kia mặc rất dày, mang theo kính râm, khẩu trang, cả khuôn mặt chỉ lộ ra một đôi mắt. Hắn chưa đi vào phòng, chỉ ở cửa ra vào nói vài câu với Bùi Vu Lượng, không bao lâu Bùi

Vu Lượng liền vào nhà, người đàn ông kia liền đứng bên ngoài vừa hút thuốc vừa chờ."

Nói đến đây, hắn giống như nhớ tới cái gì, bắt đầu khó chịu, có chút muốn nói lại thôi: "Bùi Vu Lượng lưu lại lượng đồ ăn hai ngày cho tôi, muốn tôi ở đây chờ, hắn đến điểm tiếp tế cầm vật tư rồi sẽ theo đường cũ trở về, cùng tôi hội hợp. Tôi kỳ thật cũng không quá tin, nhưng tình thế còn mạnh hơn người, trong tay Bùi Vu Lượng có súng, người đàn ông đứng ở ngoài cửa kia nhìn qua cũng không phải kẻ dễ thương lượng, làm tôi cảm thấy nếu tôi dám nói nửa chữ không, bọn hắn có thể giải quyết tôi tại chỗ."

Khúc Nhất Huyền hỏi: "Bọn hắn đi về hướng nào còn nhớ rõ không?"

Quyền Khiếu khô cằn nói: "Phía sau gian nhà kia, tôi nhìn bọn họ đi lên."

Hắn giống như lại nghĩ tới cái gì, cau mày nói: "Chân người kia đường như có chút tật, nhưng đi đường không chậm. Lên núi, đi đường núi nhỏ đều rất nhanh nhẹn, chỉ lúc đi đường bằng mới có thể nhìn ra chân thọt."

Đầu óc Khúc Nhất Huyền như sắp vỡ, trong nháy mắt trong đầu trống rỗng.

Giống như là vì nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng cô, chuông điện thoại di động vang lên, ba chữ "Tiểu Viên Soái" hiển thị trên màn hình khiến mắt cô nhói đau.

Khúc Nhất Huyền để mặc chuông reo một hồi, mới đứng dậy, vén rèm ra ngoài nghe.

Có lẽ là một lúc lâu điện thoại không thông, sau khi Viên Dã nhận điện thoại, ngữ khí có chút vội vàng xao động: "Tiểu Khúc gia, sao bây giờ mới nghe?"

Khúc Nhất Huyền hít thở sâu, tận lực giữ vững cảm xúc, hỏi: "Làm sao vậy, cậu đến Đôn Hoàng rồi?"

"Không, nào có nhanh như vậy?" Cậu ta oán trách một tiếng, ngữ khí có chút nghiêm trọng: "Sau khi tôi xuất phát liền nhờ bạn bè ở Đôn Hoàng giúp tôi đi nhìn chằm chằm Vương Khôn, tránh khỏi đến lúc đó chạy một chuyến không công lại chậm trễ mọi chuyện. Kết quả cô đoán xem thế nào, bạn của tôi nhìn nửa ngày cũng không thấy cửa hàng mở cửa, sau khi nghe ngóng từ hàng xóm, nghe nói khoảng một tuần trước đã đóng cửa không mở hàng."

"Tôi không biết rõ là chuyện gì, cũng không dám vội vã nóng đầu liền trực tiếp nói với cô. Tôi nhờ bạn tôi tiếp tục tìm, nhà Vương Khôn, đơn vị vợ anh ta làm việc đều tìm, về sau vẫn là từ đội xe sát vách biết được, nói từ một tuần trước Vương Khôn đã rời khỏi Đôn Hoàng, hỏi anh ta đi làm cái gì, anh ta nói đi kiếm đồng tiền lớn trở về xây nhà."

Nói một hơi quá nhiều, Viên Dã miệng đắng lưỡi khô, bận bịu vặn bình nước khoáng rót hai hớp: "Khúc gia, cô nói lần này làm sao bây giờ?"

"Cậu trở về đi." Khúc Nhất Huyền nắm vuốt ấn đường, châm chước dùng từ, nói với cậu ta: "Bùi Vu Lượng có tiếp ứng, khả năng tám chín phần mười kẻ tiếp ứng là Vương Khôn."

Viên Dã kinh ngạc: "Vậy tôi chạy một chuyến không công? Ông đây lái se đến đau lưng mỏi eo, kết quả là không công bị người bỏ rơi?"

Cậu ta khó thở, bất chấp tất cả mắng ra miệng: "Này tên khốn kiếp, không phải nói không lái được xe sao? Còn kiếm đồng tiền lớn về xây nhà, tôi mẹ nó để hắn trở về xây mộ địa!"

Khúc Nhất Huyền nhíu mày, ánh mắt nặng nề xuyên thấu qua núi rừng nhìn về một đường dần dần trắng lên phía chân trời: "Vương Khôn trước đó có từng làm ở đội thăm dò mỏ địa chất?"

Viên Dã bị hỏi khó, bật thốt lên liền là một câu: "Cái đó phải đi hỏi đội trưởng Bành, Vương Khôn và đội trưởng Bành…" quan hệ tốt nhất.

Lời nói một nửa, cậu ta tỉnh táo lại, vội sửa lại lời nói: "Cô đừng vội, cái này để tôi đi hỏi một chút, anh em của tôi vừa lúc ở quê Vương Khôn đấy."

Sau khi cúp điện thoại, Khúc Nhất Huyền không vội trở về lều.

Cô đứng trong đống tuyết một lúc lâu, thẳng đến khi áo jacket trên người trở nên lạnh lẽo khô cứng, mới tiếp điện thoại Viên Dã gọi lại một lần nữa.

Viên Dã không biết tin tức này đối với Khúc Nhất Huyền có ý nghĩa như thế nào, lúc mở miệng, đều mang theo mấy phần chú ý cẩn thận: "Khúc gia, tôi đã hỏi rồi."

"Lúc Vương Khôn còn trẻ, đích xác từng làm ở đội thăm dò mỏ địa chất, nhưng làm không lâu, nói là bệnh phù não bị đưa trở về. Lại về sau, làm một trận buôn lậu cùng với đội trưởng Bành, thẳng đến đội xe bắt đầu sáng lập, anh ta mới tính là chân chính có nghề nghiệp đứng đắn, cưới vợ lập gia đình."

Khúc Nhất Huyền nhớ tới trên sổ ghi chép công việc *"Ngày mười ba tháng mười, Vương Khôn bị bệnh phù não đưa trở về"*, cả trái tim hoàn toàn chìm xuống.

** Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay không muốn nói chuyện bắc*

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 105: "Anh là người tương đối ích kỷ." Anh thấp giọng: "Chỉ thích đối tốt với người thuộc về mình."

Edit: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Lúc Khúc Nhất Huyền lại vén rèm vào lều, cả khuôn mặt âm trầm như muốn nhỏ nước.

Cô không nói một lời ngồi trên ghế, một đôi mắt nhìn chằm chằm Quyền Khiếu một lúc lâu, hỏi: "Anh cam đoan mỗi câu nói của anh trước đó đều là thật?"

Quyền Khiếu thấy cô không tin, gấp gáp: "Nếu cô không tin thì bây giờ tôi lại hứa hẹn mấy trăm lần cô cũng vẫn sẽ không tin." Hắn như muốn chơi trò vô lại, ngồi bệt xuống mặt đất, thì thầm nói: "Tôi thấy cô chính là lật lọng, không muốn đưa tôi đi xuống."

"Muốn đi xuống?" Khúc Nhất Huyền chậm rãi lắc đầu: "Hiện tại chỉ sợ còn chưa được."

Cô hướng bên ngoài lều vẫy vẫy tay, rất nhanh có lính đội chạy chậm tới, hỏi cô có chuyện gì.

Khúc Nhất Huyền chỉ chỉ Quyền Khiếu: "Dẫn người đi trông coi, tôi đi phía sau núi tìm kiếm."

Lính đội kia mắt nhìn Quyền Khiếu, ai một tiếng, cũng không đi, đứng ở trong lều chóp cũng không chớp mắt đến một cái nhìn chằm chằm vào hắn.

Khúc Nhất Huyền đã đứng dậy, cô tìm kiếm gậy leo núi, lại chọn dao găm Thụy Sĩ vừa tay nhét vào trong giày leo núi. Dù sao cô cũng sẽ không đi được quá xa, cô suy nghĩ, lại rải rác trang bị trong túi công năng của áo jacket la bàn cùng hệ thống định vị.

Phó Tầm thấy cô đặt chính mình ở ngoài kế hoạch, lúc cô nghiêng người đeo dây đeo bình nước ấm lên lưng, anh đưa tay nắm lấy, chăm chú giữ lại cổ tay cô: "Em muốn một mình đi dò đường?"

"Em không đi xa." Mắt Khúc Nhất Huyền ra hiệu miệng vết thương của anh: "Miệng vết thương của anh vừa bị xé rách, ở trong doanh địa đợi, chờ chính thức bắt đầu lục soát cứu viện lại nói."

Phó Tầm nghiêm mặt, lực cầm cổ tay cô buông lỏng, cũng đứng dậy đeo trang bị: "Em cảm thấy việc này có thể thương lượng?"

Anh thân cao, dáng người thon dài, đứng lên có thể đụng tới đèn trần trong lều vải lớn, ánh đèn kia lung lay hai cái trên đỉnh đầu anh, khiến khuôn mặt anh trở nên càng lạnh lẽo cứng rắn kiên quyết.

Nhìn… là rất không thể thương lượng.

Khúc Nhất Huyền từ trước đến nay tôn trọng quyết định của anh, không can thiệp cũng không kiên trì, chỉ ôm tay nhìn, hỏi: "Anh xác định tình trạng của anh có thể?"

Phó Tầm quay đầu, ánh mắt nặng nề, lộ ra cảm giác không được xía vào: "Đây không phải trèo lên đỉnh Everest, yêu cầu trạng thái thân thể nhất định phải điều chỉnh đến tốt nhất. Doanh địa ở đây, có vấn đề tùy thời có thể trở xuống rút lui. Nhưng em muốn đi, đây chính là lý do anh không thể không đi."

Anh gắn xong một kiện trang bị cuối cùng vào túi, đưa găng tay cho cô: "Cũng không cần dẫn người theo, anh đi cùng em."

Khúc Nhất Huyền tự nhận chính mình cùng Phó Tầm đều không phải người dễ nóng đầu, có anh dẫn đường, so mang bất kỳ một lĩnh đội nào có kinh nghiệm lục soát cứu viện trên núi cao đều có hiệu suất cao hơn nhiều.

Cô không hề phản đối, nhận bao tay đeo lên, dẫn đầu xốc rèm vải ra ngoài.

** ** **

Theo lời Quyền Khiếu, vị trí phía sau bệnh xá đúng là có con đường mòn.

Phó Tầm lúc ấy không thể dò xét đến, một là bởi vì đầu đường mòn này là kiểu bậc thang ngược lên sườn đồi, hai bên bậc thang bao trùm thảm thực vật tươi tốt, cơ hồ che giấu tất cả tung tích; hai là bởi vì trên núi tuyết rơi không ngừng, đã sớm che giấu hành tung của mấy người.

Tuyết lớn ngập núi, dưới tầm nhìn của loại khí trời ác liệt này muốn truy tìm được hành tung Bùi Vu Lượng, không khác mò kim đáy biển.

Bởi vậy, Khúc Nhất Huyền căn bản không nghĩ đến có thể đi bao xa.

Leo lên đường mòn, là một đường núi hoang tích. Đường núi do đá vụn chồng chất tạo thành, nhìn hẳn là trước kia đội thăm dò mỏ địa chất vì lối tắt đi thuận tiện hơn, nên đã tiết kiệm thời gian khai thác con đường mòn này.

Sau khi Khúc Nhất Huyền theo một đoạn đường, trong dự liệu… không thu hoạch được gì.

Cô nhìn về phía đường quốc lộ lên núi cách đó hơn năm mươi mét, hơi kéo xuống khẩu trang, hỏi Phó Tầm: "Anh cảm thấy Giang Doãn có thể có một nửa trí thông minh của em, biết dọc theo đường lưu cái ký hiệu gì đó hay không?"

Phó Tầm quay đầu, ánh mắt dưới kính bảo hộ rơi vào trên mặt cô, lắc đầu: "Cô ta không lưu được."

"Quyền Khiếu bị bỏ rơi là bởi vì đối với Bùi Vu Lượng mà nói, hắn đã không còn giá trị lợi dụng. Giữ lại hắn, sẽ chỉ tiêu hao vật tư và lương thực dự trữ. Giang Doãn thì khác, cô ta là con tin, thời khắc nguy cấp có thể trở thành lá bùa hộ thân đổi một cái mạng cho hắn."

Anh đưa tay, vòng qua eo cô nhấc lên, giúp cô leo lên thềm đá, tiếp tục nói: "Lưu lại Quyền Khiếu có rủi ro, Bùi Vu Lượng không có khả năng chưa từng suy xét. Nếu hắn đã bỏ rơi, vậy nói lên hắn đã làm xong chuẩn bị khả năng bị bại lộ. Nêu lại đề cho Giang Doãn ra bên ngoài truyền lại tin tức, những tin tức kia em cảm thấy có mấy phần có thể tin?"

Phó Tầm che chở cô đi ở phía trước, anh đi theo sau lưng Khúc Nhất Huyền, bảo hộ cô đến giọt nước không lọt.

Khúc Nhất Huyền quay người khó khăn, cũng chỉ có thể tiếp tục một đường tục leo lên trên: "Em đã nói chuyện điện thoại với Viên Dã, cậu ta nói với em, từ một tuần trước Vương Khôn đã không còn ở Đôn Hoàng."

Đường núi u ám, cô đi chậm rãi, lúc từ trong rừng xuyên ra, cô mới đột nhiên phát giác, đầu đường nhỏ này là thẳng tới đường quốc lộ vòng quanh núi điểm trung chuyển tới doanh địa thứ hai.

Cách một đường xe chạy, giữa núi rừng ở bờ bên kia lờ mờ đứng lặng những gian nhà nhỏ cao thấp đan xen, trong ánh sáng nắng sớm ít ỏi, mặt tường những căn nhà một tầng thấp bé lộ ra cảm giác thảm đạm tái nhợt. Trong những bức tường đã bong ra từng mảng kia, thậm chí có thể thấy được tấm gạch ngói màu vàng, từng tấm từng tấm, kết cỏ bùn.

Cô quay đầu, cùng Phó Tầm liếc nhau một cái.

Cách kính bảo hộ, hai người đều nhìn không thấu ánh mắt sau thấu kính. Nhưng cái này cũng không hề ảnh hưởng Khúc Nhất Huyền từ bóng dáng lặng im trầm lập của anh nhìn ra được đồng dạng kinh ngạc.

Tư liệu công khai của ngọn núi tuyết này chỉ có một bộ phận rất nhỏ. Ngoại trừ là một cái quặng mỏ, năm chín mấy sửa đường quốc lộ vòng quanh núi để thuận tiện cho việc lấy quặng ra ngoài, tư liệu có thể tìm tới thực sự là có hạn.

Đây là còn chưa tới quặng mỏ, chỉ là dọc theo đường trung chuyển doanh địa. Nếu không phải tự mình lên núi, thấy được trước mắt hết thảy, khả năng chưa chắc đã biết được quy mô lấy quặng lúc đó sẽ to lớn như thế.

Khúc Nhất Huyền đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Trên eo, là hai tay Phó Tầm đưa tới, nhẹ nhàng ôm về sau một cái, cô đã an vị trên hòn đá nhô ra trên vách núi.

"Việc này, cần báo cáo với Cố Yến và Bành Thâm." Anh đẩy kính bảo hộ lên gác trên mũ chống tuyết, thấp giọng nói: "Vương Khôn xuất hiện đột nhiên, cần đề phòng có trá."

"Em cũng nghĩ như vậy." Cô quay đầu, nhìn quang cảnh doanh địa dưới ánh bình minh như phủ một tầng sương mù, nói: "Chỗ bệnh xá tất cả văn kiện tư liệu không phải đã mang đi thì là bị tiêu hủy, không có đạo lý trong ngăn kéo vừa vặn thả một quyển sổ bút ký công việc còn có tên cụ thể."

"Em không tin trùng hợp."

Phó Tầm còn có chút suy nghĩ không giống cô.

"Còn nhớ anh đã từng nói với em, anh đã từng xem toàn bộ tư liệu văn kiện cứu viện Giang Nguyên. Năm đó làm lĩnh đội của đội xe, đêm đó Bành Thâm cùng đội viên tuần núi cùng nhau tham dự lần thứ nhất truy tìm lục soát cứu viện, hắn là sẽ trực tiếp chính mắt trông thấy tư liệu nhiều nhất. Nhưng những văn tự ghi chép bên trong kia, liên quan tới những miêu tả và suy đoán của Bành Thâm đối với sự kiện Giang Nguyên, tất cả đều là đứng ở góc độ của Giang Nguyên đi phân tích. Tỷ như: Đêm đó cảm xúc cô ấy không tốt; cường điệu thân phận cô ấy vừa tốt nghiệp đại học và hướng tới cùng không hiểu rõ Khả Khả Tây." Anh dừng lại, thanh âm bỗng nhiên giảm thấp xuống hỏi cô: "Giống có người đang đùn đẩy trách nhiệm hay không?"

Khúc Nhất Huyền nhíu mày: "Ý của anh là, trong sự kiện Giang Nguyên mất tích này nhất định phải có một bên chịu trách nhiệm lớn nhất. Có người cố ý đẩy trách nhiệm cho bản thân Giang Nguyên, để làm nhạt hiềm nghi của chính mình, để dễ bề đứng ngoài cuộc?"

Suy đoán này năm đó Khúc Nhất Huyền không phải là không có, chẳng qua là lúc đó cô xuất phát từ Bành Thâm là vì cứu vớt thanh danh đội xe, thêm nữa trong sự kiện này Bành Thâm đã biểu hiện hết toàn lực lục soát cứu viện, cũng không truy cứu đến cùng.

"Chỉ nhìn một cách đơn thuần thì không có điểm đáng ngờ." Phó Tầm thay cô dựng lên cổ áo chống gió, nói: "Trong sự kiện Giang Nguyên mất tích, cô ấy đích xác là ở trước mắt bao người tự mình lái xe rời đi, sau đó rốt cuộc không còn ai thấy cô ấy nữa. Cô ấy không có cách nào vì chính mình chứng minh cái gì, tất cả ác ý phỏng đoán đều không có người chứng thực, dần dà liền biến thành sự thật. Em hoài nghi Giang Nguyên mất tích có ẩn tình khác, nhưng người khác sẽ chỉ cảm thấy em là bởi vì áy náy hoặc không chấp nhận được hiện thực bạn em mất tích, mới một mực liên hệ mọi chuyện với nhau." Anh dừng một chút, lúc lại mở miệng, nói trúng tim đen: "Có giống lần này hay không?"

"Em vừa hoài nghi Bành Thâm, liền bắt đầu liên tiếp xuất hiện nhân tố quấy nhiễu. Thí dụ như, em từ nhận định ban đầu tin tưởng không nghi ngờ chứng minh Bành Thâm không có mặt ở chỗ ở đến dần dần dao động, lại thêm bằng chứng từ chỗ Cố Yến và ông chủ tiệm trái cây, có phải em đã thay Bành Thâm tìm được lý do thoát tội hay không? Em có phải nghĩ… chỉ cần ngày đó người đến doanh địa cấu kết với Bùi Vu Lượng làm việc xấu không phải Bành Thâm, vậy toàn bộ suy đoán của em sẽ không thành lập?"

Không có ánh sáng, cái đèn pin duy nhất cũng đã cất trong túi áo jacket.

Nhưng dù cho không có ánh sáng, cô cũng có thể rõ ràng thấy được anh ở trước mặt mình, như là khắc ở sâu trong óc, không cần ánh sáng, không cần tận lực tìm kiếm, anh đang ở trước mắt, có thể chạm tay tới.

"Em còn cần chút thời gian để làm rõ." Khúc Nhất Huyền trầm ngâm một tiếng: "Chỉ là em còn chưa nghĩ thấu Vương Khôn ở trong chuyện này… Hoặc là trong sự kiện Giang Nguyên mất tích kia, đến cùng là đóng vai trò nhân vật gì. Chủ đạo, hay là tòng phạm."

Anh bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng, hỏi: "Muốn đi đường tắt không?"

Khúc Nhất Huyền khẽ giật mình, lập tức hiểu được: "Anh muốn trực tiếp nói cho em đáp án?"

Phó Tầm nói: "Có cái gì không thể?"

Ngẫn ngừi một câu, lại xốp giòn lại trêu chọc.

Khúc Nhất Huyền lần đầu tiên cảm nhận được đi theo Phó Tầm là chuyện chính xác cỡ nào.

Ánh mắt của cô khẽ cong, cắn bao tay cọ xuống nhét vào trong túi, đôi tay kia lạnh buốt, từ bên cạnh tai của anh vươn vào phần gáy sưởi ấm: "Anh này gọi là dung túng, về sau dưỡng thành vạn sự em đều không muốn động đến đầu óc, toàn theo thói quen dựa vào anh, để em xem anh kết thúc như thế nào."

"Có cái gì không tốt?" Ngữ khí của Phó Tầm còn rất đương nhiên: "Anh đang lo người phụ nữ của anh quá độc lập, anh chính là muốn vì cô ấy móc tim móc phổi còn phải vắt hết óc."

Khúc Nhất Huyền lườm anh: "Lúc trước anh theo đuổi em cũng không có thấy anh xum xoe như thế."

Nghĩ như vậy, đột nhiên cảm thấy có chút thua thiệt. Cô còn chưa hưởng thụ được máy in tiền theo đuổi đến vui vẻ, làm sao đã đi theo chứ?

"Anh là người tương đối ích kỷ." Anh thấp giọng: "Chỉ thích đối tốt với người thuộc về mình."

Ngữ khí của anh rõ ràng là đùa giỡn, nhưng Khúc Nhất Huyền lại nghe ra một tia thâm tình giấu ở nơi sâu nhất.

Cô nâng mắt, nhìn anh nửa ngày, mới nói: "Anh rõ ràng là nói em."

Phó Tầm đối với cô dung túng, đối với cô trả giá, đối với cô thận trọng từng bước, cô không phải không phát hiện. Trước khi chưa xác định tâm ý, trước khi chưa hạ quyết tâm, trước khi chưa bị hoàn toàn đả động, cô cũng không cảm thấy mình sẽ bị một người đàn ông ràng buộc.

Động tính có thể, động tâm không được.

Chỉ tiếc, cô đến cùng không phải người có trái tim kiên cố như sắt.

Cũng may, người đàn ông kia cũng không phải người bình thường.

** ** **

Cô cong môi, tay đã sưởi ấm mới vừa thuận cổ áo của anh chuồn ra, muốn đi vuốt ve môi anh. Lòng bàn tay vừa đề lên khóe môi anh, nơi xa lại có ánh đèn xuyên thấu qua tuyết lớn trên núi, thẳng tắp đánh vào phía trước trên vách núi đá đường núi.

Ánh đèn kia vừa chuyển, sau một cái chớp mắt biến mất, Phó Tầm "Xuỵt" một tiếng, tập trung đi nghe.

Có một chiếc việt dã, động cơ nổ vang, đang dọc theo đường núi uốn lượn nhanh chóng tiến lên. Tốc độ kia so với trên đường bằng không tính là nhanh, nhưng trên loại đường trơn trượt ngày tuyết này, khi đường xá không tốt, lại giống như con ngựa hoang thoát cương tiến lên cao tốc.

Vách núi vừa vặn che đậy bóng dáng của Khúc Nhất Huyền và Phó Tầm.

Cô ngửa đầu, ghé mắt, ở chỗ ngoặt có một chiếc việt dã màu đen, dáng xe hung mãnh, đang lao tới.

Đi tới đường rẽ, cửa sổ xe việt dã nửa mở, từ ghế lái bắn ra một đầu điếu thuốc. Tàn thuốc rơi xuống đất, tia lửa tung tóe chạy vội hướng trong sơn cốc, rất nhanh bị ép tắt trên mặt tuyết.

Mà chiếc việt dã kia, cửa sổ xe kéo lên, chặn kín mít chỉ lộ ra nửa gương mặt đàn ông.

Ấn đường Khúc Nhất Huyền nhảy lên một cái, toàn bộ trái tim giống bị một đôi tay xiết chặt xoa nắn.

Cô mím môi, một đường đưa mắt nhìn chiếc việt dã kia cực nhanh trôi đi qua đường rẽ. Bánh sau nghiền lên đá vụn trên đất tuyết phát ra âm thanh nhấp nhô không nhẹ không nặng, cuối cùng bùm một tiếng đi vào trong sơn cốc.

Trên núi tuyết mọi âm thanh đều yên tĩnh, chỉ có tiếng động cơ từ xa đến gần, lại từ gần đến xa, dần dần đi mất.

Ánh đèn xe kia theo đường quốc lộ vòng quanh núi uốn lượn, từng đợt khói bụi bốc lên, thẳng đến hoàn toàn biến mất không thấy, Khúc Nhất Huyền mới hồi phục tinh thần lại.

Cô nhìn qua vùng núi cao giống như ngưng kết vạn trượng huyền băng, hồi tưởng lại gương mặt thoáng nhìn thấy trên đường núi vội vàng kia, dùng sức mấp máy môi.

Phó Tầm thu tầm mắt lại, lòng bàn tay cọ xát ấn đường nhíu chặt của cô, trầm giọng nói: "Là Bành Thâm."

** Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay có việc, sớm một chút gõ xong sớm một chút đổi mới ~*

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 106: Anh ta muốn một mẻ hốt gọn tất cả những người biết bí mật của anh ta

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Một lời hai nghĩa.

Khúc Nhất Huyền nghe hiểu.

Ba chữ "Là Bành Thâm" là nói người lái xe đi lúc nãy là Bành Thâm, cũng là nói cho cô biết đáp án.

Cô nâng mắt, ánh mắt rơi vào nơi trước khi ánh đèn xe biến mất ở ngã rẽ cuối cùng trên đường núi, gật gật đầu: "Về doanh địa, lái xe lên núi."

** ** **

Tốc độ rút lui nhanh hơn tốc độ lên núi rất nhiều. Khúc Nhất Huyền quay về theo đường cũ, lúc đi trên đường mòn trở lại doanh địa, ngày mới đã lên. Tuyết còn chưa ngừng nên không nhìn thấy được mặt trời, chỉ có mấy tia sáng mờ nhạt âm trầm bao phủ cả tòa núi tuyết. Trong núi sương mù quanh quẩn, tựa như ảo mộng. Nếu không vì hoàn cảnh trước mắt, cảnh tuyết át đi nắng mai khiến cả trời đất trắng xóa như thế này cũng đủ an ủi mấy ngày đi đường mệt mỏi.

Khúc Nhất Huyền vén rèm vào trước, giống như nhớ tới cái gì, quay người nhìn Phó Tầm ở sau lưng, nói: "Lúc nào xong chuyện ở đây anh đến núi tuyết với em một chuyến đi, em muốn thấy kim đỉnh."

Phó Tầm nói: "Được, đi với em đến mọi nơi."

Được hứa hẹn, sắc mặt cô rốt cục cũng dễ nhìn hơn, đuôi lông mày nhếch lên, ánh mắt hướng về chiếc bán tải tiếp tế đang đi đến từ giao lộ — đó là xe bổ sung vật tư cô cố ý sai người chuẩn bị.

"Chỗ bên kia để anh lo." Phó Tầm đưa ba lô cho cô, ra hiệu cô tranh thủ thời gian đi vào.

Khúc Nhất Huyền gật gật đầu, vén rèm bước vào. Trong lều vải có hai lính đội đang chờ sẵn, một người trông coi vật tư, một người canh chừng Quyền Khiếu. Thấy cô bước vào, đội viên đang ngồi trên ghế lập tức đứng dậy nhường chỗ cho cô: "Tiểu Khúc gia."

"Cậu ngồi đi." Khúc Nhất Huyền đè vai cậu ta xuống, xoay người lại cầm bộ đàm.

Đội viên kia bị cô ấn về ghế, sờ gáy nói: "Tiểu Khúc gia, vừa rồi đội trưởng Cố có tới."

"Đội trưởng Cố?" Khúc Nhất Huyền hỏi: "Vậy bây giờ anh ta ở đâu?"

"Ở trạm y tế trên núi." Có lẽ là biết việc này không thể chậm trễ, cậu ta gấp giọng nói: "Lúc đầu nghe nói cô đi lên núi dò đường với Phó tiên sinh, đội trưởng Cố cũng muốn tiếp tục lên núi. Nhưng sau khi trời sáng, đội trưởng Cố nhìn thấy căn phòng kia nên mới hỏi nhiều một câu. Tôi đưa anh ấy đi qua, bây giờ hẳn là còn ở đó…"

Nói còn chưa dứt lời, rèm đã bị vén lên, Cố Yến cả người thấm đẫm gió tuyết xen lẫn khí lạnh xuất hiện ngay trước mặt.

Khúc Nhất Huyền bất ngờ nhìn thấy anh ta, ngẩn ra một lúc.

Cố Yến thuận theo ánh mắt của cô đánh giá bản thân, anh ta đưa tay vỗ vỗ vụn tuyết trên quần áo lao động, nói: "Nói chuyện một lúc được không?"

Trực giác của Khúc Nhất Huyền cảm thấy lời Cố Yến muốn nói sẽ liên quan đến Bành Thâm, cô gật gật đầu, theo anh ta ra ngoài.

** ** **

Doanh địa chật chội cộng thêm xe tiếp tế đang dỡ hàng, nên căn bản không có chỗ có thể nói chuyện.

Cố Yến nhìn khắp nơi, chỉ chỉ chiếc xe dừng ở trong đống tuyết kia: "Lên xe nói đi."

Sau khi lên xe, Cố Yến khởi động động cơ, vừa làm nóng chỗ ngồi vừa mở điều hoà không khí: "Trên núi này có lẽ nhiệt độ xuống tới âm hai ba mươi độ?"

Khúc Nhất Huyền 'ừ' một tiếng: "Không khác lắm, lên cao hơn chút nữa là âm bốn mươi."

Cố Yến vặn nắp cốc giữ nhiệt nhấp một hớp nước nóng, quay đầu nhìn cô: "Cô đi dò đường với Phó Tầm?"

"Ừ." Cô gỡ mũ thông khí xuống, đi thẳng vào vấn đề: "Tôi nghe đội viên nói anh tìm tôi có việc?"

"Tôi đi lên cùng đội trưởng Bành." Anh ta né tránh ánh mắt của Khúc Nhất Huyền, thấp giọng nói: "Sau khi chúng tôi đến nơi hạ trại đội trưởng Bành chỉ huy đội viên đội cứu viện dựng lều vải, lắp ráp thiết bị. Sau đó, anh ấy mang theo mấy đội viên đi dò đường trước."

"Khoảng chừng nửa giờ sau tôi nhận được tin tức của đồng chí dưới núi truyền đến nói có một tổ xe tiếp tế lên núi. Tôi chưa từng nghe nói đến có tổ xe tiếp tế gì đó, nên mới đi lên núi nhìn một chút."

Tờ danh sách tiếp tế thứ hai của Khúc Nhất Huyền vốn là dùng để thăm dò Bành Thâm, tất nhiên cũng phải giấu giếm cả Cố Yến.

"Là xe tiếp tế vật tư của tôi." Cầm cô khẽ nâng, chỉ chỉ Phó Tầm đang kiểm tra một xe đồ linh tinh: "Đều là chút đồ nhỏ cải thiện chất lượng sinh hoạt, nếu anh không yên tâm lát nữa tôi sẽ dẫn anh tới xem xem."

"Cô đừng hiểu lầm." Cố Yến giải thích: "Tôi không biết rõ tình hình."

"Với tình huống trước mắt nếu không giữ lại chút tâm tư thì ngay cả sau khi thất bại thảm hại cũng không biết xảy ra vấn đề ở chỗ nào."

"Tôi cũng không có ý muốn trách anh." Toa xe bắt đầu nóng lên, cô không nhanh không chậm rút bao tay xuống, nói: "Giữa hai chúng ta không có gì không thể nói, sau đó thì sao?"

Cô không muốn nói chuyện khác, Cố Yến cũng nghiêm túc quay lại trọng tâm câu chuyện, nói tiếp lời nói lúc đầu: "Xe tiếp tế tôi không thấy, nhưng lại trông thấy đội trưởng Bành từ một đường nhỏ đầy đá vụn đi tắt qua một tổ doanh địa."

Khúc Nhất Huyền hỏi: "Anh đuổi theo anh ấy?"

"Đúng." Anh ta vỗ trán tựa như cười khổ một tiếng: "Trong lòng tôi còn thầm cầu may, cho là anh ta có chuyện đến tìm cô thương nghị. Nhưng khi xe từ giao lộ rộng rãi trực tiếp đi qua doanh địa tiếp tục lên núi. Tôi không dám theo sát, nghĩ là cô chắc hẳn đã biết việc này cho nên mới tìm cô thương lượng."

Khúc Nhất Huyền than nhẹ: "Tôi với Phó Tầm cũng là đi được một nửa trông thấy một mình anh ta đi lên núi mới dẹp đường hồi phủ. Đang định liên hệ anh thì anh đã đến rồi."

"Có chuyện này tôi cảm thấy anh nhất thiết phải biết." Cô châm chước một lát, cẩn thận tìm từ nói: "Trên tay tôi cũng không có chứng cứ thật, tất cả lời tôi nói đều là phỏng đoán. Nhưng anh nghe xem có đạo lý hay không."

"Sau khi Giang Doãn mất tích ở núi Minh Sa, đội trưởng Bành biểu hiện sự chú ý cực lớn đối với chuyện Giang Doãn mất tích, thậm chí đề xuất muốn đích thân đến núi cát tìm người. Chuyện này khác thường ở đâu anh biết không?" Khúc Nhất Huyền hỏi.

Cố Yến nhăn mi: "Không phải đội trưởng Bành đã lâu không làm cứu viện sao?"

"Đúng, từ khi Giang Nguyên mất tích, lúc anh ấy cứu viện bị thương không thể ngồi lâu nên ngay cả lái xe cũng ít đi, công việc của đội cứu viện anh ấy cũng rất ít tham dự. Đây là thứ nhất."

"Thứ hai, Viên Dã qua lại thân thiết với tôi, lúc Bành Thâm tiếp quản lại đội cứu viện Tinh Huy vừa hay là lúc tôi phái Viên Dã đi Tây Ninh tra hành tung của Quyền Khiếu với Bùi Vu Lượng. Chờ đến lúc Viên Dã về Đôn Hoàng, Bành Thâm lấy lí do nhiệm vụ cứu viện cơ mật không cho cậu ta tham dự."

"Thứ ba, Bành Thâm giấu diếm anh chuyện anh ấy và Bùi Vu Lượng là bạn cũ. Ngày tôi và Phó Tầm nghĩ trăm phương ngàn kế đi Ngũ Đạo Lương bổ cấp, Bành Thâm đến doanh địa gặp Bùi Vu Lượng."

Hai cái trước, Cố Yến còn duy trì nét mặt bình thản, lúc nghe đến nửa câu "Thứ ba" lông mày của anh ta hung hăng nhảy một cái, không dám tin: "Cô nói Bành Thâm và Bùi Vu Lượng là bạn cũ?"

"Ừ." Khúc Nhất Huyền cũng không có ý định giấu diếm anh ta, suy nghĩ mấy giây, nói: "Mấy ngày tôi đi cùng Bùi Vu Lượng, vì để cho tôi cam tâm tình nguyện dẫn đường đưa hắn bình an đến đường biên giới như đã hứa, hắn nói cho tôi biết bí mật mà tôi muốn biết nhất. Coi như là tiền đặt cọc của giao dịch, hắn nói với tôi quan hệ của hắn và Bành Thâm rạn nứt là do hắn hoài nghi Bành Thâm chuẩn bị bỏ xe giữ tướng, giống như cách anh ấy vứt bỏ Vương Khôn. Cho nên, hắn phản bội trước để tự vệ."

Đoạn văn này lượng tin tức có chút lớn, Cố Yến tiêu hóa một hồi, mới hỏi: "Vương Khôn…" Anh ta nhíu mày, giống như không nghĩ ra khớp nối trong chuyện này: "Bành Thâm đã làm gì với Vương Khôn?"

"Bùi Vu Lượng nói, tai nạn xe cộ của Vương Khôn là do hắn tìm người làm, người làm chủ là Bành Thâm." Không cho Cố Yến thời gian tiêu hóa, Khúc Nhất Huyền nâng cổ tay nhìn thời gian, nói tiếp: "Về phần vì sao tôi khẳng định người đi doanh địa lúc xế chiều hôm nay là Bành Thâm là bởi vì Vương Khôn xuất hiện." lần này không chỉ mi tâm của Cố Yến nhảy lên mà ngay cả huyệt thái dương cũng đập thình thịch. Trước mắt anh ta xuất hiện nhiều chuyện như vậy, anh ta lại hoàn toàn không biết gì cả.

Dường như phát hiện được suy nghĩ trong lòng Cố Yến, Khúc Nhất Huyền an ủi: "Tôi cũng vừa mới phát hiện Vương Khôn cũng tham dự." Cô gõ gõ cửa sổ xe, ra hiệu Cố Yến nhìn: "Đội viên của tôi đều nói hết với anh rồi? Lúc tôi tới hạ trại, Quyền Khiếu trốn ở trong trạm y tế bị bỏ hoang trên núi. Bùi Vu Lượng cởi giày của Quyền Khiếu cho Giang Doãn đeo, một là bởi vì Giang Doãn còn có ích, đã muốn đi bộ lên núi, trong đống tuyết lạnh nhất định phải có đôi giày để đeo; hai là khống chế hắn, để hắn không cách nào lập tức xuống núi."

Quyền Khiếu cũng không rõ ràng, cộng thêm đêm đó phản chiến Bùi Vu Lượng ở cứ điểm quân sự. Nếu hắn xuống núi, lại muốn làm con buôn trong sạch cơ hồ là chuyện không có khả năng, Quyền Khiếu cũng sẽ không theo cảnh sát hay là cô để tự chui đầu vào lưới.

"Quyền Khiếu không có giày, với khí trời này mà đi chân trần xuống núi sợ là chưa chịu được đến lúc hắn tìm được đường, chân đã bị phế rồi." Bùi Vu Lượng nắm chắc chuyện hắn tiếc mạng sẽ không mạo hiểm, mới ra hạ sách này. Về phần tại sao không dứt khoát giết Quyền Khiếu, tất nhiên là bởi vì hắn còn chỗ hữu dụng. Từ khi Phó Tầm bảo cô đi đường tắt, đống đay rối trong đầu Khúc Nhất Huyền rốt cục cũng ló ra được một sợi.

"Giữ lại Quyền Khiếu là sắp xếp của Bành Thâm." Cô bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Quyền Khiếu sẽ không đi, cũng không thể đi. Chỉ cần đội cứu viện lên núi bắt đầu lục soát, sớm muộn sẽ phát hiện trạm y tế ở trong rừng kia,

cũng sớm muộn sẽ phát hiện Quyền Khiếu trốn ở trong trạm y tế, không thì Bùi Vu Lượng sẽ không để lại khẩu phần lương thực hai ngày cho hắn. Chính là vì để Quyền Khiếu cảm thấy Bùi Vu Lượng sẽ còn trở về, coi như Bùi Vu Lượng không về, tốt xấu trong hai ngày, hắn cũng sẽ không vì vấn đề no ấm mà tự tiện rời khỏi trạm y tế kia. Quyền Khiếu ở lại có tác dụng duy nhất là chính miệng nói cho tôi biết Vương Khôn tới."

CốYếm không biết nhiều tin tức bằng Khúc Nhất Huyền nên căn bản không theo kịp suy nghĩ của cô: "Lưu lại Quyền Khiếu là vì nói cho cô biết Vương Khôn tới?"

"Là Giang Doãn nói cho tôi chiều hôm đó người đến doanh địa chính là Bành Thâm. Mặc dù cô ta chưa gặp Bành Thâm nhưng Bành Thâm là đại diện đội cứu viện, tần suất có mặt trong các hoạt động không hề ít. Giang Doãn lại cảm thấy chuyện Giang Nguyên mất tích có kỳ quặc, mấy năm nay vẫn luôn chú ý nên có thể nhận ra anh ấy cũng không ngoài ý muốn."

Khúc Nhất Huyền cảm thấy mình đã hoàn toàn mở ra sương mù, hai mắt cô hơi sáng, hình như có ánh sao đang lưu chuyển. "Anh đã nói tiểu đội cứu viện mai phục ở cứ điểm quân sự hoàn toàn không có tín hiệu đúng không, có mất liên lạc trong thời gian ngắn? Nếu như không chỉ có một mình Bành Thâm động tay chân vậy tất cả mọi chuyện đều đã rõ. Anh ấy biết chi tiết kế hoạch phục kích cứ điểm quân sự nên sớm đề Vương Khôn đi động tay chân, đạt được mục đích quấy nhiễu."

"Về phần đi báo tin cho Bùi Vu Lượng hẳn là chính Bành Thâm không sai. Người ở trong khách sạn kia — là Vương Khôn."

Theo chứng cứ chính xác của Cố Yếm, cùng ngày đó thân thể Bành Thâm khó chịu nên luôn nghỉ ngơi trong khách sạn, giữa trưa anh ta nói chuyện điện thoại với Bành Thâm còn là điện thoại riêng của khách sạn, cố ý nhấn mạnh bằng chứng vắng mặt của "Bành Thâm" ở khách sạn mà không ở doanh địa. Tiếp theo, chạng vạng tối ăn một bữa cơm. Theo lộ trình của Bành Thâm trong ngày hôm đó, hẳn là vừa vặn tránh khỏi thời gian gặp bọn họ, đi tới đi lui doanh địa và Ngũ Đạo Lương cơ hồ là chuyện cực kỳ nhẹ nhõm. Cho nên khi Khúc Nhất Huyền để ông chủ tiệm trái cây đi dò xét Bành Thâm có ở nhà khách hay không, Bành Thâm chính xác không ở đó, người nói chuyện với ông chủ tiệm trái cây từ trong phòng là Vương Khôn. Sau đó, bất luận là Vương Khôn hay là Bành Thâm phát hiện được cái bẫy nhỏ này thì vẫn để Bành Thâm tự mình ra mặt giải thích với ông chủ tiệm trái cây, vừa hay rửa sạch toàn bộ hiềm nghi.

Cố Yếm rốt cục cũng nghĩ thấu, anh ta vặn mi, quay đầu nhìn Khúc Nhất Huyền, hỏi: "Mục đích Bành Thâm giúp Bùi Vu Lượng là gì? Mỗi người làm việc đều có lý do."

Khúc Nhất Huyền lắc đầu: "Anh ta không phải giúp Bùi Vu Lượng."

Theo như từng bước cờ mà Bành Thâm đã đi, trước đó anh ta đã chọn xong tòa núi tuyết này, cũng đã sắp xếp Vương Khôn tiếp ứng ở cửa núi tuyết từ trước. Nếu không một mình Thẩm Thanh Hải canh giữ ở cửa núi tại sao ngay cả có người lên núi hay không cũng không biết? Nếu như Bành Thâm thật muốn giúp Bùi Vu Lượng, sao anh ta không để Vương Khôn tùy tiện tiếp ứng ở chỗ nào đó mà bỏ gần tìm xa, thiên tân vạn khổ dẫn Bùi Vu Lượng tới trong núi tuyết? Phải biết, cái núi tuyết này một khi phá hỏng cửa núi thì chính là có vào không có ra.

Anh ta muốn một mẻ hốt gọn tất cả những người biết bí mật của anh ta. Cho nên trên người Vương Khôn nhất định giữ một bí mật kinh thiên động địa mà Bành Thâm muốn bảo vệ.

** ** **

Thế cờ vừa được giải, trước mắt Khúc Nhất Huyền rộng mở trong sáng. Trách không được Phó Tầm nói cô là người trong cuộc, cô tự cho là thấy rõ, nhìn thật xa, nhưng kết quả vẫn bị ảnh hưởng bởi sự ràng buộc của người trong cuộc, bị vây trong nửa bước đi. Nếu lần này Bành Thâm thật sự là một nước cờ thua, cô hiểu thấu đáo chậm một bước sẽ đem bản thân hãm sâu vào trong đường cùng này. Sợ là đến trước khi chết còn không biết tại sao mình chết.

Khúc Nhất Huyền thở phào một cái, dựa về phía sau, đầu gối lên thành ghế, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Vật tư xe tiếp tế mang đến đã chuyển gần xong, Phó Tầm đang thấp giọng nói gì đó với đối phương, trong tay cầm tờ giấy cô thuận tay xé ở khu bệnh xá bỏ hoang, từng bước từng bước gạch bỏ. Anh đối chiếu đến nghiêm túc, cô cũng thấy nghiêm túc. Thật giống như trước mắt không có chuyện gì cô phải quan tâm vậy, cô nhàn nhã như lục bình trôi trong nước, ngay cả biểu lộ cũng mang theo tia khoan khoái.

Cố Yếm trầm ngâm vài giây giống như bị vẻ buông lỏng của cô lây nhiễm, mi tâm thả ra, hỏi: "Vậy tiếp theo?"

"Anh cứ đợi ở đây." Khúc Nhất Huyền không quay đầu lại, cô híp mắt nhìn ánh nắng dần dần lộ ra sau tầng mây. Nó không phải ánh nắng chói mắt, cũng không phải mây đen tối tăm, tựa như chiếc kính lọc ánh sáng trắng.

"Tất cả mọi người chờ lệnh tại chỗ." Cô thấp giọng kiên quyết: "Để tôi xem, trong hồ lô của bọn chúng đến cùng là đang bán thuốc gì."

** ** **

"Thuốc" tới rất nhanh. Lúc một phòng toàn người đang tiếp sức thả nước nóng nấu mì tôm, điện thoại của Cố Yếm vang lên. Khúc Nhất Huyền đang dùng cái nĩa đâm mì sợi thử độ cứng mềm, nghe tiếng, mắt nhìn Cố Yếm.

Không ngờ, đối phương cầm điện thoại vệ tinh cũng đúng lúc ngẩng đầu nhìn cô. Biểu tình trên mặt kia… Rất có vẻ do dự khi phải tiếp điện thoại của bọn cướp.

Chưa mềm. Cô úp bát lại, nhắc mí mắt nhắc nhở: "Còn không tiếp?"

Cố Yếm đẩy mì tôm ra, tay khẽ nắm thành quyền, hắng giọng một cái mới nhận điện thoại: "Đội trưởng Bành?"

Khúc Nhất Huyền quay đầu đi nhìn Phó Tầm, chỉ chỉ mì, im lặng ra hiệu cho anh: Có thể ăn.

Ngón trỏ của Phó Tầm đè ép lên giữa môi, nếu có ngụ ý, sợ là đang nói: "Yên tĩnh."

Khúc Nhất Huyền cũng không giận, cô nắm chặt tay Phó Tầm viết chữ trong lòng bàn tay anh.

Cố Yếm ở bên kia hình như nói chuyện không thuận lợi, lông mày anh ta vừa buông ra không bao lâu lại nhíu lại, ngay cả ngữ điệu cũng có chút mất tự nhiên cất cao: "Bọn hắn ở đâu?"

Lòng bàn tay Phó Tầm hơi ngứa, rốt cục nhịn không được phân tâm, rủ mắt xuống nhìn cô.

Cô viết ba chữ, đến chữ thứ tư thì dừng bút, không có nội hàm gì, cũng không có giá trị gì, bốn chữ nối liền chính là — mì thịt lừa.

Nhìn giống như là thèm, nhớ mì của Đôn Hoàng. Thấy Phó Tầm không đáp lại, đầu ngón tay Khúc Nhất Huyền điểm một cái, lại tiếp tục vẽ trong lòng bàn tay anh. Cô viết chậm như giết thời gian, từng nét từng nét dù cho không hề cầm bút, chỉ là dùng đầu ngón tay cũng viết hết sức cẩn thận tinh tế.

Lần này, anh cũng không cần tốn nhiều sức đọc thấu chữ của cô — mì sợi Lan Châu.

Tiếng Cố Yếm hít thở trì trệ, biểu lộ cũng theo đó ngưng trọng lên. Anh ta vô ý thức quay đầu đi tìm ánh mắt của Khúc Nhất Huyền, nhưng đào mắt nhìn thấy cô đang cầm tay Phó Tầm, khóe mắt đuôi lông mày đều thấm ý cười viết chữ trong lòng bàn tay anh. Tim anh ta lập tức rơi về chỗ cũ, rồi rơi xuống đáy hồ trầm trầm: "Giang Doãn bị thương rồi?"

Đầu ngón tay Khúc Nhất Huyền dừng lại, ý cười bên môi hơi nhạt. Lúc Phó Tầm cúi đầu nhìn, cô ngoại trừ thu liễm chút ý cười, biểu lộ không khác vừa rồi là bao, vẫn là dáng vẻ tranh thủ tìm vui trong lúc rảnh rỗi.

Lần này, chỉ có ba chữ.

Cô viết — mì ăn liền.

Phó Tầm bật cười.

Anh thu lòng bàn tay lại, nắm chặt ngón tay còn chưa kịp rút đi của cô. Móng tay của cô mấy ngày chưa kịp sửa sang đã hơi dài ra, đâm vào trong lòng bàn tay chỉ khẽ ngứa như bị chồn cào. Anh bị cào đến tinh thần nhộn nhạo, nhìn cô một cái lại một cái. Điện thoại của Cố Yếm rốt cục cũng gọi xong. Sau khi anh ta cúp điện thoại, biểu lộ có chút ngưng trọng: "Bành Thâm nói với tôi, anh ta phát hiện tung tích của đám người Bùi Vu Lượng, một đường đuổi theo gót rời xa toàn đội."

Nói tới chuyện chính, Khúc Nhất Huyền nghiêm chỉnh hơn. Cô mở nắp đậy kín trên bát mì tôm, hỏi: "Giang Doãn bị thương rồi?"

Cố Yếm 'ừ', đáp: "Đội trưởng Bành nói anh ta nhìn thấy Bùi Vu Lượng đánh Giang Doãn trút giận, đuổi theo muốn mượn cơ hội mà động, không ngờ bị mắc lừa, bị Bùi Vu Lượng đưa vào trong đầm lầy Mê Vụ."

Biểu cảm của Khúc Nhất Huyền rốt cục có tia buông lỏng, giống như ngửi được mùi gì đó, ánh mắt lơm lơm nhìn anh ta, lặp lại: "Đầm lầy Mê Vụ?"

Cố Yếm rút bản đồ địa hình của núi tuyết ra, chấm điểm đỏ ở vị trí Bành Thâm nói: "Bây giờ anh ta đang dừng bước ở ngoài tầng băng."

“Bùi Vu Lượng không có xe, từ khi phát hiện Bành Thâm đến khi khẩn cấp thoát đi tất cả đều chọn đi đường nhỏ xe không qua được. Mắt thấy sắp bị đuổi đến, Bùi Vu Lượng dẫn người đi ngang qua sông băng, tảng băng kia không đủ rắn chắc, xe mới vừa lên băng đã nứt. Bành Thâm nói anh ta không dám bỏ xe đuổi theo, giờ phút này đang ở bên kia bờ sông trông coi.”

Khúc Nhất Huyền nghiêng đầu nhìn. Địa hình núi tuyết trong lòng cô đã nắm chắc, nhưng ở trên núi chỗ nào mềm chỗ nào cứng cô hoàn toàn không biết: “Vậy anh ta nói thế nào?”

“Đội trưởng Bành nói, bên kia bờ sông là đầm lầy, sâu cạn không biết. Xe không qua được mặt băng, để mấy đội viên thân thể linh hoạt đi chi viện anh ta.”

Khúc Nhất Huyền cười cười, hỏi: “Anh thấy lời này của anh ta, nói có giống như là chỉ mặt gọi tên muốn tôi đi?”

Cô trực tiếp kéo nắp bát xuống, dùng nĩa cuộn mì, ăn một miệng lớn: “Ăn mì, ăn xong lại thương lượng, để anh ta chờ đi.”

** ** **

Cô nói để Bành Thâm chờ là thật sự để anh ta chờ. Từ mì đến canh, không có lãng phí một ngụm, uống đến sạch sẽ.

Trong lúc đó vẫn không quên để anh ta gọi điện thoại thông báo cho Bành Thâm, nói anh ta cảm thấy việc này nói trong điện thoại không rõ ràng, anh ta sẽ tự lái xe đi tìm Khúc Nhất Huyền thương lượng.

Cố Yến cảm thấy anh ta vẫn luôn xem nhẹ Khúc Nhất Huyền. Trước kia chỉ thấy cô có năng lực trù tính chỉ đạo cứu viện cùng phong thái lãnh đạo, cảm thấy trên người cô bé này có dã tính và khí thế mạnh mẽ cùng tồn tại, không ngờ, hôm nay lại may mắn có thể thấy cô không chớp mắt bịa đặt lời giang hồ.

Khúc Nhất Huyền không quan tâm người khác thấy thế nào, tất nhiên cũng không quan tâm Cố Yến sẽ nghĩ như thế nào.

Cô xé một trang giấy trong quyển vở, bấm đốt ngón tay tính thời gian viết bảng các công việc cần chấp hành, tỷ như: Cuộc gọi thứ nhất: Hai mươi phút sau.

Nội dung nói với Bành Thâm — Đội trưởng Khúc hỏi mức độ bị thương của Giang Doãn, quan tâm trạng thái thân thể của cô ta trước mắt còn có thể chèo chống bao lâu. Trong lời này còn có dấu ngoặc, ghi chú: Đội trưởng Khúc đi kiểm kê vật tư cho nên không thể nghe.

Cố Yến giương mắt, liếc Khúc Nhất Huyền, lại cúi đầu, nhìn xuống.

Cuộc gọi thứ hai: Nửa giờ sau. Nội dung — thông báo Bành Thâm, chúng ta kiểm kê nhân số chuẩn bị xuất phát, cũng hỏi thăm anh ta vị trí cụ thể đang đứng. Số lượng từ nhìn có vẻ nhiều, nội dung lại ít.

Vốn nên còn có “Cuộc gọi thứ ba”, thời gian định được một lúc nhưng Khúc Nhất Huyền tựa hồ là cảm thấy không cần thiết, qua loa vẽ mấy nét lằn ngang, gạch hết chữ.

“Cuộc điện thoại thứ ba này…” Nói còn chưa dứt lời, cái ghế bên cạnh không còn, Khúc Nhất Huyền đã đứng dậy, cầm lên ba lô đơn đặt ở nơi hẻo lánh cõng lên vai phải.

Cố Yến câu nói kế tiếp không tự giác nuốt trở vào, đổi thành: “Cô đi làm gì?”

“Đi làm gì?” Khúc Nhất Huyền thuận tay lấy viên sô cô la trên bàn, lột giấy gói kẹo ra cắn vào trong miệng: “Thừa dịp bây giờ chiếm tiên cơ…”

“Đi tính sổ.”

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 107: “Trên người nó có chip định vị, tôi sẽ dạy anh cách định vị”

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Kế hoạch của Khúc Nhất Huyền là đánh Bành Thâm trở tay không kịp, nhưng vừa xốc rèm, diện mạo không có phòng hộ gì bị gió lạnh trong khe núi thổi, lập tức tỉnh táo lại.

Cô lui về, vẫy tay với Cố Yến vẫn ngồi ở kia còn chưa theo kịp: “Nói chuyện một lúc đã”

** ** **

Chỗ ” nói chuyện một lúc” vẫn là trong xe. Khác biệt chính là lần này ở trong xe Khúc Nhất Huyền, mà trong xe, không chỉ có cô và Cố Yến, còn có Phó Tầm… Cùng chồn của anh.

Cố Yến mới gặp Điêu Thuyền lần đầu, ánh mắt dừng lại một cái liền ngăn không được muốn đánh giá nó.

Khúc Nhất Huyền thấy thế, giới thiệu một người với một con chồn vượt chủng tộc: “Đây là Cố Yến, đây là Chồn.”

Điêu Thuyền ngẩng lên đầu hít hà, dường như không cảm thấy hứng thú, uốn trên đầu vai Phó Tầm không nhúc nhích, chỉ có một đôi mắt nhỏ như hạt vừng im ắng đánh giá Cố Yến, tràn ngập đề phòng.

“Tôi vừa suy nghĩ một chút.” Khúc Nhất Huyền mới mở miệng, ngữ khí cũng trầm hơn: “Là tôi có chút qua khích rồi.” Cô không phải loại người không thể nhìn thẳng vào vấn đề thừa nhận sai lầm, lời đã nói ra khỏi miệng, tiếp theo cũng cực kỳ trôi chảy: “Quan hệ của đội cứu viện và cảnh sát là quan hệ hợp tác, không có một đội cứu viện nào cá biệt, huống hồ lần này người được cứu viện còn có thân phận tương đối đặc thù là người có hiềm nghi phạm tội.”

“Tôi định đánh Bành Thâm trở tay không kịp, xem anh ta đang chơi trò xiếc gì. Nếu như anh không có ý kiến, cứ dựa theo bảng chấp hành của tôi đi một bước nhìn một bước đi, thế nào?”

Phó Tầm nghe xong bất đắc dĩ bật cười.

Lời này của cô nhìn có vẻ như thương lượng với Cố Yến, không bằng nói là đổi loại phương thức hạ mệnh lệnh.

Nói chuyện là trao đổi, có thể phối hợp… Chính là nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí. (*Người nhân thấy gọi là nhân, người trí thấy gọi là trí – Nhân và Trí trong “Nhân, nghĩa, lễ, trí, tín” là miêu tả tư tưởng “trung dung” của Khổng Tử)*

Cố Yến có dị nghị. Mi tâm của anh ta nhăn chặt, ra hiệu phía lều vải lớn: “Nhiều người như vậy lên núi với cô, cô lại định cùng với Phó Tầm hai người đơn thương độc mã đi bắt người?”

Khúc Nhất Huyền không hiểu: “Hai chúng tôi bắt một người, lấy nhiều địch ít… Nào có vấn đề?”

Cố Yến bị một câu của cô quấy đến hồ đồ rồi, im lặng cười một tiếng, khuôn mặt chuyển sang lạnh lẽo: “Thói quen này của cô đến bao giờ mới có thể thay đổi?”

Phó Tầm ghé mắt: “Thói quen gì?”

“Không chỉ chuyên quyền độc đoán, còn thích vẽ bản đồ trong đầu.” Người tiếp lời chính là chính Khúc Nhất Huyền. Lúc cô nói lời này, ngữ điệu thấp hơn bình thường, thanh âm giống như bật ra từ chỗ sâu trong cuống họng, có chút trầm còn có chút buồn bực, thoạt đầu giống như mài dây cung, ngữ khí thô ác còn mang theo chút sắc bén, có một chút tự giễu cay đắng.

Phó Tầm không đáp lại. Anh không phải người thích bén nhón hóa mâu thuẫn, biết trong lòng Khúc Nhất Huyền không thích câu nói này của Cố Yến, cũng không ngông cuồng ra mặt giải thích thay cô.

Cô là dạng người gì, trong người ẩn giấu cái gì, chỉ anh biết là được, không chia sẻ với người bên ngoài. Mà mâu thuẫn của cô với Cố Yến hiển nhiên cũng không phải một ngày hai ngày, chỉ dựa vào anh hòa giải, cũng vô dụng. Ngược lại làm cho người ta cảm thấy nhiều chuyện, điểm mấu chốt của hai người, nếu anh tham dự, vấn đề dù nhỏ cũng không ngừng lớn hơn, làm cho cô khó xử.

Nhưng có câu hỏi này của anh, Cố Yến cũng không tiếp tục đề tài này. Anh ta hít sâu một hơi, làm như bản thân chỉ là thuận miệng nói một câu “Thật xin lỗi” thấp giọng che lại, ngược lại đổi đề tài: “Tôi biết lo nghĩ của cô, việc của Bành Thâm, nội bộ đội cứu viện của các cô đóng cửa lại thì là ‘Việc nhà’, tôi tôn trọng cô. Nhưng nhiều người như vậy để đó không dùng, không thích hợp. Lại nói, chỉ dựa vào hai người các cô, muốn giải quyết

triệt để chuyện này, tôi cảm thấy độ khó có chút lớn."

Cố Yếm biết lời nói này của mình quá thẳng thắn, hòa hoãn ngữ khí, giải thích: "Không phải tôi xem nhẹ năng lực của các cô, chỉ là hoàn cảnh thế cục trước mắt không dễ dàng, không phải cứu viện vùng núi đơn thuần."

"Là tôi cân nhắc thiếu sót." Khúc Nhất Huyền gẩy gẩy tóc, mũi chân đá đá Phó Tầm, ra hiệu anh ra ý tưởng.

Phó Tầm hiểu ý, anh suy nghĩ, nói: "Trong điện thoại Bành Thâm nói anh ta bị Bùi Vu Lượng đưa vào đầm lầy Mê Vụ, dừng bước ở bờ bên kia sông băng … Câu nói này bất kể thật giả, Bành Thâm chắc chắn là đang ở bờ bên kia sông băng, anh ta không dám bỏ xe vào đầm lầy cũng là thật."

"Ý của anh ta là một mẻ hốt gọn, không nghĩ gánh sai lầm này. Trước mắt tất cả trách nhiệm đều bị đẩy lên người Vương Khôn, người động tay chân ở cứ điểm quân sự chính là Vương Khôn, tiếp ứng ở núi tuyết cũng là Vương Khôn, vậy kế tiếp cho dù là tôi hay là Nhất Huyền, thậm chí là mấy người Bùi Vu Lượng xảy ra chuyện, Bành Thâm cũng nhất định sẽ có biện pháp đẩy cho Vương Khôn."

Anh ta không chỉ tìm đến Vương Khôn xin giúp đỡ, càng là con dê thế tội lúc mọi chuyện kết thúc. Nếu như Bành Thâm muốn bất động thanh sắc xử lý nhiều người như vậy, giấu kín không biết điểm uy hiếp ở chỗ nào, đất sẽ sụt ở chỗ nào là phương thức bảo đảm nhất cũng là phương thức ôn hòa nhất. Anh ta không cần phí quá nhiều tâm tư, chỉ cần đuổi tất cả mọi người vào, đến lúc đó xảy ra chuyện thì có liên quan gì đến anh ta? Tất cả những người kia đều là bị nơi đất sụt hiểm yếu nuốt mất, anh ta chỉ có tiếc nuối cùng bớt đau buồn.

Cố Yếm nghe hiểu, mắt anh ta hơi sáng lên: "Ý anh là bất kể trong lời nói của Bành Thâm có mấy phần thật giả, Bành Thâm nhất định đang ở chỗ kia."

Phó Tầm gật đầu, ánh mắt ra hiệu Khúc Nhất Huyền, trong lời nói 'vô tình' bảo vệ cô: "Cô ấy có chút tự phụ, nhưng tự phụ này là bởi vì có rất ít người có thể đuổi theo suy nghĩ của cô ấy. Cô ấy vẽ bản đồ trong đầu, liệt kê quan hệ giữa các nhân vật có liên quan trực tiếp đến tốc độ và sức hành động của cô ấy."

Một lời của anh xóa đi tất cả miễn cho Cố Yếm xấu hổ, lại lập tức đổi chủ đề: "Sắp đặt đánh Bành Thâm trở tay không kịp là chính xác, xác định vị trí của Bành Thâm so với dốc hết sức lực lục soát khắp núi hiệu suất cao hơn nhiều. Nhưng suy nghĩ của đội trưởng Cố cũng không phải là không có đạo lý, dựa vào hai chúng tôi chắc chắn không đủ hiệu suất, còn bỏ trống quá nhiều tài nguyên."

"Vậy thì." Phó Tầm trầm ngâm mấy giây, nói: "Mục tiêu của Bành Thâm là tôi và Nhất Huyền, hai mươi phút sau khi chúng tôi xuất phát, anh gọi cuộc đầu tiên. Những chuyện khác không quan trọng, chỉ một điều này, anh nhất định phải xác nhận vị trí của Bành Thâm. Gọi xong cú điện thoại đầu tiên anh dẫn người lên núi. Lấy cú điện thoại này làm chuẩn, chúng ta lại bàn bạc định bước cờ thứ hai đi như thế nào."

Trong đầu Cố Yếm suy đi nghĩ lại, cũng giống như khẳng định kế hoạch này khả thi, hỏi: "Trong quá trình này nếu như mất liên lạc, tôi làm sao biết được vị trí cụ thể của hai người?"

Cái này dễ giải quyết.

Phó Tầm áng chừng Điêu Thuyền nằm trong lòng bàn tay anh ngáp liên tục, thấp giọng nói: "Trên người nó có chip định vị, tôi sẽ dạy anh cách định vị."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 108: Đại kết cục (thượng): ❓ cho dù luôn bị anh ta tính kế, cũng phải ngược gió lật bàn thắng

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Trước khi Cố Yếm xuống xe, Khúc Nhất Huyền nhấn cửa sổ xe xuống chỉ lều vải ở đằng xa: "Nhìn thấy người mặc áo jacket màu xanh lục vừa bước vào lều không? Đó là lính đội lâu năm, anh có việc gì cứ bàn giao với anh ta, anh ta sẽ làm mọi chuyện ổn thỏa cho anh."

"Tôi làm tiên phong, thường xuyên không ở hiện trường trước khi xuất phát bọn cũng đã quen rồi. Viên Dã ở đây, bọn họ nghe Viên Dã, Viên Dã không ở đây, thì lại phân biệt đối xử, chỉ nghe theo người có tài. Đội ngũ này rất dễ chỉ đạo." Đội làm cứu viện khác với các đoàn đội khác, chiến trường của bọn họ là đất đai mênh mông khắp nơi. Không có nhiều gút mắc lợi ích như vậy, chỉ dựa vào một tấm lòng son đi làm chuyện mò kim đáy biển. Không có chút lòng từ bi, không có chút rộng lượng, không có chút nghị lực kiên nhẫn, việc này căn bản không làm được, có làm cũng không lâu dài.

Cố Yếm đã hợp tác vô số lần với đội ngũ này, tất nhiên vô cùng quen thuộc. Anh ta khẽ vuốt cằm, đẩy cửa xe ra trước, do dự một chút vẫn nói: "Nhiều năm như vậy, khi cô nhắc đến đội cứu viện vẫn cứ kiêu ngạo như trước."

Đó là bởi vì họ đáng để kiêu ngạo. Chỉ là lời này Khúc Nhất Huyền để ở trong lòng không nói. Cô đưa tay, ngón trỏ và ngón giữa khép đặt lên trán vẫy vẫy tạo một tư thế tay chào: "Chúng tôi đi trước một bước."

Cố Yếm gật đầu, đứng ở ven đường. Ven đường có đất tuyết, tuyết đọng đã bị san bằng, lộ ra sợi cỏ khô mượt mà. Anh ta đưa mắt nhìn xe việt dã chèn lên tuyết đọng, đi ra khỏi doanh địa.

Đèn xe vừa thu vừa phóng, ở góc rẽ của đường núi, nó sáng như con ngươi của dã thú, chiếu xuống con đường đất tuyết không người làm tràn ra một mảng sáng hồng hồng trên đất.

Anh ta đứng đó một lúc lâu, quay người, vén rèm bước vào.

** ** **

Hai mươi phút sau. Cố Yếm y theo kế hoạch gọi điện thoại cho Bành Thâm. Ngoài dự định, sau gần một phút tiếng chuông dài dằng dặc vang lên, điện thoại bị cúp.

Cố Yếm nhăn mi. Anh ta thu giọng, bình tâm tĩnh khí gọi lại một lần nữa. …

Sau âm thanh máy bận có thứ tự, vẫn trạng thái là không người nghe như cũ.

Cả phòng tràn ngập trong yên tĩnh.

Một lính đội ngồi dựa vào nơi hẻo lánh trong lều vải bỗng nhiên nói: "Sao tôi lại nghe thấy bên ngoài có tiếng chuông nhỉ?"

Cố Yếm nhíu mày, một tay vừa khép ống nghe lại, vừa tập trung nghe.

Quả nhiên.

Bên ngoài lều có tiếng chuông lơ lửng bay tới, loáng thoáng, kèm theo tiếng gõ "Bang bang", tiếng trước gấp hơn tiếng sau. Thanh âm kia càng cấp bách, lưng anh ta càng phát lạnh.

Tựa như bùa đòi mạng, từng tiếng từng tiếng tới để đòi mạng.

** ** **

Trên đường núi tuyết nhiều, vết bánh xe lưu lại lúc Bành Thâm lên núi trong thời gian ngắn còn chưa tới kịp bị tuyết lớn che đi. Khúc Nhất Huyền đi vết bánh xe này, đi thẳng dọc theo đường núi uốn lượn. Nửa giờ sau, rốt cục đến gần đường cái cuối cùng trên đỉnh núi. Đó là một ngã ba đường.

Đá sỏi ở giao lộ như bị nghiền nát vụn, ngừng lại ở con đường nhỏ thông lên đỉnh núi. Nơi xa núi đá lởm chởm, choàng chiếc áo tuyết bạc, bởi vì bị trói chặt bởi hàng rào gỗ đã phá thành mảnh nhỏ, chỉ lè tè mấy tấm dựng đứng ở rìa vách núi, nhắc nhở nơi đây có "Vách núi dựng đứng nguy hiểm".

Khúc Nhất Huyền ngừng xe ở giao lộ, xuống xe xem xét. Vết bánh xe của Bành Thâm sau khi đến nơi này đã bị cố ý làm rối loạn.

Trên đất trống của ba lối rẽ, không chỉ có vết của một đầu xe rõ ràng mà là mấy cái, rắc rối phức tạp, vết bánh xe đan xen vào nhau để cho người ta không tìm thấy đầu đuôi, càng không thể xác định phương hướng rõ ràng. Khúc Nhất Huyền nhìn khắp nơi, khoa tay làm mẫu cho Phó Tầm: "Cái hiệu quả này, so với rửa trôi đi không khác nhau lắm. Xe bắt đầu gia tăng tốc độ trên đường núi, sau khi lên dốc thì vung đuôi, lấy trục xe làm tâm, vẽ lên một nửa hình tròn."

"Sau đó, anh ta bắt đầu đảo quanh tại chỗ, xoay quanh, làm mờ tất cả vết bánh xe." Cuối cùng, cô tính được kết quả: "Chúng ta mất dấu."

Điểm chú ý của Phó Tầm khác với cô, sau khi anh xuống xe, trọng điểm quan sát là đường nhỏ giao lộ giữa ba đường. Bành Thâm đã tận lực muốn che giấu hành tung, tất nhiên cũng sẽ không lưu lại vết tích ở giao lộ. Chỉ kỳ quái là, tuyết đọng trên ba con đường giống như chưa hề bị đặt chân đến, một màu trắng xóa tràn ngập. Chiếc xe kia giống như là lái đến đây rồi trực tiếp chạy vào vách núi, không thấy tăm hơi.

Anh nâng cổ tay nhìn thời gian, nhắc nhở cô: "Đã qua nửa giờ, Cố Yến còn chưa gọi tới." Ngụ ý của Phó Tầm là xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bất kể là bọn họ lên núi mở đường hay là Cố Yến ở dưới núi, rất rõ ràng, đều xuất hiện chuyện ngoài ý muốn không thể tránh khỏi. Tin tức này không thể nghi ngờ là sấm sét giữa trời quang.

Khúc Nhất Huyền ngơ ngẩn trong một lát, cô không nói chuyện ngay lập tức, dường như suy tư đối sách, lúc mở miệng ngữ khí vừa tỉnh táo vừa trầm ổn: "Vậy chúng ta gọi điện thoại hỏi tình huống."

Phó Tầm không ngăn cản. Trong tiềm thức anh cho rằng Cố Yến đã quá hạn mười phút, hiển nhiên là trong mười phút này đã phát sinh biến cố khiến anh ta không cách nào kịp thời liên lạc với bọn họ. Vậy thì cho dù là ai gọi điện thoại đến cũng thế thôi.

Quả nhiên.

Sau khi Khúc Nhất Huyền gọi điện thoại xong sắc mặt trầm trầm, có chút khó coi: "Không có ai nghe."

"Không sao." Phó Tầm cầm tay cô, một tay phủi nhẹ tuyết rơi trên vai cô, thấp giọng trấn an: "Cố Yến có năng lực xử lý tình huống nguy cấp rất tốt, bây giờ chúng ta quay trở lại chưa chắc có thể giúp một tay, còn lãng phí thời gian."

Anh rút găng tay, lòng bàn tay vuốt ve khóe mắt cô, trầm ngâm nói: "Có lẽ chúng ta đã đánh giá thấp Bành Thâm."

"Anh ta hẳn là đã cân nhắc đến mỗi tình huống sẽ phát sinh, đồng thời sắp xếp phương thức ứng đối dự bị khác, một bước một cờ, kế hoạch kín đáo. Chúng ta cho là mình giành trước anh ta một bước, có thể kẻ xướng người hoạ với Cố Yến đánh anh ta trở tay không kịp. Kỳ thật, bị anh ta tương kế tựu kế lôi vào trong toàn cục." Dứt lời, anh cúi đầu, chóp mũi chống lên chóp mũi cô nhẹ nhàng cọ xát, nói: "Càng là thời điểm như thế này thì càng phải tỉnh táo lại, dù là luôn bị anh ta tính toán, cũng phải ngược gió lật bàn thắng."

— Cho dù luôn bị anh ta tính toán, cũng phải ngược gió lật bàn thắng.

Câu nói sau cùng, giống như chiếc búa gõ vào đầu, khiến Khúc Nhất Huyền bắt được một tia tỉnh táo từ trong đống hỗn độn trước mắt. Cô dùng sức nhắm mắt lại, ép buộc bản thân thả lỏng đại não trong ba giây.

Ba giây sau, cô mở mắt ra, ngón tay lạnh buốt nắm chặt lòng bàn tay của anh: "Vương Khôn đã từng làm công việc này, vậy hắn ta nhất định biết rõ địa hình. Hắn luôn nhận ân huệ của Bành Thâm, giúp anh ta làm không ít chuyện, lần này cũng giống vậy, chắc hẳn cho là mình với Bành Thâm là người trên cùng một thuyền. Ưu thế của Bành Thâm là biết rõ địa hình của núi tuyết."

Cố Yến không nhận điện thoại. Tình huống như thế nào có thể khiến cho anh ta ngay cả điện thoại cũng không tiếp được? Bành Thâm thì sao? Anh ta đã chỉ cho Cố Yến đến sông băng, con đường đến đầm lầy Mê Vụ này vì sao lại cố ý xóa đi hành tung, khiến cô như con ruồi không đầu chỉ có thể bó tay chờ ở tại chỗ? Cô nghĩ không ra đáp án, nhưng bây giờ lại rất bức thiết, nếu chỉ đợi ở chỗ này, vĩnh viễn sẽ không có đáp án.

Cô nâng mắt, trong đầu giống như đột nhiên thông suốt, có một sợi manh mối nhanh đến mức giống như là cá chuồn mọc cánh, không chờ cô thấy rõ đã vèo một cái không thấy bóng dáng.

Cảm giác không biết miêu tả như thế nào vây chết cô ở trong lồng giam làm cho cô như có lửa thiêu đốt ngũ tạng, cô kìm nén đống lửa không có chỗ phát, tựa như trút giận tháo kính râm xuống quăng ra ngoài giao lộ.

Cái quăng này, làm cỏ dại khô héo ven đường ngoáng một cái bị dạt xuống lộ ra một thứ bị cỏ dại che giấu… một tấm bia chỉ đường.

Khúc Nhất Huyền khẽ giật mình.

Ánh hồng xẹt qua trước mắt kia lặp đi lặp lại trong đầu mấy lần, xác nhận bản thân không nhìn lầm, cô bước nhanh lên, đẩy hòn đá bị đám cỏ dại che giấu một tia không lọt.

Lần này, cô rốt cục thấy rõ. Bia đá đứng sừng sững ở ven đường này, nói nó là bia chỉ đường, nó cũng không hợp quy tắc. Không phải là bia nền trắng chữ đỏ trên quốc lộ, cũng không phải bia nền trắng chữ xanh trên đường đi về tỉnh, ngay cả bia nền trắng chữ đen cũng khác nó rất nhiều.

Nó chỉ trông giống một bảng chỉ đường, nền đỏ chữ trắng, viết — Tạp Ô Hồ.

Tạp Ô Hồ không khó lý giải.

Bành Thâm đã từng nói trên núi tuyết này có sông băng, "Tạp Ô Hồ" này tám chín phần mười chính là tên của sông băng ở bên kia, về phần tại sao biển báo giao thông mộc mạc như vậy bị ẩn nấp…

Sợ là muốn bắt chước tiêu chí khảo sát địa lý Tam Giang Nguyên, chỉ một tấm bia đá nho nhỏ, giống như kiểu "Từng du lịch qua đây".

Cánh cá chuồn xẹt qua đầu rốt cục bị cô một tay nắm lấy, cô nhặt kính râm lên, quét đi ủ dột nôn nóng vừa nãy, cô cắn môi dưới cười đến đắc ý: "Vừa muốn đi sông băng, lại có ngay cái chỉ đường cho em."

Phó Tầm bật cười, cầm bàn tay bị đông cứng đến đỏ bừng của cô bọc trong lòng bàn tay chà xát. Độ cao của núi tuyết so với mặt biển đã gần đến năm, sáu ngàn mét, trên núi có bão tuyết nên nhiệt độ thấp, trong hoàn cảnh không có gì để che tuyết chắn gió hay thiết bị sưởi ấm, chỉ là xoa tay hà hơi, nhiệt lượng vẫn bị xói mòn rất nhanh.

Anh không muốn hắt bát nước lạnh cho cô trong giờ phút này, nhưng không thể không nhắc nhở: "Chưa hẳn con đường này là chính xác."

"Khái niệm bia chỉ đường em dẫn đường chuyên nghiệp chắc chắn đã biết, cơ hồ là một cây số có một cái, nơi này chưa chắc là đầu nguồn, khả năng chỉ là một trong số các bảng chỉ đường."

"Nhưng so với đứng ở đây không có phương hướng, không bằng thuận theo con đường này đi qua nhìn một chút, có lẽ là ý trời?" Câu nói sau cùng kia, anh cắn chữ mập mờ, có ý riêng.

Khúc Nhất Huyền chợt nhớ lại ban đầu lúc ở Đôn Hoàng, anh nhất định phải giao ngọc bội Câu Vân cho cô giữ cũng nói rằng là duyên đã định.

Cũng kỳ, lúc ấy rõ ràng cô không muốn có một chút dính líu quan hệ nào với anh, ngay cả ý tưởng ngủ một giấc cũng chưa manh nha… Nhưng trong thời gian ngắn ngủi, không chỉ ở với anh, thậm chí ngủ cũng ngủ luôn rồi.

Nhân sinh vô thường.

Khúc Nhất Huyền sờ sờ chóp mũi, bên tai không biết là bị lạnh hay là nóng dần dần đỏ bừng lên. Cô quay người ném găng tay bị kẹp ở dưới cánh tay vào trong ngực anh, tức giận vung ra hai chữ: "Lên xe."

Chính cô không cảm thấy, so với tác phong cứng rắn lúc bình thường, sắc mặt của cô lúc ném găng tay khi nãy giống như là nũng nịu giận dữ. Mặt mày kia, bất kể là nằm ngang dựng thẳng, hung hăng hay là nhu hòa, vào mắt Phó Tầm tất cả đều là thiên kiều bá mị, phong tình vạn chủng.

** ** **

Sau khi lên xe. Khúc Nhất Huyền lên số, cất bước, đầu xe đảo qua đám cỏ dại trên giao lộ, chèn cỏ dán vào phía bên phải đường nhỏ.

Con đường nhỏ trước mắt này hiển nhiên là ít người lui tới, cỏ dại rậm rạp. Con đường chỉ rộng bằng một chiếc xe xóc nảy đến mức nào tất nhiên cũng tự hiểu được. Trên đường lại tích tầng tuyết thật dày, không có xe dò đường ở phía trước, toàn bộ phải dựa vào Khúc Nhất Huyền tự tìm tòi.

Gió thổi tuyết.

Tuyết rơi trên kính chắn gió rồi nhanh chóng hóa thành nước, ngưng tụ thành một đường cong dọc theo kính chảy xuống. Cần gạt nước lần lượt quét đi kẻ cầm đầu khiến cửa xe bị mờ đi, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, gió êm sóng lặng.

Theo lý thuyết, trong rừng sâu núi thẳm yên tĩnh trống trải là chuyện bình thường. Nhưng vì không liên lạc với Cố Yến được nên trong lòng cô lo sợ, suy đoán kỹ mọi chuyện, luôn cảm thấy đây là vẻ yên tĩnh trước bão táp.

Lúc Phó Tầm ở cạnh cô, lúc nào cũng để ý đến cô, thấy cô không tự giác khóa mi, lại thả lỏng, rồi lại khóa. Tay cầm tay lái lúc lên lúc xuống, thỉnh thoảng bấm nút khuất sáng hai lần, đoán là trong lòng cô phiền muộn, bị phân tâm. Đành mở miệng nói: "Đi được một cây số thì dừng xe lại, anh xuống xe xem ven đường có bia chỉ đường không."

Khúc Nhất Huyền hoàn hồn, gật đầu: "Được."

Phó Tầm còn nói: "Sau khi anh xuống xe, đừng tắt máy, duy trì trạng thái phanh."

Lần này, Khúc Nhất Huyền rốt cục có phản ứng: "Anh sợ Bành Thâm mai phục ở ven đường?"

"Anh sợ có tình huống đột phát."

Khúc Nhất Huyền 'à' một tiếng, lại hỏi: "Nếu xảy ra tình huống đột phát kia, anh còn ở ngoài xe, em nên bỏ anh chạy hay là chờ anh lên xe?" Câu hỏi này của cô rất nghịch ngợm, rõ ràng là muốn gây sự.

Phó Tầm vẩy mi một cái, nói: "Ngứa da, muốn bị gãi hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 109: Đại kết cục (thượng): ❖Muốn gãi cũng không phải lúc này."

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

"Muốn gãi cũng không phải bây giờ." Khúc Nhất Huyền giẫm phanh lại, lui về sau mấy mét, dừng ở trước bia chỉ đường.

Phó Tầm hiểu ý, nói lòng dây an toàn, xuống xe đi xem. Ngoài một cây số mới thấy một cái bia giống cái kia, nền đỏ chữ trắng, không có số kilomet, chỉ có ba chữ "Tạp Ô Hồ".

Khó phân biệt phương hướng, cũng khó phân biệt khoảng cách.

** ** ***

Khúc Nhất Huyền nhìn chằm chằm kính chiếu hậu, đề phòng Bành Thâm đánh lén từ phía sau hoặc bên cạnh. Trên núi cuồng phong bạo tuyết, tiếng gió thổi giống như tiếng trăm quỷ khóc đêm, vi vu run rẩy.

Ánh mắt của cô đảo khắp bốn phương tám hướng, phàm là có một tia gió thổi cỏ lay, cô giống như kéo căng dây cung, hơi có động tĩnh là sẽ va chạm gây gổ ngay. Không biết quét kính chiếu hậu đến lần thứ mấy, Khúc Nhất Huyền không yên lòng thúc giục Phó Tầm: "Nhìn thấy chưa?"

Phó Tầm quay người, phủi nhẹ tuyết đọng trên người, lên xe đóng cửa: "Giống như bia chỉ đường em thấy lúc trước, không khắc số kilomet."

Động tác lên số của Khúc Nhất Huyền dừng lại, hồ nghi nói: "Không phải chứ." Cô liếc mắt, ánh mắt lại nhìn kính chiếu hậu. Cô mới lái được một cây số, mơ hồ còn có thể thấy được gốc cây khô già trước giao lộ, nghĩa là không tồn tại giả thiết mất phương hướng.

Cô lên số, tăng tốc, lúc đến bia chỉ đường ở một cây số tiếp theo, tự mình xuống xe đi xem — giống như hai cái bia chỉ đường ở phía trước, nền đỏ tươi, phun chữ trắng. Màu sơn kia quá mới mẻ, mới mẻ đến mức có chút quỷ dị.

Cô theo bản năng đưa tay phủi tuyết đọng.

Tuyết đọng gần bia dày khoảng mười centimet, chờ lúc đẩy ra tuyết đọng nhìn thấy chỗ đất đá giáp bia chỉ đường một màu đỏ au, vì bị ngâm tuyết nên hóa thành nước, giống mới hất một bát máu lên. Khúc Nhất Huyền bỗng dưng rùng mình.

Có cơn gió lạnh chui vào gáy cô, cóng đến sau tai cô phát lạnh, một cảm giác rùng mình tập kích xông đến. Cô rảo bước lên xe, khóe mắt quét qua vùng núi sây sau khi chiếc xe thâm nhập, cỏ cây xung quanh dần dần um tùm, trong lòng run lên, luôn cảm thấy trong chỗ tối có bóng người lắc lư, không thiện chí đánh giá cô.

** ** **

Đụng vào cửa xe, cô thở dốc một hơi, vừa kéo số lui lại vừa hỏi Phó Tầm: "Có phải anh đã nhìn ra có chỗ không đúng rồi?"

Có hạt tuyết rơi vào trần xe, phát ra âm thanh nhỏ bé thanh thúy như ngọc châu rơi xuống. Trong rừng tiếng gió rít gào, có bông tuyết thuận theo trận gió nhào tới trước mặt, khung xe như bị nhấc lên, gió lớn đánh đến khiến đầu xe nghiêng một cái, Khúc Nhất Huyền suýt nữa không nắm chặt tay lái ngã vào trong khe.

Thần kinh cô vừa thả lỏng cũng kéo căng lên, cái tay cũng không dám nới ra, hai tay xiết chặt tay lái, dọc theo đường về điên cuồng lui lại.

"Ý em là màu sơn?" Phó Tầm hỏi.

"Ừ." Kỹ thuật lái xa của Khúc Nhất Huyền tốt, một đường nhỏ chỉ rộng bằng thân xe, cô chỉ cần nhìn kính chiếu hậu dựa vào cảm giác đã có thể chuẩn xác tránh khỏi những cái hố chập trùng: "Những cái bia chỉ đường kia không sai, nhưng trước kia chắc chắn không phải như thế này. Em đào tuyết ra nhìn màu đất ở dưới thấy đất bị nhuộm màu sơn mới." Giọng cô bởi vì nôn nóng mà càng trầm thấp: "Bành Thâm đang suy nghĩ gì?"

"Nơi này hẳn là còn có con đường thứ hai." Mí mắt Phó Tầm hơi nhấc lên, giữa lông mày không còn nhíu chặt như lúc mới lên xe, tựa như là đã dễ dàng giải quyết xong vấn đề gì đó: "Trở về cũng tốt, nhìn xem con đường thứ hai ở đâu. Em không xuất hiện, người nóng vội sẽ chỉ là anh ta."

"Con đường thứ hai?" Khúc Nhất Huyền không hiểu.

"Cố Yến không thể báo tin là bởi vì gặp phải tình huống đột phát, tình huống cụ thể khó mà phỏng đoán. Nhưng từ khi xuất phát ở doanh địa, chúng ta lên núi đã mất gần nửa giờ, đây còn là do em cố ý vì thương thế của anh mà đi chậm lại. Nửa giờ, chỉ cần Bành Thâm xuống núi chúng ta luôn có thể gặp phải trên đường đi."

Khúc Nhất Huyền đã hiểu.

Bành Thâm lên núi chỉ là cái danh nghĩa, hiểu rõ tính tình Khúc Nhất Huyền như lòng bàn tay.

Quyền Khiếu bị phát hiện, là vấn đề thời gian. Một khi Khúc Nhất Huyền phát hiện Quyền Khiếu, tiếp theo là ép hỏi, hỏi ra tin tức mấu chốt. Trong tin tức mấu chốt này sẽ có quả bom anh ta tận lực đẩy cho Vương Khôn. Bất kể đầu óc Khúc Nhất Huyền có đủ thông minh hay không, có thể nghĩ rõ ràng nhân quả từ đầu đến cuối hay không cô đều có thể biết được "Vương Khôn mang theo Bùi Vu Lượng và Giang Doãn rời đi từ phía sau núi" sau đi dò đường.

Anh ta nắm chắc thời gian lên núi là làm mồi. Dù là không trùng hợp như vậy, cô không lên núi dò đường, cú điện thoại cuối cùng anh ta gọi cho Cố Yến cũng có thể mang đến tác dụng giống nhau. Nói cho cô biết tình cảnh của Giang Doãn vô cùng nguy hiểm, cũng nói cho cô biết nên đi đến đâu. Có lẽ là đoán được cô đang suy nghĩ gì, lần này Phó Tầm không thừa nước đục thả câu: "Cú điện thoại anh ta gọi cho Cố Yến để báo tin là một trong các mục đích, thả mồi dẫn em mắc câu là mục đích thứ hai. Anh ta không sợ em không mắc câu, em đã quen làm tiên phong, lính đội là trách nhiệm mà em đã khắc sâu vào trong xương. Anh ta đoán chắc em nhất định sẽ xuất phát trước, cho nên nói chuyện điện thoại xong mới từ con đường thứ hai quay trở lại tổ doanh địa."

"Chỉ có ngăn chặn Cố Yến và quân chi viện, em mới tứ cố vô thân mặc cho anh ta nắm."

"Vậy những bia chỉ đường này thì sao?" Không phải là vì hoan nghênh cô từng bước một đi vào cạm bẫy, cố ý để lại cho cô sao. Nước sơn mới rõ ràng như vậy cô tất nhiên sẽ sinh nghi, lui về phía sau, đợi nghĩ xong mưu kế mới đi tiếp, cái này chẳng lẽ không phải hỏng việc?

Phó Tầm nói từng chữ: "Kéo dài thời gian."

Ý ở ngoài lời là Tạp Ô Hồ không ở chỗ mà bia chỉ đường chỉ, Bành Thâm chỉ dùng một cái bia để dụ cô đi theo một con đường nhỏ hoang tàn vắng vẻ.

Đợi cô phát hiện bia chỉ đường đã bị giở trò, bất kể là dừng bước tại chỗ hay là lui về phía sau, hoặc là tiếp tục tiến lên đều lãng phí thời gian quan trọng, còn tốn công vô ích.

Nếu sông băng Tạp Ô Hồ đã thật sự tồn tại, không phải con đường nhỏ bên phải này thì chắc hẳn là một trong hai con đường kia. Hướng của đường giữa ở ngã ba đường lúc trước là thông hướng đỉnh núi, độ cao của đỉnh núi cao hơn so với mặt nước biển, nhiệt độ không khí thấp, thảm thực vật thưa thớt. Chỉ là quét mắt qua, trong tầm mắt không có một con đường có thể chứa xe, tất cả đều là thềm đá dựng lên tầng thềm đá, xen vào nhau tạo thành núi đá. Cho dù có địa nhiệt, chỉ bằng cái lạnh thấu xương thấp đến âm bốn năm mươi độ không phải nhiệt độ mà người có thể chịu được, mặt băng chịu trong lượng của một chiếc xe việt dã chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Con đường này ngay cả người đi bộ cũng vô cùng gian nan, huống chi là lái xe lên núi. Loại trừ được đường giữa thì chỉ còn lại con đường ở bên trái kia. Đuôi xe việt dã vung một cái trước tàng cây khô, đầu xe thay đổi, đi vào đường nhỏ bên trái. Khúc Nhất Huyền đang muốn tắt máy dừng xe, mơ hồ nghe thấy tiếng động cơ ô tô truyền đến từ giữa núi.

Lỗ tai cô dựng lên, tập trung lắng nghe.

Tiếng động cơ xuyên rừng núi mà đến tựa như so độ cao với tiếng gió, ầm ầm hét dài. Giờ phút này có thể lên núi, không phải là Cố Yếm, vậy khả năng còn dư lại cũng chỉ có Bành Thâm. Anh ta giống như là sợ gây không đủ động tĩnh, tiếng động cơ tiếng trước cao hơn tiếng sau, dần dần tới gần từ phía sau. Nhưng chờ khi hướng gió biến đổi, thanh âm kia lại như truyền đến từ dưới chân núi, lần theo thâm cốc, lướt qua mé núi vang lên rầm rầm. Có tuyết đọng bị sóng âm chấn động đến rì rào rơi xuống, trần xe bịch một tiếng trầm đục, Khúc Nhất Huyền vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, trên trần có một đống tuyết đọng bị cành cây khô trút xuống, một đống to đùng che đi tia sáng khiến buồng xe tối sầm lại.

Ngay tại lúc cô phân tâm. Hướng hàng rào ghim bên vách núi có tiếng động cơ ầm ầm như cự thú gào thét. Ngay sau đó, một cái xe việt dã hung hăng cứng rắn từ vách đá bay thẳng lên. Đầu xe ép lên đá vụn, phát ra tiếng lộp cộp nho nhỏ.

Trong tiếng lốp xe mạnh mẽ, một chiếc việt dã toàn thân đèn sì ló đầu ra, toàn bộ thân xe nặng nề rơi trên vách đá, giống như diễu võ giương oai, hừng hực phun khí ra ngoài. Mà trên ghế lái, cửa sổ xe nửa lộ ra nét mặt tươi cười ôn hòa của Bành Thâm.

Không đợi Khúc Nhất Huyền kịp phản ứng, ngay lập tức anh ta vẫy tay, rốt cục lộ ra nguyên hình cong môi cười lạnh, im lặng dùng khẩu hình ra hiệu với cô: "Có gan thì cùng lên đây."

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 110: Đại kết cục (trung): Cô ngẩng đầu, đưa tay nhấc máy ảnh, hỏi: ﷺ một tấm chứ ?"

Editor: Riêu + Beta: Tuyết Phù Dung

Tên khốn kiếp này…

Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, đầu xe của Khúc Nhất Huyền hất lên mạnh mẽ đuổi kịp.

Đường núi bên trái không tốt hơn đường bên phải bao nhiêu — cỏ hoang, đá vụn, dốc đứng, vách treo trên dưới chênh lệch cao nhất có thể đạt nửa mét. Xe việt dã chạy với cường độ cao kẽo kẹt rung động, tuyết đọng trên nóc xe bị rung mạnh rơi đi hơn phân nửa, chỉ còn lại một tầng tuyết mỏng thưa thớt che sắc trời khiến màu trong buồng xe u ám không thôi.

Có Bành Thâm ở phía trước mở đường, Khúc Nhất Huyền tránh được không ít hố. Mắt thấy xe phi nhanh trong rừng rậm, càng chạy càng xa, trong lòng Khúc Nhất Huyền nôn nóng, bắt đầu nghĩ lại bản thân mình có phải dễ dụ quá không. Thương thế của Phó Tầm không chịu nổi xóc nảy như thế này. Tốc độ xe của cô vừa thả chậm, bàn tay của Phó Tầm đã che lên, nắm chặt tay cô tiếp tục đẩy tới số năm: "Không thể ngừng."

"Bành Thâm dẫn em đi, nếu em không coi ra gì, anh ta sẽ hạ thủ trả thù trên người Giang Doãn để em biết vậy chẳng làm." Ngón tay của anh dùng sức, bóp mu bàn tay cô đến mức hằn lên một dấu tay trắng bệch: "Anh ở đây là vì giúp em giải quyết hậu hoạn, không phải là vì để em phân tâm."

Trong lòng Khúc Nhất Huyền cảm thấy vững vàng hơn, giẫm mạnh lên chân ga vừa thả lỏng, nhanh chóng đuổi kịp khoảng cách tạo ra lúc do dự giảm tốc vừa nãy, đầu xe đi chậm vượt lên cực nhanh, giữ vững khoảng cách an toàn. Đường núi hẹp, hai bên là tuyết đọng không thể đánh giá độ sâu cạn, căn bản không có cách nào vượt qua.

Cô bị ép, chỉ có thể duy trì tốc độ xe nhất định trên đường nhỏ, chờ một thời cơ để vượt qua.

** ** **

Càng đi vào chỗ sâu, rừng càng rậm rạp, cành lá khô bọc lấy hạt sương, tiếng gió thổi tới, thanh âm kia không đơn giản chỉ là tiếng gió mà giống như là có vô số ma rừng quỷ núi đứng ở trên ngọn cây vỗ tay đập, âm thanh tấu lên tất cả đều là tiếng hạt sương va chạm lên tầng băng.

Không âm âm, cũng không trầm, ngược lại nhẹ nhàng.

"Cũng sắp đến đầm lầy." Giọng Phó Tầm lạnh lùng, thanh tuyến ngưng tụ thành một chùm, ẩn ẩn mang theo vài phần áp bách.

Bên tai Khúc Nhất Huyền bị cái ngữ khí kia ép tới mềm nhũn, nhanh chóng nói: "Em biết."

Cửa kính xe đã ngưng lên một tầng sương lạnh từ lúc nào chẳng biết, hơi nước bốc lên. Cô đưa tay xóa ra một ô nhỏ để nhìn rõ hơn, chỉ nhìn một chút liền biết giờ phút này nơi bọn họ đứng ngày đêm khác biệt với giao lộ ban nãy.

"Nơi này có nước ngầm, cho nên mới có Tạp Ô Hồ. Nhiệt độ không khí trên núi tuyết thấp, nước hồ kết băng là chuyện thường, nhưng thảm thực vật ở đây lại tươi tốt, nhiệt độ không khí cao hơn đỉnh núi không ít. Nếu như lời của Bành Thâm là thật, mặt sông kết băng không chắc, vậy nói rõ gần đây có địa nhiệt." Cô phỏng đoán: "Đầm lầy ở bên kia bờ sông băng, vậy cái hồ cùng đầm lầy dùng chung một hệ thống nước ngầm. Loại đầm lầy này, dưới đáy là nước bùn cũng là nước ngầm… Thật sự sẽ nuốt người. Anh ta có ý dẫn chúng ta đi đầm lầy, là thật sự động sát tâm."

Phó Tầm không nói. Anh mím môi, trầm mặc nhìn bóng cây lướt nhanh ngoài cửa sổ xe, thấp giọng nói: "Không thể trông cậy vào Cố Yếm cứu viện được, điện thoại vệ tinh đưa cho anh, điều người từ chân núi lên doanh địa nhìn xem. Tiên cơ đã mất, nhưng không thể ngay cả trận địa thất thủ như thế nào cũng hoàn toàn không biết gì cả."

Khúc Nhất Huyền không có dị nghị. Cô không đưa tay, chỉ chỉ chỗ để anh tự lấy. Đến chỗ này, tốc độ xe của Bành Thâm ở phía trước hình như chậm hơn. Không chờ cô phanh lại, xe Bành Thâm ở phía trước vung đuôi trên đường núi ngoằn ngoèo, bánh xe trượt lên đất tuyết khó khăn chạm vào vách núi phát ra tiếng thắng gấp chói tai.

Bánh sau "xoẹt" một cái vung ra một đống tuyết dày, hất hết lên kính chắn gió của Khúc Nhất Huyền. Tầm mắt đột nhiên tối om, trước mắt lại là vách núi.

Mi tâm Khúc Nhất Huyền thình thịch nhảy một cái, cả trái tim treo lên giữa không trung. Cơ hồ là dựa vào trực giác nhìn thấy lúc cuối cùng, cô gấp gáp đánh sang bên phải. Lốp xe ép lên vết bánh xe của xe đi phía trước, phát ra tiếng ma sát bén nhọn.

Trái tim Khúc Nhất Huyền còn chưa kịp buông lỏng, tay cầm tay lái của cô chỉ dùng sức đến cơ hồ nửa người trên đều đè lên mượn lực.

Nhưng ngay cả như vậy, cô phát hiện khoảng cách phanh còn chưa đủ, còn chưa đủ…

Mưa giội lên tuyết đọng trên kính quét đi gần như hết sạch, trước mắt cô hoàn toàn không có ngăn trở, cô cảm giác được vô cùng rõ ràng khoảng thời gian phanh khống chế quá nhỏ, bên trái phía sau xe đã bay lên một nửa.

Rồi cảm giác mất trọng lượng bất ngờ rơi xuống ép tới huyệt thái dương của cô chọt nhảy lên một cái, cô nhìn chằm chằm chỗ vòng gấp phía trước, tựa như đập nồi dìm thuyền chọt nói lòng toàn bộ phanh. Cùng lúc đó, bánh xe bên trái phía sau toàn bộ ầm một cái chìm vào vách đá.

Có đá vụn không chịu nổi trọng lượng bị ép rơi xuống vỡ nát, trong lòng cô tê rần, ngay tại lúc Bành Thâm phanh lại giảm tốc, mở cửa sổ xe nhìn sang, nhẹ gẫm chân ga, trái tim cô tựa như được khôi phục từng chút một, sau đó rót động lực cho xe việt dã. Trong tiếng ầm ầm tiếng trước cao hơn tiếng sau và sức chạm đất phá vòng vây mãnh liệt, cô cắn răng, ánh mắt chằm chằm gắn chặt trên đồng hồ đo vận tốc, mắt thấy kim đồng hồ màu đỏ dần dần đột phá vận tốc quay, cô được ăn cả ngã về không một cước dẫm lên chân ga. Vùng vẫy giãy chết tại vách đá, khiến việt dã trong thế lơ lửng giống như bỗng nhiên bị người dùng lực túm một cái, bốn bánh chạm đất, đầu xe bỗng nhiên xông lên.

Khúc Nhất Huyền bị lực lượng phía sau này xông đến ngực khó chịu, lập tức, bánh sau chạm đất trầm đục như tiếng trời, vững vàng túm toàn bộ hồn phách của cô trở về từ vách đá, một mạch nhét trở về thân thể.

Trong mấy giây ngắn ngủi, cô giống như lượn một vòng từ quỷ môn quan trở về, tay chân như nhũn ra, không có một chút sức lực nào.

Mi tâm có mồ hôi ngưng lại lạnh buốt, từ lòng bàn chân đến da run rẩy tập kích đến. Mắt thấy đèn sau xe Bành Thâm sáng lên, xe tiếp tục tiến lên phía trước, cô giẫm lên côn thử hai lần, thân xe run rẩy dữ dội, lần đầu tiên là không lên được động cơ, lần thứ hai trực tiếp tắt máy.

Cô dừng ở tại chỗ, thở dốc một hơi, quay đầu nói với Phó Tầm: "Chúng ta nghỉ một lát."

Cô phát hiện sắc môi của Phó Tầm tái nhợt, cặp mắt kia dưới màu da tái nhợt càng thêm sáng. Cô khẽ giật mình, vô thức nhìn về phía eo của anh. Điêu Thuyền không biết đã tỉnh ngủ từ lúc nào ngồi chồm hổm ở trên đùi, bất an liên tiếp ngửa đầu nhìn anh. Có lẽ là nhận ra xe rốt cục cũng đã ngừng, nó vẫy đuôi một cái, khanh khách kêu lên hai tiếng. Loại thời điểm này, nói thật thì so với cảnh thái bình giả tạo hữu hiệu hơn nhiều.

Phó Tầm không giấu diếm cô, nói thẳng: "Vết thương bị rách." Khúc Nhất Huyền đưa tay muốn vén áo anh, tay vừa tới gần lại bị Phó Tầm chặn lại, trực tiếp chế trụ cổ tay cô cầm trong lòng bàn tay: "Tổn thương không nguy hiểm đến tính mạng, đây là thời điểm nên gọi điện thoại xuống núi."

"Làm không được." Khúc Nhất Huyền rút tay lại, cặp mắt kia không nháy mắt nhìn chằm chằm anh, không chừa chỗ cho thương lượng: "Điện thoại anh gọi, em đổi thuốc cho anh."

Không chờ anh cự tuyệt, cô áp mái tóc ẩm ướt vì mồ hôi lên gần động mạch cổ anh, yên lặng nhìn anh: "Tay run đến kịch liệt, hiện tại không lái xe được."

Tim Phó Tầm mềm nhũn. Anh đưa tay, nắm chặt tay của cô khép trong lòng bàn tay, cúi người hôn mi tâm của cô: "Không sợ."

"Đợi lát nữa bắt anh ta trả lại toàn bộ."

** ** **

Thời gian gấp gáp. Hai người chia ra làm việc. Trước khi xuất phát, tất cả số điện thoại của lính đội được phân công nhiệm vụ đều được khóa mã hóa.

Phó Tầm không tốn chút sức lực nào gọi cho Thẩm Thanh Hải đang canh chừng dưới núi, bảo cậu ta lập tức tới tổ doanh địa một tìm kiếm. Thứ hai gọi điện thoại phát đến tổ doanh địa hai. Lập tức, hai người biết được tin tức chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Sau hai mươi phút Khúc Nhất Huyền đi, Cố Yếm đã làm bố trí nhiều lần. Tổ 2 đội cứu viện chia làm ba nhóm, một nhóm ở lại doanh địa trông coi thiết bị, một nhóm bố trí cạm bẫy ở ven đường, đề phòng Bành Thâm dùng kế điệu hổ ly sơn giương đông kích tây, một nhóm cuối cùng đi với tổ một tụ hợp cùng nhau lên núi. Cũng chính là một nhóm cuối cùng đi tổ doanh địa một, cách nay đã mất liên lạc hơn nửa giờ.

Tin tức cuối cùng truyền về tổ doanh địa hai là — bọn họ đã tụ hợp với đội trưởng Cố. Nói cách khác, tổ doanh địa một toàn quân bị diệt, không một ai may mắn thoát khỏi.

Sau khi Phó Tầm cúp điện thoại, suy tư một lát, cuộc điện thoại thứ ba gọi cho Cố Yếm. Vẫn là tiếng chuông báo bận lặp đi lặp lại một cách lạnh lùng, không có ai nghe.

Khúc Nhất Huyền thay thuốc giúp anh xong, lúc ép băng gạc, vừa dùng răng nhọn xé mở băng dán cố định băng gạc, vừa nói: "Hẳn chỉ là tạm thời mất liên lạc, Cố Yếm không đến mức vô dụng như vậy, mang theo cả một đội mà bị Bành Thâm diệt hết." Cô lạc quan cũng có đạo lý.

Phó Tầm cũng nghĩ như vậy.

Khúc Nhất Huyền cất kỹ hộp cấp cứu, giống như là chợt nhớ tới chuyện gì, hỏi: "Trong danh sách em có liệt kê một túi máy ảnh, anh đặt ở chỗ nào thế?"

"Chỗ ngồi phía sau." Phó Tầm chỉ túi máy ảnh dưới đám quần áo: "Dưới đáy."

Khúc Nhất Huyền dùng khuỷu tay bám lấy bàn điều khiển, nghiêng người đi lấy, ngón tay cô thon dài, đầu ngón tay vừa vặn ôm lấy túi máy ảnh từ phía sau lên: "Hôm nay đi vội." Cô kéo khóa kéo ra, lấy máy ảnh, khởi động máy.

"Đội cứu viện có một truyền thống." Cô đợi máy ảnh khởi động máy, nhỏ giọng nói: Trước khi xuất phát nhất định sẽ chụp ảnh chung, chụp tập thể." Máy chụp hình lóe sáng lên, màn hình từ tối đến sáng, có hình ảnh.

Cô nâng mắt, lúc đối mắt với anh, khẽ cười cười, nói: "Là nghi thức, cũng là vì lưu lại kỉ niệm. Mới đầu, Viên Dã còn đề nghị mỗi đội viên phải lưu lại một bức ảnh của mình, em cảm thấy là điềm xấu giống như lưu di ảnh." Khúc Nhất Huyền tránh đi cái nhìn chăm chú của anh, cúi đầu loay hoay chỉnh máy ảnh, giả bộ như rất bận, nhưng kỳ thật ngay cả tiêu cự cũng chỉnh không đúng, chỉ có hình ảnh Điêu Thuyền mờ mịt trên ống kính.

Cô chụp hai phát thử tia sáng.

Ánh mắt của Phó Tầm dính sát như bóng với hình, cô bỏ qua không được cũng không coi nhẹ được, dứt khoát cũng không trốn tránh trì hoãn.

Cô ngẩng đầu, đưa tay nhấc máy ảnh, hỏi: "Chụp chung một tấm chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 111: Đại kết cục (trung): Yêu đương còn chưa được mấy ngày đã muốn kết hôn?

Edit: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Tuyết ngừng.

Chân trời vẫn như cũ là một mảnh trắng bạc, ánh nắng ảm đạm.

Xa xa trong rừng có tiếng chim ưng săn mồi tịch liêu lại cô độc, rõ ràng đến như có thể nghe thấy biên độ vỗ cánh kích động của nó, phất phới bay trong gió.

Phó Tầm không đáp ứng.

Màu môi của anh vẫn có vẻ hơi tái nhợt như cũ, cặp mắt kia giữa ánh sáng nhạt sau khi tuyết ngừng rơi giống như được mạ một tầng ánh sáng ấm áp, con ngươi sáng ngời nhìn về phía cô: "Anh không thích chụp ảnh, nhất là loại chụp ảnh chung này."

Không biết anh nghĩ tới điều gì, khóe môi cong cong, thấp giọng nói: "Chờ chuyện ở đây kết thúc, nếu em mời anh chụp ảnh kết hôn anh sẽ không do dự."

Khúc Nhất Huyền cảm thấy anh nghĩ cũng quá đẹp rồi.

Yêu đương còn chưa được mấy ngày, đã muốn đến kết hôn?

Không có cửa đâu.

Cô không cho thương lượng giơ máy ảnh lên muốn chụp, tay vừa nâng lên, trong rừng đột ngột vang lên tiếng súng, mơ hồ còn có tiếng thét của phụ nữ, chói tai lại sắc bén. Âm sắc quen thuộc khiến Khúc Nhất Huyền cả kinh tay lên run một cái, máy ảnh từ trong tay rơi thẳng xuống, Phó Tầm phản xạ có điều kiện duỗi tay tiếp lấy… Không tiếp được, ngón tay móc lại dây treo của máy ảnh, khó khăn lắm mới giúp máy ảnh tránh được số mệnh bị rơi vỡ.

Nụ cười đang bên môi Khúc Nhất Huyền, lập tức biến mất.

Cô đổi số, giẫm chân ga, vừa lái xe xuôi theo đường mòn duy nhất bên vách đá tiếp tục hướng về phía trước, vừa hồi tưởng hướng truyền ra tiếng thét chói tai của Giang Doãn.

Nhiều lần quay vòng, càng vào sâu trong rừng càng rậm rạp, thời gian dần trôi qua, trên đường núi cành khô lá rụng tích lại cũng càng nhiều, lúc bánh xe nghiền lên, ép ra từng vệt bánh xe trên mặt đất ẩm ướt.

Nhịp tim của cô chợt tăng nhanh.

Bản năng dự cảm được nguy cơ chính mình đang từng bước một đi vào trong cạm bẫy.

"Phía trước hẳn là Tạp Ô hồ." Cô hơi mím môi, cẩn thận theo sát vết bánh xe trên đất kia tiếp tục rẽ núi xuyên rừng.

** ** **

Cũng không lâu lắm, tầm mắt chợt sáng, phiến rừng rậm che trên đầu rốt cục cũng có chút ánh sáng thưa thớt, lộ ra ánh rạng đông.

Khúc Nhất Huyền cùng Phó Tầm liếc nhau, lái xe tăng tốc.

Sông băng trước mắt, giống như thế ngoại đào nguyên, phá núi mà đứng, nằm ngang trong rừng rậm. Mặt hồ là lớp băng kết tảng màu trắng, trên mặt băng uốn lượn kéo ra hai vết bánh xe dính bùn đất cùng lá rụng.

Khúc Nhất Huyền thuận theo vết bánh xe nhìn lại.

Bờ bên kia của Tạp Ô hồ, ngừng một chiếc xe việt dã.

Bành Thâm dường như đã đợi cô rất lâu, dựa xe mà đứng, lặng im nhìn cô.

Bên chân của hắn, là Giang Doãn đang cuộn thành một đoàn ngồi xổm sát bên bánh xe.

Cô ta cúi đầu, khiến Khúc Nhất Huyền thấy không rõ mặt, chỉ có đôi giày đi núi của đàn ông trên chân rõ ràng không thuộc về cô ta đột ngột lại rõ ràng khắc sâu vào trong mắt cô.

Cách hồ băng giằng co như vậy chỉ kéo dài ngắn ngủi một phút, Bành Thâm không có kiên nhẫn đánh tâm lý chiến với Khúc Nhất Huyền, mở cửa lên xe, tính toán cứ thế mà đi.

Nhưng ý nghĩ này chỉ xuất hiện một cái chớp mắt, Khúc Nhất Huyền rất nhanh đã phát hiện mình sai vô cùng.

Nháy mắt xe việt dã khởi động, Giang Doãn cũng đi theo lắc một cái, ngã trái đụng phải đứng lên.

Tới giờ khắc này, Khúc Nhất Huyền mới nhìn đến dây thừng buộc trên tay Giang Doãn. Nút buộc màu trắng trên cổ tay cô ta quấn quanh hai vòng, buộc thành nút chết, đầu kia nối với đuôi xe.

Cơ hồ là đồng thời lúc cô phát hiện, xe việt dã khởi động, đầu xe vượt qua dốc thoải lái về phía trước.

Tốc độ của Bành Thâm không tính là nhanh, nhưng lúc cất bước xung lực vẫn lôi kéo cả người Giang Doãn lao về phía trước, suýt nữa ngã nhào xuống đất. Cô ta bị ép buộc, xỏ đôi giày leo núi lệch cỡ rất xa so với cô ta, lảo đảo chạy chậm đi theo sau xe.

Bóng lưng của cô ta dưới sự phụ trợ của khung xe việt dã thô kệch, càng có vẻ gầy yếu nhỏ bé, lộ ra cảm giác nhận hết hãm hại đáng thương vô cùng.

Một màn này cực kỳ chướng mắt.

Thời khắc này hắn giống người thắng đang thị uy, dùng tù binh nhỏ yếu đến rêu rao thắng lợi của mình.

Loại phương thức này hiển nhiên có hiệu quả.

Khúc Nhất Huyền nổi cơn giận dữ, thiêu đốt đến hoàn toàn không còn lý trí.

Trên mặt cô trầm ngưng như nước, lạnh đến mức sắp giống như mặt hồ kết băng trước mắt này. Chỉ ngồi ở chỗ này, hiển nhiên tiêu không được lửa.

Cô ngẩng đầu, từ nút bấm khống chế trên trần xe mở đèn pha phía trên trần xe, nháy mắt khi ánh đèn mở lên, cô đẩy cửa xe ra, một tay vịn giá hành lý, một cước đạp vào kính chiếu hậu, hai ba phát đã trèo lên trần xe.

"Đồ con rùa" "Đồ vô lại" "Đồ khốn" từ ngữ mắng chửi người liên tiếp bồi hồi bên miệng cô, mấy lần khống chế không nổi muốn thốt ra, cô lại cứng rắn nuốt trở vào.

Vô dụng.

Mắng hắn chẳng qua sẽ càng tiến thêm một bước chọc giận hắn, càng không đạt được hiệu quả thực tế.

Cô đứng trên trần xe, híp mắt nhìn về nơi xa.

Núi rừng trước mắt cùng nơi cô đang đặt mình vào giờ phút này rất khác biệt, nó chặt chẽ đến ngay cả ánh sáng cũng không thể lọt vào, từ trong ra ngoài đều lộ ra cảm giác mục nát, giống như một khu rừng Hắc Ám miệng mở rộng cắn nuốt hết thảy, xa xa có thể ngửi được mùi nước bùn cùng lá mục tanh tưởi.

Mắt thấy Giang Doãn sắp hòa vào trong sương mù rừng rậm, cô ta bỗng nhiên quay đầu, gương mặt kia tái nhợt dính mấy phần vết bẩn, càng nổi bật lên màu da cô ta lộ ra trắng bệch quỷ dị.

Nháy mắt ngoái nhìn, trong mắt cô ta rưng rưng, bờ môi nhấp nhẹ, trong ánh mắt cầu khẩn lộ ra khát vọng cầu sinh.

Một màn quỷ dị kia, dần dần trùng hợp với cảnh ngày đó trong lều vải Giang Nguyên mím môi cười khẽ.

Khúc Nhất Huyền như xuyên thấu qua cô ta nhìn thấy đèn sau xe đó rực đêm đó, mang theo Giang Nguyên dần dần đi xa, cuối cùng tan vào trong sương mù dày đặc dưới vực sâu, rốt cuộc không tìm được bóng dáng.

Trái tim của cô, bắt đầu run rẩy, như bị người bóp lấy nhảy loạng choạng, đau thấu tim gan.

Là hắn, là hắn!

Giang Nguyên mất tích cùng Bành Thâm khẳng định không thoát khỏi liên quan.

Khúc Nhất Huyền không lại do dự, chân ôm lấy khung xe, từ trần xe nhảy xuống, chuẩn bị qua sông.

Phó Tầm phát giác được ý đồ của cô, khoanh tay thả ra bản đồ trong tay, chỉ chỉ cho cô tầng băng ở bên trái đằng trước bị nghiền nát giống như là một lỗ thủng vỡ vụn phiêu phù nổi trên mặt hồ băng.

"Tầng băng không đủ dày." Anh không ngăn cản Khúc Nhất Huyền qua sông, chỉ là đề nghị: "Giảm bớt phụ trọng tiếp tục qua sông."

Mặc dù giảm bớt phụ trọng lác đác không có mấy, nhưng có đôi khi khả năng đè sập mặt băng chỉ là trọng lượng một cọng rơm.

** ** **

Việc giảm gánh nặng này, Phó Tầm làm.

Khúc Nhất Huyền xuống xe, kiểm tra.

Vừa rồi mạo hiểm thử xe ở vách đá như vậy, lốp xe bên trái phía sau đã bị mài mòn nghiêm trọng. Sau khi tiến vào đầm lầy, không biết sẽ là tình huống gì, nếu để lại đồ bảo hộ và tiếp tế ở bờ bên kia thì phải bảo đảm được trạng thái xe ở trình độ cao nhất.

Cô điều chỉnh thử xe xong, dỡ kích xuống, đến phía sau xe hỗ trợ.

Phó Tầm vừa dỡ lốp xe dự phòng xuống, thấy cô tới, ấn cốp sau xuống, hỏi: "Em có muốn nhìn một lần không?"

"Không nhìn." Cô quét mắt nhìn dụng cụ rợi rụng đầy đất, có chút đau lòng: "Đây vẫn là lần đầu, em để những thứ có thể cứu mạng…" Lời còn chưa dứt, Phó Tầm nắm chặt cổ tay cô kéo lên, kín kẽ đè cô trên cửa xe.

"Bàn kéo và dây thừng là đủ rồi." Anh thấp giọng, giống như đè nén cái gì, ngữ khí vừa thấp vừa trầm: "Bờ bên kia là đầm lầy, cây đều chết héo. Em cho rằng xe của em có thể đi bao xa?"

"Trước đó anh vẫn luôn nghĩ không thông suốt, vì cái gì Giang Nguyên mất tích, xe vẫn còn." Trán anh cúi xuống, chống lấy trán cô, thanh tuyến câm đến cơ hồ khó mà thành câu: "Giang Nguyên là bị Bành Thâm kéo vào đầm lầy."

"Hắn hiện tại làm hết thảy, đều là đang hoàn nguyên năm đó Giang Nguyên mất tích…" Anh cúi đầu đi hôn cô, không chứa bất kỳ cảm giác tình dục nào, ngược lại giống như là trấn an, từ môi đến lưỡi, dây dưa lẫn nhau.

Khúc Nhất Huyền bị ép thừa nhận, cặp mắt kia giống như phủ một tầng sương mù, lộ ra một tia sáng trắng.

Những lời này của Phó Tầm, cô giống như là nghe hiểu, lại giống như không nghe hiểu, đứng thẳng bất động trước người anh, như linh hồn đã thoát ra khỏi thể xác có chút ngơ ngẩn mê mang.

"Em biết là hắn." Từ thời khắc bắt đầu hoài nghi hắn, cô liền mơ hồ có loại cảm giác, Giang Nguyên mất tích nhất định có liên hệ tới Bành Thâm.

Giang Nguyên rời đi đêm đó, người đầu tiên đuổi theo chính là đội viên tuần núi, Bành Thâm theo sát phía sau; Khi hắn trở về, sắc mặt tái nhợt, tràn đầy áy náy lắc đầu với cô, biểu thị tiếc nuối; Xe của hắn, toàn bộ là nước bùn, bẩn đến mức cơ hồ nhìn không ra diện mạo thật sự; Nghe nói đêm đó Bành Thâm nửa đường bị hãm xe, vì cứu xe mà bị tổn thương xương sống, lưu lại di chứng không cách nào ngồi lâu …

Đầu óc của cô như sắp vỡ, những hình ảnh phân loạn kia một mạch ùa lên —

Tấm ảnh chiếc Cruiser dính đầy bụi đất trong tay Phó Tầm kia; Bùi Vu Lượng cười gằn nói, tai nạn xe cộ của Vương Khôn là do hắn sắp xếp, vì đã làm quá nhiều chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng cho Bành Thâm, Bành Thâm không muốn hắn tiếp tục ở trong đội xe; Còn có những đoạn đứt quãng, chỉ còn sót lại từ đôi câu vài lời mấu chốt.

Không phải ngẫu nhiên, toàn bộ đều không phải ngẫu nhiên.

Vương Khôn từng làm việc cho đội thăm dò mỏ địa chất trên núi tuyết, cho nên biết rõ địa hình núi tuyết. Gần đó có cứ điểm quân sự bỏ hoang hẳn cũng là lúc thăm dò biết đến, sau khi hắn bị bệnh phù não đưa trở về, bắt đầu làm buôn lậu, đi tới đi lui trên đường vòng tây bắc.

Theo tuyến thời gian, Bành Thâm lúc ấy vừa vặn đang chơi thám hiểm, chơi xuyên qua khu không người.

Bành Thâm ham chơi, lại trượng nghĩa, bạn bè tất nhiên rất nhiều. Bùi Vu Lượng nói hắn có thể chơi cùng Vương Khôn, là vì trên tay Vương Khôn có con đường tiêu thụ hàng buôn lậu.

Ở đây nhất định có bí mật không thể cho ai biết khiến hai người liên hệ chặt chẽ với nhau, thế cho nên gặp phải đêm đó lúc Giang Nguyên đi lấy nước đã phá vỡ chân tướng.

Có điều tại sao cô ấy lại phải rời đi?

Trong doanh địa nhiều người như vậy, bất kể là kêu cứu hay là cầu viện đều an toàn hơn so với việc cô ấy đơn thương độc mã rời khỏi doanh địa.

Vấn đề này, giống như là một nút buộc, gắt gao thít chặt. Bất kể cô cứng rắn tách ra hay là gắng sức kéo lại, đều sừng sững bất động.

Tay cô cứng đờ, dùng sức cầm ngược lại tay Phó Tầm: "Đi, sang bờ bên kia, tự mình hỏi hắn."

** ** **

Độ khó khi qua sông băng không khác gì cổn đao phong, cái trước nếu là lớp băng đủ dày, cái gì trôi đi cũng không phải vấn đề. Nhưng bây giờ nan đề chính là, lớp băng trên mặt hồ quá mỏng, chỉ cần mặt băng chỗ nào hơi yếu ớt, một áp là nát.

Vì giảm phụ trọng, Khúc Nhất Huyền đến xích sắt cũng không buộc, để xe trần trụi đi lên mặt băng.

Mặt băng bóng loáng, bánh xe không dễ chạm đất. Dù cho nắm chặt tay lái, cũng sẽ phát sinh tình huống không thể khống chế phương hướng.

Nhưng trước mắt, so với phương hướng mất khống chế, Khúc Nhất Huyền lại không dám thêm chân ga.

Cho tới giờ khắc này, cô mới biết được cái gì gọi là "Như đi trên băng mỏng".

Cũng may đường kính mặt băng phải vượt qua còn chưa tới trình độ khiến hai tay cô đổ mồ hôi, mắt thấy đang từng tấc từng tấc tiếp cận bờ bên kia, tiếng lòng căng thẳng của Khúc Nhất Huyền khẽ buông lỏng, cô chậm dần tốc độ xe, làm bước chuẩn bị cuối cùng để lên bờ.

Nhưng ngay vào lúc này, Bành Thâm vẫn luôn ẩn trong sương mù, kẹp nghiêng lấy điếu thuốc, mang theo thuổng sắt sải bước đi ra.

Hắn đứng ở bên bờ hồ, thuổng sắt trong tay từ chỗ cao ném xuống dưới, cắm nghiêng vào mặt băng, phá ra một xẻng vụn băng.

Một loạt động tác này, rợi ở trong mắt Khúc Nhất Huyền, giống như từng thước phim quay chậm, mắt cô như muốn nứt ra, huyệt thái dương nhảy thình thịch, động tác so với ý thức càng nhanh hơn, trong khoảnh khắc hắn không quan tâm đập xuống xẻng thứ hai, lập tức tăng tốc.

Lốp xe phát ra âm thanh trên mặt băng, bánh xe nhấp nhô, đánh một vòng tại chỗ. Nhưng động lực mạnh mẽ vẫn thúc đẩy bánh xe lượn vòng đánh về hướng phía trước, nhanh chóng tăng tốc ngược hướng bờ bên kia.

Nhưng dù là phản ứng kịp thời như vậy, cũng đánh không lại tốc độ băng nứt.

Khúc Nhất Huyền rõ ràng nghe thấy có âm thanh băng nứt từ gầm xe truyền đến, bánh sau xe không còn, phương hướng của cô rối loạn, lấy tất cả động lực hướng nhào về phía trước.

Cùng một thời gian, không chỉ tiếng băng nứt bên tai càng thêm rõ ràng, ngay trước mắt, lớp băng cách cách bờ bên kia bất quá một mét cũng đang lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được sụp đổ.

Mắt thấy bánh xe sắp hạ xuống, Khúc Nhất Huyền dùng đủ mã lực, một mạch chồng chất trên động lực. Chân ga đạp tới cùng, trong âm thanh chói tai bén nhọn giống như phanh lại, xe việt dã đè lên mặt băng cực nhanh nhào lên cao điểm.

Nháy mắt bánh trái lên bờ trước, bánh sau vừa hãm, dưới tất cả động lực phanh lại, cầu sau xe việt dã nhào vào trên bờ thế không thể đỡ, Khúc Nhất Huyền sau khi nghe thấy thanh âm va chạm cầu, thân xe lập tức lắc một cái, bốn bánh xe đồng thời toàn bộ chạm đất, xe việt dã xông lên lao thẳng vào sương mù dày đặc, mượn thế sườn núi chậm rãi ngừng ngay trước vũng lầy.

Khoảng không phía trên vũng lầy, chật hẹp đan cài, trên đường có cành khô gãy cùng gốc cây.

Có ánh sáng xuyên thấu qua vùng trời này rót xuống, rơi vào dưới bóng cây trong rừng. Chiếu sáng hai cây đại thụ cắm nghiêng trong đầm lầy, cùng người bị dây thừng cột trên gốc cây.

Khúc Nhất Huyền đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó da đầu tê dại.

Lúc gió thổi sương mù tan đi, cô rõ ràng trông thấy, hai gốc cây cột Bùi Vu Lượng cùng Vương Khôn kia, đang từng chút một, bị đầm lầy thèm ăn phía dưới nuốt dần.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 112: Đại kết cục (hạ): Giang Nguyên, cậu nhìn xem. Đây chính là kim đỉnh trên núi tuyết tớ muốn mang cậu đi nhìn

Edit: Tuyết Phù Dung + Beta: Riêu

Những gì nhìn thấy trước mắt quá mức kinh dị, Khúc Nhất Huyền trong một lúc không có thể hồi phục tinh thần.

Chờ tỉnh táo lại, phản ứng đầu tiên của cô là: "Giang Doãn đâu?"

Cô tận mắt nhìn thấy Bành Thâm trói Giang Doãn vào sau xe kéo cô ta vào đầm lầy trong rừng ngập sương mù, trước mắt Vương Khôn và Bùi Vu Lượng đều ở đây, vậy Giang Doãn đi đâu?

** ** **

Trong núi rừng sương mù lượn lờ, sau khi tuyết ngừng ánh sáng còn chưa xuyên được qua khe hở vào khu rừng, toàn bộ đầm lầy tối tăm như lồng giam.

Dưới chân hẳn là đất thật, đất bùn tuy mềm, nhưng không có cảm giác rơi xuống mất trọng lượng.

Phó Tầm xuống xe trước, kiểm tra mức độ hư hại của xe việt dã.

Cầu xe ở bánh sau bị đụng nghiêng, lệch vị trí hai thốn (*1 thốn = 10 phân = 3,33 cm*), lúc nào cũng có thể đứt gãy. Này có nghĩa, xe việt dã không còn chèo chống được bao lâu nữa, miễn cưỡng chỉ có thể chống đỡ một chuyến băng hồ cuối cùng, trở lại bờ bên kia.

Khúc Nhất Huyền thấy sắc mặt anh không tốt, xoay người lại nhìn.

Vị trí lệch của cầu sau còn chưa nhìn thấy, xuyên qua gầm xe đã nhìn thấy giày leo núi của đàn ông cách đó không xa bên trên bờ ruộng trước.

Cô đứng thẳng người dậy, giương mắt nhìn lên.

Bành Thâm đứng ở phía sau cây, trên cổ tay còn quấn dây thừng, đứng ở một bên khác cách bọn họ hai ba mét phía ngoài đầm lầy.

Khúc Nhất Huyền từng vào sinh ra tử cùng Bành Thâm, lúc cô cứu viện trường hợp một du khách tự leo lên Nhã Đan rơi vào huyệt động trong hồ nước mặn cũng bị trượt chân rớt xuống sườn núi, là Bành Thâm không ngủ không nghỉ, mất tám tiếng đồng hồ cứu cô ra.

Tháng tư Đôn Hoàng gặp bão cát, lúc cứu viện du khách lạc đường, Bành Thâm người không mang theo xe rơi vào cát lún, là cô dùng bàn kéo giúp Bành Thâm thoát thân.

Về sau Bành Thâm dần dần không làm cứu viện, sau khi chuyển đến trước màn làm người phụ trách đối ngoại của đội cứu viện Tinh Huy, Khúc Nhất Huyền vẫn như cũ kính hắn có thể tổ chức đội cứu viện, kính hắn trong lòng có sinh mệnh đại nghĩa, vô luận người trước người sau, đối với hắn đều một mực tôn kính yêu quý.

Bao gồm Bành Thâm, đối với cô cũng biểu hiện ra hoàn toàn tín nhiệm cùng dung túng.

Hắn tay nắm tay dạy cho Khúc Nhất Huyền nửa đời trước chưa từng có quan hệ tiếp xúc tới "Việt dã", "Thám hiểm" cùng "Cứu viện". Thậm chí khi lui về vị trí hàng hai, hắn không chút do dự giao toàn quyền quản lý sự vụ đội xe và đội cứu viện cho cô, chỉ ngẫu nhiên hỏi đến.

Trong nhóm người đội xe này, ngoại trừ Vương Khôn là bạn nối khố của Bành Thâm, trước nhất tham gia cùng hắn còn có Viên Dã. Ngay cả Viên Dã cũng từng so đo, Bành Thâm đối với cô dụng tâm sâu vô cùng.

"Nếu không phải cô là giả đàn ông, tôi thật muốn hoài nghi lão Bành có phải muốn bồi dưỡng cô thành con rể tương lai của anh ấy hay không."

Nhưng trước mắt, dưới tình huống giằng co gay gắt này, tất cả cảm tình bỏ ra lúc trước giống như chuôi kiếm sắc bén đâm ngược lại, khiến trái tim cô be bét máu thịt.

Khúc Nhất Huyền hít sâu một hơi, từng chữ từng câu, cắn chữ rõ ràng hỏi: "Tôi tới là muốn hỏi anh, Giang Nguyên mất tích có liên quan đến anh hay không?"

"Không phải trong lòng cô đã có kết luận trước rồi?" Bành Thâm cười một tiếng, dùng sức kéo một cái về phía ngoài, giữ chặt lấy Giang Doãn đang bị trói chặt hai tay ở bên kia dây thừng.

"Vừa vặn em gái Giang Nguyên cũng ở đây, muốn biết chân tướng không phải đơn giản?" Hắn chọt buông ra một nửa dây thừng, ra hiệu cho cô: "Để Giang Doãn đi xé băng dính chặn miệng Vương Khôn, hắn liền có thể nói cho cô biết."

Nói đùa.

Để Giang Doãn đi xé băng dính ngoài miệng Vương Khôn, thế tất yếu phải nhảy xuống đầm lầy, đầm lầy này ăn thịt người, Giang Doãn có thể còn mệnh đi đến trung tâm hay không đều là vấn đề.

Cô giận quá hóa cười, thanh âm lạnh dần: "Anh không cần đến kích tôi như thế, trên núi dưới núi đều là người, hôm nay anh có dùng hết thủ đoạn, cũng đừng nghĩ trở lại nhân gian làm người, ở lại nơi này làm ác quỷ tốt biết bao."

"Trên núi dưới núi?" Bành Thâm giống như là nghe được cái gì buồn cười, trào phúng nói: "Cả tổ các người toàn chôn dưới tuyết, còn không biết có mệnh sống sót hay không, ở đâu ra trên núi dưới núi?"

Khúc Nhất Huyền cảm thấy lộp bộp một tiếng, khóe mắt liếc nhìn Phó Tầm.

Anh đưa tới một ánh mắt an tâm chớ vội, dùng sức nắm chặt lại lòng bàn tay của cô.

"Nếu cô luyến tiếc Giang Doãn, thay cô ta nhảy vào đầm lầy này, tôi cũng không có ý kiến." Ánh mắt của hắn lệch về một bên, dừng trên người Phó Tầm, nửa câu sau hướng về phía anh nói: "Tôi sớm nói với hắn, đừng trêu chọc anh, hắn không nghe. Bây giờ rơi xuống kết cục này, cũng không biết hối hận hay chưa?"

"Hắn" này tất nhiên là chỉ Bùi Vu Lượng.

Về phần "Trêu chọc", ngoại trừ ngọc bội Câu Vân, còn có thể có cái gì?

"Thằng nhãi này không an phận, lúc ở Nam Giang lừa gạt một người phụ nữ cửa nát nhà tan còn chưa tính, tay chân còn không sạch sẽ, lấy trộm đồ của anh. Tôi đã dặn đi dặn lại, viên ngọc bội trong tay hắn kia không thể lộ ra ngoài ánh sáng, hắn càng không nghe, dẫn anh đến đây. Nếu không làm sao lại nháo đến trình độ như hôm nay? Ái tướng của tôi cũng có thói quen đi Khả Khả Tây Lí, lại tìm mấy năm, cũng liền có thể hết hi vọng. Hắn càng muốn vướng bận..." Thanh âm của hắn càng nói càng thấp, càng nói càng thấp, dường như càng bất mãn, dây thừng trong tay lại thả lỏng, trực tiếp đẩy Giang Doãn vào trong vùng đầm lầy.

Trái tim Khúc Nhất Huyền nhảy một cái, tiếng "Giang Doãn" vừa muốn buột miệng thốt ra, lòng bàn tay đã bị Phó Tầm bóp thật mạnh, lại trầm mặt nuốt trở vào.

Giang Doãn ngã ngồi xuống đất, nước bùn dưới chân giống như có ý thức của chính mình, bao vây, cuốn lấy đôi giày leo núi không vừa chân của cô ta.

Cô ta bị băng dán bịt kín miệng, không phát ra được thanh âm nào, hoảng sợ đến cực điểm cũng chỉ có thể nức nở, ngữ không thành câu.

Bàn tay Khúc Nhất Huyền bị Phó Tầm cầm kia, đầu ngón tay đã sắp găm vào lòng bàn tay, Bành Thâm mới không nhanh không chậm kéo một cái dây thừng trở về.

Giang Doãn lập tức rụt lại, lăn lộn, bắt lấy chân Bành Thâm dùng cả tay cả chân bò đến bên chân hắn.

Đôi giày leo núi lột từ người Quyền Khiếu còn lộ ra một đầu dây giày trong vùng đầm lầy, màu da cam, vô cùng bắt mắt.

Giang Doãn như người bị hồn phi phách tán, lúc quay đầu lại nhìn vũng bùn kia, trơ mắt nhìn nước bùn giống như cuộn trào, hoàn toàn nuốt sống giày vào trong bụng.

Đây không phải đầm lầy, rõ ràng là một vũng bùn ăn thịt người.

Có lẽ là phản ứng của Giang Doãn làm hắn vui vẻ không thôi, hắn cười đến mức khó thở, từng chữ từng chữ cố ý đâm vào thần kinh Khúc Nhất Huyền: "Bốn năm trước, lúc tôi bức Giang Nguyên vào đầm lầy, cô ta cũng là cái dạng này. Khuôn mặt nhỏ tái nhợt như giấy, ngậm lấy nước mắt, cũng không dám khóc, khẩn cầu nhìn tôi, muốn tôi buông tha cho cô ta. Cô ta nhất định sẽ thủ khẩu như bình (*ý chỉ kín miệng như hũ nút*), sẽ không nói gì ra bên ngoài."

Bành Thâm giống như không có cố kỵ, cười một tiếng lại nói: "Tôi liền hỏi cô ta, cô sớm biết không nên nghe không nên nói, tại sao còn náo ra động tĩnh lớn như vậy trong doanh địa, còn muốn đến trạm bảo hộ tìm người bắt tôi?"

"Toàn thân cô ta run rẩy, cũng không biết là đi chân trần đứng trên mặt đất bị nhiễm lạnh hay là bị dọa sợ, chỉ nói mình sai rồi. Tôi nói với cô ta không còn kịp rồi, lúc trước nếu cô sớm biết, an tĩnh trốn ở trong xe không phải sẽ không có chuyện gì sao?"

Khúc Nhất Huyền nghe được toàn thân rét run, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Bành Thâm cười như không cười nhìn thẳng Khúc Nhất Huyền, nói: "Tôi một tay dạy cô, cô không biết trả lại, lại nhất định phải lật lại sổ nợ năm xưa làm rối tinh rối mù. Cũng không biết đợi lát nữa chìm vào trong đầm lầy này có giống như bạn tốt của cô không, khóc đến không thở nổi. Bị đầm lầy nuốt sống còn muốn vươn một cái tay ra, hi vọng tôi có thể cứu cô ta… Cứu không được."

Hắn đang kích cô, chọc giận cô.

Khúc Nhất Huyền vô cùng rõ ràng Bành Thâm đang khiêu chiến ranh giới cuối cùng của cô.

Nhưng hiển nhiên, biết là một chuyện, không tự chủ được bị kích thích mắc mưu lại là một chuyện khác.

Cô căn bản không bình tĩnh nổi!

"Được, anh nói tiếp, càng kỹ càng tốt." Cô buông tay, muốn dây thừng từ Phó Tầm, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Bành Thâm, từng chữ từng câu nghiến răng nghiến lợi nói: "Từng chữ anh nói tôi đều nhớ kỹ, anh bức cô ấy đi tìm chết, vậy thì chờ mà đền mạng đi. Cô ấy không làm được, tôi thay cô ấy làm."

Cô nhận dây thừng đánh nút thắt trên eo, khiêu khích nhướng mày, hỏi: "Anh không móc dây thừng cho mình, không cẩn thận rơi xuống không ai có thể cứu anh đâu."

Cơ hồ đồng thời lúc cô dứt lời, Bành Thâm nói trở mặt lập tức liền trở mặt. Hắn xách phần gáy Giang Doãn, giống như xách con mèo nhỏ nhắc lên, dùng sức đẩy vào trong vùng đầm lầy.

Giang Doãn lảo đảo mấy bước, nước bùn dưới chân tựa như cuốn lấy cô ta, lực đẩy khiến vô ta vọt tới trước, nhất thời không khống chế được, trọng tâm cô ta bất ổn, trực tiếp té nhào vào trong đầm lầy.

Mắt thấy nước bùn quanh thân cô ta dần quấn lên, Khúc Nhất Huyền lớn tiếng quát một câu: "Đừng nhúc nhích."

Ngay sau đó, cô không chút do dự rào bước tiến vào trong đầm lầy, sau lưng Phó Tầm thấp giọng gọi cô, thanh âm kia giống như gió thoảng qua tai, cô đến dừng lại một lát cũng không có, khom lưng đỡ Giang Doãn dậy.

Mà Bành Thâm đang đợi, chính là thời khắc này.

Hắn từ sau hông rút súng ra, âm thanh tiếng súng cùng đạn khảm vào xe cỏ lọng che vang vọng không dứt trong rừng, tiếng lòng Khúc Nhất Huyền chợt lạnh, kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Phó Tầm cuốn chặt lấy sợi dây thừng đang buộc chặt người cô, cúi người tránh gấp.

Tất cả mọi người đang chờ một cơ hội xoay chuyển, mà giờ khắc này, cơ hội đã tới.

Anh ghé mắt, sau khi xác nhận phương hướng Bành Thâm. Dây thừng trên tay đánh nút chết, buộc vào trên bàn kéo trước xe.

Vừa thừa tay ra đến, anh như hổ thêm cánh, thừa dịp lúc Bành Thâm xác thực vị trí tìm mình, trèo lên nóc xe. Động tác của anh quá nhanh, dù cho động tĩnh rõ ràng, Bành Thâm nhất thời cũng khó có thể nhắm chuẩn.

Chờ khi hắn ý thức được Phó Tầm không phải tránh né mà là chủ động xuất kích, anh đã chuẩn xác khống chế được cổ tay của hắn, dùng sức vặn một cái. Bành Thâm ăn đau, súng trên tay suýt nữa không nắm nổi.

Hắn cúi người, hạ thân sát gần mặt đất, cong khuỷu tay muốn húc vào bụng anh.

Phó Tầm đánh cận chiến rất tốt, nháy mắt phát hiện ý đồ của hắn, xoay người đi cản. Cùng một thời gian, anh uốn gối đỉnh hông, mượn lực phần hông giữa bụng, đánh thẳng vào hạ thân Bành Thâm.

Bành Thâm lách mình về sau né tránh.

Hắn biết mình không phải đối thủ của Phó Tầm, khóe mắt quét về sau, liếc về cửa xe ghế lái đang rộng mở, kêu lên một tiếng, cong khuỷu tay khóa cổ họng Phó Tầm, một chiêu giả này, chờ lúc Phó Tầm thu tay về thủ thế. Hắn đổi tư thế cầm súng, tay cầm báng súng dùng sức một kích đánh vào sau đầu Phó Tầm đang không hề phòng bị.

Lần này, dùng lực mười phần, trong khoảnh khắc, Phó Tầm đầu rơi máu chảy.

Trước mắt anh tối sầm, bị Bành Thâm dùng sức vùng thoát khỏi, anh dựa lên thân cây sau lưng nhắm mắt lại, thẳng đến khi qua khỏi trận choáng đầu kia, lúc lại mở mắt, còi báo động lập tức vang lên.

Để phòng tình huống đột phát, thuận tiện rút lui, xe việt dã cũng không tắt máy.

Bành Thâm nheo mắt nhìn anh, lập tức khóa trái cửa xe, đóng cửa sổ xe lại. Ngay sau đó, tiếng động cơ do nhấn chân ga ầm vang. Thân xe việt dã run rẩy mấy cái, trong nháy mắt trước khi tắt máy, bánh trước lăn một vòng, lại chạy hướng về phía trước.

Trong nháy mắt nhanh như chớp, Phó Tầm lập tức hiểu ra ý đồ của Bành Thâm — hắn muốn lái xe vào trong vùng đầm lầy.

Dây thừng của Khúc Nhất Huyền còn đang buộc ở bàn kéo đầu xe!

Một khi đầu xe chìm vào đầm lầy, Khúc Nhất Huyền không thể kịp thời cởi bỏ dây thừng, liền sẽ bị kéo theo, chỉ trong mấy giây sẽ bị đầm lầy cắn nuốt không còn một mảnh, cho đến khi ngạt thở mà chết.

Mắt thấy sắp bó tay không có cách nào, khóe mắt Phó Tầm quét đến thuổng sắt bị Bành Thâm vứt bỏ, liền nhặt lên dùng sức đập về phía cửa sổ xe ghế lái.

Bành Thâm không ngờ tới anh sẽ ra một chiêu như vậy, đề phòng sau khi tắt máy sẽ thất bại trong gang tấc, hắn một lần nữa lấy số. Thả lỏng côn, giẫm chân ga.

Chân ga nhấn đến quá mạnh, cầu sau vốn đã lệch khỏi vị trí hai thốn khiến thân xe việt dã rung mạnh, mắt thấy bánh xe nghiền qua cao điểm, đầu xe tiếp tục hướng xuống sắp cắm vào trong vùng đầm lầy.

Phó Tầm dùng tay không từ cửa sổ xe vỡ vụn mở khóa, trở tay mở cửa xe, cong khuỷu tay lập tức khóa lại cổ họng Bành Thâm, chợt phát lực lôi hắn ra ngoài xe.

Bành Thâm trước đó có chuẩn bị tư tưởng, trước khi bị quăng ra ngoài xe liền nhắc chân thêm chân ga thật mạnh.

Trong khoảnh khắc, tiếng động cơ nổ lớn, giống như dã thú gào thét, cửa sổ xe lay động trong tiếng tia sét nhẹ vang lên. Mắt thấy tốc độ xe tăng tốc, một đầu sắp đâm vào trong đầm lầy.

Chợt, từ phía sau nhảy ra một bóng người ướt đẫm.

Thanh âm Cố Yến do rừng mình mà rung động, khàn khàn quát ầm lên: "Bành Thâm giao cho tôi, anh mau đi cứu người."

Phó Tầm khẽ giật mình.

Chờ quang cảnh tối đen mông lung trước mắt hiện ra thân ảnh Cố Yến, anh đã cực nhanh buông tay, khom lưng từ giữa ống quần và giày leo núi lấy ra một thanh dao gọt mỏng, đi cắt dây thừng.

** ** **

Cùng lúc đó, Khúc Nhất Huyền thấy thế, cực nhanh nới lỏng dây thừng thắt ở bên hông, gần như cậy mạnh mà cột vào trên eo Khương Doãn: "Cô nghe đây, lúc Phó Tầm kéo lại, cô đừng nhúc nhích cũng đừng giãy dụa, nhanh lên bờ, mượn lực ra ngoài."

Cô quay đầu nhìn về phía hai cây khô có tốc độ chìm xuống càng lúc càng nhanh kia: "Nếu còn có thừa lực, hỗ trợ gỡ dây thừng cho bọn họ."

Giang Doãn lắc đầu, ô ô ra hiệu cô kéo băng dính trên miệng cô ta xuống.

Khúc Nhất Huyền đã lún xuống càng lúc càng nhanh, cô đưa tay, xé toang băng dính ngoài miệng Giang Doãn.

Mà trên bờ, Phó Tầm đã thấy Khúc Nhất Huyền tiếp được dây thừng duy nhất trên người.

Anh nhíu mày, đã không biết trượt từ trán xuống là máu hay là mồ hôi, một giọt lại một giọt, thuận theo xương mày anh trôi xuống.

Lưng anh chống đỡ ở đầu xe bị tơ thép dọc theo bàn kéo ép đến đau nhức, cái tay nắm lấy dây thừng kia lòng bàn tay đã bị mài đến đỏ bừng, không ngừng có lực kéo xuống đối kháng với anh.

** ** **

Dây thừng rốt cục bị cắt đứt từng tấc từng tấc.

Anh lật cổ tay một cái, vội vã quấn quanh một vòng trên cổ tay, quay người liền kéo về hướng ngược lại.

Lực nước bùn kéo xuống tựa như có hơn mười người ở đầu kia của dây thừng đối kháng lại, chỉ có lực trên cổ tay là không đủ, anh dùng lực thật mạnh, trực tiếp quấn dây thừng đến trên lưng.

Chỉ dựa vào một mình anh, muốn lôi người từ trong đầm lầy ra là không có khả năng.

Lực kéo xuống còn đang không ngừng tiếp tục, dây thừng cọ vào vết thương trên eo anh, từng chút quấn chặt, cọ mài.

Thanh âm Khúc Nhất Huyền càng ngày càng thấp, càng ngày càng thấp, anh cơ hồ là cắn răng nghiến lợi cảnh cáo cô: "Không cho phép em buông tay, muốn cứu Giang Doãn, cũng muốn cứu em."

** ** **

Hai chân ngâm ở trong nước bùn lạnh buốt, bùn đất giống như là có hô hấp, cô có thể cảm giác được nó đang hoạt động, hô hấp, từng chút từng chút nuốt hết cô.

Lúc nước bùn ép đến ngực, cô bắt đầu dần dần hô hấp khó khăn.

Trong thời khắc choáng đầu hoa mắt, tay cô nắm chặt Giang Doãn rốt cục chịu ngoại lực ngăn cản, lại từng tấc từng tấc tách ra.

Cô cố gắng mở mắt ra nhìn, giữa hình bóng lắc lư, hình như có vô số người ở phía trước đầm lầy qua lại tới lui.

Bên tai cô, là thanh âm của Phó Tầm, một tiếng lại một tiếng, càng ngày càng xa.

Ý thức của Khúc Nhất Huyền dần dần trở nên mơ hồ.

Thân thể của cô như bị nuốt sống, lạnh lẽo ngâm ở đáy hồ.

Cô dường như nhìn thấy Giang Nguyên, từ kim đỉnh trên núi tuyết đi xuống. Lần này, cuối cùng cô ấy cũng không đi xa, làn váy của cô ấy tung bay trong gió, cô ấy vẫn y hệt như năm đó kinh hoảng giơ tay ép váy.

Tiếng gió quá lớn, cô ấy giống như cũng cảm thấy chính mình quá chuyện nhỏ hóa to, ngượng ngùng hướng cô nhún vai cười cười. "A Huyền."

Cô ấy ngồi xổm xuống trước mặt cô, sờ lên đầu cô: "Chúng ta đã bao lâu không gặp nhau rồi?"

Yết hầu của cô căng lên một trận, như bị miếng sắt ghìm, nói không ra lời.

Ánh mắt Giang Nguyên thương hại từ bi nhìn cô, quan tâm nói: "Tớ biết cậu muốn nói cái gì."

"Tớ vẫn luôn ở chỗ này, không hề rời đi. Cậu mang theo máy ảnh của tớ, chụp rất nhiều rất nhiều kim đỉnh trên núi tuyết, tớ đều nhìn thấy."

Khúc Nhất Huyền lắc đầu: "Nguồn điện máy ảnh năm ngoái hỏng rồi."

Lúc cô lên tiếng, thanh âm khàn khàn vụn vỡ: "Tớ đã chạy một lượt tất cả các cửa hàng ở tây bắc, tất cả đều nói với tớ thiết bị đã ngừng sản xuất, không có pin phù hợp."

"Tớ biết tớ biết." Cô ấy nhẹ giọng trấn an cô: "Mở không được thì mở không được đi."

Chóp mũi Khúc Nhất Huyền chua chua, hốc mắt đỏ đến nóng lên, cô dùng sức lắc đầu: "Tớ giao cho dì mọi di vật bên trong, chỉ vụng trộm giấu lại nó, không thể ngay cả nó cũng bị hỏng thật."

Giang Nguyên không nói chuyện, ánh mắt của cô ấy vẫn nhìn cô thương hại như thế: "A Huyền, tớ không trách cậu."

"Đêm đó tớ vào xe lấy nước, nghe thấy Bành Thâm tự mình giao dịch trộm săn tàng linh dương, tớ nguyên bản là muốn đợi trở về nói cho cậu. Tớ trốn rất tốt rồi, sát bên cửa xe, đếm từng giây từng giây một. Tớ rất sợ hãi, bọn hắn đứng ở ngay ngoài xe, không ngừng càng không ngừng nói." Cô ấy bỗng nhiên cười, thanh âm hơi chát chát: "Sau đó thanh âm của bọn hắn đột nhiên liền ngừng."

"Tớ bị dọa đến muốn chết." Cô ấy cong cong mắt, vỗ ngực, thấp giọng thì thầm nói: "Đợi một hồi, vẫn không có âm thanh. Tớ cho là bọn họ đi rồi, lặng lẽ ngẩng đầu lên. Kết quả trên cửa sổ xe, in mặt Bành Thâm. Tớ bị dọa đến thét lên, dọa đến sắp co lại đến gầm xe, tớ hỏi hắn làm sao phát hiện được tớ?"

"Hắn nói, cô gái nhỏ, trên cửa xe của cô hiện lên sương trắng."

Cô ấy cười cười, dáng tươi cười có chút thảm đạm: "Tớ nói tớ không biết, lúc ấy tớ nghĩ, tớ phải chết, tớ nhất định phải chết. Tớ liền từ chỗ ngồi phía sau leo đến trên ghế lái, tớ uy hiếp hắn, tớ muốn đến trạm bảo hộ vạch trần hắn."

"Hắn không sợ, một chút cũng không sợ, hắn cầm khẩu súng, cách một cửa xe nhắm ngay vào tớ, muốn tớ xuống xe tâm sự. Tớ nghĩ, tớ không thể cứ thế mà chết đi. Tớ muốn nhấn loa đánh thức mọi người, nhưng dường như hắn có thể đoán được suy nghĩ của tớ, cảnh cáo tớ, nếu như tớ đánh thức người, đêm nay người nơi này, một người đều không sống nổi."

"Tớ sợ cực kỳ, từ nhỏ đến con gián đều có thể dọa tớ nhảy lên cao ba thước, A Huyền, đầu óc của tớ trống rỗng, tớ cái gì cũng không nhớ nổi. Trong xe chỉ có bản đồ đi trạm bảo hộ, tớ nghĩ đến lái nhanh một chút, lái nhanh một chút tìm tới trạm bảo hộ thì tốt rồi."

"Bành Thâm sẽ không để cho tớ có cơ hội nói ra bí mật này, tớ không thể ngồi chờ chết, cũng không thể lặng yên không một tiếng động bị dẫn đi. Tớ liền nghĩ nhất định phải nhắc nhở cậu, nhất định phải nhắc nhở cậu, tớ lái xe chạy, trông thấy cậu. Từ kính chiếu hậu bên trong nhìn…"

Cô ấy vừa cười vừa xoa xoa nước mắt rơi xuống bên môi, "Thế nhưng là trạm bảo hộ làm sao cũng không đến được, sau lưng đuổi theo xe của tớ từ một chiếc, hai chiếc, biến thành ba chiếc. Bọn hắn buộc tớ lệch khỏi phương hướng quỹ đạo, đi tới một nơi không có tên trên bản đồ."

"Xe roi vào trong đầm lầy."

"Tớ bị vây ở trên xe, cầu bọn hắn mau cứu tớ."

"Bành Thâm nói, cô xuống xe, đi tới. Tớ nghe hắn nói, xuống xe, đầm lầy rất sâu, tớ vừa xuống tới hai chân liền hõm vào, vừa nhấc chân, cả đôi giày đều chìm vào trong vũng lầy. Tớ liền đi chân trần đứng trong đầm lầy, tớ cầu bọn hắn, buông tha tớ, mau cứu tớ. Giống như chỉ biết nói hai câu này, biết rõ cái bọn hắn muốn nhìn đến chính là tớ vĩnh viễn chìm vào trong đầm lầy, nhưng mà tớ vẫn không nhịn được, giống như con chó quẫy đuôi lấy lòng."

"Tớ hi vọng rất nhiều bọn hắn có thể cứu tớ, thế nhưng là không có." Cô ấy lắc đầu, cúi đầu đỏ mắt, hút mũi, nức nở nói: "Bọn hắn kéo xe đi, trơ mắt đứng đằng trước nhìn tớ từng chút từng chút chìm xuống đầm lầy. Tớ nhìn thấy thế giới này một lần cuối cùng, chính là kim đỉnh trên núi tuyết."

“Thật sự rất xinh đẹp… Đáng tiếc, lại không được nhìn lần thứ hai.”

“A Huyền.” Cô ấy chợt thở dài, ánh mắt nhìn về Phó Tầm phía bên bờ: “Cậu kết hôn, nhớ kỹ giúp tớ chuyển cáo anh ta, nếu anh ta bắt nạt cậu tớ làm quỷ cũng không buông tha anh ta.”

Cô ấy lại tự vui vẻ mà cười lên, thấy cô không cười, không hiểu trừng mắt nhìn: “A Huyền?”

Cô ấy đưa tay, sờ sờ tóc của cô, lại sờ sờ vành tai của cô, cười nhẹ nói: “Hài cốt của tớ không còn, cậu không cần cứ mãi nhớ chuyện nhặt xác cho tớ.”

“Đương nhiên, con cậu về sau cũng không được kêu Ức Giang, Ức Nguyên, tớ sợ con cậu sau khi lớn lên sẽ trách tớ.” (*Ức nghĩa là nhớ*)

Cô ấy cười cười, ánh mắt lại cô đơn, ánh mắt giống như hướng bên cạnh nhìn, nói: “Anh ta tới đón cậu, cậu cũng nên đi.”

Cô ấy đứng dậy trước, cuối cùng sờ lên vành tai của cô, dường như thở dài: “Tớ đi đây.”

Cô ấy bước từng bước một đi lên đỉnh núi, dưới một mảnh kim quang, cô ấy quay đầu lại, mỉm cười phất phất tay với cô.

“Giang Nguyên, cậu nhìn.”

“Đây chính là kim đỉnh trên núi tuyết tớ muốn mang cậu đi nhìn.”

…

“Tớ thấy được rồi.”

Khúc Nhất Huyền cuối cùng nhịn không được, lệ rơi đầy mặt.

Tất cả âm thanh chung quanh đều đi xa, một giây trước khi hoàn toàn chìm vào hắc ám, có hai cánh tay gắt gao, thắt chặt, ôm lấy cô.

** Tác giả có lời muốn nói: Còn có một chương lời cuối sách, lời cuối sách là — đại kết cục (hoàn tất).*

Riêu + Tuyết Phù Dung: Chương này vừa đọc vừa khóc luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 113: Lời cuối sách (chương cuối cùng): Em bảo vệ thế giới này, anh bảo vệ em

Edit: Tuyết Phù Dung + Riêu

Sau khi Khúc Nhất Huyền được cứu từ đầm lầy trong rừng ra, tự giam mình trong phòng khoảng chừng ba ngày, không nói một lời, cũng không gặp người khác.

Phó Tầm đưa qua khung cửa một tờ giấy, hỏi cô muốn ăn gì.

Cô đưa ra một danh sách, ngoại trừ cơm cùng một chồng thức ăn chay, còn muốn hương nến dầu thắp.

Phó Tầm không hai lời, lập tức mua hương nến dầu thắp cùng hai ngọn đèn trường sinh.

Khe cửa không nhét vừa đèn trường sinh, Khúc Nhất Huyền liền treo khóa an toàn sau cửa lên, mở một khe nhỏ lấy đồ vật. Viên Dã đi theo Phó Tầm đến nhìn qua một lần, màn cửa sổ trong phòng đóng chặt, đèn cũng không mở lấy một chiếc, đen như mực, một tia ánh sáng cũng không có.

Phó Tầm đưa đèn trường sinh trước: “Đèn là mấy ngày nay em nằm viện anh nhờ mẹ anh đến chùa Nam Giang cầu, đã cúng Phật ba ngày ba đêm, em đốt lên là Giang Nguyên có thể nhận được.”

Lại đưa hương nến.

“Cái này khói lớn, khách sạn không cho đốt, anh nghĩ… Nếu như em không ngại, anh thay em đốt hương.”

Khúc Nhất Huyền giống như do dự một chút, Phó Tầm trông thấy cặp mắt cô ở sau cửa nhìn anh một cái, lập tức gật đầu cực nhẹ xem như ngầm đồng ý.

Thấy cô đồng ý, lúc Phó Tầm mở miệng, ngữ khí càng thêm nhu hòa: “Mấy ngày nay anh đều giữ cửa cho em, có cần gì cứ đưa tờ giấy ra, anh thay em làm thỏa đáng.”

Khúc Nhất Huyền không nói được, cũng không nói không được, càng không tỏ thái độ, chỉ trầm mặc giữ cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Viên Dã ghé vào cửa nghe, quệt miệng hướng Phó Tầm lắc đầu, ra hiệu: Lại không lên tiếng.

Nói đến chuyện núi tuyết hôm đó.

Sau khi Viên Dã chạy một chuyến không công, quay đầu liền đuổi đến núi tuyết. Gắng sức đuổi theo, cuối cùng vẫn bỏ qua cơ hội cùng đại bộ đội rút về doanh. Thẩm Thanh Hải sớm được lệnh, một người cô đơn ngồi dựa đầu xe chờ cậu ta tới.

Lúc Viên Dã đến, trước mắt cậu ta dại ra, nguyên khuôn mặt biểu lộ vô cùng quỷ dị, há miệng nói câu đầu tiên là: “Đội trưởng Bành bị đội trưởng Cố mang đi.”

Viên Dã không thể so với loại nhân vật râu ria của Đội cứu viện như Thẩm Thanh Hải này, trong lòng đã sớm có mấy phần số, hếch hếch cằm chỉ chỉ trên núi: “Người đâu? Đều còn ở trên núi?”

“Đã rút lui.” Thẩm Thanh Hải hoàn hồn, đưa điếu thuốc cho cậu ta: “Vừa rút lui được nửa tiếng.”

Viên Dã nhận thuốc, nheo mắt lại: “Khúc gia của tôi đâu?”

Thẩm Thanh Hải nói: “Bị khiêng đi rồi.”

“Khiêng… khiêng đi rồi?” Viên Dã suýt nữa bị khói thuốc làm nghẹn, sau khi ho khan vài tiếng bình phục lại, thuốc cũng không hút nổi nữa, cậu ta ném thuốc lá vào trong nước tuyết, cả khuôn mặt âm trầm, hỏi: “Cậu nói cho tôi từ đầu tới đuôi một lần.”

Thẩm Thanh Hải nói: “Tôi là nhân vật râu ria, tôi nào biết được?”

Viên Dã: “…” Thằng ranh con này có thuật đọc tâm?

Không làm cậu ta buồn bực quá lâu, Thẩm Thanh Hải nhếch miệng cười một tiếng, mời cậu ta lên xe: “Vừa đi vừa nói đi.”

Viên Dã chỉ xe của mình: “Vậy xe tôi làm sao bây giờ?”

Thẩm Thanh Hải chỉ chỉ núi tuyết, nói: “Người của đội trưởng Cố còn chưa rút lui sạch sẽ, anh tùy tiện nhờ người giúp lái về chứ sao.”

Viên Dã ngẫm nghĩ, đúng thế.

Cậu ta làm việc liên tục không nghỉ suốt ngày đêm lại lái xe một ngày một đêm không chợp mắt, đã cực kỳ mệt mỏi.

Sau khi lên xe tìm một tư thế thoải mái, liền bắt đầu nghe "Báo cáo".

Thẩm Thanh Hải biết đến tin tức nội tình, tất cả bắt đầu từ lúc Phó Tầm ở bên vách núi tuyên bố chỉ lệnh cho cậu ta: "… Doanh địa tổ một bị tấn công, có đội viên nói trước khi tuyết lở nghe được tiếng đánh nhau và tiếng chuông điện thoại di động, lúc đó đội trưởng Cố ở trong lều vải gọi điện thoại cho đội trưởng Bành… Bành Thâm. Dù là đội trưởng Cố phản ứng nhanh như vậy, kịp thời hô lên để đoàn người rút lui, toàn bộ nơi đóng quân vẫn bị tuyết đổ ập hết. Cũng may không có ai xảy ra chuyện, đội trưởng Cố sợ tình hình trên núi không tốt, sau khi đội viên tổ một thở ra được một hơi, liền đơn thương độc mã chạy đi trước."

"Ngay sau đó tôi đến, sau khi tìm hiểu tình huống, liền chở cả xe người đuổi theo. Điện thoại đội trưởng Cố chôn trong tuyết, mới đầu cũng không ai biết, vội vàng gọi điện thoại cho anh ấy nhưng không ai tiếp. Đều là thanh niên trẻ tuổi huyết khí phương cương, thấy mất liên lạc, một chút liền nóng nảy. Vết bánh xe kia sau khi theo tới bên bờ vực liền không rõ ràng, cũng may trong đội có người nhanh nhạy, nói trước khi Phó tiên sinh đi có lưu lại phương thức định vị…"

Viên Dã nhắc mí mắt lên, ngắt lời cậu ta: "Phương thức định vị gì?"

"Phó tiên sinh không phải nuôi một con chồn sao?" Thẩm Thanh Hải nói: "Nói là trên người con chồn kia có chip định vị, về sau tôi đi theo tọa độ này tìm. Tôi đến thời điểm…" Cậu ta dừng một chút, nhìn mắt Viên Dã, dường như cố kỵ quan hệ ngày xưa của cậu ta với Bành Thâm, không dám nói thật.

Viên Dã chỉ làm như không biết, nhắm mắt lại, khẽ hừ một tiếng.

Thẩm Thanh Hải nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Thời điểm tôi đến, Bành Thâm miệng đầy bọt máu bị đội trưởng Cố ấn trên mặt đất. Trong đầm lầy còn ngâm hai người, tiểu Khúc gia của tôi cũng bị nuốt đến chỉ còn một cái đầu lộ ở bên ngoài. Ánh mắt Phó tiên sinh đỏ như máu, âm thanh cũng không phát ra được, một người bình thường trầm ổn tỉnh táo như vậy, lúc gấp gáp đầu óc ngắn ngủi, cởi dây trên người Giang Doãn cột vào trên lưng, nửa điểm không do dự nhảy vào đầm lầy."

"Chúng tôi liền vội vã đi hỗ trợ, một xe bốn người, hai người đi giúp hai người bị trói trên cây, hai người liều mạng túm Phó tiên sinh kéo Khúc gia trở về. Lúc ấy Khúc gia đã bị ăn khá sâu, Phó tiên sinh đối với Khúc gia chúng ta đúng là chân ái, căn bản không màng chính mình gặp nguy hiểm, chìm vào trong đầm lầy, ôm người lôi ra."

Thẩm Thanh Hải 'chậc chậc' hai tiếng, cảm khái: "Sau đó hai người đều bị kéo đến bệnh viện, toàn bộ eo Phó tiên sinh bị xé rách, bị thương so với lần đạn bắn trầy da trước đó còn nghiêm trọng hơn…"

Viên Dã lại ngắt lời: "Vậy cậu biết đội trưởng Bành… Bành Thâm phạm tội gì không?"

Thẩm Thanh Hải lắc đầu: "Không biết." Cậu ta cũng thành thật, thế nào cũng phải bổ sung một câu: "Nhưng anh em tôi đến lúc đó, trói trói, bơi bơi… Chỉ có một mình Bành Thâm bị áp chế, nghĩ đến phạm tội hẳn là cũng không nhỏ."

Cậu ta lại nói ra câu kia "Tôi là nhân vật râu ria trong đội ", rồi nói "Quay đầu lại có tin tức gì, tiểu Viên soái anh phải thông báo cho tôi đấy. Người trong đội chúng ta tức giận cực kỳ, nhưng Bành Thâm vẫn luôn là người đối ngoại bên ngoài của đội cứu viện chúng ta, còn không biết đám phóng viên sau khi nghe tiếng sẽ đưa tin thế nào."

"Lúc đưa tiểu Khúc gia ra đã hôn mê bất tỉnh rồi?" Viên Dã hỏi.

"Đúng vậy, phải làm cấp cứu tim khẩn cấp, mới thở ra được. Được Phó tiên sinh ôm qua sông, lúc ngồi lên xe, cóng đến phát run, lời nói không rõ ràng còn một mực lẩm bẩm chuyện Giang Nguyên và máy ảnh không có điện." Cậu ta 'ừ' một tiếng, lại bổ sung: "Còn nói muốn đi nhìn kim đỉnh trên núi tuyết."

"Phó tiên sinh biết rõ cô ấy hôn mê, thần trí không rõ, nhưng mà tiểu Khúc gia nói cái gì, anh ấy đều nói được." Cậu ta nhịn không được lại 'chậc chậc' hai tiếng, có chút chua chua.

Viên Dã không nói chuyện. Cậu ta nhắm mắt lại, nặng nề ngủ thiếp đi.

** ** **

Mấy ngày kế tiếp. Viên Dã tự giác gánh vác công việc của đội cứu viện, từ ứng phó phóng viên, đến đối ngoại tuyên bố, đâu vào đấy, trầm ổn cẩn thận, quả thực giống như biến thành người khác.

Trước khi truyền thông đưa tin, Viên Dã triệu tập tất cả đội viện đội cứu viện tổ chức đại hội một lần. Trước đối nội nói ra tình huống của Bành Thâm và Khúc Nhất Huyền, một hội nghị vừa nặng nề vô cùng vừa bành trướng nhiệt huyết.

Đó là hôm sau ngày Khúc Nhất Huyền tự nhốt chính mình.

Phó Tầm lấy thân phận người đầu tư đội cứu viện lần đầu có mặt trong hội nghị nội bộ của đội, dự thính toàn bộ hành trình.

Khúc Nhất Huyền dỡ xuống gánh nặng mấy ngày nay, ngoại trừ Viên Dã, còn có anh cùng nhau gánh vác trọng trách của đội cứu viện.

Sau khi truyền thông lộ ra ánh sáng, Viên Dã lấy thân phận phó lĩnh đội của đội cứu viện hướng bên ngoài công khai các giám định khoản sổ sách, công ích của đội cứu viện đồng thời chỉnh lý lại các trường hợp cứu viện cho đến tận nay.

Loại thẳng thắn này không làm ra vẻ phương thức quan hệ xã hội cực nhanh thu được hảo cảm của đại chúng, thêm Phó Tầm đưa vào tài chính thúc đẩy, không chỉ cứu viện máy bay trực thăng đúng chỗ, đến trang web công ích của "Đội cứu viện Tinh Huy" cũng chính thức được thành lập.

Cùng ngày Khúc Nhất Huyền bỏ lệnh cấm, đến cơm sáng anh cũng không kịp ăn, sáng sớm đã mang máy tính bảng ngồi ở cửa phòng Khúc Nhất Huyền. Chờ cô vừa ra khỏi cửa, liền đưa máy tính bảng ra, phe phẩy đuôi cầu khen ngợi.

Khúc Nhất Huyền mặc dù cấm túc, tự giam chính mình trong phòng tối, nhưng cũng không đại biểu không biết mọi chuyện phát sinh bên ngoài.

Mấy ngày nay Phó Tầm ngoại trừ đi dự thính hội nghị nội bộ của Tinh Huy, chuẩn bị tùy thời "Cứu cánh" bên ngoài, cơ bản không hề rời khỏi cửa phòng cô nửa bước. Sợ cô buồn bực đến hoảng, anh thỉnh thoảng sẽ thông báo chút tình huống bên ngoài, còn nói: "Cố Yến tới đây xem em nhiều lần, lời chứng bên Bành Thâm đã có, đồ vật anh ta không cách nào mang ra, nhưng mỗi chữ mỗi câu tất cả đều nhớ kỹ, chờ nói cho em."

Đó là 24h ngày thứ ba.

Cô đi tới phía sau cửa, sờ soạng khóa an toàn, mở cửa ra.

Anh ngồi dựa vào vách tường, dường như không nghĩ tới cô sẽ mở cửa ra, nâng mắt nhìn cô hồi lâu.

Cô mím mím môi, vươn tay về phía anh: "Vào đi."

Đêm đó, cô cuộn trong ngực Phó Tầm ngủ một giấc an tâm nhất trong bốn năm nay: "Em muốn trở lại Nam Giang một chuyến, thăm mộ cô ấy."

Phó Tầm cúi đầu, hôn mi tâm cô: "Được."

"Máy ảnh đời này cũng không thể trả lại cô ấy, em đi đốt ảnh cho cô ấy."

Phó Tầm vuốt ve tóc cô, thấp giọng nói: "Máy ảnh anh thay em tìm pin phù hợp, anh cam đoan với em, nó đời này đều sẽ không hỏng."

Cô chôn ở bên cổ anh, khóc không thành tiếng.

Cho nên buổi sáng hôm đó, Viên Dã nhìn thấy Khúc Nhất Huyền cũng không giống dĩ vãng ngăn nắp xinh đẹp. Nhưng mà này có quan hệ gì? Cậu ta có thể gặp lại tiểu Khúc gia của cậu ta, có thể trông thấy cô đi ra được, cậu ta đã cảm thấy thế giới rất tốt đẹp.

** ** **

Lần này, Khúc Nhất Huyền đi một tháng.

Viên Dã sợ cô trở về Nam Giang bị Phó Tầm tiêu dao tự tại thu phục, lâu lâu lại gọi video quấy rối cô. Không phải thằng nhãi Thẩm Thanh Hải này lại hủy một chiếc xe của cậu ta, liền là Thẩm Thanh Hải muốn mưu quyền xoán vị muốn tạo phản.

Tất cả đều là việc nhỏ lông gà vỏ tỏi, gà bay chó sủa.

Sớm đã xem thấu ý đồ của cậu ta, hôm đó Khúc Nhất Huyền tâm tình tốt, đút chồn ăn, nói: "Cậu yên tâm đi, chờ qua năm, đến tháng ba đầu xuân gió cát bắt đầu thổi tôi sẽ trở lại."

Viên Dã nhịn không được, nói: "Còn lâu như thế! Tất cả mọi người rất nhớ cô."

"Có bằng Phó Tầm không? Anh ấy rời đi tôi một giờ cũng không được."

Viên Dã: "… Mẹ."

Khúc Nhất Huyền híp mắt: "Cậu nói cái gì?"

"Không không không." Cậu ta tranh thủ thời gian lắc đầu phủ nhận, kéo ra đề tài: "Tiểu Khúc gia, Bành Thâm hắn hôm nay… xét xử, là tử hình."

Khúc Nhất Huyền à một tiếng: "Tôi biết rồi."

Viên Dã đương nhiên biết cô sẽ có tin tức trực tiếp, cậu ta mập mờ suy đoán lấp ba lấp bấp quanh co hỏi: "Tôi có một chuyện đến nay không nghĩ ra… cô nói Bành Thâm, hắn biết cô bốn năm này chưa từng ngừng tìm Giang Nguyên, còn đặt cô ngay dưới mí mắt, dốc lòng bồi dưỡng gì đó, hắn có phải tâm lý biến thái hay không?"

Khúc Nhất Huyền không lập tức nói tiếp.

Ngay lúc Viên Dã thấp thỏm có phải chính mình đã hỏi đề tài không nên hỏi hay không, vừa hung hăng giật miệng mình một cái, liền nghe giọng cô bình tĩnh nói: "Tôi đã từng phân tích với Phó Tầm."

"Bành Thâm là loại hình nhân cách biểu diễn, hắn hưởng thụ được người ủng hộ truy phủng, nhưng nội tâm lại quá mức âm u. Một chuyện Giang Nguyên, hắn giấu diếm đến giọt nước không lọt, xong việc còn có thể trật tự rõ ràng làm Vương Khôn giấu xe vào trong cứ điểm quân sự bỏ hoang. Nói rõ hắn không muốn việc này bại lộ, tôi trở lại tây bắc tìm Giang Nguyên, là chính tôi trong lòng không qua được. Bành Thâm sợ tôi cách mí mắt hắn quá xa, nếu tra ra cái gì sẽ không dễ xử lý, cho nên mới đặt ở bên người."

"Đặt đặt lại phát hiện năng lực của tôi xuất chúng, trời sinh là người làm công tác cứu viện này, liền không thể rời khỏi tôi. Những năm này Tinh Huy đều là một tay tôi chống lên, mỗi lần cứu viện, mỗi chuyến lục soát cứu hộ, tất cả đều là tôi hao hết tâm huyết chạy xuống. Rất nhiều chuyện rất nhiều sổ sách, đời này đều tính không rõ, tôi buông xuống, cậu cũng đề xuống đi."

** ** **

Năm sau đầu tháng ba, Khúc Nhất Huyền theo lời trở lại tây bắc dẫn đoàn.

Đội viên đội cứu viện đối với việc cô lại lãnh đạo đội cứu viện một lần nữa tiếp nhận một cách tốt đẹp, rất nhanh thích ứng.

Chỉ có Viên Dã chua chua trốn ở trong góc vẽ vòng tròn: "Trước khi cô đến còn nói tôi làm lĩnh đội rất khá, muốn cùng tôi cả một đời… Đám lừa đảo này." Nhắc tới xong, cậu ta lập tức đổi sắc mặt, theo sau lưng Khúc Nhất Huyền bát quái dài bát quái ngắn: "Tiểu Khúc gia, cô về Nam Giang làm những gì? Có thể trở về nhà không? Gặp cha mẹ Tầm ca của tôi chưa?"

Khúc Nhất Huyền giẫm lên kệ xe, nghe vậy, kéo cửa sổ xe nhô nửa người ra, nói: "Tôi về nhà làm gì? Cha tôi đánh tôi một cái tát kia còn chưa có xong đâu."

Viên Dã mơ hồ ngửi được hương vị bát quái mập mờ, hai mắt tỏa sáng: "Vậy cô ở đâu?"

"Tôi còn có thể ở đâu?"

Viên Dã ánh mắt vụt sáng: "Nhà Tầm ca của tôi á? Cha mẹ thì sao? Gặp chưa?"

Khúc Nhất Huyền vừa trở về, khó được dung túng cậu ta, hỏi gì đáp nấy: "Gặp rồi, cha mẹ anh ấy quá thích tôi, nói đầu năm nay người lớn lên trẻ đẹp như tôi lại còn mới mẻ như vậy, không dễ dàng."

"Mới mẻ?" Viên Dã nghi hoặc: "Cha mẹ Tầm ca của tôi?"

"Đúng vậy, cha mẹ anh ấy dù không phải chuyên nghiệp, nhưng say mê khảo cổ và giám định đồ cổ."

Cô cong môi cười một tiếng, đẩy kính râm gác lên trên đầu, cúi người ngồi vào trong xe, đóng cửa xe rời đi.

Chỉ lưu lại Viên Dã một người tại chỗ lặp đi lặp lại phẩm vị…

** ** **

Tháng chín cùng năm.

Khúc Nhất Huyền theo thường lệ tự mình dẫn đoàn lên trên núi Lạp Tích.

Trên núi Lạp Tích ánh nắng tươi sáng, tiếng gió phần phật.

Từ Mercedes G màu đen cải tiến bản nặng một vị lĩnh đội tuổi trẻ mặc áo da tư thế hiên ngang đi xuống, chỉ một lát đã hấp dẫn tất cả ánh mắt của người đi đường.

Khúc Nhất Huyền đáp ứng khách hàng nhờ xuống xe chụp ảnh, trên vai cô là con chồn tuyết chỉ vừa tỉnh ngủ đang ngồi xổm, tiếp nhận máy ảnh xuyên qua đường núi đi đến con đường đá vụn thay khách chụp ảnh chung với kim đỉnh thần miếu.

Thẳng đến cô lên xe một lần nữa, rời đi đường núi lái vào quảng trường thần điện trên đỉnh núi Lạp Tích, còn có người nhìn chằm chằm về hướng Mercedes G màu đen vừa rời đi, hỏi người dẫn đoàn: "Người vừa rồi, nhìn cũng là dẫn đoàn? Lái Mercedes G dẫn đoàn, phí tổn xe này không ít đâu nhỉ?"

Người dẫn đoàn ngậm thuốc, ý vị không rõ cười một cái: "Tiền bao Cruise cô ấy thu được tôi đoán chừng có thể kiếm về tiền xăng đi?"

Du khách kia lập tức hứng thú: "Đây là phú nhị đại (*đại gia nhà giàu đời thứ hai*) ra ngoài trải nghiệm cuộc sống?"

"Thật đúng là không phải." Lính đội kia buồn bực hít một hơi thuốc, cười nói: "Tinh Huy, từng nghe nói chứ, cô ấy là tổng lĩnh đội của đội xe và đội cứu viện Tinh Huy. Hiện tại mặc dù cũng đang chạy tuyến, nhưng ít dẫn đoàn, chủ yếu vẫn là làm cứu viện. Anh nhìn thấy con chồn vừa rồi ngồi xổm trên vai cô ấy không?"

"Dẫn khách trên đường vòng, trên vai có một con chồn, chính là cô ấy."

** ** **

Khúc Nhất Huyền ngừng xe, hai chân vắt chéo, cửa sổ xe bên cạnh cô bị gõ hai lần.

Cô tưởng là khách hàng đi mà quay lại, mở cửa sổ xe xuống.

Không chờ cô thấy rõ người tới là ai, viên cầu tuyết ngồi xổm trên vai cô đang ngáp lập tức lấy lại tinh thần, nhảy tung tăng dọc theo bệ cửa sổ hai ba cái đã nhảy vào trong ngực người kia.

Cô cong môi cười một tiếng, nắm gọng kính tháo kính râm xuống, u một tiếng.

Phó Tầm dựa vào thân xe, đưa một viên kẹo hoa quả cho cô.

Khúc Nhất Huyền nhận lấy, lột giấy gói kẹo đút vào trong miệng, nói: "Quá tam ba bận nhé, anh chạy theo em hơn phân nửa Trung Quốc có phải là thích em rồi không?"

Lời thoại này, giống như đã từng nghe ở đâu đó rồi.

Anh cười một tiếng, mặt mày dịu dàng, đôi mắt đón lấy ánh nắng như ánh sao rơi đầy ngân hà, thâm thúy rực sáng.

Thanh âm của anh trầm thấp nặng nề, êm tai dễ nghe: "Đâu chỉ thích?"

Anh nhẹ huýt sáo một tiếng.

Khúc Nhất Huyền cùng anh ở chung non nửa năm, nghe hiểu không ít "đối thoại thường ngày" của anh với Điêu Thuyền.

Tiếng huýt sao này có ý tứ là, Điêu, nhặt.

Cô ghé mắt nhìn lại, nâng mắt liền thấy Điêu Thuyền ngậm chiếc nhẫn mở to đôi mắt mong chờ nhìn cô.

Cô đột nhiên ngẩng đầu, đi nhìn Phó Tầm.

Anh ôm chồn, ngay trước cửa sổ xe rộng mở, bổ sung câu chưa nói hết bên trên: "Đâu chỉ thích, anh còn muốn cưới em."

"Tiền là của em, xe là của em, người cũng là của em."

Anh cúi người, thò vào trong xe hôn mi tâm cô: "Em thích tây bắc, anh ở lại tây bắc với em, em muốn làm cứu viện, anh sẽ chuẩn bị cho em thiết bị; em bảo vệ thế giới này, anh bảo vệ em."

"Gả cho anh, có được không?"

Cô ngửa đầu cười một tiếng, khuôn mặt như vẽ, tỏa sáng rực rỡ: "Được."

"Anh đã muốn cưới, em đành gả."

Đời này, ai cũng không lỗ.

** Tác giả có lời muốn nói: Chính văn hoàn tất.*

Tôi rất thích cố sự này, loại hình đề tài như Ánh Sao này, tôi chưa hề thử qua. Lúc mới bắt đầu đặt bút, tôi đã chuẩn bị xong cố sự này sẽ rất khó tả. Quả thật khó tả. Ấn lượng đường Ánh Sao vung ra mà nói, nó nặng kịch bản xem nhẹ tình cảm. Nhưng kể xong toàn bộ cố sự, tôi lại cảm thấy dạng cảm tình như thế này là vừa đúng. Em thủ hộ thế giới, mà anh thủ hộ em.

** Người trong chuyện xưa của tôi, tôi kể chuyện xưa cho người nghe. Lại đến thời điểm một trạm dừng. Sách « Ánh Sao » bản thật sẽ đưa ra thị trường vào tháng sáu, ngoài nội dung chính văn bên trên, còn có phiên ngoại được xuất bản.*

** Về phần hố mới, tôi sẽ từ từ mới mở. Hố mới viết cái gì, trước mắt còn đang lắc lư.*

Bạn đang đọc truyện *Ánh Sao Lọt Vào Gió Cát* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.